

❧ BRAHMASUTRA BHASHYA ❧

OF

SRI SANKARABHAGAVATPADACHARYA

WITH

BHAMATI of Vachaspati Misra,

KALPATARU of Amalananda

AND

PARIMALA of Appaya Dikshita.

Vol. I.—CHATUSSUTRI.

SRI VANI VILAS PRESS

— SRIRANGAM —

SRI VANI VILAS
SASTRA SERIES

No. 2.

EDITORIAL COMMITTEE:

**Mahamahopadhyaya SUBRAHMANYA
SASTRIGAL, Professor of Vedanta,
Sanskrit Institute, Bangalore.**

**S. SUBRAHMANYA SASTRIGAL,
Sanskrit Pandit, Tanjore.**

**YAGNYASWAMY SASTRIGAL,
Grandson of the late Mahamahopadhyaya
RAJU SASTRIGAL of Mannargudi.**

**VAIDYANATHA SASTRIGAL,
Professor of Mimamsa,
Sanskrit Institute, Bangalore.**

**Gurubhaktasikhaiah
T. K. BALASUBRAHMANYA AIYAR, B. A.**

Published under the Esteemed Patronage of

His Holiness Sri Chandrasekharendra Sarasvati Swamigal
of Sri Kanchi Kamakoti Peetha.

BRAHMASUTRA BHASHYA

OF

Sri Sankara Bhagavatpadacharya

WITH

BHAMATI of Vachaspati Misra, **KALPATARU** of Amalananda
and **PARIMALA** of Appaya Dikshita.

EDITORIAL COMMITTEE:

Mahamahopadhyaya SUBRAHMANYA
SASTRIGAL, *Professor of Vedanta,*
Sanskrit Institute, Bangalore

S. SUBRAHMANYA SASTRIGAL,
Sanskrit Pandit, Tanjore.

YAGNYASWAMY SASTRIGAL,
Grandson of the late Mahamahopadhyaya
RAJU SASTRIGAL of Mannargudi.

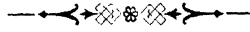
VAIDYANATHA SASTRIGAL,
Professor of Mimamsa,
Sanskrit Institute, Bangalore.

and Gurubhaktasikshamani T. K. BALASUBRAHMANYA AIYAR, B.A.

ब्रह्मसूत्रशांकरभाष्यम्

भामतीकल्पतरुपरिमलोपेतम् ॥

युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोर्विषयविषयिणोस्तमःप्रकाशवद्विरुद्धस्वभा-

भामती ।

अनिर्वाच्याविद्याद्वितयसचिवस्य प्रभवतो

विवर्ता यस्यैते वियदनिलतेजोबवनयः ।

यतश्चाभूद्विश्वं चरमचरमुष्णावचमिदं

नमामस्तद्ब्रह्मापरिमितमुखज्ञानममृतम् ॥ १ ॥

कल्पतरुः ।

यदज्ञातं जीवैर्बहुविधजगद्विभ्रमधरं

वियद्यद्ब्रह्मैस्तलमलिनतायोगि कलितम् ।

तदुन्मुद्रज्ञानप्रतप्तमुखसद्ब्रह्म परमं

नमस्यामः प्रत्यक्कृतिशतशिरोभिः प्रकटितम् ॥ १ ॥

परिमलः ।

गुरुभिरुपदिष्टमर्थं विस्मृतमपि तत्र बोधितं प्राज्ञैः ।

अवलम्ब्य शिवमधीयन्यथामति व्याकरोमि कल्पतरुम् ॥ १ ॥

कल्पकतरुमुपकुर्यो कमधिकमाकाङ्क्षितार्थमुपहृत्य ।

तद्वत्तैरेवार्थैर्मम मतिमीहे परिष्कर्तुम् ॥ २ ॥

यावन्तो निविशन्ते विदुषां व्याख्यानचातुरीभेदाः ।

सर्वेषामपि-तेषामयमवकाशं ददाति पुष्पकवत् ॥ ३ ॥

परिमलः ।

इत्थमिहातिगभीरे कियदाशयवर्णनं मया क्रियते ।

तुष्यन्तु ततोऽपि बुधाः कतिपयरत्नग्रहादिवाम्बुनिधेः ॥ ४ ॥

यदिति । अत्र प्रत्यगिति ब्रह्मविशेषणेन शास्त्रस्य विषयं प्रदर्श्य तत्र सर्वेषां वेदान्तानां समन्वयः प्रथमाध्यायार्थः श्रुतिशक्तेत्यादिविशेषणेन दर्शितः । शतशब्द आनन्त्यपरः, 'विश्वं शतं सहस्रं च सर्वमक्षयवाचकम्' इति महाभारतवचनात् । 'ब्राह्मणशतं भोज्यताम्' इत्यत्र भोजनस्येव शिरसां संख्यापसर्जनसंख्येयेनान्वयः । सकलप्रपञ्चाभयस्य ब्रह्मणः परिमितकर्तृत्वाद्याश्रयस्य जीवस्य चाभेदमविरोधेनोपपादयितुमुभयत्र विरुद्धधर्माणां मिथ्यात्वं यदज्ञातमित्यादिविशेषणेन दर्शितम् । जीवैर्यदविज्ञाततत्त्वं सत् बहुविधस्य प्रतिजीवं व्यवस्थितकर्तृत्वादिरूपस्य साधारणस्य घटपटादिरूपस्य च प्रपञ्चविलासस्य धरं धारकं कलितम् 'अहं कर्ता' 'अहं भोक्ता' 'सन् घटः' 'सन् पटः' इत्यादिरूपेणावगतम्, यथा वियत् बालैरविज्ञाततत्त्वं सत् तलमलिनतायोगि कलितमित्यर्थः । एवमव्याख्यायाम् उपमानोपमेये वैरूप्येण निर्दिष्टे स्यातां नेयार्थत्वदोषश्च प्रसजते । स्फुटं हि वैरूप्यं यत् ब्रह्म जीवैरज्ञातं सत् बहुविधानां जगद्विषयविभ्रमाणां धारकं यथा वियत् बालैः तलमलिनतायोगित्वेन कलितं भ्रान्त्या अनुभूतमिति यथाश्रुतयोजनायाम् । अत्र जीवास्तावदुपमेयब्रह्मविषयाज्ञानाश्रयत्वेन निर्दिष्टाः, बालास्तु उपमानवियदध्यस्ततलमलिनताविषयविभ्रमाश्रयत्वेनेत्येकं वैरूप्यम् । ब्रह्म प्रपञ्चविषयविभ्रमधरत्वेन निर्दिष्टम्, वियत्तु तलमलिनतायोगित्वेन, तद्विषयविभ्रमस्तु कलितमिति पञ्चाक्षरद्वन्द्वयं निर्दिष्टं इत्यन्यद्वैरूप्यम् । ब्रह्म विभ्रमधरमिति क्रियायां कर्तृत्वेन निर्दिष्टम्, वियत्तु कलितमिति तस्यां कर्मत्वेनेत्यपरं वैरूप्यम् । विभ्रमधरशब्दश्च विभ्रमविषये न शक्तः । अप्रसिद्धैतादृशलक्षणा च नेयार्था । एवविधमुपमानोपमेययोर्निर्देशवैरूप्यं नेयार्थलक्षणां च काव्यसरणिविदो नानुमन्यन्त इत्येवमाशङ्कास्पदं दोषचतुष्टयमपि अज्ञातमित्यस्य वियत्यप्यन्वयेन कलितमित्यस्य ब्रह्मण्यप्यन्वयेन जगद्विभ्रमशब्दस्य जगद्रूपकार्यपरत्वेन च परिहृतं भवति । वियदुदाहरणेन विरुद्धधर्माणामध्यस्तत्वविभावनमनैन्द्रियिके कथमपरोक्षाध्यास इति शङ्कानिराकरणं च कृतम् । यद्यप्यज्ञातमित्यस्य 'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इति वर्तमानार्थविहितकप्रत्ययान्तत्वे 'कस्य च वर्तमाने' इति पष्ठ्या भाव्यम्, तथापि भूतार्थकप्रत्ययान्तत्वमिह ग्राह्यम् । न च कस्य मत्याद्यर्थेभ्यो विशिष्य वर्तमानार्थे विधानात् तत्क्रकौण्डिन्यन्यायेन भूतार्थत्वबाधः स्यादिति वाच्यम् । 'तेन—' इत्यधिकारे 'दृष्टं साम' 'उपज्ञाते' इति सौत्रनिर्देशेन भाष्यादिषु 'कलिना दृष्टं साम कालेयम्' 'पाणिनिना उपज्ञातं पाणिनीयम्' इति

कल्पतरुः ।

बोधाभीशुशतैरबोधतिमिरं हृद्योमगं दारय-

न्प्रज्ञावारिधिमुन्नतिं च गमयन्सोमः सदोदेति यः ।

तं संसारसहस्ररश्मिजनितक्लेशापहं दक्षिणा-

मूर्तिं निर्मलयोगिचिन्त्यचरणाम्भोजं भजे शंकरम् ॥ १ ॥

परिमलः ।

तदुदाहरणदर्शनेन च बुद्ध्यर्थेभ्यो भूतार्थेऽपि कप्रत्ययानुमत्यवगमात् । केनचिद्रूपेणावगते रूपान्तरेणानवगते शुक्त्यादावध्यासो दृष्टः, अतो निर्विशेषे स न संभवतीत्याशङ्कानिरासाय उन्मुद्रेत्यादिविशेषणम् । न केवलं सदेव ब्रह्म, किं तु चिदानन्दरूपमपि । यद्यपि तत्र चिदानन्दरूपत्वमपि बाह्याध्यात्मिकसकलविषयसाक्षित्वात् परमप्रेमास्पदत्वाच्च कर्तृत्वाद्यध्यासकालेऽपि भासत एव, तथापि ज्ञानं विषयविशेषानवच्छिन्नं सुखमपरिच्छिन्नं च सत् तदा न भासत इति दर्शयितुमुन्मुदत्वप्रतत्त्वविशेषणे । यद्यपि सकलप्रपञ्चकारणं मायाशबलं सविशेषमीश्वररूपं ब्रह्म नमस्कार्यं न तु निर्विशेषं निरस्तकर्तृकर्मभावम्, तथापि तत्र तत्त्वदृष्ट्या प्रत्यग्भेदानुसंधानं युज्यते । अत एव अहंग्रहोपासनासु सर्वासु अभेदानुसंधानमिष्यते ॥ १ ॥

चिदानन्दधनस्य ब्रह्मणः प्राप्तौ साधनम् 'फलमत उपपत्तेः' इति न्यायेन उपासनाप्रसादितं ब्रह्मैवेति दर्शयति— बोधेति । अत्र शंकरम् इत्यनेन मुक्तिसुखप्रदत्वम्, संसारेत्यादिविशेषणेन मुक्तिसुखाभिव्यक्त्युपपादक तदावरकानर्थनिवृत्तिहेतुत्वम्, निर्मलेत्यादिविशेषणेन उक्तफलार्थं संसारोद्विग्नैर्भजनीयत्वम्, दक्षिणामूर्तिमित्यनेन उक्तार्थस्य 'अजात इत्येवं कश्चिद्भिरुः प्रपद्यते रुद्र यत्ते दक्षिणं मुखं तेन मां पाहि नित्यम्' इति श्वेताश्वतरोपनिषन्मन्त्रप्रमाणकत्वं च दर्शितम् । उक्तफलं न श्रवणादिकं विनेति तत्संपादकत्वं पूर्वार्धेन दर्शितम् । यथा खल्वमृतांशुः तत्तद्गगनप्रदेशावच्छिन्नस्वांशरूपैरंशुभिर्गगनगतं तिमिरमपनयन् वारिधिं चोद्वेलयन् प्रतिदिनमुदेति, एवं बहुशोऽनेकवेदान्तवाक्यभ्रवणजन्यान्तःकरणवृत्त्यवच्छेदककृतभेदस्वांशरूपचित्प्रतिबिम्बैरन्तःकरणगततत्तद्वाक्यार्थाज्ञानमपनयन् ऊहापोहकौशलसाध्यमननचित्तैकाग्र्यसाध्यनिदिध्यासनरूपां प्रज्ञां चाभिवर्धयन् उमया 'स तस्मिन्नेवाकाशे स्त्रियमाजगाम बहु शोभमानामुमं हैमवतीम्' इति तलवकारिणामुपनिषदि ब्रह्मविद्याप्रदत्वेन प्रसिद्धया सहितः सन् यः सदोदेति नित्यमेव स्फुरतीति तदर्थः । अत्र सोम इति श्लेषोत्थापितो बोधाभीक्षित्यादिषु रूपकालंकारः ॥ २ ॥

कल्पतरुः ।

माद्यन्मोहमहेभकुम्भदलनप्रोद्धृतसन्मौक्तिक-

द्योतालंकृतसत्सुखाद्वयवपुः श्रीमान्मृकण्ठीरवः ।

प्रह्लादोक्तगिरः प्रमाणनविधौ दिव्याकृतिः स्तम्भतो

निर्यातः प्रकटीभवेत्स हृदयाम्भोजे ममाखण्डितम् ॥ ३ ॥

ललितैः पदविन्यासैर्या नृत्यति विबुधवदनरङ्गेषु ।

सच्छास्त्रवेदवाद्यैः सरस्वतीं तां नमस्यामः ॥ ४ ॥

परिमलः ।

अथ कृतश्रवणमनननिदिध्यासनस्य साक्षात्कारोदयेन प्राप्य फलमपि ब्रह्मेवेति दर्शयति— माद्यदिति । माद्यन् प्रपञ्चरूपेणोज्ज्वलमानो मोह एव महेभः तस्य कुम्भ इव कुम्भः मूलाविद्याभागः, वक्ष्यमाणमौक्तिकद्योतालंकार्यकर्तृकदलनविषयत्वसाम्यात् । अत एव महेभत्वरूपणस्य मोहवत् कुम्भत्वरूपणस्याधिष्ठानरूपः कश्चित्तदंशो नोक्त इति न्यूनता न शङ्कनीया, 'मयूखनखरत्रुटिस्त्रिभुजकुम्भस्थलोच्चलत्तरलतारकाकपटकीर्ण-मुक्तागणः' इत्यत्र प्रत्यप्रोदितचन्द्रमयूखमंससृष्टिस्त्रिभुजपुर्णभागस्येवात्र ब्रह्मसाक्षात्कार-दलनीयमूलाविद्याभागस्यातिशयोक्त्या कुम्भत्वेनाप्यवमानात् । तस्य दलनं निवर्तकं प्रोद्धृतं जननं यस्य तथाभूतः सन् उत्तमो मौक्तिको मुक्तिप्रयोजनः द्योतः प्रकाशो वृत्तिसाक्षात्कारः तेनालंकृतम् अभिव्यक्तं सत्सुखात्मकं वपुः स्वरूपमस्येति तथोक्तः । मुक्तिः प्रयोजनमस्येत्यर्थे 'प्रयोजनम्' इति सूत्रेण उच्यतेत्यन्तो मौक्तिकशब्दः । यद्वा माद्यन्मोहमहेभकुम्भस्य दलनेन निवर्तनेन प्रोद्धृतः अभिव्यक्तः सन्मौक्तिकसदृशः चर्षणनिर्मलीभूतमुक्ताफलसदृशः द्योतः स्वरूपसाक्षात्कारः तेनालंकृतं प्रकाशमानं सत्सुखाद्वयं वपुरस्येति तथोक्तः । सन्मौक्तिकद्योतेत्यत्र शाकपार्थिवादिवत् मध्यमपदलोपि-समासः । द्योतस्य सुखाभेदेऽपि 'गहोः शिरः' इतिवत् भेदव्यपदेशः । माद्यन्मदशाली मोहयति मदगन्धमात्रेण प्रतिगजादीनि तं मोहः । मोहयतेः पचाद्यच् । 'णेर-निटि' इति णिलोपः । तथाभूतस्य महेभस्य कुम्भदलनेन प्रोद्धृतानां निर्गतानां शुद्ध-मौक्तिकानां नखाग्रलग्नानां प्रकाशेनालंकृतं सत्सुखं रिपुसंहरणेन जायमानानन्दम-अहंयं शौर्यं द्वितीयरहितं वपुरस्येति तथोक्तः । पूर्ववदलंकारः । एवमेभिभिभिर्नमस्कार-श्लोकैः सामान्यतः शास्त्रस्य विषयः अध्यायानां चार्थः सूचितः ॥ ३ ॥

ललितैरिति । अत्र वदनरङ्गादिरूपणस्य शाब्दतया विशिष्य वाच्यत्वेन वर्तमानत्वात् सरस्वत्यां नर्तकीरूपणस्य तद्रूप्यत्वाच्चैकदेशविवर्तिरूपकालंकारः ॥ ४ ॥

कल्पतरुः ।

भजमानविघ्नभित्तिप्रभित्तिकुडालमिव करेण रदम् ।

दधतं महागणेशं प्रणामि सकलेष्टसंपदं ददतम् ॥ ९ ॥

यन्न्यायसूत्रप्रथितात्मबोधसौरभ्यगर्भा श्रुतिपद्ममाला ।

प्रसाधयत्यद्वयमात्मतत्त्वं तं व्यासमाद्यं गुरुमानतोऽस्मि ॥ १० ॥

वेदान्तार्थतदाभासक्षीरनीरविवेकिनम् ।

नमामि भगवत्पादं परहंसधुरंधरम् ॥ ११ ॥

स्वयंप्रभमुखं ब्रह्म दयारचितविग्रहम् ।

यथार्थानुभवानन्दपदगतीं गुरुं नुमः ॥ १२ ॥

विद्याप्रश्रयसंयमाः शुभफला यत्तन्निधिस्थानतः

पुंसां हस्तगता भवन्ति सहसा कारुण्यवीक्षावशात् ।

आनन्दात्मयतीश्वरं तमनिशं वन्दे गुरूणां गुरुं

लब्धं यत्पदपद्मयुग्ममनघ पुण्यैर्गन्तं मेया ॥ १३ ॥

ग्रन्थग्रन्थ्यभिधाः स्फुटान्ति मुकुला यस्योदये कामुदा ।

व्याकुर्वत्यपि यत्र मोहतिमिरं लोकस्य संशाम्यति ।

प्रोद्यत्तारकदिव्यदीप्तिं परमं व्यापामपि नीराज्यते

गोभिर्यस्य सुखप्रकाशशशिन त नौमि विद्यागुरुम् ॥ १४ ॥

परिमलः ।

भजमानेति । भजमानानां विघ्न एव भित्तिः तस्याः प्रभित्तिः नाशकरणं कुडालमिवेति स्वरूपोत्प्रेक्षा । दशभुजस्य महागणपतेर्वामाधः करेण स्वविप्राणधारणं शुण्डा-
ग्रधृतकलशस्थितरत्नवर्षेण भक्तेभ्यः सकलसंपत्प्रदानं च मन्त्रशास्त्रप्रसिद्धम् । प्रभिक्षते
नाश्यते अनेनेति प्रभित्तिशब्दोऽत्र नाशकरणवाची, न तु विदारणक्रियावाची । अतो
विदारणे भिदा अन्यत्र भित्तिरिति शाब्दिकमर्यादाया न विरोधः ॥ ५ ॥

ग्रन्थेति । ग्रन्थग्रन्थय इत्यभिधानमात्रेण भेदः । मुकुला एवैते इत्यनभिव्यक्तत्व-
साम्यात् मुकुलत्वाध्यवसानरूपा अतिशयोक्तिः । यस्योदये स्फुटन्तीत्यनेन अस्योदया-
त्पूर्वं शास्त्रेषु केचन कठिनप्रदेशाः केनापि नोद्धाटिता मुद्रिता एव स्थिता इति
प्रतीतेः अस्यान्येभ्यो व्याख्यातृभ्य उत्कर्षरूपो व्यतिरेकालंकारो व्यज्यते । व्याकुर्वत्यपी-
त्यनेन अस्य शब्दभ्रवणतोऽपि तिमिरं शाम्यति न तु प्रादुर्भावमपेक्षते इति प्रसिद्ध-

कल्पतरुः ।

वैदिकमार्गं वाचस्पतिरपि सन्यः सुरक्षितं चक्रे ।

नयविजितवादिदैत्यः स जयति विबुधेश्वराचार्यः ॥ ११ ॥

रूढोऽयं वेदकाण्डाभ्ययमयविटपो भूरिशाखाविचारः

सद्वर्णानन्तर्पणः समुदितपरमब्रह्मबोधप्रसूनः ।

साक्षाद्ब्रह्मावचेयं दददमृतफलं जीवविश्वेशवीन्द्रः

संसाराकौत्थतापप्रशमननिपुणस्तन्यते कल्पवृक्षः ॥ १२ ॥

^१कीर्त्या यादववंशमुन्नमयति श्रीजैत्रदेवात्मजे

कृष्णे क्षमाभूति भूतलं सह महादेवेन संविभ्रति ।

परिमलः ।

चन्द्रादुत्कर्षरूपो व्यतिरेकालंकारो व्यज्यते । प्रोद्यदिति । प्रोद्यन्ती प्रसर्पन्ती तारकेषु प्रणवेषु दिव्यस्य द्युसंबन्धिनः ‘यः पुनरेत त्रिमात्रेण—’ इति श्रुतौ ब्रह्मलोकाख्योक्त-
शुलोकप्राप्तिफलकत्वेन श्रुतस्य त्रिमात्रप्रणवस्य दीमिः प्रकाशनशक्तिर्यस्मिन् तत्तथोक्तम् ।
यद्वा प्रोद्यन्ती तारकशब्दोपलक्षितानाम् ‘न तत्र सूर्यो भाति’ इत्यादिश्रुत्युक्तानां सूर्य-
चन्द्रविद्युन्नक्षत्राणां दिव्या दिवि भवा गगने प्रसृता दीप्तिर्येन तत्तथोक्तम् । यद्वा प्रोद्य-
न्यः उन्नमन्त्यः तारकाः जनानामक्षिकनीनिकाः यया सा तथोक्ता तथाभूता दिव्या
दिवि प्रसृता दीप्तिर्यस्य तत्तथोक्तम् । ‘अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते’ इति श्रुतौ
हि ब्रह्मणे दिवि प्रसृता दीप्तिरुक्ता, तद्विशिष्टब्रह्मोपासनस्य फलं श्रुतम् ‘चक्षुष्यः भूतो
भवति’ इति; अत इयं दीप्तिरुपासकस्य चक्षुष्यत्वफलप्रदानद्वारा तमवलोकयतां सुन्दर-
वस्तुदर्शनकौतुकेन चक्षुर्विस्फारणहेतुर्भवतीत्ययमर्थः प्रोद्यत्तारकेति दीप्तिविशेषणेनोक्तः ।
परमं व्योम ‘सैषा भार्गवी वारुणा विद्या परमे व्योमन प्रतिष्ठिता’ इति श्रुतिप्रसिद्धं परं
ब्रह्म । चन्द्रपक्षे प्रोद्यन्त्या नक्षत्राणां दिव्यया स्वर्लोकभवया दीप्त्या परा प्रकृष्टा मा
शोभा यस्य तथाभूतं व्योमेति योज्यम् । नीराज्यते प्रकाश्यते ॥ १० ॥

रूढ इति । वेदस्यैकदेशः काण्डः ब्रह्मकाण्ड एव काण्डः समुद्रसलिलं तस्मा-
त्पादुर्भूतः । ‘काण्डोऽस्त्री दण्डबाणार्धवर्गावसरवारिषु’ इति निघण्टुः । वृक्षपक्षे भूरिः
शाखामु वीनां पक्षिणां चारोऽस्येत्यर्थः । वीन्द्र इति जीवेश्वरयोः प्रधानपक्षित्वोक्त्या
वृक्षपक्षे तेन विशेषणेनापौनरुक्त्यम् । कल्पवृक्षः सर्वेषां विबुधानामिवायं ग्रन्थः सर्वेषां
वेदान्तानां तात्पर्यविषयस्यार्थस्य प्रतिपादने समर्थ इति कल्पवृक्षत्वाध्यवसानम् ॥ १२ ॥

भामती ।

निःश्वसितमस्य वेदा वीक्षितमेतस्य पञ्च भूतानि ।

स्मितमेतस्य चराचरमस्य च सुप्तं महाप्रलयः ॥ २ ॥

षड्भिरङ्गैरुपेताय विविधैरव्ययैरपि ।

शाश्वताय नमस्कुर्मो वेदाय च भवाय च ॥ ३ ॥

कल्पतरुः ।

भोगीन्द्रे परिमुञ्चति क्षितिभरप्रोद्भूतार्धश्रमं

वेदान्तोपवनस्य मण्डनकरं प्रस्तौमि कल्पद्रुमम् ॥ १३ ॥

श्रीमच्छारीरकमीमांसाव्याख्यायाः प्राग्विप्सिताया अविघ्नपरिसमाप्त्यादिसिद्धये शास्त्रप्रतिपाद्यां परां देवतां प्रणमन् शास्त्रीयं विषयादि दर्शयति— अनिर्वाक्येति । एका हि अविद्या अनादिर्भावरूपा देवताधिकरणे वक्ष्यते; अन्या पूर्वपूर्वभ्रमसंस्कारः । तदविद्याद्वितयं सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वाक्यं सच्चिवं सहकारि यस्य तत्तथा । तत्साच्चिद्व्यं ब्रह्मणस्तद्विषयता, तदाश्रयास्तु जीवा एवेति वक्ष्यते । न चाविद्यासाच्चिद्व्ये ब्रह्मणोऽनीश्वरत्वम्, उपकरणस्य स्वातन्त्र्याविघातकत्वादित्याह— प्रभवत इति । अतत्त्वतोऽन्यथाभावो विवर्तः । न केवलं भूतानां ब्रह्मविवर्तत्वम्, अपि तु जीवानामपि चराचरशरीरोपाधिकानां तत्प्रतिबिम्बत्वेन तद्विवर्ततेत्याह— यतश्चेति । अथ वा भूतसृष्टिवत् भौतिकसृष्टेरपि हिरण्यगर्भद्वारा ब्रह्मैव कर्तृ इत्यनेनोक्तम् । एवमज्ञातत्वविपर्यस्तत्वाभ्यां विषयत्वमुक्त्वा प्रयोजनतामाह— अपरिमितेति ॥ १ ॥

जगद्विवर्ताधिष्ठानत्वेन ब्रह्मणः सर्वकर्तृत्वमुक्त्वा सर्वज्ञत्वं ज्ञानपदेन सूचितं वेदकर्तृत्वादिना साधयति— निःश्वसितमिति । वीक्षणमात्रेण सृष्टत्वात् भूतानि वीक्षितम् । हिरण्यगर्भद्वारा साध्यं चराचरं वीक्षणाधिकप्रयत्नसाध्यस्मितसाम्यात् स्मितम् । सर्वज्ञत्वसिद्ध्यर्थं चेतनधर्मसुप्तिमत्त्वेन चेतनतां संभावयति— अस्य चेति । यद्वा विनायासेन नामरूपसृष्टिप्रलयकर्तृत्वात् ब्रह्मानेन स्तुतम् ॥ २ ॥

षड्भिरिति । ईश्वरस्य षडङ्गानि पुराणोक्तानि— ‘सर्वज्ञता तृप्तिरनादि-
बोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञाः षडादुरङ्गानि महे-
श्वरस्य’ इति । अव्ययानि वायुप्रोक्ते पुराणे पठ्यन्ते— ‘ज्ञानं विरागतैश्वर्यं तपः
सत्यं क्षमा धृतिः । स्रष्टृत्वमात्मसंबोधो ह्यधिष्ठातृत्वमेव च । अव्ययानि दशैतानि
नित्यं तिष्ठन्ति शंकरे’ इति । वेदस्य षडङ्गानि निरुक्तादीनि । अव्ययानि च चादयः ॥

भामती ।

मार्तेण्डतिलकस्वामिमहागणपतीन्वयम् ।

विश्ववन्द्यान्नमस्यामः सर्वसिद्धिविधायिनः ॥ ४ ॥

ब्रह्मसूत्रकृते तस्मै व्यासायापरवेधसे ।

ज्ञानशक्त्यवतागय नमो भगवतो हरेः ॥ ५ ॥

नत्वा विशुद्धविज्ञानं शंकरं करुणानिधिम् ।

भाष्यं प्रसन्नगम्भीरं तत्प्रणीतं विभज्यते ॥ ६ ॥

आचार्यकृतिनिवेशनमप्यवधूतं वचोऽस्मदादीनाम् ।

रथ्यादकमिव गङ्गाप्रवाहपातः पवित्रयति ॥ ७ ॥

कल्पतरुः ।

तिलकप्रियः स्वामी तिलकस्वामी । सर्वसिद्धिविधायित्वं स्मृतिसिद्धम्—
'आदित्यस्य सदा पूजां तिलकस्वामिनस्तथा । महागणपतेश्चैव कुर्यान्सिद्धिमवाप्नु-
यात्' इति ॥ ४ ॥

वेधसे विधात्रे ईश्वराय । हरेः ज्ञानशक्तेरवतारः प्राप्तिर्यस्मिन्स तथोक्तः ।
तथा चाह श्रीपराशरः—'द्वापरे द्वापरे विष्णुर्व्यासरूपा महामुने । वेदमेकं सुबहुधा
कुरुते जगतो हितम्' इति ॥ ५ ॥

परिमलः ।

ईश्वरायेति । सर्वज्ञायेत्यपि शक्यं व्याख्यातुम् । 'मेधावी तु विधाता स्याद्वेधाः
सर्वश उच्यते' इति, 'वेधास्त्रिषु म्यात्मवेज्ञे नरि विष्णुविरिञ्चयोः' इति च नैषण्ड-
काः । अवतारः प्राप्तिर्यस्मिन्निति । ननु ज्ञानशक्त्यवतागयेत्यत्र अवतारशब्दस्य प्रा-
प्त्यर्थत्वमाश्रित्य बहुव्रीहिसमासप्रदर्शनमयुक्तम्, समानाधिकरणानां बहुव्रीहिरिति वार्त्ति-
ककारेण नियमितत्वात्; 'न धातुलोप आर्धधातुकं' इति पाणिनिस्सूत्रे धातुलोपशब्दे
षष्ठीगर्भव्यधिकरणबहुव्रीह्याश्रयणात् तद्वदिह तदुपपादनेऽपि 'ऋदोरप्' इत्यबन्तस्याव-
तारशब्दस्येव घञन्तस्यावतारशब्दस्य भावार्थत्वाभावात्, 'अवे तृलोर्घञ्' इति सूत्रेण
अवपूर्वात्तरतेः करणाधिकरणयोरेव घञ्विधानात्; अतः अवतारशब्दस्याधिकरणार्थत्व-
माश्रित्य ज्ञानशक्तेरवतारयेति षष्ठीतत्पुरुषः प्रदर्शयितुं युक्त इति चेत्, यद्येवं स एवा-
त्राचार्यैः प्रदर्शित इति ब्रूमः; प्राप्तिर्यस्मिन्नित्युभयमप्यवतारपदव्याख्यानार्थम्, न तु
प्राप्तिपदमात्रम् । प्राप्तिर्यस्मिन् सोऽवतार इत्यर्थः ॥

भामती ।

अथ यदसंदिग्धमप्रयोजनं च न तत्प्रेक्षावत्प्रतिपित्सागोचरः, यथा समनस्केन्द्रियसंनिकृष्टः स्फीतालोकमध्यवर्ती घटः करटदन्ता वा ; तथा चेदं ब्रह्मेति

कल्पतरुः ।

इह भगवता सूत्रकारेण साधनचतुष्टयसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासामुपदिशता जिज्ञास्यस्य ब्रह्मणः संदिग्धत्वसंप्रयोजनत्वे समसूचिषाताम् । ते चाध्याससिद्धयधीनसिद्धिनी इति तदाक्षेपसमाधानपरताम्— आह कोऽयम्— इत्यतः प्राक्तनभाष्यस्य दर्शयति— अथेत्यादिना आशयवानाशङ्क्य परिहरतीत्यन्तेन । अधशब्दः प्रतिप्रत्यव्याख्यानप्रारम्भार्थः । इहाहंप्रत्ययगम्यमात्मानम् उपनिषत्प्रतिपाद्यमापाद्य जिज्ञास्यत्वाक्षेपः । तत्पुनर्ब्रह्मेत्यादौ तु तदतिरिक्तं ब्रह्मोदरीकृत्य तस्य वेदान्तेभ्य एव सिद्धेः विचारविषयत्वाक्षेप इति भेदः । जिज्ञास्यत्वव्यापके संदिग्धत्वसंप्रयोजनत्वे, तद्विरुद्धे चासंदिग्धत्वनिष्प्रयोजनत्वे, तयोरुपलब्धिः ; ततश्च व्यापकाभावे व्याप्यजिज्ञास्यत्वाभाव इत्यर्थः । अत्र प्रयोगौ—मुमुक्षुणा ब्रह्म न विचार्यम्, तं प्रत्यसंदिग्धत्वात्

परिमलः ।

अथशब्द इति । मङ्गलश्लोके शास्त्रीयविषयप्रयोजनप्रदर्शनेन तथाभूते ब्रह्मणि भाष्यस्य तात्पर्यमिति कृत्स्न भाष्यं सामान्यतो व्याख्यातम् ; इदानीं प्रतिग्रन्थव्याख्यानं प्रारभ्यते इत्येतदर्थः अथशब्द इत्यर्थः । यद्यपि प्रारभ्यत इत्यनुक्तेऽपि प्रारम्भादेवेदं प्रारभ्यत इत्यवगन्तुं शक्यम्, तथापि श्रोतॄणां भ्रष्टेयत्वप्रतिपत्त्यर्थं तदुक्तिः । दृश्यते हि तदर्थमेव लोकेऽप्याप्ताः 'किंचिदहं वक्ष्यामि' इत्युक्त्वा हितमुपदिशन्तीति ॥

मुमुक्षुणेति । ननु— हेतुसाध्ययोर्मुमुक्षुविशेषणं किमर्थम् ? न च अमुमुक्षोः सर्वप्रपञ्चविषयो येन केनचित्प्रकारेण संदेहः तन्निवर्तनार्थं विचारश्च संभवतीति कुम्भाहमर्थयोरपि तद्विषयत्वावश्यभावात् दृष्टान्ते हेतुसाध्यवैकल्यं पक्षे हेत्वसिद्धिबाधौ च स्यातामिति तद्वारणार्थं मुमुक्षुविशेषणमिति वाच्यम्, मुमुक्षोरपि तथविधिसंदेहविचारयोः संभवेन तत उक्तदोषानिवारणात् । न च यस्य मुमुक्षोस्तौ न स्तः सोऽत्र विशेषणमिति वाच्यम्, 'ब्रह्मविचारार्थमिदं शास्त्रमारम्भणीयम्' इति वदतः सिद्धान्तिनो मते 'प्रपञ्चः सत्यो मिथ्या वा, सन् असन्वा' 'जीवः स्वाभाविकचैतन्य आगन्तुकचैतन्यो वा' इत्यादिसंदेहस्य तत्तदधिकरणरूपितन्यायानुसंधाननिवर्तनीयस्यावश्यभावेन प्रतिवादिनं प्रति पक्षदृष्टान्तयोर्हेत्वसिद्धेरनिवारणात् । मुमुक्षुशतव्येन रूपेणासंदिग्धत्वं हेतुर्विबक्षित इति चेन्न, स्वाभाविकचैतन्यत्वादेरपि मुमुक्षुशतव्यतायाः सिद्धान्तिना वा-

भामती ।

व्यापकविरुद्धोपलब्धिः । तथा हि— बृहत्त्वाद्बृंहणत्वाद्वात्मैव ब्रह्मेति गीयते । स चायमा कीटपतङ्गेभ्य आ च देवर्षिभ्यः प्राणभृन्मात्रस्येदंकारास्पदेभ्यो देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयेभ्यो विवेकेन 'अहम्' इत्यसंदिग्धाविपर्यस्तापरोक्षानुभवसिद्ध इति न जिज्ञासास्पदम् । न हि जातु कश्चिदत्र संदिग्धे 'अहं वा नाहं वा' इति । न च विपर्यस्यति 'नाहमेव' इति । न च 'अहं कृशः, स्थूलः' 'गच्छामि' इत्यादि-देहधर्मसामानाधिकरण्यदर्शनाद्देहालम्बनोऽयमहंकार इति सांप्रतम् । तदालम्ब-

कल्पतरुः ।

तथाविधकुम्भवत् ; तथा अप्रयोजनत्वात् काकदन्तवत् इति । आद्य हेतु विवृणोति— तथा हीत्यादिना । बृंहणत्वात् देहादीनां परिणमयितृत्वात् । नन्वहंप्रत्ययस्य देहादिमिश्रविषयत्वात् कथं विविक्तविषयत्वम् ! अत आह— न चाहमिति । देहा-

परिमलः ।

च्यत्वात्, अन्यथा तेन मोक्षार्थमारभ्यमाणं अस्मिच्छास्त्रे तद्विचारानुपपत्तेः— इति चेत् ; उच्यते— मोक्षजनकत्वाभिमतज्ञानविषयेण रूपेणामदिगन्ध्व हेतुः । न चाहत्वादन्त्यत् मोक्षजनकत्वाभिमतज्ञानविषय इति सिद्धान्तिना वक्तुं शक्यम्, 'ब्रह्मज्ञानं मोक्षहेतुः' इति वदतः सिद्धान्तिनो मते 'अहम्' इति ज्ञानमेव मुक्तिहेतुः स्यादित्यापाद्य पूर्वपक्षप्रवृत्तेः । पक्षदृष्टान्तयोर्बाधमाध्यवैकल्यपरिहारार्थं साध्येऽपि सुमुक्षुविशेषणम् । अन्यथा सर्वप्रपञ्चविषयमन्यत्सर्वमिथ्यात्वारम्भपरिणामादिविचार सुमुक्षुकृतं प्रति पक्षदृष्टान्तीकृताहमर्थकुम्भव्यक्त्योरपि विषयत्वाद्यस्यभावात् बाधमाध्यवैकल्ये स्याताम् । न च सुमुक्षुविशेषणबललभ्ये मोक्षजनकत्वाभिमतज्ञानविषयेण रूपेण विचार्यत्वाभावे विवक्षितेऽपि साध्ये दोषतादवस्थयम्, पक्षे अहत्वस्य दृष्टान्ते तद्व्यतिरेकस्य च लोकसिद्धत्वेऽप्यनुमित्तया विचारसंभवादिति वाच्यम्, मोक्षजनकज्ञानप्रकारप्रकारकसंदेहनिवृत्त्यर्थविचारविषयत्वाभावस्य साध्यार्थस्य विवक्षितत्वात् । एवं च 'अहम्' इति सदावभासमान ब्रह्म नाहंत्वप्रकारकसंदेहनिवर्तकविचारविषयः अहत्वेन निश्चीयमानत्वात् यो यदा येन प्रकारेण निश्चीयते स तदा न तत्प्रकारकसंदेहनिवर्तकविचारविषयः यथा समनस्केन्द्रियसंनिकर्षस्फीतालोकमध्यवर्तितादशाया घट इत्यनुमाननिष्कर्षः । न च प्रतियोग्यप्रसिद्धया साध्याप्रसिद्धिर्दोषः, साध्यविंशेषप्रसिद्धिं विनापि घटे सामान्यव्याप्तिग्रहोपपत्तेः । विशिष्टवैशिष्ट्यज्ञानरूपायाः प्रतियोगिविशिष्टाभावरूपसाध्यविशिष्टानुमितेः अहत्वप्रकारकत्वसंदेहनिवर्तकविचारविषयत्वयोर्विशकलितप्रसिद्धया विशेष्ये विशेषणं तत्र च विशेषणान्त-

भामती ।

नत्वे हि 'योऽहं बाल्ये पितरावन्वभूवं स एव स्थाविरे प्रणप्तृननुभवामि' इति प्र-
तिसंधानं न भवेत् । न हि बालस्थविरयोः शरीरयोरस्ति मनागपि प्रत्यभिज्ञानग-
न्धो येनैकत्वमध्यवसीयेत । तस्माद्येषु व्यावर्तमानेषु यदनुवर्तते तत्तेभ्यो भिन्नं
यथा कुसुमेभ्यः सूत्रम् । तथा च बालादिशरीरेषु व्यावर्तमानेष्वपि परस्परमहं-
कारास्पदमनुवर्तमानं तेभ्यो भिद्यते । अपि च स्वप्नान्ते दिव्यं शरीरभेदमास्थाय
तदुचितान्भोगान्भुञ्जान एव प्रतिबुद्धो मनुष्यशरीरमात्मानं पश्यन् 'नाहं देवो
मनुष्य एव' इति देवशरीरे बाध्यमानेऽप्यहमास्पदमबाध्यमानं शरीराद्विन्नं प्रति-
पद्यते । अपि च योगव्याघ्रः शरीरभेदेऽप्यात्मानमभिन्नमनुभवतीति नाहंकाराल-
म्बनं देहः । अत एव नेन्द्रियाण्यप्यस्यालम्बनम्, इन्द्रियभेदेऽपि 'योऽहमद्राक्षं स
एवैतर्हि स्पृशामि' इत्यहमालम्बनस्य प्रत्यभिज्ञानान् । विषयेभ्यस्त्वस्य विवेकः
स्थवीयानेव । बुद्धिमनसोश्च करणयोः 'अहम्' इति कर्तृप्रतिभासप्रख्यानालम्ब-
नत्वायोगः । 'कृशोऽहम्' 'अन्धोऽहम्' इत्यादयस्तु प्रयोगा असत्यप्यभेदे कथं-
चित् 'मञ्चाः क्रोशन्ति' इत्यादिवदौपचारिका इति युक्तमुत्पश्यामः । तस्मादिदं-

कल्पतरुः ।

लम्बन इति । आत्मैक्याध्यस्तदेहालम्बन इत्यर्थः । देहादात्मनोऽहंप्रत्ययगम्यस्य
भेदग्रहान्नाध्यास इत्याह— तदालम्बनत्वे हीति । बालस्थविरदेहयोः परिमाणभे-
दान्न प्रत्यभिज्ञेत्युक्तम् । परिमाणभेदेऽपि देहैक्यं मन्वानं प्रत्याह— अपि च स्वप्नान्त
इति । जाग्रत्यप्याह— योगेति । मनुष्यः सन् कृत्रिमव्याघ्रशरीरमभिमन्यमानः
योगव्याघ्रः । नाहंकारालम्बनं देह इति । अत्रापि देहशब्दः आत्मैक्याध्यस्तदेह-
परः । अन्यथा हि जिज्ञास्यत्ववादिनापि तन्मात्रालम्बनत्वानङ्गीकारादनुक्तोपालम्भः

परिमलः ।

रमित्युक्तरूपविशिष्टवैशिष्ट्यज्ञानसामर्थ्योपपत्तेः । न च प्रतियोग्यप्रसिद्धिरपि, देहेन्द्रियेषु
तत्प्रसिद्धेः सुलभत्वात् । देहादात्मन इति । 'मम देहः' इत्यभिज्ञारूपोऽपि भेदग्रहो
विवक्षितः । परिमाणभेदेऽपीति । काष्ठपापाणादिषु तक्षणादिना शरीरेषु कालभेदेन
च परिमाणभेदेऽप्यभेदप्रत्यभिज्ञोदयः तथा अभिमानवीजम् । कृत्रिमेति । योगमहिम्ना
'ह्रस्वता स्थूलता बाल्यं वार्द्धक्यं यौवनं तथा । नानाजातिस्वरूपं च तथा सुरभिगन्धता ॥
पार्थिवांशं विना भूतैश्चतुर्भिर्देहधारणम् । गन्धतन्मात्रतत्त्वोत्थमेतदष्टगुणं महत्' इत्यु-
क्तरूपपार्थिवैश्वर्याष्टकलाभाल्लीलाद्यर्थं व्याघ्रशरीरं कृत्वा तदभिमन्यमान इत्यर्थः । तत्

भामती ।

कारास्पदेभ्यो देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयेभ्यो व्यावृत्तः स्फुटतराहमनुभवगम्य आत्मा संशयाभावादजिज्ञास्य इति सिद्धम् । अप्रयोजनत्वाच्च । तथा हि— संसारनिवृत्तिरपवर्ग इह प्रयोजनं विवक्षितम् । संसारश्च आत्मयाथात्म्याननुभवनिमित्त आत्मयाथात्म्यज्ञानेन निवर्तनीयः । स चेदयमनादिरनादिना आत्मयाथात्म्यज्ञानेन सहानुवर्तते, कुतोऽस्य निवृत्तिः अविरोधात् ? कुतश्चात्मयाथात्म्याननुभवः ? न हि 'अहम्' इत्यनुभवादन्यदात्मयाथात्म्यज्ञानमस्ति । न च 'अहम्' इति सर्वजनीनस्फुटतरानुभवसमर्थित आत्मा देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्तः शक्य उपनिषदां सहस्रैरप्यन्यथयितुम्, अनुभवविरोधात् । न ह्यागमाः सहस्रमपि घटं पटयितुमीशते । तस्मादनुभवविरोधादुपचरितार्था एवोपनिषद इति युक्तमुत्पश्याम इत्याशयवानाशङ्क्य परिहरति— युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोरिति । अत्र च युष्मदस्मदित्यादिर्मध्येति भवितुं युक्तमित्यन्तः शङ्काग्रन्थः । तथापीत्यादिः परिहारग्रन्थः । तथापीत्यभिसंबन्धाच्छङ्कायां यद्यपीति पठितव्यम् । इदमस्मत्प्रत्ययगोचरयोरिति वक्तव्ये युष्मद्ब्रह्णमत्यन्तभेदोपलक्षणार्थम् । यथा ह्यहंकारप्रतियोगी त्वंकारो नैवमिदंकारः, 'एते वयम्, इमे वयम्, आस्महे' इति बहुलं प्रयोगदर्शनादिति । चित्स्वभाव आत्मा विषयी, जडस्वभावा बुद्धीन्द्रियदेहविषया विषयाः ।

कल्पतरुः ।

स्यादिति । अथ वा लोकायतमतं प्रसङ्गादिहाशङ्क्य निरस्यते । प्रख्यानं शब्दः । असत्यप्यारोपितेऽपि अभेदे इत्यर्थः, वास्तवाभेदस्याप्यासवादिनोऽप्यनिष्टेः । लोकायतमतनिरासे तु यथाश्रुतोऽर्थः । द्वितीयं हेतुं विभजते— अप्रयोजनत्वाच्च इत्यादिना । ननु किमिति नास्त्यन्यदात्मयाथात्म्यज्ञानं ब्रह्मात्मभावस्योपनिषद्विरवबोधनादित्यत आह— न चाहमिति । युक्तमिति निर्देशात् पूर्वभागस्यैव सिद्धान्तत्वं व्यावर्तयति— अत्र चेति । ननु पुरुषान्तरवचनो युष्मच्छब्दः कथमचेतने देहादौ प्रयुक्तः ? अत आह— इदमस्मदिति । नन्विदंकारप्रयोगेऽपि प्रत्यक्पराभावेन भवति भेदप्रतीतिः; 'एते वयम्' इति तु सामानाधिकरण्यं गौणम्; तथा त्वंकारप्रयोगेऽपीति न विशेषः कश्चिदित्यत आह— बहुलं प्रयोगदर्शनादिति । यद्यप्युभयत्र गौणत्वमविशिष्टं तथापि विरलप्रयोगात्स्फुटम् 'त्वमहम्' इति सामानाधिकरण्ये गौणत्वम्; ततस्तत्र भेदं तिरोदधीतेत्यत्यन्तभेदसिद्धिः । 'एते वयम्' इति तु बहुलप्रयोगत्वेन निरूढमिति तिरोदधीत भेदः; अतो नात्यन्तभेदसिद्धिः । दृश्येते च लाक्ष-

वयोरितरेतरभावानुपपत्तौ सिद्धायाम्, तद्धर्माणामपि सुतरामितरेतर-

भामती ।

एते हि चिदात्मानं विसिन्वन्ति अवबध्नन्ति ; स्वेन रूपेण निरूपणीयं कुर्वन्तीति यावत् । परस्परानध्यासहेतौ अत्यन्तवैलक्षण्ये दृष्टान्तः— तमःप्रकाशवदिति । न हि जातु कश्चित्समुदाचरद्वृत्तिनी प्रकाशतमसी परस्परात्मतया प्रतिपत्तुमर्हति । तदिदमुक्तम्— इतरेतरभावानुपपत्ताविति । इतरेतरभावः इतरेतरत्वम्,

कल्पतरुः ।

णिकत्वाविशेषेऽपि प्रयोगबाहुल्याबाहुल्याभ्यां निरूढसांप्रतिकृते, यथा 'पटः शुक्लः' 'रथाङ्गनामा चक्रवाकः' इति । प्रयुज्यते बहुलं वेदाश्च कवयश्च 'अयमहमस्मि' इति 'एते वयमिमे दाराः कन्येयं कुलजीवितम्' इत्यादि । न चेह सहानवस्थानं दृष्टान्ते विवक्षितम्, दार्ष्टान्तिके तदभावात् ; किं त्वन्योन्यानात्मकत्वेन स्फुरणमित्यभिप्रेत्याह—परस्परेति । ननु उद्धकादेः प्रकाशेऽप्यस्ति तमस्वारोपः ; तत्राह—न हीति । समुदाचरन्त्यौ भेदेन भासमाने वृत्ती वर्तने ययोस्ते तथा । उद्धकादेरविवेकादारोप इत्यर्थः । इतरेतरभावानुपपत्तिर्नाम इतरेतरभावप्रतीत्यनुपपत्तिर्विवक्षिता, तन्मात्रानुपपत्तिसाधनेऽध्यासवादिनं प्रति सिद्धसाधनत्वात् इत्यभिप्रेत्य दृष्टान्ते स्थित्वा वक्ति— परस्परात्मतया प्रतिपत्तुमिति । इतरस्येतरत्र भाव इति योजनायां धर्मिणो-

परिमलः ।

व्याघ्रशरीरं योगिसंकल्पकरणेन कृतमिति कृत्रिमम् । पटः शुक्ल इति गुणशब्दः तद्वति निरूढलक्षणया प्रयुज्यते । रथाङ्गशब्दश्चक्रवाकशब्दैकदेशपर्यायः तद्वाच्ये सांप्रतिकलक्षणया प्रयुज्यते । एवं च 'अहमेव त्वम्' इत्यत्रेव भाष्यकारीयेऽपि युष्मत्प्रयोगे सांप्रतिकी गौणी वृत्तिः । सा चात्यन्तभेदावभासद्योतनार्था । इदंकारस्याहंकाराविरोधकतया स्फुटभेदानवभासादिति भावः । 'अयमहमस्मि' इति च्छन्दोगतैत्तिरीयाणां श्रुतिः । अविवेकादिति । येषां तु तमःप्रकाशयोर्विवेको भेदग्रहोऽस्ति तेषां तयोरन्योन्यात्मत्वेन अस्फुरणं नियतमेवेति भावः । नन्वितरेतरभावानुपपत्तिः तत्प्रतीत्यनुपपत्तिरिति किमर्थमिदं क्लिष्टव्याख्यानम् ? अधिष्ठानसामान्यांशाध्यस्यमानविशेषांशयोः कचिद्वास्तवतादात्म्ये सत्येव तत्प्रमितिजन्यसंस्कारापेक्षः 'इदं रजतम्' इत्याद्यध्यासो दृष्टः, तदसंभव इहाध्यासासंभवहेतुत्वेनोच्यत इत्यस्त्वित्याशङ्क्य आह—तन्मात्मानुपपत्तिसाधने इति । आत्मानात्मनोर्वास्तवतादात्म्यासंभवस्य सिद्धान्तिनाऽप्यङ्गीकृतत्वात् विरोधहेतुना तस्मा-

भामती ।

तादात्म्यमिति यावत्; तस्यानुपपत्ताविति । स्यादेतत् । मा भूद्धर्मिणोः परस्परभावः; तद्धर्माणां तु जाड्यचैतन्यनित्यत्वानित्यत्वादीनाम् इतरेतराध्यासो भविष्यति । दृश्यते हि धर्मिणोर्विवेकग्रहणेऽपि तद्धर्माणामध्यासः, यथा कुसुमाद्भेदेन गृह्यमाणेऽपि स्फटिकमणावतिस्वच्छतया जपाकुसुमप्रतिबिम्बोद्वाहिणि 'अरुणः स्फटिकः' इत्यारुण्यविभ्रम इत्यत इदमुक्तम्— तद्धर्माणामपीति । इतरेतरत्र धर्मिणि धर्माणां भावो विनिमयः, तस्यानुपपत्तिः । अयमभिसंधिः— रूपवद्धि द्रव्यमतिस्वच्छतया रूपवतो द्रव्यान्तरस्य तद्विवेकेन गृह्यमाणस्यापि

कल्पतरुः ।

रपि ससर्गाध्यामनिषेधः स्यात्; तथा च सिद्धमाधनं तादात्म्याध्यासाभ्युपगमात्; तन्निवृत्त्यर्थमाह— इतरेतरत्वमिति । विनिमयो व्यय्यामः । रूपवत इति । गगनस्य तु स्वगतमवितृकरादिप्रतिबिम्बद्वारा मलिते प्रतिबिम्बितत्वभ्रमः । ततश्च

परिमलः ।

धने सिद्धसाधनदूषितमित्यर्थः । ननु बुद्धिपूर्विकायां गृहक्षेत्रादिपरिवर्तनायां प्रसिद्धस्य विनिमयशब्दस्य कथमत्र प्रयोग इत्याशङ्क्य व्यय्याममात्रे लक्षणयेत्याह—विनिमय इति ॥

ननु 'रूपवत एव प्रतिबिम्बः' इति नाम्नि नियमः, जानुदघ्ने कुपजले दूरविशालतलमलिनतादियुक्तगगनप्रतिबिम्बदर्शनात् इत्याशङ्क्याह— गगनस्येति । ननु 'रूपवत एव प्रतिबिम्बः' इति नियममाश्रित्य आलोकप्रतिबिम्बे गगनप्रतिबिम्बत्वविभ्रममात्रं न तु गगनस्य प्रतिबिम्बोऽस्तीति कल्पने 'रूपवत एव चाक्षुषत्वम्' इति नियममनुरुध्य गगनप्रसृतालोके एव तलमलिनताध्यासः गगने तलमलिनताध्यास इति विभ्रममात्रमित्यपि कल्प्येत, तथा च 'अप्रत्यक्षेऽपि ह्याकाशे बालास्तलमलिनताद्यध्यस्यन्ति' इति भाष्यविरोधः । यदि 'रूपवदेव चाक्षुषम्' इति न नियमः किं तु 'रूपवदरूपं वा रूपोपधानेन चाक्षुषम्' इति नियमः अतो नीरूपमपि गगनस्य अध्यस्यमानतलमलिनताद्युपधानेन चाक्षुषत्वमुपपद्यत इत्युच्येत, तर्हि इहापि 'रूपवतः प्रतिबिम्बः' इति न नियमः किं तु 'रूपोपधानेन प्रतिबिम्बविभ्रमः' इति अतः अध्यस्यमानतलमलिनताद्युपधानेन गगनप्रतिबिम्बविभ्रम उपपादयितुं शक्यः, तथैव देहे चेतनप्रतिबिम्बविभ्रमोऽप्युपपादयितुं शक्यः चेतनेऽपि देहगतरूपेणैव रूपोपधानसंभवात् मलिनदर्पणादिषु उपाधिगतश्यामिकोपधानेनापि तथैव प्रतिबिम्बविभ्रमदर्शनात्— इति चेत्; उच्यते— जले गगनप्रति-

भामती ।

च्छायां गृह्णीयात्, चिदात्मा तु नीरूपो विषयी न विषयच्छायामुद्गाहयितुमर्हति ।
यथाहुः— ‘ शब्दगन्धरसादीनां कीदृशी प्रतिबिम्बता ’ इति । तदिह पारिशे-
ष्याद्विषयविषयिणोरन्यान्त्यात्मसंभेदेनैव तद्वर्माणामपि परस्परसंभेदेन विनिमया-
त्मना भवितव्यम्, तौ चन्द्रमिणौ अत्यन्तविवेकेन गृह्यमाणावसंभिन्नौ, असंभिन्नाः

कल्पतरुः ।

रूपवत एव प्रतिबिम्बभाव इति व्याप्तेन व्यभिचारः । आत्मनस्तु नास्ति प्रतिबि-
म्बितत्वभ्रमकरं किंचिदित्यर्थः । धर्माध्यासो हि धर्मिणेरैक्यारोपेण प्रतिबिम्बभावेन
वा दृष्टः; इह प्रतिबिम्बभावे निरस्ते आगेपः शिष्यत इत्याह— तदिह पारिशेष्यादि-
ति । अध्यासानुपपत्तिमुक्त्वा तदभावोपसंहारार्थम् अतोऽस्मत्प्रत्ययेत्यादिभाष्यम् ।

परिमलः ।

बिम्बमभ्युपगच्छताप्यालोकप्रतिबिम्बोऽवश्यमभ्युपगन्तव्यः, अन्यथा कृपाधिकपरिमाणरू-
पस्य प्रतिबिम्बगतविशालत्वस्य अचाक्षुषत्वप्रसङ्गात्, यत्र रूपं भासते तत्रैव परिमाणस्य
चाक्षुषत्वात्; एव च गगनालोकयोरुभयोरपि प्रतिबिम्बावङ्गीकृत्य आलोकप्रतिबिम्बे भा-
समानस्य विशालत्वस्य गगनप्रतिबिम्बगतत्वेन विभ्रम इति कल्पनात् वरमालोकप्रति-
बिम्ब एवाधःप्रदेशे तलमलिनताग्रध्यासः अन्यत्र तदीयरूपविशालताभ्यां सह स्फुरणं
तत्रैव गगनप्रतिबिम्बत्वविभ्रम इति कल्पनम् । बहिस्तु ‘ नील नभः ’ ‘ विशालं नभः ’
इत्यादिप्रत्ययस्य आलोकविषयत्व न कल्पनीयम्, जलमध्ये नभःप्रतिबिम्बस्येव बहि-
र्नभसोऽसंप्रतिपत्त्यभावेन यथाव्यवहार नभसि नीलिमाध्यासस्य तस्मिन्नेव तत्प्रसूता-
लोकगतरूपाध्यासेन तदीयविशालतानुभवस्य चाङ्गीकारे बाधकाभावात्, अतः ‘ रूपवत
एव प्रतिबिम्बः ’ इति नियमे व्यभिचागाभावात् नात्मनः प्रतिबिम्बो घटत इति भावः ।
गगनप्रतिबिम्बत्वविभ्रमविषयालोकप्रतिबिम्बवत् आत्मप्रतिबिम्बत्वभ्रमविषयो देहादौ
रूपवतः कस्यचित् प्रतिबिम्बोऽस्ति चेत्, तस्माच्च प्रतिबिम्बोपाधेर्देहस्य जपाकुसुमप्रति-
बिम्बात्स्फटिकस्येव विवेकाग्रहोऽप्यस्ति चेत्, अध्यस्तगगनधर्मस्य नीलिमो जलमध्ये
भासमानस्य आलोकप्रतिबिम्बधर्मत्वेनेव अध्यस्तात्मधर्मस्य चैतन्यादेर्देहमध्ये भासमा-
नस्य आत्मप्रतिबिम्बत्वभ्रमविषयान्यप्रतिबिम्बधर्मत्वेन प्रतिभासः संभवेत्, एवं प्रति-
भासतस्तद्वर्त्मस्य चैतन्यादेः प्रतिबिम्बग्राहिणि देहादावध्यासश्चापपद्यते जपाकुसुमप्रति-
बिम्बारुणिम्न इव स्फटिके । न त्वात्मप्रतिबिम्बत्वभ्रमविषयः कस्यचित्प्रतिबिम्बोऽस्ति
देहादावित्याह— आत्मनस्त्विति ॥

भावानुपपत्तिः— इत्यतः अस्मत्प्रत्ययगोचरे विषयिणि चिदात्मके
युष्मत्प्रत्ययगोचरस्य विषयस्य तद्धर्माणां चाध्यासः तद्विपर्ययेण विषयि-

भामती ।

सुतरां तयोर्धर्माः स्वाश्रयाभ्यां व्यवधानेन दूरापेतत्वात् । तदिदमुक्तम्—
सुतरामिति । तद्विपर्ययेणेति । विषयविपर्ययेणेत्यर्थः । मिथ्याशब्दः अपहव-
वचनः । एतदुक्तं भवति— अध्यासो भेदाग्रहेण व्याप्तः, तद्विरुद्धश्चेद्वास्ति
भेदग्रहः, स भेदाग्रहं निवर्तयंस्तद्व्याप्तमध्यासमपि निवर्तयतीति । मिथ्येति
भबितुं युक्तं यद्यपि तथापीति योजना ॥

इदमत्राकृतम्— भवेदेतदेवं यदि 'अहम्' इत्यनुभवे आत्मतत्त्वं प्रकाशेत ।
न त्वेतदस्ति । यथा हि समस्तोपाध्यनवच्छिन्नानन्तानन्दचैतन्यैकरसमुदासी-
नमेकमद्वितीयमात्मतत्त्वं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु गीयते । न चैतान्युपक्रमप-
रामर्शोपसंहारैः क्रियासमभिहारेणैवगात्मतत्त्वमभिदधति तत्पराणि सन्ति
शक्यानि शक्रेणाप्युपचरितार्थानि कर्तुम् । अध्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति
यथा 'अहो दर्शनीया अहो दर्शनीया' इति, नाल्पत्वमपि, प्रागेवोपचरितत्व-

कल्पतरुः ।

विषयविपर्ययेणेति । विषयोऽचेतनः, तस्य विपर्ययश्चैतन्यम् । इत्थंभावे तृतीया ।
चिदात्मन ऐक्यारोपे हि विषयस्य चेतनत्वमिव भवतीति । तथापीति भाष्यसूचिता-
मध्यासाभावहेतोर्विवेकग्रहस्यासिद्धिमाह— इदमत्राकृतमित्यादिना । यथा श्रुत्यादि-
ष्वात्मतत्त्वं गीयते तथा 'अहम्' इत्यनुभवे यदि प्रकाशेत, न त्वेतदस्तीति योज-
ना । परामर्शो मध्ये निर्देशः क्रियासमभिहारः पौनःपुन्यम् । दर्शनीया सुन्दरी ।

परिमलः ।

ननु इतरेतरभावानुपपत्तिः इतरेतरभावप्रतीत्यनुपपत्तिरिति व्याख्यातम्, अतः
सैवाध्यासाभाव इति तेनैव तत्साधने साध्यावैशिष्ट्यमित्याशङ्क्य हेतुसाध्ययोर्भेदं दर्शयति—
अध्यासानुपपत्तिमुक्त्वेति । अनुपपत्तिः अन्योन्यानात्मतास्फुरणेन प्रतिबन्धादुत्पत्त्यन-
र्हत्वम्; स हेतुः, अध्यासाभावः ततो भिन्नः साध्य इति भावः । "अथ वा 'अहं मनुष्यः'
इत्यादिप्रतीतावतर्हिमस्तत्प्रतीतित्वस्याध्यासलक्षणस्याभाव उक्तः; लक्ष्याध्यासरूपत्वस्या-
भावप्रदर्शनार्थम् 'अतोऽस्मत्प्रत्यय—' इत्यादिभाष्यम्" इति व्याख्यान्तरं केषुचित्कोशेषु
दृष्टम् । अस्यां व्याख्यायाम् 'अतोऽस्मत्प्रत्यय—' इत्यतः प्राचीनग्रन्थः 'अहं मनुष्यः'

भामती ।

मिति । अहमनुभवस्तु प्रादेशिकमनेकविधशोकदुःखादिप्रपञ्चोपप्लुतमात्मानमादर्शयन्कथमात्मतत्त्वगोचरः कथं वानुपप्लवः ? न च ज्येष्ठप्रमाणप्रत्यक्षविरोधादाम्नायस्यैव तदपेक्षस्याप्रामाण्यमुपचरितार्थत्वं वेति युक्तम्, तस्यापौरुषेयतया निरस्तसमस्तदोषाशङ्कस्य, बोधकतया च स्वतःसिद्धप्रमाणभावस्य स्वकार्ये प्रमितावनपेक्षत्वात् । प्रमितावनपेक्षत्वेऽप्युत्पत्तौ प्रत्यक्षापेक्षत्वात्तद्विरोधादनुत्पत्तिलक्षणमस्याप्रामाण्यमिति चेत्, न, उत्पादकाप्रतिद्वन्द्वित्वात् । न ह्यागमज्ञानं सां-
व्यवहारिकं प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यमुपहन्ति येन कारणाभावान्न भवेत्; अपि तु तात्त्विकम् । न च तात्त्विकमस्योत्पादकम्, अतात्त्विकप्रमाणभावेभ्योऽपि सां-
व्यवहारिकप्रमाणेभ्यस्तत्त्वज्ञानोत्पत्तिदर्शनात् । तथा च वर्णे ह्रस्वत्वदीर्घत्वाद-
योऽन्यधर्मा अपि समारोपिताः तत्त्वप्रतिपत्तिहेतवः । न हि लौकिकाः 'नागः'
इति वा 'नगः' इति वा पदात्कुञ्जरं वा तरुं वा प्रतिपद्यमाना भवन्ति भ्रान्ताः ।
न चानन्यपरं वाक्यं स्वार्थं उपचरितार्थं युक्तम् । उक्तं हि— 'न विधौ परः

कल्पतरुः ।

न त्वेतदस्तीति यदुक्तं तत्प्रपञ्चयति— अहमनुभवस्त्विति । उपप्लवो विपर्यासः सोऽस्य नास्तीति अनुपप्लवः । अहमनुभवः कथं विपर्यासशून्य इत्यर्थः । कथमात्मतत्त्वगोचर इति अज्ञातत्वं सूचितम् । उपक्रमादिना तात्पर्यसिद्धावपि उपजीव्यविरोधादप्रामा-
ण्यमाशङ्क्याह— न चेत्यादिना । ज्येष्ठस्यापि पौर्वापर्यन्यायेन बाधमाशङ्क्याह—
तदपेक्षस्येति । आगमस्य किं स्वजन्यज्ञानगतप्रमितत्वे प्रत्यक्षापेक्षा, उत तदुत्पत्तौ?
आद्येऽपि किं विपर्यासशङ्कानिरासाय, संवादाय वा ? आद्यद्वयं निरस्य द्वितीयं शङ्कते—
प्रमिताविति । आगमस्य किं प्रत्यक्षगतव्यावहारिकप्रामाण्येन विरोधः, उत तच्चा-
वेदकत्वेन ? नाद्यः इत्याह— न हीति । द्वितीयं प्रत्याह— न च तात्त्विकमिति ।
एवमप्रामाण्यं निराकृत्य उपचरितार्थत्वं निरस्यति— न चानन्यपरमिति । पूर्वं

परिमलः ।

इत्यादिप्रतीतौ अध्यासलक्षणाभावसमर्थने फलतः पर्यवसितो द्रष्टव्यः । ज्येष्ठस्यापीति ।
अपच्छेदन्यायेन पूर्वस्य परेण बाधमाशङ्क्य तदपेक्षस्येति विशेषितम्, तेनोत्तरस्य पूर्वापे-
क्षायामुपक्रमाधिकरणन्याय एव प्रवर्तत इति सूचितमित्यर्थः । आद्यद्वयं निरस्येति ।
अपौरुषेयतयेत्यादिषष्ठ्यन्तविशेषणद्वयेनेति शेषः । एवमप्रामाण्यं निराकृत्येति । ननु-
त्पादकाप्रतिद्वन्द्वित्वादित्यप्रामाण्यनिराकरणहेतुनैवोपचरितार्थत्वमपि निराकृतम्, किमर्थं
पुनस्तन्निराकरणाय प्रागुपपादितमनन्यपरत्वं स्मर्यत इत्याशङ्क्याह— पूर्वमिति ॥

परिमलः ।

नन्विह का पुनरप्युपजीव्यविरोधशङ्का, यन्निरासाय अनन्यपरत्वहेत्वन्वेषणम् ? उत्पादकाप्रतिद्वन्द्वत्वेहेतुविवरणग्रन्थ एव हि यदुपजीव्य न तेन विरोधः येन विरोधः न तदुपजीव्यम् इत्युपजीव्यविरोधशङ्का निरस्ता । उच्यते— उपजीव्योपजीवकविरोधोऽत्र द्वेधा समाधातुं शक्यते— उपजीव्यं प्रत्यक्षमौत्सर्गिकात्तत्त्वावेदकप्रमाणभावात्प्रच्याव्य तस्य साव्यवहारिकविषयसमर्पणेन वा, उपजीवक वाक्यजातमौत्सर्गिकान्मुख्याथात्प्रच्याव्य तस्यौपचारिकविषयसमर्पणेन वा । तत्र ‘उपजीव्योपमर्दादुपजीवकोपमर्दो वरम्’ इति न्यायमवलम्ब्य शङ्काया तत्समाधानार्थमनन्यपरत्वस्य पुनरनुकीर्तनम् । इत्थं च तत्समाधानप्रकारो विवक्षितः— अस्त्युपजीव्यस्यापि बलवता उपजीवकेनोपमर्दः पूर्वतन्त्रे निर्णीतः । यथा— ‘विप्रतिषेधे करण समवायविशेषादितरमन्यस्तेषां यतो विशेषः स्यात्’ इत्यधिकरणे चिन्तितम् । कुण्डपायिनामयने श्रूयते— ‘यो होता सोऽध्वर्युः’ इति । तत्र होत्रध्वर्युशब्दयोर्भिन्नपुरुषवाचिनोर्मुख्यसामानाधिकरण्यायोगादन्यतरस्य लक्षकत्वे कल्पनीये प्रथमश्रुतस्य होतृशब्दस्य मुख्यप्रवृत्ततया चरमश्रुतस्य अध्वर्युशब्दस्य अध्वर्युकर्मलक्षकत्वमिति तद्वक्षितेऽध्वर्युकर्मणि कर्तृत्वेन होतुर्विधिः । तेन प्रकृतितः प्रामथोरध्वर्युहोत्रोरध्वर्योर्निवृत्तिः । होत्रैवाध्वर्यवमपि कर्तव्यमिति व्यवस्था । तत्र यूपपरिव्याणकाले ‘परिवीरसि’ ‘युवा सुवासाः’ इत्यनयोः परिव्याणे क्रियमाणानुवादिकरणमन्त्रयोः अध्वर्युणा होत्रा च प्रयोज्ययोः परिव्याणसकल्पप्रभृति तत्समाप्तिपर्यन्तमनुवर्तमानः क्रियमाणानुवादी तन्मध्यपाती परिव्याणारम्भसनिपाती करणमन्त्र इति कालैक्यमापन्नयोः तथैव कुण्डपायिनामयनेऽपि प्रामौ एकेन होत्रा युगपदुभयोः प्रयोक्तुमशक्यतया अवश्यमन्यतरबाधे वक्तव्ये प्रत्यक्षश्रुतिविधीयमानाध्वर्युकर्मबाधायोगादानुमानिकप्रकृतिवच्छब्दप्राप्तहोतृकर्मबाध इति । तत्र होतुः प्रकृतिवच्छब्देन प्राप्तिः प्रत्यक्षवचनस्योपजीव्या, विकृतौ पदार्थप्राप्तिरूपकारमुत्वेणैति होतृकर्मप्राप्तिरपि होतृप्राप्त्यर्थत्वेनोपजीव्या । सा चोपजीव्यहोतृकर्मप्राप्तिः अविशेषप्रवृत्ता ‘युवा सुवासाः’ इति मन्त्रप्रयोगमपि स्पृशति । अध्वर्युशब्दश्च अध्वर्युकर्मणि लक्षयन् ‘परिवीरसि’ इति मन्त्रप्रयोगमपि स्पृशति । उभयोरप्युदाहृतमन्त्रद्वयप्रयोगातिरिक्तविषयत्वेन सावकाशताप्यस्ति । एव सत्यपि उपजीवकस्य प्रत्यक्षवचनत्वेन प्राबल्यादुपजीव्यस्यैवोपमर्दः समाश्रितः ॥

तथा ‘हिरण्यगर्भे पूर्वस्य मन्त्रलिङ्गात्’ इत्यधिकरणे चिन्तितम्— वायव्यपशौ श्रूयते— ‘हिरण्यगर्भः समवर्त्तताम्र इत्याधारमाधारयति’ इति । तत्र किममन्त्रके प्रजापतिदेवताके प्रथमाधारे मन्त्रो विधीयते, उत मन्त्रवतीन्द्रदेवत्ये द्वितीयाधारे प्राकृतमन्त्रापवादकं मन्त्रान्तरं विधीयत इति संशये, हिरण्यगर्भशब्दस्य प्रजापतिनामत्वप्रसिद्धेः

कल्पतरुः ।

भेदाग्रहसिद्धयर्थमिदमुक्तम्; इदानीमुपजीव्यविरोधाभावाय । ‘विधौ विधायके शब्दे परो लक्ष्यः शब्दार्थो न भवति’ इति शबरस्वामिनोक्तम्; तत्तुल्यं वेदान्तेष्वपि

परिमलः ।

‘प्रजापतिर्वै हिगण्यगर्भः’ इति वाक्यशेषाच्च विनियोज्यमन्त्रस्वारस्यानुरोधेन प्रथमाधारे इति पूर्वः पक्षः । द्वितीयाधारे मन्त्रकार्यनियमादृष्टस्य क्लृप्तत्वादक्लृप्तत्वाच्च प्रथमाधारे तदकल्पनालाघवानुसारेण द्वितीयाधारे मन्त्रविधिरिति सिद्धान्त इति । अत्र आधारमन्त्रविधौ मन्त्र उपजीव्यः, प्रसिद्ध मन्त्रमादाय तद्विनियोगस्य कार्यत्वात् । आधारो तद्विधिरुपजीवकः । तत्र मन्त्रः कथञ्चिदिन्द्रे योगकल्पनया सावकाशः । तदुपजीवकविधिगताधारशब्दस्तु द्वितीयाधार इव प्रथमाधारेऽपि प्रसिद्धवृत्त्यैव सावकाशः । एव सत्यपि लाघवानुगृहीतस्योपजीवकस्य प्राबल्येनोपजीव्यस्य क्लृष्टवृत्तिराश्रिता । एवमिहाप्यद्वैतवाक्यजातस्योपक्रममादितात्पर्यलिङ्गयुक्तत्वेन प्राबल्यात् तदुपजीव्यस्य प्रत्यक्षस्यैव व्यावहारिकविषयसमर्पणेनोपमर्दः कल्पयितुं युक्त इति । एतेन उपजीव्यविरोधे तात्पर्यवत्त्वमेव न सिध्यतीत्यपि शङ्का निरस्ता, तदुपजीव्यविरोधेऽपि तात्पर्यवता वाक्येनोपजीव्योपमर्दस्य दर्शितत्वात् ॥

विधायके इति । नन्वेतदयुक्तम्, ‘सोमेन यजेत’ इति विधिवाक्ये सोमवत्यायागेनेति मत्वर्थलक्षणाङ्गीकारात्; तत्तुल्यमित्येतदप्ययुक्तम्, तत्त्वमसिवाक्ये भागत्यागलक्षणाङ्गीकारादिति चेत्; उच्यते— विधिवाक्यं तत्तुल्यं वा तात्पर्यवद्वाक्यं यत्किञ्चिदनुग्रहार्थम् अन्यमर्थं नेतुमयुक्तमिति तदभिप्रायः । एवं च विशिष्टविधिपरे सोमवाक्ये सोमद्रव्यतादात्म्यविशिष्टयागविध्यभ्युपगमे तस्य विशिष्टस्य विधेयस्य दध्यादिवत् लोकसिद्धत्वाभावेन विधिवाक्यादेव देवताधिकरणोदाहरिष्यमाणरेवत्याधारवारवन्तीयविशेषणस्यैव विना तात्पर्यं सिद्धिरेष्टव्या । न च तात्पर्यराहितादागमाद्यागसोमलताभेदग्राहिप्रत्यक्षविरुद्धार्थः सिध्यतीति तत्र तद्विग्रेहाय मत्वर्थलक्षणाश्रयणम् । अद्वैतश्रुतेस्तु तात्पर्यविषयादन्यत्र नयनमेव नास्तीति न कश्चिद्दोषः । ननु प्रत्यक्षज्ञानप्रामाण्यं ज्ञानसमानवित्तिवेद्यतया ज्ञाने प्रकाशमाने विशिष्य नियमेन प्रतीतं नाद्वैतश्रुत्या बाधनमर्हतीत्याशङ्क्य विशिष्य नियमेन प्रतीतस्यापि पूर्वस्य परेण बाधे टीकायामप्लेद्वदन्यायोदाहरणं कृतम् । तत्र पूर्वस्य परोपजीव्यत्वं नास्तीति वैषम्याशङ्कानिराकरणपूर्वकं तदवतारयति— एवं तावदिति । किमद्वैतश्रुतेः प्रत्यक्षं प्रमाणं सदुपजीव्यमिति प्रामाण्यस्य प्राबल्यमुच्यते, उतानुपजीव्यत्वेऽपि प्रथमप्रतीतत्वमात्रेण? आद्यपक्षो न शङ्काहं इत्याह—

भामती ।

शब्दार्थः ' इति । ज्येष्ठत्वं च अनपेक्षितस्य बाध्यत्वे हेतुः न तु बाधकत्वे, रज-
तज्ञानस्य ज्यायसः शुक्तिज्ञानेन कनीयसा बाधदर्शनात् । तदनपबाधने तदप-
बाधात्मनः तस्योत्पत्तेरनुपपत्तेः । दर्शितं च तात्त्विकप्रमाणभावस्यानपेक्षितत्वम् ।
तथा च पारमर्षे सूत्रम्— 'पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यं प्रकृतिवत्' इति । तथा च
'पूर्वात्परबलीयस्त्वं तत्र नाम प्रतीयताम् । अन्योन्यनिरपेक्षाणां यत्र जन्म

कल्पतरुः ।

अनवगतार्थबोधित्वेन तत्परत्वसाम्यादिति । एवं तावदुपजीव्यत्वं प्रत्यक्षस्य निराकृ-
त्य मुख्यत्वमात्रस्य प्राबल्यहेतुत्वं निराकरोति— ज्येष्ठत्वं चेति ॥

'पौर्वापर्ये—' इति षष्ठे स्थितम् । ज्योतिष्टोमे अन्योन्यं संबध्य यज्ञशालातो
निर्यातानामृत्विजां विच्छेदनिमित्तं प्रायश्चित्तं श्रूयते 'यद्युद्रानापच्छिद्येतादक्षिणेन

परिमलः ।

उपजीव्यत्वमिति । प्रत्यक्षस्य प्रमाणस्य सत इति शेषः । द्वितीयपञ्चनिर्गकरणार्थमुत्तर-
ग्रन्थ इत्याह— मुख्यत्वमात्रस्येति ॥

ज्योतिष्टोमे बहिष्पवमानार्थं हविर्धानात् निर्गच्छतां ऋत्विग्यजमानानामन्वार-
म्भणं विहितम्— 'अध्वर्युं प्रस्तोतान्वारभते प्रस्तोतारमुद्रातोद्गातात् प्रतिहर्ता' इत्या-
दिना । तद्विच्छेदे प्रायश्चित्तमाप्नोत्येते— 'यद्युद्रातापच्छिद्येतादक्षिणं त यशमिष्ट्वा तेन
पुनर्यजेत, तत्र तद्दद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यात्, यदि प्रतिहर्तापच्छिद्येत सर्ववेदसं दद्यात्'
इति । तत्र पूर्वनिमित्तकर्तव्यताबुद्धिः परनिमित्तकर्तव्यताबुद्ध्या यथा बाध्यते तथा श्रुति-
जन्याद्वैतबुद्ध्या परया पूर्वप्रत्यक्षजन्या कर्तृत्वादिबुद्धिर्बाध्यते । बाधितापि सा तदुचित-
विषयसमर्पणेन शुक्तिरूप्यादिबुद्धिवदनुग्राह्येति यावद्ब्रह्मज्ञानाबाध्यव्यावहारिकविषया-
ङ्गीकारात् तद्विषय प्रत्यक्षादि व्यावहारिकप्रमाणमिति व्यपदिश्यते । व्यावहारिकमेव च
प्रत्यक्षादिसिद्धं तत्तत्कारणस्वरूपं प्रमित्युत्पत्तावपेक्षितमिति तदबाधात् तद्गततात्त्विकांश-
बाधेऽपि शरशास्त्रस्य वेद्यास्तरणप्राप्त्यर्थं प्रकृतिवच्छब्दापेक्षस्य तत्प्राप्तकुशांशबाधे इव
अपरामृष्टप्रकृतिवच्छब्दजन्यबुद्धौ कुशांशप्रामाण्यबाधे इव च नोपजीव्यविरोध इ-
त्याशयः ॥

यत्तु एकस्मिन्नपि प्रयोगे क्रमिकाभ्यां निमित्ताभ्यां तत्तज्जैमित्तिककर्तव्यतयोर्बदर-
फले श्यामरत्नरूपयोरिव क्रमेणोत्पादाद्रूपज्ञानद्वयवत् कर्तव्यताज्ञानद्वयमपि प्रमाणमेवेति
न परेण पूर्वज्ञानबाधेऽपच्छेदन्वाय उदाहरणमिति, तन्न । अत्रस्य सतः कर्तव्यत्वम्, न

कल्पतरुः ।

यजेत, यदि प्रतिहर्ता सर्वस्वदक्षिणेन' इति । तत्रोद्गातृप्रतिहर्त्रोः क्रमेण विच्छेदे विरुद्धप्रायश्चित्तयोः समुच्चयामंभवात् किं पूर्वं कार्यम् उत परम् इति विशये अनुपजातविरोधित्वात्पूर्वमिति पूर्वपक्षे ; राद्धान्तः— पौर्वापर्ये सति निमित्तयोः पूर्वस्य नैमित्तिकस्य दौर्बल्यम्, उत्तरस्य निरपेक्षस्य तद्बाधकतयोदितत्वात् पूर्वोदयकाले उत्तरस्याप्राप्तत्वेन पूर्वेण बाध्यत्वायोगात् । उक्तं हि— 'पूर्वं परमजातत्वादबाधित्वैव जायते । परस्यानन्यथात्पादादायबाधेन संभवः' इति । प्रकृतिवत्, यथा हि प्रकृतौ क्लृप्तोपकाराः कुशाः प्रथममतिदेशेन विकृतानुपकाराकाङ्क्षिण्यां प्राप्ताः ।

परिमलः ।

च पश्चान्नाविप्रतिहर्त्रपच्छेदवति पूर्वं वृत्ताद्गात्रपच्छेदप्रायश्चित्तस्थाङ्गत्वमस्ति, आहवनीयशस्त्रस्य पदहोमातिरिक्तहोमविषयत्ववत् तदङ्गत्वबोधकशस्त्रस्य पश्चान्नाविप्रतिहर्त्रपच्छेदरहितक्रतुविषयतायाः सिद्धान्तितत्वात् । उक्तं हि न्यायग्रन्थमालायाम्— 'तत्रैवं सति शास्त्रार्थो भवति—पश्चान्नाव्युद्गात्रपच्छेदविधुरप्रतिहर्त्रपच्छेदवतः क्रताः सर्ववेदसदानमङ्गम्, एवमुद्गात्रपच्छेदेऽपि द्रष्टव्यम्' इति । न च मीमांसकभार्यादामतिक्रम्य परकर्तव्यतानिवर्त्य पूर्वकर्तव्यत्वं निर्वक्तुमपि शक्यम् । न हि कृतिसाध्यत्वयोग्यत्वं तत्, तस्य पश्चादपि सत्त्वात् । नापि फलमुखकृतिसाध्यत्वम्, तस्य पूर्वमप्यजननात् । नाप्यङ्गत्वम्, तस्य संनिपत्योपकारकत्वफलोपकारकत्वान्यतररूपकारणताविशेषत्वेन तत्र योग्यत्वफलमुखत्वविकल्पे पूर्वोक्तदोषानतिवृत्तेः । न च कर्तव्यत्व नाम धर्मान्तरमागमापायि कल्पनीयम्, मानाभावात् ॥

सत्यपि प्रत्यक्षे संनिहिते शराम्नाने कल्प्यातिदेशवाक्यप्रापणीयानां दूरस्थितानां कुशानां ततः प्रागेव ग्रहणे हेतुगर्भं विशेषणम्—उपकाराकाङ्क्षिण्यामिति । अस्यार्थः—फलजनकत्वेन कर्माणि बोधयता प्रधानविधीनां कथमनेन फलं जननीयमित्यनिर्ज्ञातप्रकारतया प्रधानगतफलजननसामर्थ्योद्बोधके अङ्गजन्यदृष्टादृष्टकार्यसमुदायरूपे उपकारे एव प्रथममाकाङ्क्षा भवति ; तन्मुखेनोपकारजनकपदार्थरूपेष्वङ्गेष्वकाङ्क्षा । एव च प्राकृतप्रधानविधिः प्रथमाकाङ्क्षितमप्युपकारं क्वचिदपि क्लृप्तमपश्यन् अगत्या प्रकरणाभ्यातान् पदार्थान् गृहीत्वा तत्तत्पदार्थशक्त्यनुसारेण दृष्टादृष्टकार्यविशेषकल्पनया तत्समुदायरूपमुपकारं लब्ध्वा निर्वृत्तो भवति । वैकृतविधयस्तु स्वसंनिधौ क्लृप्तमुपकारमपश्यन्तोऽपि प्रकृतौ क्लृप्तं तं पश्यन्तः स्वाकाङ्क्षया दूरस्थितमपि तमेव गृह्णन्तः तन्मुखेन तज्जननशक्तत्वेनावधृतं प्राकृतपदार्थजातमेव प्रथमं गृह्णन्ति । यदाहुः— 'क्लृप्तोपकारसाका-

भामती ।

धियां भवेत्' इति । अपि च येऽप्यहंकारास्पदमात्मानमास्थिषत तैरप्यस्य न तात्त्विकत्वमभ्युपेतव्यम्, 'अहमिहैवास्मि सद्ने जानानः' इति सर्वव्यापिनः प्रादेशिकत्वेन ग्रहणान् उच्चतरगिरिशिखरवर्तिषु महारुषु भूमिष्ठस्य दूर्वाप्रवालनिर्भासप्रत्ययवत् । न चेदं देहस्य प्रादेशिकत्वमनुभूयते न त्वात्मन इति सांप्रतम् । न हि तदैवं भवति 'अहम्' इति, गौणत्वे वा न 'जानानः' इति । अपि च परशब्दः परत्र लक्ष्यमा-

कल्पतरुः ।

कल्पोपकारतया चरमभाविभिरपि शरैर्निर्गपेक्षैर्बाध्यन्ते तद्वदिति । एवं तावच्छ्रुत्यादिगम्यात्मनत्वस्य अहंप्रत्ययेऽनवभामात् अविविक्तविषयत्वमुक्तम् ; संप्रति वादिनिरूपितस्यात्मनोऽनवभामादपि तदाह— अपि चेति । सर्वगतात्मवादिनं प्रत्याह— अहमिहेति । न हि तदैवमिति । तत्र मते अहंप्रत्ययस्य विविक्तात्मविषयत्वादित्यर्थः । ननु तत्रात्मवचनोऽहशब्दः देहे उपचर्यते, अत आह— गौणत्वे वेति । भवतीत्यनुपपन्नम् । उपचरितात्मभावस्य देहस्य ज्ञातृत्वानुपपत्तेः 'जानानः' इति प्रती-

परिमलः ।

इक्षाः प्रथम प्राकृतैः सह । संबध्यन्ते समीपस्थ विकाराः प्रोज्झ्य चोदितम्' इति । ततश्च वैकृताविधिसनिध्याम्नातस्य शरोदेर्वैशेषिकाङ्गजातस्य पश्चादन्वय इति ॥

निरपेक्षैरिति । प्रत्यक्षश्रुतत्वेन पुरुषबुद्धिमूलप्रापकप्रमाणकल्पनानपेक्षैरित्यर्थः । यद्वा कुशप्रामिनिरपेक्षैरित्यर्थः । ननु पूर्वनिमित्तवति प्रयोगे तन्निमित्तककर्तव्यताबुद्धेः परनिमित्तककर्तव्यताबुद्ध्या भ्रमत्वापादनेऽपि पूर्वनैमित्तिकशास्त्रस्य नात्यन्तबाधः, पूर्वनिमित्तमात्रवति प्रयोगे चारितार्थात् । अहंप्रत्ययस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वादिविषयस्यात्मनि अद्वैतवाक्यजातेन बाधे तु तन्मूलस्य प्रमाणस्य न कश्चिदपि चारितार्थ्यम् । न च व्यावहारिकविषयात्मन्वतया तत्रैव चारितार्थ्ये स्यादिति वाच्यम् । व्यावहारिकविषयस्य शुक्तिरूप्यादिवत् कदाचिद्बाध्यत्वाभ्युपगमात् 'बाध्यावप्ये च व्यावहारिक प्रमाणम्' इति व्यवहारस्याद्वैतपरिभाषामावसिद्धत्वादित्याशङ्क्य निदोषत्वेन क्लृप्तशास्त्रस्यैव विषयान्तरप्रदर्शनेन चारितार्थ्यमुपपादनीयम्, न तु दोषमूलस्याहप्रत्ययस्य, तस्य पश्चाद्भाव्युद्गात्रपच्छेदवत्प्रयोगविषयतदपरामर्शदोषमूलसर्वस्वदानकर्तव्यताबुद्ध्यादिवत्सर्वथैव भ्रान्तित्वोपपत्तेः इति विवेचनाय तस्य दोषमूलत्वं प्रदर्शयितुं प्रवृत्तमुत्तरग्रन्थमवतारयति— एवं तावदिति ॥

भामती ।

गुणयोगेन वर्तत इति यत्र प्रयोक्तृप्रतिपत्त्रोः संप्रतिपत्तिः स गौणः । स च भेदप्रत्ययपुरःसरः । तद्यथा नैयमिकाग्निहोत्रवचनोऽग्निहोत्रशब्दः प्रकरणान्तरावधृतभेदे कुण्डपायिनामयनगते कर्मणि 'मासमग्निहोत्रं जुहोति'

कल्पतरुः ।

तिः न हि भवतीत्यर्थः । न च ज्ञातृत्वमपि देहे उपचर्यते इति वाच्यम्, वक्तुः स्वज्ञानप्रकाशनपरे वाक्ये तद्विरोधात् । अथ अहमालम्बनं आत्मानं देहगतप्रादेशिकत्वमेवोपचर्यते, तर्हि देहादात्मनो भेदो ग्रहीतव्यः, न च गृह्यत इत्याह— अपि च इत्यादिना । अत्र गौणत्ववार्ता प्रष्टव्यः— किं सिहशब्दस्यैव माणवके सांप्रतिकं देहादावहंशब्दस्य गौणत्वम्, उत मार्षपरमादौ तैलशब्दस्यैव निरुद्धम् ? नाय इत्याह— परेति । नैयमिकेति । प्रमाणलक्षणे स्थितम्— 'तत्प्रत्ययं चान्यशास्त्रम्' । 'अग्निहोत्रं जुहोति' इति श्रूयते । तत्र संशयः— किम् अग्निहोत्रशब्दः अग्निदेयतागुणविधिः, उत कर्मनाम इति । तत्राग्नये होत्र हविरस्मिन्निति समासान्तर्वर्तिन्या चतुर्थ्या अग्नेर्होमे देवतात्वप्रतीतिगुणविधिगतिं प्राप्ते ; गद्धान्तः— 'यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोति' इति शास्त्रादग्नेर्देवतात्वप्रख्यापनात् प्राप्ते च विधिवैयर्थ्यान्नामधेयम् ; न चात्र चतुर्थीसमासमभवः तादर्थ्यप्रकृतिविकारयोरभावात् इति । एव नित्याग्निहोत्रवाचिनः अग्निहोत्रशब्दस्य गुणयोगादन्यत्र वृत्तिं वक्तुं मुख्यार्थाद्गृहीतभेदं कर्मोदाहरति— प्रकरणान्तरेति । भेदलक्षणे स्थितम्— 'प्रकरणान्तरे प्रयो-

परिमलः ।

तादर्थ्यप्रकृतिविकारयोरिति । तादर्थ्यप्रकृतिविकारभावयोरित्यर्थः । पूर्वमासकमते हविषो देवतार्थत्वं हविर्देवतयोर्हिरण्यकुण्डलवत्प्रकृतिविकारभावश्च इत्युभयमपि नास्ति । सिद्धान्ते हविषो देवताभोज्यस्य तादर्थ्यसद्भावेऽपि हविर्देवतयोः प्रकृतिविकारभावो नास्तीत्यर्थः । नन्वत्र पूर्वपक्षिणा अग्नये होत्रस्मिन्निति बहुव्रीहिसमासः शङ्कितः । न च बहुव्रीहौ तादर्थ्यप्रकृतिविकारापेक्षा अस्ति, तत्पुरुषाधिकारे एव 'चतुर्थी तदर्थार्थ'— इत्यादिसूत्रेण तदर्थसमासस्य विहितत्वात् । तस्यैव च तदर्थसमासस्य तस्मिन्सूत्रे बलिरक्षितग्रहणेन ज्ञापकेन प्रकृतेस्तादर्थ्यस्य स्फुटत्वेन वार्तिककृद्भवेन च प्रकृतिविकृतिविषयत्वनियमसिद्धेः । 'समानाधिकरणानां बहुव्रीहिः' इति शाब्दिकनियमादलक्षणाकश्चतुर्थीगर्भव्यधिकरणबहुव्रीहिरिति चेत्, तर्हि स एव शङ्कितसमासासंभवे हेतुर्वक्तव्यः, न तादर्थ्यप्रकृतिविकारभावाभाव इति चेत्, सत्यम् । यदि पूर्वपक्षी चतुर्थीगर्भव्यधि-

कल्पतरुः ।

जनान्यत्वम् । कुण्डपायिनामयने 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इति श्रूयते । अत्र किं नित्याग्निहोत्रे मासगुणो विधीयते, उत कर्मान्तरमिति । तत्र सत्यपि प्रदेशभेदे नाम्ना नित्याग्निहोत्रस्य बुद्धौ सनिधापनात् तत्समभिव्याहृतस्य 'जुहोति' इत्याख्या-
तस्य तत्सन्निधापितार्थपरत्वात् नित्याग्निहोत्रानुवादेन मासो विधीयते इति प्राप्ते;

परिमलः ।

करणबहुव्रीहिमलाश्रणिक मन्यमानः त्रन्प्रत्ययस्य भावार्थतामवलम्ब्य अग्नये होतं हवनम् इति चतुर्थीतत्पुरुषमाश्रयेत् तदा तदसंभवे हेतुराचार्यैरुपन्यस्त इति न विरोधः । ननु सिद्धान्ते प्राप्तदेवतासंबन्धप्रवृत्तिनिमित्तक यौगिकमग्निहोत्रनामधेयते, बहु-
व्रीहिसमासश्च प्रदर्श्यते, स कथमुपपद्यत इति चेत्, उच्यते— नात्यन्त व्यधिकरण-
बहुव्रीहेरसंभवः 'समर्माविशेषणे बहुव्रीहौ' इति सप्तमीग्रहणेन शापकेन 'कण्ठकालः' इत्यादौ तस्याभ्युपगमात् । तदव व्याप्तिन्यायेन विभक्त्यन्तरगर्भव्यधिकरणबहुव्रीहेरपि शापकमाश्रित्य वामनेन 'अवर्ज्यो बहुव्रीहिव्यधिकरणो जन्माद्युत्तपदः' इति 'सच्छा-
स्त्रजन्मा हि विवेकलाभः' इत्यादिप्रामाणिकप्रयोगगृह्यस्य पञ्चम्यादिगर्भव्यधिकरणबहुव्रीहेः साधुत्वप्रतिपादनञ्च । किं तु एव शापकमिदो व्यधिकरणबहुव्रीहिः प्रामाणिकप्रयोगद-
र्शने सति समर्थनायः, न सर्वत्र । अन्यथा 'शेषो बहुव्रीहिः' इति सूत्रे शेषग्रहणेनाहत्य वार्तिकवचनेन च सिद्धम्य 'समानाधिकरणानां बहुव्रीहिः' इत्यौत्सर्गिकनियमस्य निर्हेतु-
कभङ्गापत्तेः । ततश्च सिद्धान्ते 'यदग्नये च' इत्यादिवाक्यान्तरप्रामाग्निदेवतासंबन्धानुवा-
दक यौगिकमग्निहोत्रनामेति प्रतीतेः तदुपपादनार्थः प्रमाणमूलो युज्यते व्यधिकरणबहुव्री-
हिः । गुणविधिरिति पूर्वपक्षे तु 'यदग्नये च' इत्यादिशास्त्रमग्निप्रजापतिरूपानेकगुण-
विशिष्टहोमान्तरविधायकम्, 'अग्निर्ज्योतिः' इति मन्त्रस्तु अस्यैव होमान्तरस्याङ्गमिति तयोर्विषयान्तरप्रदर्शनेन विधित्सितगुणप्रापकत्वाभावस्य समर्थनीयत्वादग्निदेवताया अप्रा-
प्तेरकस्मादभ्युपगम्यमानो व्यधिकरणबहुव्रीहिर्न प्रमाणमूल इति स न युज्यते । तत्प्रख्य-
सूत्रे 'यस्मिन्गुणोपदेशः—' इति पूर्वसूत्रात् 'यस्मिन्' इत्यस्य 'अपि वा नामधेयम्—'
इति तत्पूर्वसूत्रात् 'नामधेयम्' इत्यस्य चानुषङ्गः । तथा च तस्य विधित्सितगुणस्य प्रख्यं प्रख्यापकमन्यत् शास्त्रं यस्मिन् तदग्निहोत्रशब्दादिकं नामधेयमित्यर्थः ॥

कुण्डेति । कुण्डपायिनामयनाख्ये सूत्रे श्रुतं यत् 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इति वाक्यं तत्रेत्यर्थः । अस्मिन् वाक्ये श्रुतगुणस्य विधेयत्वसंभवे विशिष्टविधिनौरवपरिहारार्थं विशिष्टगुणसंक्रान्त्या धात्वर्थविधानात्तद्विधानापेक्षः कर्मभेदो न सिध्येत्; अतो

भामती ।

इत्यत्र साध्यसादृश्येन गौणः, माणवके चानुभवसिद्धभेदे सिंहात्सिंहशब्दः । न

कल्पतरुः ।

राद्धान्तः— न तावदत्राख्यातेन होमानुवादेन मासः शक्यते विधातुम्, कालस्य पुरुषानिष्पाद्यत्वेनानुपादेयत्वात् । नापि मासोद्देशेन नित्याग्निहोत्रविधिः, तस्यासन्निधेः । न च नाम तत्मानं धापयति, अन्यत्र 'जुहोति' इत्याख्यातेन पूर्वापरीभूततयोक्तस्य सिद्धार्थबोधिना नाम्ना अनुपस्थापनात् । तस्मात्प्रयोजनान्यत्वं विधेयभावनान्यत्वमिति । नन्वाग्निहोत्रशब्दस्य कौण्डपायिनामयने कर्मणि प्रयोगे किं प्रयोजनम् ? न तान्नित्याग्निहोत्रेण महः क्रियात्वादिसादृश्यबोधः, तस्य वैयर्थ्यात् ; अत आह— साध्येति ॥

परिमलः

धात्वर्थविधानमिद्वयार्थं मामगुणस्य विध्यनर्हत्वमाह— न तावदिति । ननु कालस्याविधेयत्वेऽपि विहितमेव नित्याग्निहोत्रं कालसंबन्धसिद्धयर्थं तदुद्देशेन पुनर्विधीयताम् 'मायं प्रातश्च जुहोति' इति वाक्य इव इत्याशङ्क्य तद्वैषम्यमाह— नापीति । सिद्धार्थबोधिना नाम्नेति । 'यदा त्वाद्यपगिस्फन्दत्प्रभृत्या फललाभतः । क्रिया पूर्वापरीभूता लक्ष्यते वर्तते तदा' इत्युक्तरीत्या पूर्वापरीभूतेन क्रियारूपेण स्वार्थं धातुरुपस्थापयति, न तेन रूपेण नाम तदर्थमुपस्थापयितुं शक्नोतीति न नाम्ना धात्वर्थप्रत्यभिज्ञा संभवतीत्यर्थः । उक्तं च वार्तिके— 'यादृशी भावनाख्याते धात्वर्थश्चापि यादृशः । नासौ तेनैव रूपेण कथ्यतेऽन्यैः पदैः क्वचित्' इति ॥

भावनान्यत्वमिति । नित्याग्निहोत्रस्य मासाग्निहोत्रस्य च जुहोतिधात्वर्थस्य भेदो भेदलक्षणद्वितीयाध्यायार्थभावनाभेदोपपादकतया प्रसाधित इति तत्प्रयोजनभूतो भावनाभेदः 'प्रयोजनान्यत्वम्' इति सौत्रपदेन विवक्षित इत्यभिप्रेत्य एव व्याख्यातम् । यद्वा नाम्ना यथाकथंचित् नित्याग्निहोत्रप्रत्यभिज्ञया धात्वर्थभेदोपपादनेऽप्यग्निहोत्रहोमस्य नित्यत्वेन प्राधान्ये कुण्डपायिनामयनाङ्गत्वे च भाव्यभेदेन भावनाप्रत्यभिज्ञापकाभावेन च भावनान्यत्वमनिवार्यमित्यभिप्रेत्य एव व्याख्यातम् । उक्तं च शास्त्रदीपिकायाम्— 'ननु नामधेयेन भवति पूर्वकर्मोपस्थापनम् । भवतु । धात्वर्थस्य भावना तु तेनानुपस्थापनात् भिद्यत एव । धात्वर्थोऽपि यादृशो धातुना आख्यातवर्तिना पूर्वापरीभूतो विधेरुपनीयते न तादृशो नाम्नोपस्थाप्यते इति तस्यापि युक्तो भेदः । तदभेदेऽपि भावन

भामती ।

स्वहंकारस्य मुख्योऽर्थो निर्लुठितगर्भतया देहादिभ्यो भिन्नाऽनुभूयते, येन पर-
शब्दः शरीरादौ गौणो भवेत् । न चात्यन्तनिरूढतया गौणेऽपि न गौणत्वाभि-
मानः सार्षपादिषु तैलशब्दवदिति वेदितव्यम् । तत्रापि क्लृप्तिलभवाङ्गे-
सिद्ध एव सार्षपादीनां तैलशब्दवाच्यत्वाभिमानः, न त्वर्थयोस्तैलसार्षपयोरभे-

कल्पतरुः ।

सप्तमे स्थितम्— ‘उक्तं क्रियाभिधानं तच्छ्रुतावन्यत्र विधिप्रदेशः स्यात्’ ।
‘मासमग्निहोत्रं जुहोति’ इत्यत्र अन्या चिन्ता— किमग्निहोत्रशब्दो नित्याग्निहोत्रध-
र्मानिहातिदिशेत् न वेति । तत्र यद्ययं गौणः स्यात् तदा ‘नित्याग्निहोत्रवज्जुहोति’
इत्यतिदिशेत्तद्वर्मान्, न त्वयं गौणः, जुहोतिसामानाधिकरण्यस्यात्रापि तुल्यत्वेन ना-
मधेयत्वात्, अग्निदेवत्वविधानार्थत्वाद्वा ; अतो नातिदिशेदिति प्राप्ते ; सिद्धान्तः—
न तावदत्राग्निदेवता विधातुं शक्या, चतुर्थीसमानासंभवस्योक्तत्वात् । तस्मिन्ने कर्म
भेदे अनेकार्थत्वस्यात्याख्यत्वादकत्राग्निहोत्रशब्दो मुख्यः अपरत्र गौणः । नित्याग्नि-
होत्रे च नामप्रवृत्तिनिमित्तस्याग्निदेवतासंबन्धस्य भावात् तत्रैव मुख्यता । अतः पर-
शब्दः परत्र मुख्यसादृश्यमुपादाय प्रवर्तते ; तच्च सादृश्यं कर्तव्यार्थबोधकाख्यातसम-
भिव्याहृतनाम्ना अग्निहोत्रवज्जुहोतीति साध्यत्वेन विधेयमिति तत्सिद्ध्यर्थं नित्यधर्मा-
नतिदिशेदिति अतश्च नित्याग्निहोत्रधर्माणां द्रव्यदेवतादानामतिदेशो गौणप्रयोग-
फलमित्यर्थः । क्रियाया नित्याग्निहोत्रस्याभिधानं नामधेयमग्निहोत्रपदमुक्तं तत्प्रख्या-
धिकरणे ; तस्यान्यत्र श्रवणे विधिप्रदेशः विधेयधर्मातिदेशः स्यादिति सूत्रार्थः ॥

लोकसिद्धसादृश्यां गौणीं वृत्तिमाह— माणवक इति । प्रकृते भेदप्रहाभाव-
माह— न त्विति । निष्कृष्य लुठितः प्रतिभासितो गर्भः असाधारणाकारो यस्य
स तथा, तत्तया नानुभूयते । अनुभवे वा वादिविवादो न स्यादित्यर्थः । एवं सां-
प्रतिकीं गौणतां निरस्यन् निरूढां निराचष्टे— न चात्यन्तेति । निरूढत्वं नाम
प्रयोगप्राचुर्यान्मुख्यवद्भानम् । निरूढेऽपि गौणप्रयोगे नार्थयोस्तादात्म्यं प्रतीयते,

परिमलः ।

तावद्विभेति सिद्धम्’ इति । धात्वर्थस्य नाम्ना प्रत्यभिज्ञानमाचार्यैरपि वेधाद्यधिकरणे
स्वीकृत्य व्यवहृतम् । तत्रैव तदुपपादनं करिष्यामः ॥

तस्मिन्ने कर्मभेदे इति । यदि प्रकरणभेदेन भावनामात्रभेदः, तदा साप्तमिका-

भामती ।

वाध्यवसायः । तत्सिद्धं गौणत्वमुभयदर्शिनो गौणमुख्यविवेकविज्ञानेन व्याप्तम्, तदिह व्यापकं विवेकविज्ञानं निवर्तमानं गौणतामपि निवर्तयतीति । न च बालस्थविरशरीरभेदेऽपि 'सोऽहम्' इत्येकस्यात्मनः प्रतिसंधानाद्देहादिभ्यो भेदेना-

कल्पतरुः ।

प्रतीयते तु प्रकृत इति वैषम्यमित्यर्थः । तत् तस्माद्गौणत्वव्यापकं विवेकविज्ञानमिह व्यावर्तमानं गौणतामपि व्यावर्तयतीत्येतत्सिद्धमित्यन्वयः । अभिज्ञारूपाहंप्रत्ययाद्विवेकासिद्धावपि प्रत्यभिज्ञारूपात्तत्सिद्धिमाशङ्क्याह— न च बालस्थविरिति । आत्मैक्यं प्रत्यभिज्ञार्थः । भिन्नान्यामैकस्य भेदस्त्वनुमानात्; तच्च शास्त्रादृते न ज्ञेय-

परिमलः ।

धिकरणे अग्निहोत्रशब्दस्य मासाग्निहोत्रे गौणत्वाभिधानमेव गौणमित्येतदपि वेधाद्यधिकरणे एवोपपादयिष्यामः । अभिज्ञारूपेति । 'मम देहः' इति देहत्वाकारेण विवेकग्रहः परिच्छिन्नत्वाकारेण देहाभेदाध्यासे न विरोधाच्चैत्रमेत्रयोः संनिहतयोः 'अयमस्मान्निन्नः' इति स्वरूपेण भेदग्रह इव मैत्रचैत्रत्वाकारेण तदभेदाध्यासे । अर्थः विषयः ॥

भिन्नाभ्यामिति । बालस्थविरशरीरयोः परस्परभिन्नत्वम्, ताभ्याम् एकस्यात्मनो भेदश्च, इत्युभयमप्यनुमानादित्यर्थः । परिमाणभेदे तस्यावयवोपचयोपचयसाध्यत्वादेव यवोपचये समवायिकारणनाशात् पूर्वावयवनाशतः स्थितावयवैः सूक्ष्मावयव्यन्तरोत्पत्तिः अवयवोपचये पश्चादापततामवयवानां पूर्वसिद्धे अवयविनि कारणत्वायोगतः पूर्वसिद्धावयविसाहचर्यवयवान्तरैर्महावयव्यन्तरोत्पत्तिश्चावश्यंभाविनीति बालस्थविरशरीरयोर्भिन्नत्वं तावदानुमानिकं न प्रत्यक्षम् । प्रत्यक्षेण तु 'योऽयं मम देहो बाल्ये तथा पुष्ट आसीत् स एवेदानीं वार्द्धके कृशः' इत्यभेद एव तयोः प्रतीयते । ततश्च बाल्यस्थापिरदशयोर्भिन्नाभ्यां देहाभ्यां दशाद्वयमिन्न आत्मा भिन्न इति विरुद्धधर्मलिङ्गकभेदज्ञानमपि आनुमानिकमिति भावः । ननु देहयोः परस्परभेदस्यानुमानिकत्वेऽपि ताभ्यामात्मनो भेदकस्यैक्यस्य प्रत्यक्षत्वादात्मनि देहभेदः प्रत्यक्ष एव स्यात्, भेदकसाक्षात्कारस्य भेदसाक्षात्कारनियतत्वात्; अतो न तत्र परीक्षककृत्या अनुमानापेक्षेति चेत्, मैवम् । तथापि प्रथमानुमानावज्ञत्वेन परीक्षककृत्यत्वानपायात् । वस्तुतस्त्वत्र 'प्रत्यभिज्ञामात्रेण निर्विचिकित्समैक्यं न सिध्यतीति न भेदकसाक्षात्कारशङ्काभीत्याह— तच्च शास्त्रादृते इति । तत्प्रत्यभिज्ञाविषयभूतमप्यात्मैक्यं शास्त्रं विना न सि रति, परिमाणभेदेन देहभेदे सत्यपि तदभेदप्रत्यभिज्ञादर्शनेन 'योऽहं बाल्ये पुष्टः पितरावन्वभूषं स एव स्थाविरै कृशः

भामती ।

स्यात्मानुभव इति वाच्यम् । परीक्षकाणां स्वत्वियं कथा, न लौकिकानाम् । परीक्षका अपि हि व्यवहारसमये न लोकसामान्यमतिवर्तन्ते । वक्ष्यत्यनन्तरमेव हि भगवान्भाष्यकारः—‘ पञ्चादिभिश्चाविशेषात् ’ इति । बाह्या अप्याहुः—‘ शास्त्रचिन्तकाः स्वत्वेवं विवेचयन्ति न प्रतिपत्तारः ’ इति । तत्पारिशेष्याच्चिदात्मगोचरमहंकारम् ‘अहमिहास्मि सद्ने ’ इति प्रयुज्जानो लौकिकः शरीराद्यभेदग्रहादात्मनः प्रादेशिकत्वमभिमन्यते नभस इव घटमणिकमल्लिकाशुपाध्यवच्छेदादिति युक्तमुत्पश्यामः । न चाहंकारप्रामाण्याय देहादिवदात्मापि प्रादेशिक इति युक्तम् । तदा स्वत्वयमणुपरिमाणो वा स्याद्देहपरिमाणो वा ? अणुपरिमाणत्वे ‘ स्थूलोऽहम्, दीर्घः ’ इति च न स्यात् । देहपरिमाणत्वे तु सावयवतया देहवदनित्यत्वप्रसङ्गः । किं च अस्मिन्पक्षे अवयवसमुदायो वा चेतयेत्, प्रत्येकं वावयवाः ? प्रत्येकं चेतनत्वपक्षे बहूनां चेतनानां स्वतन्त्राणामेकवाक्यताभावादपर्यायं विरुद्धद्विक्रियतया शरीरमुन्मथ्येत, अक्रियं वा प्रसज्जत । समुदायस्य तु चैतन्ययोगे

कल्पतरुः ।

मित्यर्थः । तर्हि परीक्षकाणां देहादावहंशब्दो गौणः, नेत्याह— परीक्षका अपीति । अपरीक्षभ्रमो न यौक्तिकबाधादुच्छिद्यत इत्यर्थः । देहपरिमाणात्मपक्षे किमवयवारब्ध आत्मा, उतावयवसमुदायः ? नाद्य इत्याह— अनित्यत्वेति । द्वितीये आत्मावयवानां चैतन्यं प्रत्येकम्, समुदायस्य वा ? नाद्य इत्याह— प्रत्येकमिति । द्वितीयेऽपि समुदायापत्तिः शरीरौपाधिकी वा, स्वत एव वा, काकतालीया वा ? आद्यं निरस्य द्वितीयं

परिमलः ।

प्रणमृननुभवामि’ इति परिमाणभेदभिन्नधर्मिगततयैव पितृप्रणध्ननुर्भावतृविषयाभेदप्रत्यभिज्ञादर्शनेन च तथाभूतप्रत्यभिज्ञामात्रादैक्यामिद्धेरिति भावः । ननु तथापि ‘ योऽहं स्वप्ने व्याप्रदेहः स एवेदानीं मनुष्यदेहः ’ इति प्रत्यभिज्ञया स्फुटतरभेदाभ्यां देहाभ्यां तदुभयानुवृत्तस्यात्मनो भेदः प्रत्यक्ष एव स्यात्, तत्र निर्विचिकित्सभेदकसाक्षात्कारसत्त्वादिति चेत्, न, भेदकसाक्षात्कारस्य भेदसाक्षात्कारनियतत्वाभावात् ; अपीतत्वव्याप्यशङ्कत्वदर्शनेऽपि तत्साक्षात्कारानुदयात् स्वप्नदृष्टेषु लौकिकानां मिथ्यात्वप्रतिपत्त्या ‘ योऽयं स्थाणुः पुमानेपः ’ इतिवत् तत्र बाधायां सामानाधिकरण्यं न त्वभेद इति भेदकसाक्षात्कारासिद्धेश्च ॥

काकतालीयेति । यद्यपि ‘समासाच्च तद्विषयात्’ इति सूत्रेण इवार्थविषयात्समा-

परिमलः ।

सात् इवार्थेन च्छप्रत्ययेन निष्पादितः काकतालीयशब्दः उपमाद्वयगर्भः, तथा च काक-
तालयोरिव यादृच्छिको दस्युदेवदत्तयोः समागम इत्येका समामार्थोपमा, तदानीमेव पत-
ता तालेन काकस्येव दस्युना देवदत्तस्य वधः कृत इत्यन्या तद्विधार्थोपमा चेति यत्रो-
पमाद्वयं तत्रैवास्य शब्दस्य संपूर्णार्थता, तथापि यादृच्छिकसमागममात्रेऽप्यस्य प्रचुरः
प्रयोगो दृश्यत इत्ययमपि प्रयोगो यादृच्छिकसमागममात्रविषयः ॥

ननु 'कृशोऽहम्' 'अन्धोऽहम्' इत्यादीनामध्यासत्वोक्तिः न युक्ता, परस्पर-
भिन्नत्वेन निश्चितानां देहेन्द्रियाणां रङ्गरजतादीनां शुक्तिशकले इव एकस्मिन्नात्मन्यध्या-
सासंभवात्; अतस्तेषां गौणत्वमेव युक्तमित्याशङ्कां निवर्तयति— विवेकासिद्धा-
विति । गौणत्वे हि 'न देवदत्तः सिंहः' इतिवत् कदाचिदपि 'नाहं कृशः' 'नाह-
मन्धः' इत्यादिरूपेण विवेको लौकिकमाधारणो दृश्येत, अतोऽध्यास इत्येवाभ्युपेयम् ।
भेदकसाक्षात्कारोऽपि दांपवत्वादभेदाध्यासः पीतशङ्खादिस्थले सर्वातिपन्नः । किं च येन
रूपेण देहत्वचक्षुष्पादिना देहेन्द्रियभेदनिश्चयः तेन रूपेणात्मनि तदुभयाध्यासासंभवेऽपि
कृशत्वान्धत्वादिरूपान्तरेण तदुभयाभेदाध्यासे न काचिदनुपपत्तिः । न हि 'कृशादन्धो-
ऽन्यः' इत्यादिरूपोऽस्ति भेदप्रत्ययः । दृश्येत च देवदत्तसमीपगतयोरधीयानानधीयान-
योः पुरुषत्वसामान्येन गृह्यमाणयोश्चैत्रमैत्रयोः परस्परभेदग्रहे ताभ्यां देवदत्तं दृश्यमा-
नेन रूपेण भेदग्रहे च मत्वपि 'अधीयानोऽयं मैत्रस्तिष्ठति' इति अधीयानत्वमैत्रत्वाकार-
द्वयेन देवदत्ते तदुभयाध्यासः । ननु तथापि 'अन्ध, बांधरः, काणः, मूकः' इत्या-
दीनामात्मनि तत्तदिन्द्रियाध्यासरूपत्वं न मिथ्याति, अर्शआदिगणसंगृहीताद्विकला-
ङ्गवाचिनः अन्धादिशब्दात् 'अर्शआदिभ्योऽच्' इति सूत्रेण मत्वर्थीयस्याच्चः प्रत्य-
यस्य विधानात्, अहशब्दसमानाधिकरणान्धादिव्यवहारस्य मत्वर्थीयप्रत्ययान्तान्धादि-
पदयुक्तत्वेन विकलचक्षुरादिवैशिष्ट्यपरत्वोपपत्तेः, 'कृशोऽहम्' इत्यादीनामपि अर्शआ-
देराकृतिगणत्वेन मत्वर्थीयप्रत्ययान्ततया कृशादिरूपदेहवैशिष्ट्यविषयत्वोपपत्तेः, नाध्यास-
रूपत्वं कल्पनीयम् इति शङ्कानिवर्तनार्थं टीकायामुपन्यस्तम् 'गच्छामि' इत्येवमादिकमु-
दाहरणान्तरम् 'कृशोऽहम्' इत्यादीनाम्' इत्यादिशब्देन संगृहीतम् । 'गच्छामि, कु-
श्यामि' इत्याद्याख्यातप्रयोगे गन्तुकृशादिरूपदेहाभेद एवार्थो वाच्यः, तथा 'कुणिरहम्'
इत्यादिव्यवहारे विकलेन्द्रियाभेद एवार्थो वाच्यः, तादृशु प्रयोगेषु मत्वर्थीयप्रत्ययभावात्;
तत्सामान्यात् 'अन्धोऽहम्' इत्यादिप्रयोगाणामपि अध्यासमूलत्वमेव युक्तमित्यर्थः । अर्श-
आद्यज्विधानम् 'चितः' इत्यन्तोदात्तस्वरार्थम्, न त्वात्मनि प्रयोगनिर्वाहार्थम् इति यो-
ज्यम् । दृश्येत च स्वरविशेषसिद्धयौपयिकतयैव तद्विधानार्थं गुणविशेषवाचिनां शुक्लादि-

भामती ।

वृक्कण एकस्मिन्नवयवे चिदात्मनोऽप्यवयवो वृक्कण इति न चेत्तयेत् । न च बहूना-
मवयवानां परस्पराविनाभावनियमो दृष्टः । य एवावयवो यदा विशीर्णस्तदा त-
दभावे न चेत्तयेत् । विज्ञानालम्बनत्वेऽपि अहंप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वं तदवस्थमेव, त-
स्य स्थिरवस्तुनिर्भासत्वादस्थिरत्वाच्च विज्ञानानाम् । एतेन 'स्थूलोऽहम्' 'अन्धो-
ऽहम्' 'गच्छामि' इत्यादयोऽपि अध्यासतया व्याख्याताः । तदेवमुक्तेन क्रमेण

कल्पतरुः ।

निरस्यति--- न च बहूनामिति । न तृतीय इत्याह--- य एवेति । यादृच्छिकसं-
श्लेष इव यादृच्छिकविश्लेषोऽपि स्यादिति स्वस्थानामेवाकस्मादचैतन्यापत्तिरित्यर्थः ।
यद्रौणित्यवादिना विवेकग्रहमुपपन्न 'कृशोऽहम्' इत्यादीनां प्रत्ययानां गौणत्वमुक्तं
तदपि विवेकामिद्वौ निरस्तमित्याह--- एतेनेति । अहंप्रत्ययस्य अविविक्तविषयत्वेन
शास्त्रीयविषयसिद्धिमभिधाय प्रयोजनसिद्धिमप्याह--- तदेवमुक्तेनेति । पूति दुर्गन्धि

परिमलः ।

शब्दानामपि अर्शआदिगणे समग्रः । न हि शुक्लादिगुणवैशिष्ट्यप्रतीतिनिर्वाहार्थं तत्,
गुणान्तरवाचिसाधारण्येन गुणवचनेभ्यो मतुपो लुग्विधानेनैव तन्निर्वाहात् । न च
शुक्लादिगुणशालिभिः प्रासादैर्विशिष्टे नगरे 'शुक्लं नगरम्' इत्यादिप्रयोगनिर्वाहार्थं शुक्ला-
दिशब्दभ्यो मतुब्लोपान्तरमज्विधानमिति वाच्यम्, सख्यासनिवेशविशेषविशिष्टानां
गृहाणामेव नगरशब्दवाच्यत्वे साक्षादेव नगरे शुक्लादिगुणवैशिष्ट्यसत्त्वेन तथाभूतगृहा-
धिकरणस्थलस्य नगरत्वे तदभेदोपचारसम्भवेन च तदर्थमज्विधानानपेक्षणात् । अन्यथा
हि 'अश्वेतत् नगरम्' 'अपुण्यद्वनम्' इत्याद्याख्यातप्रयोगे का गतिः ? एवमहंप्रत्ययस्य
केषुचिदंशेषु दृष्टविमवादतया दृष्टकौटमाक्ष्यपुरुषवचनवदप्रामाण्यशङ्काकर्तृत्वतस्य परि-
माणतत्त्वग्रहणप्रतिबन्धकदूग्त्वदोषमद्भावसमुदिताप्रामाण्यशङ्काकर्लङ्कितचन्द्रप्रादेशिकत्व-
ज्ञानवत् आगमबाधनाश्रमत्वे सति आगमेनैव तद्वाध्यते । आगमबाधितस्य च तस्य पूर्वा-
पच्छेदशास्त्रस्येव प्रामाण्यसरक्षणाय न विषयान्तरं गवेषणीयम्, चन्द्रप्रादेशिकत्वज्ञानवत्
दोषजन्यत्वेन सर्वथैवाप्रामाण्योपपत्तेः— इत्येतावदस्मिन्नधिकरणे शास्त्रारम्भोपयोगिविषय-
प्रयोजनसमर्थनार्थं सूत्रसूचित व्युत्पाद्यम् । इत्थं तत्त्वावेदकप्रमाणभावात् प्रख्यावितस्य
कर्तृत्वभोक्तृत्वादप्रत्यक्षस्य प्रवृत्तिनिवृत्त्यादिव्यवहारोपयोगि सांव्यवहारिकं प्रामाण्यं सर्व-
प्रवृत्तसाधारण्येनारम्भणाधिकरणे व्युत्पादनीय श्रोतुबुद्धिसौकर्यार्थं प्रागनूदितमित्यनु-
संधेयम् ।

णस्तद्धर्माणां च विषयेऽध्यासो मिथ्येति भवितुं युक्तम् । तथाप्यन्यो-

भामती ।

अहंप्रत्यये पूतिकूष्माण्डीकृते भगवती श्रुतिः अप्रत्यूहं कर्तृत्वभोक्तृत्वसुखदुः-
खशोकाद्यात्मत्वमहमनुभवप्रमञ्जितमात्मनो निषेद्धुमर्हतीति । तदेवं सर्वप्रवा-
दभुतिस्मृतीतिहासपुराणप्राथम्यमिथ्याभावस्याहंप्रत्ययस्य स्वरूपनिमित्तफलैरूप-
व्याख्यानम्— अन्योन्यस्मिन्नित्यादि । अन्योन्यस्मिन्धर्मिण्यात्मशरीरादौ
अन्योन्यात्मकतामध्यस्य— अहमिदं शरीरादीति । ‘इदम्’ इति च वस्तुतः, न
प्रतीतितः । लोकव्यवहारः लोकानां व्यवहारः । स च ‘अयमहम्’ इति व्यप-
देशः । इतिशब्दसूचितश्च शरीराद्यनुकूलं प्रतिकूलं च प्रमेयजातं प्रमाणेन प्रमाद्य
तदुपादानपरिवर्जनादिः । अन्योन्यधर्माश्चाध्यस्य अन्योन्यस्मिन्धर्मिणि देहादि-
धर्मान् जन्ममरणजराव्याध्यादीनात्मनि धर्मिणि अध्यस्तदेहादिभावे समारो-
प्य, तथा चैतन्यादीनात्मधर्मान् देहादावध्यस्तात्मभावे समारोप्य ‘ममेदं जरा-
मरणपुत्रपशुस्वाम्यादि’ इति व्यवहारो व्यपदेशः । इतिशब्दसूचितश्च तदनुरूपः
प्रवृत्त्यादिः । अत्र च अध्यासव्यवहारक्रियाभ्यां यः कर्ता उन्नीतः स समान

कल्पतरुः ।

कूष्माण्डफलमिव कृतः स तथोक्तः । तात्पर्यमुपवर्ण्य भाष्यं योजयति— तदेवं सर्व-
प्रवादेत्यादिना । स्वरूपमन्योन्यात्मकतान्योन्यधर्माध्यासौ । निमित्तमितरेतराविवेकः ।
फलं व्यवहारः । ‘अहमिदं शरीरम्’ इति प्रतीत्यभावाद्वाध्यायोगमाशङ्क्याह—
वस्तुत इति । ‘अहम्’ इति प्रतीतेऽपि वास्तवमनात्मत्वमस्तीति इदंशब्दप्रयोग
इत्यर्थः । धर्म्यध्यासाभावादुक्तं धर्माध्यासाभावं परिहरति— अध्यस्तदेहादिभाव
इति । धर्मिणोस्तादान्याध्यासकार्यम् ‘अहमिदम्’ इति व्यवहारं प्रदर्श्य धर्माध्यास-
कार्यं प्रदर्शयति— ममेदमिति । ननु ‘अध्यस्य व्यवहारः’ इत्यनुपपन्नम् ‘भुक्त्वा
व्रजति’ इतिवत् एकस्य क्रियाद्वये कर्तृत्वानभिधानादत आह— अत्र चेति । व्य-
वहारक्रियाक्षिप्तस्य कर्तुरध्यासेऽपि कर्तृत्वात् क्त्वाप्रत्ययः स्यादित्यर्थः ॥

ननूपसंहारभाष्ये ‘नैसर्गिकोऽध्यासः’ इत्यभिधानाद्व्यवहारोऽपि नैस-
र्गिकत्वविशिष्टोऽध्यास एव, तत्कथं क्रियाभेदः ? उच्यते— इह कार्यभूतव्यवहार-
नैसर्गिकत्वेन सामर्थ्यसिद्धाध्यासनैसर्गिकत्वोपसंहारादविरोधः । अध्यासाभिधान-

परिमलः ।

अध्यासाभिधानाक्रिययोरिति । अध्यासक्रियैव तावन्न संभवति दूरे अध्यासा-

ऽन्यस्मिन्नन्योन्यात्मकतामन्योन्यधर्माश्च अध्यस्य इतरेतराविवेकेन, अत्यन्तविविक्तयोर्धर्मधर्मिणोर्मिध्याज्ञाननिमित्तः सत्यानृते मिथुनीकृत्य,

भामती ।

इति समानकर्तृकत्वेन 'अध्यस्य व्यवहारः' इत्युपपन्नम् । पूर्वकालत्वसूचितमध्यासस्य व्यवहारकारणत्वं स्फुटयति— मिध्याज्ञाननिमित्त इति । व्यवहारः, मिध्याज्ञानमध्यासः, तन्निमित्तः, तद्भावाभावानुविधानाद्व्यवहारभावाभावयोरित्यर्थः । तदेवमध्यासस्वरूपं फलं च व्यवहारमुक्त्वा तस्य निमित्तमाह— इतरेतराविवेकेनेति । विवेकाग्रहणेनेत्यर्थः । अथ अविवेक एव कस्मान्न भवति, तथा च नाध्यास इत्यत आह— अत्यन्तविविक्तयोर्धर्मधर्मिणोः । परमार्थतो धर्मि-

कल्पतरुः ।

क्रिययोः पूर्वापरीभावो न युक्तः चित्तो बुद्ध्यादितादात्म्यं विना क्रियान्वयायोगात् 'अध्यस्य व्यवहारः' इत्यनेनाध्यासस्य व्यवहारहेतुताक्तौ, मिध्याज्ञाननिमित्त इत्यनेन पौनरुक्त्यं चेति केचित् । तन्न, पूर्वपूर्वभ्रमसंस्कृताविद्यया चित्तः संप्रतितनाध्यासक्रियाश्रयत्वात् । पुनरुक्तिं परिहरति— पूर्वकालत्वेति । 'मुष्णोत्तिष्ठति' इतिवदहेतुत्वभ्रमं व्यावर्त्य स्फुटयतीत्यर्थः । जातिव्यक्तयोरिवार्थगतं तादात्म्यमविवेक इति भ्रमं व्यावर्तयति— विवेकाग्रहणेनेति । भाष्ये मिथुनीकरणस्य व्यवहारहेतुत्वमानन्त-

परिमलः ।

मिधानक्रिययोः पौर्वापर्यम्, क्रियाया आश्रयाधानात्मलाभत्वात् शुद्धाया निर्विकारायाश्चितः क्रियाश्रयत्वायोगात् अध्यसनीयबुद्धितादात्म्यापन्नायाश्च चित्तः अध्यासाधीनसिद्धि-कत्वादिति प्रथमाशङ्कार्थः । इमामाशङ्का स्वयं परिहरति— पूर्वपूर्वेति ॥

ननु मिध्याज्ञाननिमित्तविशेषणविवरणटीकाया द्वितीयशङ्काया इव नैसर्गिकविशेषणविवरणटीकायामन्याः प्रथमशङ्कायाः परिहारो लभ्यते ; यद्यप्यध्यासो वस्तुसतोर्भेदाग्रहाधीनः, न च देहेन्द्रियादिकं त्वया वस्तुमदिष्यत इत्यध्यासासंभवशङ्कायां प्रातीतिकेनापि मत्त्वेनारोप्याधिष्ठानयुगलसपादनमुपपद्यते इत्येवम् 'सत्यानृते मिथुनीकृत्य' इत्यनेन परिहृतायाम्, प्रातीतिकसत्त्वमप्यध्यासाधीनमिति पुनरन्योन्याश्रयशङ्का नैसर्गिकविशेषणेन परिहृतेति योजयता टीकाग्रन्थेन देहेन्द्रियबुद्ध्यादेः स्वरूपमात्रस्य पूर्वपूर्वाध्यासतः सिद्धिरुक्ता, न तु चित्तो बुद्धितादात्म्यापत्तेरपि ; तथापि तत एव साध्यार्थात्सिध्यति प्रवाहानादित्वेनोच्यमानस्याध्यासस्य परत्र परतादात्म्यावभासरूपत्वादिति चेत्, उच्यते—

भामती ।

णोरतादात्म्यं विवेकः धर्माणां चासंकीर्णता विवेकः । स्यादेतत् । विविक्तयोर्वस्तुसतोर्भेदाग्रहनिबन्धनस्तादात्म्यविभ्रमो युज्यते शुक्तेरिव रजताद्भेदाग्रहे रजततादात्म्यविभ्रमः । इह तु परमार्थसतश्चिदात्मनोऽन्यन्न देहाद्यस्ति वस्तुसत्, तत्कुतश्चिदात्मनो भेदाग्रहः कुतश्च तादात्म्यविभ्रमः इत्यत आह— सत्यानृते मिथुनीकृत्येति । विवेकाग्रहादध्यस्येति योजना । सत्यं चिदात्मा, अनृतं बुद्धीन्द्रियदेहादि ; ते द्वे धर्मिणी मिथुनीकृत्य युगलीकृत्येत्यर्थः । न च संवृतिपरमार्थसतोः पारमार्थिकं मिथुनमस्तीत्यभूततद्भावात्थस्य च्चेः प्रयोगः । एतदुक्तं भवति— अप्रतीतस्यारोपायोगादारोप्यस्य प्रतीतिरुपयुज्यते न वस्तुसत्तेति । स्यादेतत् ।

कल्पतरुः ।

र्यात् भाति, न तु मिथ्याभूतप्रतियोगिसंपादनेन विवेकाग्रहहेतुता इति शङ्कां व्युदस्यन् योजयति— सत्यानृते इति । मिथुनीकरणद्विवेकाग्रहः ततोऽध्यास इत्यर्थः । युगलीकरणं नाम अधिष्ठानारोप्ययोः स्वरूपेण बुद्धौ भानम् । ननु मिथुनं कृत्वेति किमिति नोक्तम् ? अत आह— न च संवृतीति । ‘अभूततद्भावे कृत्वस्ति-योगे संपद्यकर्तरि च्विः’ । यस्य यो भावो न भूतः तस्य तद्भावश्चेत्संपद्यते तस्मिन्न-

परिमलः ।

नैसर्गिकत्वोक्त्या नोक्तशङ्कायाः परिहारो लभ्यते, सर्गादौ प्रथमाध्यासात् पूर्वमाध्यासिकस्य बुद्धितादात्म्यस्यासिद्धेः । न च तदभावेऽपि पूर्वाध्याससंस्कारसत्त्वात् तदुपधानेन चितः प्रथमाध्यासक्रियाश्रयत्वं स्यादिति वाच्यम्, प्रथमाध्यासे अध्याससंस्कारोपधानं प्रयोजकं द्वितीयाद्यध्यासेष्वध्यासपरिनिष्पन्नं बुद्धितादात्म्यं प्रयोजकमित्यननुगमापत्तेः । संस्कारस्य च निराश्रयस्य प्रलये स्थित्यसंभवात् शुद्धचित्तस्तदाश्रयत्वायोगात् बुद्धीन्द्रियादीनां सर्गादावुत्पत्तिश्रवणेन प्रलये अध्याससंतानविच्छेदेन च तदानीमाध्यासिकबुद्धितादात्म्यापन्नचितोऽपि तदाश्रयतया वक्तुमशक्यत्वात् इत्येतावत्पर्यन्तं प्रथमशङ्का बाबेदित्यालोच्याचार्यैः स्वयं परिहारोऽभिहितः । तत्रायमाशयः— प्रलये संस्काराश्रयस्य तावन्नासंभवः, अविद्यायाः सत्त्वात् । सर्वोऽपि हि प्रपञ्चस्तदानीमविद्याचित्रभित्तौ संस्कारमालशेषं स्थित्वा पुनरुद्भवतीत्यङ्गीक्रियते । अत एव बीजाङ्कुरप्रवाहानादितया अपि प्रलये तत्संस्कारसत्त्वेनैव निर्वाहः । नाप्यननुगमः, सर्वेष्वप्यध्यासेषु पूर्वपूर्वभ्रमसंस्कारसचिवाविद्योपधानमेव प्रयोजकं न तु बुद्धितादात्म्यापत्तिरपि इत्यभ्युपगमे दोषाभावादिति ॥

‘अहमिदम्’ ‘ममेदम्’ इति नैसर्गिकोऽयं लोकव्यवहारः । आह—

भामती ।

आरोप्यस्य प्रतीतौ सत्यां पूर्वदृष्टस्य समारोपः समारोपनिबन्धना च प्रतीतिरिति दुर्वारं परस्पराश्रयत्वमित्यत आह— नैसर्गिक इति । स्वाभाविकः अनादिरयं व्यवहारः । व्यवहारानादितया तत्कारणव्याध्यासस्य अनादितोक्ता, ततश्च पूर्वपूर्वमिध्याज्ञानोपदर्शितस्य बुद्धीन्द्रियशरीरादेः उत्तरोत्तराध्यासोपयोग इत्यनादित्वात् बीजाङ्कुरवन्न परस्पराश्रयत्वमित्यर्थः । स्यादेतत् । अद्धा पूर्वप्रतीतिमात्रमुपयुज्यते आरोपे, न तु प्रतीयमानस्य परमार्थसत्ता । प्रतीतिरेव तु अत्य-

कल्पतरुः ।

भूततद्भावे वर्तमानात्प्रातिपदिकात्कृत्वस्तीनां योगे च्विप्रत्ययो भवति । ‘अस्य च्यौ’ इतीकारः । ततश्च मिथुनभावोऽप्यवास्तव इत्यर्थः । समारोपप्रतीत्योरितरेतराश्रयत्वे शङ्किते व्यवहारानादित्वमसंगतमित्याशङ्क्याह— व्यवहारानादित्येति । अनादितयेत्यत्र एकं पर्यनुयुञ्जते— न मिध्याज्ञानतत्संस्कारव्यवहारानादित्वम्, तज्जात्योस्तु न निमित्तनैमित्तिकभावः, न च प्रवाहो वास्त्विति । तत्र ब्रूमः— ‘तदाकृत्युपपत्तानां व्यक्तीनामेकया विना । अनादिकाला वृत्तिर्या सा कार्यानादिता मता । मिध्याज्ञानत्वतत्संस्कारत्वजात्यालिङ्गितव्यक्तीनां मध्ये अन्यतमव्यक्त्या विना यदनादिकालस्यावर्तनम्, अन्यतमयोगनियम इति यावत्, तत्तासामनादित्वमिति । अत्र च निमित्तनैमित्तिकयोरनादित्वमुक्तम् । भ्रमोपादानानादित्वं तु वक्ष्यते देवताधिकरणे ॥

सत्यानृते मिथुनीकृत्येत्यत्र वस्तुसत्तावर्जमारोप्यस्य प्रतीतिमात्रमुपयोगात्युक्तम् ; इदानीं प्रतीतिरेवानृतस्यायुक्त्याक्षेपाभिप्रायमुत्तरभाष्यस्याह— स्यादेतदित्यादिना । युष्मदस्मदित्यादिस्तु विवेकग्रहादाक्षेप इति भेदः । प्रतीतिरेव त्विति ।

परिमलः ।

प्रतीयमानतैव परमार्थसत्तेति मन्यमानस्य शङ्कावादिनः प्रतीतिमात्रमारोपोपयोगि न परमार्थसत्तेत्यभ्युपगमो विरुद्ध इत्याशङ्क्य परमार्थसत्तेत्येतदन्तः सिद्धान्त्युक्तानुवादः तत्र अद्धा इत्येनेन सूचितः ; प्रतीतिमात्रमारोपे उपयुज्यते इति युक्तप्रतीयमानस्य सत्ता नोपयुज्यत इति तु न युक्तमित्येवंरूपोऽर्धाङ्गीकारः प्रतीतिरेव तु इत्यादिना स्फुटीकृत इति विभज्य तात्पर्यं प्रदर्शयन्नवतारयति— सत्यानृते मिथुनीकृत्येत्येति । उक्तमिति । तदिदानीदितमिति शेषः । विवेकग्रहादिति । अनृतस्य

कोऽयमध्यासो नामेति । उच्यते— स्मृतिरूपः परत्र पूर्वदृष्टावभासः ।

भामती ।

न्तासतो गगनकमलिनीकल्पस्य देहेन्द्रियादेः नापपद्यते । प्रकाशमानत्वमेव हि चिदात्मनोऽपि सत्त्वं न तु तदतिरिक्तं सत्तासामान्यसमवायोऽर्थक्रियाकारिता वा, द्वैतापत्तेः । सत्तायाश्चार्थक्रियाकारितायाश्च सत्तान्तरार्थक्रियाकारितान्तरकल्पने अनवस्थापातान् प्रकाशमानतैव सत्ता अभ्युपेतव्या । तथा च देहादयः प्रकाशमानत्वान्नासन्तः चिदात्मवत्, असत्त्वे वा न प्रकाशमानाः ; तत्कथं सयानृतयोर्मिथुनीभावः ? तदभावे वा कस्य कुतो भेदाग्रहः ? तदसंभवे कुतोऽध्यासः ? इत्याशयवान् आह आक्षेपा— कोऽयमध्यासो नामेति । क इत्याक्षेपे । समाधाता लोकसिद्धमध्यासलक्षण-

कल्पतरुः ।

अपरोक्षेत्यर्थः । प्रतीतिमात्रनिषेधे तु असत्पदस्याबोधकत्वापत्तेरनुवादायोगः स्यादिति । ननु नात्यन्तामन् देहादिः किं त्वनिर्वाच्यः, ततः प्रतीतिः, किं न स्यात् ? अत आह— प्रकाशमानत्वमिति । अतिग्निसत्तामभ्युपगच्छन्तं प्रत्याह— द्वैतेति । द्वैताभ्युपगमेऽप्याह— सत्तायाश्चेति । आत्मन्यध्यामे आक्षिमे अध्याससामान्यलक्षणकथा वृथेत्याशङ्क्याह— लोकसिद्धमिति । पूर्वदृष्टग्रहणेन आक्षेपप्रतिक्षेपो

परिमलः ।

प्रतीतिमङ्गीकृत्य भेदग्रहादध्यासाक्षेपः पूर्वं कृतः, इदानीं प्रतीतिविषयस्यानृतत्वमेव न युक्तमित्याक्षेप इति भेद इत्यर्थः । प्रकाशमानत्वमितीति । प्रतीतिविषयत्वमित्यर्थः । अमतः प्रतीतिविषयत्वं पूर्वपक्षा न मन्यते ॥

अध्याससामान्यलक्षणकथेति । ननु सामान्यलक्षणत्वे गोत्वादिप्रत्यभिज्ञापि द्वैतवस्त्ववभासत्वेन व्यावहारिकाध्यासरूपा तेन संग्राह्येति कथमग्रे तत्रातिव्याप्तिशङ्का ? न च सामान्यलक्षणत्वोक्तिरियं संक्षिप्तलक्षणविषया, विस्तृतलक्षणं तु प्रातिभासिकाध्यासमालविषयमिति तदतिव्याप्तिकथने युज्यत इति वाच्यम्, तस्योपव्याख्यानमिति टीकाग्रन्थेन तद्व्याख्यानं च संक्षिप्तविस्तृतलक्षणयोरैकविषयत्वावगमात् 'सन् धृतः' इत्याद्यवभासे सत्यानृततादात्म्यावभासत्वे पर्यवसितस्य विस्तृतलक्षणस्य सत्त्वेनातिव्याप्यापत्तेः श्रेति चेत्, सत्यम् । स्मृतिप्रत्यभिज्ञातिव्याप्तिकथनं तयोरभिधानसद्रूपब्रह्मतादात्म्यापन्नानृतवस्तुविषयतयैवाध्यासरूपत्वम्, न तु समानसत्ताकजातिव्यक्तितादात्म्यविषयतयेति

भामती ।

माचक्ष्माण एवाक्षेपं प्रतिक्षिपति—उच्यते— स्मृतिरूपः परत्र पूर्वदृष्टावभास इति । अवसन्नः अवमतो वा भासः अवभासः । प्रत्ययान्तरबाधश्चास्य अवसादोऽवमानो वा । एतावता मिथ्याज्ञानमित्युक्तं भवति । तस्येदमुपव्याख्या-
नम् ‘पूर्वदृष्ट—’ इत्यादि । पूर्वदृष्टस्यावभासः पूर्वदृष्टावभासः । मिथ्याप्रत्ययश्च आरोपविषयारोपणीयमिथुनमन्तरेण न भवतीति पूर्वदृष्टग्रहणेनानृतमारोपणी-
यमुपस्थापयति । तस्य च दृष्टत्वमात्रमुपयुज्यते न वस्तुसत्तेति दृष्टग्रहणम् ।
तथापि वर्तमानं दृष्टं दर्शनं नारोपोपयोगीति पूर्वैत्युक्तम् । तच्च पूर्वदृष्टं
स्वरूपेण सदप्यारोपणीयतया अनिर्वाच्यमित्यनृतम् । आरोपविषयं सत्य-

कल्पतरुः ।

भविष्यतीति भावः । अवभासपदस्यावयवार्थमादाय संक्षिप्तमध्यासलक्षणमाह—
अवसन्न इति । अवसादः उच्छेदः । अवमानः यौक्तिकतिरस्कारः । अव-
भासपदस्य रूढमर्थमादाय विस्तृतं लक्षणं भाष्यवाक्यार्थत्वेनाह— तस्येति ।
परत्रेत्यादिपदैरसत्त्व्यातिनिरासेन प्रपञ्चनमित्यर्थः । स्वरूपेण सदपीति । अपि-

परिमलः ।

तेन रूपेण तयोरलक्ष्यत्वाभिप्रायम् । यदि जातिव्यक्तितादात्म्यविषयत्वाशे सत्यानृत-
मिथुनीकरणाभावेऽपि बाध्यत्वरूपसंक्षिप्तलक्षणानुगतिसद्भावात् तत्र विस्तृतलक्षणेनापि
भाव्यम्, तदा पूर्वदृष्टस्य परत्रावभास इत्येतल्लक्षणं परमते गोत्वादिप्रत्यभिज्ञाया इव
शुक्तिरजतादिज्ञानस्य प्रमात्वेनाप्युपपद्यते इति तेन स्वाभिमताध्यासरूपत्वसिद्धयभावाभि-
प्रायं योज्यम् । एवमपि हि लक्षणदूषणमाकरग्रन्थेषु दृश्यते । यथा— स्वभासौ प्रकाश-
श्चेति स्वप्रकाशनिर्वचनं ज्ञानस्य वेद्यत्वेऽप्युपपद्यते, स्वशब्दार्थस्य ज्ञानस्य परवेद्यत्वेऽपि
प्रकाशत्वाश्रितेः । ब्रह्मभिन्नत्वं मिथ्यात्वमिति लक्षणं सत्यत्वेऽप्युपपद्यते, वियदादेः सत्य-
त्वपक्षेऽपि ब्रह्मभिन्नत्वाश्रितेरित्यादि । अस्मिन् दूषणे अतिव्याप्तिव्यवहारश्च तत्र तन्न
दृश्यते । उच्छेदो बाधकज्ञानोदयानन्तरं भ्रमवृत्त्यन्तरोत्पत्तिप्रतिबन्धः । स पीतशङ्खवि-
भ्रमादिष्वव्याप्त इति तत्साधारण पश्चान्तरमुक्तं टीकायाम्— अवमतो वेति । तत्राव-
मानशब्दार्थमाह— यौक्तिकेति । तिरस्कारः इच्छाप्रवृत्त्यादिकार्याक्षमत्वापादनम् ॥

ननु संक्षिप्तलक्षणेनैवेतरव्यावृत्तलक्ष्यव्यवहारसिद्धेः किं विस्तृतलक्षणेनेत्याशङ्क्य
तत्प्रयोजनमाह— परत्रेत्यादिपदैरिति । परत्रासंनिहितस्यावभास इति लक्षणवाक्य-
वृत्कपदैरित्यर्थः । लक्षणवाक्यार्थेऽतिव्याप्तिमाहेति । एवं लक्षणवाक्यार्थे वर्ण्यमाने

भामती ।

माह— परत्रेति । परत्र शुक्तिकादौ परमार्थसति । तदनेन सत्यानृतमि-
थुनमुक्तम् । स्यादेतत् । परत्र पूर्वदृष्टावभास इत्यलक्षणम्, अतिव्यापक-
त्वात् । अस्ति हि स्वस्तिमत्यां गवि पूर्वदृष्टस्य गोत्वस्य परत्र कालाभ्या-
मवभासः । अस्ति च पाटलिपुत्रे पूर्वदृष्टस्य देवदत्तस्य परत्र माहिष्मत्यामव-
भासः समीचीनः । अवभासपदं च समीचीनेऽपि प्रत्यये प्रसिद्धम्, यथा नील-
स्यावभासः पीतस्यावभास इति, अत आह— स्मृतिरूप इति । स्मृतेः रूपमिव

कल्पतरुः ।

शब्देन स्वरूपेणासत्त्वमपि मरुमरीचिकोदकग्रन्थे वक्ष्याम इति सूचितम् । स्मृति-
रूपविशेषणव्यावर्त्यमाह— स्यादेतदित्यादिना । पूर्वदृष्टस्य परत्र तादात्म्यावभास
इति धर्म्यध्यासमभिप्रेत्य लक्षणवाक्यार्थे अतिव्याप्तिमाह— स्वस्तिमत्यामिति ।
परत्र आश्रये परधर्मावभास इति धर्माध्यास विवक्षित्वा आह— पाटलिपुत्रे इति ।
अवभासपदस्य रूढार्थग्रहणादतिव्याप्तिरुपपन्नेत्याह— अवभासपदं चेति । 'सकृ-
च्छ्रुतपदस्यार्थद्वयकलृप्तिर्न दुष्यति । संक्षिप्तविस्तृताध्यासलक्षणद्वयलाभतः' । एवं
च मिथ्याज्ञानमध्यास इत्यवभासपदेन व्युत्पाद्य प्रत्यभिज्ञायामतिव्याप्यभिधानं
शोभतेतरामित्युपहासानवमरः । ननु पूर्वदृष्टमारोपणीयमनृतमित्युक्तम् ; कथं तत्प-

परिमलः ।

प्रत्यभिज्ञायामतिव्याप्तिमाहेत्यर्थः । 'तादात्म्यावभास इति धर्म्यध्यासलक्षणवाक्यार्थम-
भिप्रेत्यातिव्याप्तिमाह' इति पाठो दृष्टश्चेदजुः स पाठः । असंनिधानसिद्धवत्कारणेति ।
असंनिधानमधिष्ठाने परमार्थतोऽसत्त्वमिति वक्ष्यते, तेनानृतत्वलाभः । एतेन टीकायां
परत्रेत्यस्य सत्ये इत्यर्थस्याुक्तत्वात् स्मृतिरूपविशेषणरहितस्य सत्ये पूर्वदृष्टस्यावभास इति
लक्षणस्य पूर्वं यस्यां गवि गोत्वं दृष्टं तस्यामेव गोत्वज्ञाने अतिव्याप्तौ शङ्कितुं शक्याया-
मतिव्याप्यर्थे गोव्यक्त्यन्तरे गोत्वज्ञानस्यान्वेषण व्यर्थमित्यपि शङ्का निरस्ता । आरो-
प्यानृतत्वसमर्पकस्मृतिरूपपदसमभिव्याहारे हि परशब्दस्य तत्प्रतिद्वन्द्विसत्यार्थकत्वं ल-
भ्यते, तदभावे तु पूर्वदृष्टपदसमभिव्याहारात् परशब्दः पूर्वदृष्टदेशादन्यदेशं बोधयेदित्य-
तिव्याप्यर्थे गोव्यक्त्यन्तरविषयगोत्वप्रत्यभिज्ञान्वेषणं युक्तमेवेति ॥

ननु स्मृतावतिव्याप्तिवारणार्थं परत्रेति विशेषणमित्युक्तम्, प्रत्यभिज्ञायामिव
स्मृतावप्यतिव्याप्तेरतिव्याप्तिशब्दलक्षितायाः प्रमात्वेनान्यथासिद्धेर्वा स्मृतिरूपविशेषणेनैव
वारणात् तदर्थस्याधिष्ठाने परमार्थतोऽसत्त्वमिति निरुक्तस्याधिष्ठानसमसत्ताकत्वाभावः

भामती ।

रूपमस्येति स्मृतिरूपः । असंनिहितविषयत्वं च स्मृतिरूपत्वम् । संनिहितवि-

कल्पतरुः ।

दाङ्कितलक्षणस्य प्रत्यभिज्ञायामतिव्याप्तिः ? उच्यते— स्मृतिरूपपदाभिधास्यमानासंनिधानसिद्धवत्कारेण तदभिधानम् . न तु पूर्वदृष्टपदसामर्थ्येनेत्यदोषः । प्रत्यभिज्ञाया अपि संस्कारजत्वेनाव्यावृत्तिमाशङ्क्याह — असंनिहितेति । स्मृतिरूपपदेन च असंनिहितविषयत्वे विवक्षितं तावति चोक्ते स्मृतावतिव्याप्तिः, तन्निवृत्त्ये परत्रेत्युक्तमित्यपि द्रष्टव्यम् । अनेन 'असंनिहितस्य परत्र प्रतीतिरध्यासः' इति लक्षणमुक्तम् । असंनिधानं च आरोग्यस्याधिष्ठाने परमार्थतोऽसत्त्वं न देशान्तर-

परिमलः ।

रूपस्य प्रत्यभिज्ञाविषयत्वोत्वं इव तत्तायामध्यभावात् उभयोरपि गोव्यक्त्यन्तरस्मर्यमाणधर्मरूपाधिष्ठानसमसत्ताकत्वात्, अधिष्ठानसत्यत्वार्थकेन परत्रेत्यनेन स्मृतिव्यावर्तनासम्भवाच्च, तत्ताधिष्ठानस्य स्मर्यमाणस्याप्यप्रातिभासिकतया शुक्तिकादिरिव सत्यशब्दार्थत्वादित्याशङ्क्याह— स्मृतिरूपपदेन चेति । यदि यथाश्रुतटीकानुसारात् स्मृतिरूपपदेनासंनिहितविषयत्वमात्रं विवक्षितं न त्वाचायैर्निर्वक्तव्यमधिष्ठानसमसत्ताकत्वरहितविषयत्वम्, तदस्य स्मृतावतिव्याप्तिशङ्का, तदा परत्रेत्यनेन तन्निरासोऽपि भवति । अनृतोपस्थापकपदसमभिव्याहाराभावेन परशब्दस्य पूर्वदृष्टदेशान्यदेशपरत्वस्यासंनिहितसमभिव्याहारात् संनिहितपरत्वस्य वा प्रमेरिति भावः । एवं चापसिद्धान्तपरिहारार्थमसंनिहितत्वमधिष्ठाने परमार्थतोऽसत्त्वमित्यवश्यं विवक्षणीयत्वात् तत एव प्रत्यभिज्ञाया इव स्मृतेरपि व्यावृत्तिसिद्धेः परत्रेति विशेषणानपेक्षणेन लक्षणे तदनिवेशनसूचनात् शङ्कान्तरमपि व्यावर्तितं भवति । तन्निवेशने हीत्य शङ्का स्यात्, यदि परशब्दः पूर्वदृष्टपदसमभिव्याहारात् पूर्वदृष्टदेशान्यदेशपरः तदा अहकाराध्यासाव्याप्तिः, तदधिष्ठानस्य साक्षिणः पूर्वदृष्टदेशत्वात् । रजताद्यध्यासाव्याप्तिश्च, तत्राध्यसनीयस्य पूर्वदृष्टत्वाभावात् । पूर्वदृष्टसजातीयत्वविवक्षायां यथाकथंचित्साजात्यस्य सर्वत्र सत्त्वेन पूर्वदृष्टविशेषणस्याव्यावर्तकत्वापत्तेः । यद्धर्मावच्छेदेनावभासविषयत्वं तेन धर्मेण सा जात्यविवक्षायां गोव्यक्त्यन्तरे गोत्वस्य किञ्चिद्धर्मावच्छेदेनानवभासमानतया तत्प्रत्यभिज्ञायामतिव्याप्त्युक्तेरसामञ्जस्यापत्तेः । यदि त्वनृतोपस्थापकपदसमभिव्याहारात् परशब्दः सत्यार्थकः तदा विषयादिविषयानुमितिशब्दज्ञानरूपव्यावहारिकाध्यासेष्वव्याप्तिः, तेषु प्रत्यक्षेष्विव सद्रूपाधिष्ठानब्रह्मस्फुरणाभावात् । देहादावनात्मन्यात्माध्यासे चाव्याप्तिः,

कल्पतरुः ।

सत्त्वमिति नापराद्धान्तः । अथ वासंनिधानेन सत्ख्यातिरिह वारिता । अवभासाद-
सत्ख्यातिर्नृशृङ्गे तददर्शनात् । अमंनिहितस्य परत्र प्रतीयमानस्य पूर्वदृष्टत्वेऽर्थ-

परिमलः ।

तत्र स्वरूपतोऽप्यध्यस्तो देहादिः सत्यः शबलितरूपमात्रेणाध्यस्त आत्मा त्वसत्य
इत्येवं मत्वे अनृतावभास इति लक्षणानुगमस्य कर्तुमयुक्तत्वात् , अध्यामसंक्षितलक्षण-
क्रोडीकृतेषु तेषु विस्तृतलक्षणानुगम्यवश्यभावाच्च इति । तस्मादधिष्ठानासमसत्ताकस्याव-
भासोऽध्यास इत्येवानुगत लक्षणम् । यद्वतमवभास्य तदधिष्ठानम् । तथा च गोत्वादिषु
गोव्यक्त्यादिरूपाधिष्ठानसमसत्ताकत्वसद्भावेऽपि ब्रह्मरूपाधिष्ठानसमसत्ताकत्वाभावोऽप्य-
स्तीति लक्षणस्य न क्वाप्यध्यासे अननुगतिः ॥

एवं परत्रेति विशेषणरहितममंनिहितस्यावभास इत्येतावदेव लक्षणमित्याचार्यै-
रसंनिहितपदस्याधिष्ठानं परमार्थतः असत्त्वमित्यर्थविवक्षाया परत्रेति विशेषणस्य फल
नास्तीति सूचनेन ‘ अथ वासंनिधानेन ’ इति श्लोकं अमंनिधानावभासाभ्यामेव परत्रेति
विशेषणनिरसनीयत्वेन टीकाक्ताया असत्ख्यातिरनभिमतसकलख्यात्यन्तराणां च निरस-
नेन च सूचितं टीकाकाराभिमत परत्रेति विशेषणमरहित लक्षणं प्राक् प्रदर्शितम् ।
इदानीं तद्वहितं लक्षण स्वाभिमतमभिप्रेत्य तदनुप्रविष्टाभ्यामसंनिधानावभासपदाभ्यामेव
अनभिमतसकलख्यात्यन्तरनिरसनं क्रियत इति टीकाकारमतात् स्वमतस्य भेद सूच-
यितुम् अथ वेत्युक्तिः । अथ वा अमंनिहितस्यावभास इत्येतावदेव लक्षणम् । तत्र अस-
निधानेन असत्ख्यातिव्यतिरिक्ताख्यात्यादिसकलख्यातिवारणम् अवभासेन असत्ख्या-
तिवारणमिति श्लोकार्थः । भ्रमविषयरजतादिक तादात्म्येन वा तादृम्येण वा यद्वतं
तदधिष्ठानं तथा च अख्यात्यन्यथाख्यातिमत्तयोर्देशान्तरमधिष्ठानम् । आत्मख्याति-
मते ज्ञानम् । सत्ख्यातिमते पुरावर्ति श्रुत्यादिकम् । अस्मिन्मतचतुष्टयेऽपि मदेव
रजतादिकं तत्तदधिष्ठानसमसत्ताकमित्यसंनिधानविशेषणेन चतुर्विधायेषा सत्ख्या-
तिर्वार्यत इत्यर्थः । अवभासात् इत्यस्यापरोक्षावभासादित्यर्थः । अत एवाह—
नृशृङ्गे तददर्शनादिति । नृशृङ्गेऽपि हि परोक्षावभासः प्रागाचार्यैरङ्गीकृतः । यद्य-
प्यापरोक्ष्यं न लक्षणानुप्रविष्टं तथापि रजताध्यासे लक्षणानुगतौ क्रियमाणायां तत्र
लक्षणस्थमवभासपदं वस्तुतः अपरोक्षावभासे पर्यवस्यदापरोक्ष्यस्फुरणनियतमिति त-
ल्लाभः । इदं त्ववधेयम्—‘ श्रुतौ असद्रजतं भासते ’ इति सदुपरक्तासत्ख्यातेरपरोक्षा-
वभासेन निरासः । शून्यवाद्यभिमतनिरधिष्ठानासत्ख्यातेस्त्वसंनिधानेनापि निरासः ।

भामती ।

अयं च प्रत्यभिज्ञानं समीचीनमिति नातिव्याप्तिः । नाप्यव्याप्तिः, स्वप्नज्ञान-
स्यापि स्मृतिविभ्रमरूपस्यैवंरूपत्वात् । तत्रापि हि स्मर्यमाणे पित्रादौ नि-
द्रोपप्रववशादसंनिधानपरामर्शे, तत्र तत्र पूर्वदृष्टस्यैव संनिहितदेशकालत्वस्य

कल्पतरुः ।

सिद्धेऽपि पुनर्ग्रहणं पूर्वप्रमितत्वव्यावर्तनफलमित्युक्तमेव । स्वप्नज्ञाने प्रमाणयोग्य-
शुक्त्याद्यधिष्ठानाभावात् परत्रेति विशेषणाव्याप्तिमाशङ्क्याह — नापीति । स्मृतौ
विभ्रमः स्मृतिविभ्रमः । स्मर्यमाणे रूपान्तरारोप इति यावत् । अनुभूयमाने पि-

परिमलः ।

तदर्थस्य स्वाधिष्ठानेन समसत्ताकत्वाभावस्य असति स्वाधिष्ठानाप्रसिद्ध्या निरूपयितुम-
शक्यत्वात् । एवं च सिद्धान्त्यभिमतं शशशृङ्गादिशब्दजन्या असत्प्रतीतिः न शुक्ति-
रजतादिज्ञानवदध्यासः, नापि घटादिज्ञानवत् प्रमा, किं तु उभयविलक्षणं ज्ञानमात्र-
मिति ॥

पूर्वदृष्टग्रहणं तु न ख्यात्यन्तरनिरासार्थं पूर्वदृष्टिसद्भावप्रतिपादनार्थं वा, रजतवि-
भ्रमादिषु पूर्वदृष्ट्यपेक्षायाः सर्वसप्रतिपन्नत्वात्, किं तु टीकोक्तप्रयोजनमात्रार्थमित्याह—
असंनिहितस्येति । पूर्वप्रमितत्वशब्देन पूर्वप्रमितत्वसहचरिता सत्ता लक्ष्यते आक्षे-
पभाष्यटीकानुसारात् । स्वप्नज्ञाने इति । स्वप्नः प्रातिभासिकविभ्रम इति न तत्र
आत्माधिष्ठानं पारमार्थिकाधिष्ठानत्वे वियदादिविभ्रमवत् व्यावहारिकाध्यासत्वापत्तेः न
च रजतविभ्रमादिषु शुक्तिकादिवत् तत्र व्यावहारिकमधिष्ठानमस्तीत्यव्याप्तिशङ्का ॥

अनुभूयमाने इति । प्रागनुभूयमाने पित्रादौ यत्संनिहितत्वमनुभूतं तत्त्वमे-
तात्कालिकत्वेनानुभूयते, अतः पाकरक्ते घटे 'इदानीं श्यामः' इति प्रत्ययवत् स्वप्नस्य
विभ्रमत्वमिति भावः । नैयायिकमतेन अयमव्याप्तिपरिहारः । स्वप्ने तु स्वप्नदृष्टः
पित्रादिः स्वरूपत एव प्रातिभासिकः तस्यात्माधिष्ठानम् । न च तावता व्यावहारि-
कत्वापत्तिः, अप्रयोजकत्वात्, साक्षिण्यध्यस्तानामपि अन्तःकरणतद्दर्मादीनां यावत्सत्त्वं
प्रातिभासमानानां प्रातिभासिकत्वाभ्युपगमाच्च । 'तदेतत् आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि'
इति सूत्रव्याख्याननेन स्फुटं भविष्यतीत्यत्र नोद्घाटितं, टीकायाम् । पीतशङ्खविभ्रमादि-
स्थले संनिद्रुष्यपितृपीतिमादिविशिष्टशङ्खादिविषयम् अध्यासरूपमेव ज्ञानं जायते न
तत्रारोप्यस्य पीतिमादेः पूर्वदर्शनमस्ति । न च तत्र कनकादिषु पीतिमानुभवरूपं पूर्व-

भामती ।

समारोपः । एवम् 'पीतः शङ्खः' 'तिक्तो गुडः' इत्यत्राप्येतल्लक्षणं योजनीयम् । तथा हि— बहिर्विनिर्गच्छदत्यच्छनयनरश्मिसंपृक्तपित्तद्रव्यवर्तिनीं पीततां पित्त-
रहितामनुभवन्, शङ्खं च दोषाच्छादितशुक्लिमानमनुभवन्, पीततायाश्च शङ्खा-
संबन्धमननुभवन्, असंबन्धाग्रहणसारूप्येण 'पीतं तपनीयपिण्डम्' 'पीतं
बिस्वफलम्' इत्यादौ पूर्वदृष्टं सामानाधिकरण्यं पीतत्वशङ्खत्वयोरारोप्याह 'पीतः

कल्पतरुः ।

त्रादौ यत्संनिहितत्वं पूर्वदृष्टं तदिहारोप्यम् । अन्यार्थं लक्षणे विशेषणतयोक्तस्य पूर्व-
दृष्टत्वस्य गृह्यमाणविषयत्वेन प्रसिद्धभ्रमेष्वव्याप्तिमाशङ्क्याह— एवमिति । पीति

परिमलः ।

दर्शनमस्तीति वाच्यम्, अननुभूतपीतवर्णस्य पित्तोपहतनयनस्य पुंसः प्रथमं पीतशङ्ख-
विभ्रमात्मके एव जायमाने पीतिमानुभवे तदसंभवात् इत्याशङ्क्य तत्रापि पूर्वदर्श-
नसद्भावः समर्थ्यते ॥

इदं किमर्थं तस्य लक्षणाननुप्रविष्टत्वेन तदभावेऽपि लक्षणाव्याप्त्यप्रसक्तेरित्या-
शङ्क्यावतारयति— अन्यार्थमिति । अध्यासेषु पूर्वदृष्टिमात्रमपेक्ष्यते न तु सत्ता
इत्यध्यसनीयसत्तानिराकरणार्थं तेषु पूर्वदृष्टिः सार्वत्रिकी व्यवहृता; तत्सार्वत्रिकत्वाभ्यु-
पगमो न युक्त इत्याशङ्क्य परिहरतीत्यर्थः । टीकायां पीतशङ्खविभ्रमस्थले तदानीन्तनं
नयनरश्मिगतपित्तपीतिमानुभवरूपं प्राचीनं तपनीयपिण्डादिगतपीतिमानुभवरूपं च
पूर्वदर्शनमस्तीति समर्थितम् । तत्राप्यपक्षो न युक्तः, नयनरश्मिभिर्निर्गत्य शङ्खमावृ-
ण्वतः पित्तद्रव्यस्य पीतिमानुभूयत इत्यङ्गीकारे कनकलिप्तशङ्ख इव अन्येषामपि पीत-
शङ्खविभ्रमप्रसङ्गात् । शङ्खनयनान्तरालवर्तिरश्मिगतपित्तपीतिमा अनुभूयत इत्यङ्गीकारे
अन्तरालदेशे अन्येषामपि तद्ग्रहणप्रसङ्गात् । अतः अतीन्द्रियनयनरश्मिगतपित्तपीतिमो
नानुभवः संभवतीत्यस्वारस्यात् प्राचीनानुभवपक्ष उपन्यस्त इत्येतत्सूचयति—
गृह्यमाणविषयत्वेन प्रसिद्धभ्रमेष्विति । गृह्यमाणविषयतया तार्किकप्रसिद्धिमात्रं
वस्तुतः पीतशङ्खविभ्रमो न तथेति भावः । न च तस्य गृह्यमाणारोपत्वाभावे स्मर्यमा-
णारोपत्वं वक्तव्यं न तु तद्युज्यते स्मरणस्यानियततया कदाचित्पित्तोपहतनयनस्य पीति-
मस्मृत्यनुदये 'श्वेतः शङ्खः' इत्यनुभवप्रसङ्गादिति वाच्यम् । अतिधवलसिकतातलप्रवहद-
च्छनदीजलनैल्याध्यासे नीलिम्न इव अत्रापि पीतिमः स्मृतिनियमकल्पनोपपत्तेः ।
पूर्वानुभवजन्यसंस्कारमात्रेण नैल्याध्याससमर्थने तु इहापि तथास्तु । अननुभूतपीतवर्णस्य

भामती ।

शङ्खः ' इति । एतेन ' तिक्तो गुडः ' इति प्रत्ययो व्याख्यातः । एवं विज्ञातृपु-

कल्पतरुः ।

मतपनीययोः संसर्गग्रहेऽप्यसंसर्गो न गृह्यते तथा पीतत्वशङ्खयोरपीति सारूप्यम् ।
आदर्शादिष्वारोप्यस्य मुखस्य स्वचक्षुषा पूर्वदृष्टत्वाभावादव्याप्तिमाशङ्क्याह— एव-

परिमलः

पीतशङ्खविभ्रमे तु जन्मान्तरानुभूतपीतिमस्मरणमुपासनीयम् । एतादृशेषु जन्मान्तरानु-
भूतस्मरण गतिरिति व्युत्पादयितुमेव पञ्चपादिकायां शिशोः स्तन्ये तिक्तताध्यासो
जन्मान्तरानुभूततिक्तसस्मरणकृत इत्युक्तम् । इत्थं पीतशङ्खविभ्रमो नानुभूयमानारोप
इति मतानुसारेण व्याख्यातम् ॥

ये तु नयनरश्मिगतपित्तपीतिमोऽनुभवमर्झाकृत्य अनुभूयमानारोपः स इति म-
न्यन्ते, तन्मते तु पित्तपीतिमोऽनुभवोपन्यास आरोपार्थः । तपनीयपिण्डादिगतपीति-
मप्राचीनानुभवोपन्यासस्तु पूर्वदृष्टपदयथाश्रुतार्थस्वारस्यलाभार्थ इति योज्यम् । टीकायां
सामानाधिकरण्य पीतिमतादात्म्यमेव, न तु पीतिमसामानाधिकरण्यम् । तदेतत् टी-
कायां नयनरश्मिगतपित्तपीतिमभावानुभवस्य शङ्खे पीतिमासंसर्गग्रहस्य ' पीतः शङ्खः '
इति विभ्रमाकारस्य च उपन्यासेन स्पष्टमित्यभिप्रेत्य तथा न व्याख्यातम् । एवं च सति
टीकायाम् ' पूर्वदृष्टे सामानाधिकरण्यं पीतत्वशङ्खयोरारोप्याह ' इति युक्ततरः पाठः । न
तु ' पीतत्वशङ्खत्वयोरारोप्याह ' इति पाठः । यद्वा पीतिमशङ्खत्वयोस्तादात्म्यसंबन्धेन शङ्ख-
वर्तित्वे शङ्खगर्तकत्वे च भाममाने तयोः सामानाधिकरण्यमपि संसर्गमर्यादया भामत
इत्यभिप्रायः स पाठः ! अत एव पक्षतावच्छेदकमामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धिरनुमान-
फलमिति तार्किका अपि वदन्ति ॥

पीतत्वशङ्खयोरिति । अत्र सारूप्यमित्यनेन पीतिमतादात्म्यप्रतीतावन्यत्र संप्र-
तिपन्नकारणसाम्यमुक्तम्, न तु तच्चाकचक्यादिवत् भ्रमहेतुदोषरूपं सादृश्यम् । अयं च
असंसर्गग्रहरूपकारणसद्भावः प्राथिकतयोक्तः । अयं शङ्खः पीतो न भवति शङ्खत्वा-
दितरशङ्खवत् इत्यानुमानिकपीतिमासंसर्गग्रहे सत्यपि पित्तोपहतदोषप्राबल्यात् पीतशङ्ख-
विभ्रमः अवश्यं भवत्येव । अव्याप्तिमाशङ्क्याहेति । अव्याप्तिरित्याशङ्क्याहेत्यर्थः ।
आदर्शादिकमधिष्ठानमिति हि पूर्वपक्षिशङ्काभात्रम् ; सिद्धान्ते तु मुखमेवाधिष्ठानमिति
वक्ष्यते । अत इत्थं व्याख्या— ' पूर्वदृष्टाभिमुखादर्शोदकदेशताम् ' इति टीकायां
पूर्वदृष्टत्वम् आदर्शोदकदेशताया न विशेषणम् । आदर्शे मुखमिति प्रतीतौ संसर्गवि-

भामती ।

रूपाभिमुखेष्वादशोदकादिषु स्वच्छेषु चाक्षुषं तेजो लग्नमपि बलीयसा सौरेण तेजसा प्रतिस्रोतः प्रवर्तितं मुखसंयुक्तं मुखं ग्राहयत्, दोषवशात्तद्देशतामनभिमुखतां च मुखस्याग्राहयत्, पूर्वदृष्टाभिमुखादशोदकदेशतामाभिमुख्यं च मुख-

कल्पतरुः ।

मिति । पूर्वदृष्टयोरभिमुखयोरदशोदकयोर्देश एव देशो यस्य तस्य भावः तत्ता । तयोरेवाभिमुख्यं चेत्यर्थः । शीघ्रभ्रमितालातज्वालासु पूर्वदृष्टचक्राकारताया आरोपः । अन्त्रेषु गृहादेः । मण्डूकवसात्ताक्षग्राह्यवंशेषु वंशवर्णेषु च पूर्वदृष्टोरगतद्वर्णा-

परिमलः ।

धया प्रतीयमानायास्तस्याः शुक्तिरजततादात्म्यस्यैव पूर्वदृष्ट्यनपेक्षणात् । 'पीतं बिल्व-फलम्' इत्यादौ पूर्वदृष्टं सामानाधिकरण्यम् 'पीतत्वशङ्खयोरारोप्याह' इति टीकायां पीतिमतादात्म्यस्यापि पूर्वदर्शनं संभवमात्रेणोपन्यस्तम् । अत एव पित्तपीतिमानुभवरूप-पूर्वदर्शनसमर्थने तन्नोक्तम् । तस्मादधिकरणत्वेन मुखविशेषणतया आरोप्ययोरदशो-दकयोरेव तद्विशेषणमित्यभिप्रेत्य विगृह्णाति— पूर्वदृष्टयोरिति ॥

ननु यत्र पूर्वमदृष्टयोरदशोदकयोः प्रतिबिम्बविभ्रमः तत्र कथं पूर्वदृष्टविशेषणम् ; तत्रापि प्रथमं संनिकृष्टादशोदकदर्शने जाते पश्चात् परावर्तितेन चाक्षुषेण तेजसा मुख-संनिकृष्टेन मुखग्रहणे सति तस्मिन् प्रतिबिम्बविभ्रमो जायत इति तदुपपत्तिः । ननु यदीन्द्रियसंनिकृष्टम् अनुभूयमानादशोदिकमधिकरणत्वेन मुखे समारोप्यत इतीष्यते तदा अन्यथाख्यात्यापत्तिः, रजतवदनिर्वचनीयस्यादर्शान्तरस्य मुखान्तरस्य वा उत्पत्त्यनङ्गी-कारात् इति चेत् ; न, तत्रादर्शमुखयोराराधाराधेयभावस्यानिर्वचनीयस्योत्पत्त्या अन्यथा-ख्यातिवैषम्यात् । अन्यथा अन्येष्वनुभूयमानागेषु का गतिः ? यद्यपि 'रक्तः पटः' इत्याद्यनुभवो महारजनादिसंबन्धात् पटे वर्णान्तरोत्पत्त्यापि समर्थयितुं शक्यः । दृष्टा हि हरिद्रासंबन्धात् चूर्णे रक्तिग्रः सलिलसंबन्धात् भूतले नीलिग्रश्चोत्पत्तिः । तत्र हरिद्रा-सलिलवर्णवैलक्षण्यात् वर्णान्तरोत्पत्तिरिष्यते चेत्, इहापि तुल्यो न्यायः, रज्जुकद्रव्य-संबन्धे सति तद्वर्णविलक्षणस्यैव रज्जुकद्रव्यबहुत्वभावेन उत्कर्षापकर्षापन्नस्य वर्णस्य पटे दर्शनात् । तथापि चूर्णलितशुक्लघटादिषु वर्णान्तरोत्पत्त्यभावात् तेषु 'शुक्लो घटः' इत्या-दिरनुभूयमानचूर्णशुक्लिमाद्यारोपरूप एव वाच्यः । टीकायां देहगततामनभिमुखतां च मुखस्याग्राहयदिति क्वचित्संभवमात्रेणोक्तम् । वस्तुतः प्रतिबिम्बविभ्रमे विरोध्यग्रहणं नापेक्षितम् । तदस्थत्वोर्ध्वाग्रत्वादिना दृश्यमानेऽपि तरौ तटाकजलस्थत्वाधोग्रत्वाद्यारो-

भामती ।

स्वरूपमेव असतः प्रकाश इति चेत्, कः पुनरेष सदसतोः संबन्धः? अस-
दधीननिरूपणत्वं सतो ज्ञानस्य असता संबन्ध इति चेत्, अहो बतायमति-
निर्वृतः प्रत्ययतपम्बी यदस्य असत्यपि निरूपणमायतते, न च प्रत्ययस्तत्राधत्ते
किञ्चित्, असत आधारत्वायोगात् । असदन्तरेण प्रत्ययो न प्रथत इति प्रत्यय-
स्यैवैष स्वभावः न त्वसदधीनमस्य किञ्चिदिति चेत्, अहो बतास्य असत्पक्ष-
पातः यदयमतदुत्पत्तिः अतदात्मा च तदविनाभावनियतः प्रत्यय इति । त-
स्मादयन्तामन्तः शरीरेन्द्रियादयो निस्तत्त्वा नानुभवविषया भवितुमर्ह-
न्तीति ॥

अत्र ब्रूमः— निस्तत्त्वं चेन्नानुभवगोचरः, तत्किमिदानीं मरीचयोऽपि
तोयात्मना सतत्त्वाः यदनुभवगोचराः स्युः । न सतत्त्वाः, तदात्मना मरीची-
नामसत्त्वान् । द्विविधं च वस्तूनां तत्त्वम्—मत्त्वमसत्त्वं च । तत्र पूर्वं स्वतः परं
तु परतः । यथाहुः ‘स्वरूपपररूपाभ्यां नित्यं सदमदात्मके । वस्तुनि ज्ञायते
किञ्चिद्रूपं कैश्चित्कदाचन’ इति । तत्किं मरीचिषु तोयनिर्भासप्रत्ययस्तत्त्व-
गोचरः, तथा च समीचीन इति न भ्रान्तो नापि बाध्येत । अद्धा! न बाध्येत

कल्पतरुः ।

अतिमुखी प्रत्यय इत्युपहासः । अनाधाने हेतुमाह— असत इति । असतः प्रत्यय-
प्रथनस्य चाविनाभावं संबन्धमाशङ्क्य निराचष्टे— असदन्तरेणेति । अहो वतेति ।
कार्यकारणभावः स्वभावश्चेति बौद्धाभिमतमविनाभावमूलमिह नास्तीत्यर्थः ॥

एवं सदेव भार्ताति पूर्ववादिनोक्ते, सिद्धान्त्याह— अत्र ब्रूम इति । पूर्व-
पक्ष्याह— न सतत्त्वा इति । तोयात्मनेत्यनुपपन्नः । अत्र हेतुमाह— तदात्मनेति ।
तदात्मना अमत्त्वस्य ममार्पाष्टत्वादित्यर्थः । तर्हि असत्ख्यातिः स्वीकृता, नेत्याह—
द्विविधं चेति । तोयमपेक्ष्य ज्ञानं मरीचिरूपमेव तोयरूपेण अमत्त्वम्, तच्च भाव-
रूपमिति नामत्ख्यातिरित्यर्थः । तोयरूपेण अमत्त्वं मरीचिरूपमेव, तच्चावाध्यम्,
तच्चेद्भ्रमगोचरः तर्हि न भ्रमबाधप्रसिद्धिः स्यात् इत्युक्ते पूर्ववाद्याह— अद्धेति ।

परिमलः ।

तेनोपक्रियत इत्ययन्नलभ्योपकारोऽयमित्यतिमुखी इत्युपहासः । तदात्मना न सतत्त्वा
इति साध्ये हेतोः साध्याविशेषमाशङ्क्य हेतुं विशिनष्टि— तदात्मनासत्त्वस्येति ।

भामती ।

यदि मरीचीनयमतोयात्मतत्त्वानतोयात्मना गृहीयात् । तोयात्मना तु गृह्णन् कथमभ्रान्तः, कथं वा अबाध्यः ? हन्त ! तोयाभावात्मनां मरीचीनां तोयभावात्मत्वं तावन्न सत्, तेषां तोयाभावादभेदेन तोयभावात्मतानुपपत्तेः । नाप्यसत् । वस्त्वन्तरमेव हि वस्त्वन्तरस्यासत्त्वमास्थीयते 'भावान्तरमभावोऽन्यो न कश्चिदनिरूपणात्' इति वदद्भिः । न चारोपितं रूपं वस्त्वन्तरम्, तद्धि मरीचयो वा भवेत्, गङ्गादिगतं तोयं वा । पूर्वस्मिन्कल्पे 'मरीचयः' इति प्रत्ययः स्यात् न 'तोयम्' इति । उत्तरस्मिंस्तु 'गङ्गायां तोयम्' इति स्यात्, न पुनः 'इह' इति । देशभेदास्मरणे 'तोयम्' इति स्यात् न पुनः 'इह' इति । न चेदमत्यन्त-

कल्पतरुः ।

बाढम् । मरीचीनामतोयात्मत्वं स्वरूपम्, तत्तथा भ्रमो न गृह्णाति, किं तु भावान्तरतोयात्मना मरीचींस्तोयाभावरूपान् गृह्णातीति भ्रमत्वमित्यर्थः । तोयाभावात्मकमरीचिरूपे यदारोपितं तोयत्वं तत्तत्र सदमद्वेति विकल्प्य आद्यं निरस्यति— हन्तेति । द्वितीये तु किं तुच्छमसत्सदन्तरं वा ? नाद्यः, अपराद्धान्तात् । न द्वितीय इत्याह— वस्त्वन्तरमेव हीति । अस्मिन् हि भ्रमे मरीचयस्तोयं चेति द्वे वस्तुनी भासेते । तत्र मरीचीनां तोयतादात्म्यं यदि वस्तु तर्हि तोयाद्वस्तुनो वस्त्वन्तरभूता मरीचयो वा स्युः मरीचिभ्यो वस्त्वन्तरं तोय वा स्यात्, न अन्यत्, अन्यस्यास्मिन् भ्रमेऽनवभासनात्; उभयत्र दूषणमाह— पूर्वस्मिन्नित्यादिना । एवं सत्ख्यातिं निरस्य असत्ख्यातिनिरासमप्युक्तं स्मारयति— न चेदमिति । फलितमाह— तस्मादिति । एवं मरीचितोयतादात्म्यमनिर्वाच्यं

परिमलः ।

ममापीष्टत्वादिति सर्वसंप्रतिपत्त्यर्थः शुद्धः पाठः । किं तुच्छमसत् सदन्तरं वेति । असत्त्वबन्धस्यालीकमर्थमभिप्रेत्य आद्यो विकल्पः । अभावमर्थमभिप्रेत्य द्वितीयो विकल्पः । एवं हि टीकायां द्वितीयविकल्पविवरणे 'भावान्तरमभावः' इति तन्मतप्रदर्शनं सगच्छते । असत्ख्यातिनिरासमिति । ननु सत्ख्यातिवाद्युपन्यस्तासत्ख्यातिवादनिरासो न सिद्धान्यनुमोदनार्हः, 'अत्यन्तासत्यपि ज्ञानमर्थे शब्दः करोति हि' इति सिद्धान्ते शाब्दादसत्प्रतीत्यङ्गीकारात् । अनिर्वाच्यत्वनिर्वचनप्रविष्टासद्वैलक्षण्य इव असत्त्वज्ञानेऽपि असन्निरूपितत्वोपपत्तेश्च इति चेत्; सत्यम् । शब्दस्यासत्प्रतिपादनक्षमत्वेऽपि इन्द्रियस्यासन्निकृष्टग्राहकत्वाभावात् असंनिहितस्येव असतोऽपि नापरोक्षत्वमुपपद्यत इति तात्पर्यम् ॥

भामती ।

मसत् निरस्तसमस्तस्वरूपमलीकमेवास्तु इति सांप्रतम् , तस्यानुभवगोचरत्वानु-
पपत्तेः इत्युक्तमधस्तात् । तस्मान्न सन्नासत्, नापि सदसत् परस्परविरोधात् ,
इत्यनिर्वाच्यमेवारोपणीय मरीचिषु तोयमास्थेयम् ; तदनेन क्रमेणाध्यस्तं तोयं

कल्पतरुः ।

प्रसाध्य 'सदेव भाति' इति नियममभाङ्क्षात् । तथा च स्वरूपेणानिर्वाच्यमपि तोयं
भ्रमे अवभासितुमर्हतीति मुधा अमुष्य देशान्तरादौ सत्त्वकल्पनेत्याह— तदने-

परिमलः ।

मुधामुष्येति । ननु देशान्तरस्थरजतस्य भ्रमविषयत्वोपपत्तौ मुधाभिनवरज-
तकल्पनमिति विपरीतमेव वक्तुं युक्तम् । न चामनिहितापरोक्षे सनिकर्षकारणाभावो
दोषः, ज्ञानस्य सनिकर्षत्वे बह्वयनुमितस्थले प्रत्यञ्चोदयप्रसङ्गात्, समाने विषये प्रत्यक्ष-
साम्य्या बलवत्त्वात्, अलौकिकप्रत्यक्षसाम्य्येपेक्षया अनुमितिसाम्य्या बलवत्त्वे संशयो-
त्तरभ्रमरूपपुरुषप्रत्यक्षस्थले अनुमितिप्रसङ्गात्, तस्य सनिकर्षत्वाभ्युपगमेऽपि यत्र
यत्पूर्वमवगत तस्मिन्नेव पुनर्दृश्यमाने तज्ज्ञानस्य यदवच्छेदेन यत्पूर्वमवगत तद्वत्त्वेन
दृश्यमाने तज्ज्ञानस्य वा तदुपनायकत्वेन पूर्व रजतत्ववत्त्वेन रजतत्वावच्छेदकवत्त्वेन वा
अनवगते शुक्तिशकले रजतज्ञानस्य सनिकर्षत्वायोगाच्च इति वाच्यम्, रजतान्तरोत्प-
त्तावपि संप्रतिपन्नरजतकारणाभावस्य तुल्यत्वात् । तदभावेऽपि दोषवशात् प्रसिद्ध-
व्यावहारिकरजतविलक्षण प्रातिभासिकं रजतमुत्पद्यत इति कल्प्यते चेत्, सनिकर्षाभा-
वेऽपि दोषवशादसनिहितरजतविषयं प्रसिद्धप्रमारूपज्ञानविलक्षणं भ्रमरूपज्ञानमुत्पद्यत
इत्येव कल्प्यतां लाघवात् इति चेत् ; उच्यते— 'अस्ति तावत्प्रतारकवाक्यात् शशस्य
शृङ्गमस्ति तदेवलक्षणमरण्ये पतितमन्विध्य लब्धुं शक्यम्, तेन चेदं प्रयोजनं भवति'
इत्येवंरूपादवाप्तमोहस्य तथैवारण्य गत्वा तदन्वेषमाणस्य उक्तलक्षणकाष्ठशृङ्गान्तरादि-
दर्शने 'शशशृङ्गमिदम्' इत्यनुभवः । अस्ति च स्वप्ने मनुष्यपशुपक्षिवृक्षाद्यनेकरूपस्य
एकस्यावयविनोऽनुभवः । न च तत्र असंनिहितविषयत्व कल्पयितुं शक्यम् इत्यगत्या
दोषवशात् प्रातिभासिकस्यैव तस्योत्पत्तिरङ्गीकरणीया । एवमन्यत्र भ्रमस्थले दोषस्य
विषयोत्पत्तिकारणत्वकल्पात् तथैव रजतभ्रमेऽपि संभवति ज्ञानप्रत्यासत्त्याद्यजन्यरजतचा-
क्षुपप्रत्यक्षमात्रे क्लृप्तस्य रजतचक्षुःसंयोगस्य रजतालोकसंयोगस्य च कारणत्वं परित्यज्य
तस्य असंनिहितरजतविषयत्वं न कल्पनीयम् । ननु चैत्रादिव्यक्तिविशेषभ्रमस्य असं-

कल्पतरुः ।

नेति । नन्वभिनवतोयावभासाभ्युपगमे पूर्वदृष्टत्वं भाष्योक्तं विरुध्येत, तत्राह—
अत एवेति । अभिनवत्वेऽप्यारोप्यस्य पूर्वदृष्टग्रहणमुपयुज्यते, आरोपणायसमान-
मिथ्यावस्वन्तरोपदर्शकस्य पूर्वदर्शनस्य संस्कारद्वारणोपयोगात् इति । ‘स्वरूपेण
मरीच्यम्भो मृषा वाचस्पतेर्मतम् । अन्यथाख्यातिरिष्टास्येत्यन्यथा जगृहुर्जनाः ।’ एवं

परिमलः ।

निहितप्रसिद्धचैत्रादिविषयत्वम् अवश्यं कल्पनीयं रजतसामान्यार्थिप्रवृत्तेः प्रातिभासि-
करजतज्ञानादिव प्रसिद्धचैत्रोद्देश्यकप्रवृत्तेः प्रातिभासिकचैत्रज्ञानादुत्पत्त्यसंभवादिति चेत्,
न, प्रातिभासिकरजतज्ञाने रजतत्वप्रकारकत्वस्यैव प्रातिभासिकचैत्रज्ञाने चैत्रत्वप्रकारक-
त्वस्य सत्त्वेनेष्टतावच्छेदकप्रकारकात् ततस्तदुद्देश्यकप्रवृत्त्युपपत्तेः । ननु ‘तदेवेदं रजतम्’
इति व्यक्तिविशेषविषयप्रत्यभिज्ञारूपभ्रमस्य व्यवहितपूर्वदृष्टरजतविषयत्वम् अवश्य कल्प-
नीयम् ‘तद्रजतमिह केनानीतम्’ इत्यपि व्यवहारदर्शनात् इति चेत्, न, तस्य व्याव-
हारिकरजतान्तर इव प्रातिभासिकरजतेऽपि दुष्टकरणसहकारिसंस्कारोपनीततत्ताविषयत्वो-
पपत्तेः । न च अभिनवरजतोत्पत्त्यङ्गीकारे जलबुद्बुदादेरिव तस्योत्पत्तिनाशानुभव-
प्रसङ्गः, भ्रमकाले तस्य प्राक्सिद्धपुणर्वर्तितादात्म्येनानुभूयमानतयोत्पत्त्यप्रतीत्युपपत्तेः,
बाधावतारे त्रैकालिकनिषेधस्यानुभूयमानतया नाशाप्रतीत्युपपत्तेश्च । न च क्वचि-
दुत्पद्य कचित्कालं स्थितस्य तत्र त्रैकालिकनिषेधानुपपत्तिः, फलबलात् समानसत्ताकयो-
रेव प्रतियोगितदत्यन्ताभावयोर्विरोधः न तु प्रातिभासिकव्यावहारिकयोरिति कल्पनोप-
पत्तेः । एतेन यस्य प्रथमं शुक्तिशकले रजतभ्रमानन्तर बाधो नोत्पन्नः तत्र
शुक्तिसाधारणचाकचक्यावच्छेदेन रजतत्वानुभवस्यानपोदितत्वात् पुनः शुक्तिशकला-
न्तरे रजतभ्रमोदये अन्यथाख्यातिः संभवति तत्र यदवच्छेदेन यदनुभूतमित्याद्यु-
क्तरूपोपनयमानसामग्रीसत्त्वात्; पाकेन रक्ते घटे ‘श्यामोऽयम्’ इति भ्रमोदये च
अन्यथाख्यातिः संभवति यत्र यदनुभूतमित्याद्युक्तरूपोपनयमानसामग्रीसत्त्वादित्यपि शङ्का
निरस्ता । क्वचिद्भिभ्रमे दोषघटितसामग्रीबलादाविद्यिकविषयोत्पत्तिकृतावन्यत्रापि तदु-
त्पत्तेरनिवारणात् । पाकरक्ते स्मृत्युपनीतश्यामवर्णप्रत्यक्षस्य पूर्वानुभूतसौरभे पश्चात्
निखननादिना गतसौरभे चन्दनखण्डे ‘सुरभीदं चन्दनखण्डम्’ इति स्मृत्युपनीतसौरभ-
विषयचाक्षुषप्रत्यक्षस्यैव प्रमात्वात् ‘इदानीं श्यामः’ इति प्रत्यक्षभ्रमस्य विरोधिनि रक्तरूपे
स्फुरति असंभवात् श्याममृल्लिप्ते रक्तघटे ‘इदानीं श्यामः’ इति प्रत्यक्षभ्रमस्यानुभूयमा-
नमृद्गर्णारोपत्वसंभवेन स्मृत्युपनीतविषयत्वस्याकल्पनीयत्वात् ॥

भासती ।

परमार्थतोयमिव, अत एव पूर्वदृष्टमिव, तत्त्वतस्तु न तोयम्, न च पूर्वदृष्टम्, किं तु अनृतम् अनिर्वच्यम् । एवं च देहेन्द्रियादिप्रपञ्चोऽपि अनिर्वच्यः, अपूर्वोऽपि पूर्वमिथ्याप्रत्ययोपदर्शित इव परत्वं चिदात्मन्यध्यस्यत इति उपपन्नम्, अध्यास-
लक्षणयोगान् । देहेन्द्रियादिप्रपञ्चबाधनं च उपपादयिष्यते । चिदात्मा तु श्रुति-
स्मृतीतिहासपुराणगोचरः, तन्मूलतद्विरुद्धन्यायनिर्णीतशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः स

कल्पतरुः ।

तावेदेहादि सत् मानमानत्वादात्मवत् इत्यनुमानस्य मरीचिकोदकादावनेकान्तत्वो-
पपादनेन देहादेरिति वाच्यत्वमुक्तम् : सप्रत्यवाधितत्वेन संपाधिकतामाह - देहेन्द्रि-
यादीति । अवाध्यत्वमात्मनः सत्त्वं उपाधि, न प्रतिभासमानत्वम् । न च साधन-
व्याप्तिः देहादिबाधस्य तत्र तत्र वक्ष्यमाणत्वादित्यर्थः । विपक्षस्य मरीचितोयोदेः
सत्त्वात् न पक्षेतरता ॥

ननु प्रत्यक्षादिप्रमाणापितेदेहादिः यद मिथ्या तद्वि आत्मनि को विस्मयः ।
तत्राह— चिदात्मा त्विति । तत्त्वावेदकप्रमाणप्रतीतत्वादात्मनः सत्त्वं न साध्यव-
हारिकप्रमाणमिद्धदेहादेरिति वक्ष्याम इति भावः ।

परिमलः ।

देहादि मादिति । टीकाया शङ्काप्रत्यर्थित्वतः अनुमाने नामन्त इति साध्य
निर्दिष्टम् । तस्यासत्त्वमयीकृत्य चेत् तद्व्यतिरेकसाधनमनिर्वचनीयत्वव्यादनः सिद्धसाधन-
नम् । असतः प्रतीत्यविषयत्वस्य सत्त्व्यानिवाद्यामभवत्वात् साध्याप्रामाद्व्यश्च । आनयेच्च
नीयत्व चेत् अत्रापि साध्याप्रसिद्धिः । तस्य तन्मने शशशृङ्गायमाणत्वादित्यभिप्रेत्य स
। इति साध्य निर्दिष्टम्, ननु— किमिह सत्त्वं साध्यम् । प्राक् सद्भाष्ये प्रकाशमानत्वं चेत्,
हेतोः साध्याविशेषः, स्वरूपसत्त्वं सत्ता जातिः अर्थक्रियाकारित्वम् इत्येतानि सिद्धसाधन-
ग्रन्थानि । अवाध्यत्व त्वात्मनि सत्त्वे प्रयोजकमित्युपाधिधत्वेन वक्ष्यते । प्रकाशमानत्व च
भासमानत्व चेत् अस्मात् प्रतिवादिमतेन व्यभिचारः । अपरोक्षतया भासमानत्व चेत्,
आदिशब्दग्राह्येन्द्रियेषु भार्यामिद्धिरिति चेत्, उच्यते— प्रमाविषयत्व ज्ञानानिव-
र्यत्व वा सत्त्वमिह साध्यं भासमानत्वमामान्य हेतुः, सद्भादिना तस्यासति प्रत्याख्यात-
त्वात् प्रमाध्याह्नको हेतुर्गति नात्र व्यभिचारशङ्का । यद्यपि सिद्धान्तिना कृत मरीचि-
कोदकस्यानिर्वचनीयत्वोपपादनं प्रकाशमानतैव न सत्ता मरीचिकोदकस्य प्रकाशमानत्वे-
ऽपि सत्त्वाभावादिति तयोर्व्यतिरेकप्रदर्शनेनाभेदनिरासार्थम्, देहेन्द्रियादिवाध्यत्ववर्णनम्

भामती ।

स्त्वेनैव निर्वाच्यः । अबाधिता स्वयंप्रकाशतैव अस्य सत्ता, सा च स्वरूपमेव चिदात्मनः, न तु तदतिरिक्तं सत्तासामान्यं समवायः अर्थक्रियाकारिता वा इति सर्वमवदातम् ॥

कल्पतरुः ।

यदुक्तमाक्षेपवादिना प्रकाशमानत्वमेव चिदात्मनोऽपि सत्त्वमिति, तदपि त्रि-
शेषाभ्युपगमेन परिहरति — अबाधितेति । स्वयंप्रकाशत्वादबाधितमात्मनः सत्त्वं
न दृश्यस्य देहादेः, दृग्दृश्यसंबन्धानिरूपणादित्यर्थः । न च सत्तातद्देहादद्वैतहा-
निरित्याह — सा चेति । यत्तु सत्तासमवायादेः सत्तालक्षणत्वमग्वर्ण्डं तदनुमा-
दतं — न त्विति ॥

यत्तु कश्चित्प्रल्लाप- संसारस्यानृतत्ववर्णनं न तावद्ब्रह्मज्ञाननिवर्हणायत्वाय,
शास्त्रप्रामाण्यात् सत्यस्यापि ज्ञानान्नित्यतेः ; न च संसारिणः असंसारिब्रह्मैक-
त्वार्थम्, आपाधिकस्य संसारस्य सत्यस्याप्युपाधिनिवृत्त्या नित्यज्ञो जीवस्य ब्रह्मैक्य-
संभवादिति । तन्न, सत्यस्यात्मवदानिवृत्तेः । यत्तु सामान्यतो दृष्टमनुमानं ज्योतिष्टो-
मो न स्वर्गफलः क्रियात्वान्मर्दनवदिति, तन्न, तत्र स्वर्गोद्देशेन यागविधानविरोधेन
कालात्ययापदिष्टत्वात् । अत्र तु 'सत्यः प्रपञ्चो ज्ञाननिवर्त्यः' इत्यागमाभावेन तदभा-
वात्, प्रत्युत मिथ्यात्वस्य बन्धस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वश्रुत्यर्थापत्तिसिद्धेः । यदपि तात्पर्यध्या-
नादिना सत्यं विपादि नश्यतीति, तदपि न, विपादेः सत्यत्वासिद्धेः, ध्यानस्य च

परिमलः ।

प्रकाशमानत्व सत्त्वं न भवति चेत् किं तर्हि सत्त्वमित्याकाङ्क्षायाम् अबाध्यत्वं सत्त्वम्
इत्यभिप्रेत्य देहेन्द्रियादिषु तद्व्यतिरेकप्रदर्शनार्थम्, देहेन्द्रियाद्यध्यासेष्वध्यामविस्तृतलक्ष-
णानुगतिप्रदर्शनानन्तरं तत्संक्षिप्तलक्षणानुगतिप्रदर्शनार्थं चेति व्याख्यातुं शक्यम्, तथापि
तद्व्याख्यान स्पष्टमिति मत्वा पूर्वपक्षशयस्यमनुमानमुद्धाट्य तत्र व्यभिचारापाधिप्रदर्श-
नार्थत्वेन सैद्धान्तिकमिदं ग्रन्थद्वयं व्याख्यातम् ॥

स्वयंप्रकाशत्वादिति । स्वयंप्रकाशम् आत्मनः स्वरूपं केनूपि बाधितुं न
शक्यम्, अन्ततो बाधसाक्षिण एव स्वयंप्रकाशमानस्यात्मत्वपर्यवसानात् इति
भावः । दृग्दृश्येति । दृश्यध्वस्तत्वं विना दृशा दृश्यस्य संबन्धान्तगानिरूपणादित्यर्थः ।
सत्यस्यात्मवदिति । विषादेरिति । ननु सर्वः प्रपञ्चो मिथ्येति त्वन्मते विपस्य सत्य-
त्वासिद्धिरस्तु नाम ; तथापि विपस्य मिथ्यात्वं न तात्पर्यध्याननिवर्त्यत्वप्रयुक्तं त्वयेष्यते,

भामती ।

स चायमेवलक्षणकोऽध्यासः अनिर्वचनीयः सर्वेषामेव संमतः परीक्ष-
कल्पतरुः ।

अप्रमात्वेनादृष्टान्तत्वात् । सेतुदर्शनं च चोदितक्रियात्मनैव एनोनिवर्हकं न प्रमि-
त्यात्मना, पश्यतामपि सेतुं स्लेच्छानां श्रद्धाविरहिणां च अधानुपघातात् । आत्मप्रमा
तु दृष्टद्वारेण बन्धनिवर्तनी न विधिद्वारा, तद्विधेः समन्वयसूत्रे पराकरिष्यमाण-
त्वात् ॥

यत्तु उपाधिध्वंसात्संसारध्वंस इति, तन्न, सत्योपाधेरारम्भणाधिकरणवक्ष्य-
माणनेयेन असंनवात्, मिथ्योपाधिस्वीकारे च अविवादादिति ॥

नन्वध्यामलक्षणे मतान्तरोपन्यासो मतिमवादाय दृपणाय वा । नायः विप्र-
तिपत्तेः, न द्वितीयः दृपणानभिधानात्; अत आह— स चायमिति । ‘परत्र

परिमलः ।

किं तु प्रपञ्चमिथ्यावसाधकप्रमाणान्तरप्रयुक्तमिष्यते । तथा च ताक्षर्यध्याननिवर्त्यत्वं
विपश्येव ब्रह्मज्ञाननिवर्त्यत्वं संसारस्य मिथ्यात्वे प्रयोजकं न स्यादित्याशङ्क्याह—
ध्यानस्य चेति । ब्रह्मज्ञानं हि परीक्षितप्रमाणमूलकं प्रमारूपमेव सभारनिवर्तकम्,
‘वेदान्तविज्ञानमुनिश्चितार्थाः’ इत्यादिश्रुतेः, ब्रह्मविद्योपक्रमाभ्यातगुरुशिष्यनिबन्धवदु-
पाख्यानगतयाव-संशयनिवृत्तिप्रश्नोपदेशतत्तदुपपत्त्युपन्यामलिङ्गाच्च, तत्प्रमात्वस्थिरीकरणा-
पेक्षितासंभावनादिनिवृत्त्यर्थप्राप्तश्रवणमननमध्यानानुवादलिङ्गाच्च । ताक्षर्यध्यानस्य तु कल्पि-
ताकल्पितसाधारण्योपादित्यर्थविषयस्य विपनिवर्तकत्वे प्रमात्व नापेक्षितमित्यर्थः ॥

ननु सेतुदर्शनं प्रमारूपमेवाधनिवर्तकम्, अन्यत्र सेतुभ्रमेण तदनिवृत्तेः । अतः
प्रमात्वापेक्षमपि निवर्त्यत्वं न मिथ्यात्वप्रयोजकम् इत्याशङ्क्याह— सेतुदर्शनं चेति ।
‘यद्विषयप्रमात्वमात्रं यन्निवर्तकताप्रयोजकं तत् तत्राध्यस्तम्’ इति नियमस्य न व्यभिचार
इत्यर्थः । यद्यपि शुक्तौ रजताध्यासस्य रङ्गाध्यासेनापि निवृत्तिरस्ति तथापि समूलसक-
लाध्यासनिवृत्तिरधिष्ठानप्रमापेक्षा तदन्यानपेक्षा च दृष्टा, तन्न्याय इहापि ग्राह्य इति
भावः । ननु सेतुदर्शनवत् विध्यायत्तं ब्रह्मज्ञानस्य निवर्तकत्वं न तु शुक्तिज्ञानवदधिष्ठान-
प्रमात्वायत्तम् इत्याशङ्क्याह— आत्मप्रमा त्विति । विरोधिविषयतया दृष्टद्वारेणाज्ञान-
निवृत्तिर्ज्ञानोदयानन्तरमेव भवन्तीति निवर्तकज्ञानसमानकाला भवतीति शुक्तिज्ञानजन्यरज-
तनिवृत्तौ दृष्टम्, तद्वदिहापि ‘ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति’ इत्यादिश्रुतिभिः ब्रह्मवेदननि-
वृत्तसंसारब्रह्मभावापर्योर्लङ्घ्याताभ्यां समानकालता प्रतिपाद्यते । न च ‘प्रातर्तिष्ठन्ति

तं केचिदन्यत्रान्यधर्माध्यास इति वदन्ति । केचित्तु यत्र यदध्यासस्त-

भामती ।

काणाम्, तद्भेदे परं विप्रतिपत्तिरित्यनिर्वचनीयतां द्रढयितुमाह— तं केचि-
दिति । अन्यधर्मस्य, ज्ञानधर्मस्य रजतस्य ; ज्ञानाकारस्येति यावत् । अध्यासो-
ऽन्यत्र बाह्ये । सौत्रान्तिकनये तावद्बाह्यमस्ति वस्तुसत्, तत्र ज्ञानाकारस्यारो-
पः । विज्ञानवादिनामपि यद्यपि न बाह्यं वस्तुसत् तथाप्यनाद्यविद्यावासनारो-
पितमलीकं बाह्यम्, तत्र ज्ञानाकारस्यारोपः । उपपत्तिश्च यद्यादृशमनुभवसिद्धं
रूपं तत्तादृशमेव अभ्युपेतव्यमित्युत्सर्गः, अन्यथात्वं पुनरस्य बलवद्बाधकप्रत्य-
यवशान्, 'नेदं रजतम्' इति बाधकस्य इदंतामात्रबाधेनाप्युपपत्तौ न रजतगो-
चरतोचिता । रजतस्य धर्मिणो बाधे हि रजतं च तस्य धर्म इदंता च बाधिते
भवेताम्, तद्वरमिदंतेवास्य धर्मो बाध्यतां न पुना रजतमपि धर्मि, तथा च
रजतं बहिर्बाधितमर्थान्तेरज्ञाने व्यवतिष्ठत इति ज्ञानाकारस्य बहिरध्यासः
सिध्यति । केचित्तु— ज्ञानाकारख्यातावपरितुष्यन्तो वदन्ति— यत्र यद-

कल्पतरुः ।

परावभासः' इत्युक्तलक्षणे मतिसंवाद एव क्रियते । एवंलक्षणकत्वं च अध्यासस्या-
निर्वाच्यतयैवेति मरीचिकोदकनिरूपणे दर्शितम् । विप्रतिपत्तिस्तु अधिष्ठानारोप्य-
विशेषविषयेत्यर्थः । अन्यत्रान्यधर्माध्याम इति भाष्यं धर्मग्रहणेन बुद्ध्यकारत्वसूच-
नादात्मख्यात्यनुवादार्थम् । तत्र बौद्धानां मतभेदेन भ्रमाधिष्ठानविशेषमाह— सौ-
त्रान्तिकनये इति । यद्यपि सौत्रान्तिकस्य वैभाषिकवदर्थो न प्रत्यक्षः, तथापि
ज्ञानगतार्थसारूप्येणानुमीयमानत्वात् अस्त्यधिष्ठानम् । आरोप्यं तु ज्ञानाकार एव,

परिमलः ।

इ वा एते य एता रात्रीरुपयन्ति' इत्यत्र सत्रानुष्ठानप्रतिष्ठाफल्यौगपद्यप्रत्यायकलङ्घाख्या-
तयोरिवान्यथानयने कारणं किञ्चिद्बाधकमस्ति । तस्मात् ब्रह्मज्ञानं दृष्टद्वारेणैव संसारं नि-
वर्तयति शुक्तिज्ञानमिव रजताध्यासमित्यवसीयत इति भावः । मतभेदेनेति । बाह्यास्ति-
त्ववादिनोवैभाषिकसौत्रान्तिकयोः सत् शुक्तिशकलादिकमधिष्ठानम् । तन्नास्तित्ववादिनो
योगाचारस्य त्वविद्याकल्पितं तदधिष्ठानमित्येवं मतभेदेनाधिष्ठानभेदमाहैत्यर्थः । ननु
प्रातिभासिकाध्यासेष्वधिष्ठानग्रहणं नियतम्, तत् बाह्यप्रत्यक्षत्ववादिनो वैभाषिकस्य सुषटं
न तु तदतीन्द्रियत्ववादिनः सौत्रान्तिकस्येत्याशङ्क्य तस्यानुमानिकं तदस्तीत्याह— वै-
भाषिकवदिति । अस्त्यधिष्ठानमिति । स्फुरदधिष्ठानमस्तीत्यर्थः । भ्रान्तिज्ञाना-

भामती ।

ध्यासः तद्विवेकाग्रहनिबन्धनो भ्रम इति । अपरितोषकारणं चाहुः— विज्ञानाकारता रजतादेरनुभवाद्वा व्यवस्थाप्येत, अनुमानाद्वा । तत्रानुमानमुपरिष्ठान्निराकरिष्यते । अनुभवोऽपि रजतप्रत्ययो वा स्यान्, बाधकप्रत्ययो वा । न तावद्रजतानुभवः । स हि इदंकारास्पदं रजतमावेदयति न त्वान्तरम् । ‘अहम्’ इति हि तदा स्यान्, प्रतिपत्तुः प्रत्ययादव्यतिरेकात् । भ्रान्तं विज्ञानं स्वाकारमेव बाह्यतयाध्यवस्यति, तथा च नाहंकारास्पदमस्य गोचरः, ज्ञानाकारता पुनरस्य बाधकप्रत्ययप्रवेदनीयेति चेत्, हन्त बाधकप्रत्ययमालोचयत्वायुष्मान् । स किं पुरोवर्तिं द्रव्यं रजताद्विवेचयति आहो ज्ञानाकारतामप्यस्य दर्शयति ? तत्र ज्ञानाकारतोपदर्शनव्यापार बाधकप्रत्ययस्य त्रुवाणः श्लाघनीयप्रज्ञो देवानांप्रियः । पुरोवर्तित्वप्रतिषेधादर्थादस्य ज्ञानाकारतेति चेत्, न ।

कल्पतरुः ।

भ्रान्तिज्ञानाकारमदृशस्य बाह्यार्थस्याभावादित्यर्थः । महोपलम्भनियमादित्याद्यनुमानमुपरिष्ठाद्वौद्धाधिकरणे निगमकल्पित इत्यर्थः । प्रतिपत्तुः प्रत्ययादिति समानाधिकरणे पञ्चम्यौ । ज्ञानात्मकाप्रतिपत्तुस्मित्यर्थः ॥

वस्तुतस्त्वहमुद्वेगयोग्यस्य रजतस्य भ्रमादिदतया प्रतीतिरिति शङ्केते— भ्रान्तमिति । भ्रान्तिरूपविकल्पस्य हि स्वरूपमविकल्पकं प्राप्य तदेव बाह्यत्वेन सविकल्पकत्वेनाध्यवसेयमित्यर्थः । सिद्धे ज्ञानाकारत्वे एवं कल्प्येत, तदेव कुतस्तत्राह— ज्ञानाकारतेति । प्रागुक्तन्यायात् प्रवेदनीयेत्यर्थः । बाधकप्रत्ययः किं साक्षात् ज्ञानाकारतां दर्शयति अर्थाद्वेति विकल्प्य, आद्यमनुभवाविरोधेन निरस्य द्वितीयशङ्केते— पुरोवर्तित्वेति । इदमाप्रतिषेधः अनिदतां गमयेत्, सा च देशान्तरादिमत्त्वे-

परिमलः ।

कारमदृशस्येति । भ्रान्तिज्ञाने सविकल्पकं य आकारो रजतादिः तस्य वस्तुतो बाह्यस्य शुक्तिगतस्याभावादित्यर्थः । समानाधिकरणे पञ्चम्याविति । पट्टीपञ्चम्यन्तत्वेन व्यधिकरणे चेत् रजतस्य विज्ञानाकारत्वे ‘अहं रजतम्’ इति स्यादित्यापादनस्यायुक्तत्वशङ्का विज्ञानाहमर्थभेदप्रयुक्तं वा रिता स्यात्, तथापि विज्ञानाकारतया रजतस्य विज्ञानधर्मत्वात् ‘अहं रजतवान्’ इत्यनुभवः स्यादित्यापादनीयमित्येतत्प्रयुक्ता तत उपरि संभवन्ती न वारिता स्यात्, समानाधिकरणे चेत् शङ्काद्वयमपि वारितं भवतीत्यभिप्रेत्य एवं व्याख्यातम् । भ्रान्तिरूपविकल्पस्य हीति । विकल्पः सविकल्पकम्, तस्य द्वौ विषयौ

भामती ।

असंनिधानाग्रहनिषेधादसंनिहितो भवति प्रतिपत्तुरत्यन्तसंनिधानं त्वस्य प्रति-
पत्तात्मकं कुतस्त्यम्? न चैष रजतस्य निषेधः, न च इदतायाः, किं तु विवे-
काग्रहप्रसञ्जितस्य रजतव्यवहारस्य । न च रजतमेव शुक्तिकायां प्रसञ्जितं
रजतज्ञानेन । न हि रजतनिर्भासस्य शुक्तिकालम्बनं युक्तम्, अनुभवविरो-
धान् । न खलु सत्तामात्रेणालम्बनम्, अतिप्रसङ्गान् । सर्वेषामर्थानां सत्त्वा-
विशेषादालम्बनत्वप्रसङ्गात् । नापि कारणत्वेन, इन्द्रियादीनामापि कारणत्वान् ।
तथा च भासमानतैवालम्बनार्थः । न च रजतज्ञाने शुक्तिका भासते इति
कथमालम्बनम्? भासमानताभ्युपगमे वा कथं नानुभवविरोधः? अपि चेन्द्रि-
यादीनां समीचीनज्ञानोपजनने सामर्थ्यमुपलब्धमिति कथमभ्यां मिथ्याज्ञान-

कल्पतरुः ।

ऽपि स्यादित्यन्यथोपपत्तिमाह— असंनिधानेति । अख्यातिमते हि रजतस्यासंनि-
धानाग्रहः संनिहितत्वेन व्यवहारेहेतुत्वात् भ्रमः । अतः तन्निषेधः असंनिधानग्रहरूपो
बाधः, प्रागभावनिवृत्तिरूपत्वाद्बाधस्य । तस्मादारोप्योऽर्थः प्रतिपत्तुरसंनिहितो भवती-
त्यर्थः । यदुक्तं कल्पनागौरवमिति तत्राह— न चैष इति । सर्वसंमतस्य व्यवहार-
मात्रबाधस्य स्वीकारात् कस्याचिदप्यर्थस्याबाधात् अतिलाघवमित्यर्थः । ननु न
व्यवहार एव निषेध्यः किं तु शुक्तां प्रतीतं रजतमित्यन्यथाख्यातिमतमाशङ्क्याह—
न च रजतमेवेत्यादिना । ननु मा भातु रजतज्ञाने शुक्तिः, पुरोदेशसत्तामात्रेण त्वा-
लम्बनं किं न स्यात्? अत आह— न खल्विति । सर्वेषां पुरोवर्तिनां लोष्टादी-
नामित्यर्थः । अथ रजतमदृशशुक्ते रजतज्ञानहेतुमस्कारोद्बोधकत्वेन द्वारेणालम्बनत्वं
तत्राह— नापीति । एवमर्थमारोपितं प्रतिषिध्य मिथ्याज्ञानमपि निहुते—अपि चेति ।

परिमलः ।

ग्राह्याध्यवसेयभेदात् । तस्याकारेभ्यो निष्कृष्टं यदविकल्पं स्वरूपमस्ति तत् ग्राह्यम्,
स्वविषयत्वलक्षणस्वप्रकाशत्वाङ्गीकारात् । तस्य रजताकारस्योपर्यवसेयं बाह्यत्वशब्दोक्त
इदत्वाकारो विकल्परूपोऽध्यवसेय इति साकारवादिनां प्रक्रिया । तथा च पुरोवर्तिन्य-
धिष्ठाने ज्ञानाकाररूप रजतमिदत्वेनारोप्यत इति नाहंत्वोलेखप्रसक्तिरिति भावः ।
ननु रजतज्ञाने शुक्तेः कारणत्वेन विषयत्व नाख्यातिमते शङ्काहम् । अन्यथाख्यातिमते
एव तस्य विशेष्यत्वेन कारणत्वादित्याशङ्क्याख्यातिमतेऽपि रजतज्ञाने शुक्तेः कारणत्व-
मुपपादयन्नवतारयति— अथ रजतमदृशेति । मिथ्याज्ञानमपीति । ननु मि-

भामती ।

ध्यासः तद्विवेकाग्रहनिबन्धनो भ्रम इति । अपरितोषकारणं चाहुः— विज्ञानाकारता रजतादेरनुभवाद्वा व्यवस्थाप्येत, अनुमानाद्वा । तत्रानुमानमुपरिष्ठान्निराकरिष्यते । अनुभवाऽपि रजतप्रत्ययो वा स्यात्, बाधकप्रत्ययो वा । न तावद्रजतानुभवः । स हि इदंकारास्पदं रजतमावेदयति न त्वान्तरम् । ‘अहम्’ इति हि तदा स्यात्, प्रतिपत्तुः प्रत्ययादव्यतिरेकात् । भ्रान्तं विज्ञानं स्वाकारमेव बाह्यतयाध्यवस्यति, तथा च नाहंकारास्पदमस्य गोचरः, ज्ञानाकारता पुनरस्य बाधकप्रत्ययप्रवेदनीयेति चेत्, हन्त बाधकप्रत्ययमालोचयत्वायुष्मान् । स किं पुरोवर्ति द्रव्यं रजताद्विवेचयति आहो ज्ञानाकारतामप्यस्य दर्शयति ? तत्र ज्ञानाकारतापदर्शनव्यापार बाधकप्रत्ययस्य त्रुवाणः श्लाघनीय प्रज्ञो देवानांप्रियः । पुरोवर्तित्वप्रतिषेधादर्थादस्य ज्ञानाकारतेति चेत्, न ।

कल्पतरुः ।

भ्रान्तिज्ञानाकारमदृशस्य बाह्यार्थस्याभावादित्यर्थः । महोपलम्भनियमादित्याद्यनुमानमुपरिष्ठाद्वौद्धाधिकरणे निराकरिष्यत इत्यर्थः । प्रतिपत्तुः प्रत्ययादिति समानाधिकरणे पञ्चम्यौ । ज्ञानात्मकात्प्रतिपत्तुर्नित्यर्थः ॥

वस्तुतस्त्वहमुत्प्रेक्ष्ययोग्यस्य रजतस्य भ्रमादिदतया प्रतीतिरिति शङ्कते— भ्रान्तमिति । भ्रान्तिरूपविकल्पस्य हि स्वरूपमविकल्पकं त्राय तदेव बाह्यत्वेन सविकल्पकत्वेनाध्यवसेयमित्यर्थः । सिद्धे ज्ञानाकारत्वे एव कल्प्येत, तदेव कुतस्तत्राह— ज्ञानाकारतेति । प्रागुक्तन्यायात् प्रवेदनीयमित्यर्थः । बाधकप्रत्ययः किं साक्षात् ज्ञानाकारतां दर्शयति अर्थादिति विकल्प्य, आद्यमनुभवविरोधेन निरस्य द्वितीयं शङ्कते— पुरोवर्तित्वेति । इदनाप्रतिषेधः अनिदतां गमयेत्, सा च देशान्तरादिमत्त्वे-

परिमलः ।

कारमदृशस्येति । भ्रान्तिज्ञाने सविकल्पकं य आकारो रजतादिः तस्य वस्तुतो बाह्यस्य शुक्तिगतस्याभावादित्यर्थः । समानाधिकरणे पञ्चम्याविति । पृथीपञ्चम्यन्तत्वेन व्यधिकरणे चेत् रजतस्य विज्ञानाकारत्वे ‘अहं रजतम्’ इति स्यादित्यापादनस्यायुक्तत्वशङ्का विज्ञानाहमर्थभेदप्रयुक्तैव वारिता स्यात्, तथापि विज्ञानाकारतया रजतस्य विज्ञानधर्मत्वात् ‘अहं रजतवान्’ इत्यनुभवः स्यादित्यापादनीयमित्येतत्प्रयुक्तं तत् उपरि संभवन्ती न वारिता स्यात्, समानाधिकरणे चेत् शङ्काद्वयमपि वारितं भवतीत्यभिप्रेत्य एवं व्याख्यातम् । भ्रान्तिरूपविकल्पस्य हीति । विकल्पः सविकल्पकम्, तस्य द्वौ विषयौ

भामती ।

असंनिधानाग्रहनिषेधादसंनिहितो भवति प्रतिपत्तुरत्यन्तसंनिधानं त्वस्य प्रति-
पत्रात्मकं कुतस्त्यम् ? न चैष रजतस्य निषेधः, न च इदतायाः, किं तु विवे-
काग्रहप्रसञ्जितस्य रजतव्यवहारस्य । न च रजतमेव शुक्तिकायां प्रसञ्जितं
रजतज्ञानेन । न हि रजतनिर्भासस्य शुक्तिकालम्बनं युक्तम्, अनुभवविरो-
धात् । न खलु सत्तामात्रेणालम्बनम्, अतिप्रसङ्गान् । सर्वेषामर्थानां सत्त्वा-
विशेषादालम्बनत्वप्रसङ्गात् । नापि कारणत्वेन, इन्द्रियादीनामपि कारणत्वान् ।
तथा च भाममानतैवालम्बनार्थः । न च रजतज्ञाने शुक्तिका भासते इति
कथमालम्बनम् ? भासमानताभ्युपगमे वा कथं नानुभवविरोधः ? अपि चेन्द्रि-
यादीनां समीचीनज्ञानोपजनने सामर्थ्यमुपलब्धमिति कथमेभ्यो मिथ्याज्ञान-

कल्पतरुः ।

ऽपि स्यादित्यन्यथोपपत्तिमाह— असंनिधानेति । अख्यातिमते हि रजतस्यासंनि-
धानाग्रहः संनिहितत्वेन व्यवहारेहेतुत्वात् भ्रमः । अतः तन्निषेधः असंनिधानग्रहरूपो
बाधः, प्रागभावनिवृत्तिरूपत्वाद्बाधस्य । तस्मादारोप्योऽर्थः प्रतिपत्तुरसंनिहितो भवती-
त्यर्थः । यदुक्तं कल्पनागौरवमिति तत्राह— न चैष इति । सर्वसंमतस्य व्यवहार-
मात्रबाधस्य स्वीकारात् कस्यचिदप्यर्थस्याबाधान् अतिलाघवमित्यर्थः । ननु न
व्यवहार एव निषेधः किं तु शुक्तौ प्रतीतं रजतमित्यन्यथाख्यातिमतमाशङ्क्याह—
न च रजतमेवेत्यादिना । ननु मा भातु रजतज्ञाने शुक्तिः, पुरोदशसत्तामात्रेण त्वा-
लम्बनं किं न स्यात् ? अत आह— न खल्विति । सर्वेषां पुरोवर्तिनां लोष्टादा-
नामित्यर्थः । अथ रजतमदृशशुक्ते रजतज्ञानहेतुमस्कारोद्बोधकत्वेन द्वारेणालम्बनत्वं
तत्राह— नापीति । एवमर्थमारोपितं प्रतिप्रिध्य मिथ्याज्ञानमपि निहते—अपि चेति ।

परिमलः ।

ग्राह्याध्यवसेयभेदात् । तस्याकारेभ्यो निष्कृष्टं यदविकल्पं स्वरूपमस्ति तत् ग्राह्यम्,
स्वविषयत्वलक्षणस्वप्रकाशत्वाङ्गीकारात् । तस्य रजताकारस्योपर्यवसेयो बाह्यत्वशब्दोक्त
इदत्वाकारो विकल्परूपोऽध्यवसेय इति साकारवादिनां प्रक्रिया । तथा च पुरोवर्तिन्य-
धिष्ठाने ज्ञानाकाररूपं रजतमिदंत्वेनारोप्यत इति नाहत्वालेखप्रसक्तिरिति भावः ।
ननु रजतज्ञाने शुक्तेः कारणत्वेन विषयत्व नाख्यातिमते शङ्काहम् । अन्यथाख्यातिमते
एव तस्य विशेष्यत्वेन कारणत्वादित्याशङ्क्याख्यातिमतेऽपि रजतज्ञाने शुक्तेः कारणत्व-
मुपपादयन्नवतारयति— अथ रजतमदृशेति । मिथ्याज्ञानमपीति । ननु मि-

भामती ।

संभवः? दोषसहितानां तेषां मिथ्याप्रत्ययेऽपि सामर्थ्यमिति चेत्, न, दोषाणां कार्योपजननसामर्थ्यविघातमात्रे हेतुत्वात्, अन्यथा पुष्टादपि कुटजबीजाद्वटाङ्कुरोत्पत्तिप्रसङ्गात् । अपि च स्वगोचरव्यभिचारे विज्ञानानां सर्वत्रानाश्रयासप्रसङ्गः । तस्मात्सर्वं ज्ञानं समीचीनमास्थेयम् । तथा च 'रजतम्', 'इदम्' इति च द्वे विज्ञाने स्मृत्यनुभवरूपे, तत्र 'इदम्' इति पुरोवर्तिद्रव्यमात्रग्रहणम्, दोषवशात्तद्वत्शुक्तित्वसामान्यविशेषस्याग्रहात्, तन्मात्रं च गृहीतं सदृशतया संस्कारोद्बोधक्रमेण रजते स्मृतिं जनयति । सा च गृहीतग्रहणस्वभावापि दोषवशाद्गृहीतत्वांशप्रमोषाद्ग्रहणमात्रमवतिष्ठते । तथा च रजतस्मृतेः पुरोवर्तिद्रव्यमात्रग्रहणस्य च मिथः स्वरूपतो विषयतश्च भेदाग्रहात्, संनिहितरजतगोचरज्ञानसारूप्येण इदम्, रजतम् इति द्वे एते अपि ग्रहणस्मरणे अभेदव्यवहारं सामानाधिकरण्यव्यपदेशं च प्रवर्तयतः । क्वचित्पुनर्ग्रहणे एव मिथः अगृहीतभेदं, यथा 'पीतः शङ्खः' इति । अत्र हि विनिर्गच्छन्नयनरश्मिवर्तिनः पित्तद्रव्यस्य काचस्येव स्वच्छस्य पीतत्वं गृह्यते पित्तं तु न गृह्यते । शङ्खोऽपि दोषवशाच्छुक्लगुणरहितः स्वरूपमात्रेण गृह्य-

कल्पतरुः ।

ननु मिथ्याव्यवहारसिद्ध्यर्थं विपर्ययो वाच्यः, तत्राह — तथा चेत्यादिना । शुक्ति-
त्वरूपस्य इदमात्मकसामान्यं प्रति विशेषस्याग्रहादिदमिति द्रव्यमात्रग्रहणं भवती-
त्यर्थः । गृहीतग्रहणस्वभावेति । गृहीतमिदमिति प्रकाशनस्वभावेत्यर्थः । संनि-
हितरजतेति । संनिहितरजतगोचरं हि ज्ञानमिदमिति रजतमिति चाकारयोरसंसर्गं न
गृह्णाति, तयोः संसृष्टत्वेनासंसर्गाभावात् । न च स्वगतं विवेकम्, एकज्ञानत्वात्-ए-
वमेते अपि ग्रहणस्मरणे परस्परं भिन्ने अपि स्वगतभेदं न गृह्णातः । नाप्यसंसृष्टौ स्व-
गोचरौ तथैव निवेदयतः इति सारूप्यम् । काचो हरितद्रव्यविशेषः । निषेध्यभ्रमा-

परिमलः ।

ध्याज्ञाननिहवो न च रजतमेव शुक्तिकायां प्रसञ्जितमित्यादिपूर्वग्रन्थेनापि कृतः, स
ग्रन्थस्तथैवावतारितश्च । सत्यम् । स ग्रन्थः अर्थाध्यासनिहवस्यापि साधारणः यतः
शुक्तेर्देशान्तरस्थरजतात्मनेव तद्देशोत्पन्नरजतात्मना भानाङ्गीकारेऽप्यन्यात्मना भानमन्या-
लम्बनमित्येतदनुभवविरुद्धमित्यर्थाध्यासनिहवोऽपि तेन लभ्यते ; इन्द्रियसामर्थ्यरूपकार-
णाभावोपपादनं तु मिथ्याज्ञाननिहव एवासाधारण्युक्तिरिति तात्पर्येणैवमवतारितम् ।
गृहीताभिदमिति । पूर्वानुभवविषयत्वं तच्चेति भावः ॥

द्विवेकाग्रहनिबन्धनो भ्रम इति । अन्ये तु यत्र यदध्यासस्तस्यैव विपरी-

भामती ।

ते । तदनयोर्गुणगुणिनोरसंस्पर्शाग्रहमारूप्यान् पीततपनीयपिण्डप्रत्ययाविशेषेणा-
भेदव्यवहारः सामानाधिकरण्यव्यपदेशश्च । भेदाग्रहप्रसजिताभेदव्यवहार-
बाधनाच्च 'नेदम्' इति विवेकप्रत्ययस्य बाधकत्वमप्युपपद्यते ; तदुपपत्तौ च
प्राक्तनस्य प्रत्ययस्य भ्रान्तत्वमपि लोकासिद्धं सिद्धं भवति । तस्माद्यथार्थाः सर्वे
विप्रतिपन्नाः संदेहविभ्रमाः प्रत्ययत्वात् घटादिप्रत्ययवन् । तदिदमुक्तम्—
यत्र यदध्यास इति । यस्मिञ्शुक्तिकादौ यस्य रजतादेर्ध्यास इति लोकप्रसि-
द्धिः नासावन्यथाख्यातिनिबन्धना, किं तु गृहीतस्य रजतादेस्तस्मरणस्य च
गृहीततांशप्रमोषेण गृहीतमात्रस्य यः 'इदम्' इति पुरोऽवस्थिताद्व्ययमात्रात्त-
त्प्रज्ञानाच्च विवेकः, तदग्रहणनिबन्धनो भ्रमः । भ्रान्तत्वं च ग्रहणस्मरण-
योरितरेतरसामानाधिकरण्यव्यपदेशो रजतादिव्यवहारश्चेति । अन्ये तु—
अत्राप्यपरितुष्यन्तः—यत्र यदध्यासस्तस्यैव विपरीतधर्मकल्पनामाचक्षते ॥

अत्रेदमाकृतम्— अस्ति तावद्भजतार्थिनः 'रजतमिदम्' इति प्रत्ययात्पु-
रोवर्तिनि द्रव्ये प्रवृत्तिः सामानाधिकरण्यव्यपदेशश्चेति सर्वजनीनम् । तदेतन्न

कल्पतरुः ।

भावे निषेधानुपपत्तिमाशङ्क्याह — भेदाग्रहोति । इतरेतराभावबोधादितरेतराभावा-
ग्रहनिवृत्तौ तद्वेतुकव्यवहारनिवृत्तिर्वाधफलमित्यर्थः । तस्माद्यथार्था इति । सर्वे
विप्रतिपन्ना इत्येको धर्मिनिर्देशः ; संदेहविभ्रमा इत्यपरः । अयथार्थव्यवहारहेतु-
त्वेन मतद्वयसंमताः प्रत्यया धर्मिण इति नाश्रयासिद्धिः । अस्ति तावदिति । पुरोव-
र्तिनि 'रजतमिदम्' इति सामानाधिकरण्यव्यपदेशस्तथाविधप्रवृत्तिश्चास्तीति ना-
वत् सर्वजनीनम् । तत् सामानाधिकरण्यप्रत्ययात् 'रजतमिदम्' इत्येवंरूपाद्भवति
नान्यथेत्यर्थः । अन्यथासिद्धिमाशङ्क्याह — तदेतदिति । किमगृहीतविवेकं स्मरण-

परिमलः ।

नाश्रयासिद्धिरिति । एतदुपलक्षणम् । साध्यमपि सर्वविषयावच्छिन्नयाथार्थ्यं वा
विसंवादीच्छाप्रवृत्तिरूपव्यवहारप्रसिद्धायाथार्थ्यराहित्यं वेति कृत्वा धर्म्यशयाथार्थ्यमादाय
न सिद्धसाधनमित्यपि द्रष्टव्यम् । पुरोवर्तिनि साधने इति । ननु फलज्ञानवदुपायज्ञान-
मपि न नियमेन प्रवर्तकं फलस्य नानोपायसाध्यत्वादेवेति हेतोरसिद्धिः । व्यक्तिनियमेन

भामती ।

तावद्ग्रहणस्मरणयोस्तद्गोचरयोश्च मिथो भेदाग्रहमात्राद्भवितुमर्हति । ग्रहणनिबन्ध-
नौ हि चेतनस्य व्यवहारव्यपदेशौ कथमग्रहणमात्राद्भवेताम् ? ननूक्तं नाग्रहण-
मात्रात्, किं तु ग्रहणस्मरणे एव मिथः स्वरूपतो विषयतश्चागृहीतभेदे, समीची-
नपुरःस्थितरजतविज्ञानसादृश्येनाभेदव्यवहारं सामानाधिकरण्यव्यपदेशं च प्र-
वर्तयतः । अथ समीचीनज्ञानसारूप्यमनयोगृह्यमाणं वा व्यवहारप्रवृत्तिहेतुः,
अगृह्यमाणं वा । सत्तामात्रेण गृह्यमाणेऽपि 'समीचीनज्ञानसारूप्यमनयो-
रिदमिति रजतमिति च ज्ञानयोः' इति ग्रहणम्, अथ वा 'तयोरेव स्वरूपतो
विषयतश्च मिथो भेदाग्रहः' इति ग्रहणम् । तत्र न तावत्समीचीनज्ञानसादृशी
इति ज्ञानं समीचीनज्ञानव्यवहारप्रवर्तकम् । न हि 'गोसदृशो गवयः' इति
ज्ञानं गवार्थिनं गवये प्रवर्तयति । 'अनयोरेव भेदाग्रहः' इति तु ज्ञानं
पराहतम्; न हि भेदाग्रहे अनयोरिति भवति, अनयोरिति ग्रहे भेदा-
ग्रहणमिति च भवति । तस्मात्सत्तामात्रेण भेदाग्रहः अगृहीत एव व्यवहारहेतु-
रिति वक्तव्यम् । तत्र किमयमारोपोत्पादक्रमेण व्यवहारहेतुः आहं अनुत्पादि-
तारोप एव स्वत इति? वयं तु पश्यामः— चेतनव्यवहारस्य अज्ञानपूर्वकत्वा-
नुपपत्तेः आरोपज्ञानोत्पादक्रमेणैवेति । ननु सत्यं चेतनव्यवहारो नाज्ञानपूर्वकः
किं तु अविदितविवेकग्रहणस्मरणपूर्वक इति । मैवम् । न हि रजतप्रातिपदिकार्थ-
मात्रस्मरणं प्रवृत्तावुपयुज्यते । इदंकारास्पदाभिमुखी खलु रजतार्थिनां प्रवृत्ति-
रित्यविवादम् । कथं चायमिदंकारास्पदं प्रवर्तेत यदि तु न तदिच्छेत् ?
अन्यदिच्छत्यन्यत्करोतीति व्याहतम् । न चेदिदंकारास्पदं रजतमिति जा-

कल्पतरुः ।

ग्रहणद्वयमयथाव्यवहारहेतुः एकैकं वा ? नाद्यः, ज्ञानयोरयौगपद्यात् । न द्वितीय इ-
त्याह— न हि रजतप्रातिपदिकार्थेति । ग्रहणेऽपि तुल्यमिदम्; यदि तदिच्छेत्तर्ह्येव
प्रवर्तेतत्यर्थः । ज्ञातमंबन्धस्य पुंसो लिङ्गविशिष्टधर्म्येकदेशदर्शनात् लिङ्गविशिष्टे ध-
र्म्येकदेशे बुद्धिरनुमानमिति शबरस्वामिन आहुः । समारोपे तु प्रमित्यभावेऽप्येकदेश-
दर्शनमस्तीत्यर्थः । पुरोवर्तिनि साधने प्रवर्तकफलज्ञाने अनैकान्तिकतानिबृत्त्यर्थमाह—

परिमलः ।

हेतुसमर्थने व्यभिचारतादवस्थम्, यत्पक्षीकृतं रजतज्ञानं पुरोवर्तिनि नियमेन प्रवर्त-
कमिष्यते तत्रत्यफलज्ञानस्यापि तस्मिन्नियमेन प्रवर्तकत्वात् । एवं च तत्रेति विशेषणेन

परिमलः ।

न स्मृतेरपि व्यावृत्तिः, आरोपप्राचीनस्यारोप्यस्मरणस्यापि फलसाधनताज्ञानप्राचीनफलज्ञानतुल्यन्यायतया नियमेन पुरोवर्तिनि प्रवर्तकत्वात् । एवं तावन्नियमेनेति तत्रेति च विशेषणमयुक्तम् । वाय्वादिव्यावृत्त्यर्थं रजतार्थिन इति विशेषणमित्यप्ययुक्तम्, तृणपर्णजलादिकमिव स्ववेगबलात् पुरुषं नयता वाय्वादिना पुरुषे यन्नाख्यप्रवृत्तेरजननात् । प्रवृत्तिपदस्य शरीरक्रियासाधारणव्यापारमात्रपरत्वेऽपि शरीरात्मकालादृष्टादिव्यभिचारवारणाय प्रवर्तकज्ञानत्वादिति हेतोर्विवक्षणीयत्वेन टीकायामुदाहरणवाक्ये ज्ञानपदनिवेशनया तद्विवक्षायाः सूचितत्वेन च तत एव तन्निरासलाभाच्च । नियमविशेषणेनैव कालादृष्टादिव्यावृत्तौ तत एव वायोरपि व्यावृत्तिसिद्धेश्चेति चेत्, उच्यते— टीकायां फलसाधनतानुमितिहेतुपरामर्शरूपं यद्रजतत्वहेतुविषयं ज्ञानमावश्यकमिति प्रतिपादितं तदत्र पक्षः । तस्य पुरोवर्तिविषयत्वं साध्यम् । स च परामर्शः पुरोवर्तिविषयमेव फलसाधनतानुमितिं तद्वारा प्रवृत्तिं च जनयति, फलस्य वस्तुतो नानोपायसाध्यत्वेऽपि तदन्यत्र तदुपायत्वानुसंधानाभावात् । फलज्ञानं तु तटस्थं न नियमेन पुरोवर्तिनि प्रवर्तकम्, तस्योपायान्तरगतफलसाधनतानुमितिद्वारा अन्यत्रापि प्रवर्तकत्वसंभवात् । तथैवारोपप्राचीनरजतस्मरणमपि, सत्यपि तस्मिन्नन्यत्र फलसाधनतानुमित्या प्रवृत्तिसंभवात् । तत्रेति विशेषणं तु स्वयं गेहादिनिहितरजतार्थिप्रवृत्तिनियततद्रजतगतफलसाधनत्वादिसमृतौ व्यभिचारनिरासार्थम् । प्रवर्तकत्वं शरीरव्यापारप्रयोजकत्वमेव विवक्षितमिति रजतार्थिन इति विशेषणं सफलम् । हेतौ ज्ञानत्वं न निवेश्यम्, नियमविशेषणेन तत्प्रयोजनलाभात् । उदाहरणे ज्ञानमिति नियमविशेषणलब्धार्थानुवादः । साध्ये पुरोवर्तीतिपदं विसंवादिप्रवृत्तिविषयशुक्त्यादिव्यक्तिविशेषपरम् । अत एव रजतज्ञाने दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं मा भूदिति यत्तत्पदाभ्यां सामान्यव्याप्तिरुपन्यस्ता । यदि आर्थिन इत्येतावतैव वाय्वादिव्यावर्तनाद्रजतविशेषणं न निवेश्यते तदा रजतभ्रमजन्यप्रवृत्तिविषये पुरोवर्तिनि शुक्त्यर्थिप्रवर्तकशुक्तिव्यक्तिप्रकारकज्ञानं दृष्टान्तीकृत्य विशेषव्याप्तिरप्युपपादयितुं शक्या न तु प्रयत्नप्रयोजकत्वम्, अख्यातिवादिना तत्रेच्छाप्रयत्नावपि न पुरोवर्तिविषयौ किं तु तन्मूलरजतज्ञानवत् देशान्तरस्थविषयावित्यप्यपलपितुं शक्यत्वेन हेत्वसिद्धिप्रसङ्गात्, अन्यथा तत्र नियमेन रजतेच्छाकारणत्वस्यैव हेतुत्वसंभवेन रजतार्थिप्रवर्तकत्वपर्यन्तहेत्वनपेक्षणात्, तदपेक्षणेऽपि तत्रत्यरजतेच्छायां विशेषव्याप्त्युदाहरणसंभवेन समीचीनरजतज्ञाने सामान्यव्याप्त्युदाहरणायोगाच्च । एवं च वायुकालादृष्टप्रागभावादिव्यावर्तनाय रजतार्थीति विशेषणम् । यद्यपि वाय्वादीनां पुरोवर्तिविषयप्रवृत्तिं प्रत्यसाधारणकारणत्वाभावात् नियमविशेषणेनापि भवति व्यावृत्तिः तथापि प्रागभावस्य न भवति, तस्य प्रतियोगिनि

परिमलः ।

तत्तत्प्रागभावत्वेन कारणत्वाङ्गीकारात् । तद्व्यावृत्तिस्तु पुरोवर्तिविषयरजतार्थिप्रवृत्तित्वाव-
च्छिन्नकार्यप्रयोजकस्य हेतुत्वविषयेति न किञ्चिदवयवम् । टीकायामुदहरणवाक्ये
ज्ञानपदम्— रजःप्रमैव सामान्यव्याप्तौ दृष्टान्तः न तु विमवादिप्रवृत्तिस्थलेच्छा शङ्कितान्य-
विषयभावो विशेष्यव्याप्तौ दृष्टान्त इति सूचनम् । यत्र यदादर्शितमित्यत्र यदाजतार्थिन-
मित्यर्थो ग्राह्यः । इहमिष्टमाधनत्वानुमितिहेतुपरामर्शरूपस्य रजतत्वप्रकारकजनस्य पक्ष-
त्वम् इष्टमाधनत्वानुमितिहेतोरपक्षधर्मत्वप्रसङ्गमत्र विपक्षबाधकमुपन्यस्यता टीकाग्रन्थेन
सूचितम् ॥

ननु— अत्र हेतोरपक्षधर्मत्व न दोषः । न ह्यव्याप्तिवादिभिर्भ्रमस्थले प्रवृत्तिविषय-
विषयकेष्टमाधनत्वानुमितिरन्युपगम्यते, अन्यथाख्यात्यात्ते, किं त्विष्टमाधनत्वव्याप्त-
रजतत्वाश्रयभेदाग्रहादुपस्थितेष्टमाधनभेदाग्रहभावम्, रजतभेदाग्रहवदावश्यकत् तत्
एव प्रवृत्तिरिति कल्पने लाघवात् इति चेत्, यथैवमनुमितावपि पक्षे लिङ्गवद्भेदाग्रह
एव कारणं स्यात् न्यायवैतन्त्यात्, न तु लिङ्गविशिष्टपक्षज्ञानम् । तथा च विमवादि-
प्रवृत्तिस्थले पक्षे इष्टमाधनत्वव्याप्तरजतत्वाश्रयभेदाग्रहादिष्टमाधनत्वानुमितिर्भवन्ती केन
वार्थेते? तस्मात् 'भावेतेऽपि लघुने न व्याधिर्मान्तिः' इति न्यायेन अन्यथाख्यातिपरि-
जिह्वायया भ्रमस्थले विशिष्टज्ञानमपलप्य प्रवृत्तौ भेदाग्रह कारणमाश्रयतोऽनुमितावपि स
एव कारणं न्यादित्यन्यथाख्यातिरूपानुमितेरशक्यप्रतिषेधत्वादभावरूप भेदाग्रह परि-
त्यज्य भावतया लघु लिङ्गविशिष्टपक्षज्ञानमेवानुमितिः कारणमभ्युपेयमिति युक्तोऽत्र हेतो-
रपक्षधर्मत्वप्रसङ्गः विपक्षबाधकमन्तर्कः ॥

एवमिष्टमाधनत्वानुमितिहेतुपरामर्शपरजतज्ञानपक्षकवत् केवलरजतज्ञानपक्षक-
मपि निरुक्तहेतुमाश्रयकमनुमानं युक्तमेव, तत्रापि विशिष्टज्ञानस्य प्रवृत्तिकारणत्वे संभव-
व्यभावरूपभेदाग्रहस्य तत्कारणत्वकल्पने गौरवमिति विपक्षबाधकमद्भावात् । ननु— अत्र
विपरीत गौरवम्, इष्टपुरोवर्तिज्ञानमात्रस्यावश्यकभेदाग्रहविशिष्टस्य प्रवर्तकत्वापपत्तौ मि-
थ्याज्ञानतद्विरयकल्पनायोगात् । ततश्च प्रतिकूलतर्कपराहतमनुमानम् । न च मिथ्याज्ञा-
नापलापे भ्रमस्थले भेदाग्रहमाहित्येन प्रवृत्तिवदभेदाग्रहमाहित्येन निवृत्तेरपि प्रसङ्गः,
रजतस्मरणस्य रजताभेदविषयत्वेन अभेदाग्रहामिद्वेः— इति चेत्, मैवम्, मिथ्याज्ञाना-
पलापे सत्यस्थले इष्टपुरोवर्तिभेदग्रहाप्रसिद्धितः तदभावाप्रसिद्ध्या सत्यरजतज्ञानादप्रवृत्ति-
प्रसङ्गात् । भेदाग्रहशब्देन पुरोवर्तिनीष्टाभिन्नत्वप्रकारकज्ञानविषयत्वाभावो विवक्षित इति
चेत्, तर्हि तव भ्रमस्थले पुरोवर्तिनीष्टाभिन्नत्वप्रकारकज्ञानविषयत्वस्याप्यभावोऽस्तीति

परिमलः ।

ततो निवृत्तिरपि स्यात् । टीकायामिदमेव दूषणम् 'अथ तथात्वेनाग्रहणात् कस्मान्नोपेक्षेत' इति ग्रन्थेन दर्शितम् । किं चैवं सति रजते 'नेदं रजतम्' इति भ्राम्यतोऽपि रजतार्थिनस्तत्र प्रवृत्तिप्रसङ्गः, रजते रजतभेदग्रहे मिथ्याज्ञानप्रसङ्गेन तत्रापि 'इदम्' इति 'न रजतम्' इति च ज्ञानद्वयस्य कल्पनीयत्वात् । स्वातन्त्र्यमिष्टे विशेषणम्, तच्च भेदप्रतियोगितोपस्थित्यविषयत्वमिति चेत् । तथा विशेषणे कृते स दोषो नितरां दृढीकृतः स्यात् । 'नेदं रजतम्' इति भ्रमस्थले पुरोवर्तिगतस्य विशिष्टाभावस्येष्टभिन्नत्वप्रकारकज्ञानविषयत्वरूपविशेष्याभावमात्रादपि सिध्यतः स्वातन्त्र्यरूपविशेषणस्याप्यभावे सुतरां सिद्धेः । 'नेदं रजतम्' इति प्रमास्थलेऽपि रजतार्थिप्रवृत्तिः स्यादिति दोषश्चात्राधिकः, तत्र विशेषणाभावात् विशिष्टाभावसिद्धेः ॥

वस्तुतस्तु स्वातन्त्र्यम् उक्तविशिष्टाभावप्रतियोगिकोटाविष्टविशेषणं न युक्तम्, इष्टभिन्नत्वज्ञानदशायामिष्टस्य भेदप्रतियोगितोपस्थितिविषयत्वनियमेन तदभावविशिष्टेष्टविशेषितस्य प्रतियोगिनः अप्रसिद्ध्या तदभावाप्रसिद्ध्यापत्तेः । ननु तर्हि स्वातन्त्र्यमपि प्रवृत्तौ पृथक्कारणान्तरमस्तु अतस्तदभावात्, 'नेदं रजतम्' इति प्रमाभ्रमस्थलयोर्न प्रवृत्तिप्रसङ्गः । प्रतियोगिविशेषणत्वेनानिवेशनाच्च न विशिष्टाप्रसिद्ध्या तदभावाप्रसिद्ध्यापत्तिरिति चेत्, न, तथा सति 'इदं रजतं घटनिष्ठभेदप्रतियोगि' इति ज्ञानादप्रवृत्त्यापत्तेः । यद्येतद्दोषपरिहाराय पुरोवर्तिनिष्ठभेदप्रतियोगित्वेनानुपस्थितत्वं स्वातन्त्र्यम् इति निरुच्येत तदा 'नेदं रजतम्' इति भ्रमस्थले रजतार्थिप्रवृत्तिः स्यादिति दोषः पुनरुन्मज्जेत् । ननु— पुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गकभेदप्रतियोगित्वेनानुपस्थितत्वं स्वातन्त्र्यम्, अतस्तदभावात् 'नेदं रजतम्' इति भ्रमेण न प्रवृत्तिप्रसङ्गः, तत्र पुरोवर्तिनि रजतभेदासंसर्गाग्रहसत्त्वेन तद्विशेषितभेदप्रतियोगितोपस्थितेर्विद्यमानतया तदभावाभावात् । नापि 'इदं रजतं घटनिष्ठभेदप्रतियोगि' इति ज्ञानानुपवृत्तिप्रसङ्गः, तत्र पुरोवर्तिनि रजतभेदासंसर्गरूपरजताभेदग्रहसत्त्वेन तदभावविशेषितभेदप्रतियोगितोपस्थित्यभावसत्त्वात्— इति चेत्, न; एवमपि यत्र 'इदं न' इति भेदविशिष्टपुरोवर्तिज्ञानं रजतस्मरणं चेति ज्ञानद्वयरूपः 'नेदं रजतम्' इति भ्रमः तत्र रजतार्थिप्रवृत्तिप्रसङ्गात्, 'न रजतम्' इत्यधिकरणविशेषानुल्लेखिन इव 'इदं न' इति प्रतियोगिविशेषानुल्लेखिनोऽपि भेदज्ञानस्य संभवात् ॥

स्यादेतत् । पुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गकभेदप्रतियोगित्वासंसर्गाग्रहाभाववत्त्वं स्वातन्त्र्यम् । एवं च न कोऽपि दोषः । तथा हि— 'इदम्' इति 'न रजतम्' इति च ज्ञानद्वयात्मकस्य 'नेदं रजतम्' इति भ्रमस्योदये पुरोवर्तिनि रजतभेदस्यासंसर्गाग्रहोऽस्ति 'इदं

भामती ।

नीयात् कथं रजतार्थी तादृच्छेत्? यदि अतथात्वेनाग्रहणान् इति ब्रूयात् स च प्रतिबल्यः अथ तथात्वेनाग्रहणात् कस्मान्नोपक्षेतेति । सोऽद्यमुपादानोपेक्षाभ्यामुभयत आकृष्यमाणश्चेतनः अद्यवस्थितः इदंकारास्पदे रजतसमारोपेणोपादान एव व्यवस्थाप्यत इति भेदाग्रहः समारोपोत्पादक्रमेण चेतनप्रवृत्तिहेतुः । तथा हि— भेदाग्रहादिदंकारास्पदे रजतत्वं समारोप्य, तज्जातीयस्योपकारहेतुभावमनुचिन्त्य, तज्जातीयतयेदंकारास्पदे रजते तमनुमाय, तदर्थी प्रवर्तते इत्यानुपूर्व्यं सिद्धम् । न च तटस्थरजतस्मृतिः इदंकारास्पदस्योपकारहेतु-

परिमलः ।

रजतम्' इति भ्रमोदये रजतस्येव । तथा च तत्र पुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गभेदप्रतियोगित्वेन रजतस्य ग्रहणात्तत्प्रतियोगित्वासंसर्गाग्रहोऽस्तीति तदभावाभावात् न तत्र रजतार्थिप्रवृत्तिप्रसङ्गः । नापि 'इदं न' इति 'रजतम्' इति च ज्ञानद्वयात्मकस्य 'नेदं रजतम्' इति भ्रमस्योदये तत्प्रसङ्गः, तत्र पुरोवर्तिनि गृहीतसंसर्गत्वेनागृहीतासंसर्गो यो भेदः तत्प्रतियोगित्वस्यासंसर्गः इष्टे यद्यपि विद्यते तथापि तस्य 'नेदं रजतम्' इति भ्रमदशायामग्रहस्य सत्त्वेन तदभावाभावात् । 'इदं रजतं घटनिष्ठभेदप्रतियोगि' इति ज्ञानोदये च नाप्रवृत्तिप्रसङ्गः, तत्र रजते भेदप्रतियोगित्वसंसर्गग्रहणेन तदसंसर्गाग्रहरूपविशेष्यसद्भावेऽपि पुरोवर्तिनि भेदासंसर्गरूपाभेदग्रहणेन विशेषणाभावात्तद्विशिष्टस्य भेदप्रतियोगित्वासंसर्गाग्रहस्याभावसद्भावादिति चेत्, मैवम् । एवमपि यत्र 'इदं रजतम्' इति भ्रमकाले 'रजतं घटनिष्ठभेदप्रतियोगि' इत्यपि स्मरणं तत्राप्रवृत्तिप्रसङ्गः, तत्र पुरोवर्तिनि रजतभेदासंसर्गग्रहे मिथ्याज्ञानप्रसङ्गेन तदसंसर्गाग्रहोऽस्तीति पुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गभेदप्रतियोगित्वसंसर्गग्रहसत्त्वेन तदसंसर्गाग्रहस्य प्रतियोगिनो विद्यमानतया तदभावाभावात् । अरजतरजतयोः 'इमे रजतरजते' इति भ्रमादरजते रजतार्थिप्रवृत्त्यभावप्रसङ्गश्च, तत्र पुरोवर्तिन्यरजते रजतभेदासंसर्गग्रहे मिथ्याज्ञानप्रसङ्गेन अरजतरूपपुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गभेदप्रतियोगित्वेन रजतस्य गृह्यमाणतया तदसंसर्गाग्रहस्य प्रतियोगिनः सत्त्वेन तदभावाभावात् । किं बहुना, 'इदं रजतम्' इत्येतावन्मात्ररूपात् प्रसिद्धरजतभ्रमादपि प्रवृत्त्यभावप्रसङ्गः; तत्र हि रजतभेदः पुरोवर्त्यगृहीतासंसर्गो भवति, तत्र तदसंसर्गग्रहे मिथ्याज्ञानापत्तेः । रजते तथाभूतभेदप्रतियोगित्वासंसर्गाग्रहोऽप्यस्ति, तत्र रजते भेदप्रतियोगित्वं नास्तीति भेदप्रतियोगित्वासंसर्गग्रहोदयाभावात् । अतो विशिष्टस्य प्रतियोगिनः सत्त्वेन तदभावरूपस्वातन्त्र्याभावात् न प्रवृत्तिर्घटते । तस्मात् मिथ्याज्ञानापलापेन भेदाग्रहात् प्रवृत्त्युपपादनमयुक्तमेव ॥

भामती ।

भावमनुमापयितुमर्हति, रजतत्वस्य हेतोरपक्षधर्मत्वात् । एकदेशदर्शनं स्व-
नुमापकं न त्वनेकदेशदर्शनम् । यदाहुः— ज्ञातसंबन्धस्यैकदेशदर्शनादिति ।
समारोपे त्वेकदेशदर्शनमस्ति । तत्सिद्धमेतद्विवादाध्यासितं रजतादिज्ञानं
पुरोवर्तिवस्तुविषयम्, रजताद्यर्थिनस्तत्र नियमेन प्रवर्तकत्वात्, यद्यर्थिनं
यत्र नियमेन प्रवर्तयति तज्ज्ञानं तद्विषयं यथोभयसिद्धसमीचीनरजतज्ञानम्,
तथा चेदम्, तस्मात्तथेति । यच्चोक्तम् अनवभासमानतया न शुक्तिराल-
म्बनमिति, तत्र भवान् पृष्ठो व्याचष्टाम्— किं शुक्तिकात्वस्य 'इदं रज-
तम्' इति ज्ञानं प्रत्यनालम्बनत्वम् आहोस्वित् द्रव्यमात्रस्य पुरःस्थितस्य सित-
भास्वरस्य? यदि शुक्तिकात्वस्य अनालम्बनत्वम्, अद्धा! उत्तरस्यानाल-
म्बनत्वं ब्रुवाणस्य तवैवानुभवविरोधः । तथा हि— 'रजतमिदम्' इत्यनुभव-
ज्ञानभविता पुरोवर्ति वस्तु अङ्गुल्यादिना निर्दिशति । दृष्टं च दुष्टानां
कारणानामौत्सर्गिककार्यप्रतिबन्धेन कार्यान्तरोपजननसामर्थ्यम्, यथा दावाग्नि-
दग्धानां वेत्रवीजानां कदलीकाण्डजनकत्वम्, भस्मकदुष्टस्य चौदर्यस्य तेजसो
बहुभ्रमपचनमिति । प्रत्यक्षबाधापहृतविषयं च विभ्रमाणां यथार्थत्वानुमानमाभा-
सः, हुतवहानुष्णत्वानुमानवत् । यच्चोक्तं मिथ्याप्रत्ययस्य व्यभिचारे सर्वप्रमाण-
ष्वनाश्वास इति, तत् बोधकत्वेन स्वतःप्रामाण्यं नाव्यभिचारेणेति व्युत्पाद-
यद्भिरस्माभिः परिहृतं न्यायकणिकायामिति नेह प्रतन्यते । दिङ्मात्रं चास्य

कल्पतरुः ।

नियमेनेति । फलस्य हि नानोपायसाध्यत्वान्न तज्ज्ञानमुपाये नियमेन प्रवर्तकम् ।
स्मरणे व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमाह—तत्रेति । वाय्वादौ व्यभिचारमाशङ्क्याह—अर्थिन
इति । वाय्वादिर्हि प्रसह्य प्रवर्तयति न त्वर्थितामनुरुद्धे । यच्चोक्तं समीचीनज्ञान-
हेतुभ्यो न मिथ्याज्ञानजन्मेति तत्राह— दृष्टं चेति ॥

परिहृतं न्यायकणिकायामिति । एवं हि तत्र व्युत्पादितम् । किमव्यभिचा-
रितैव प्रामाण्यम् उत तद्धेतुः अथ तद्व्यापिका, येन कचिद्व्यभिचारदर्शनात् ज्ञाना-

परिमलः ।

नन्वनाश्वासदोषे परेणोद्भाषिते निराकर्तव्ये सति अव्यभिचारस्य प्रामाण्यरूपत्वा-
दिबिकल्पः कोपयुज्यते इत्याशङ्क्याह— येन कचिदिति । अयमाशयः— प्रामाण्यनि-

भामती ।

स्मृतिप्रमोषभङ्गस्योक्तम् । विस्तरस्तु ब्रह्मतत्त्वसमीक्षायामवगन्तव्य इति ; तदि-
दमुक्तम्— ‘ अन्ये तु यत्र यदध्यामस्तस्यैव विपरीतधर्मकल्पनामाचक्षते ’ इति ।
यत्र शुक्तिकादौ यस्य रजतादेरध्यासस्तस्यैव शुक्तिकादेर्विपरीतधर्मकल्पनां
रजतत्वधर्मकल्पनामिति योजना ॥

कल्पतरुः ।

नामप्रामाण्यमापेत् ! सव्याप्यमभवः, व्यभिचारिणामपि मितनीत्यादिषु चक्षुर्गदा-
ना बोधकत्वेन प्रामाण्यात् अव्यामचारिणामपि दहनार्दा धूमादीनां कुतश्चिन्निमित्ता-
दनुपजनितदहनानां ज्ञानानामप्रामाण्यात् । भवतु ज्ञानकारणं व्यामचारोऽपि बोधकम्,
ज्ञानेन त्वव्यभिचारोऽपेक्ष्यः स्वकार्ये इति चेत् : किं ज्ञेयव्यामचारोऽपेक्ष्य उत प्रवृ-
त्त्यादिकार्ये ? न प्रथमं, जन्मनैव ज्ञानस्य ज्ञेयव्यामचारमप्यपेक्ष्यत्वात् । न चरमः, अ-
व्यभिचारप्राहिणोऽर्थक्रियासंवादादिज्ञानस्य ज्ञानान्तरादव्यामचारिणश्चोऽनवस्थापा-

परिमलः ।

श्रयादेव प्रवृत्त्यादिकार्योपपत्तेरव्यभिचारिणश्चरमः नान्युपयोग इति परेद्वाविताना-
श्वासदोषनिर्गकरणे कृते परेणैव वाच्यम्— अव्यामचारिणश्चरमः प्रामाण्यानिश्चयपर्यव-
सायी । तत्पर्यवसानं च त्रेधा सम्भवति प्रामाण्यस्याव्यभिचारितारूपत्वेन तद्वेतुक्तत्वेन
तद्व्याप्यत्वेन वा । तद्व्याप्यत्वेऽपि द्विधा व्यापकत्ववृत्तिः व्याप्यं नियतेति । एव प्रकृतोपयो-
गितामन्वीक्ष्य त्रेधा विकल्पः कृतः इति । अव्यभिचारिणामपीति । इदं व्यतिरेक-
व्यभिचारदृष्टान्तमिव न विकल्पत्रयसाधारणं महकारिचिरहेण प्रतिबन्धेन वा हेतोरपि
कार्याजनिमभवेन द्वितीयविकल्पे अन्यव्यभिचारस्य तृतीयविकल्पे व्यापकव्यभिचारस्य
च अदोषत्वात् । अतः प्रथमविकल्पमात्रे द्वितीयदृष्टान्तमिदमिति द्रष्टव्यम् । ननु ‘ अहो-
वन्त महानपि प्रमादो धीमतामपि । ज्ञानस्य व्यभिचारिण्ये विश्वासः किन्निबन्धनः ’
इति परेण ज्ञानस्यैव व्यभिचारो दोषत्वेनोक्तः, स च करणव्यभिचारस्यादोषत्वापपाद-
नेन परिहृतो न भवतीत्याशङ्कते— भवत्विति । अव्यभिचारोऽपेक्ष्य इति । अ-
व्यभिचारश्च ज्ञानानां प्रामाण्यमेवेति भावः । यदि प्रामाण्यस्य रतस्त्वमिष्यते तत्राह—
अव्यभिचारप्राहिण इति । अर्थक्रियासंवादादिज्ञानस्येति । अर्थक्रियासंवादो दूरे
बहिःशाने जाते समीपोपसर्पणानन्तरं दाहसामर्थ्यानुभवः । आदिशब्देन तद्वहिःज्ञान-
प्रमा दाहसमर्थं तद्वह्निवत्प्रकारकत्वादित्यनुमाने यत् प्रवृत्तिसंवादरूपज्ञानघटनीयं लिङ्ग-
ज्ञानं यच्च तज्ज्यानुमितिरूपं प्रामाण्यज्ञानं तदुभयमपि गृह्यते । नन्वनवधृतप्रामाण्यमेव

कल्पतरुः ।

तात्, अनिश्चये वा अनवधृतप्रामाण्यादस्मात्प्रथमज्ञानप्रामाण्यामिदं । स्वतःप्रा-

परिमलः ।

संवादादिज्ञान स्वविषयनिश्चयात्मकं भवत्वित्यत्राह— अनिश्चये वेति । प्रामाण्यासिद्धेरिति । अनवधृतप्रामाण्यादपि ज्ञानाद्विषयमिद्धां दूरत्वादिदोषेण शङ्किताप्रामाण्यात् चन्द्रप्रादेशिकत्वादिज्ञानादपि तस्मिद्धिः स्यात् । यदि प्रामाण्याग्रहणेऽपि अप्रामाण्यशङ्काविरहमात्रेण संवादादिज्ञानं स्वविषयनिश्चयात्मकं भवेत् तदा तत्रैव प्रथमज्ञानमपि स्वविषयनिश्चयात्मकं सत् प्रवृत्त्यादिकार्योपयोगि भवेदिति भावः ॥

नन्वप्रामाण्यशङ्काविरहापेक्षया प्रामाण्यनिश्चयो लघ्वीयान्, अतो निश्चितप्रामाण्यमेव संवादादिज्ञान स्वविषयनिश्चयरूपमिति संवादादिज्ञानस्य तथात्वमिद्वयर्थं स्वतः-प्रामाण्यमिष्यते इति चेत्, तत्राह— स्वतःप्रामाण्ये चेति । संवादादिज्ञाने सविषये स्फुरति तद्विषयविशेष्यप्रकारतदुभयवैशिष्ट्यघटित योग्यधर्मरूप तत्प्रामाण्यं ज्ञानत्ववदुत्सर्गतः स्फुरति । यत्र तु कचिदनभ्यासदशादिदोषात् विशेष्यप्रकारवैशिष्ट्यांशे ज्ञानस्य न सत्तानिश्चयरूपत्वं तत्र तद्धटितस्य प्रामाण्यस्य स्थाणुत्वादिवि स्फुरण नास्ति, तत्र परं प्रामाण्यसंदेहः इति खलु संवादादिज्ञाने प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वं समर्थनीयम्, तन्न्यायः प्रथमज्ञानेऽपि तुल्य इति भावः ॥

नन्वय प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वाभ्युपगमो न युक्तः । तथा हि — सिद्धान्ते ज्ञान स्वप्रकाशम् । अतः 'इदं जलम्' इति 'इदं जलत्वेन जानामि' इति च व्यवहारहेतौ प्रथमज्ञाने एव तत्प्रामाण्यस्य स्फुरणं वाच्यम्, तत्र प्रामाण्यघटकमर्थोपाधिस्फुरणाभ्युपगमात् । ततश्च तत्र प्रामाण्यवद्विशेष्यकप्रामाण्यप्रकारकत्वरूपं प्रामाण्यान्तरमपि सपद्यते इति तदपि तत्र स्फुरेत्, न्यायतौल्यात् । न चेष्टापत्तिः, तथा सति द्वितीयप्रामाण्यघटित-प्रामाण्यान्तरस्य तत्तत्प्रामाण्यघटितप्रामाण्यान्तराणां च स्वप्रकाशज्ञानं स्फुरणापत्त्या तस्यानुभवविरुद्धापर्यवसितानन्तविषयाभ्युपगमापत्तेः— इति चेत्, उच्यते — स्वप्रकाशज्ञाने प्रामाण्यस्फुरणे सति प्रामाण्यवद्विशेष्यकप्रामाण्यप्रकारकत्वरूपं प्रामाण्यान्तरं सपद्यते चेत्, सपद्यतां नाम; न तस्यापि तत्र स्फुरणमिष्यते, प्रामाण्यतदाश्रयोः तदुभयवैशिष्ट्यस्य च तत्र स्फुरणेऽपि तत्प्रकारकत्वतद्विशेष्यकत्वयोस्तत्रास्फुरणात् । न हि जलज्ञानान्तरम् 'इदं जलम्' इति 'इदं जलत्वेन जानामि' इति च व्यवहारवत् इदं ज्ञानं प्रमाणत्वेन जानामीत्यपि व्यवहारो दृश्यते, येन तयोरपि तत्र स्फुरणमिष्येत । न च स्वप्रकाशज्ञानगतत्वेन तत्स्फुरणावश्यंभावः, तद्वत्तुगुणत्वद्रव्यत्वादिवदस्फुरणमभावात् । तथापि प्रामाण्यस्य

कल्पतरुः ।

प्राप्ये वा प्रथमेऽपि तथात्वापातादिति । ननु किं प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वम् ? ज्ञान-
सामग्रीमात्रजन्यत्वं चेत्, न, प्रामाण्यस्य जातित्वे स्मृतित्वानधिकरणज्ञानगतबाधा-
त्यन्ताभावरूपोपाधित्वे वा द्वयोरपि नित्यत्वेन जन्माभावात् इति । तदुच्यते— इयं
रूपप्रमा अर्थसंप्रयोगत्वानधिकरणैतच्चक्षुर्गतगुणजन्या न भवति, प्रमात्वात् श्रो-

परिमलः ।

स्वाश्रयसहभाननियमरूपस्वतस्त्वाभ्युपगमात् तत्स्फुरणावश्यभाव इति चेत्, न, 'यत्र
प्रामाण्यघटकसर्वोपाधिस्फुरणमस्ति तत्र प्रामाण्यस्य स्फुरणम्' इत्युत्सर्गरूपस्य नियमस्य
यत्र तद्धटकस्य कस्यचिदस्फुरण तत्रापवादाभ्युपगमात् । तस्मात् स्वप्रकाशशाने प्रामाण्य-
स्फुरणौत्सर्गिकत्वाभ्युपगतौ न काचिदनुपपत्तिः ॥

प्रसङ्गादुत्पत्तावपि स्वतस्त्वं निरूपयितुं पृच्छति— ननु किमिति । यद्वा ज्ञान-
मुत्पद्यमानमुत्सर्गतः प्रमारूपमवोत्पद्यते चेत्, एव प्रमाप्रायिकत्वाधीनसमुत्कटतद्वासनाव-
शादप्रामाण्यशङ्कानुदयः प्रामाण्यस्फुरणं च इत्युभयमौत्सर्गिकं भवति । अतः स्वतः
प्रामाण्ये वेति पूर्ववाक्येनोपश्लिप्तमौत्सर्गिकत्वरूपं ज्ञातिस्वतस्त्वमुपपादयितुमुत्पत्तावपि
स्वतस्त्वं निरूपयितुं पृच्छति— ननु किमिति ॥

इयं रूपप्रमेति । ननु स्वतस्त्वनिर्वचनप्रश्ने तदप्रदर्श्य किमिति प्रमाणमुपन्यस्यते ?
अथ ज्ञानसामग्रीमात्रजन्यत्वमेव स्वतस्त्वम्, तत्तु प्रामाण्यस्य नेष्यते किं तु तदधिकरण-
ज्ञानव्यक्तेः, अतो नोक्तदापः इति प्रमापक्षीकरणेन सूचितमिति चेत्, न, उपन्यस्तनि-
र्वचनस्य परतस्त्वसाधारण्यात् । न हि परतस्त्वप्रश्ने प्रमा न ज्ञानं येन सा ज्ञानसामग्री-
मात्रजन्या न स्यात् । अथ ज्ञानसामान्यसामग्रीमात्रजन्यत्वं विवक्षितमिति चेत्, न,
ज्ञानसामान्यसामान्यनुप्रविष्टात्ममनःसंयोगाद्यतिरिक्तेन्द्रियालङ्घपरामर्शादिजन्यासु प्रत्यक्षा-
नुमित्यादिप्रमान्वयमवापत्तेरिति चेत्, मैवम्, ज्ञानसामग्रीशब्देन प्रमाभ्रमसाधारणज्ञान-
कारणकलापस्य विवक्षितत्वात्, इन्द्रियादीनां च प्रमास्विव भ्रमेष्वपि कारणत्वात्,
'चक्षुषा रजतं पश्यामि' इति प्रातिभासिकस्यापि चाक्षुषत्वानुभवात् ॥

प्रमायाः प्रमाभ्रमसाधारणकारणातिरिक्तकारणजन्यत्वाभावरूपं स्वतस्त्वं यथा
सिध्यति तथा साध्यं दर्शयति— अर्थेति । अत्र साध्ये संयुक्तसमवायान्तर्गतसंयोग-
रूपचक्षुर्गुणजन्यत्वेन विषयभूतरूपगुणजन्यत्वेन च बाधवारणाय अर्थसंप्रयोगत्वानधिकर-
णेति चक्षुर्गतेति च गुणविशेषणम् । सामान्याभावाविवक्षया चक्षुरन्तरगतगुणजन्यत्वा-
भावेनार्थान्तरवारणायैतदिति चक्षुर्विशेषणं तद्विवक्षायां तु नोपादेयम् । न चैवमपि

परिमलः

व्यञ्जकतेजोरूपत्वादालोकरूपवच्चक्षुरूपमपि रूपप्रमाहेतुरिति बाधः, तेजोगतमुद्भूत-
 रूपमेव रूपादिज्ञानहेतुः न तु ऊर्ध्वरूपवदनुद्भूतं चक्षुरूपमिति मतानुसरणात् । मता-
 न्तरे तु रूपभिज्ञेत्यपि विशेषणं देयम् । ननु उक्तरूप स्वतस्त्वं कथमनेन साध्यनिर्देशेन
 सिध्यति । न हि प्रमाभ्रमसाधारणज्ञानसामान्यकारणकलापाननुप्रविष्ट प्रमायां विशेषकारणं
 संप्रयोगातिरिक्तचक्षुर्गुणरूपं परतस्त्ववादिभिरिष्यते येन तज्जन्यत्वाभावसाधनं स्वतस्त्वसा-
 धनं भवेत् । परतस्त्ववादिभिर्हि स्थूलावयविप्रत्यक्षप्रमायां भूयोवयवेन्द्रियसंनिकर्षो जन्य-
 प्रत्यक्षप्रमायां यावद्विषयसंनिकर्षो जन्यप्रमामात्रे ग्राह्ययथार्थज्ञानं च विशेषकारणमिष्यते ।
 न च तद्भावरत्नमुदाहृतसाध्यनिर्देशेन लभ्यते । तत्रादिमस्य विशेषकारणद्वयस्य व्यावर्तनं
 चक्षुर्गतविशेषणलभ्यं संप्रयोगातिरिक्तविशेषणेन निरुद्धम् । संप्रयोगातिरिक्तविशेषण-
 लभ्यं तृतीयस्य व्यावर्तनं चक्षुर्गतविशेषणेन निरुद्धम् । तस्मात् नानेनानुमानेन स्वत-
 स्त्वसिद्धिः इति चेत्, उच्यते— चक्षुर्गतपित्तदोषाभावे शङ्के श्वैत्यप्रमा तदभावे न,
 चक्षुर्गतमण्डकवसाञ्जनाभावे वशवर्णप्रमा तदभावे न—इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां रूपचाक्षुष-
 प्रमायां विशेषकारणत्वेन शङ्काहः तथैव परतस्त्ववादिभिरिष्यमाणश्चक्षुर्दोषाभावरूपो य-
 स्तद्धर्मस्तज्जन्यत्वाभाव इह साध्यः । अन्यत्तु प्रमायां विशेषकारणत्वेन शङ्काहमेव न
 भवति । न हि भूयोवयवेन्द्रियसंनिकर्षं विना स्थूलावयविप्रत्यक्षप्रमा नोत्पद्यते, तद-
 भावेऽपि संनिकृष्टकिंचित्प्रदेशावच्छेदेन तदुत्पत्तिदर्शनात् । अतस्तत्तत्प्रदेशप्रत्यक्षमात्रार्थ-
 तत्तत्प्रदेशसंनिकर्षापेक्षेति न भूयोवयवेन्द्रियसंनिकर्षस्य स्थूलावयविप्रत्यक्षप्रमायां विशे-
 षकारणत्वे मानमस्ति ॥

एतेन स्थूलावयवावच्छेदेन संनिकर्षस्तस्यां विशेषकारणमित्यपि निरस्तम्, स्थू-
 लावयविनि परमाणुद्व्यणुरूपसूक्ष्मावयवावच्छेदेन संनिकर्षे भ्रमस्याप्यनुदयात् । याव-
 द्विषयसंनिकर्षोऽपि न प्रमायां विशेषकारणम्, असंनिकृष्टभावे अतिप्रसङ्गेन शुक्ति-
 रजतादिष्वपि संस्कारस्य स्मृतेर्वा संनिकर्षस्याभ्युपेयत्वात्; असंनिकृष्टमपि रजतादिकं
 दोषाद्भासत इति समर्थने तथैवासंनिकृष्टमपि निध्यादिकमञ्जनादिगुणात् भासत इति
 समर्थयितुं शक्यत्वेन प्रमायामपि तस्यानुगतविशेषकारणत्वाभावप्रसङ्गात् । विशेष्य-
 वृत्तिविशेषणसंनिकर्षोऽपि न जन्यप्रत्यक्षप्रमानुगतो गुणः, परम्परासुबन्धेन स्फटिक-
 वृत्तिलौहित्यस्य तत्र साक्षात्संबन्धावगाहिनि भ्रमेऽपि तस्य साधारण्यात् तत्तत्संबन्धविशेषेण
 वृत्तिविवक्षायामननुगमात् ॥ •

एतेन विशेषणवद्विशेष्यसंनिकर्षस्तस्यां गुण इत्यपि निरस्तम् । ग्राह्ययथार्थज्ञानस्य

परिमलः ।

तु जन्यप्रमामात्रे नान्वयव्यतिरेकाभ्यां विशेषकारणत्वम्, व्यभिचारेण तदसिद्धेः । ननु लोके शाब्दप्रमायां वक्तृवाक्यार्थयथार्थज्ञानस्य कारणत्वदर्शनात् यद्विशेषयोः कार्य-कारणभावः बाधकं विना तत्सामान्ययोरपि इति व्याख्या तत्र तस्य कारणत्वसिद्धिः । न च व्यभिचारः, यत्रात्मदादिगतग्राह्ययथार्थज्ञान नास्ति तत्र सर्वत्रोक्तव्याप्तिबलेन परमेश्वरज्ञानस्य तथात्वेनापि कारणत्वकल्पनोपपत्तेः इति चेत्, न, अप्रयोजकत्वात् । न च जन्यप्रमात्वावच्छिन्नकार्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गे विपक्षबाधकस्तर्कः, जन्यज्ञानत्वावच्छिन्ने ज्ञानसामान्यकारणकत्वापस्य सत्त्वात्, तत्र तद्विशेष्यकतत्प्रकारकत्वस्याव्यवस्थितघटत्वपटत्वादिप्रवेशेनाननुगतस्यावच्छेदककोटिप्रवेशायोगात् । अन्यथा वक्तृवाक्यार्थयथार्थज्ञानस्य शाब्दभ्रमे कारणत्वात् 'यद्विशेषयोः—' इत्युक्तव्याप्त्यैव भ्रममात्रे ग्राह्यभ्रमो हेतुः कल्पनीय इति परमेश्वरं नित्यप्रमावत् नित्यभ्रान्तिरप्यङ्गीकरणीया स्यात् । यत्तु तदभाववति तत्प्रकारकं ज्ञानमपेक्ष्य लघु तदभाववज्ज्ञानमेव भ्रमेषु दोषोऽस्तु; तत्तु भ्रमे धर्मि-ज्ञानरूपं सर्वत्र सुलभमिति नेश्वरे भ्रान्तिकल्पना प्रसजते । न चैव प्रमायामपि लघु तद्वज्ज्ञानमेव गुणः स्यादिति वाच्यम्, इष्टापत्तेः, तावतापि परतस्त्वसिद्धेस्तत्फलेश्वरसिद्धेश्चाप्रत्यूहत्वादिति — तन्न, तदभाववत्त्वेन ज्ञानस्य भ्रमविरोधिनस्तत्कारणत्वायोगात्, वस्तुतो यत् तदभाववत् तज्ज्ञानस्य विशेषणज्ञानादिरूपस्य प्रमासाधारण्येन भ्रमासाधारणकारणत्वरूपदोषत्वायोगात् । तदभाववद्विशेष्यक ज्ञान दोष इति चेत्, न, तदभाववद्विशेषणविशेष्यकाणामपि ज्ञानानां प्रमाकारणानां बहुलमुपलम्भात् । तदभाववद्भ्रमविशेष्यविशेष्यकं ज्ञानं दोष इति चेत्, न, तदभाववत्त्वविशेषणवैयर्थ्यात्, भ्रमविशेष्यस्यारोप्याभाववत्त्वनियमात् । अस्तु तर्हि भ्रमविशेष्यविशेष्यकमेव ज्ञानं दोष इति चेत्, न, एतदपेक्षया भ्रम एव भ्रमे दोष इति कल्पनाया लघीयत्वात् । तस्मात् भूयोवयवेन्द्रियमनिकर्पादीनां शङ्कानर्हत्वात् प्रमान्वयव्यतिरेकशालितया तदर्हस्येन्द्रियदोषाभावस्यैवाधिककारणत्वनिराकरणमनेनानुमानेन कृतम् ॥

चक्षुर्दोषाभावस्य तन्निराकरणमिदम् इन्द्रियान्तरदोषाभावानामधिककारणत्वनिराकरणार्थानामप्येतच्छायापन्नानामनुमानान्तराणामुपलक्षणम् । का तर्हि दोषाभावान्वयव्यतिरेकयोगितिः ? दोषस्य प्रमाप्रतिबन्धकत्वमेव । मत्यां सामर्थ्यां कार्यविरोधि हि प्रतिबन्धकं लोके प्रसिद्धम्, न तु नैयायिककल्पितं कारणीभूताभावप्रतियोगि तैरपि, 'माश्लादविरोधिनो ज्ञानस्य जनकज्ञानविघटकस्यैव प्रतिबन्धकत्वम्' इत्यादि वदद्भिः कारणीभूताभावप्रतियोगित्वेनानभ्युपगतमपि कार्यानुत्पत्तिव्याप्यमात्रं प्रतिबन्धकमिष्यते एवेत्यल विस्तरेण ॥

कल्पतरुः ।

त्रजप्रमावत् । तथा एषा प्रमा उक्तविधगुणज्ञानाधीनज्ञाना न भवति, तथाविध-
गुणज्ञानाधीनप्रवृत्तिकरी च न भवति, तत एव, तद्वदेव च— इति ज्ञप्तिव्यवहार-
योरपि स्वतस्त्वसिद्धिरिति ॥

परिमलः ।

ज्ञप्तिस्वतस्त्वमपि अनुमानारूढं करोति— तथेति ! उक्तविधेति । चक्षुर्गत-
गुणज्ञानाधीनप्रथमप्रामाण्यज्ञाना न भवतीत्यर्थः । स्वतस्त्ववादे प्रथम प्रामाण्यस्य करण-
गुणज्ञानानपेक्षज्ञानत्वेऽपि पश्चात् करणगुणेनापि तदनुमानं संभवतीति बाधवारणाय
प्रथमविशेषणम् । परतस्त्ववादे प्रथममपि प्रमारूपं धर्मिज्ञानं करणगुणज्ञानानधीनं सं-
भवतीति सिद्धसाधनवारणाय प्रामाण्यपदम् । गुणपदं पूर्ववत् निर्दोषत्वधर्मपरम् ।
ननु परतस्त्ववादिभिः करणदोषाभावलिङ्गादिव समर्थप्रवृत्तिलिङ्गमवादाभ्यामपि प्र-
थमं प्रामाण्यस्य ज्ञेयत्वमिष्यते तदुभयज्ञेयत्वनिरासेऽननुमानेन न सिध्यतीति चेत्,
सत्यम् । समर्थप्रवृत्तिसंवादौ तदयोग्यवैदिकार्थादिज्ञानप्रामाण्यावधारणं न संभवतः,
करणदोषाभावज्ञानं तु सर्वत्र संभवतीति तदधीनप्रथमज्ञानत्वमनेनानुमानेन निरस्तम् ।
तथा च यस्यां प्रमायां करणदोषाभावलिङ्गकमेव परतस्त्ववाद्यभिमतं प्रामाण्यप्राहकं प्रव-
र्तते सैवात्र पक्षः, न तु समर्थप्रवृत्तिसंवादावसितप्रामाण्येति न सिद्धसाधनम् । तदवसि-
तप्रामाण्यायां तु प्रमायां स्वतस्त्वे ‘एतद्वटप्रमा’ ‘एतद्वटविषयसमर्थप्रवृत्तिसंवादाधीन-
प्रथमप्रामाण्यनिश्चया न भवति, प्रमात्वात् पटप्रमावत्’ इत्यनयैव रीत्या तत्राप्यनुमान-
मुज्जितं शक्यमिति न प्रदर्शितम् । एवं च परतस्त्वनिषेधे प्रामाण्यस्य स्वाश्रयसहभाननि-
यमरूपस्वतस्त्वसिद्धिः । नन्वेव सति यस्यां रूपप्रमायां करणदोषशङ्कया प्रामाण्यसंशये
सति तन्निर्दोषत्वनिश्चयेन प्रामाण्यनिश्चयः तत्र साध्यस्य बाधः स्यादिति चेत्, न, अत-
थाभूताया इह पक्षीकरणात् तत्प्रतिपत्त्यर्थत्वादेवेति पक्षविशेषणस्य ॥

तथाविधेति । नन्विह साक्षात्प्रवृत्तेः करणगुणज्ञानाधीनत्वं न निषेध्यम्, परत-
स्त्ववादिभिरपि तस्याः साक्षात्समानविषयरजतादिज्ञानजन्यत्वस्यैवाभ्युपगतत्वात् । नापि
प्रामाण्यनिश्चयद्वारा, प्रामाण्यनिश्चयो न प्रवृत्त्यर्थमेपेक्षितः, अनवस्थाप्रसङ्गात् ; किं त्व-
प्रामाण्यशङ्काशून्यं समानविषयज्ञानमेवेति तैरभ्युपगतत्वात् । न च वाच्यं करणदोषसं-
शयेन प्रवर्तकज्ञानस्याप्रामाण्यशङ्कया प्रवृत्तिप्रतिबन्धे प्रसक्ते निर्दोषत्वरूपकरणगुणज्ञा-
नजन्येन प्रामाण्यनिश्चयेन तच्छङ्कानिरासपूर्विका यत्र प्रवृत्तिः तत्र तस्याः करणगुणज्ञा-
नाधीनत्वं परतस्त्ववाद्यभिमतं निषेध्यमिति, स्वतस्त्ववादिभिरपि तस्याङ्गीकर्तव्यत्वेन

तर्धर्मकल्पनामाचक्षत इति । सर्वथापि त्वन्यस्यान्यधर्मावभासतां न

भामती ।

ननु सन्तु नाम परीक्षकाणां विप्रतिपत्तयः, प्रकृते तु किमायातमित्यत आह— सर्वथापीति । अन्यस्यान्यधर्मकल्पना अनृतता, सा च अनिर्वचनीयतेत्यधस्तादुपपादितम् । तेन सर्वेषामेव परीक्षकाणां मते अन्यस्यान्यधर्मकल्पनानिर्वचनीयावश्यंभाविनीत्यनिर्वचनीयता सर्वतन्त्रसिद्धान्त इत्यर्थः । अख्यातिवादिभिरकामैरपि सामानाधिकरण्यव्यपदेशप्रवृत्तिनियमस्नेहादिदमभ्युपे-
कल्पतरुः ।

भाष्ये अन्यथाख्यातिः स्वीकृतेति भ्रमं व्यावर्तयन् व्याचष्टे— अन्यस्यान्यधर्मकल्पनेति । अवभासपदव्याख्यानं कल्पनेति । सर्वतन्त्रसिद्धोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः यथा प्रमाणं प्रमेयमिति । रजतवदिति न सादृश्यविवक्षा, अपि तु भासते परं रजतवत्, न तु वस्तुतो रजतमिति मिथ्यात्वं
परिमलः ।

तन्निषेधे बाधापत्तेः इति चेत्, सत्यम् । प्रामाण्यनिश्चयवत् प्रवृत्तिरपि करणगुणज्ञानाधीनेति परतस्त्ववादिषु केषांचिन्मतमालक्ष्य तन्निषेधार्थमिदमनुमानम् ॥

सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति । यद्यप्यख्यातिमते अन्यस्यान्यात्मतया भानमेव न सिद्धम् अन्यथाख्यातिमते तत्सिद्धावप्यन्यस्यान्यात्मतानिर्वचनीयेत्येतदसिद्धम्, तथापि प्रागुक्तयुक्त्या तथावश्याभ्युपगन्तव्यतामापाद्य सर्वतन्त्रसिद्धान्तत्वोक्तिः ॥

रजतवदिति न सादृश्यविवक्षेति । ननु— 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः' इति सूत्रेण क्रियया सदृशे वतिरनुशिष्टः न तु मिथ्याभूते । अथ सदृशवाचिनो मिथ्याभूते लक्षणेत्युच्येत । नैतद्युक्तम्, यथा रजतं रजतात्मना भासते तथा शुक्तिकापि रजतात्मना भासत इति वतिना रजततादात्म्यभानविषयत्वरूपे रजतसादृश्ये शुक्तिकायाः प्रतिपादिते सति असंनिहितस्य रजतस्य तत्तादात्म्यस्य चात्र प्रत्यक्षायोगेनार्थान्मिथ्याभूतरजततत्तादात्म्यसिद्धिसंभवात् इति चेत्, सत्यम् । अर्थतः सिध्यति रजततत्तादात्म्यमिथ्यात्वे 'रजतवदवभासते' इति व्यवहर्तुलोकस्य तात्पर्यम्, न तु द्वारभूते शुक्तिकागतरजतसादृश्ये इत्याशयेन 'सादृश्ये न विवक्षा किं तु मिथ्यात्वे' इत्युक्तम् । यद्वा यथा सादृश्यवाचिन इवशब्दस्य वतेश्च 'दूरादागच्छन् देवदत्त इव भाति, देवदत्तवद्भाति' इत्यादिप्रयोगादुत्कटकोटिकसंशयरूपा तादात्म्यसंभावनाप्यर्थः, एवम्

व्यभिचरति । तथा च लोकेऽनुभवः— शुक्तिका हि रजतवदवभासते
एकश्चन्द्रः सद्वितीयवदिति ॥

कथं पुनः प्रत्यगात्मन्यविषयेऽध्यासो विषयतद्वर्माणाम्, सर्वो

भामती ।

यमिति भावः । न केवलमियमनृतता परीक्षकाणां सिद्धा, अपि तु लौकिकाना-
मपीत्याह— तथा च लोके अनुभवः शुक्तिका हि रजतवदवभासते इति ।
न पुना रजतमिदमिति शेषः । स्यादेतत् । अन्यस्यान्यात्मताविभ्रमो लोकसिद्धः,
एकस्य त्वभिन्नस्य भेदभ्रमो न दृष्ट इति कुतः चिदात्मनो अभिन्नानां जीवानां
भेदविभ्रम इत्यत आह— एकश्चन्द्रः सद्वितीयवदिति ॥

पुनरपि चिदात्मन्यध्यासमाक्षिपति— कथं पुनरिति । अयमर्थः—
चिदात्मा प्रकाशते न वा? न चेत् प्रकाशते, कथमस्मिन्नध्यासो विषय-
तद्वर्माणाम्? न खल्वप्रतिभासमाने पुरोवर्तिनि द्रव्ये रजतस्य वा तद्वर्माणं
वा समारोपः संभवति । प्रतिभासमाने वा न तावदयमात्मा जडो घटादि-
वत्पराधीनप्रकाश इति युक्तम् । न खलु स एव कर्ता च कर्म च भवति, वि-
रोधात् । परसमवेतक्रियाफलशालि हि कर्म, न च ज्ञानक्रिया परसमवायिनीति
कथमस्याः कर्म? न च तदेव स्वं च परं च, विरोधात् । आत्मान्तरसमवायाभ्यु-
पगमे तु ज्ञेयस्यात्मनः अनात्मत्वप्रसङ्गः । एवं तस्य तस्येत्यनवस्थाप्रसङ्गः ।
स्यादेतत् । आत्मा जडोऽपि सर्वार्थज्ञानेषु भासमानोऽपि कर्तैव न कर्म, परस-

कल्पतरुः ।

विवक्षितमित्याह— न पुनरिति । एवमारोप्यसिद्धयसंभवप्रयुक्ते आक्षेपे परिहृते
पुनरात्मनोऽधिष्ठानत्वानुपपत्त्या अध्यास आक्षिप्यत इत्याह— पुनरपीति । आत्मनो
प्राप्तत्वे स्वप्राप्तत्वं परप्राप्तत्वं वा? नाय इत्याह— न खल्विति । न द्वितीय इत्याह
—आत्मान्तरेति । संविदाश्रयत्वेन सिद्धिमाशङ्कते— स्यादेतदिति । स्वप्रकाशफ-

परिमलः ।

‘शुक्तिका रजतात्मनावभासते’ इत्यर्थविवक्षावताम् ‘रजतवदवभासते’ इत्यादिव्यवहा-
रदर्शानामध्यात्वमपि तदर्थ इत्याशयेन तथोक्तमिति सर्वमनवद्यम् ॥

स्वप्रकाशफलस्येति । ननु ‘तथा हि’ इत्यादिग्रन्थेन प्रथमं संविदः स्वप्रकाश-
त्वमेवोपपाद्यते; तत्कथं प्रतिपाद्यत्वेन नावतार्यते? कथं च स्वप्रकाशत्वप्रतिपादनानन्तरं

भामती ।

मवेतक्रियाफलशालित्वाभावात् चैत्रवत् । यथा हि चैत्रसमवेतक्रियया चै-
त्रनगरप्राप्तावुभयसमवेतायामपि क्रियमाणायां नगरस्यैव कर्मता, परसम-
वेतक्रियाफलशालित्वात्, न तु चैत्रस्य क्रियाफलशालिनोऽपि, चैत्रसम-
वायाद्गमनक्रियाया इति, तन्न, श्रुतिविरोधात् । श्रूयते हि ‘सत्यं ज्ञानमनन्तं
ब्रह्म’ इति । उपपद्यते च । तथा हि — योऽयमर्थप्रकाशः फलं यस्मिन्नर्थश्च आ-
त्मा च प्रथेते स किं जडः स्वयंप्रकाशो वा ? जडश्चेत् विषयात्मानावपि जडा-
विति कस्मिन्किं प्रकाशे अविशेषात्, इति प्राप्तमान्ध्यमशेषस्य जगतः । तथा
चाभाणकः — ‘अन्धस्येवान्धलघ्नस्य विनिपातः पदे पदे’ इति । न च निलीन-
मेव विज्ञानमर्थात्मानौ ज्ञापयति, चक्षुरादिवदिति वाच्यम् । ज्ञापनं हि ज्ञानज-
ननम्, जनितं च ज्ञानं जडं सन्नोक्तदूषणमतिवर्तेतेति । एवमुत्तरोत्तराण्यपि

कल्पतरुः ।

लस्य जन्मादिनिषेधेनात्मत्वमुपपादयति — तथा हीत्यादिना ॥

परिमलः ।

शुक्तिका मिथ्यारजतात्मप्रतिपाद्यमानः परपक्षे सविदोऽर्थप्रकाशत्वासंभवः स्वपक्षे एवार्थ-
जातस्य संविद्विवर्ततया संविदभेदेन सविदः स्वाभिन्नार्थप्रकाशत्वसंभवश्च प्रतिपाद्यत्वेन
नावतार्यते ! तदनन्तरं संविदो जन्मादिनिषेधेन प्रतिपाद्यमानम् आत्मत्वमेव केवलं प्रति-
पाद्यत्वेनावतार्यते ! उच्यते — संविदाश्रयत्वेनात्मसिद्धिं वदतां संविदः स्वप्रकाशत्वम-
भिमतमेवेति तदुपपादनमनुवादमात्रमित्याशयेन तत् स्वप्रकाशफलस्येत्यनुवाद्यकोटौ
निवेशितम्, संविदः परपक्षे अर्थप्रकाशत्वासंभवप्रदर्शनपूर्वकम् अर्थजातस्यानिर्वचनी-
यत्वपक्ष एव तत्संभवोपपादनम्, अर्थजातस्यानिर्वचनीयत्वव्यवस्थापनपर्यवसितं सत्स्व-
रूपतोऽननुभूयमानभेदायाः सविदो नार्थोपाधिकोऽपि भेदः तस्य मिथ्यात्वादिति संविदो
नित्यात्मस्वरूपत्वोपपादकतयैव प्रकृतोपयोगि ; नान्यथा ; कथम् ? ‘सत्यं ज्ञानम्’ इति
श्रुतेर्ज्ञानात्माभेदे तात्पर्यं न द्रागेव निश्चेतुं शक्यम् ; इह हि ज्ञानपदमन्तोदात्तमधीयते ।
अन्तोदात्तस्वरश्च केवलल्युङन्ततायां नोपपद्यते । तथा हि — ल्युङादेशस्य अन इत्यस्य
‘आद्युदात्तश्च’ इति प्रत्ययस्वरेण प्रथमाकारे उदात्ते ‘लिति’ इति लिट्स्वरेण प्रकृत्या-
कारे चोदात्ते ‘अनुदात्तं पदेमकवर्जम्’ इति शेषनिघातस्वरेण प्रत्ययस्थयोरकारयो-
रनुदात्तयोः ‘एकादश उदात्तेनोदात्तः’ इत्येकादेशस्वरेण प्रकृत्याकारप्रत्ययाद्यकारयो-
रेकादेशे चोदात्ते सति प्रत्ययान्त्याकारस्यानुदात्तस्य विभक्त्यकारस्य च ‘अनुदात्तौ

भामती ।

ज्ञानानि जडानीत्यनवस्था । तस्मादपराधीनप्रकाशा संविदुपेतव्या । तथापि

कल्पतरुः ।

नन्वभ्युपेयते संविदपराधीनप्रकाशेति, आत्मा तु जडः किं न स्यात् इति

परिमलः ।

मुष्पितौ' इति सुप्स्वरेणानुदात्तस्य 'अमि पूर्वः' इत्येकादेशो भवन् 'स्थानेऽन्तरतमः' इति परिभाषया अनुदात्तः स्यात् । तस्य चानुदात्तस्य 'उदात्तादनुदात्तस्य स्वरितः' इति स्वरितादेशो भवेत् । अत एतत् 'ज्ञानम्' इति पदं केवलल्युङन्तत्वे स्वरितान्तं स्यात्, यथा काठके 'संज्ञानं विज्ञानं प्रज्ञानम्' इति । तस्मादन्तोदात्तनिर्वाहार्थमदं ज्ञानपदं ल्युङन्तं मत्वर्थीयाच्चप्रत्ययान्तं वाच्यम्, अर्शआदेशकृतिगणत्वात् । तथा सति अन्तोदात्तस्वर उपपद्यते । अर्शआद्यच्चप्रत्यये 'यस्येति च' इति प्रकृतावन्यस्याकारस्य लोपे 'चितः' इति चिन्स्वरेण मत्वर्थीयप्रत्ययस्यादात्तत्वे च सति तस्य विभक्त्यकारस्य चैकादेशस्यापि 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तस्यैव भावात् । एवमिह ज्ञानपदप्रक्रियाश्रयणे ज्ञानवस्त्वमेवात्मनः सिध्येत् न ज्ञानरूपत्वम् । किं त्वौणादिकनप्रत्ययान्तत्वेन तत् सिध्येत्, ज्ञाधातोराह्वय नप्रत्ययविधानाभावेऽपि 'उणादयो बहुलम्' इति बहुलग्रहणेन यतो विहितास्ततोऽन्यत्रापि ते भवन्तीति तस्मिद्धेः । औणादिकप्रत्ययान्तत्वे भावार्थत्वमभ्युपपद्यते, अर्थादिसूत्रविहितमन्प्रत्ययान्तस्य होमशब्दस्यैव । अन्तोदात्तस्वरश्च युज्यते, नप्रत्ययाकारस्य प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वे सति तस्य तद्विभक्त्यकारेण भवत एकादेशस्याप्युदात्तस्यैव भावात् । एवमुभयथेह ज्ञानपदप्रक्रियाश्रयणसंभवे कथमस्याः श्रुतेः संविदात्माभेदे तात्पर्यं निर्णयिते इत्याकाङ्क्षायां तत्र तत्तात्पर्यनिर्णयार्थमुपपत्तिमुपपद्यते चेति प्रतिज्ञाय तामेवोपपत्तिं प्रदर्शयितुं टीकायां तथा हीत्यादिग्रन्थः प्रवर्तितः । अतोऽत्र स्वप्रकाशत्वादिव्यवस्थापनस्य न साक्षादन्वयसंघटनेतीत्यमवतारिका ॥

नन्वभ्युपेयते इति । ननु चाभ्युपगमं को हेतुः ? स्वयमभासमानमपि ज्ञानमर्थप्रकाशरूपमस्तु; न च तथात्वे तस्य चक्षुरादिवदर्थप्रकाशकत्वमेव स्यात् न तु तत्प्रकाशरूपत्वाभिन्यनवस्थेति वाच्यम् ; अप्रयोजकत्वेनोक्तनियमासिद्धेरिति चेत्, न, तथा सति घटज्ञानादिषु सत्सु कदाचित्सदेहविपर्यासापत्तेः प्रकाशाव्यभिचारिण्येव सुखादौ संशयविपर्यासानुदयदर्शनात्, 'एतावन्तं कालं मनसा रुद्रानुवाकानावर्तयन्नासम्' इति परामर्शानुपपत्तेश्च । न हि तत्तद्वर्णस्मृतीनां स्वस्वकाले भानाभावे तासामग्रिमपरामर्शो भवितुमर्हति । न चेच्छाषटितसामग्रीजन्यनिरन्तरक्रमिकवर्णविषयस्मरणसंतानोदयकाले मध्ये

भामती ।

किमायातं विषयात्मनोः स्वभावजडयोः ? एतदायातं यत्तयोः संविदजडेति । तत्किं पुत्रः पण्डित इति पितापि पण्डितोऽस्तु ? स्वभाव एष संविदः स्वयं-प्रकाशाया यदर्थात्मसंबन्धितेति चेत्, हन्त पुत्रस्यापि पण्डितस्य स्वभाव एष यत्पितृसंबन्धितेति समानम् । सहार्थात्मप्रकाशेन संवित्प्रकाशो न त्वर्थात्म-प्रकाशं विनेति तस्याः स्वभाव इति चेत्, तत्किं संविदो भिन्नौ संविदर्थात्म-प्रकाशौ । तथा च न स्वयंप्रकाशा संवित्, न च संवित् अर्थात्मप्रकाश इति । अथ संविदर्थात्मप्रकाशौ न संविदो भिद्येते, संविदेव तौ । एवं चेत् यावदुक्तं भवति संविदात्मार्थौ सहेति तावदुक्तं भवति संविदर्थात्मप्रकाशौ सहेति, तथा च न विवक्षितार्थसिद्धिः । न चातीतानागतार्थगोचरायाः संविदोऽर्थसहभा-

कल्पतरुः ।

मन्वानं संविदाश्रयत्ववादिनं प्रति आत्मस्वप्रकाशत्ववाद्याह— तथापीति । अर्था-त्मसंबन्धिन्यां संविद्यजडायामपि नार्थात्मनोः प्रकाशमानतासिद्धिः पण्डितेऽपि पुत्रे पितुरपाण्डित्यवदित्युक्ते वैषम्यं शङ्कते— स्वभाव एष इति । आश्रयविषयपारत-न्यनियमात्मत्वभावसंबद्धा संवित् न पुत्रः, पित्रभावेऽपि भावादित्यर्थः । पुत्रगतजन्य-त्वमपि नित्यं पितृगतजनकत्वसापेक्षमिति साम्यमाह— हन्तेति । अर्थात्मनोः प्रकाशेन सह संवित्प्रकाशः इत्युक्ते यः संविदः प्रकाशो यश्चार्थात्मनोः तौ संविदः सकाशाद्विन्नावभिन्नौ वा ? नाद्य इत्याह— तत्किमिति । संविदः प्रकाशव्यतिरेके संवित् अप्रकाशरूपा सती घटवदस्वप्रकाशा स्यात् । आत्मार्थप्रकाशयोः संविद्व्य-तिरेके संवित् अर्थात्मप्रकाशरूपा न भवेत्, किं तु ज्ञापिका स्यात्, तथा चानवस्थे-त्याशयः । अभेदमाशङ्कते— अथेति । संविदश्चार्थात्मनोश्च प्रकाशावित्यर्थः । कथं-भूतौ तावित्यपेक्षायां स एवाह— संविदेवेति । दूषयति— एवमिति । संविद-तिरिक्तप्रकाशानङ्गीकारे संविदर्थात्मनां साहित्यमुक्तं स्यात्, तथा च पुत्रपाण्डित्य-तुल्यतेत्यर्थः । अर्थसंविदोः सहभावमङ्गीकृत्यानुपयोग उक्तः ; स एव क्वचिदसिद्ध इत्याह— न चेति । अतीतादिबुद्धिः तत्सहिता तद्विषयहानादिबुद्धिजनकत्वात् वर्त-

परिमलः ।

मध्ये प्रतिस्मरणमनुव्यवसायोत्पत्तिः संभवति ॥

आत्मस्वप्रकाशत्ववाद्याहेति । अभ्युपेतव्या इत्येतदन्तमुक्तवानात्मस्वप्रकाशवा-द्येव । आत्मनः प्रकाशमानत्वं स्वप्रकाशफलाभेदेनैव उपपादनीयं नान्यथा तस्य प्रका-शमानत्वं भवतीत्येवमुपपादयितुमाहेत्यर्थः । अनुपयोग उक्त इति । सहभावस्य प्रका-

भामती ।

वाऽपि । तद्विषयहानोपादानोपेक्षाबुद्धिजननादर्थसहभाव इति चेत्, न, अर्थ-
संविद इव हानादिबुद्धीनामपि तद्विषयत्वानुपपत्तेः । हानादिजननाद्यानादि-
बुद्धीनामर्थविषयत्वम्, अर्थविषयहानादिबुद्धिजननाच्च अर्थसंविदस्तद्विषयत्व-
मिति चेत्, तर्हि देहस्य प्रयत्नवदात्मसंयोगो देहप्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुरर्थ इत्यर्थ-

कल्पतरुः ।

मानबुद्धिवदिति शङ्कते— तद्विषयेति । तद्विषयश्च ताः हानादिबुद्ध्यश्च इति
विग्रहः । तद्विषयहानादिबुद्धिजनकत्वादिति हेतौ तद्विषयत्वविशेषणस्यासिद्धि-
माह— नेति । तां परिहरति— हानादिजननादिति । सिद्धे च हेतावतीतादि-
संविदामर्थसहभावसिद्धेस्तद्विषयत्वसिद्धिरित्याह— अर्थविषयेति । अर्थविषयहाना-
दिप्रवृत्तिजननाद्यानादिबुद्धेरर्थविषयप्रकाशत्वेऽतिप्रसङ्गं दर्शयन्विशेषणासिद्धिं द्रढ-
यति— तत्किमिति । अर्थ इति सप्तमी । प्रयत्नवदात्मदेहसंयोगोऽर्थविषयप्रवृत्ति-
हेतुरपि जडत्वान्नार्थविषयप्रकाशश्चेत्संवित्प्रकाशोऽपि स्वप्रकाशत्वात् स्वमात्रे साक्षी

परिमलः ।

शमानतायामनुपयोग उक्तः । उपयोगमङ्गीकृत्य तस्याव्यापकत्वमाहेत्यर्थः । विशेषण-
स्यासिद्धिमाहेति । बाधदोषः स्फुट इति मत्वा दोषान्तरमाहेत्यर्थः । तां परिहरती-
ति । असिद्धिं परिहरन् पूर्ववादी शङ्कत इत्यर्थः । जडत्वान्नार्थविषयप्रकाशश्चेदिति ।
अर्थविषयहानादिजनकत्वमात्रं न ज्ञानस्यार्थविषयतानियामकम्, किं तु तज्जनकप्रकाश-
त्वम् ; तथा च जडे देहात्मसंयोगे नातिप्रसङ्ग इति शङ्कार्थः ॥

स्वप्रकाशत्वात् स्वमात्रे साक्षीति । संविदः स्वात्मानं प्रति प्रकाशत्वं ह्यभे-
दसम्बन्धेनैव क्लृप्तमिति दृश्यवर्गस्य सविद्भिन्नताभ्युपगमे त प्रति सा जडरूपा देहात्मस-
योगतुल्या न प्रकाशरूपेति नोक्तनियामकेन तस्या दृश्यवर्गविषयत्वसिद्धिरित्यर्थः ।
ननु यद्विषयत्वनियामकमन्विष्यते तं प्रति प्रकाशत्वं प्रकाशशब्देन न विवक्षितम् ; तथा
सति ह्यात्माश्रयः स्यात् । किं तु ज्ञानत्वसामान्यं विवक्षितम् । अतो नोक्तदोषः इति
चेत्, न, एवमपि गगनादीनामतीतानागतयोश्च हानाद्यविषयत्वेन तद्विषयज्ञानाव्याप-
नात्, ताम्रादिज्ञाने तदुपष्टम्भककालिकादेरप्युपादानजनके कालिकादिर्विषयत्वस्याप्या-
पत्तेश्च । एतेन परोक्षापरोक्षवृत्तीनामिच्छाद्वेषवृत्तीनां हानादिव्यापाराणां च तत्तद्भिन्नेऽपि
तत्तद्विषये विषयत्वनियामार्थं कस्यचिन्नियामकस्यावश्यान्वेष्यत्वेन तथाभूतं नियामकं संवि-
द्भिन्नेऽपि संविदस्तत्तद्विषयत्वनियामकं भविष्यतीत्यपि शङ्का निरस्ता, संविदः स्वात्मप्रका-

भामती ।

प्रकाशोऽस्तु ? जाड्याद्देहात्मसंयोगो नार्थप्रकाश इति चेत्, नन्वयं स्वयंप्रकाशोऽपि स्वात्मन्येव खशोतवत्प्रकाशः, अर्थे तु जड इत्युपपादितम् । न च प्रकाशस्यात्मानो विषयाः, ते हि विच्छिन्नदीर्घस्थूलतयानुभूयन्ते, प्रकाशश्चायम् आन्तरोऽस्थूलोऽनणुरहस्वोऽदीर्घश्चेति प्रकाशते, तस्मान्मन्त्रेऽनुभूयमानं इव द्वितीयश्चन्द्रमाः स्वप्रकाशादन्योऽर्थोऽनिर्वचनीय एवेति युक्तमुत्पश्यामः । न च अस्य प्रकाशस्याजानतः स्वलक्षणभेदोऽनुभूयते । न च अनिर्वाच्यार्थभेदः प्रकाशं निर्वाच्यं भेत्तुमर्हति, अतिप्रमङ्गान् । न च अर्थानामपि परस्परं भेदः

कल्पतरुः ।

अर्थे त्वप्रकाशनात् जड एव । अर्थस्यापि स्वप्रकाशरूपान्तर्भावेन सिद्धिश्चेत् अर्थसंवित्प्रभेदो न स्यादित्यभिप्रेत्याह — नन्वयमिति ।

मा भूद्भेद इति वदन्त बौद्धगान्धिनमेकदेशिन निराकरणेत्याक्षेपा— न च प्रकाशस्येति । आत्मशब्दः स्वरूपपरः । सिद्धान्त्याभिमतानां सविद्विषयतया तदभेदेनार्थसिद्धिमध्यासासम्भवं वक्ष्यामीति मन्वानोऽनुवर्तते — तस्मादिति । एवं सविदः स्वप्रकाशतां विषयस्य च तदध्यस्ततामुक्त्वा तस्या आत्मत्वमिदमर्थमाद्विर्तायतामाह—

परिमलः ।

शतायामभेदस्य नियामकस्य कल्पनत्वेन दृश्यवर्गप्रकाशतायां नियामकान्तरस्याननुगभावस्य कल्पयितुमयुक्तत्वात् ॥

ननु संविदः स्वभिन्ने नास्ति प्रकाशरूपतति ब्रूय, सवित्प्रपञ्चयारभेद च तात्त्विकमपाकुरूपे, अध्यामत्रातिशेपार्थ प्रवृत्तश्च नाध्यामिक तमङ्गीकुरूपे, जगदान्ध्यमेव वक्तुं किमध्यवसितोऽमीत्याशङ्क्याह— सिद्धान्त्याभिमतमिति । सर्वोऽयं सिद्धान्त्याभिमत एवार्थः आत्मनोऽधिष्ठानत्वासम्भवापपादनायमनूयते । सिद्धान्ती खलु सवित् स्वप्रकाशोति तस्याः स्वाभिन्न एव प्रकाशरूपत्वस्य कल्पनत्वात् स्वभिन्ने दृश्यवर्गे तस्याः प्रकाशरूपता न सम्भवति, तात्त्विकश्च दृग्दृश्ययोरभेदो न युज्यते; अतो दृश्यवर्गस्य सविद्विषयतया अनिर्वचनीयेन् तदभेदेन प्रकाशमानता; एव च ‘ अनुभवाम ’ इत्येकरूपप्रत्ययदर्शनेन संविदां स्वतो भेदाप्रतीतिः अर्थानामनिर्वाच्यतया तद्वेदेन रङ्गरजतादिभ्रमविषयभेदेन भ्रमाधिष्ठानशुक्तिशकलस्येव भास्करमतरीत्या औपार्धिकवस्तुकृतभेदासंभवाच्च नित्या सविदिति नित्यसंविदतिरेकेणात्मकल्पनाया प्रमाणाभावात् सवित्प्रकाश एव स्वयंप्रकाशः

भामती ।

समीचीनज्ञानपद्धतिमध्यास्ते इत्युपरिष्ठादुपपादयिष्यते । तदयं प्रकाश एवं स्वयंप्रकाश एकः कूटस्थो नित्यो निरंशः प्रत्यगात्मा अशक्यनिर्वचनीयभ्यो देहे-

कल्पतरुः ।

न चास्येति । आजानतः स्वभावतः । इत्थं तर्कितं आत्मस्वप्रकाशत्वे प्रयुज्यते— देवदत्तमुषुप्तिकालः ‘देवदत्तात्मा अस्ति’ इति व्यवहारेहेतुसाक्षात्कारवान् कालत्वादितरकालवदिति । न च सुषुप्तावहंवृत्तिरास्त, न च पुरुषान्तरं साक्षात्कर्तुमर्हति । ईश्वरमते योगिमते वा अनेश्वरेण्ययोगजेति च विशेषणायमिति स्वप्रकाशत्वसिद्धिरिति । तदेवं पक्षान्तरनिरामेन स्वप्रकाश आत्मेति स्थापितम् । अस्मिन् पक्षे अध्यासाक्षेपकतया भाष्यं योजयति— तदयमिति । प्रत्यक्षशब्दार्थमाह— अश-

परिमलः ।

एकः कूटस्थो निरंशः प्रत्यगात्मा — इति मन्यते । तस्य मते प्रत्यगात्मरूपस्य प्रकाशस्य करणदोषाजन्ततया निरंशतया च सामान्यग्रहणावशेषाग्रहणामभवात् कथमध्यामाधिष्ठानेत्येवं मिडान्तिमतानुसारेणैवायमध्यासाक्षेपः क्रियत इत्याशयः ॥

आजानतः स्वभावत इति । तथा च स्वाभाविकमदे नानुभूयते किं तु अनुभवामि’ इत्येकरूपप्रत्ययेन अभेद एवावसीयते । न च अनुगतप्रत्ययो जात्यैक्यविषयः, व्यक्तिभेदाप्रतीतौ लाघवन तस्य व्यक्त्यैक्यविषयत्वकल्पनानित्यात् । न च इच्छाया अपि ‘इच्छामि’ इत्यनुगतप्रत्ययात् स्वता भेदाप्रतीतेश्च नित्यत्वप्रसङ्गः, ‘ममेतदिच्छा नष्टा एतदिच्छा उत्पन्ना’ इति नाशोत्पत्त्यनुभयविरोधेन अनुगतप्रत्ययस्य जातिविषयत्वकल्पनात् । न च ज्ञान इव इच्छायामपि नाशोत्पत्त्याद्यनुभवस्यावच्छेदकवृत्तिविषयत्वकल्पयितुं शक्यम्, इच्छायामवच्छेदकवृत्तिनकल्पने प्रमाणाभावात् । ज्ञाने तत्कल्पने त्वस्ति प्रमाणम्— सर्वस्य हि प्रपञ्चस्य नित्यैकदृग्ध्यस्तत्वेन प्रकाशमानतोपयोग्यभेद उपपादनीयः, न तु तत्तद्विषयस्य तत्तद्दृग्ध्यस्तत्वेन, लब्धात्मन्याधिष्ठाने भासमाने पश्चादध्यासस्य वक्तव्यत्वेन विषयाध्यासात्पूर्वं चाक्षुषादिज्ञानानां विषय विनापि भानप्रसङ्गात् । न च सर्वस्य प्रपञ्चस्यैकदृग्ध्यस्तत्वे तत्तज्ज्ञानानां विषयनियमासम्भवः, अवच्छेदकवृत्तिकृतविषयनियमोपपत्तेरिति भावः ॥

ननु अहवृत्तिरूपसाक्षात्कारेणार्थान्तरदुष्टमनुमानम्, ‘सुखमहमस्वाप्सम्’ इति परामर्शानुपपत्त्या सुषुप्तावहंवृत्तेरवस्थाभ्युपगन्तव्यत्वात्, तथाभूतपरामर्शदर्शनस्यैवानुमानानुग्राहकतर्कतया तत्राप्युपजीव्यत्वादित्याशङ्क्याह— न च सुषुप्ताविति । सुषुप्ता-

हि पुरोऽवस्थिते विषये विषयान्तरमध्यस्यति, युष्मत्प्रत्ययापेतस्य च

भामती ।

न्द्रियादिभ्य आत्मानं प्रतीपं निर्वचनीयमिति जानातीति प्रत्यङ्, स चात्मेति प्रत्यगात्मा, स चापराधीनप्रकाशत्वात् अनंशत्वाच्च अविषयः, तस्मिन्नध्यासो विषयधर्माणाम्, देहेन्द्रियादिधर्माणाम् कथम्, किमाक्षेपे । अयुक्तोऽयमध्यास इत्याक्षेपः । कस्मादयमयुक्त इत्यत आह— सर्वो हि पुरोऽवस्थिते विषये विषयान्तरमध्यस्यति । एतदुक्तं भवति— यत्पराधीनप्रकाशमंशवच्च तत्सामान्यांशग्रहे करणदोषवशाच्च विशेषाग्रहे अन्यथा प्रकाशते । प्रत्यगात्मा तु अपराधीनप्रकाशतया न स्वज्ञाने कारणान्यपेक्षते, येन तदाश्रयैर्दोषैर्दुष्येत् । न चांशवान्, येन कश्चिदस्यांशो गृह्येत, कश्चिन्न गृह्येत । न हि तदेव तदानीमेव तेनैव गृहीतमगृहीतं च संभवतीति न स्वयंप्रकाशतापक्षे अध्यासः । सदातनेऽयंप्रकाशे पुरोऽवस्थितत्वस्य अपरोक्षत्वस्याभावान्नाध्यासः । न हि शुक्तौ अपुरःस्थितायां रजतमध्यस्यति 'इदं रजतम्' इति । तस्मादत्यन्तग्रहे अत्यन्ताग्रहे च नाध्यास इति सिद्धम् । स्यादेतन् । अविषयत्वे हि चिदात्मनो नाध्यासः, विषय एव तु चिदात्मा अस्मत्प्रत्ययस्य, तत्कथं नाध्यास इत्यत आह— युष्मत्प्रत्ययापेतस्येति । विषयत्वे हि चिदात्मनोऽन्यो विषयी भवेत् । तथा च यो विषयी स एव चिदात्मा । विषयस्तु ततोऽन्यो युष्मत्प्रत्ययगोचरोऽभ्युपेयः । तस्मादनात्मत्वप्रसङ्गादनवस्थापरिहाराय युष्मत्प्रत्ययापेतत्वम्; अत एव अविषयत्वमात्मनो वक्तव्यम्; तथा च नाध्यास इत्यर्थः ।

कल्पतरुः ।

क्येति । प्रतीपं प्रातिलोम्येन । तदेव दर्शयति— निर्वचनीयमिति । कथमिति थमुप्रत्ययान्तस्य किशब्दस्य रूपम्; तत्र किशब्द आक्षेपार्थ इत्यर्थः । अप्रथमानत्वपक्षे दूषणं सर्वो हि इति भाष्योक्तमाह— सदातनेऽपीति ।

भाष्यकारेणात्मनोऽस्मत्प्रत्ययविषयत्वोपवर्णनेनाविषयत्वस्यासिद्धिरुक्ता सा न युक्ता, स्वप्रकाशस्य विषयत्वायोगात् इत्याशङ्क्य औपाधिकरूपेण विषयतामाह—

परिमलः ।

वन्तःकरणलयस्य भ्रुतिविद्वत्त्वेन तदानीमहंभृत्यसंभवात् स्वरूपतः सुषुप्तौ साक्षात्कृते प्रत्यगात्मनि सुप्तोत्थितपरामर्शस्तात्कालिकाहमर्थानुरागविषयो वक्तव्य इत्याशयः ।

प्रत्यगात्मनोऽविषयत्वं ब्रवीषि । उच्यते— न तावदयमेकान्तेनाविषयः,
अस्मत्प्रत्ययविषयत्वात्, अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धेः । न चाय-

भामती ।

परिहरति— उच्यते— न तावदयमेकान्तेनाविषयः । कुतः ? अस्मत्प्रत्य-
यविषयत्वात् । अयमर्थः— सत्यं प्रत्यगात्मा स्वयंप्रकाशत्वादविषयोऽनंशश्च ;
तथापि अनिर्वचनीयानाद्यविद्यापरिकल्पितबुद्धिमनःसूक्ष्मस्थूलशरीरेन्द्रियावच्छे-
दकभेदेनानवच्छिन्नोऽपि वस्तुतोऽवच्छिन्न इव अभिन्नोऽपि भिन्न इव अकर्तापि
कर्तेव अभोक्तापि भोक्तेव अविषयोऽप्यस्मत्प्रत्ययविषय इव जीवभावमापन्नः अव-
भासते, नभ इव घटमणिकमलिकाद्युपाध्यवच्छेदभेदेन भिन्नमिवानेकविधधर्मक-
मिवेति । न हि चिदेकरसस्यात्मनः चिदंशे गृहीते अगृहीतं किंचिदस्ति । न खलु
आनन्दनित्यत्वविभुत्वादयः अस्य चिद्रूपाद्वस्तुतो भिद्यन्ते, येन तद्गृहे न गृहे-
रन् । गृहीता एव तु कल्पितेन भेदेन न विवेचिता इत्यगृहीता इवाभान्ति ।

कल्पतरुः ।

सत्यमित्यादिना । बुद्धिमनःप्राणेन्द्रियाणां परलोकगतौ आश्रयभूतानि भूतसू-
क्ष्माणि सूक्ष्मं शरीरम् इन्द्रियाणि बाह्यानि । ननु स्वतः अविषयत्वमौपाधिकरूपेण
विषयत्वमिति किमिति व्यवस्थाप्यते स्वत एव शुक्तिवत् ग्रहणाग्रहणे किं न स्याता-
मित्याशङ्क्य निरंशत्वान्नित्याह— न हि चिदेकरसस्येति । ननु चिद्रूपे भात्यप्यान-
न्दादि न भार्ताति दृष्टम् ; नित्याह— न खल्विति । तर्हि साक्षिप्रतिभासे आन-
न्दाद्युल्लेखोऽपि स्यादित्याशङ्क्याह— गृहीता एवेति । यथा खल्वभिज्ञायां भासमा-
नमपि देवदत्तैक्यं तत्तेदंतोपाधिद्वारकसामानाधिकरण्यापरामर्शाद्विविक्तं नोल्लिख्यते,
एवं चिद्रूपभासेऽपि दुःखप्रत्यनीकत्वादिरूपेणापरामृष्टा आनन्दादयोऽप्यगृहीता इव

परिमलः ।

यथा खल्वभिज्ञायामिति । ननु 'देवदत्तोऽयम्' इत्यभिज्ञायामिदमर्थे यत् देवदत्तैक्यं
भासते तद्विविक्तमुल्लिख्यत एव । यत्तु तत्र तत्ताविशिष्टैक्यं विविक्तं नोल्लिख्यते तन्न
भासत एव । अतो भासमानस्य विविक्तोल्लेखाभावे नेदमुदाहरणमिति चेत्, न, एकस्मि-
न्निदमर्थे ऐक्यद्वयाभावेन भासमान एव देवदत्तैक्ये तत्तोपाधिपरामर्शाभावेन तत्ते-
दंताविशिष्टाभेदरूपतयोल्लेखाभावरूपस्य विविक्तानुल्लेखस्य विवक्षितस्य सत्त्वात् ॥

दुःखप्रत्यनीकत्वादिरूपेणेति । ननु दुःखप्रत्यनीकत्वं दुःखविरोधित्वं दुः-

भामती ।

न च आत्मनो बुद्ध्यादिभ्यो भेदस्तात्त्विकः येन चिदात्मनि गृह्यमाणे सोऽपि गृहीत एव भवेत्, बुद्ध्यादीनामनिर्वाच्यत्वेन तद्भेदस्याप्यनिर्वाचनीयत्वात् । तस्मा-
च्चिदात्मनः स्वयंप्रकाशस्यैव अनवच्छिन्नस्य अवच्छिन्नेभ्यो बुद्ध्यादिभ्यो भेदा-
ग्रहात् तदध्यासेन जीवभाव इति । तस्य च अनिदमिदमात्मनः अस्मत्प्रत्यय-
विषयत्वमुपपद्यते । तथा हि— कर्ता भोक्ता चिदात्मा अहंप्रत्यये प्रत्यवभासते ।
न च उदासीनस्य तस्य क्रियाशक्तिर्भोगशक्तिर्वा संभवति । यस्य च बुद्ध्यादेः

कल्पनरुः ।

भान्तीत्यर्थः । ननु चित्प्रतिभासे तदात्मत्वादानन्दादयो भान्ति चेत् तर्हि बुद्ध्या-
दिभ्यश्चैतन्यस्य भेदोऽपि प्रकाशेन, तत्र विद्यमानत्वात् ; तथा च बुद्ध्याद्यध्यासायोग
इत्याशङ्क्याह— न चात्मन इति । आनन्दादीनां वास्तवत्वाच्चैतन्यैकरसता न भेद-
स्यापीत्यमानमित्यर्थः । यदुक्त विषयत्वे युष्मत्प्रत्ययविषयत्वापत्तिः ततश्चानात्मत्व-
मिति, तत्राह— तस्य चेति । इदमात्मकत्वेन विषयत्वमनिदमात्मकत्वेनास्मदुल्लेख-
श्चापपद्यते इत्यर्थः । इदमनिदमात्मकत्वं जीवस्य तद्भ्रमान्वयप्रदर्शनेनोपपादयति—
तथा हीति । विच्छुरणात् मिश्रणात् । ननूपाधिपरिच्छेदमन्तरेणान्य एव परमा-

परिमलः ।

स्वव्यावर्तकमुखत्वं वा ? नायं, स्वकचन्दनादिविषयभोगदशायां दुःस्वस्मरणरहि-
ताना तज्जन्यानन्दे दुःस्वविरोधिविषयभोगसम्भवात् तदनुभवस्यासत्कल्पत्वेनापुरुषार्थ-
त्वप्रसङ्गात्, मुक्तौ कथमपि दुःस्वस्मरणप्रसक्त्यभावेन मुक्त्यानन्दानुभवस्य अपुरुषार्थ-
त्वप्रसङ्गाच्च ; अत एव न द्वितीयेऽपि, मुक्तौ मुखत्वादिकारकानुभवाभावात्— इति
चेत्, उच्यते— निरतिशय स्वरूपानन्दे संसारदशायामविद्यान्तःकरणोपधानदोषाद-
स्त्यध्यस्तोऽपकर्षः त विनानुभवाभावादिति विवक्षितम् । तथा च अध्यस्तापकर्षयुक्ततया
गृहीतोऽप्यानन्दो मेघावरणकृतापकर्षसौरालाकवदगृहीत इव भातीति तात्पर्यम् । यद्वा
सकलसांसारिकदुःस्वविरोधि यत् स्वरूपानन्दे निरतिशयानन्दत्वं तदनुभवाभावादिति
विवक्षितम् । तच्च स्वरूपाभिन्नमेव मुक्त्यानन्दानुभवे प्रकारो महावाक्यजन्यब्रह्मा-
भिन्नस्वस्वरूपसाक्षात्कार इवाभेदप्रतियोगिब्रह्मस्वरूपमिति न कश्चिदोषः ॥

आनन्दादय इति । आदिशब्देन नित्यत्वादयो गृह्यन्ते । आनन्दादीनामिति ।
ननु—आनन्दादीनामिव बुद्ध्यादिभेदस्यापि वास्तवत्वेनाद्वितीयचैतन्यैकरसता अवश्याभ्यु-
पगन्तव्या, आत्मनि बुद्ध्याद्यभेदाध्यासवादिनः तत्र तद्भेदोऽप्यध्यस्त इत्युक्त्ययोगात् ,

भामती ।

कार्यकरणसंघातस्य क्रियाभोगशक्ती न तस्य चैतन्यम् । तस्माच्चिदात्मैव कार्य-
करणसंघातेन ग्रथितो लब्धक्रियाभोगशक्तिः स्वयंप्रकाशोऽपि बुद्ध्यादिविषय-
विच्छुरणात् कथंचिदस्मत्प्रत्ययविषयः अहंकारास्पदं जीव इति च जन्तुरिति
च क्षेत्रज्ञ इति च आख्यायते । न खलु जीवश्चिदात्मनो भिद्यते । तथा हि
श्रुतिः— ‘अनेन जीवेनात्मना—’ इति । तस्माच्चिदात्मनोऽव्यतिरेकात् जीवः
स्वयंप्रकाशोऽपि अहंप्रत्ययेन कर्तृभोक्तृतया व्यवहारयोग्यः क्रियत इत्यहंप्रत्य-
यालम्बनमुच्यते । न च अध्यासे सति विषयत्वं विषयत्वे च अध्यासः इत्य-
न्योन्याश्रयत्वमिति सांप्रतम्, बीजाङ्कुरवदनादित्वात्, पूर्वपूर्वाध्यासतद्वासना-
विषयीकृतस्योत्तरोत्तराध्यासविषयत्वाविरोधादित्युक्तम्— ‘नैसर्गिकोऽयं लोक-
व्यवहारः’ इति भाष्यग्रन्थेन । तस्मात् सुष्ठूक्तम्— न तावदयमेकान्तेना-
विषय इति । जीवो हि चिदात्मतया स्वयंप्रकाशतया अविषयोऽपि औपा-

कल्पतरुः ।

"Edg. al. am.

त्मनो जीवः अहंप्रत्ययविषयोऽस्तु, तत्राह— न खल्विति । अस्मत्प्रत्ययविषयत्व-
मपि जीवस्याहंप्रत्ययविशिष्टे अन्तःकरणे व्यवहारयोग्यत्वापत्तिः न कर्मत्वम्, अतो
न कर्मकर्तृत्वविरोध इत्युपसंहारव्याजेनाह— तस्मादिति । स्वप्रकाशे यावत्सत्त्वं

परिमलः ।

अभेदाभावे तदात्मकभेदप्रतिक्षेपासंभवात् । न च बुद्ध्यादेः स्वरूपतोऽध्यस्तत्वादात्मनि
वस्तुतो न तद्भेदो नापि तदभेद इति वाच्यम्, अध्यस्तादपि रजतात् शुक्तौ तज्ज्ञाना-
बाध्यबाधगोचरभेददर्शनात्— इति चेत्, न, शुक्त्यादिगतरजतादिभेदस्यापि सर्व-
प्रपञ्चनिवर्तकब्रह्मज्ञानबाध्यत्वाभ्युपगमेन तद्वत् संसारदशायामबाध्यस्यापि बुद्ध्यादिभेदस्य
तद्बाध्यत्वोपपत्तेः । यदि च स वास्तव एवाद्वितीयचैतन्यैकरस इष्यते तथापि न
दोषः, बुद्ध्यादिप्रतियोगिकत्वापरामर्शोऽप्यगृहीत इव भातीति वक्तुं शक्यत्वात् ।
अयमपि टीकाकाराणामाचार्याणां च संमतः पक्षः । अत एव सौत्राथशब्दविचारप्रस्तावे
अन्तःकरणाद्यभावस्य ब्रह्मस्वरूपानतिरिक्ततया वास्तवत्वेनैव शुद्धत्वाद्यन्तगाहिब्रह्मसाक्षा-
त्कारविषयत्वं समर्थयिष्यते ॥

अस्मत्प्रत्ययविषयत्वमपीति । ननु चैतन्यस्याखण्डानन्दात्मकशुद्धस्वरूपेणाहं-
वृत्त्यविषयत्वेऽप्यौपाधिकरूपेण तद्विषयत्वं प्रागनुपदमेवोक्तं वक्ष्यते च शब्दापरोक्षनि-

मस्ति नियमः पुरोऽवस्थित एव विषये विषयान्तरमध्यसितव्यमिति ।
अप्रत्यक्षेऽपि ह्याकाशे बालास्तलमलिनताद्यध्यस्यन्ति । एवमविरुद्धः

भामती ।

धिकेन रूपेण विषय इति भावः । स्यादेतत् । न वयमपराधीनप्रकाशतया
अविषयत्वेनाध्यासमपाकुर्मः, किं तु प्रत्यगात्मा न स्वतो नापि परतः प्रथत
इत्यविषय इति ब्रूमः । तथा च सर्वथाप्रथसाने प्रत्यगात्मनि कुतोऽध्यास इत्यत
आह— अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धेः इति । प्रतीच आत्मनः प्रसिद्धिः
प्रथा, तस्या अपरोक्षत्वात् । यद्यपि प्रत्यगात्मनि नान्या प्रथास्ति तथापि भेदो-
पचारः, यथा 'पुरुषस्य चैतन्यम्' इति । एतदुक्तं भवति— अवश्यं चिदात्मा
अपरोक्षोऽभ्युपेतव्यः तदप्रथायां सर्वस्याप्रथनेन जगदान्ध्यप्रसङ्गादित्युक्तम् ।
श्रुतिश्चात्र भवति— 'तमेव भान्तमनु भाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभा-
ति' इति । तदेवं परमार्थपरिहारमुक्त्वा अभ्युपेत्यापि चिदात्मनः परोक्षतां प्रौ-
ढवादितया परिहायान्तरमाह— न चायमस्तीति । पुरोऽवस्थित एव अपरोक्ष
एव । कस्मादयं न नियम इत्यत आह— अप्रत्यक्षेऽपीति । हिर्यस्मादर्थे ।

कल्पतरुः ।

प्रकाशनानारोप इति पक्षः पूर्वपूर्वाध्यासवशादप्रकाशसमर्थनेन निरस्तः । इदानी-
मप्रथमाने नास्त्यारोप इति पक्षमुपन्यस्य निरस्यति— स्यादेतदित्यादिना । अपरोक्ष-

परिमलः ।

राकरणे; औपाधिकरूपापन्नश्च जीवः; तस्य कथमिह तद्विषयत्वमौपचारिकमित्युच्यते ?
तस्य तद्विषयत्वाभावे च तस्यास्मदुल्लेखो न स्यात् अन्तःकरणमात्रविषयत्वादिदमुल्लेख
एव स्यात् । सत्यम् । अहमर्थानुप्रविष्टानिदमंशरूपस्य सुखादिसाक्षिणः स्वप्रकाशस्या-
ज्ञानोपाधिकस्य जीवस्याहंवृत्तिविषयत्वं प्रागुक्तं वक्ष्यते च । इह तु तस्येदमंशस्येव
अहंवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यविषयत्वं मुख्यं नास्तीति तदौपचारिकमित्युच्यते । एवं च न
कर्मकर्तृत्वविरोध इति चैतन्यकर्मत्वप्रयुक्तस्य विरोधस्य परिहारः । वृत्तिकर्मत्वप्रयु-
क्तस्य तु पञ्चाभिविद्यायामुपासनाकर्मत्वप्रयुक्तस्येव कथंचिद्रूपभेदेन परिहार आख्येयः—
'अहं सुखी' इत्याद्यनुभवात् सुखादिविशिष्टरूपेण कर्मत्वम् अन्तःकरणविशिष्टरूपेण
कर्तृत्वमिति ॥

अप्रकाशसमर्थनेनेति । निरतिशयानन्दात्मकस्य शुद्धस्वरूपस्येति शेषः । अभि-

प्रत्यगात्मन्यप्यनात्मनामध्यासः । तमेतमेवंलक्षणमध्यासं पण्डिता अविद्येति मन्यन्ते, तद्विवेकेन च वस्तुस्वरूपावधारणं विद्यामाहुः । तत्रैवं

भामती ।

नभो हि द्रव्यं सत् रूपस्पर्शविरहान्न बाह्येन्द्रियप्रत्यक्षम् । नापि मानसम्, मनसोऽसहायस्य बाह्ये अप्रवृत्तेः ; तस्मादप्रत्यक्षम् । अथ च तत्र बाला अविवेकिनः परदर्शितदर्शिनः कदाचित्पार्थिवच्छायां श्यामतामारोप्य, कदाचित्तैजसं शुक्लत्वमारोप्य नीलोत्पलपलाशश्याममिति वा राजहंसमालाधवलमिति वा निर्वर्णयन्ति । तत्रापि पूर्वदृष्टस्य तैजसस्य वा तामसस्य वा रूपस्य परत्र नभसि स्मृतिरूपोऽवभास इति । एवं तदेव तलमध्यस्यन्ति अवाङ्मुखीभूतमहेन्द्रनीलमणिमयमहाकटाहकल्पमित्यर्थः । उपसंहरति— एवम् उक्तेन प्रकारेण सर्वाक्षेपपरिहारात्, अविरुद्धः प्रत्यगात्मन्यप्यनात्मनाम्— बुद्ध्यादीनाम्— अध्यासः । ननु सन्ति च सहस्रमध्यासाः, तत्किमर्थमयमेवाध्यास आक्षेपसमाधानाभ्यां व्युत्पादितः नाध्यासमात्रमित्यत आह— तमेतमेवंलक्षणमध्यासं पण्डिता अविद्येति मन्यन्ते । अविद्या हि सर्वानर्थबीजमिति श्रुतिस्मृतिहासपुराणादिषु सुप्रसिद्धम्, तदुच्छेदाय च वेदान्ताः प्रवृत्ता इति वक्ष्यति । प्रत्यगात्मन्यनात्माध्यास एव सर्वानर्थहेतुः न पुना रजतादिविभ्रमा इति स एवाविद्या, तत्स्वरूपं चाविज्ञातं न शक्यमुच्छेत्तुमिति तदेव व्युत्पाद्यं नाध्यासमात्रम् । अत्र च ‘एवंलक्षणम्’ इति एवरूपतया अनर्थहेतुतोक्ता । यस्मात्प्रत्यगात्मन्यज्ञानायादिरहिते अज्ञानायाद्युपेतान्तःकरणाद्यहितारोपेण प्रत्यगात्मानमदुःखं दुःखाकरोति, तस्मादनर्थहेतुः । न चैवं पृथग्जना अपि मन्यन्ते अध्यासम्, येन न व्युत्पाद्येतेत्यत उक्तम्— पण्डिता मन्यन्ते इति । ननु इयमनादिरतिनिरूढनिबिडवासनानुबद्धा अविद्या न शक्या निरोद्धुम्, उपायाभावात्— इति यो मन्यते तं प्रति तन्निरोधोपायमाह— तद्विवेकेन च वस्तुस्वरूपावधारणम्, निर्विकित्सं ज्ञानम्, विद्यामाहुः पण्ड-

कल्पतरुः ।

त्वाभावाच्च अप्रथमानता । अपरोक्षभ्रमाधिष्ठानत्वे ह्यपरोक्षेणात्मना भवितव्यम् । स चेत् नापरोक्षः तस्मिन्नध्यासोपयोगिप्रथनाभावान्नाध्यास इत्यर्थः । रूपरहितद्रव्यत्वात् स्पर्शरहितद्रव्यत्वादिति द्वौ हेतू वक्ति— नभो हीति । वायुः स्पर्शन

सति यत्र यदध्यासः तत्कृतेन दोषेण गुणेन वा अणुमात्रेणापि स न संबध्यते ॥

भामती ।

ताः । प्रत्यगात्मनि खलु अत्यन्तविविक्ते बुद्ध्यादिभ्यः बुद्ध्यादिभेदाग्रहनिमित्तो बुद्ध्याद्यात्मत्वतद्वर्माध्यासः । तत्र श्रवणमननादिभिर्यद्विवेकविज्ञानं तेन विवेकाग्रहे निवर्तिते, अध्यासापवाधात्मकं वस्तुस्वरूपावधारणं विद्या चिदात्मरूपं स्वरूपे व्यवतिष्ठत इत्यर्थः । स्यादेतत् । अतिनिरूढनिबिडवासनानुविद्धा अविद्या विद्यया अपवाधितापि स्ववामनावशात्पुनरुद्भवति प्रवर्तयिष्यति च वासनादिकार्यं स्वोचितमित्यत आह— तत्रैवं सति एवंभूतवस्तुतत्त्वावधारणे सति यत्र यदध्यासः तत्कृतेन दोषेण गुणेन वा अणुमात्रेणापि स न संबध्यते अन्तःकरणादिदोषेणाशनायादिना चिदात्मा, चिदात्मनो गुणेन चैतन्यानन्दादिना अन्तःकरणादि न संबध्यते । एतदुक्तं भवति— तत्त्वावधारणाध्यासस्य हि स्वभाव एव स तादृशः, यदनादिमपि निरूढनिबिडवासनमपि मिथ्याप्रत्ययमपनयति । तत्त्वपक्षपातां हि स्वभावो धियाम्, यथाहुर्बाह्या अपि— 'निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः । न बाधोऽयन्नवत्त्वेऽपि बुद्धेस्तत्त्वपक्षपाततः' इति । विशेषतस्तु चिदात्मस्वभावस्य तत्त्वज्ञानस्य अत्यन्तान्तर-

कल्पतरुः ।

प्रत्यक्ष इति पक्षे द्वितीयहेतुः । दुःखाकरोति वस्तुवृत्तेनादुःखिनं दुःखिनं करोतीत्यर्थः । वस्तुस्वरूपं च तदवधारणं चेति कर्मधारयमभिप्रेत्याभिव्यक्तं स्वरूपज्ञानमाह— चिदात्मरूपमिति ॥

निरुपद्रवभूतार्थेति । भावनाप्रकर्षाद्विशदाभं सर्वविषयं ज्ञानमुत्पद्यते; तेन विषयीकृतस्य निरुपद्रवपरमार्थस्वभावस्य संस्कारबलादनुवर्तमानविपर्ययैर्न बाधः । कुतः? बुद्धेः परमार्थभावनानाजन्त्याया वस्तुपक्षपातित्वेन प्राबल्यात् । ननु लब्धनाभ्यासवन्नैरात्म्यादिभावनानां सातिशयमेव कार्यं जनयति कथं सर्वविषयज्ञानलाभ इति शङ्कामपाकर्तुमयत्नवत्त्वेऽपीत्युक्तम् । लब्धनाभ्यासे हि यो युगमात्रदेशलब्धने

परिमलः ।

व्यक्तं स्वरूपज्ञानमिति । चरमसाक्षात्काररूपायां वृत्तावभिव्यक्तं स्वरूपज्ञानमेव अविवर्तयति यथा सूर्यकान्तरूढ सौर तेज एव तृणदाहकं तद्वत्, न तु वृत्तिरवि-

तमेतमविद्याख्यमात्मानात्मनोरितरेतराध्यासं पुरस्कृत्य सर्वे प्रमाणप्रमेयव्यवहारा लौकिका वैदिकाश्च प्रवृत्ताः, सर्वाणि च शास्त्राणि विधिप्रतिषेधमोक्षपराणि । कथं पुनरविद्यावद्विषयाणि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शास्त्राणि चेति ? उच्यते— देहेन्द्रियादिष्वहंममाभिमानहीनस्य

भामती ।

ज्ञस्य कुतोऽनिर्वाच्यया अविद्याया बाध इति । यदुक्तम् “सत्यानृते मिथुनीकृत्य विवेकाग्रहादध्यस्य ‘अहमिदम्’ ‘ममेदम्’ इति लोकव्यवहारः” इति तत्र व्यपदेशलक्षणो व्यवहारः कण्ठोक्तः । इतिशब्दसूचितं लोकव्यवहारमादर्शयति— तमेतमविद्याख्यमिति । निगदव्याख्यातम् । आक्षिपति— कथं पुनरविद्यावद्विषयाणि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि । तत्त्वपरिच्छेदो हि प्रमा विद्या, तत्साधनानि प्रमाणानि कथमविद्यावद्विषयाणि ? नाविद्यावन्तं प्रमाणान्याश्रयन्ति, तत्कार्यस्य विद्याया अविद्याविरोधित्वात् इति भावः । सन्तु वा प्रत्यक्षादीनि संवृत्यापि यथा तथा; शास्त्राणि तु पुरुषहितानुशासनपराणि अविद्याप्रतिपक्षतया नाविद्यावद्विषयाणि भवितुमर्हन्तीत्याह— शास्त्राणि चेति । समाधत्ते— उच्यते इति । देहेन्द्रियादिषु अहंममाभिमानहीनस्य तादात्म्यतद्दर्माभ्यासहीनस्य प्रमावृत्तानुपपत्तौ सत्यां प्रमाणप्रवृत्त्यनुपपत्तेः । अयमर्थः—

कल्पतरुः ।

प्रयत्नस्ततोऽधिको द्वियुगदेशलङ्घनेऽपेक्ष्यते । नैरात्म्यादितत्त्वविषयप्रत्ययाभ्यासे तु यादृशः प्रथमप्रत्ययोत्पादे प्रयत्नः तादृश एव द्वितीयादावपि वैशद्याधिक्यं च दृश्यते । तच्च निरतिशयं भवितुमर्हति । यत्र हि योऽभ्यासः कार्योत्कर्षकरः प्राचक्षते । प्रयत्नादधिकप्रयत्नानपेक्षश्च स तत्र निरतिशयकार्योत्कर्षं करोति पुटपाकाभ्यास इव सुवर्णस्य रक्तसारतामिति । अयत्नवत्त्वेऽप्यधिकप्रयत्नानपेक्षत्वेऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपातित्वेनोदयान्निरतिशयोत्कर्षसिद्धिश्चेत्यर्थः ॥

‘तमेतम्’ इत्यादिभाष्यस्य ‘अध्यस्य लोकव्यवहारः’ इति भाष्येण पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह—यदुक्तमिति । प्रमाकरणानि प्रमाणानि नाविद्यावन्तं प्रेरकत्वेनाश्रयन्त्यनुपयोगादित्याक्षेपाभिप्रायमाह—तत्त्वपरिच्छेदो हीति । विरोधाभिप्रायमाह—नाविद्यावन्तमिति । अहमभिमानहीनस्येति भाष्यपदं व्याचष्टे— तादात्म्येति । तादात्म्याध्यासो देहादिधर्मैक्याध्यासः । ममाभिमानहीनस्येतद्व्याकरोति— तद्धर्मेति । अध्या-

प्रमातृत्वानुपपत्तौ प्रमाणप्रवृत्त्यनुपपत्तेः । न हीन्द्रियाण्यनुपादाय प्रत्य-
क्षादिव्यवहारः संभवति । न चाधिष्ठानमन्तरेण इन्द्रियाणां व्यापारः

भामती ।

प्रमातृत्वं हि प्रमां प्रति कर्तृत्वम् । तच्च स्वातन्त्र्यम् । स्वातन्त्र्यं च प्रमा-
तुरितरकारकाप्रयोज्यस्य समस्तकारकप्रयोक्तृत्वम् । तदनेन प्रमाकरणं प्र-
माणं प्रयोजनीयम् । न च स्वव्यापारमन्तरेण करणं प्रयोक्तुमर्हति ।
न च कूटस्थनित्यश्चिदात्मा अपरिणामी स्वतो व्यापारवान् । तस्मात्
व्यापारबहुद्वयादितादात्म्याध्यासान् व्यापारवत्तया प्रमाणमधिष्ठातुमर्हतीति भ-
वत्यविद्यावत्पुरुषविषयत्वमविद्यावत्पुरुषाश्रयत्वं प्रमाणानामिति । अथ मा
प्रवर्तिषत प्रमाणानि, किं नश्छिन्नमित्यत आह— न हीन्द्रियाण्यनुपादाय
प्रत्यक्षादिव्यवहारः संभवति । व्यवह्रियते अनेनेति व्यवहारः फलम्, प्रत्य-
क्षादीनां प्रमाणानां फलमित्यर्थः । ‘इन्द्रियाणि’ इति इन्द्रियलिङ्गादीनीति द्रष्ट-
व्यम्, ‘दण्डिनो गच्छन्ति’ इतिवत् । एवं हि ‘प्रत्यक्षादि’ इत्युपपद्यते ।
व्यवहारक्रियया च व्यवहार्याक्षेपात्समानकर्तृकता । अनुपादाय यो व्यवहार
इति योजना । किमिति पुनः प्रमाता उपादत्ते प्रमाणानि, अथ स्वयमेव
कस्मान्न प्रवर्तते इत्यत आह— न चाधिष्ठानमन्तरेणेन्द्रियाणां व्यापारः,
प्रमाणानां व्यापारः, संभवति । न जातु करणान्यनधिष्ठितानि कर्त्रा स्व-
कार्ये व्याप्रियन्ते, मा भूत्कुविन्दरहितेभ्यो वेमादिभ्यः पटोत्पत्तिरिति ।

कल्पतरुः ।

सहीनस्य प्रमातृत्वानुपपत्तिमुपपादयति— प्रमातृत्वं हीति । निर्व्यापारे चिदात्मनि
प्रमाणप्रेरणं व्यापारः परोपाधिरध्यस्त इति प्रमाणानामविद्यावत् प्रेत्यत्वमित्यर्थः ।
दण्डिन इति । यथा दण्ड्यदण्डिसमुदायलक्षणाद्वारेण समूहिपरो दण्डिशब्दः एव-
मिन्द्रियशब्दोऽपि इन्द्रियानिन्द्रियप्रमाणपर इति । व्यवहार इति क्रियामात्रोपादाना-
त्समानकर्तृकक्रियाद्वयापेक्षत्वाप्रत्ययायोगमाशङ्क्यार्थाक्षिप्तकर्तृरूपादानेन परिहरति—
व्यवहारक्रियेयेति । व्यवहार्याक्षेपादिति । व्यवहारिण आक्षेपादित्यर्थः । अनुपादाय
व्यवहारो न संभवतीत्युक्तमनुपपन्नम्, अनुपादानस्य प्रमातृकर्तृकत्वेनासंभवनस्य च
व्यवहारकर्तृकत्वेन कर्तृभेदादित्याशङ्क्याह— अनुपादायेति । नैवमिह संबन्धोऽनुपा-
दाय न संभवतीति; किं तर्हि? अनुपादाय यो व्यवहारः स न संभवतीति । किमिति

संभवति । न च अनध्यस्तात्मभावेन देहेन कश्चिद्व्याप्रियते । न चैत-
स्मिन्सर्वस्मिन्नसति आत्मनोऽसङ्गस्य प्रमातृत्वमुपपद्यते । न च प्रमातृत्व-

भामती ।

अथ देह एवाधिष्ठाता कस्मान्न भवति, कृतमत्रात्माध्यासेनेत्यत आह—
न चानध्यस्तात्मभावेन देहेन कश्चिद्व्याप्रियते । सुषुप्तेऽपि व्यापारप्रसङ्गा-
दिति भावः । स्यादेतत् । यथानध्यस्तात्मभावं वेमादिकं कुविन्दो व्यापा-
रयन्पटस्य कर्ता, एवमनध्यस्तात्मभावं देहेन्द्रियादि व्यापारयन् भविष्यति
तदभिज्ञः प्रमाता इत्यत आह— न चैतस्मिन्सर्वस्मिन् इतरेतरात्माध्यासे इत-
रेतरधर्माध्यासे च असति, आत्मनोऽसङ्गस्य सर्वथा सर्वदा सर्वधर्मधर्मि-
युक्तस्य प्रमातृत्वमुपपद्यते । व्यापारवन्तो हि कुविन्दादयो वेमादीनधिष्ठाय
व्यापारयन्ति, अनध्यस्तात्मभावस्य तु देहादिष्वात्मनो न व्यापारयोगोऽस-
ङ्गत्वादित्यर्थः । आतश्चाध्यासाश्रयाणि प्रमाणानीत्याह— न च प्रमातृत्व-

कल्पतरुः ।

पुनरिति सांख्यस्य शङ्का । अथ स्वयमेवेति स्वभाववादिनः । अथ देह एवेति
लोकायतिकस्य । एवं प्रमाणप्रेरकत्वेनाध्यासं समर्थ्य प्रमाश्रयत्वेनापि समर्थ्यते—
आतश्चेति । अवश्यं चेत्यर्थः । मा भूत्प्रमातृत्वमन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिः एतावता कथं
प्रमाणानामध्यासाश्रितत्वमित्याशङ्क्य चिदचिद्रूपसंवलितप्रमाया आश्रयः प्रमाता-
पि तत्स्वभावो भवितुमर्हति । न च चिदचित्संवलनमध्यासमन्तरेणेति भवन्ति

परिमलः ।

द्यानिवर्तिका जडत्वात् इत्याशयेन कर्मधारयोक्तिः । स्वयमेवेति स्वभाववादिन इति ।
वत्सविवृद्धयर्थं क्षीरमिव पुरुषभोगापवर्गार्थं प्रधानं स्वयमेव प्रवर्तत इति वदतः सांख्यस्य
शङ्काया विवरणार्थत्वेन योजयितुं शक्यत्वेऽपि सांख्यमते पुरुषसंनिधानमात्रस्यापेक्षि-
तत्वात्तत्साध्याप्यपेक्षामवदतः स्वभाववादिनो मते स्वयमेवेत्येवकारस्य स्वारस्यमस्तीति स्वभा-
ववादिमतपरतया योजितम् । प्रमाश्रयत्वेनापि समर्थ्यते इति । 'न च प्रमातृत्वम-
न्तरेण—' इति भाष्यं पूर्वभाष्यशेषत्वेन प्रतीयमानमपि 'प्रमातृत्वानुपपत्तौ प्रमाणप्रवृत्त्यनु-
पपत्तेः इति पूर्वभाष्यगतवाक्येन पौनरुक्त्यपरिहाराय युक्त्यन्तरपरत्वेन व्याख्यायत इति
भावः ॥

मन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरस्ति । तस्मादविद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि

भामती ।

मन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरस्ति । प्रमायां खलु फले स्वतन्त्रः प्रमाता भवति । अन्तःकरणपरिणामभेदश्च प्रमेयप्रवणः कर्तृस्थश्चित्त्वभावः प्रमा । कथं च जडस्यान्तःकरणस्य परिणामश्चिद्रूपो भवेत्, यदि चिदात्मा तत्र नाध्यस्येत ? कथं चैष चिदात्मकर्तृको भवेत्, यद्यन्तःकरणं व्यापारवत् चिदात्मनि नाध्यस्येत् ? तस्मादितरेतराध्यासाच्चिदात्मकर्तृस्थं प्रमाफलं सिध्यति, तत्सिद्धौ च प्रमातृत्वम् । तामेव च प्रमामुररीकृत्य प्रमाणस्य प्रवृत्तिः । प्रमातृत्वेन च प्रमा उपलक्ष्यते । प्रमायाः फलस्याभावे प्रमाणं न प्रवर्तेत । तथा च प्रमाणमप्रमाणं स्यादित्यर्थः । उपसंहरति— तस्मादविद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि प्रमाणा-

कल्पतरुः ।

प्रमाणान्यध्यासाश्रयाणीत्याह— प्रमायां स्वत्विति । परिणामविशेष उद्धृतसत्त्वः प्रमेयप्रवण इति सुखादेर्व्यवच्छिनत्ति । परिणामतया च जाड्यमुक्तम् । यदि चिदात्मा तत्रान्तःकरणेऽध्यस्येत तर्ह्येव तत्परिणामश्चिद्रूपो भवेदित्यर्थः । तत्सिद्धौ चेति । प्रमाश्रयत्वं हि प्रमातृत्वमित्यर्थः । अनेन 'नाविद्यावन्तम्' इति ग्रन्थस्थ आक्षेपः परिहृतः । 'तत्त्वपरिच्छेदो हि' इति ग्रन्थस्थ परिहरति—तामेव चेति । प्रमातृत्वेन चेति ।

परिमलः ।

प्रमाश्रयत्वं हीति । 'न हीन्द्रियाण्यनुपादाय' इत्यादिभाष्ये प्रमातृत्वं प्रमाकरणादिप्रयोक्तृत्वरूप प्रमाकर्तृत्वमिति प्रमाणप्रेरकत्वेनाध्याससमर्थनार्थमुक्तम् । इह तु चिद्रूपतया परिणामत्वेनाचिद्रूपतया च चिदचित्संवलनरूपा या प्रमा तदाश्रयत्वं केवलचितः केवलाचितश्च न संभवतीति प्रमाश्रयत्वेनाध्याससमर्थनार्थं प्रमातृत्वं प्रमाश्रयत्वमिति व्याख्यायते । यद्यप्युभयथाप्यध्याससमर्थनं प्रत्यगात्मनः कौटस्थ्यं सिद्धं कृत्वा प्रवृत्तं तत्कौटस्थ्ये विप्रतिपद्यमानं प्रति नोपन्यासाहम्, तथापि श्रुतिसिद्धं तत्कौटस्थ्यं प्रामाणिकानां न विप्रतिपद्यमानमिति तात्पर्यम् । अनेनेति । 'नाविद्यावन्तम्—' इति शङ्काग्रन्थो हि विरोधाभिप्रायः; स तु विद्याया एवाचित्संवलितरूपत्वेनाविद्यागर्भत्वान्नास्ति विरोध इति परिहृत इत्यर्थः । अनुपयोगपरिहारार्थः 'तामेव—' इति ग्रन्थः, अध्यासमपेक्ष्य प्रमाणप्रवृत्तेस्तेन प्रमोपयोगकथनादित्यवतारयति— तत्त्वेति । इह यदि प्रमातृत्वं प्रमाकरणादिप्रेरकत्वरूपं प्रमायां स्वातन्त्र्यं तदा प्रमाणप्रेरकत्वेनाध्याससमर्थनमेवास्यापि भाष्यस्यार्थः स्यादिति पूर्वभाष्येण पौनरुक्त्यं भवेत्, यदि तु तत्प्रेरणानुकूला शक्तिरिह

प्रमाणानि शास्त्राणि चेति । पञ्चादिभिश्चाविशेषात् । यथा हि पञ्चादयः शब्दादिभिः श्रोत्रादीनां संबन्धे सति शब्दादिविज्ञाने प्रतिकूले जाते ततो निवर्तन्ते, अनुकूले च प्रवर्तन्ते ; यथा दण्डोद्यतकरं पुरुषमभिमुखमुपलभ्य 'मां हन्तुमयमिच्छति' इति पलायितुमारभन्ते, हरित-तृणपूर्णपाणिमुपलभ्य तं प्रति अभिमुखीभवन्ति ; एवं पुरुषा अपि व्यु-

भामती ।

नि । स्यादेतत् । भवतु पृथग्जनानामेवम् ; आगमोपपत्तिप्रतिपन्नप्रत्यगात्मतत्त्वानां व्युत्पन्नानामपि पुंसां प्रमाणप्रमेयव्यवहारा दृश्यन्त इति कथमविद्यावद्विषयाण्येव प्रमाणानीत्यत आह— पञ्चादिभिश्चाविशेषादिति । विदन्तु नाम आगमोपपत्तिभ्यां देहेन्द्रियादिभ्यो भिन्नं प्रत्यगात्मानम् ; प्रमाणप्रमेयव्यवहारे तु प्राणभृन्मात्रधर्मत्वं नातिवर्तन्ते । यादृशं हि पशुशकुन्तादीनामविप्रतिपन्नसु-ग्धभावानां व्यवहारस्तादृशं व्युत्पन्नानामपि पुंसां दृश्यते । तेन तत्सामान्यात्तेषामपि व्यवहारसमये अविद्यावत्त्वमनुमेयम् । चशब्दः समुच्चये । उक्तशङ्कानिवर्तनसहिता पूर्वोक्तापपत्तिः अविद्यावत्पुरुषविषयत्वं प्रमाणानां साधयतीत्यर्थः । एतदेव विभजते— यथा हि पञ्चादय इति । अत्र च शब्दादिभिः श्रोत्रादीनां संबन्धे सति इति प्रत्यक्षं प्रमाणं दर्शितम् । शब्दादिविज्ञाने इति तत्फलमुक्तम् । प्रतिकूले इति च अनुमानफलम् । तथा हि शब्दादिस्वरूपमुपलभ्य तज्जातीयस्य प्रतिकूलतामनुस्मृत्य तज्जातीयतयोपलभ्यमानस्य प्रतिकूलतामनुमिमत इति । उदाहरति— यथा दण्डेति । शेषमतिरोहितार्थम् । स्यादेतत् । भवन्तु प्रत्यक्षादीन्यविद्यावद्विषयाणि । शास्त्रं तु 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत'

कल्पतरुः ।

अनुपलक्षणे हि प्रमायाः प्रमातृत्वशक्तिः स्वयमेवोपकल्प्या नाध्यासोपपादिका, प्रमा तु चिदचिद्रूपगर्भिणी कल्पयत्यध्यासमिति ॥

परिमलः ।

प्रमातृत्वम् ; तत्राह— प्रमातृत्वशक्तिरिति । न च प्रेरणव्यापारेण कल्पितया शक्त्या अध्यास उपपाद्यतामिति वाच्यम्, प्रथमोपस्थितेन तस्याः कल्पकेनैव तदुपपादनसंभवात् तस्य च कृतत्वादिति भावः । प्रमा त्विति । तु-शब्दः प्रमाणप्रेरणव्यापारोपस्थि-

त्पन्नचित्ताः क्रूरदृष्टीनाक्रोशतः खड्गोद्यतकरान्बलवत उपलभ्य ततो निवर्तन्ते, तद्विपरीतान्प्रति प्रवर्तन्ते । अतः समानः पञ्चादिभिः पुरुषाणां प्रमाणप्रमेयव्यवहारः । पञ्चादीनां च प्रसिद्ध एव अविवेकपूर्वकः प्रत्यक्षादिव्यवहारः । तत्सामान्यदर्शनाद्व्युत्पत्तिमतामपि पुरुषाणां

भामती ।

इत्यादि न देहात्माध्यासेन प्रवर्तितुमर्हति । अत्र हि आमुष्मिकफलोपभोग-योग्यः अधिकारी प्रतीयते । तथा च पारमर्षे सूत्रम्— ‘शास्त्रफलं प्रयोक्तारि तल्लक्षणत्वात्तस्मात्स्वयं प्रयोगे स्यात्’ इति । न च देहादि भस्मीभूतं पारलौ-

कल्पतरुः ।

तथा च पारमर्षमिति । शेषलक्षणेऽभिहितम्—‘शास्त्रफलं प्रयोक्तारि तल्लक्षणत्वात्तस्मात्स्वयं प्रयोगे स्यात्’ । ‘दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत’ इत्यत्र संशयः— किं साङ्गे प्रधाने यजमान एव कर्ता उतोदेशत्यागात्मकप्रधाने एव यजमानस्य कर्तृत्वमङ्गेषु यथायथमृत्विजामिति । तत्रेदं पूर्वपक्षसूत्रम् । साङ्गप्रधानस्य प्रयोगे अनुष्ठाने स्वयं यजमानः कर्ता स्यात्, यतः शास्त्रगम्यं फलं प्रयोक्तारि प्रतीयते । कुतः? तल्लक्षणत्वाच्छब्दप्रमाणकत्वादस्यार्थस्य । ‘स्वर्गकामो यजेत’ इति स्वर्गोद्देशेन भावनां विदधदाह्यातं भावनाक्षितकर्तृसंबद्धं फलमवगमयति । आत्मनेपदेन च फलस्य कर्तृगामिता प्रतीयते । साङ्गं च प्रधानं फलसाधनमिति सर्वत्र याजमानत्वे प्राप्ते, सिद्धान्तः— ‘अन्यो वा स्यात्परिक्रयान्नाद्विप्रतिषेधात्प्रत्यगात्मनि’ । यदि यजमान एव सर्वत्र कर्ता स्यात् तर्हि दक्षिणाभिः परिक्रयणमृत्विजामनर्थकं स्यात् । स्वस्मिंश्च परिमलः ।

त्यनपञ्चोपस्थितिकत्वविशेषद्योतनार्थः । उद्देशत्यागात्मकेति । यजमानद्रव्यस्य स्वत्वत्यागोऽन्येन कर्तुमशक्य इति तस्मिन्प्रधाने यजमानस्यैव कर्तृत्वं तथैव ऋत्विगानमनार्थे दक्षिणादानेऽपि उपलक्षणमेतत् फलप्रतिग्रहयोग्यतापादकतपःप्रभृतेभ्यः । एवकारस्तदितराङ्गकलापव्यवच्छेदार्थः । भावनाक्षिप्तेति । ननु ‘पचन्ति पाचकाः’ इत्यत्र भावनाक्षितपाचकरूपकर्तृगामित्वं पाकफलस्य नास्तीति दृष्टमिति चेत्; न, तत्राकर्तृगामिक्रियाफलार्थकपरस्मैपदबलात् पाकफलस्यान्यगामित्वेऽप्यत्र बाधकाभावेनौत्सर्गिककर्तृगामित्वत्यागायोगादिति भावः । न केवलं कर्तृगामित्वे बाधकाभावमात्रम्, तत्र साधकान्तरमप्यस्तीत्याह— आत्मनेपदेन चेति । अनर्थकं स्यादिति । भूतिदानं हि स्वफलार्थं

प्रत्यक्षादिव्यवहारस्तत्कालः समान इति निश्चीयते । शास्त्रीये तु व्यवहारे यद्यपि बुद्धिपूर्वकारी नाविदित्वा आत्मनः परलोकसंबन्धमधिक्रियते, तथापि न वेदान्तवेद्यमशनायाद्यतीतमपेतब्रह्मक्षत्रादिभेदमसंसार्या-

भामती ।

किंकाय फलाय कल्पत इति देहाद्यतिरिक्तं कंचिदात्मानमधिकारिणमाक्षिपति शास्त्रम्, तदवगमश्च विद्येति कथमविद्यावद्विषयं शास्त्रमित्याशङ्क्याह— शास्त्रीये त्विति । तु-शब्दः प्रत्यक्षादिव्यवहाराङ्गिनस्ति शास्त्रीयम् । अधिकारशास्त्रं हि स्वर्गकामस्य पुंसः परलोकसंबन्धं विना न निर्वहतीति तावन्मात्रमाक्षिपेत्, न त्वस्यासंसारित्वमपि, तस्याधिकारेऽनुपयोगात्, प्रत्युत औपनिषदस्य पुरुषस्य अकर्तुरभोक्तुरधिकारविरोधात् । प्रयोक्ता हि कर्मणः कर्मजनितफलभोगभागी कर्मण्यधिकारी स्वामी भवति । तत्र कथमकर्ता प्रयोक्ता, कथं च अभोक्ता कर्मजनितफलभोगभागी ! तस्मादनाद्यविद्यालब्धकर्तृत्वभोक्तृत्वब्राह्मणत्वाद्यभि-

कल्पतरुः ।

परिक्रयो विप्रतिषिद्धः, तत आध्वर्यवादिकमृत्विग्भिरेव कार्यम् तस्मिंश्च परिक्रयद्वारा प्रयोजककर्तृत्वाद्यजमान एव साङ्गप्रधानफलभागिति । अत्र च पूर्वपक्षसिद्धान्तयोः कर्तृगामिनि फले न विगानमिति पूर्वपक्षसूत्रमपि तावत्संशे प्रमाणमित्युदाहृतम् ॥

अशनायाद्यतीतपदसूचिताकर्तृत्ववैपरीत्यमाह— प्रयोक्ता हीति । असंसार्यात्मतत्त्वपदसूचिताभोक्तृत्ववैपरीत्यमाह— कर्मजनितेति । अपेतब्रह्मेत्याद्युक्तानधिकाररूपवैपरीत्यमाह— अधिकारीति । अधिकारीत्यस्य व्याख्यानं स्वामीति । अकर्ता कर्तृत्वशक्तिरहितः । ननु ब्रह्मज्ञानेन कर्मविधयो यदि यदा कदापि

परिमलः ।

कर्म परैः कारयितुमित्येवं लोके दृष्टार्थमवगतम् । अतो दृष्टार्थपरिक्रयविधिवलात् परिक्रौतेः कर्म कारणीयमिति नियमोऽवसीयत इति भावः । आध्वर्यवादिकमिति । आध्वर्यवादिसमाख्यायुक्तकाण्डाम्नातमङ्गजातं समाख्यावशादध्वर्यादिभिः कर्तव्यमित्यधिकरणान्तरव्युत्पादनीयार्थस्य बुद्धिसौकर्यार्थमहोपन्यासः । प्रयोजककर्तृत्वादिति । स्वतन्त्रप्रयोजकसाधारणकर्तृत्वसामान्यपरं साङ्गप्रधानानुष्ठापकप्रयोगविधिगतमाख्यातमिति भावः । अप्रयोक्त्यर्थे कथं प्रयोक्त्यनेन पौनरुक्त्यपरिहारायाह— अकर्ता कर्तृत्वशक्तिर-

तत्तत्त्वमधिकारेऽपेक्ष्यते, अनुपयोगात् अधिकारविरोधाच्च । प्राक् च तथाभूतात्मविज्ञानात् प्रवर्तमानं शास्त्रमविद्यावद्विषयत्वं नातिवर्तते । तथा हि—‘ब्राह्मणो यजेत’ इत्यादीनि शास्त्राण्यात्मनि वर्णाश्रमवयोवस्था-

भामती ।

मानिनं नरमधिकृत्य विधिनिषेधशास्त्रं प्रवर्तते । एवं वेदान्ता अप्यविद्यावत्पुरुष-विषया एव । न हि प्रमात्रादिविभागादृते तदर्थ्याधिगमः । ते त्वविद्यावन्तमनु-शासतो निर्मृष्टनिखिलाविद्यमनुशिष्टं स्वरूपे व्यवस्थापयन्तीत्येतावानेषां वि-शेषः । तस्मादविद्यावत्पुरुषविषयाण्येव शास्त्राणीति सिद्धम् । स्यादेतत् । यद्यपि विरोधानुपयोगाभ्यामौपनिषदः पुरुषः अधिकारे नापेक्ष्यते तथाप्युपनिषद्द्रव्यो-ऽवगम्यमानः शक्तोऽधिकारं निरोद्धुम् । ततश्च परस्परपराहृतार्थत्वेन कृत्स्न एव वेदः प्रामाण्यमपजह्यादित्यत आह— प्राक् च तथाभूतात्मेति । सत्य-मौपनिषदपुरुषाधिगमः अधिकारविरोधी, तस्मात्तु पुरस्तात्कर्मविधयः स्वोचितं व्यवहारमभिनिर्वर्तयन्तो नानुपजातेन ब्रह्मज्ञानेन शक्या निरोद्धुम् । न च परस्परपराहृतिः, विद्याविद्यावत्पुरुषभेदेन व्यवस्थापपत्तेः । यथा ‘न हिंस्यात्सर्वा भूतानि’ इति साध्यांशनिषेधेऽपि ‘इयेनेनाभिचरन्यजेत’ इति शास्त्रं प्रवर्तमानम् ‘न हिंस्यात्—’ इत्येतेन न विरुध्यते, तत्कस्य हेतोः? पुरुषभेदादिति । अवजितक्रोधारातयः पुरुषा निषेधे अधिक्रियन्ते, क्रोधारातिवशीकृतास्तु इयेनादिशास्त्रे इति । अविद्यावत्पुरुषविषयत्वं नातिवर्तते इति यदुक्तं तदेव स्फुटयति— तथा हीति । वर्णाध्यासः— ‘राजा राजसूयेन यजेत’ इत्यादिः । आश्रमाध्यासः— ‘गृहस्थः सदृशीं भार्यां विन्देत्’ इत्यादिः । वयोध्यासः— कृष्ण-केशोऽग्नीनादधीत’ इत्यादिः । अवस्थाध्यासः— ‘अप्रतिसमाधेयव्याधीनां जलादिप्रवेशेन प्राणत्यागः’ इत्यादिः । आदिग्रहणं पातकोपपातकसंकरीकरणा-

कल्पतरुः ।

बाधिष्यन्ते तर्ह्यप्रमाणं स्युः, तत्राह— न च परस्परेति । पातकेति । पातकं ब्रह्मवधादि । उपपातकं गोवधादि । संकरीकरणादीनि च मनु-नोक्तानि— ‘खराश्वोष्ट्रवराहाणामजाविकवधस्तथा । संकरीकरणं ज्ञेयं मीनाहिमहि-

परिमरुः ।

हित इति । पातकं ब्रह्मवधादीति । अत्र पातकशब्देन महापातकमतिपातकं समपातकं

दिविशेषाध्यासमाश्रित्य प्रवर्तन्ते । अध्यासो नाम अतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्य-
वोचाम । तद्यथा— पुत्रभार्यादिषु विकलेषु सकलेषु वा 'अहमेव विकलः,

भामती ।

पात्री करणमलिनीकरणाद्यध्यासोपसंग्रहार्थम् । तदेवमात्मानात्मनोः परस्पराध्या-
समाश्लेषसमाधानाभ्यामुपपाद्य प्रमाणप्रमेयव्यवहारप्रवर्तनेन च दृढीकृत्य तस्या-
नर्थहेतुत्वमुदाहरणप्रपञ्चेन प्रतिपादयन् तत्स्वरूपमुक्तं स्मारयति— अध्यासो
नाम अतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्यवोचाम । 'स्मृतिरूपः परत्र पूर्वदृष्टावभासः' इत्यञ्च
संक्षेपाभिधानमेतत् । तत्र 'अहम्' इति धर्मितादात्म्याध्यासमात्रम् 'मम' इत्य-
नुत्पादितधर्माध्यासं नानर्थहेतुरिति धर्माध्यासमेव ममकारं साक्षादशेषानर्थसंसार-
रकारणमुदाहरणप्रपञ्चेनाह— तद्यथा पुत्रभार्यादिष्विति । देहतादात्म्यमा-
त्मन्यध्यस्य देहधर्मं पुत्रकलत्रादिस्वाम्यं च कुशत्वादिवदारोप्याह— 'अहमेव
विकलः, सकलः' इति । स्वस्य खलु साकल्येन स्वाम्यसाकल्यात् स्वामीश्वरः
सकलः संपूर्णो भवति । तथा स्वस्य वैकल्येन स्वाम्यवैकल्यात् स्वामीश्वरो विकलो-

कल्पतरुः ।

पस्य च ॥ निन्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् । अपात्रीकरणं ज्ञेयमस-
त्यस्याभिभाषणम् ॥ कृमिकीटवयोहत्या मद्यानुगतभोजनम् । फलैधःकुसुमस्तेयम-
धैर्यं च मलावहम्' इति । आदिशब्दात्तदुक्तं जातिभ्रंशकरादि गृह्यते— 'ब्राह्मणस्य
रुजः कृत्यं प्रातिरन्नेयमद्योः । जैह्वयं पुंसि च मैथुन्यं जातिभ्रंशकरं हि तत्'
इति । अभ्यर्हितत्वाद्धर्म्यध्यासः प्रथमं वक्तव्य इत्याशङ्क्याह— तत्राहमिति ।
गृहीतविवेकत्वात्पुत्रादीनामात्मनि तद्धर्माध्यासासंभवमाशङ्क्याह— देहतादात्म्य-
मिति । देहगतस्वामित्वस्यारोपे कथं साकल्यवैकल्यारोपसिद्धिः ? तत्राह— स्वस्य
खल्विति । देहगतस्वामित्वस्य ये सकलत्वविकलत्वे ते चेदात्मन्यध्यस्ते कथं बाह्य-

परिमलः ।

चेति त्रिविधं पातकं गृह्यते । जातिभ्रंशकरादि इत्यादिशब्देन प्रकीर्णकं गृह्यते । अनुक्रा-
न्ताष्टविधपापानन्तर्भूतं पापं प्रकीर्णकम् । एवमेकैकसंज्ञया केषांचित्केषांचित्पापानां
क्रोडीकारस्तेषु तेष्वेकरूपनरकादिफलप्रायश्चित्तोपदेशार्थः । देहगतस्वामित्वस्येति ।
ननु पुत्रभार्यादिस्वामित्वं देहगतं न भवति, तस्य पुत्रभार्याद्युपचाराधीनभोगाभावात् ।
तदधीनभोगभाक्त्वव्यतिरेकेण तद्वैकल्यसाकल्यप्रयुक्तवैकल्यसाकल्यार्हस्य स्वामित्वस्याभा-

सकलो वा' इति बाह्यधर्मानात्मन्यध्यस्यति ; तथा देहधर्मान् 'स्थूलोऽहम्, कृशोऽहम्, गौरोऽहम्, तिष्ठामि गच्छामि लङ्घयामि च' इति ; तथेन्द्रियधर्मान् 'मूकः काणः क्लीबो बधिरोऽन्धोऽहम्' इति ; तथान्तःकरणधर्मान् कामसंकल्पविचिकित्साध्यवसायादीन् । एवमहंप्रत्ययिनमशेषस्वप्रचारसाक्षिणि प्रत्यगात्मन्यध्यस्य तं च प्रत्यगात्मानं सर्वसाक्षिणं तद्विपर्ययेणान्तःकरणादिष्वध्यस्यति । एवमयमनादिरनन्तो नैसर्गिको-

भामती ।

ऽसंपूर्णो भवति । बाह्यधर्मा ये वैकल्यादयः स्वाम्यप्रणालिकया संचारिताः शरीरे तानात्मन्यध्यस्यतीत्यर्थः । यदा च परोपाध्यपेक्षे देहधर्मे स्वाम्ये इयं गतिः तदा कैव कथा अनौपाधिकेषु देहधर्मेषु कृशत्वादिषु इत्याशयवानाह— तथा देहधर्मानिति । देहादप्यन्तरङ्गाणामिन्द्रियाणामध्यस्तात्मभावानां धर्मान्मूकत्वादीन् ततोऽप्यन्तरङ्गस्यान्तःकरणस्य अध्यस्तात्मभावस्य धर्मान्कामसंकल्पादीन् आत्मन्यध्यस्यतीति योजना । तदनेन प्रपञ्चेन धर्माध्यासमुक्त्वा तस्य मूलं धर्म्यध्यासमाह— एवमहंप्रत्ययिनम् । अहंप्रत्ययो वृत्तिर्यस्मिन्नन्तःकरणादौ सोऽयमहंप्रत्ययी, तं स्वप्रचारसाक्षिणि अन्तःकरणप्रचारसाक्षिणि चैतन्योदासीनताभ्यां प्रत्यगात्मन्यध्यस्य । तदनेन कर्तृत्वभोक्तृत्वे उपपादिते । चैतन्यमुपपादयति— तं च प्रत्यगात्मानं सर्वसाक्षिणं तद्विपर्ययेण अन्तःकरणादिविपर्ययेण, अन्तःकरणाद्यचेतनं तस्य विपर्ययः चैतन्यं तेन । इत्थं भूतलक्षणे तृतीया । अन्तःकरणादिष्वध्यस्यति । तदनेन अन्तःकरणाद्यवच्छिन्नः प्रत्यगात्मा इदमनिरूपश्चेतनः कर्ता भोक्ता कार्यकारणाविद्याद्वयाधारोऽहंकारास्पदं संसारी सर्वानर्थसंभारभाजनं जीवात्मा इतरेतराध्यासोपादानः तदुपादानश्चाध्यास इत्यनादिवात् बीजाङ्कुरवन्नेतरेतराश्रयत्वमित्युक्तं भवति । प्रमाणप्रमेयव्यवहारदृढीकृतमेव शिष्यहिताय स्वरूपाभिधानपूर्वकं सर्वलोका-

कल्पतरुः ।

ग्रहणं भाष्ये ! तत्राह— बाह्येति । साक्षिशब्दार्थमाह— चैतन्योदासीनताभ्यामिति । सक्रियोपाधेरात्मन्यारोपादात्मनि कर्तृत्वभोक्तृत्वे उपपादिते इत्यर्थः । चैतन्यमिति । अन्तःकरणादिगतमित्यर्थः । साक्षिणि इति निर्देशात् शुद्धेऽध्यास

ऽध्यासो मिध्याप्रत्ययरूपः कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रवर्तकः सर्वलोकप्रत्यक्षः ।
अस्यानर्थहेतोः प्रहाणाय आत्मैकत्वविद्याप्रतिपत्तये सर्वे वेदान्ता आर-
भ्यन्ते । यथा चायमर्थः सर्वेषां वेदान्तानाम्, तथा वयमस्यां शारी-

भामती ।

प्रत्यक्षतया अध्यासं सुदृढीकरोति— एवमयमनादिरनन्तः तत्त्वज्ञानमन्तरे-
णाशक्यसमुच्छेदः । अनाद्यनन्तत्वे हेतुरुक्तः— नैसर्गिक इति । मिध्याप्रत्यय-
रूपः मिध्याप्रत्ययानां रूपमनिर्वचनीयत्वं तद्यस्य स तथोक्तः । अनिर्वचनी-
य इत्यर्थः । प्रकृतमुपसंहरति— अस्यानर्थहेतोः प्रहाणाय । विरोधिप्रत्ययं
विना कुतोऽस्य प्रहाणमित्यत उक्तम्— आत्मैकत्वविद्याप्रतिपत्तये । प्रतिपत्तिः
प्राप्तिः तस्यै, न तु जपमात्राय नापि कर्मसु प्रवृत्तये, आत्मैकत्वं विगलितनि-
खिलप्रपञ्चत्वम् आनन्दरूपस्य सतः, तत्प्रतिपत्तिं निर्विचिकित्सां भावयन्तो
वेदान्ताः समूलघातमध्यासमुपगच्छन्ति । एतदुक्तं भवति— अस्मत्प्रत्ययस्यात्मवि-
षयस्य समीचीनत्वे सति ब्रह्मणो ज्ञातत्वाग्निप्रयोजनत्वाच्च न जिज्ञासा ह्यात् ।
तदभावे च न ब्रह्मज्ञानाय वेदान्ताः पठ्येरन्, अपि तु अविवक्षितार्था जप-
मात्रे उपयुज्येरन् । न हि तदौपनिषदात्मप्रत्ययः प्रमाणतामश्नुते । न चासाव-
प्रमाणमभ्यस्तोऽपि वास्तवं कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यात्मनोऽपनेतुमर्हति । आरोपितं
हि रूपं तत्त्वज्ञानेनापोद्यते, न तु वास्तवमतत्त्वज्ञानेन । न हि रज्ज्वा रज्जुत्वं
सहस्रमपि सर्पधाराप्रत्यया अपवदितुमुत्सहन्ते । मिध्याज्ञानप्रसञ्चितं तु रूपं
शक्यं तत्त्वज्ञानेनापवदितुम् । मिध्याज्ञानसंस्कारश्च सुदृढोऽपि तत्त्वज्ञानसंस्का-
रेणादरनैरन्तर्यदीर्घकालासेविततत्त्वज्ञानाभ्यासजन्मनेति । स्यादेतत् । प्रा-
णाद्युपासना अपि वेदान्तेषु बहुलमुपलभ्यन्ते, तत्कथं सर्वेषां वेदान्तानामात्मै-
कत्वप्रतिपादनमर्थ इत्यत आह— यथा चायमर्थः इत्यादि । शरीरमेव शरी-

कल्पतरुः ।

इति भ्रममपनयति— तदनेनेति । प्रकृतमिति । उपोद्घातरूपेणाध्यासं वर्णयतो भा-
ष्यकारस्य प्रथमं बुद्धिस्थित्वेन प्रकृतं विषयप्रयोजनमित्यर्थः । एवमध्यासे समर्थिते
सति प्रसिद्धत्वादजिज्ञास्यत्वमाक्षेपावसरोक्तं निरस्तमित्याह— एतदुक्तमिति ।
पठ्येरन्निति भाष्यगतारभ्यन्त इति पदस्य व्याख्या । अतत्परवेदान्तप्रत्ययो यद्य-
प्यप्रमा तथाप्यभ्यस्तो वास्तवकर्तृत्वादिनिवर्तक इत्याशङ्क्याह— न चासाविति ॥

रकमीमांसायां प्रदर्शयिष्यामः ॥

भामती ।

रकम्, तत्र निवासी शारीरको जीवात्मा, तस्य त्वंपदाभिधेयस्य तत्पदाभिधेय-
परमात्मरूपतया या मीमांसा सा तथोक्ता ॥

एतावानत्रार्थसंक्षेपः— यद्यपि स्वाध्यायाध्ययनविधिना स्वाध्याय-
पदवाच्यस्य वेदराशेः फलवदर्थवबोधपरतामापादयता कर्मविधिनिषेधाना-
मिव वेदान्तानामपि स्वाध्यायशब्दवाच्यानां फलवदर्थवबोधपरत्वमापादि-
तम्, यद्यपि च 'अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः' इति न्यायात् मन्त्राणामिव वेदा-
न्तानामर्थपरत्वमौत्सर्गिकम्, यद्यपि च वेदान्तेभ्यश्चैतन्यानन्दधनः कर्तृत्व-
भोक्तृत्वरहितो निष्प्रपञ्च एकः प्रत्यगात्मा अवगम्यते, तथापि कर्तृत्वभोक्तृत्व-
दुःखशोकमोहमयमात्मानमवगाहमानेनाहंप्रत्ययेन संदेहबाधविरहिणा विबुध्य-
माना वेदान्ताः स्वार्थात्प्रच्युता उपचरितार्था वा जपमात्रांपयोगिनो वा इत्य-
विवक्षितस्वार्थाः । तथा च तदर्थविचारात्मिका चतुर्लक्षणी शारीरकमीमांसा
नारब्धव्या । न च सर्वजनीनाहमनुभवसिद्ध आत्मा संदिग्धो वा सप्रयोजनो

कल्पतरुः ।

अधिकरणमारचयति— एतावानिति । वेदान्तशास्त्रमनारभ्यमारभ्यं वेति त्रि-
षयप्रयोजनासंभवसंभवाभ्यां संशयः । वेदान्तैरध्ययनविधिना सामान्यतः प्रयो-
जनवदर्थवबोधपरतां नीतैर्विशेषतश्च संदिह्यमानार्थतया विचाराकाङ्क्षैराक्षेपाद-
स्याधिकरणस्य श्रुतिसंगतिः । समन्वयाद्यशेषविचारहेतुत्वाच्छास्त्रप्रथमाध्यायप्रथम-
पादसंगतयः । आशङ्कापनयनपूर्वकं पूर्वपक्षमाह—यद्यपीत्यादिना । अविवक्षितार्थत्वं
वेदान्तानां शङ्कितुमशक्यम्, अध्ययनविधेर्दृष्टार्थत्वस्य तुल्यत्वात् । न च कार्यपर-
त्वात्सर्ववेदस्य सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानामप्रामाण्यशङ्का लोकवेदयोर्वैक्यार्थस्या-
विशेषेण सिद्धरूपेऽपि ब्रह्मणि वेदान्तानां मन्त्राणामिव देवतादौ प्रामाण्यसंभवात् ।
नाप्यनुत्पत्तिलक्षणमप्रामाण्यं शङ्क्यम्, ब्रह्मात्मैक्यबोधित्वाद्देवान्तानाम् । अतो ना-
नारभ्यं शास्त्रमित्यर्थः । परिहरति— तथापीति । प्रमाणस्वरूपपर्यालोचनेन
मीमांसानारम्भमुक्त्वा प्रमेयस्वरूपालोचनयापि तमाह— न चेति ॥

परिमलः ।

वादिति चेत्; न, तदुपचाराधीनपोषादिभाक्त्वरूपस्य तथाभूतस्य स्वामित्वस्य देहेऽपि
संभवात् । प्रमेयस्वरूपालोचनयापि तमाहेति । न चाहंप्रत्ययसिद्धेन कर्तृत्वभोक्तृ-

वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य व्याचिख्यासितस्येदमादिमं सूत्रम्—

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

भामती ।

वा, येन जिज्ञास्यः सन् विचारं प्रयुज्जीतेति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु—भवेदेत-
देवं यद्यहप्रत्ययः प्रमाणम् । तस्य तु उक्तेन क्रमेण श्रुत्यादिबाधकत्वानुपपत्तेः,
श्रुत्यादिभिश्च समस्ततीर्थकैश्च प्रामाण्यानभ्युपगमादध्यासत्वम् । एवं च
वेदान्ता नाविवक्षितार्थाः, नापि उपचरितार्थाः, किं तु उक्तलक्षणाः । प्रत्यगा-
त्मैव तेषां मुख्योऽर्थः । तस्य च वक्ष्यमाणेन क्रमेण संदिग्धत्वान् प्रयो-
जनत्वाच्च युक्ता जिज्ञासा, इत्याशयवान् सूत्रकारः तज्जिज्ञासामसूत्रयत्—
अथातो ब्रह्मजिज्ञासेति ॥

जिज्ञासया च संदेहप्रयोजने सूचयति । तत्र साक्षादिच्छाव्याप्यत्वाद्वद्ब्रह्मज्ञानं
कण्ठोक्तं प्रयोजनम् । न च कर्मज्ञानात्पराचीनमनुष्ठानमिव ब्रह्मज्ञानात्पराचीनं
किञ्चिदस्ति, येनैतदवान्तरप्रयोजनं भवेत् । किं तु ब्रह्ममीमांसाख्यतर्कैति-
कर्तव्यतानुज्ञातविषयैर्वेदान्तेराहितं निर्विचिकित्सं ब्रह्मज्ञानमेव समस्तदुःखो-
पशमरूपमानन्दैकरसं परमं प्रयोजनम् । तमर्थमधिकृत्य हि प्रेक्षावन्तः प्रव-

कल्पतरुः ।

वक्ष्यमाणेनेति । तत्पुनर्ब्रह्मेत्यादावित्यर्थः ॥

वृत्तिव्यक्तस्वरूपज्ञानमभिप्रेत्याह— तत्र साक्षादिति । इष्यमाणत्वेन ज्ञानस्य

परिमलः ।

त्वादिना निश्चितस्यापि भोक्तृरूपस्य नित्यत्वविभुत्वादिना संदिग्धतया विषयत्वं स्या-
दिति वाच्यम्, सिद्धान्ते तन्निर्णयस्य मोक्षफलत्वानङ्गीकारादिति भावः ॥

ननु— सूत्रे जिज्ञासापदप्रकृतिप्रतिपाद्यं किमखण्डानन्दरूपब्रह्मस्वरूपज्ञानम्,
किं वा विचारसाध्यं ब्रह्मनिर्णयरूप वृत्तिज्ञानम्? नाद्यः, संशयानाक्षेपेण विषयसूच-
नालामप्रसङ्गात् ; न हि बहुशो दृष्टेऽपि पुनःपुनरुदित्वरी विषयसौन्दर्यप्रयुक्ता
जिज्ञासा संशयमूला । न द्वितीयः, प्रयोजनसूचनालामप्रसङ्गात्— इत्याशङ्क्य उभयमपि
विवक्षितं सौत्रपदानामनेकार्थत्वस्यालंकारत्वात् इत्याह— वृत्तिव्यक्तेति । वृत्तिश्च

तत्र अथशब्दः आनन्तर्यार्थः परिगृह्यते ; नाधिकारार्थः, ब्रह्म-

भामती ।

तन्तेतराम् । तच्च प्राप्तमप्यनाद्यविद्यावशादप्राप्तमिवेति प्रेप्सितं भवति । यथा स्वप्नीवागतमपि प्रैवेयकं कुतश्चिद्भ्रमान्नास्तीति मन्यमानः परेण प्रतिपादितमप्राप्तमिव प्राप्नोति । जिज्ञासा तु संशयस्य कार्यमिति स्वकारणं संशयं सूचयति । संशयश्च मीमांसारम्भं प्रयोजयति । तथा च शास्त्रे प्रेक्षावत्प्रवृत्तिहेतुसंशयप्रयोजनसूचनात् युक्तमस्य सूत्रस्य शास्त्रादित्वम् इत्याह भगवान्भाष्यकारः— वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य व्याचिरूपासितस्य अस्माभिः इदमादिमं सूत्रम् । पूजितविचारवचनो मीमांसाशब्दः । परमपुरुषार्थहेतुभूतसूक्ष्मतमार्थनिर्णयफलतया च विचारस्य पूजितता । तस्या मीमांसायाः शास्त्रम्, सा ह्यनेन शिष्यते शिष्येभ्यो यथावत्प्रतिपाद्यत इति । सूत्रं च बह्वर्थसूचनात् भवति । यथाहुः— ‘लघूनि सूचितार्थानि स्वल्पाक्षरपदानि च । सर्वतः सारभूतानि सूत्राण्यहुर्मनीषिणः’ इति । तदेवं सूत्रतात्पर्यं व्याख्याय तस्य प्रथमपदम् अथेति व्याचष्टे— तत्राथशब्दः आनन्तर्यार्थः परिगृह्यते । तेषु सूत्रपदेषु मध्ये योऽयमथशब्दः स आनन्तर्यार्थ इति योजना । ननु अधिकारार्थो-

कल्पतरुः ।

प्रयोजनसूचनमुपपाद्य संशयसूचनमुपपादयति— जिज्ञासा त्विति । सा हीति । सा न्यायात्मिका मीमांसा अनेन ग्रन्थेन शिष्यत इत्यर्थः । विषयप्रयोजनब्रह्मस्वरूपप्रमाणयुक्तिसाधनफलविचाराणां च प्रतिज्ञानाद्बह्वर्थसूचनता । लघूनि असंदिग्धार्थानि । संशयकं हि नानार्थस्फोरकत्वेन गुरु । सूचितार्थत्वे हि मुख्यार्थस्याप्यवश्यंभावित्वाद्बह्वर्थत्वसिद्धिः । बहूनामप्रकृतत्वात् तत्रेति निर्धारणायोगमाशङ्कयाह— तेष्विति । ‘अथैष ज्योतिः’ इत्यत्र अपूर्वसंज्ञायोगिविधास्यमानकर्मप्रारम्भार्थोऽथशब्दः । अधिकरणं तु गुणोपसंहारेऽनुक्रमिष्यते । प्रधानस्य जिज्ञासायाः शास्त्रेणाप्रतिपाद्यमानत्वात्तत्प्रतिपादनप्रारम्भार्थो मा भूत् ब्रह्मतज्ज्ञानप्रारम्भार्थो भवत्वित्या-

परिमलः ।

व्यक्तस्वरूपज्ञानं चेति द्वन्द्वैकवद्भावः । स्वरूपज्ञानविवक्षायां ब्रह्मणो यत् ज्ञानं तदिच्छेत्यर्थकथने ‘राहोः शिरः’ इतिवदुपचारो द्रष्टव्यः । ब्रह्मतज्ज्ञानप्रारम्भार्थ इति । ब्रह्म तावत् स्वरूपतो जन्मादिसूत्रेण प्रयोजनरूपतया फलाभ्यायेन च प्रतिपाद्यते ;

भामती ।

ऽप्यथशब्दो दृश्यते, यथा 'अथैष ज्योतिः' इति वेदे, यथा वा लोके 'अथ शब्दानुशासनम्' इति 'अथ योगानुशासनम्' इति च; तत्किमत्राधिकारार्थो न गृह्यत इत्यत आह— नाधिकारार्थः । कुतः? ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात् । जिज्ञासा तावदिह सूत्रे ब्रह्मणश्च तज्ज्ञानाच्च शब्दतः प्रधानं प्रतीयते । न च यथा 'दण्डी प्रैषानन्वाह' इत्यत्र अप्रधानमपि दण्डशब्दार्थो विवक्ष्यते एवमिहापि ब्रह्मतज्ज्ञाने इति युक्तम्, ब्रह्ममीमांसाशास्त्रप्रवृत्त्यङ्गसंशयप्रयोजनसूचनार्थत्वेन जिज्ञासाया एव विवक्षितत्वान् । तदविवक्षायां तदसूचनेन

कल्पतरुः ।

शङ्कयाह— न चेति । 'दण्डी प्रैषान्-' इत्यत्र हि 'मैत्रावरुणः प्रेष्यति चान्वाह' इति मैत्रावरुणस्य प्रैषानुवचने प्राप्तत्वादविवक्षा, इह तु जिज्ञासाया नाविवक्षाकारणम्; प्रत्युत तदविवक्षायां विषयप्रयोजनसूचनं न स्यादित्यर्थः । ननु किं

परिमलः ।

तद्विषये प्रमाणयुक्ती ब्रह्मतज्ज्ञानेत्यत्र करणव्युत्पत्तिमता ज्ञानपदेन संगृहीते समन्वयाविरोधलक्षणाभ्यां प्रतिपाद्यते; मुक्तिसाधनब्रह्मज्ञानं भावव्युत्पत्तिमता तेनैव ज्ञानपदेन संगृहीतं सपरिकरं साधनाध्यायेन प्रतिपाद्यते । तस्मादिह अथशब्दस्य ब्रह्मतज्ज्ञानप्रतिपादनप्रारम्भार्थत्वं वक्तुं शक्यमिति शङ्कार्थः ॥

दण्डी प्रैषानिति । इष्टिषु प्रैषस्याध्वर्युः कर्ता अनुवचनस्य होता, तद्विकृतौ पशुभूभयोरपि मैत्रावरुणः कर्ता विधीयते— 'मैत्रावरुणः प्रेष्यति चान्वाह च' इति; तेन प्राप्तत्वात् दण्डिवाक्ये मैत्रावरुणकर्तृके प्रैषानुवचने विध्यन्वयित्वेन न विवक्षा, किं तु प्रैषानुवचनाज्ञे दण्डग्रहण इत्यर्थः । यद्यपि 'क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छति' इति विहितस्य दण्डदानस्य मैत्रावरुणकार्यार्थत्वावगमात् तेन स्थित्वोच्चैः कर्तव्ये प्रैषानुवचने बलार्थमवष्टम्भतया दण्डग्रहणस्य सामर्थ्यादपि प्राप्तिर्भवेत्, तथापि सामर्थ्याद्भवन्ती प्राप्तिस्तेन कर्तव्ये रात्रिसंचारादावपि भवेत्, सा मा भूदिति कार्यान्तरपरिसंख्याफलकः प्रैषानुवचनरूपे कार्ये तस्य दण्डविधिरिति दण्ड एव विध्यन्वयित्वेन विवक्षित इति भावः ॥

प्रत्युत तदविवक्षायामिति । ननु— विध्यन्वयित्वेनाविवक्षितमपि प्रैषानुवचनमनुवाद्यतया यथा विधेयदण्डान्वयि एवमिच्छापि प्रारम्भमाणब्रह्मज्ञानान्वयिनी सती ब्रह्मज्ञानस्य प्रयोजनत्वं ब्रह्मणः संदिग्धत्वं च गमयेत्; इच्छेष्ट्यमाणसमभिव्याहारे चेष्ट्य-

भामती ।

काकदन्तपरीक्षायामिव न ब्रह्ममीमांसायां प्रेक्षावन्तः प्रवर्तेरन् । न हि तदानीं ब्रह्म तज्ज्ञानं च अभिधेयप्रयोजने भवितुमर्हतः, अनध्यस्ताहं-प्रत्ययविरोधेन वेदान्तानामेवंविधेऽर्थे प्रामाण्यानुपपत्तेः, कर्मप्रवृत्त्युपयोगितया उपचरितार्थानां वा जपोपयोगिनां वा 'हुम्' इत्येवमादीनामिवाविवक्षितार्थानामपि स्वाध्यायाध्ययनविध्यधीनग्रहणत्वस्य संभवात् । तस्मात्संदेहप्रयोजन-सूचनी जिज्ञासा इह पदतो वाक्यतश्च प्रधानं विवक्षितव्या । न च तस्या अधिकार्यत्वम्, अप्रस्तूयमानत्वात्, येन तत्समभिव्याहृतोऽथशब्दोऽधिकारार्थः स्यात् । जिज्ञासाविशेषणं तु ब्रह्मज्ञानमधिकार्यं भवेत् । न च तदप्यथशब्देन संबध्यते, प्राधान्याभावात् । न च जिज्ञासा मीमांसा येन योगानुशासनवदधिक्रियेत, नान्तत्वं निपात्य 'माङ् माने' इत्यस्माद्वा 'मान पूजायाम्' इत्यस्माद्वा धातोः 'मान्वध—' इत्यादिना अनिच्छार्थे सनि

कल्पतरुः ।

संशयसूचनेन, निर्दिष्टे ब्रह्मतज्ज्ञाने एव विषयप्रयोजने सिध्यतः, तत्राह— न हीति । अप्रस्तूयमानत्वात् प्रत्यधिकरणमप्रतिपाद्यमानत्वात् । 'मान्वधदान्शान्भ्यो दीर्घश्चाभ्यासस्य' इति सूत्रे 'माङ् माने' इत्यस्य ङानुबन्धस्य धातोर्नान्तत्वं निपातितम् । तस्य च पूजितविचारार्थत्वं प्रसिद्धिव्रत्वात्, स्वतो नान्तस्य तु तदर्थत्वं स्मृतिसिद्धमिति । 'मान्' इत्यादिधातुभ्यः सम्भवन्त्यभ्यासस्य च दीर्घ इत्यर्थः । 'धातोः

परिमलः ।

माणप्राधान्यम् 'यजेत स्वर्गकामः' इत्यादौ क्लृप्तम् । अत इहापीच्छाप्राधान्यं विहाय इध्यमाणप्राधान्यमभ्युपगन्तुं युक्तम् । तस्मात्प्रारम्भार्थतायां न कश्चिद्दोषः— इति चेत्, उच्यते— एवं सति वृत्त्यभिध्यक्तनिरतिशयानन्दरूपस्वरूपज्ञानस्येच्छाविषयत्वेनाग्रहणात्परमपुरुषार्थः सूत्रेण साक्षात् दर्शितो न स्यात् 'विाविदपन्ति' इत्यत्रेव मुक्तिसाधनज्ञानस्य गौणपुरुषार्थताज्ञापनार्थेनेच्छासमभिव्याहारेण निर्णिनीषोक्त्यैव सदेहानाक्षेपात् विषय-सूचनं च न सिध्येत्; अतः स्वरूपज्ञानप्रेम्माप्रतिपादनेन तस्य परमपुरुषार्थत्वं ब्रह्म-विषयनिर्णयेच्छाप्रतिपादनेन ब्रह्मणः प्राग्विज्ञाततया संदिग्धत्वेन विषयत्वं च सूचयितुं पूर्वोक्तरीत्या जिज्ञासापदस्य स्वरूपज्ञाननिर्णयज्ञानेच्छाद्वयप्राधान्यमेवाभ्युपेयमिति भावः ॥

स्वतो नान्तस्य त्विति । यद्यपि तस्य पूजितविचारवचनत्वं न व्याकरण-स्मृतिसिद्धम् 'मान पूजायाम्' इति धातोः पूजामात्रवाचित्वात्, 'मान विचारे' इति

जिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात् ; मङ्गलस्य च वाक्यार्थे समन्वयाभावात् ;
अर्थान्तरप्रयुक्त एव ह्यथशब्दः श्रुत्या मङ्गलप्रयोजनो भवति ; पूर्वप्रकृता-

भामती ।

व्युत्पादितस्य मीमांसापदस्य पूजितविचारवचनत्वात्, ज्ञानेच्छावाचकत्वा-
ज्जिज्ञासापदस्य । प्रवर्तिका हि मीमांसायां जिज्ञासा स्यात् । न च प्रवर्त्य-
प्रवर्तकयोरैक्यम्, एकत्वे तद्भावानुपपत्तेः । न च स्वार्थपरत्वस्योपपत्तौ
सत्याम् अन्यार्थपरत्वकल्पना युक्ता, अतिप्रसङ्गात् । तस्मात्सुष्ठुक्तम् 'जिज्ञा-
साया अनधिकार्यत्वात्' इति । अथ मङ्गलार्थोऽथशब्दः कस्मान्न भवति ?
तथा च मङ्गलहेतुत्वात् प्रत्यहं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्येति सूत्रार्थः संपद्यत
इत्यत आह— मङ्गलस्य च वाक्यार्थे समन्वयाभावात् । पदार्थ एव हि
वाक्यार्थे समन्वीयते, स च वाच्या वा लक्ष्यो वा । न चेह मङ्गलमथ-
शब्दस्य वाच्यं वा लक्ष्यं वा, किं तु मृदङ्गशङ्खध्वनिवदथशब्दश्रवणमात्रकार्यम् ।
न च कार्यज्ञाप्ययोर्वाक्यार्थे समन्वयः शब्दव्यवहारे दृष्टः इत्यर्थः । तत्कि-
मिदानीं मङ्गलार्थोऽथशब्दः तेषु तेषु न प्रयोक्तव्यः ? तथा च 'ओंकारश्चाथ-
शब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा । कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ'
इति स्मृतिव्याकोप इत्यत आह— अर्थान्तरप्रयुक्त एव ह्यथशब्दः श्रुत्या
मङ्गलप्रयोजनो भवति । अर्थान्तरेष्वानन्तर्यादिषु प्रयुक्तः अथशब्दः श्रुत्या
श्रवणमात्रेण वेणुवीणाध्वनिवन्मङ्गलं कुर्वन् मङ्गलप्रयोजनो भवति अन्यार्थमा-
नीयमानोदकुम्भदर्शनवत् । तेन न स्मृतिव्याकोपः । तेन च इह आनन्तर्या-
र्थस्य सतः श्रवणमात्रेण मङ्गलार्थतेत्यर्थः । स्यादेतत् । पूर्वप्रकृतापेक्षोऽथशब्दो

कल्पतरुः ।

कर्मणः—' इत्युत्तरसूत्रे इच्छार्थे सन्विधानादयमनिच्छार्थ इति गम्यते । लक्षितवि-
चारप्रारम्भार्थोऽथशब्दोऽस्तु, नेत्याह— न च स्वार्थपरत्वस्येति । वाच्याया जिज्ञा-
सायाः संशयसूचनेन वाक्यार्थान्वयोपपत्तौ न लक्षणा । अधिगतविषयप्रयोजनस्तु
स्वत एव विचारे प्रवर्त्येतीत्यर्थः । अथाधिकारार्थे इत्यत्राथशब्दस्मानन्तर्यार्थत्वं

परिमलः ।

चुरादिपाठितस्य धातोर्विचारमात्रवाचित्वात्, तथापि तयोरन्यतरस्य ग्रहणे धात्वर्थ-
तया विशेषणविशेष्यान्यतरलाभोऽस्तीत्यभिप्रायेणैवमुक्तम् । प्रवर्त्येति प्रवर्तिष्यते ।

भामती ।

भविष्यति विनैवानन्तर्यार्थत्वम् । तद्यथेममेवाथशब्दं प्रकृत्य विमृश्यते— किमय-
मथशब्द आनन्तर्ये अथाधिकारे इति । अत्र विमर्शकवाक्येऽथशब्दः पूर्वप्रकृत-
मथशब्दमपेक्ष्य प्रथमपक्षोपन्यासपूर्वकं पक्षान्तरोपन्यासे । न चास्थानन्तर्य-
मर्थः, पूर्वप्रकृतस्य प्रथमपक्षोपन्यासेन व्यवायात् । न च प्रकृतानपेक्षा, तदन-

कल्पतरुः ।

वदन्प्रष्टव्यः— किं पूर्वप्रकृतादथशब्दादानन्तर्यम् उत निरन्तरादानन्तर्यपक्षात् ? नाद्य
इत्याह— पूर्वप्रकृतस्येति । द्वितीये पूर्वप्रकृतमथशब्दमपेक्ष्य किं निरन्तरादानन्तर्या-
र्थत्वपक्षादानन्तर्यं ब्रूयाद्वितीयोऽथशब्दोऽधिकारार्थत्वपक्षस्य, उतानपेक्ष्यैव ? नाद्यः,
अवस्थापेक्षणीयत्वात्पूर्वप्रकृतापेक्षाया अथशब्दस्य तादर्थ्ये सति अर्थान्तरकल्पनानव-
काशात् । न द्वितीय इत्याह— न च प्रकृतानपेक्षेति । एकधर्म्यपेक्षणे हि तन्नि-
रूपकयोः पक्षयोस्तुल्यार्थत्वेन विकल्पः कल्पत इत्यर्थः । नानेन भाष्येण पूर्व-
प्रकृतापेक्षाया आनन्तर्यरूपत्वमुच्यते आनन्तर्यरूपत्वपक्षे विकल्पाप्रतिभानात्,

परिमलः ।

‘बृहन्नयः स्यसनोः’ इति वैकल्पिकं परस्मैपदम् । परस्मैपदे ‘न बृहन्नयश्चतुर्भ्यः’ इति प्रति-
षेधात् इडागमाभावः । किं पूर्वप्रकृतादिति । ‘किमयमथशब्द आनन्तर्यार्थे’ इति प्रथम-
विकल्पोपन्यासपरे पूर्ववाक्ये विकल्पधर्मित्वेन प्रकृतादित्यर्थः । द्वितीये इति । अथ-
शब्दविशिष्टात्पूर्वोक्तकल्पादानन्तर्यं शुद्धकल्पाद्वेत्यर्थः । पूर्वप्रकृतस्याथशब्दस्यावश्यमपेक्षणे
तमेवापेक्ष्याथशब्दस्य तादर्थ्ये कल्पान्तरोपन्यासार्थकत्वे संभवत्यर्थान्तरस्य विशिष्टापेक्षया
आनन्तर्यस्य कल्पनानवकाशात् । यद्वा पूर्वप्रकृतस्य प्रथमकल्पस्यापेक्षाया आवश्यकत्वे
द्वितीयाथशब्दस्य तादर्थ्ये तन्मात्रापेक्षया आनन्तर्यार्थकत्वे संभवति अर्थान्तरस्य विशि-
ष्टानन्तर्यस्य कल्पनानवकाशादित्यर्थः ॥

आनन्तर्यरूपत्वपक्षे विकल्पाप्रतिभानादिति । यत्र विकल्पप्रतिभानं तत्रैव
पूर्वविकल्पप्रकृततद्वर्त्म्यपेक्षार्थकः विकल्पान्तरमुखे अथशब्दः प्रसिद्धः नान्यत्वेत्याशयः ।
ननु ‘अथैष ज्योतिः’ एतेन सहस्रदक्षिणेन यजेत’ इत्यत्र प्रकृतज्योतिष्टोमानुवादेन
सहस्रदक्षिणालक्ष्णगुणविधानं न तु तद्विशिष्टकर्मान्तरविधानमिति पूर्वपक्षोपपादकत्वेन
पूर्वप्रकृतापेक्षार्थत्वमथशब्दस्य वार्तिककृतोक्तम्, अतो विकल्पाभावेऽपि तादर्थ्य-
प्रसिद्धिरस्तीति चेत् ; न, तत्रानन्तर्यार्थत्वमेव पूर्वपक्षे अभिमतम् ; आनन्तर्यमपि
हि पूर्वप्रकृतमपेक्ष्य वर्ण्यते ; अत एव तृतीयाध्यायटीकायां संशाधिकरणानुक्रमेण

पेक्षायाश्च फलत आनन्तर्याव्यतिरेकात् । सति च आनन्तर्यार्थत्वे, यथा

भामती ।

पेक्षस्य तद्विषयत्वाभावेन असमानविषयतया विकल्पानुपपत्तेः । न हि जातु भवति— किं नित्य आत्मा, अथ अनित्या बुद्धिरिति । तस्मादानन्तर्यं विना पूर्वप्रकृतापेक्ष इहाथशब्दः कस्मान्न भवतीत्यत आह— पूर्वप्रकृतापेक्षायाश्च फलत आनन्तर्याव्यतिरेकात् । अस्यार्थः— न वयमानन्तर्यार्थतां व्यसनि-
तया रोचयामहे' किं तु ब्रह्मजिज्ञासाहेतुभूतपूर्वप्रकृतसिद्धये । सा च पूर्व-
प्रकृतार्थापेक्षत्वेऽप्यथशब्दस्य सिध्यतीति व्यर्थं आनन्तर्यार्थत्वावधारणाग्रहो-
ऽस्माकमिति । तदिदमुक्तम् 'फलतः' इति । परमार्थतस्तु कल्पान्तरोपन्यासे
पूर्वप्रकृतापेक्षा; न चेह कल्पान्तरोपन्यास इति पारिशेष्यादानन्तर्यार्थ
एवेति युक्तम् । भवत्वानन्तर्यार्थः, किमेवं सतीत्यत आह— सति चानन्तर्या-
र्थत्वं इति । न तावद्यस्य कस्यचिदत्रानन्तर्यमिति वक्तव्यम्, तस्याभिधानम-
न्तरेणापि प्राप्तत्वात् । अवश्यं हि पुरुषः किञ्चित्कृत्वा किञ्चित्करोति । न चान-
न्तर्यमात्रस्य दृष्टमदृष्टं वा प्रयोजनं पश्यामः । तस्मात्तस्याज्ञानन्तर्यं वक्तव्यं
यद्विना ब्रह्मजिज्ञासा न भवति, यस्मिन्सति तु भवन्ती भवत्येव, तदिदमुक्तम्—

कल्पतरुः ।

किं तूभयत्रापि ब्रह्मजिज्ञासाहेतुभूतपूर्वप्रकृतसिद्धिरस्ति प्रयोजनम्, अतः फलद्वारे-
णाव्यतिरेक उच्यत इत्याह— अस्यार्थ इति । ननु उभयथा फलाभेदे किमित्या-
नन्तर्याग्रहः ? तत्राह— परमार्थतस्त्विति । अन्यदप्यदृष्टादिकमपेक्ष्य भवन्ती जिज्ञासा
यस्मिन्सति भवत्येवेत्यर्थः । स्वाध्यायाध्ययनानन्तरं ब्रह्मजिज्ञासाया भवितुं यो-

परिमलः ।

अथशब्दस्यानन्तर्यार्थस्यासंबन्धे अनुपपत्तेरित्यानन्तर्यार्थमादायैव पूर्वपक्षसमर्थनं कृतम् ।
आचार्यैश्च तद्व्याख्यानसमये वार्त्तिककारीयपूर्वप्रकृतापेक्षोक्तेरानन्तर्य एव पर्यवसानमुक्ति-
भङ्गाया दर्शितम्— आनन्तर्यं हि पूर्वप्रकृतापेक्षम्, गुणविधिपरत्वे चाश्रयदानार्थमस्ति
ज्योतिष्टोमापेक्षा न कर्मान्तरत्वे, न हि क्रतुः क्रत्वन्तरमपेक्षत इत्यर्थ इति ॥

यस्मिन् सति भवन्ती भवत्येवेति ग्रन्थमध्याहारव्यवहितयोजनाभ्यां व्याचष्टे—
अन्यदपीति । ब्रह्मजिज्ञासाया अपि योग्यत्वादिति ग्रन्थमपेक्षिताध्याहारेण व्याचष्टे—
स्वाध्यायाध्ययनानन्तरमिति । इत्थं प्रतीकमनुपादाय व्याख्यानं व्याख्यानेनैव

धर्मजिज्ञासा पूर्ववृत्तं वेदाध्ययनं नियमेनापेक्षते, एवं ब्रह्मजिज्ञासापि यत्पूर्ववृत्तं नियमेनापेक्षते, तद्वक्तव्यम् । स्वाध्यायानन्तर्यं तु समानम् । नन्विह कर्मावबोधानन्तर्यं विशेषः; न, धर्मजिज्ञासायाः

भामती ।

यत्पूर्ववृत्तं नियमेनापेक्षत इति । स्यादेतत् । धर्मजिज्ञासाया इव ब्रह्मजिज्ञासाया अपि योग्यत्वात् स्वाध्यायाध्ययनानन्तर्यम्, धर्मवद्ब्रह्मणोऽप्याग्रायैकप्रमाणगम्यत्वात् । तस्य चागृहीतस्य स्वविषये विज्ञानाजननात्, ग्रहणस्य च 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इत्यध्ययनेनैव नियतत्वात् । तस्माद्वेदाध्ययनानन्तर्यमेव ब्रह्मजिज्ञासाया अप्यथशब्दार्थ इत्यत आह— स्वाध्यायानन्तर्यं तु समानं धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः । अत्र च स्वाध्यायेन विषयेण तद्विषयमध्ययनं लक्ष्यति । तथा च 'अथातो धर्मजिज्ञासा' इत्यनेनैव गतमिति नेदं सूत्रमारब्धव्यम् । धर्मशब्दस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणतया धर्मवद्ब्रह्मणोऽपि वेदार्थत्वाविशेषेण वेदाध्ययनानन्तर्योपदेशास्मादित्यर्थः । चांदयति— नन्विह कर्मावबोधानन्तर्यं विशेषः धर्मजिज्ञासातो ब्रह्मजिज्ञासायाः । अस्यार्थः— 'विविदिषन्ति यज्ञेन—' इति तृतीयाश्रुत्या यज्ञादीनामङ्गत्वेन ब्रह्मज्ञाने विनियोगात्, ज्ञानस्यैव कर्मतया इच्छां

कल्पतरुः ।

ग्यत्वात्तदानन्तर्यमथशब्देन वक्तुं युक्तमित्यर्थः । योग्यत्वे कारणमाह— ब्रह्मणोऽपीति । अत्र चेति । स्वाध्यायस्य नित्यत्वात्तदानन्तर्यमयुक्तमिति तद्विषयमध्ययनं लक्ष्यतीत्यर्थः । ननु धर्मजिज्ञासासूत्रे ब्रह्मानुपादानात्कथं तेन गतार्थता ? तत्राह— धर्मशब्दस्येति । नन्विच्छायां विनियोगो न ज्ञाने इति, तत्राह— ज्ञानस्यैवेति ।

परिमलः ।

व्याख्येयमूलांशो ज्ञातुं शक्य इति ग्रन्थलाघवार्थम् । एवमुत्तरत्रापि तत्र तत्र दृश्यते ॥

नन्विति । धर्मजिज्ञासासूत्रे ब्रह्म विचार्यत्वेन नोपात्तं किं तु धर्ममात्रम्, अतस्तत्रत्याथशब्दस्य धर्मपरवेदाध्ययनानन्तर्यमर्थः ; इह तु ब्रह्मविचारे वेदान्ताध्ययनमपेक्षितमिति तत्साधारणाध्ययनानन्तर्यं ब्रह्मविचारस्य प्रतिपादयितुमिदं सूत्रमारब्धव्यमिति शङ्कार्थः ॥

परिमलः ।

ननु— धर्मशब्दस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणत्वमङ्गीकृत्य तेन तत्रत्याथशब्दस्य सकल-
वेदाध्ययनानन्तर्यमर्थमुपपाद्य अस्याथशब्दस्य तेन गतार्थत्वपरिहारार्थमर्थान्तरं वर्ण-
नीयमित्युपपादनमयुक्तम् ; तथा सति हि सकलवेदार्थविचारप्रतिज्ञानं तत्रैव कृतमिति
स्यात् ; एवं च कृत्स्नमेवेदं शास्त्रं गतार्थत्वेनानारम्भं भवेदिति कुतोऽस्याथशब्दस्यार्था-
न्तरवर्णनप्रत्याशा ? न हि कृत्स्नवेदार्थविचार प्रतिज्ञाय तदेकदेशविचारस्त्यक्तो बुद्धि-
पूर्वकमिति वक्तुं शक्यम् ; न वा धर्मविचारार्थं द्वादशलक्षणीं कृत्वा तत्रासूत्रितान्
कांश्चिन्न्यायानालक्ष्य तत्संग्रहार्थं द्वादशलक्षणीशेषं संकर्षकाण्डमपि कृतवतो महर्षि-
वरस्य भगवतो जैमिनेर्ब्रह्मपरवेदभागविचारे विस्मरणं विघ्नजातं वोत्प्रेक्षितुं शक्यम्—इति
चेत् ; उच्यते—धर्मजिज्ञासासूत्रस्य सकलवेदार्थविचारप्रतिज्ञापरत्वमात्रेण अस्य शास्त्रस्य
गतार्थत्वं नापद्यतं, इह व्युत्पादयिष्यमाणानां सिद्धब्रह्मपरवाक्यार्थनिर्णायिकन्यायानां
पूर्वतन्त्रव्युत्पादितेभ्यः कर्मपरवाक्यार्थनिर्णायिकन्यायेभ्यो विलक्षणत्वात् । किं तु शास्त्रा-
रम्भप्रतिज्ञैक्येन वक्तृभेदेऽप्येकप्रबन्धतामात्रं तदानीमापद्यते समयबन्धपूर्वकानेककवि-
कर्तृकैकवाक्यवत् ; तदपि सिद्धान्ते प्रौढ्याभ्युपगम्य मतान्तरमिष्यत एव ; तदाश्रित्य हि
भाष्यटीकयोः 'एक आत्मनः शरीरे भावात्' इत्यधिकरणे देहातिरिक्तात्मास्तित्वस्य
शास्त्रस्य प्रथमपादान्ते व्यवस्थापनादत्र तद्व्यवस्थापनं पुनरुक्तमिति शङ्कोद्धाटनं भाष्यकृता
शबरस्वामिना तत्र तत्कृतं न तत्सूत्रारूढमिति समाधानं च करिष्यते ॥

ननु— प्रौढ्यापि कथमैकशास्त्र्यमभ्युपगतम्, विरुद्धयोरैकप्रबन्धत्वायांगात् ? अस्ति
हि जैमिनिवादारायणमतयोर्विरोधः । वादारायणेन हि 'शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथान्ये-
ष्विति जैमिनिः' इति 'परामर्शं जैमिनिः—' इति च सूत्रे ब्रह्मसंन्यासापलपनं जैमिन्यभि-
मतमनूय दूषितम् । न च जैमिनेरन्वारुह्यवादमात्रमनूय दूषितं न तु तन्मतम् 'परं
जैमिनिर्मुख्यत्वात्' 'तद्रूतस्य तु नातद्भावा जैमिनेरपि—' इत्यादिसूत्रैः जैमिनेर्ब्रह्म-
संन्यासाभ्युपगमस्य वादारायणेनैव प्रतिपादितत्वादिति वाच्यम्, तस्य 'विप्रतिषेधाच्चा-
समञ्जसम्' इति सांख्यधिकरणोक्तन्यायेन जैमिनिमतस्य परस्परविरुद्धतया अनुपादेय-
त्वसूचनार्थत्वोपपत्तेः । किं च देवताधिकरणे जैमिन्यभिमतं बहुशो देवताप्रत्याख्यानम-
नूय दूषितम् ; 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वात्—' इत्यादिसूत्रेण वेदस्य क्रियार्थत्वेनैव प्रामाण्यं
वक्तव्यमित्यविशेषणाक्रियार्थानामप्रामाण्यमाशङ्क्य 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्' इति सूत्रेण
केवलसिद्धार्थविषयत्वेन भासमानानां वाक्यानां विध्यैकवाक्यतया क्रियार्थतामुपपाद्य
जैमिनिना यत्प्रामाण्यसमर्थनं कृतं तदपि वादारायणेन समन्वयसूत्रे ब्रह्मविषयाणां
वाक्यानामनपेक्ष्य विधिशेषतामक्रियार्थानामेव सतां प्रामाण्यसमर्थनेन प्रत्याख्यातम् ।

परिमलः ।

एवं विरुद्धयोरेकप्रबन्धत्वं प्रौढ्यापि कथमभ्युपगतम्— इति चेत्; उच्यते— ब्रह्मसं-
न्यासदेवतापलापविषये विरोधस्तावत् नैकप्रबन्धत्वापवादकः, तस्य द्वादशलक्षण्यामसूत्रि-
तत्वेन परस्परविरुद्धमताभिमान्यनेककविकृतरामायणादिवदेकप्रबन्धतोपपत्तेः । किं च
जैमिनिना तिर्यगधिकरणे ‘न देवता देवतान्तराभावात्’ इति सूत्रेण देवताः कर्मसु ना-
धिक्रियन्ते, इन्द्रादीना हविस्त्यागोद्देश्यस्येन्द्रान्तरादेरभावात्, स्वात्मने संकल्प्यमानस्य
द्रव्यस्य स्वत्वत्यागासम्भवेन यागाद्यनिवृत्तेः इत्येवमुपपादयता जैमिनिना देवताभ्युपगम एव
स्पष्टीकृतः । देवताना युगपदनेकयागदेशसंनिधानमप्याधानपवमानेष्टिजन्यसंस्कारानिचयम्
आहवनीयादिशब्दार्थमभ्युपगच्छतः तस्य संप्रतिपन्नमव, आहवनीयाद्यभिमानिदेवतां
विना निरुक्तसंस्काराधारस्य वक्तुमशक्यत्वात् । न हि प्रत्यक्षाग्निस्तदाधारः, आधानकाले
निहितस्याहवनीयादेः पावमानेष्टयनन्तरं त्यागेन तद्वत्तस्य तत्संस्कारस्य तन्नाशतो नाशादा-
हवनीयाद्यननुवृत्तिप्रसङ्गात्, अजस्रपक्षेऽप्यनुगतस्य मथनादिना पुनरुत्पादने तदनुवृत्त्य-
भावप्रसङ्गात् । न च प्रणयनमथनादिजन्यसंस्कारोऽप्याहवनीयादिशब्दस्यार्थः, अनेकार्थ-
त्वप्रसङ्गात्, पशावौत्तरवेदिकप्रणयनानन्तरमाहवनीयस्य गार्हपत्याप्राप्त्या प्रणयनस्याहव-
नीयशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वायोगाच्च । तस्मादाहवनीयाद्यभिमानिदेवता एव तत्तदायतनविशे-
षनिहितेषु संभारेषु मथिताग्निनिधानरूपेणाधानेन सस्क्रियन्ते, ताश्च सृस्कृता देवता अज-
स्रपक्षे यजमानशरीरं अग्निदानपर्यन्त मध्येऽग्निं संस्कारविच्छेदनिमित्तोपजनने तत्पर्यन्तं च
तेष्वग्निषु संनिदधते । अग्नीनामजस्रधारणाभावे तत्तत्कर्मावसानेष्वहवनीयादिदेवता गार्ह-
पत्यमनुप्रविशन्ति । पशावौत्तरवेदिकप्रणयने क्रियमाणे तम् आहवनीयोऽनुप्रविशति तेन
प्रागधिष्ठितमग्निं गार्हपत्य इत्येवमादिकमभ्युपगन्तु युक्तम् । एव सत्येव ‘नान्तराग्निं संचर-
ति यदि पूर्वोऽनुगतः संचर्य पश्चाद् स तर्हि गतः’ इति ‘गार्हपत्याज्ज्वलन्तमाहवनी-
यमुद्धरति’ इति च कल्पसूत्रकारवचनं सामञ्जस्यमश्नुते । न हि संस्कारमात्रस्य पश्चा-
द्गमनं संभवति; नाप्याहवनीयस्य गार्हपत्यानुप्रवेशाभावे गार्हपत्यात् तत्रासत् आहवनी-
यस्योद्धरणं संभवति । न च तथा सति अग्निद्वयसर्गनिमित्तकप्रायश्चित्तप्रसङ्गः, तस्य
प्रत्यक्षाग्निसर्गनिमित्तकत्वात् । न च देवतानामाहवनीयादिशब्दार्थतायाम् ‘आहवनीये
जुहोति’ ‘गार्हपत्ये हवींश्चि श्रपयति’ इत्यादिवाक्यश्रुतं हविःप्रक्षेपभ्रमणाद्याधारत्वमपि तासां
भवेदित्ययं दोषः, इष्टापत्तेः, ‘अभून्नो दूतो हविषो जातवेदा अवाङ्ढव्याति सुरभीणि
कृत्वा’ इति मन्त्रवर्णतः पाकेन हविषां सुरभीकरणस्योद्देश्यदेवतार्थं नयनस्य चैक-
कर्तृकत्वावगतेश्च । तत्राभिमान्यभिमानविषयाणामभेदाध्यवसायेन समानकर्तृकत्वव्यप-
देश इति चेत्, इहापि तर्ह्यभेदाध्यवसाय एव गतिरस्तु । एवमग्निसंस्कारचारदेवतानामिव

परिमलः ।

हविर्देह्यदेवतानामपि बहुषु यागदेशेषु सनिधानम् आवाहनादिमन्त्रार्थवादावगतं जैमिनिनाप्युक्तप्रायमेव, मानान्तरप्राप्तिबाधाभावे मन्त्रार्थवादादिप्रतिपन्नस्य देवतादेस्तेनाप्यभ्युपगतत्वात् । न च तथापि देवतानां कर्मसु गुणत्वप्राधान्याभ्यां विरोधः, बादरायणमतेऽपि फलकरणत्वेन प्रधानतया शब्दबोधितं यागादिकं प्रति उद्देश्यतया तच्छरीरनिर्वर्तकत्वेन देवतानां संनिपत्याङ्गत्वरूपतद्गुणत्वसत्त्वात् । सिद्धार्थविषयवाक्यानां विधिशेषत्वं तु जैमिनिनोक्तं विधिसमभिव्याहृतवायुक्षेपिष्ठादिवाक्यमात्रविषयम् । तथा हि— धर्मजिज्ञासासूत्रे ब्रह्ममीमांसासाधारणी वेदार्थविचारप्रतिज्ञा धर्ममीमांसासाधारणी धर्मविचारप्रतिज्ञा चेति द्विविधा प्रतिज्ञा विवक्षिता, सूत्राणामावृत्त्या अनेकार्थप्रतिपादकत्वस्यालंकारत्वात् । अत एव ‘अथातः शेषलक्षणम्’ इति तृतीयाध्यायाद्यसूत्रं वार्त्तिककृता ‘द्विलक्षण्याः पर शिष्ट यावत्किञ्चन लक्षणम् । तत्सर्वं वक्तुमारब्धमथातः शेषलक्षणम्’ इत्यर्वाशिष्टदशाध्यायार्थविचारप्रतिज्ञापरं व्याख्यायानन्तरं तृतीयाध्यायार्थशेषशेषिभावविचारप्रतिज्ञापरत्वेनापि व्याख्यातम् । एव च यथा ‘शेषः परार्थत्वात्’ इति तद्वितीयसूत्रमारभ्य तृतीयाध्यायसूत्राणि शेषशेषिभावमात्रविषयाणि एवं चोदनासूत्रमारभ्य द्वादशलक्षणीसूत्राणि धर्ममात्रविषयाणि । अत एव चोदनासूत्रे धर्मस्यैव विधिगम्यत्वं लक्षणमुक्तम् । न हि ब्रह्मणो विधिगम्यत्वमस्ति । अतः ‘तस्य निमित्तपरीष्टिः’ इति सूत्रे धर्मप्रमाणमेव परीक्ष्यत्वेन प्रतिज्ञातमिति तदनुसारेण ‘आम्नायस्य क्रियार्थत्वात्—’ इति सूत्रं धर्मप्रमाणत्वेनाभिमतस्याम्नायस्य क्रियार्थत्वेनैव तत्र प्रामाण्यं वक्तव्यमित्येतत्परम् । ‘विधिना त्वेकवाक्यत्वात्—’ इति सूत्रमपि धर्मप्रमाणत्वाभिमतक्रियाविधिसमभिव्याहृतवायुक्षेपिष्ठादिवाक्यमात्रविषयमिति न कश्चिद्विरोधः । न चैवं कर्मब्रह्मविचारशास्त्रयोरैकशास्त्र्याभ्युपगमे ब्रह्मजिज्ञासासूत्रगतार्थशब्दस्य कर्मविचारानन्तर्यमर्थः स्यादिति वच्यम्, भाष्योक्तरीत्या ब्रह्मविचारे कर्मानुष्ठानस्यापेक्षानियमाभावेन तदप्रसक्तेः । न हि ज्वरादिवाजीकरणान्तर्चिकित्साप्रतिपादकानां वैद्यकसंहिताग्रन्थानामेकग्रन्थत्वमात्रेण वातचिकित्साप्रकरणं विचिचारयिषता ज्वरचिकित्सामारभ्य विचारणीयम् । तत्तद्विचाराधिकारिवैलक्षण्यमिहापि तुल्यम् । तस्मादनपेक्षितं हि वेदार्थविचारत्वोपाधिकल्प्यमैकशास्त्र्यं नातिविरुद्धमिति प्रौढ्या तदभ्युपगमे न कश्चिदोषः । यद्वा धर्मशब्दस्येत्यादिटीकाग्रन्थेन जिज्ञास्यसमर्पणार्थस्य धर्मशब्दस्य, वेदार्थमात्रोपलक्षणत्वं नोक्तम्, किं त्वतःशब्दोक्ते वेदस्य विवक्षितार्थत्वरूपे धर्मविचारप्रतिज्ञाहेतौ धर्मरूपस्यैवार्थस्य विवक्षितत्वं न विशेषणं किं तर्हि कृत्स्नस्य वेदार्थस्य, अतो धर्मविचारप्रतिज्ञायां यागादिकार्यसमर्पकोऽपि धर्मशब्दो हेतुशरीरगतमतःशब्दं समभिव्याहार-

भामती ।

प्रति प्राधान्यात्, प्रधानसंबन्धाच्चाप्रधानानां पदार्थान्तराणाम् । तत्रापि च न वाक्यार्थज्ञानोत्पत्तावङ्गभावो यज्ञादीनाम्, वाक्यार्थज्ञानस्य वाक्या-
देवोत्पत्तेः । न च वाक्यं सहकारितया कर्माण्यपेक्षत इति युक्तम्, अकृतकर्म-
णामपि विदितपदपदार्थसंबन्धानां समधिगतशाब्दन्यायतत्त्वानां गुणप्रधानभूत-
पूर्वापरपदार्थाकाङ्क्षासंनिधियोग्यतानुसंधानवतामप्रत्यूहं वाक्यार्थप्रत्ययोत्पत्तेः ।
अनुत्पत्तौ वा विधिनिषेधवाक्यार्थप्रत्ययाभावेन तदर्थानुष्ठानपरिवर्जनाभाव-
प्रसङ्गः । तद्वोधतस्तु तदर्थानुष्ठानपरिवर्जने परस्पराश्रयः, तस्मिन्सति तद-
र्थानुष्ठानपरिवर्जनं ततश्च तद्वोध इति । न च वेदान्तवाक्यानामेव स्वार्थ-
प्रत्यायने कर्मापेक्षा न वाक्यान्तराणामिति सांप्रतम्, विशेषहंतोरभावात् ।
ननु 'तत्त्वमसि' इति वाक्यान् त्वंपदार्थस्य कर्तृभोक्तृरूपस्य जीवात्मनो

कल्पतरुः ।

अर्थतः प्राधान्याज्ज्ञानस्य तत्रैव विनियोग इत्यर्थः । साक्षात्कारोपयोगं यज्ञादीना-
माह— तत्रापीत्यादिना । विशेषहेत्वभावेऽसिद्ध इत्याह— तत्त्वमसीति । यो-

परिमलः ।

वशात्तावन्मात्रपरं न कुर्यात् अपि तु वेदार्थसामान्यपरमेव कुर्यादित्येतावदुक्तम् ।
तदेतत्प्रथमसूत्रार्थव्याख्यानानवसाने टीकावाक्यैर्गचार्यवाक्यैस्तद्व्याख्यानेन च स्पष्टी-
भविष्यति । ननु च विवक्षितार्थत्वहेतौ वेदार्थसामान्यस्य प्रवेशोपदर्शनेन कृत्स्नवेदा-
ध्ययनानन्तर्यमथशब्दार्थ इति प्रकृते सिद्धाध्यापितोऽर्थः कथं सिध्येदिति चेत्;
इत्थम्— धर्मशब्दसमभिव्याहारे विद्यमानेऽपि यथा हेतावतःशब्दो वेदार्थमात्रपरो-
ऽङ्गीकृतः विशिष्य धर्मपरवेदभागस्यार्थविवक्षोपन्यासे वेदान्तभागस्यार्थविवक्षा नाङ्गी-
कृतेति तद्वद्धर्मपरभागोऽप्यविवक्षितार्थोऽस्त्विति शङ्कानिरासोपयोगात् । एवमध्ययनान-
न्तर्यमपि कृत्स्नवेदाध्ययनानन्तर्यरूपमङ्गीकर्तव्यम् । अध्ययनविधेरपेक्षदेसाध्ययनानु-
ष्ठापनेन पर्यवसानाभावादिति दृष्टान्तमुखेन सिध्येदित्यल विस्तरेण ॥

अर्थतः प्राधान्यादिति । 'प्रत्ययार्थः प्रधानम्' इति सामान्यन्यायात् 'इच्छेप्यमा-
णसमभिव्याहृताविध्यमाणं प्रधानम्' इति स्वर्गकामपदादिषु क्लृप्ता विशेषन्यायो बलवा-
निति भावः । साक्षात्कारोपयोगमिति । ब्रह्मोपासनाकालेऽपि तदङ्गतया कर्माण्यनुष्ठेयानी-
ति समुच्चयवादी तदनुष्ठानापेक्षितकर्मावबोधानन्तर्यमथशब्दार्थमिच्छति; अतस्तस्य ताद-
र्थ्यसिद्धयर्थं कर्मणामुपासनाङ्गत्वमुपपादयितुं तेषामुपासनाजन्यसाक्षात्कारोपयोगमाहेत्यर्थः ।

भामती ।

नित्यशुद्धबुद्धोदासीनस्वभावेन तत्पदार्थेन परमात्मनैक्यमशक्यं द्रागित्येव प्रति-
पत्तुम् आपाततोऽशुद्धसत्त्वैः, योग्यताविरहविनिश्चयात् । यज्ञदानतपोऽनाशकत-
नूकृतान्तर्मलास्तु विशुद्धसत्त्वाः श्रद्धाणां योग्यतावगमपुरःसरं तादात्म्यमवग-
मिष्यन्तीति चेत्, तत्किमिदानीं प्रमाणकारणं योग्यतावधारणमप्रमाणात्कर्मणो
वक्तुमध्यवसितोऽसि, प्रत्यक्षाद्यतिरिक्तं वा कर्मापि प्रमाणम् । वेदान्ताविरुद्ध-
तन्मूलन्यायबलेन तु योग्यतावधारणे कृतं कर्मभिः । तस्मात् ‘तत्त्वमसि’
इत्यादेः श्रुतमेवेन ज्ञानेन जीवात्मनः परमात्मभावं गृहीत्वा तन्मूलया चोप-
त्त्या व्यवस्थाप्य, तदुपासनायां भावनापराभिधानायां दीर्घकालनैरन्तर्यवत्यां
ब्रह्मसाक्षात्कारफलायां यज्ञादीनामुपयोगः । यथाहुः— ‘स तु दीर्घकालनैरन्तर्य-
सत्कारासेवितो दृढभूमिः’ इति । ब्रह्मचर्यतपःश्रद्धायज्ञादयश्च सत्काराः । अत
एव श्रुतिः— ‘तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः’ इति । विज्ञाय तर्कोप-
करणेन शब्देन प्रज्ञां भावनां कुर्वीत्यर्थः । अत्र च यज्ञादीनां श्रेयःपरिपन्थि
कल्मषनिवर्हणद्वारेणोपयोग इति केचित् । पुरुषसंस्कारद्वारेणेत्यन्ये । यज्ञादि-
संस्कृतो हि पुरुषः आदरनैरन्तर्यदीर्घकालैरासेवमानो ब्रह्मभावनामनाद्यविद्यावा-
सनां समूलकाषं कषति, ततोऽस्य प्रत्यगात्मा सुप्रसन्नः केवलो विशदीभवति ।
अत एव स्मृतिः— ‘महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः’ इति ‘यस्यैते
ऽष्टाचत्वारिंशत्संस्काराः’ इति च । अपरे तु ऋणत्रयापाकरणेन ब्रह्मज्ञानोपयोगं

कल्पतरुः ।

योग्यतावधारणे कर्म किमप्रमाणतयोपयुज्यते, उत प्रमाणतया? नाद्यः, अप्रमाणा-
त्प्रमाणकार्योत्पादव्याघातात् इत्याह— तत्किमिति । प्रमाणं कारणं यस्य
तत्तथा । न द्वितीयः, कर्मणः प्रमाणत्वप्रसिद्धयभावात् इत्याह— प्रत्यक्षादीति ।
पातञ्जलसूत्रे स इति चित्तवृत्तिनिरोध उक्तः । दृढभूमिः, तत्त्वप्रतिपत्तौ दृढ उपाय

परिमलः ।

असिद्ध इत्याहेति । शङ्कावादीति शेषः । प्रमाणत्वप्रसिद्धयभावादिति । यद्यपि
प्रमाणत्वाभावेऽप्यसंभावनादिमूलकल्मषनिर्हरणद्वारा योग्यतावधारणे तज्जन्यमहावाक्या-
र्थज्ञाने वा प्रमाणसहकारित्वेन कारणत्वमुपपन्नते, अन्यथा वक्ष्यमाणस्य कर्मणां साक्षा-
त्कारोपयोगस्यापि निर्वोदुमशक्यत्वात्, तथापि ‘विविदिषन्ति’ इत्यत्र फलरूपवेदनमान-
न्दसाक्षात्कारतया मुख्यपुरुषार्थरूपमेव ब्राह्मं मुख्यसंभवे गौणग्रहणस्यान्याय्यत्वादिति

भामती ।

कर्मणामाहुः । अस्ति हि स्मृतिः— ‘ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत्’ इति । अन्ये तु ‘तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन—’ इत्यादिश्रुतिभ्यः तत्तत्फलाय चोदितानामपि कर्मणां संयोगपृथक्त्वेन ब्रह्मभावनां प्रत्यङ्गभावमाचक्षते, ऋत्वर्थस्येव खादिरत्वस्य वीर्यार्थताम्, ‘एकस्य तूभयार्थत्वे संयोगपृथक्त्वम्’ इति न्याथात् । अत एव पारमर्ष सूत्रम्— ‘सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्वत्’ इति । यज्ञतपोदानादि सर्वं तदपेक्षा ब्रह्मभावनेत्यर्थः ।

कल्पतरुः ।

इत्यर्थः । नित्यानामेव संस्कारद्वारा भावनाङ्गत्वमुक्त्वा सर्वकर्मणामुत्पत्तिविधिविहितरूपमुपादाय भावनाङ्गतां विनियोगवचनवशेनाह— अन्ये त्विति । संयोगः शेषत्वबोधनम् । चतुर्थे चिन्तितम्— ‘एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्वम्’ । ‘खादिरे पशुं बध्नाति’ इति ‘खादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्वीत’ इति च श्रूयते । तत्र संशयः— किं काम्यैव खादिरता नित्येऽपि स्यात् उत नेति । तत्र फलार्थत्वेनानित्याया नित्यप्रयोगाङ्गता न युक्ता । यत्तु नित्येऽपि खादिरत्वश्रवणं तत्काम्यस्यैव पशुबन्धनयुक्तयूपरूपा-

परिमलः ।

तात्पर्यम् । संस्कारद्वारेति । यद्यपि कल्मषनिर्हरणमृणत्रयापाकरणमिति संस्कारपक्षाद्भिन्नमपि पक्षद्वयमुक्तं तथापि तदपि पक्षद्वयं सामान्यतः संस्कारपक्ष एवानुप्रविशति प्रथमाधानवत्कल्मषनिर्हरणादेरपि संस्कारत्वाविशेषादिति तात्पर्यम् । किं काम्यैव खादिरता नित्येऽपि स्यादिति सिद्धान्तकोटिः पूर्वपक्षाद्विशेषसिद्धये । काम्यैवेत्यवधारणम् । अन्यथा यदा कचित्प्रयोगे वीर्यकामनया काम्या खादिरतोपादीयते तदा तथा पशुनियोजनरूपस्य नित्योपकारस्यापि प्रसङ्गात्सिद्धेः काम्या कचिन्नित्येऽपि भवतीत्यस्मिन्नर्थे पूर्वपक्षिणोऽपि संप्रतिपत्त्या ततः सिद्धान्तकोटिर्विशेषो न सिध्येत् । किं केवलं काम्यैव खादिरतेत्यङ्गीकृत्य सा सर्वत्र नित्येऽपि स्यादित्युच्यते अथ वा यथा खादिरता वीर्यकामवाक्येन फलार्थतया काम्या एवम् ‘खादिरे पशुम्—’ इति वाक्येन ऋत्वर्थतया नित्यापीत्यभ्युपेत्य इति विकल्प्य आद्यं नित्यानित्यसंयोगविरोधेन निराकृत्य द्वितीयमाशङ्कते— यच्चिति । सिद्धरूपः खादिरतरुननुष्ठीयमानो वीर्यफलाय न प्रभवेदिति तस्य पशुबन्धनयुक्तयूपरूपाश्रयानुरागेण साध्यतोपपादनीया । यद्यपि यूपप्रातिपदिकार्योऽपि सिद्धरूपः तथापि पशुबन्धनक्रियायुक्तत्वाकारेण भवति खदिरतरोरपि तदनुरागे सति साध्यता । एवं च खदिरस्य फलसंबन्धं बोधयत् वीर्यकामवाक्यं तस्या-

भामती ।

तस्मात् यदि श्रुत्यादयः प्रमाणं यदि वा पारमर्ष सूत्रं सर्वथा यज्ञादिकर्मसमु-
चिता ब्रह्मोपासना विशेषणत्रयवती अनाद्यविद्यातद्वासनासमुच्छेदक्रमेण ब्रह्म-
साक्षात्काराय मोक्षापरनाम्ने कल्पत इति तदर्थं कर्माण्यनुष्ठेयानि । न चैतानि

कल्पतरुः ।

श्रयदानार्थम्; ततो न नित्या खादिरतेति प्राप्ते, राद्धान्तः— एकस्य खादिरत्वस्य उभ-
यत्वे ऋत्वर्थपुरुषार्थरूपोभयात्मकत्वे वचनद्वयेन ऋतुशेषत्वफलशेषत्वलक्षणसंयोगभे-
दावगमान्न नित्यानित्यसंयोगविरोधः । न चाश्रयदानाय नित्यवाक्यम्, संनि-
धानादेवाश्रयलाभात् । तत उभयार्था खादिरतेति ॥

विशेषणत्रयवतीति । आदरनैरन्तर्यदीर्घकालत्ववतीत्यर्थः । कर्मापेक्षत्वेन
ब्रह्मभावनायास्तदवबोधोपापेक्षामुपपादयन् कर्मावबोधानन्तर्यमिति भाष्यं घटयति—
न चेति । दृष्ट उपकारस्तुषविमोकादिः, अदृष्टः प्रोक्षणादिजः प्रयाजादिजश्च,

परिमलः ।

श्रयसंबन्धमपि बोधयितुं न शक्नोति वाक्यभेदप्रसङ्गात् इत्याश्रयसंबन्धस्यान्यतः प्राप्त्य-
पेक्षायामपेक्षितसमर्पणेन फलवाक्यान्वयि 'खादिरे पशुम्' इति वाक्यं न खादिरस्य ऋत्व-
र्थतामपि बोधयितुं शक्नोतीति न ततः ऋत्वर्थत्वासिद्धिरित्यर्थः । न च यथा 'अपः
प्रणयति' इत्यस्य संनिधाने 'गोदाहनेन पशुकामस्य' इति फलार्थं विधीयमानस्य सिद्ध-
रूपस्य गोदोहनस्य अपां प्रणयनं संनिधानादाश्रयो भवति एवमिहापि संनिधानादेव
यूप आश्रयो लभ्यत इति वाच्यम् । अपां हि गार्हपत्यदेशे ब्राह्मणामाहवनीयदेशं
प्रति नयनरूपं यत् प्रकृष्टनयनं प्रणयनशब्दवाच्य तस्य गोदोहपात्रस्य च आधारावेय-
भावो लोकसिद्ध इति युक्तः तत्र योग्यतया संनिहितस्याश्रयत्वलाभः । इह त्वती-
न्द्रियातिशयविशेषविशिष्टस्य यूपस्याहवनीयवदलौकिकत्वात् न तं प्रति लोकसिद्धः
खादिरस्य प्रकृतिभाव इति 'खादिरे पशुम्—' इति वाक्येनैव तस्याश्रयसंबन्धो
बोधनीय इति भावः । अत्र 'खादिरे पशुम्—' इत्यस्य नित्यवाक्यत्वं सिद्धान्त्य-
भिमतमनूदितम् । पूर्वपक्षे फलवाक्यैकवाक्यतापन्नस्य तस्य नित्यवाक्यत्वाभावात् ॥

एकस्य खादिरत्वस्येत्यादिना एकस्योभयात्मकत्वे नित्यानित्यसंयोगविरोधो नास्ति
विनियोजकप्रमाणभेदात् इति सिद्धान्तयुक्तिः 'एकस्य तूभयत्वे—' इति सूत्रारूढा
दर्शिता । संनिधानादेवेति । यूपशब्दार्थस्यालौकिकत्वेऽपि यस्मिन्नष्टाश्रित्वाद्याकृति-

प्रागपि अधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपपत्तेः । यथा च हृदयाद्यवदाना-

भामती ।

दृष्टादृष्टसामवायिकारादुपकारहेतुभूतौपदेशिकातिदेशिकक्रमपर्यन्ताङ्गग्रामसहित-
परस्परविभिन्नकर्मस्वरूपतदधिकारिभेदपरिज्ञानं विना शक्यान्यनुष्ठातुम् । न
च धर्ममिमांसापरिशीलनं विना तत्परिज्ञानम् । तस्मात्साधूक्तम् 'कर्मावबो-
धानन्तर्यं विशेषः' इति । कर्मावबोधेन हि कर्मानुष्ठानसाहित्यं भवति
ब्रह्मोपासनाया इत्यर्थः । तदेतन्निराकरोति— नेति । कुतः ? कर्मावबोधात्
प्रागप्यधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपपत्तेः ॥

कल्पतरुः ।

स चासौ यथायोगं सामवायिकः क्रतुस्वरूपसमवायी, आरात् दूरे फलापूर्वसिद्धावु-
पकारश्च, तस्य हेतुभूतानि औपदेशिकानि प्रत्यक्षविहितानि आतिदेशिकानि प्रकृते-
र्विकृतावतिदेशप्राप्तानि क्रमपर्यन्तानि क्रमेणाप्यवच्छिन्नान्यङ्गानि, तेषां ग्रामः समूहः,
तत्सहितं परस्परविभिन्नं कर्मस्वरूपं तदपेक्षिताधिकारिविशेषश्च, तयोः परिज्ञानं विना
कर्माणि न शक्यान्यनुष्ठातुमित्यन्वयः । औपदेशिकातिदेशिकेति शेषलक्षणादारभ्यो-
परितनन्त्रस्यापेक्षोक्ता । क्रमपर्यन्तेति पञ्चमनयस्य । अङ्गग्रामेति तार्तीयस्य । सहि-
तेति चातुर्थिकस्य प्रयोज्यप्रयोजकविचारस्य । परस्परविभिन्नेति द्वितीयलक्षणा-
र्थस्य । तदधिकारीति षष्ठाध्यायार्थस्य । दृष्टादृष्टेति संस्कारकर्मत्वगुणकर्मत्वप्रधान-
कर्मत्वादिचिन्तायाश्च द्वितीयाध्यायगताया अपेक्षेत्युक्तम् ॥

परिमलः ।

विशिष्टे काष्ठविशेषे यूषशब्दो वर्तते तस्य स्फिदरतराश्च प्रकृतिविकृतिभावो लोक-
सिद्ध इति तावतैव मनिधानात् पशुबन्धनार्थो यूष आश्रयत्वेनान्वेतुं योग्य इति
भावः । शेषलक्षणादिति । शेषलक्षणं तृतीयाध्यायः । तत् आरभ्य चतुर्भिरेध्यायैः
शेषत्वप्रयुक्तिरमाधिकारनिरूपणार्थैरुपदेशविचारः । सप्तमाद्यैश्चतुर्भिः सामान्यातिदेश-
विशेषातिदेशोद्भाधनिरूपणार्थैरतिदेशविचारः । एकादशद्वादशाभ्यामुपदेशातिदेशसाधा-
रणतन्त्रप्रसङ्गविचारः । चातुर्थिकेति । यत् येन प्रयुज्यते अनुष्ठाप्यते तत्तेन सहित-
मुपकार्योपकारिकभावरूपसंबन्धवद्भवति । अनुपकार्येणानुपकारकस्याननुष्ठापनादिति साहि-
त्योक्त्या चातुर्थिकप्रयुक्तिसंग्रहः । संस्कारकर्मत्वेति । संस्कारकर्मणः तानि द्वैधाधि-
करणनिरूपितगुणकर्मविशेषत्वेऽपि दृष्टप्रयोजनाभावेन त्रिविधगुणकर्मवैषम्यात् 'धर्म-
मात्रे तु कर्म स्यात्—' इत्यधिकरणान्तरविषयत्वाच्च पृथग्ग्रहणम् ॥

भामती ।

इदमत्राकृतम्— ब्रह्मोपासनया भावनापराभिधानया कर्माण्यपेक्ष्यन्त इत्युक्तम्, तत्र ब्रूमः— क पुनरस्याः कर्मापेक्षा? किं कार्ये यथाग्नेयादीनां परमापूर्वे चिरभाविफलानुकूले जनयितव्ये समिदाद्यपेक्षा, स्वरूपे वा यथा तेषामेव द्विरवत्तपुरोडाशादिद्रव्याग्निदेवताद्यपेक्षा? न तावत्कार्ये, तस्य विकल्पासहत्वात् । तथा हि— ब्रह्मोपासनाया ब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कारः कार्यमभ्युपेयः । स चोत्पाद्यो वा स्यात् यथा संयवनस्य पिण्डः, विकार्यो वा यथावघातस्य ग्रीहयः, संस्कार्यो वा यथा प्रोक्षणस्योत्खलादयः, प्राप्यो वा यथा दोहनस्य पयः । न तावदुत्पाद्यः । न खलु घटादिसाक्षात्कार इव जडस्वभावेभ्यो घटादिभ्यो भिन्न इन्द्रियाद्यावेयां ब्रह्मसाक्षात्कारो भावनाधेयः संभवति, ब्रह्मणोऽपराधीनप्रकाशतया तत्साक्षात्कारस्य तत्स्वाभाव्येन नित्यतयोत्पाद्यत्वानुपपत्तेः, ततो भिन्नस्य वा भावनाधेयस्य साक्षात्कारस्य प्रतिभाप्रत्ययवत्

कल्पतरुः ।

द्विरवत्तेति । आग्नेययागः स्वात्पत्तये 'द्वयवदानं जुहोति' इति वचनात् 'द्विर्हविषोऽवद्यति' इति विहितं द्विरवत्तपुरोडाशमपेक्षत इति भावः । भावनासाध्ये साक्षात्कारे यदि कर्मापेक्षा तर्हि स ब्रह्मस्वरूपमन्यो वा? ब्रह्मस्वरूपत्वे न कर्मापेक्षेत्याह— स चेत्यादिना । 'पिष्टं संयौति' इति विहितमिश्रणस्य पिण्ड उत्पाद्यः । 'गां दोग्धि' इति विहितदोहनस्य प्राप्यं पयः । साक्षात्कारस्य ब्रह्मस्वरूपाद्भेदे ब्रह्म जडं स्यात्तथेन्द्रियाद्यगोचरः शब्दश्च परोक्षप्रमाहेतुरिति केवलभावनाभूः साक्षात्कारोऽप्रमा स्यादित्याह— ततो भिन्नस्य वेति । मन्थरः स्तिमितः । स्फुरन्त्यो ज्वाला जटाकारा

परिमलः ।

द्विरवत्तेति । इदं भाष्यकारमतम्— यत्साक्षात् द्वयवदानसाधनको यागः, पुरोडाशः तत्प्रकृतितया यागसाधनमिति । आचार्यमते तु कृत्स्नः पुरोडाशो यागसाधनम्; द्विरवत्तस्याग्नौ प्रक्षेपरूपो होमस्तु हविष एकदेशद्वारा संस्कारकर्म; तथा च होमकाले कृत्स्नः पुरोडाशो देवतोद्देशेन मनसा त्यक्तव्यः; वचनबलादन्योद्देशेन त्यक्तैकदेशस्य स्विष्टकृत्ति पुनर्देवतान्तरोद्देशेन त्याग इत्येवं विशेषः । जडं स्यादिति । दृग्भिन्नस्य प्रकाशमानत्वं दृश्यध्यस्ततया तदभेदेनोपपादनीयमिति प्राक् प्रसाधितत्वादध्यस्तस्य च जडत्वनियमादिति भावः । ननु टीकोक्तप्रामाण्यायोगयुक्तिरयुक्ता, इन्द्रियशब्दादिप्रमाकरणजन्यत्वेन प्रामाण्योपपत्तेः इत्याशङ्क्य तामुपपादयति— तथेन्द्रियाद्यगोचर इति ।

भामती ।

संशयाक्रान्ततया प्रामाण्यायोगात्, तद्विधस्य तत्सामग्रीकस्यैव बहुलं व्यभिचारोपलब्धेः । न खलु अनुमानावगतं सिद्धं वह्निं भावयतः शीतार्तस्य शिशिर-भरमन्थरतरकायकाण्डस्य स्फुरज्ज्वालाजटिलानलसाक्षात्कारः प्रमाणान्तरेण संवाद्यते, विसंवादस्य बहुलमुपलम्भात्; तस्मात् प्रामाणिकसाक्षात्कारलक्षण-कार्याभावान्नोपासनाया उत्पाद्ये कर्मापेक्षा । न च कूटस्थनित्यस्य सर्व-व्यापिनो ब्रह्मण उपासनातो विकारसंस्कारप्राप्तयः संभवन्ति । स्यादेतत् । मा भूद्ब्रह्मसाक्षात्कार उत्पाद्यादिरूप उपासनायाः, संस्कार्यस्तु अनिर्वचनी-याविद्याद्वयापिधानापनयनेन भविष्यति, प्रतिसीरापिहिता नर्तकीव प्रति-सीरापनयद्वारा रङ्गव्यापृतेन । तत्र च कर्मणामुपयोगः । एतावांस्तु विशेषः— प्रतिसीरापनये पारिषदानां नर्तकीविषयः साक्षात्कारो भवति । इह तु अविद्यापि-धानापनयमात्रमेव नापरमुत्पाद्यमस्ति, ब्रह्मसाक्षात्कारस्य ब्रह्मस्वभावस्य नित्य-त्वेन अनुत्पाद्यत्वात् । अत्रोच्यते— का पुनरियं ब्रह्मापासना ? किं शाब्दज्ञान-मात्रसंततिः, आहो निर्विचिकित्सशाब्दज्ञानसंततिः ? यदि शाब्दज्ञानमात्रसंततिः, न तर्हीयमभ्यस्यमानाप्यविद्यां समुच्छेत्तुमर्हति । तत्त्वविनिश्चयस्तदभ्यासो वा सवासनं विपर्यासमुन्मूलयेत्, न संशयाभ्यासः, सामान्यमात्रदर्शनाभ्यासो वा । न हि स्थाणुर्वा पुरुषो वेति वा आरोहपरिणाहवन् द्रव्यमिति वा शतशोऽपि ज्ञानमभ्यस्यमानं पुरुष एवेति निश्चयाय पर्याप्तम् ऋते विशेषदर्शनात् । ननुक्तं श्रुतमयेन ज्ञानेन जीवात्मनः परमात्मभावं गृहीत्वा युक्तिमयेन च व्य-वस्थाप्यत इति । तस्मान्निर्विचिकित्सशाब्दज्ञानसंततिरूपोपासना कर्मसहका-रिण्यविद्याद्वयोच्छेदहेतुः । न चासावनुत्पादितब्रह्मानुभवा तदुच्छेदाय पर्याप्ता ।

कल्पतरुः ।

अस्य सन्तीति जटिलः । न च कूटस्थेति । कूटस्थनित्यतया पूर्वरूपापायलक्षणो विकारोऽभिनवगुणोदयरूपसंस्कारश्च न स्तः । सर्वव्यापितया न प्राप्तिः । कूट-स्थनित्यत्वाविरुद्धं दोषविघातसंस्कारमाह— अनिर्वचनीयेति । प्रतिसीरा तिर-स्कारिणी । रङ्गव्यापृतो नटः । आरोह उच्छ्रयः । विस्तारपरिमाणं परिणाहः । उपासना किमापातज्ञानाभ्यासो निश्चयाभ्यासो वा ? आद्यं भङ्क्त्वा द्वितीयं शङ्कते— नन्विति । ननूपासनैवाविद्यां निवर्तयतुं किं साक्षात्कारेण यत्र कर्मो-पयोगस्तत्राह— न चेति । ननु रज्जुसर्पादिभ्रमा अपरोक्षा अप्याप्तवचनादिज-

भामती ।

साक्षात्काररूपो हि विपर्यासः साक्षात्काररूपेणैव तत्त्वज्ञानेनोच्छिद्यते न तु परोक्षावभासेन, दिङ्मोहालातचक्रचलद्वृक्षमरुमरीचिसलिलादिविभ्रमेष्वपरोक्षावभासिषु अपरोक्षावभासिभिरेव दिगादितत्त्वप्रत्ययैर्निवृत्तिदर्शनात् । नो ख-
त्वाप्रवचनलिङ्गादिनिश्चितदिगादितत्त्वानां दिङ्मोहादयो निवर्तन्ते । तस्मात्
त्वंपदार्थस्य तत्पदार्थत्वेन साक्षात्कार एषितव्यः । एतावता हि त्वंपदार्थस्य
दुःखिशोक्तत्वादिसाक्षात्कारनिवृत्तिः नान्यथा । न चैष साक्षात्कारो मीमां-
सासहितस्यापि शब्दप्रमाणस्य फलम् अपि तु प्रत्यक्षस्य, तस्यैव तत्फलत्व-

कल्पतरुः ।

नितपरोक्षज्ञानैर्निवर्तन्ते ; सत्यम्, ते निरुपाधिकाः, कर्तृत्वादिस्तु सोपाधिक इत्यभि-
प्रेत्य तथाविधमुदाहरति— दिङ्मोहेति । नौत्थस्य तटगततरुषु चलद्वृक्षभ्रमः ।
अपरोक्षे ब्रह्मणि शब्द एवापरोक्षज्ञानहेतुः अन्यथा तत्र परोक्षज्ञानस्य भ्रमत्वापा-
तादिति तत्राह— न चैष इति ॥

परिमलः ।

‘न चक्षुषा गृह्यते’ ‘यन्मनसा न मनुते’ इत्यादिश्रुतेरिति भावः । तथाविधमिति ।
दिङ्मोहेऽपि पुरुषविशेषस्यापरिशीलितप्रदेशविशेषप्राप्तिरुपाधिः । शाब्दापरोक्षशङ्का-
मुपस्कुर्वन्नवतारयति— अपरोक्षे ब्रह्मणीति । अयमर्थः— अभिव्यक्तचैतन्याभिन्नत्व-
मर्थस्यापरोक्ष्यम् ; तत्तु नित्याभिव्यक्तजीवचैतन्याभिन्ने ब्रह्मणि स्वाभाविकम् ; अत एव
‘यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म’ इति श्रुतिः ; घटादीनाम् अपरोक्षचैतन्याभेदाध्यासोपाधिकम् ;
तदेव ‘प्रत्यक्षोऽयं घटः’ ‘प्रत्यक्षं घटं पश्यामि’ इत्यादिव्यवहारालम्बनम् । ज्ञानस्यापरोक्ष्य-
म् अपरोक्षार्थव्यवहारानुकूलज्ञानत्वम् ; तत् स्वस्य सुखादेश्च प्रकाशरूपे नित्याभिव्यक्तसा-
क्षिचैतन्ये चाक्षुषादिदृष्ट्यभिव्यक्तचैतन्ये च अनुगतं स्वाभाविकम् ; चाक्षुषादिवृत्तिषु तत्तद-
भिव्यक्तचैतन्याभेदाध्यासोपाधिकम् । न तु जातिरूपम् इन्द्रियजन्यत्वाद्युपाधिरूपं वा ज्ञाना-
नामापरोक्ष्यम् ; न चापरोक्षज्ञानविषयत्वमर्थापरोक्ष्यमिति युक्तम्, तत्तांशविषयप्रत्यभिज्ञायां
तत्तांशे चातिप्रसक्तेः साक्ष्यव्यापनाच्च । एवं च तत्त्वमस्यादिशब्दजन्यम् अपरोक्षजीवा-
भिन्नब्रह्मज्ञानमपरोक्षमेव भवति । न चैवं सति अनुमितेरप्यपरोक्षपर्वतादावापरोक्ष्यं
स्यादिति वाच्यम्, इष्टापत्तेः इति ॥

शब्द एव इत्येवकारेण प्रथम श्रवणजन्ये ब्रह्मज्ञाने क्लृप्तकरणभावस्य शब्द-
स्यैवाविद्यानिवर्तके चरमसाक्षात्कारेऽपि करणत्वोपपत्तेः न तत्र करणान्तरं कल्पनीय-

कल्पतरुः ।

अयमभिसंधिः— स्वतोऽपरोक्षस्यापि ब्रह्मणः परोक्ष्यं भ्रमगृहीतम् । तत्रापरोक्षप्रमाकरणादेव तत्साक्षात्कारः । अन्तःकरणं च सोपाधिके आत्मानि जनयति अपरोक्षाहंवृत्तिमिति सिद्धमस्यात्मन्यपरोक्षधीहेतुत्वम् । तत्तु शब्दजनितब्रह्मात्मैक्यधीसंततिवासितं तत्पदलक्ष्यब्रह्मात्मतां जीवस्य साक्षात्कारयति अक्षमिव पूर्वानुभवसंस्कारवासितं तत्तेदंतोपलक्षितैक्यविषयप्रत्यभिज्ञाहेतुः । शब्दस्तु नापरोक्षप्रमाहेतुः क्लृप्तः । प्रमेयापरोक्षयोग्यत्वेन प्रमायाः साक्षात्कारत्वे देहात्मभेदविषयानु-

परिमलः ।

मिति सूचितम् । नन्वपरोक्षजीवाभेदतः श्रुतेश्च अपरोक्षेऽपि ब्रह्मणि परोक्षत्वावगाहि ज्ञानं लोकसिद्धमनुभूयते ; अत एव 'निरतिशयानन्दरूपं ब्रह्म ममापरोक्षं न प्रकाशते' इति व्यवहारः ; एवं श्रुतिर्तोऽपि ब्रह्मणि परोक्षत्वावगाहितया परोक्षमेव ज्ञानं भवेदित्याशङ्क्याह—अन्यथेति । लोकत इव श्रुतितः नापरोक्षे ब्रह्मणि परोक्षत्वावगाहि भ्रमरूपं ज्ञानं युक्तमिति भावः । स्वतोऽपरोक्षस्यापीति । यदि ब्रह्म स्वतोऽपरोक्षमिति तद्विषयशब्दजन्यमपि ज्ञानमपरोक्षं भवेत् तदा श्रवणजन्यज्ञानमप्यपरोक्षमिति श्रुतवेदान्तस्य पुंसः तस्मिन् परोक्ष्यभ्रमानुवृत्तिर्न स्यात् । अनुवर्तते च तदनन्तरमपि भ्रमगृहीतं ब्रह्मणि परोक्ष्यमिति न शब्दादपरोक्षज्ञानम् । तस्मादपरोक्षज्ञानजननसमर्थान्दन्यत एव तदेष्टव्यम् । क्लृप्तं चान्तःकरणस्य तत्सामर्थ्यं ब्राह्मलौकिकभोगानुभवे, 'मनसैतान्कामान्पश्यन्मते य एते ब्रह्मलोके मनोऽस्य दैवं चक्षुः' इति श्रुतेः । विशिष्य च अहंवृत्तिरूपे स्वात्मज्ञानेऽपि तस्य करणत्व क्लृप्तम् । चरमसाक्षात्कारस्य शब्दजन्यत्वाभ्युपगमेऽपि तस्य व्यापारोऽवश्यमपेक्षणीयः । तस्मादावश्यिकेनान्तःकरणेनैव तदुत्पत्त्युपपत्तौ तदर्थं तत्त्वमस्यादिवाक्यस्य तत्कालेऽपि पुनरनुसंधानकल्पन एव गौरवमिति भावः । ननु तर्हि तत्त्वमस्यादिवाक्यश्रवणनिरपेक्षमेवान्तःकरणं ब्रह्मात्मैक्यमपरोक्षयेत् इत्याह— तत्तु शब्दजनितेति । उक्तं च गीताविवरणे भाष्यकारैः— 'शास्त्राचार्योपदेशशमदमादिसंस्कृतं मन आत्मदर्शने करणम्' इति ।

ननु अपरोक्षब्रह्मविषयस्य शब्दस्यापरोक्षप्रमाहेतुत्वं न शक्यं प्रत्याख्यातुम् ; श्रवणजन्यापरोक्षज्ञाने सत्यपि परोक्ष्यभ्रमानुवृत्तिस्त्वसंभावनादिदोषप्रतिबद्धस्य तस्य भ्रमनिवर्तनकार्याक्षमतया भवेदित्याशङ्क्याह— शब्दस्त्विति । अभिव्यक्तचैतन्याभिन्नत्वमर्थापरोक्ष्यमिति तावन्न युक्तम्, स्वरूपसदभेदमात्रविवक्षायां चाक्षुषवृत्त्यभिव्यक्तपर्वतावच्छिन्नचैतन्येन व्यवहितवह्न्यवच्छिन्नचैतन्यस्य तेन व्यवहितवह्नेश्च स्वाभाविकाध्यासिकाभेदसत्त्वेन व्यवहितवहेरप्यपरोक्षत्वापत्तेः ; निरस्तभेदोपाधिकाभेदविवक्षायां चरम-

परिमलः ।

साक्षात्कारनिवर्त्याविद्योपाधेः चरमसाक्षात्कारोत्पत्तिदशायामपि सत्त्वेन ब्रह्मणस्तदानीमा-
 परोक्ष्याभावापत्तेः ; स्फुरदभेदविवक्षायां तादृर्म्याध्यासविषये दुःखशोकादौ तदानीं
 सद्रूपब्रह्माभेदास्फुरणादापरोक्ष्याभावापत्तेः ; स्वव्यवहारानुकूलं यदभिव्यक्तचैतन्यं तदभे-
 दविवक्षायाम् अनुमेयवह्न्यादिव्यवहारानुकूलेन जीवचैतन्येन प्रागुक्तरीत्यैवाभिन्नस्य ब्रह्म्या-
 देरापरोक्ष्यापातात् ; स्वव्यवहारानुकूलो योऽभिव्यक्तचैतन्याभेदस्तद्वत्त्वविवक्षायां तत्त-
 दाकारधीवृत्तिसमुल्लासमात्रादपि भवति व्यवहारे चैतन्याभेदस्यानपेक्षितत्वेनासंभवापत्तेः ;
 स्वावरणनिवृत्त्यनुकूले चैतन्याभेदवत्त्वविवक्षायाम् आवरणनिवर्तकत्वग्रहणाधीनमापरोक्ष्य-
 ग्रहणम् आपरोक्ष्यग्रहणाधीनमावरणनिवर्तकत्वग्रहणमिति परस्पराश्रयापत्तेः । एवमुक्त-
 रूपार्थापरोक्ष्यनिर्वचनयोगात् तदपेक्षमपरोक्षार्थव्यवहारानुकूलज्ञानत्वं ज्ञानापरोक्ष्यमिति
 निर्वचनमप्ययुक्तम् । तस्मात् स्वाविषयविषयकज्ञानाजन्यज्ञानत्वं ज्ञानापरोक्ष्यमिति निर्व-
 क्तव्यम् । तत् चाक्षुषादिवृत्त्यभिव्यक्तचैतन्येषु नित्याभिव्यक्तसाक्षिचैतन्येषु चानुगतम् अनु-
 मितिशान्दज्ञानादिभ्यश्च तत्तदविषयलिङ्गशब्दादिज्ञानजन्येभ्यो व्यावृत्तम् । न च विशि-
 ष्टज्ञानं विशेषणज्ञानजन्यमित्यभ्युपगमे दण्डकुण्डलोभयस्मृतिजन्यदण्डप्रत्यक्षाव्याप्तिः,
 वस्तुगत्या यः स्वाविषयः तद्विषयत्वं यस्य ज्ञानस्य जनकतायामवच्छेदककोटिप्रविष्टं तद-
 जन्यत्वस्य विवक्षितत्वात्, उक्तस्मृतेर्दण्डिप्रत्यक्षे तदविषयकुण्डलविषयत्वेनाजनकतया
 तत्रापि लक्षणसत्त्वात् । यदि ईश्वरज्ञानमुपादानगोचरज्ञानतया 'बहु स्यां प्रजायेय' इतिवत्
 'इदं ज्ञानमस्य स्यात्' इति संकल्परूपतया वा कारणमिष्यते, तदा तज्जन्येषूक्तज्ञानेष्वव्या-
 तिवारणाय समानाधिकरणत्वं ज्ञाने विशेषणं देयम् । न च कोलाहले बुभुत्सितशब्दग्रहो
 बुभुत्साजन्यस्तन्मूलबोधेष्टसाधनताज्ञानेनापि जन्य इति तत्राव्याप्तिः । बुभुत्सया अन्यथा-
 सिद्धस्य तस्य शब्दग्रहे कारणत्वाभावात् बुभुत्सया तारशब्दान्तरग्रहप्रतिबन्धे सति क्लृप्त-
 कारणादेव बुभुत्सितशब्दग्रह इति तत्र बुभुत्सया अप्यकारणत्वाच्च । न च व्याप्ति-
 ज्ञानत्वावच्छिन्नं सर्वमनुमितिजनकं व्याप्तिज्ञानत्वादित्यनुमितावतिव्याप्तिः, तत्रानुमितेः
 सामान्यतः सर्वव्याप्तिविषयायाः स्वकारणज्ञानविषयव्याप्तिविषयत्वसत्त्वेऽपि स्वकरण-
 व्याप्तिज्ञानवत् प्रकृतहेतुसाध्यविशेषोपरक्ततया तद्विषयत्वाभावेन तस्याः स्वाविषयविषय-
 कज्ञानजन्यत्वात् । न चैवमपि हेतुतावच्छेदकसाध्यतावच्छेदकविशेषावच्छिन्नहेतुसाध्योप-
 रक्तव्याप्तिज्ञानत्वावच्छिन्नसर्वपक्षीकरणे सति उक्तानुमितावतिव्याप्तिः, सामान्यधर्ममात्रा-
 नवच्छिन्नतया यः स्वविषयो न भवति तद्विषयत्वस्य विवक्षितत्वात्, तस्यामनुमितौ हेतु-
 तावच्छेदकसाध्यतावच्छेदकयोः सामान्यधर्ममात्रावच्छिन्नत्वेन विषयतया सामान्यधर्ममा-
 त्रानवच्छिन्नतया तदविषयत्वस्य सत्त्वात् । न चानुपलब्धिप्रमाणजन्याभावज्ञाने अतिव्याप्तिः,

कल्पतः ।

मितेरपि तदापत्तिः । ‘दशमस्त्वमसि’ इत्यत्रापि तत्सचिवादक्षादेव साक्षात्कारः । अन्धादेस्तु परोक्षधीरेव । अपि च, ‘वेदान्तवाक्यजज्ञानभावनाजापरोक्षधीः । मूल-प्रमाणदार्ढ्येन न भ्रमत्वं प्रपद्यते’ । न च प्रामाण्यपरतस्त्वापातः । ‘अपवादनिरासाय मूलशुद्धयनुरोधनात्’, ‘दृश्यते त्वग्रथया बुद्ध्या’ इत्यादेर्नयबृंहितवचनादित्यमु-ररीकारः । यत्साक्षादपरोक्षमित्येवमाकारैव धीः शब्दादुदेति न तु परोक्षं ब्रह्मेति । सा तु करणस्वभावात्परोक्षा अवतिष्ठते न भ्रम इति सर्वमवदातम् ॥

परिमलः ।

योग्यानुपलब्धेः प्रमाणत्वात् योग्यतायाश्च यद्यत्राधिकरणे प्रतियोग्यभविष्यत् तदा भूतल-मिवाद्रक्ष्यतेति तर्करूपत्वेन अनुपलब्धिज्ञानस्य स्वाविषयविषयकतर्करूपज्ञानजन्यत्वात् । स्मृतौ स्वसमानविषयपूर्वानुभवसंस्कारजन्यायामतिव्याप्तिवारणार्थमग्रिमज्ञानपदमनुभवपरं बोध्यम् । एवं च प्रत्यभिज्ञायास्तत्तांशेऽपि नातिव्याप्तिः, तस्यास्तदंशे स्मृतित्वाङ्गी-कारात् । एवमपरोक्षज्ञानलक्षणव्यवस्थितौ तज्जन्यव्यवहारयोग्यत्वमर्थापरोक्ष्यमिति तन्निर्व-चनं द्रष्टव्यम् । एवं च शब्दप्रमाणं स्वाविषयविषयकज्ञानजन्यां परोक्षप्रामाण्येव जनय-तीति नापरोक्षप्रमाहेतुरिति भावः ॥

ननु ‘दशमस्त्वमसि’ इत्यादौ शब्दस्याप्यपरोक्षज्ञानजनकत्वं सिद्धमस्तीत्या-शङ्कयाह— दशम इति । एवमनुमितेरपि पूर्वताद्यंशे नापरोक्ष्यम्; तत्रापरोक्ष्यभ्रमस्तु तदानींतनापरोक्षज्ञानभेदाग्रहादिति द्रष्टव्यम् । अन्धादेस्त्विति । अभ्युपेत्यायं परि-हारः । ‘दशमोऽहमस्मि’ इत्यपरोक्षज्ञानम् अन्तःकरणे न संभवति, शरीरविषयं चेत् स्पर्शनेन्द्रियेण वा ज्ञानान्तरोपनयसहितान्तःकरणेन वा संभवति । ननु भावना-जन्यसाक्षात्कारः कामिनीसाक्षात्कारवत् भ्रमः स्यात्, न चान्तःकरणसाहित्येन विशेषः तत्रापि तत्सत्त्वादित्यत आह— अपि चेति । ननु ब्रह्मसाक्षात्कारस्य मनःकरण-कत्वाभ्युपगमो ‘यन्मनसा न मनुते’ इति श्रुतिविरुद्ध इत्यत्राह— दृश्यत इति । प्रागुपन्यस्तन्यायोपबृंहितायां ‘दृश्यते—’ इति श्रुतौ अभ्यया सूरुमया इति विशेषणात् ‘यन्मनसा’ इति श्रुतिरनवहितमनोविषया यथा ‘तं त्वौपनिषदम्’ इति श्रुतौ औप-निषदम् इति विशेषणात् ‘यद्वाचानभ्युदितम्’ इति श्रुतिर्विशिष्टशक्तिकर्शब्दविषयेति भावः । साक्षादपरोक्षमिति । यथा प्रत्यक्षस्पर्शाभ्रयत्वादिलिङ्गजन्या वायोः प्रत्यक्षत्वा-नुमितिः स्वयं प्रत्यक्षत्वरहितेत्येतावदेव, न तु वायौ प्रत्यक्षत्वाभावमवगाह्यत इति न भ्रमत्वं प्रतिपद्यते, एवमिहापि योजनीयम् ॥

भामती ।

नियमात्, अन्यथा कुटजबीजादपि वटाङ्कुरोत्पत्तिप्रसङ्गात् । तस्मान्निर्विचि-
कित्सवाक्यार्थभावनापरिपाकसहितमन्तःकरणं त्वंपदार्थस्यापरोक्षस्य तत्तदुपा-
ध्याकारनिषेधेन तत्पदार्थतामाविर्भावयतीति युक्तम् । न चायमनुभवो ब्रह्मस्व-
भावो येन न जन्येत, अपि तु अन्तःकरणस्यैव वृत्तिभेदो ब्रह्मविषयः । न
चैतावता ब्रह्मणोऽपि पराधीनप्रकाशता । न हि शाब्दज्ञानप्रकाश्यं ब्रह्म स्वयं
प्रकाशं न भवति । सर्वोपाधिविहीनं हि स्वयंल्योतिरिति गीयते, न तूपहित-
मपि । यथाह स्म भगवान्भाष्यकारः— ‘न तावदयमेकान्तेनाविषयः’ इति ।
न चान्तःकरणवृत्तावध्यस्य साक्षात्कारे सर्वोपाधिविनिर्मोक्तः, तस्यैव तदुपा-

कल्पतरुः ।

स्वरूपप्रकाशस्याभिव्यक्तिसंस्कारमुपपाद्य व्यञ्जकान्तःकरणवृत्तेरुपाद्यतामाह
कर्मोपयोगाय— न चेति । वृत्तिविषयत्वे ब्रह्मणोऽस्वप्रकाशत्वमाशङ्क्य असमुच्चयमते-
ऽपि साम्यमाह— न चैतावतेति । स्वप्रकाशस्यैव शाब्दज्ञानविषयत्वं त्वयापीष्ट-
मित्यर्थः । परिहारसाम्यमाह— सर्वेति । ननु निरुपाधिकं ब्रह्म साक्षात्कारगोचरः,
कथं तस्योपहिततेति तत्राह— न चान्तःकरणेति । निरुपाधिकं ब्रह्मेति विषयीकुर्वाण।

परिमलः ।

स्वरूपप्रकाशस्येति । आविर्भावयतीत्यन्तेन ग्रन्थेन जीवस्वरूपप्रकाशस्य ब्रह्मा-
भेदसाक्षात्कारेण तदभेदतिरोधायकाविद्यानिवृत्तिरूपाभिव्यक्तिसंस्कारमुपपाद्य अभिव्यञ्ज-
कस्य तस्य साक्षात्कारस्य न चासावनुत्पादितब्रह्मानुभवति टीकायां प्रागुपक्षिस्तामुत्पाद्यता-
मन्तःकरणवृत्तिरूपत्वप्रदर्शनेनोपपादयतीत्यर्थः । असमुच्चयमते कर्मोपासनयोः कालेक्येन
समुच्चयो नास्तीति सिद्धान्ते, परिहारसाम्यमाहेति । वृत्तिविषयत्वं स्वप्रकाशत्वं
च विरुद्धमित्याशङ्क्यायामुपहितानुपहितरूपभेदेन समाधानं मतद्वयेऽपि समानं दर्श-
यतीत्यर्थः । नन्वेवं सति अविद्योपहितो जीवः कथं स्वप्रकाशः स्यादिति चेत्,
उच्यते— उपहितमुपधानकाले स्वरूपेणापि न स्वप्रकाशमिति नार्थः, किं तूपहित-
रूपेण न स्वप्रकाशमिति; अतो न दोषः । ननु निरुपाधिकं ब्रह्मेति उपहितं वृत्तिविषय
इति न युक्तम्, ‘ब्रह्म शुद्धं निरुपाधिकम्’ इति हि वृत्तिरूपसाक्षात्कारस्याकार इष्यते;
न चोपाधौ विद्यमाने तदाकारः संभवितुमर्हतीति शङ्कार्थः ॥

मिथ्याभूतेषूपधिषु विद्यमानेष्वपि न वास्तवनिरुपाधिकत्वाकारसाक्षात्कारोदयो
विश्रुत इति समाधानाभिप्रायमाह— निरुपाधिकमिति । ननु मिथ्याभूतानां तेषामुपा-

भामती ।

धेर्विनश्यदवस्थस्य स्वपरोपाधिविरोधिनो विद्यमानत्वात् । अन्यथा चैतन्यच्छा-
यापत्तिं विनान्तःकरणवृत्तेः स्वयमचेतनायाः स्वप्रकाशत्वानुपपत्तौ साक्षात्का-

कल्पतरुः ।

वृत्तिः स्वस्वेतरोपाधिनिवृत्तिहेतुरुदयते, स्वस्या अप्युपाधित्वाविशेषात् । ततः स्वस-
त्तायां विनाशहेतुसानिध्याद्विनश्यदवस्थत्वम् । एवं च नानुपहितस्य विषयता न
चोपाधेर्निवर्तकान्तरापेक्षेति भावः । ननु वृत्तिविशिष्टस्य शबलतया न तत्त्व-
साक्षात्कारगोचरता । वृत्त्यवच्छिन्नात्मविषयत्वे च वृत्तेः स्वविषयत्वापातः विशेषणा-
ग्रहे विशिष्टाप्रहात्, उपलक्षितस्य तु न वृत्त्युपाधिकतेति । उच्यते— वृत्त्युपरागोऽत्र
सत्तयोपयुज्यते न प्रतिभास्यतया ; अतो वृत्तिसंसर्गे सति आत्मा विषयो भवति न
तु स्वत इति न दोषः ॥

ननूपाधिसंबन्धाद्विषयत्वं विषयत्वे चोपाधिसंबन्धो विषयविषयित्वलक्षण
इतीतरेतराश्रयः, अत आह— अन्यथेति । न ब्रह्मसाक्षात्कारस्य ब्रह्मविषयत्वप्रयुक्तं

परिमलः ।

धीनां केन निवृत्तिः ? साक्षात्कारेणेति चेत्, तस्य केन निवृत्तिरित्याकाङ्क्षायामाह—
स्वस्वेतरेति । अनेन चरमवृत्त्युदयकाले उपाध्यन्तराण्यपि सन्त्येव, टीकायां वृत्तेरेवो-
पाधित्ववर्णनम् अन्ततो वृत्तिमात्रमस्तीत्यभ्युपेत्यवाद इति सूचितम् । ननु उपाधीनां
निवृत्तावनुपहितमेव साक्षात्कारविषय इति स्यात् इत्याशङ्क्य साक्षात्कारदशाया विनश्य-
दवस्थतामात्रं न तु विनाशोदय इत्याह— ततः स्वसत्तायामिति । वृत्त्युपहितं
वृत्त्या विशिष्टं तदुपलक्षितं वा ? आद्यं दूषयित्वा द्वितीयं दूषयति— उपलक्षितस्य
त्विति । अविद्यमानेनाप्युपलक्षितत्वं भवति यथोद्गीय गतेनापि काकेन गृहस्य ; वृत्त्या
तु विद्यमानवैवोपहिता विषयताघटनार्थमिष्यते, अतः प्रसिद्धोपलक्षणवैलक्षण्यात्
न वृत्तिरुपलक्षणमिति विद्यमानव्यावर्तकत्वनियमात् विशेषणमेव वाच्या, अतः पूर्वोक्त-
दोषद्वयं प्रादुःष्यादिति भावः । वृत्त्युपरागोऽत्रेति । नन्वत्र विशेषणोपलक्षणपक्षयोः
कं पक्षं परिगृह्य परिहारो वर्ण्यते ? उच्यते— सत्तयोपयुज्यते इत्यविद्यमानव्यावर्तकत्वनि-
षेधान्नोपलक्षणम्, न प्रतिभास्यतयेति कार्यान्वयनिषेधान्न विशेषणम्, किं तु कार्यान्वयी
सत्त्वनियत उपाधिर्विशेषणोपलक्षणाभ्यामन्यस्तृतीयः प्रकार इति वाक्यान्वयाधिकरणे
वक्ष्यमाणं तृतीयं प्रकारं परिगृह्य परिहारः । विषयविषयित्वलक्षणः विषयविष-
यित्वोपाधिकस्तत्प्रयोज्य इति यावत् । एवं हि इतरेतराश्रय इति संबटते ।

भामती ।

रत्वायोगात् । न चानुमितभावितवह्निसाक्षात्कारवत् प्रतिभात्वेनास्याप्रामा-
ण्यम्, तत्र वह्निस्वलक्षणस्य परोक्षत्वात् । इह तु ब्रह्मस्वरूपस्योपाधिकलुषितस्य
जीवस्य प्रागप्यपरोक्षत्वात् । न हि शुद्धबुद्धत्वादयो वस्तुतस्ततोऽतिरिच्यन्ते ।
जीव एव तु तत्तदुपाधिरहितः शुद्धबुद्धत्वादिस्वभावो ब्रह्मेति गीयते । न च तत्तदु-
पाधिविरहोऽपि ततोऽतिरिच्यते । तस्मात् यथा गान्धर्वशास्त्रार्थज्ञानाभ्यासाहि-
तसंस्कारसचिवः श्रोत्रेन्द्रियेण षड्जादिस्वरप्राममूर्च्छनाभेदमध्यक्षमनुभवति, एवं

कल्पतरुः ।

चैतन्यप्रतिबिम्बितत्वं किं तु स्वतः, घटादिवृत्तिष्वपि साम्यात् । चैतन्यं च ब्रह्मेति
स्वाभाविको वृत्तेस्तत्संबन्ध इत्यर्थः । यच्च स्वरूपव्यतिरिक्तसाक्षात्कारस्य भ्रमत्वमिति
तत्राह— न चेति । विषयविसंवादाभावात् प्रमात्वमित्यर्थः । जीवचैतन्यमात्रापरोक्ष्येऽपि
शुद्धानन्दात्मत्वादेः परोक्ष्यानन्त तदाकारसाक्षात्कारो यथार्थ इत्याशङ्क्याह— न हीति ।
शुद्धयादीनां स्वभावत्वेऽप्युपाधितिरोधानादविभावनम् । वेदान्तजज्ञानेन तत्तदुपा-
ध्यपाये यथावदभिव्यक्तो जीवो ब्रह्मेति गीयते; स चेदुपाध्यभावस्तर्हि तदति-
रिक्तः परोक्षः कथं साक्षात्कारे भायात्? अत आह— न चेति । यथा परैरन्योन्या-
भावो न भवति घट इति व्यपदिश्यमानोऽपि घटतदन्योन्याभावव्यतिरिक्तो ना-
भाव उपेयते, न च घटतदन्योन्याभावयोरेकता; एवमस्माकं निरुपाधिकं ब्रह्म,
न चोपाध्यभावस्ततोऽन्य इत्यर्थः । ननु चैतन्याभिन्नाश्चेदानन्दादयस्तद्वदविद्या-
दशायां विभाव्येरन्, उपाधिरुद्धाश्चेतन्येऽपि निरोधस्तुल्यस्तदभेदादिति शङ्कामुपसं-
हारव्याजेन परिहरति— तस्मादिति । यथा षड्जादयो गान्धर्वशास्त्राभ्यासात् प्रा-

परिमलः ।

लक्षणशब्दस्य स्वरूपवाचित्वे तु विषयविषयिभाव एव तत्प्रयोजक उक्त इत्यात्मा-
श्रय एव भवेत् । चैतन्यप्रतिबिम्बितत्वमिति । प्रतिबिम्बितचैतन्यकत्वमित्यर्थः ।
आहिताग्न्यादेराकृतिगणत्वान्निष्ठान्तस्य पूर्वनिपातानियमः । संजातचैतन्यप्रतिबिम्बत्व-
मिति वा अर्थः । तारकादेराकृतिगणत्वात् 'तारकितं नभः' इतिवदितच्प्रत्ययः । तथा
च चैतन्यवृत्त्योः प्रतिबिम्बतदुपाधित्वलक्षणसंबन्धो न विषयविषयिभावप्रयोज्यः स्वयमेव
तु तत्प्रयोजक इति नान्योन्याश्रय इत्यर्थः । भ्रमत्वमिति । संसारदशायामप्रकाशमानं
ब्रह्म परोक्षमिति तत्रापरोक्ष्यावगाहितया भ्रमत्वमभिप्रेतम् । वेदान्तजज्ञानेन वेदान्त-
जन्यज्ञानमूलभावनापरिपाकसहितान्तःकरणजन्यज्ञानेनेत्यर्थः । तत्तद्रूपेण षड्जत्वादि-

भामती ।

वेदान्तार्थज्ञानाभ्यासाहितसंस्कारो जीवः स्वस्य ब्रह्मभावमन्तःकरणेनेति । अन्तः-
करणवृत्तौ ब्रह्मसाक्षात्कारे जनयितव्ये अस्ति तदुपासनायाः कर्मापेक्षेति चेत्,
न, तस्याः कर्मानुष्ठानसहभावाभावेन तत्सहकारित्वानुपपत्तेः ॥

कल्पतरुः ।

गपि स्फुरन्तस्तत्तद्रूपेणानुल्लिखिता न श्रोत्रेण व्यज्यन्ते, व्यज्यन्ते तु शास्त्रवासितेन
तेन ; एवं वेदान्तवाक्यजन्यब्रह्मात्मैकताकारज्ञानवासितान्तःकरणेन तद्भावाभिव्य-
क्तिर्न प्रागिति । निषादर्षभगांधारषड्जमध्यमधैवतपञ्चमाः स्वराः । एषां समुदायो
ग्रामः । मूर्च्छना तु तेषामारोहावरोहौ । समुच्चयपक्षमिदानीं निराकरोति— नेति ।
तत्र किमिह वा जन्मान्तरे वा अनुष्ठितं कर्म संस्कारद्वारा ज्ञानोत्पत्तावुपयुज्यते उते-
हैवावगते ब्रह्मणि कृतानां कर्मणां भावनया समुच्चय इति । द्वितीयेऽपि किं भावना-
फले साक्षात्कारे कर्मोपयोग उत भावनास्वरूपे इति । न तावत्कार्यं इत्याह—तस्या

परिमलः ।

रूपेण । यद्यपि गान्धर्वशास्त्राभ्यासरहितैरपि सूक्ष्ममतिभिः श्रूयमाणाः स्वराः किञ्चित्
परस्परवैलक्षण्येनानुभूयन्ते तदेव षड्जत्वादिकमिति तैस्तदवगम्यत एव षड्जादि-
शब्दविशेषवाच्यत्व पर न ज्ञायते, तथापि ये स्थूलमतयः स्वराणाकर्णयन्तोऽपि समवर्ण-
परिमाणान् केशादीनिव परस्परविविक्ततयावगन्तुं न प्रभवन्ति तेषामपि गान्धर्वशास्त्र-
परिचये सति क्रमेण विविक्तोल्लेखो दृश्यते स इहोदाहरणम् ॥

निषादेति । वीणादिषु प्रथमश्रूयमाणश्रुत्याख्यशब्दावयवकानुरणनात्मका घण्टा-
नादानुरणनसदृशाः स्वराः सप्त । तेषां स्वराणां समुदायाः षड्जमध्यमगांधारस्वरप्रभवा
नन्दावर्तजीमूतसुभद्राख्यास्त्रिविधा ग्रामाः । तेषु ग्रामेषु क्रमेण स्वराणामारोहावरोहाभ्यां
निवेशाः प्रतिग्रामं सप्तधा भिन्ना एकविंशतिमूर्च्छनाः । तदुक्तम्— “ प्रथमश्रवणाच्छब्दः
श्रूयते ह्रस्वमात्रकः । सा श्रुतिः संपरिज्ञेया स्वरावयवलक्षणा ॥ श्रुत्यनन्तरभावी यः
शब्दोऽनुरणनात्मकः । स्वतो रज्जयति श्रोतृचित्तं स स्वर उच्यते ॥ श्रुतिभ्यः स्युः
स्वराः षड्जर्षभगांधारमध्यमाः । पञ्चमो धैवतश्चाथ निषाद इति सप्तमः, ॥ यथा
कुटुम्बिनः सर्वेऽप्येकीभूता भवन्ति हि । तथा स्वराणां संदोहो ग्राम इत्यभिधीयते ॥
षड्जग्रामो भवेदादौ मध्यमग्राम एव च । गांधारग्राम इत्येताद्वयमत्रयमुदाहृतम् ॥
नैन्द्र्योर्वर्तोऽथ जीमूतः सुभद्रो ग्रामकाख्यः । षड्जमध्यमगांधाराख्याणां जन्महेतवः ॥

भामती ।

न खलु 'तत्त्वमसि' इत्यादेर्वाक्याभिर्विचिकित्सं शुद्धबुद्धोदासीनस्वभावम् अकर्तृत्वाद्युपेतम् अपेतब्राह्मणत्वादिजातिं देहाद्यतिरिक्तम् एकमात्मानं प्रतिपद्यमानः कर्मस्वधिकारमवबोद्धुमर्हति । अनर्हश्च कथं कर्ता वाधिकृतो वा । यद्युच्येत निश्चितेऽपि तत्त्वे विपर्यासनिबन्धनो व्यवहारोऽनुवर्तमानो दृश्यते, यथा गुडस्य माधुर्यविनिश्चयेऽपि पित्तोपहतेन्द्रियाणां तिक्ततावभासानुवृत्तिः, आस्वाद्य थूत्कृत्य त्यागात् । तस्मादविद्यासंस्कारानुवृत्त्या कर्मानुष्ठानम्, तेन च विद्यासहकारिणा तत्समुच्छेद उपपत्स्यते । न च कर्माविद्यात्मकं कथमविद्यामुच्छिन्नन्ति कर्मणो वा तदुच्छेदकस्य कुत उच्छेद इति वाच्यम्, सजातीयस्वपरविरोधिनां भावानां बहुलमुपलब्धेः । यथा पयः पयोन्तरं जरयति स्वयं च जीर्यति, यथा विषं विषान्तरं शमयति स्वयं च शाम्यति, यथा वा कतकरजो रजोन्तराविले पाथासि प्रक्षिप्तं रजोन्तराणि भिन्दत् स्वयमपि भिद्यमानमनाविलं पाथः करोति, एवं कर्माविद्यात्मकमपि अविद्यान्तराण्यपगमयत् स्वयमप्यपगच्छतीति । अत्रोच्यते— सत्यम्, 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्युपक्रमात् 'तत्त्वमसि' इत्यन्ताच्छब्दाद्ब्रह्ममीमांसोपकरणादसकृदभ्यस्ताभिर्विचिकित्सेऽनाद्यविद्योपादानदेहाद्यतिरिक्तप्रत्यगात्मतत्त्वावबोधे जातेऽपि अविद्यासंस्कारानुवृत्त्यानुवर्तन्ते सांसारिकाः प्रत्ययास्तद्व्यवहाराश्च, तथापि तानप्ययं व्यवहारप्रत्ययान्मिथ्येति मन्यमानो विद्वान् न श्रद्धते पित्तोपहतेन्द्रिय इव गुडं थूत्कृत्य त्यजन्नपि तस्य तिक्तताम् । तथा चायं क्रियाकर्तृकरणेतिकर्तव्यताफलप्रपञ्चमतात्त्विकं विनिश्चिन्वन् कथमधिकृतो नाम ? विदुषो ह्यधिकारः ? अन्यथा पशुशूद्रादीनामपि अधिकारो दुर्वारः स्यात् । क्रियाकर्त्रादिस्वरूपविभागं च विद्वस्यमान इह विद्वानभि-

कल्पतरुः ।

इत्यादिना । तदुच्छेदकस्य कर्मण इति समानाधिकरणे षष्ठ्यौ । सजातीयेति । सजातीयाश्च ते स्वे च परे च तेषां विरोधिनस्तथोक्ताः । अवगते तत्त्वे विपर्यासदर्शनेन कर्मानुष्ठानसंभवात् तत्समुच्चय इति प्रत्यवस्थानं दूषयति—अत्रोच्यत इति । विदुष इति । क्रियाकर्त्रादिर्वास्तव इति निश्चयवत इत्यर्थः । ननु विदुषश्चेदधिकारः तर्हि

परिमलः ।

क्रमात्स्वराणां समानामारोहश्चावरोहणम् । मूर्च्छनेत्युच्यते ग्रामस्था एताः सप्त सप्त च " इति ॥

भामती ।

मतः कर्मकाण्डे । अत एव भगवानविद्वद्विषयत्वं शास्त्रस्य वर्णयांबभूव भाष्यकारः । तस्माद्यथा राजजातीयाभिमानिकर्तृके राजसूये न विप्रवैश्यजातीयाभिमानिनो-
रधिकारः, एवं द्विजातिकर्तृक्रियाकरणादिविभागाभिमानिकर्तृके कर्मणि न

कल्पतरुः ।

क्रियाकर्त्रादेर्वास्तवत्वमित्याशङ्क्याह— क्रियाकर्त्रादीति । विद्वद्यमानः अविद्वानेव विद्वान् भवन्विद्वदाभास इत्यर्थः । 'लोहितादिडाग्भ्यः क्यप्' इति क्यपन्तस्य रूपम् । अत एवाविद्वान्कर्मकाण्डेऽधिकार्यभिमत इति । अविद्वद्विषयत्वं वर्णयांबभूवेति । प्राक् चेत्यादिभाष्येणेत्यर्थः । यदि प्रतीयमानाधिकारनिमित्तस्य

परिमलः ।

क्यपन्तस्य रूपमिति । लोहितादेराकृतिगणत्वादिति भावः । ननु क्यप-
न्तत्वे विद्वदाभास इत्यर्थो न लभ्यते, यथा पूर्वमलोहितः पश्चादलोहितो भवन् लोहिता-
यमानः एवं पूर्वमविद्वान् पश्चाद्विद्वान् भवन् विद्वस्यमान इत्येव तदर्थो लभ्यते, अभूत-
तद्भावे क्यपो विधानात् । विद्वदाभास इत्यर्थस्तु क्यङन्तत्वं लभ्यते, 'कर्तुः क्यङ् सलो-
पश्च' इति सूत्रेण हि उपमानात् कर्तुस्तद्वदाचरनीत्यर्थे क्यङ्प्रत्ययो विहितः 'श्वेनायते
काकः' इत्यादि च तदुदाहरणं लिखितम्, तथेह क्यङन्तत्वं विद्वानिवाचरन्निविद्वान्
विद्वस्यमान इत्यस्य सोऽर्थो लभ्यते । न च 'ओजसोऽप्सरसो नित्यं पयसस्तु विभाषया'
इति वृत्तावुक्तत्वात् ओजोप्सरःपयोव्यतिरिक्तेभ्यः सकागन्तेभ्यः क्यङ् न भवतीति शङ्क-
नीयम् ; तेभ्यः सलोपो न भवतीत्येव ततः सिद्धया क्यङ्भावाप्रसक्तेः, वार्तिककृता 'सलोपो
वा' इति सामान्यतः सलोपस्य विकल्पितत्वमुक्त्वा 'ओजसोऽप्सरसो नित्यम्' इति
सकारान्तविशेषयोस्तन्नित्यत्वस्योक्ततया तदनुसारेण तत्र पयोग्रहणस्य ओजोप्सरोव्यतिरिक्त-
सकलसकारान्तोपलक्षणताया वक्तव्यत्वाच्चेति चेत्, उच्यते— 'क्रियाकर्त्रादिस्वरूपविभागं
च विद्वस्यमान इह विद्वानभिमतः' इति टीकावाक्येऽस्मिन् विद्वस्यमान इत्यस्य क्यङ्प्र-
त्ययान्तता न सभवति, विद्वानिवाचरन्नित्युपमेयगतसादृश्योपसर्जनस्य प्रकृत्यर्थस्य विदुषः
'क्रियाकर्त्रादिस्वरूपविभागम्' इति निर्दिष्टकर्मसापेक्षत्वेनासामर्थ्यात् 'सविशेषणानां वृत्ति-
र्न' इति महाभाष्यवचनात् । अत एव महान्तं पुत्रमिच्छतीति वाक्यस्यार्थे महान्तं, पुत्रीय-
तीति न वृत्तिः । ननु क्यपन्तत्वेऽपि विद्वदाभास इत्यर्थालाभ उक्तः । नैष दोषः, शास्त्र-
सिद्धेन मिथ्यात्वेन क्रियाकर्त्रादिविभागमविद्वानेव सन् यः कर्मानुष्ठानोपयोगिनं तं सत्यत्वेन
वेत्ति स विद्वस्यमान इत्युक्त्या विद्वदाभास इत्यर्थलाभात् । एवमेव ह्युक्तमाचार्यैरविद्वानेव

भामती ।

त्वविद्यासंस्कारानुवृत्त्यास्य मात्रया तदभिमानोऽनुवर्तते । अनुवर्तमानं च मिथ्येति मन्यमानो न श्रद्धत्त इत्युक्तम् । किमतो यद्येवम् ? एतदतो भवति—विधिषु श्रद्धोऽधिकारी नाश्रद्धः । ततश्च मनुष्याद्यभिमाने नश्रद्धधानो न विधिशास्त्रेष्वधिक्रियते । तथा च स्मृतिः—‘अश्रद्धया हुतं दत्तम्’ इत्यादिका ।

कल्पतरुः ।

भवति’ इति श्रद्धारहितमपि कर्म वीर्यवदिति स्थास्यते, तथापि सा श्रद्धा भक्तिरूपा, इयं तु प्रमाणद्वारा विश्वासात्मिकैव, तदभावेऽनधिकार एवेति । नश्रद्धान इति । नकारोऽयं प्रतिषेधवाची । यत एवावगतब्रह्मभावो विधिषु नाधिकारी अत एव ज्ञानानन्तरं कर्मानुष्ठानासंभवान्नोपासनोत्पत्तौ कर्मापेक्षेति द्वितीयकल्पानवकाश इत्याह—

परिमलः ।

नकारोऽयं प्रतिषेधवाचीति । पर्युदासवाचित्वे समासनियमस्य वार्त्तिककारेणोक्तत्वादिह च नञः समासाभावात् प्रतिषेधवाच्येवायम् । ततश्च प्रतिषेध्यक्रियाया यत्तदोश्वाध्याहारेण यः श्रद्धधानो न भवति स नाधिक्रियत इति वाक्यं पूरणीयमित्याशयः । पर्युदासवाचित्वमपि शक्यमुपपादयितुम्, सूत्रकारपक्षे महाविभाषाधिकारेण तद्वाचित्वेऽपि नञः समासनियमाभावात्, मीमांसकैः ‘यजतिषु येयजामहं करोति नानूयाजेषु’ इत्यस्यानूयाजव्यतिरिक्तेषु यज्ञेषु येयजामहं करोतीत्यर्थनिर्णयेन ‘दीक्षितो न जुहोति’ इत्यस्यादीक्षितो जुहोतीत्यर्थनिर्णयेन च नञः समासाभावेऽपि पर्युदासवृत्तित्वस्याङ्गीकृतत्वात्, ‘वृत्तानुपूर्वे च न चातिदीर्घे’ इत्यादिमहाकविप्रयोगदर्शनाच्च, समासनियमेऽपि ‘गमिकर्माङ्गीकृतनैकनीवृत्ता’ इतिवत् नसमास इति कल्पनोपपत्तेश्च । अत एव ज्ञानानन्तरमिति । ननु—सगुणज्ञानानन्तरं तदुपासनानिष्ठस्य कर्मानुष्ठानं संभवति फलभूयस्त्वर्थे सहकारित्वेन तदपेक्षितं च भवति । तथैव च आचार्यैः ‘अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्’ इत्यधिकरणे वक्ष्यते । सगुणतदुपासनात्फलविचारश्चात्रैव शास्त्रे महता प्रबन्धेन करिष्यते । तद्विचारसाध्यं च तदनुष्ठानम् । अतः सगुणोपासनासहकारिकर्मानुष्ठानायापेक्षितः कर्मावबोध इति तदानन्तर्यमथशब्दार्थः कुतो न भवेत् ? सगुणविचारस्थानुषङ्गिकत्वात् प्रधाननिर्गुणविचारापेक्षितमानन्तर्यमेव वक्तव्यमिति चेत्, तर्हि सगुणविद्यानुष्ठानं कस्यापि न सिध्येत् । एतच्छास्त्रविचारमन्तरेण हि तदनुष्ठानं न संभवति । एतच्छास्त्रविचारे च ब्रह्मलोकप्राप्त्यन्तसकलफलविरक्तस्य त्यक्तसमस्त-कर्मणो निर्विशेषप्रेमस्या तज्ज्ञासारेवाधिकार इष्यते । तस्माद्विरुद्धमिदमापतितम्— इति

भामती ।

निषेधशास्त्रं तु न श्रद्धामपेक्षते । अपि तु निषिध्यमानक्रियोन्मुखो नर इत्येव प्रवर्तते । तथा च सांसारिक इव श्रद्धावगतब्रह्मतत्त्वोऽपि निषेधमतिक्रम्य प्रवर्तमानः प्रत्यवेतीति न भिन्नकर्मदर्शनाभ्युपगमः । तस्मान्नोपासनायाः कार्ये कर्मापेक्षा । अत एव नोपासनोत्पत्तावपि ; निर्विचिकित्सशान्दज्ञानोत्पत्त्युत्तर-
कालमनधिकारः कर्मणीत्युक्तम् । तथा च श्रुतिः—‘ न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ’ इति । तत्किमिदानीमनुपयोग एव सर्वथेह कर्मणा-
म् ? तथा च ‘ विविदिषन्ति यज्ञेन ’ इत्याद्याः श्रुतयो विरुध्येरन् । न, आरादुप-
कारकत्वात्कर्मणां यज्ञादीनाम् । तथा हि— तमेतमात्मानं वेदानुवचनेन—

कल्पतरुः ।

अत एवेति । एतद्विभजते— निर्विचिकित्सेति । पितृमनुष्यदेवलोकाप्तिहेतुभिः कर्मप्रजाधनशब्दवाच्यापरविद्याभिर्नामृतत्वमाप्तवन्तः, किं तु त्यागसाध्यज्ञानेने-
त्यर्थः । तथा हि श्रुत्यन्तरम्— ‘ पुत्रेणैवायं लोको जय्यो विद्यया देवलोकः कर्मणा पितृलोकः ’ इति । इह भवान्तरे वा अनुष्ठितं कर्म सत्त्वशुद्धिद्वारेण ज्ञानोत्पत्तिहेतु-
रिति पक्षमङ्गीकर्तुं शक्नोते— तत्किमिति । आरात् दूरे । इमं पक्षमुपपादयति—तथा
हीति । प्रधानेन प्रत्ययार्थेनेच्छया अख्यातोपात्तभावनायाः कार्यस्य संप्रत्ययात्समन्व-
यादिति । अनेन कर्मणा इदं ममाङ्गमन्तःकरणं संस्क्रियते क्षीणपापं क्रियते पुण्येन
चोपधीयते उपचीयते इति यो विदित्वाचरति कर्म स आत्मशुद्ध्यर्थं यजन्नात्मयाजी स

परिमलः ।

चेत्, उच्यते— सगुणविद्यापेक्षिणाम् अङ्गावबद्धोपासनापेक्षिणां केवलकर्मठानां च तद-
नुष्ठानप्रकाराद्यवगतिर्विचारितैतच्छास्त्रेभ्यो गुरुभ्योऽन्वेषणीया, गत्यन्तराभावात् । अभ्यु-
पगम्यते हि कर्मविचारप्राचीनसंध्यावन्दनाध्ययननियमाद्यनुष्ठानार्थं निषादरथकारकर्तृ-
कस्थपतीष्टपाधानानुष्ठानार्थं च तत्तदवगतिः स्वयमविचारिततत्तद्वाक्यानामेव हितैषि-
वचनमात्रादिति ॥

ननु श्रुतो धनशब्दस्य देवलोकावाप्तिहेत्वपरविद्या वाच्येति कुतोऽवगतमित्या-
काङ्क्षायामाह—तथा हि श्रुत्यन्तरमिति । प्रधानेन प्रत्ययार्थेनेति । ‘ विविदिषन्ति ’
इत्यत्र पञ्चसलकारकल्पनया विध्यवरुद्धायां यज्ञदानादिकरणान्वितायां भावनायां धात्वर्थस्य
भाव्याकाङ्क्षापूरकत्वेनान्वये वक्तव्ये प्राधान्यादिच्छाया एव तथात्वयो न वेदनस्येति
भावः । ननु ‘ यजेत ’ ‘ दद्यात् ’ ‘ जुहुयात् ’ इत्यादौ सर्वत्र धात्वर्थस्य भावनायां करणत्वे-

परिमलः ।

नान्वयस्य दृष्टत्वादिहापि वेदनेच्छायास्तथैवान्वयो युक्तः । यज्ञादिषु तृतीयाश्रवणं तु 'सोमेन यजेत' इत्यादिष्विव धात्वर्थविशेषणतया भविष्यति । न च सोमपयोदध्यादीनां यागहोमनिर्वर्तकतया क्रियाकारकभावो लोकसिद्ध इति युक्तस्तत्र विशेष्यविशेषणभावः इह वेदनेच्छाया यज्ञादीनां च स न लोकसिद्ध इति न युक्तो विशेषणविशेष्यभाव इति वाच्यम्, देवताधिकरणे वक्ष्यमाणेन न्यायेन 'एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयम्' इति वाक्ये रेवतीनां वारवन्तीयस्य चाधाराधेयभावस्यैव यज्ञादीनां विविदिषायाश्च क्रियाकारकभावस्यापि समभिव्याहारादेव सिद्ध्युपपत्तेः । एवं च भाव्याकाङ्क्षायामिच्छाविषयभूतं वेदनमेव भाव्यत्वेनान्वेति । न च वेदनतदिच्छयोः कार्यकारणभावस्य लोके सिद्धत्वात् विधिवैयर्थ्यं शङ्कनीयम्, प्रतिबन्धकपापानोदनद्वारा यज्ञादिभिः संपन्नया स्थिरविविदिषया वेदनं भावयेदित्येतदर्थकतया विधिसार्थक्यात् इति चेत्; उच्यते— भावनायाः प्रथमं भाव्याकाङ्क्षायां समानपदोपात्ता प्रधानभूता वेदनसाधनत्वेन निश्चातौगौणपुरुषार्थभावा विविदिषा भाव्यत्वेनान्वेतीति युक्तम्; यागादिस्तु समानपदोपात्तत्वेऽपि स्वयं क्लेशात्मकत्वात् फलसाधनत्वेनान्वेतोऽनवगतत्वाच्च भाव्यत्वेनान्वेतुमयोग्य इति तमतिक्रम्य स्वर्गादेर्भाव्यत्वेन ग्रहणे सति तं केन भावयेदित्याकाङ्क्षायां फलशिरस्कभावनाकरणत्वेनान्वितो भवति । इह यदि भावनायां करणान्तरं श्रुतं न लभ्येत तदा विविदिषामेव करणं गृहीत्वा तत्साध्य वेदनं फल कल्पयेत्; न त्वेतदस्ति, यज्ञादीनां तृतीयया करणत्वेन समर्पणात् । तेषां भावनाकरणत्वेनान्वये मत्वर्थलक्षणा च परिहृता भवति । अन्यथा तेषां करणविशेषणत्वे सोमवता यागेनेति वत् यज्ञवत्या विविदिषयेत्यादिरूपेण यज्ञेनेत्यादिषु सर्वेषु तृतीयान्तेषु मत्वर्थलक्षणा प्रसज्जेत । एवं क्लिष्टयोजनायामपि विविदिषा भाव्येति पक्षात् फलतो न विशेषः । 'दध्ना जुहोति' इति दधिविशिष्टहोमविधेः प्राप्ताप्राप्तविवेचनेन होमसाधनतया दधिविधान इव स्थिरविविदिषासाधनतया यज्ञादिविधान एवास्य पर्यवसानात् । तस्माद्यज्ञादिभिर्विविदिषां भावयेदिति वेदनेच्छायाः फलत्वेनान्वय इत्येव युक्तम् ॥

नन्विच्छायाः प्रधानत्वेऽपि फलत्वेन नान्वयः किं त्विष्यमाणस्यैवेति स्वर्गकामादिवाक्येषु संप्रतिपन्नम्, तत्कस्य हेतोः ? लिङादिभिर्विधिशब्दैः कर्मणामिष्टसाधनत्वे प्रतीते किं तत्कर्मसाध्यमिष्टमितीष्टविशेषाकाङ्क्षायां यदिच्छाविषयत्वेन निबद्धं त्रिशिष्योपात्तं च तदेव फलत्वेनान्वेतुं योग्यमिति योग्यतावधारणात् योग्यतानुसारेणैच्छामुल्लङ्घ्य तद्विषये करणान्वयस्य अश्वेन जिगमिषतीत्यादौ क्लृप्तत्वाच्च । अयं हेतुरिहापि तुल्य इति

कल्पतरुः ।

च देवयाजिनः काम्यकर्तुः श्रेयानिति शातपथश्रुत्यर्थः । स देवयाजीत्यत्र प्रकृतं यज्ञादि । श्रुत्यन्तरमाह— नित्येति ।

परिमलः ।

चेत्; उच्यते— यज्ञादीनां ज्ञाने विनियोगेऽपि जिज्ञासा यज्ञादिद्वारवर्गमध्ये अवश्यं निवेशनीया, निवेशिता च टीकायाम् । तथा च जिज्ञासाया यज्ञादिफलत्वेनावश्याभ्युपगन्तव्यत्वात् कामोपबन्धेषु यागादिवाक्येषु स्वर्गादेर्भाव्यत्वेनानन्वये अन्यतः स्वर्गादिसाधनानवगत्या कामनाया निर्ज्ञातस्वविषयसाधनप्रवर्तकत्वेन गौणपुरुषार्थत्वाप्रतीत्या तस्या भाव्यत्वेनान्वयायोग्यत्वात् नामोपात्तस्वर्गकामनावैलक्षण्येन इहाख्यातोपात्ताया इच्छायाः फलत्वान्वययोग्यताहेतुसाध्यत्वप्रतीतिसिद्धावाच्च प्रधानभूतां तामुल्लङ्घ्य ज्ञानस्य फलत्वाभ्युपगमो न युक्तः, तदभ्युपगमे शास्त्रान्तरसिद्धपापक्षयरूपद्वारातिरिक्तस्यापूर्वरूपस्य कर्मणां द्वारान्तरस्यापि कल्पनापत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् ॥

ननु जिज्ञासायाः फलत्वान्वययोग्यत्वमसिद्धम्; स्वतः फलत्वरहितायास्तस्याः फलत्वं हि ज्ञानरूपफलजनकत्वोपाधिकं वाच्यम्; तथा च जिज्ञासाफले ज्ञाने प्रागेवेच्छासत्त्वे सैव जिज्ञासेति तस्याः सिद्धत्वात्, प्राक् तदसत्त्वे तस्याः फलजनकत्वोपाधिकपुरुषार्थत्वाप्रतीतेश्च न तस्याः फलत्वान्वययोग्यतेति चेत्; उच्यते— द्विविधा ब्रह्मज्ञानेच्छारूपा जिज्ञासा; एका साङ्गाध्ययनादिप्रयुक्तब्रह्मज्ञानपुरुषार्थत्वावगतिमात्रमूला; सा अनित्यदुःखमध्ये संसारं नित्यसुखमयत्वभ्रममुत्पाद्य चित्तसत्त्वं मलिनयता पाप्मना प्रतिबद्धा सती ज्ञानोद्देशेन तदुपायेषु प्रवृत्तिं जनयितुं न प्रभवति । यदा प्रवृत्तिपर्यन्तजिज्ञासादिप्रतिबन्धकपाप्मसद्भावं शास्त्रतः पुरुषोऽवगच्छति, तदा तथाभूतजिज्ञासोपायमन्विच्छन्विदिषावाक्येन तदुपायं यज्ञादिकमुपलभ्य तथाभूतजिज्ञासोद्देशेन यज्ञादीननुष्ठाय ततः संसारसुखमयत्वप्रदर्शकपाप्मनिवृत्त्या तस्य वस्तुसद्दुःखैकरूपत्वं निश्चित्य तदसहमानस्तजिज्ञासामूलामपि ब्रह्मजिज्ञासां लभते सा द्वितीया । तथा ब्रह्मज्ञानोपायेषु प्रवृत्तिः । यथा भोजने सत्येव देहस्य बलपुष्ट्यादिकं भवेदिति तादर्थ्यावगतिमात्रमूला धातुवैषम्यकृतरोगविशेषप्रतिबद्धा भोजनेच्छा भोजनार्थप्रवृत्तिं जनयितुं न प्रभवति, तत्प्रवृत्तिपर्यन्तबुभुक्षाप्रतिबन्धकरोगसद्भावं यदा वैद्यकादवगच्छति पुरुषः यदा रोगनिवृत्तिपूर्वकबुभुक्षोत्पत्त्युपायमन्विच्छन् वैद्यकशास्त्रेणैव तथाभूतमौषधमुपलभ्य तत्सेवनेन रोगनिवृत्त्या भुक्षमुपलभ्य तामसहमानः तज्जिज्ञासार्थमपि बुभुक्षां लभते, तथा च भोजने प्रवर्तते । अतो नात्र काचिदनुपपत्तिः ॥

भामती ।

नित्यस्वाध्यायेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति— वेदितुमिच्छन्ति, न तु विदन्ति । वस्तुतः प्रधानस्यापि वेदनस्य प्रकृत्यर्थतया शब्दतो गुणत्वात्, इच्छायाश्च प्रत्ययार्थतया प्राधान्यात्, प्रधानेन च कार्यसंप्रत्ययात् । न हि 'राजपुरुषमानय' इत्युक्ते वस्तुतः प्रधानोऽपि राजा पुरुषविशेषणतया शब्दत उपसर्जन आनीयते, अपि तु पुरुष एव, शब्दतस्तस्य प्राधान्यात् । एवं वेदानुवचनस्येव यज्ञस्यापीच्छासाधनतया विधानम् । एवं तपसोऽनाशकस्य । कामानशनमेव तपः, हितमितमेध्याशिनो हि ब्रह्मणि विविदिषा भवति, न तु सर्वथा अनश्रतो मरणात् । नापि चान्द्रायणादितपः तच्छीलस्य, धातुवैषम्यापत्तेः । एतानि च नित्यानि उपात्तदुरितनिबर्हणेन पुरुषं संस्कुर्वन्ति । तथा च श्रुतिः— 'स ह वा आत्मयाजी यो वेद इदं मेऽनेनाङ्गं संस्क्रियत इदं मेऽनेनाङ्गमुपधीयते' इति । अनेनेति प्रकृतं यज्ञादि परामृशति । स्मृतिश्च— 'यस्यैतऽष्टाचत्वारिंशत्संस्काराः' इति । नित्यनैमित्तिकानुष्ठानप्रक्षीणकल्मषस्य च विशुद्धसत्त्वस्याविदुष एव उत्पन्नविविदिषस्य ज्ञानोत्पत्तिं दर्शयत्याथर्वणी श्रुतिः— 'विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः' इति । स्मृतिश्च— 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः' इत्यादिका । क्लृप्तेनैव च

कल्पतरुः ।

नित्यानां संस्कारद्वारा ज्ञानोत्पादकोक्ता; इदानीं यदुक्तं समुच्चयवादिना सर्वेषां कर्मणां ज्ञानकार्ये मोक्षे समुच्चय इति, तत्राह— क्लृप्तेनैवेति । नित्यानां फलं पापक्षयं ज्ञानमपेक्षते न स्वर्गादि; तत्र यथा प्रकृतौ क्लृप्तोपकाराणाम् अज्ञानामतिदेशे न प्राकृतोपकारातिरिक्तोपकारकल्पनम्, एवं ज्ञानविनियुक्तयज्ञादीनां क्लृप्तनित्यफलपापक्षयातिरेकेण न नित्यकाम्यकर्मसाधारणो मोक्षोपयोग्युपकारः क-

परिमलः ।

पापक्षयं ज्ञानमपेक्षत इति । विविदिषाद्वारेति शेषः । ज्ञानविनियुक्तेति । ज्ञानार्थविविदिषाविनियुक्त्यर्थः । ननु क्लृप्तपापक्षयातिरेकेणोपकारान्तरस्याकल्प्यत्वेऽपि यानि पवित्रेष्टयग्निष्टुदश्रमेधादीनि कृष्णाजिनदानादीनि कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि च सामान्यतः पापक्षयार्थत्वेन चोदितानि काम्यकर्माणि, तत्साधारण्यमिह यथादिशब्दानामवर्जनीयम्— इत्याशङ्क्य नित्यफलपापक्षयातिरेकेणेति पापक्षयो नित्यफलत्वेन विशेषितः । अवश्यकर्तव्यनित्यानुष्ठानजो हि पापक्षयः स्वतः प्राप्तः । अतः प्रयुक्तिलाघवात् तमेव विविदिषार्थयथादिविधिद्वारं गृहीत्वा निर्बुणोति, न त्ववस्थाननुष्ठेयपवित्रेष्टयादिकलभूत-

कल्पतरुः ।

ल्यः । पापक्षयस्य च ज्ञानोत्पत्तिद्वारत्वम् 'ततस्तु तम्—' इत्यादिशास्त्रसिद्धम् । न च वाच्यं नित्येभ्यः पापक्षयस्य तस्माच्च ज्ञानोत्पत्तेरन्यतः सिद्धौ किं 'यज्ञेन—' इत्यादिनेति, नित्यानां ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकदुरितनिवर्हकत्वस्य विशेषतः शास्त्रान्तरादसिद्धेः ।

परिमलः ।

मपि पापक्षयं द्वारं गृहीत्वा तत्संपादनं प्रयोजयति । अतो नित्यफलस्यैव पापक्षयस्येह द्वारता । यथा ऋत्विगपेक्षः ऋतुविधिर्धनार्जने याजनं स्वकीयोपाय इति तादर्थ्येन स्वतः प्राप्तान् ब्राह्मणानेव गृहीत्वा निर्वृणोति न तु क्षत्रियवैश्वानपि ऋत्विजो गृहीत्वा तानां त्विज्ये प्रयोजयतीति ब्राह्मणानामेव कृतावां त्विज्यं तद्वत् । एवं च यस्य यदा यन्नित्यमनुष्ठेयं प्राप्तं तेन तदा तदेव विविदिषार्थतयानुष्ठितं फलार्थं भवति, काम्यानुष्ठानतः प्रसङ्गान्नित्यसिद्धेर्नित्यप्रयुक्तं पापक्षयं द्वारमपि लभत इति प्रयुक्तिलाघवात् नित्यानामेव विनियोग इति भावः ॥

ननु प्राकृतोपकारदृष्टान्तेन पापक्षयस्येह द्वारत्वकल्पनं न युज्यते, वैषम्यात्; प्राकृतपदार्थानाम् उपकारमुख्येणैव विकृतिष्वतिदेशः न तु पदार्थानामतिदेशानन्तरमुपकारकल्पनेति न तत्र प्राकृतोपकारातिरिक्तोपकारकल्पनाप्रसक्तिः; इह तु प्रत्यक्षश्रुत्या प्रथममेव विनियुक्तानां यज्ञादीनामुपदिष्टाङ्गानामिव पश्चात्कल्पनीय उपकारः प्रथमावगतविनियोगनिर्वाहायाकल्पोऽपि सामान्यशब्दोपात्तसकलनित्यकाम्यसाधारणः कथं न कल्प्येतेत्याशङ्क्याह— पापक्षयस्य चेति । स्यादेतद्वत् यद्यत्र पदार्थशक्तिमालोच्योपकारः कल्प्यः स्यात्, न त्वेवम्, इह पापक्षय एवोपकार इत्यपि प्रत्यक्षशास्त्रेणैव सिद्धत्वादित्यर्थः । ननु 'ततस्तु तम्—' इति शास्त्रेण पापक्षयस्य ज्ञानोत्पत्तौ द्वारत्व सिद्धं न तु विविदिषोत्पत्तौ । उच्यते— विविदिषावाक्यानुरोधेन विशुद्धसत्त्वस्ततो विविदिषाद्वारेण पश्यतीति तस्य शास्त्रस्यार्थ इति तात्पर्यम् । एवम् 'ततस्तु तम्—' इत्यादिश्रुतौ विविदिषान्तर्भावस्तदवतारणार्थं टीकाग्रन्थे विशुद्धसत्त्वस्येत्येतदनन्तरमुत्पन्नविविदिषस्येति विशेषणेन स्फुट इत्याचार्यैरिह न विशेषितम् ॥

अत्र केचित् संस्कारपक्षमेव सिद्धान्तमभिमन्यमाना विविदिषन्तिवाक्ये विधिर्न कल्प्यो नित्यकर्मभिः पापक्षयस्य तद्विधिभिः पापक्षयात् ज्ञानोत्पत्तेः 'ततस्तु तम्—' 'ज्ञानमुत्पद्यते—' इति श्रुतिस्मृतिभ्यां च सिद्धेः, अतो विविदिषन्तिवाक्यं तत्सिद्धानुवादकमित्याहुः; तन्मतमनूय निराकरोमि— न च वाच्यमित्यादिना ॥

विशेषतः शास्त्रान्तरादसिद्धेरिति । पापान्तरनिवर्तनेनापि चरितार्थात् नित्या-

भामती ।

नित्यानां कर्मणां नित्येहितेनोपात्तदुरितनिवर्हणेन पुरुषसंस्कारेण ज्ञानोत्पत्तावङ्ग-
भावोपपत्तौ न संयोगपृथक्त्वेन साक्षादङ्गभावो युक्तः, कल्पनागौरवापत्तेः ।

कल्पतरुः ।

अस्मिंश्च विनियोगे सति ज्ञानोद्देशेन नित्यान्यनुतिष्ठतोऽवश्यं ज्ञानं भवति, इतरथा
शुद्धिमात्रम्, अनियता च ज्ञानोत्पत्तिरिति विनियोगोपयोगः । 'ज्ञानमप्ययत्ने पुंसां
क्षयात्पापस्य कर्मणः' इत्यादिस्मृतेरपि श्रुतिमूलम् । श्रुतिस्म्येतादृशां तुल्यत्वात् नैता
मनुवादयति । न संयोगपृथक्त्वेन साक्षादङ्गभाव इत्यनेन साक्षादङ्गभावो निषि-
ध्यते न संयोगपृथक्त्वम्, सर्वापेक्षाधिकरणे संयोगभेदस्याश्रयिष्माणत्वात् ।
तस्मादयमर्थः । संयोगपृथक्त्वमस्तान्येतावता न साक्षादङ्गभावोऽस्ति, आसादङ्गभावे-

परिमलः ।

नुष्ठानात् न ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकपापव्यक्तिविशेषनिवर्हणनियमः सिध्यति, अतस्त-
त्सिद्धये विनियोगान्तरमन्यर्थः । अत्र सम्कारपक्षावलम्ब्यैर्विविदिपापाक्यस्य विद्यार्थ-
विनियोगानुपपत्त्या अनुवादकत्वं शङ्कितमिति तदुपस्था ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकेत्युक्तम्,
शङ्कासमाधानयोर्विविदिपार्थपक्षेऽपि तुल्यत्वात् ; स्वमते ज्ञानग्रहणं विविदिपौपलक्षणम् ।
तस्यामेव यज्ञादिविनियोगस्य प्राग्व्यवस्थापितत्वात् सर्वापेक्षाधिकरणे चोपपादयिष्य-
माणत्वात् ; भाष्यकृद्भिरपि 'विद्यासंयोगात् प्रत्यासन्नानि विद्यामाधनानि शमादीनि,
विविदिपासंयोगात्तु बाह्यतराणि यज्ञादीनि' इति यज्ञादीनां विविदिपार्थत्वस्य वक्ष्य-
माणत्वाच्च ; तेषां ज्ञाने विनियोगे ज्ञानोत्पत्त्यपेक्षितमद्भुतलभश्रवणादिप्रवृत्तिग्रहण-
धारणपाटवादीनामपि ज्ञानार्थं यज्ञादिमपाद्यत्वापत्त्या तदर्थमपूर्वस्यापि द्वारान्तरस्य
कल्प्यतापत्तेश्च ; 'ज्ञानमुत्पद्यते—' इति स्मृतेर्विविदिपन्तिवाक्यमूलकत्वात्किन्तु पापक्षयात्
विविदिपोदये सति क्रमात् ज्ञानमप्युत्पद्यते इत्येवमस्मृतिरित्याशयेन । श्रुति-
स्त्वेतादृशीति । एषेव दृश्यत इत्येतादृशी । आपाततो विविदिपापाक्यवत् 'ततस्तु
तम्—' इति श्रुतिर्दृश्यते । वस्तुतस्तु उभयोरप्यन्तर्गालकफलभेदोऽस्ति पापक्षयरूपद्वारा-
वगमः 'ततस्तु तम्—' इति श्रुत्यपेक्षः, पापक्षयात् ज्ञानोत्पत्तौ विविदिपान्तर्भावो विविदि-
पन्तिवाक्यापेक्ष इति । अतः कथमपि नानुवादकत्वशङ्केति भावः । अथ वा एतादृशी
एतत्समाना कल्प्यविधिकत्वाविशेषात्, तत्र यदि विधिः श्रूयेत तदा विधिअवगणरहित
विविदिषावाक्यं तदनुवादकं कल्प्येतापि न त्वेतदस्तीति भावः । सर्वापेक्षाधिकरणे
इत्युपलक्षणम् । 'सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात्' इत्यधिकरणे चेति द्रष्टव्यम् ॥

भामती ।

तथाहि — नित्यकर्मणामनुष्ठानाद्धर्मोत्पादः ; ततः पाप्मा निवर्तते ; स हि अनित्याशुचिदुःखरूपे संसारं नित्यशुचिसुखख्यातिलक्षणेन विपर्यासेन चित्तसत्त्वं मलिनयति ; अतः पापनिवृत्तौ प्रत्यक्षोपपत्तिद्वारापावरणे सति प्रत्यक्षोपपत्तिभ्यां संसारस्य अनित्याशुचिदुःखरूपत्वमप्रत्यूहमवबुध्यते ; ततोऽस्य अस्मिन्ननभिरनिसंज्ञं वैराग्यमुपजायते ; ततस्तज्जिहासोपावर्तते ; ततो हानोपायं पर्येषते ; पर्येषणाश्चात्मतत्त्वज्ञानमभ्योपाय इत्युपश्रुत्य तज्जिज्ञासते ; ततः श्रवणादिक्रमेण तज्ज्ञानातीत्यारादुपकारकत्वं तत्त्वज्ञानोत्पादं प्रति चित्तसत्त्वशुद्धया कर्मणां युक्तम् । इममेवार्थमनुवदति भगवद्गीता — ‘ आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते । योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ’ इति । एवं च अननुष्ठितकर्मापि प्राग्भावीयकर्मवशात् यो विशुद्धसत्त्वः संसारासारतादर्शनेन निष्पन्नवैराग्यः, कृतं तस्य कर्मानुष्ठानं वैराग्योत्पादोपयोगिना, प्राग्भावीयकर्मानुष्ठानादेव तत्सिद्धेः । इममेव च पुरुषधौरेयभेदमधिकृत्य प्रवृत्ते श्रुतिः — ‘ यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् ’ इति । तदिदमुक्तम् — कर्मावबोधान् — प्रागप्यधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपपत्तेरिति । अत एव न ब्रह्मचारिण ऋणानि सन्ति येन तदपाकरणार्थं कर्मानुतिष्ठेत् । एतदनुरोधाच्च ‘ जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ’ इति गृहस्थः संपद्यमान इति व्याख्येयम् । अन्यथा ‘ यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव ’ इति श्रुतिर्विरुध्येत । गृहस्थस्यापि च ऋणापाकरणं सत्त्वशुद्धयर्थमेव । जरामर्यवादो भस्मान्ततावादोऽन्येष्ट्यश्च कर्मजडानविदुषः प्रति, न त्वात्मतत्त्वविदः पण्डितान् । तस्मात्तस्यानन्तर्यमथशब्दार्थः यद्विना ब्रह्मजिज्ञासा न भवति यस्मिन्स्तु सति भवन्ती भवत्येव । न चेत्थं कर्मावबोधः । तस्मान्न कर्मावबोधानन्तर्यमत्राथशब्दार्थ इति सर्वमवदातम् । स्यादेतन् । मा भूदग्निहोत्रयवागूपाकवदार्थः

कल्पतरुः ।

ऽपि तदुपपत्तेरिति । नित्यानां दुरितक्षयफलत्वे नित्यकाम्यवैषम्यायोगमाशङ्क्य नित्येहितेनेत्युक्तम् । चित्तसत्त्वं चित्तगतः सत्त्वगुणः । प्रत्यक्षोपपत्तीति । संसारस्यासारत्वं दृष्टविषये प्रत्यक्षग्राह्यम् अदृष्टे तूपपत्त्या । प्रत्यक्षोपपत्त्येश्च प्रवृत्तिद्वारं चित्तगतसत्त्वं तस्य पापकटाटनिवृत्त्या अपावरणे उद्घाटने सतीत्यर्थः । धर्मब्रह्मावबोधोर्हेतुहेतुमद्भावाभावेऽपि क्त्वाश्रुत्या पौर्वापर्यमाशङ्कते — स्यादेतदिति ॥

अग्निहोत्रयवागूपाकवदिति । पञ्चमे स्थितम् — ‘ अर्थाच्च ’ । ‘ अग्निहोत्रं

भामती ।

क्रमः, श्रौतस्तु भविष्यति, 'गृही भूत्वा वनी भवेत् वनी भूत्वा प्रघृजेत्' इति जाबालश्रुतिगार्हस्थ्येन हि यज्ञाद्यनुष्ठानं सूचयति । स्मरन्ति च - 'अधीत्य विधिवद्वेदान्पुत्रांश्चोत्पाद्य धर्मतः । इष्टा च शक्तितो यज्ञैर्मनो मोक्षे निवेशयेत्'

कल्पतरुः ।

जुहोति 'यवागूं पचति' इत्यत्र किं होमपाकयोयथापाठं क्रमः उत पाक एव प्रथम इति सशये नियामकश्रुत्यावाद्योमनिवृत्तेश्च द्रव्यान्तरेण संभवात्वागूपाकस्य परिमलः ।

हेतुहेतुमद्भावाभावेऽपीति । ननु-अनुष्ठानद्वारा हेतुहेतुमद्भावाभावेऽपि प्रामाण्य-प्रतिपादनादिद्वारा सोऽस्ति; पूर्वतन्त्रे प्रथमाध्यायप्रतिपादिन वेदप्रामाण्यमिहाप्यपेक्षितम्; द्वितीयाध्यायनिरूपित शब्दान्तरादिपट्क विद्याभेदाभेदचिन्तायाम्, तृतीयाध्यायनिरूपितं श्रुतिलिङ्गादिक सर्वत्रापि तत्तदधिकरणविषयवाक्यार्थानिर्णये, पञ्चमाध्यायनिरूपित श्रुत्यार्थादिक विषयादिसृष्ट्यर्चिर्गादिपर्वक्रमचिन्तायाम्, सप्तमाष्टमनिरूपितमतिदेशप्रमाणम् 'तस्यैतस्य तदेव रूप यदमुष्य रूपम्' इत्याद्यर्थनिर्णये चापेक्षितम् । 'कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम्' 'प्रदानवदेव तदुक्तम्' इत्यादिषु च पूर्वतन्त्रममतिप्रदर्शनेन तत्तदधिकरणार्थज्ञानमपेक्षितम्; आचार्यैश्च प्रथमसूत्रव्याख्यानावसाने 'वेदान्तमीमांसा तदविरोधितकौपकरणा' इति भाष्यव्याख्यानावसरे 'तस्या अविरोधिनः श्रुतिलिङ्गादयस्तातीयाः पाञ्चमिकाश्च श्रुत्यादयो वेदप्रामाण्यपरिशोधकाश्च कर्ममीमांसाया विचारिताः' इति पूर्वतन्त्रापेक्षा स्फुटीकृता । अतो हेतुहेतुमद्भावाभावोक्तिरयुक्ता इति चेत्; उच्यते- पूर्वतन्त्र इवात्रापि शास्त्रं वेदप्रामाण्यादीनि सूत्रितान्येव । 'अत एव च नित्यत्वम्' इति हि वेदप्रामाण्यं सूत्रितम्; 'नानाशब्दादिभेदात्' इति शब्दान्तरादिकम् 'शब्दादेव प्रमितः' 'आकाशस्तलिङ्गात्' तथा चैकवाक्यतोषवन्धात् 'प्रकरणात्' इत्यादिभिः श्रुतिलिङ्गादिकम्, 'श्रुत्यादिवलीयकत्वाच्च न बाधः' इत्यादौ श्रुतिलिङ्गादिवलावलम्, 'विपर्ययेण तु क्रमः' इत्यादिभिरपेक्षित क्रमप्रमाणजातम्, 'अतिदेशाच्च' इत्यतिदेशप्रमाणमित्येतत्सर्वं सूत्रितमेव । भाष्यकारादिभिः स्फुटीकर्तव्यता तु पूर्वतन्त्रसूत्रेष्वपि समाना । 'तदुक्तम्' इत्येतदत्रैव व्याख्यानैनावगन्तुं शक्यं न कर्मविचारमपेक्षते, अन्यथा 'तद्वैक-आहुरसदेवेदमग्र आसीत्' इति वाक्यार्थावगत्यर्थमसद्वादिशास्त्रविचारानन्तर्यमप्यशब्दार्थः स्यात् । आचार्यैस्तु श्रुतिलिङ्गादयः पूर्वतन्त्रे निरूपिता इत्येतावदुक्तं न त्विह तदपेक्षास्तीति; तत्र हि तदनन्तरं न्यायशास्त्रस्यापेक्षा कण्ठत उक्ता इति न्यायशास्त्रस्यो-

नामानन्तर्यनियमः, क्रमस्य विवक्षितत्वान्न तथेह क्रमो विवक्षितः शेष-

भामती ।

इति । निन्दन्ति च—‘अनधीत्य द्विजो वेदाननुत्पाद्य तथात्मजान् । अनिष्टा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन्ब्रजयध.’ इति ; आह— यथा च हृदयाद्यवदानानामा-
नन्तर्यनियमः । कुतः ? ‘हृदयस्याग्रेऽवद्यति अथ जिह्वाया अथ वक्षसः’
इत्यथाग्रशब्दाभ्यां क्रमस्य विवक्षितत्वान् । न तथेह क्रमो विवक्षितः, श्रुत्या तथै-
वानन्तरमनियमस्य दर्शितत्वान्, ‘यदि वंतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा
वनाद्वा’ इति । एतावता हि वैराग्यमुपलक्षयति । अत एव ‘यदहरेव विरजेत्तदह-
रेव प्रव्रजेत्’ इति श्रुतिः । निन्दावचनं च अविशुद्धसत्त्वपुरुषाभिप्रायम् । अवि-
शुद्धसत्त्वो हि मोक्षमिच्छन्नालस्यात्तदुपायेऽप्रवर्तमानो गृहस्थधर्ममपि नित्यनै-
मित्तिकमनाचरन्प्रतिक्षणमुपचीयमानपाप्मा अधोगतिं गच्छतीत्यर्थः । स्यादे-
तत् । मा भूच्छ्रौत आर्थो वा क्रमः, पाठस्थानमुख्यप्रवृत्तिप्रमाणकस्तु कस्मान्न

कल्पतरुः ।

चारादुपकारकत्वाद्धोमप्राथम्ये प्राप्ते, राद्धान्तः— पदार्थप्रयोजनापेक्षोऽनुष्ठानपक्षवि-
धिरेव प्रयोजनोपयोगिनं क्रमविशेषं नियच्छतीति पक्षेऽप्येव होतव्यम् । न च
द्रव्यान्तरानयनम्, श्रुतद्रव्यवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । न च दृष्टार्थत्वे सति आरादुपकारकत्व
पाकस्येति ॥

पाठस्थानेति । ‘क्रमेण वा नियम्येत क्रत्वेकत्वे तद्गुणत्वात्’ । ‘समिधो
यजति’ इत्यादिषु क्रमपठितप्रयाजेषु चिन्ता— किं यथापाठमनुष्ठानक्रमः उत न ।
तत्र वाक्यानां स्वार्थमात्रावसितत्वान्न क्रमपरतन्त्रनियमप्राप्तौ, राद्धान्तः— यथैतानि
वाक्यानि स्वार्थविधायकानि तथा अनुष्ठानापेक्षस्मृत्युपयोगीन्यपि ; तानि च क्रम-
वन्ति स्वाध्यायविध्यध्यापितानि क्रमवन्त्येव स्मरणानि जनयन्ति, स्मृतस्य चानु-

परिमलः ।

प्रयोग इति । अथापि तदानन्तर्यमथशब्दार्थो नेष्यते तथापेक्षोक्तिरहितकर्मविचारानन्त-
र्यस्य काथशब्दार्थत्वप्रसक्तिः ? आरादुपकारकत्वादिति । तथात्वसंभवाद्धित्यर्थः ॥

अनुष्ठानापेक्षेति । न्वनुष्ठानापेक्षस्मृत्युपयोगिनो मन्त्रा एव न विधिवाक्या-
नीति न तत्पाठक्रमेणानुष्ठानकाले क्रमिकपदार्थस्मृतयो भवन्तीति चेत्, सत्यम् ।
मन्त्रपाठक्रमाभावे विधिपाठक्रमोऽप्यनुष्ठानकालपदार्थस्मृतिक्रमानियामकत्वेनाद्रियते तस्य

कल्पतरुः ।

गुणम्—' इति स्मरणक्रमेणानुष्ठान नियम्येतः एव क्रमपाठोऽपि दृष्टार्थो भविष्यति, तस्मात् पाठक्रमेण नियम इति । सूत्रार्थस्तु एकस्मिन् क्रमेण प्रयोगाणां प्रयाजानां पाठक्रमेण प्रयोगक्रमो नियम्येत, तस्य पाठक्रमस्य अनुष्ठाने लोके गुणत्वावगमात् तद्यथा 'स्वायादनुलिम्पेदञ्जीत' इति । 'स्थानाञ्चोप नमयोगात्' । ज्योतिष्टोमविकारे नाद्यस्कमज्ञेऽन्तिःशप्रानेश्वर्गोपौर्मायामिश्रुषु सहस्रगुणावगानार्थं वचनं श्रूयते 'सह पशुनादन्ते' इति; तद्विधानाच्च प्राकृतः प्रथममग्नौर्मायः ततः सवर्नीयः ततोऽनृबन्ध्य इत्येवम् क्रमो निवर्तते । सहस्रं चेद सवर्नीय-स्थाने । तथा सति होतव्योऽनुन्यवत् स्थानचयनं भवति । सवर्नायश्चाश्विनप्रहप्रह-णानन्तरकालः प्रकृतावास्त्रायते — 'आश्विन प्रह गृहान्वा त्रिवृता युर पर्वीयाग्नेय सवर्नीय पशुमुपाकरोति' इति । तत्रैककालव्यवक्षणसहस्रवासमवादवरणमाश्रित्य क्रमेण प्रथमं प्रयुज्यतामिदं पक्षाया किमनियमेनैषा प्राथम्यमुत सवर्नीयमिति संशयः । तत्र नियमकश्चत्वाद्यानावादनियमो प्राप्ते, राद्धान्तः— स्थानांसवर्नीयप्राथम्यं नियम्येत । कुतः ? उत्पत्तिमयोगात् । प्रकृतौ हि सवर्नीयस्याश्विनप्रहणानन्तर्यमुत्पत्ताव-वगतम्, विकृतौ च तेनैव कालेन न उपस्थापितः, अग्नौर्मायस्तु सहस्रवचनेन स्वस्थानाच्चादितः; ततः प्रथमं सवर्नीयस्यैवोपाकरणादिप्रयोगः, इतरयोस्तु तस्मा-दित्यवचनात् तद्वानन्तर्यम्; मिथस्वनियमः । अथ वा प्रकृतिदृष्ट्यौर्वापर्यस्यासति बाधके व्याघायोगात् प्रथममग्नौर्मायमुपाकृत्यानुबन्ध्य उपाकर्तव्य इति, मुख्य-क्रमेण चाङ्गानां तदर्थत्वात् । 'मरस्वर्ता भवत एतद्वैदेव्य मिथुन यन्मरस्वर्ता मरस्वाश्च' इति मरस्वर्तादैवत मरस्वदैवतं च युगपत्कर्मद्वयं श्रूयते । तत्र च मर-स्वर्तादैवतस्य याज्यानुवाक्यायुगले प्रथममाम्नायते तदनन्तरं पुदैवतस्य । तत्र मन्त्राणां प्रयोगशेषत्वात् याज्यानुवाक्यापाठक्रमेण प्रधानक्रमोऽवगतः । अङ्गवि-शेषे तु निर्वापादौ संशयः— किमनियतोऽस्य क्रमः उत प्रधानक्रमेण नियत इति ।

परिमलः ।

दृष्टार्थत्वायेत्याह— एवं क्रमपाठोऽपीति । तद्यथेति । लोके 'स्वायादनुलिम्पेत्' इत्यादौ पाठक्रमोऽनुष्ठानक्रमार्थ एव; अत एव 'अनुलिम्पेत् स्वायात्' इति वदन्नभिसेन 'मेवं वादीः स्वायादनुलिम्पेदिति वद तथैवानुष्ठानक्रमात्' इति व्युत्पाद्यते; तस्य ताद-र्थ्याभावे तथा व्युत्पादनं न क्रियेतेति भावः । तद्विधानाच्चेति । सहस्रविधानादौ-पवस्ये अहन्यग्नीषोमीयः, ततः सौत्येऽहनि सवनत्रयव्यापिसवर्नीयपशुष्ठाने सति

कल्पतरुः ।

तत्र याज्यानुवाक्यापाठक्रमस्य प्रधानमात्रगोचरत्वाद्ज्ञानामनुष्ठानक्रमे श्रुत्याद्यभा-
वान्मुख्यक्रमस्य च प्रमेयत्वेन प्रमाणत्वानुपपत्तेर्नियमे प्राप्ते, राद्धान्तः— मुख्य-
क्रमेणाङ्गानां क्रमो नियम्येत, तदर्थत्वात् प्रधानार्थत्वादङ्गानाम् । यद्यपि मुख्य-
क्रमस्य याज्यानुवाक्यापाठक्रमापेक्षया प्रमेयत्व तथापि प्रमितस्यास्य धूमादेरिवा-
न्यत्र प्रमाणत्वमविरुद्धम् । प्रधानस्य हि प्रयोगविधिना साङ्गस्यैव प्रयोगश्चेदितः ;
स चावर्जनीयाद्व्यवधानादधिकं व्यवधिमङ्गानां न सहेतुः । यदि तु प्रधानान्तरसंनि-

परिमलः ।

अवधानान्तरमनुबन्ध इत्येवरूपः प्राकृतक्रमो निवर्तते इत्यर्थः । अधिकं व्यवधि-
मिति । साङ्गप्रयोगविधिवत्त्वादङ्गानां प्रधानसाहित्यमवगतम् ; तच्चैकक्षणानुष्ठेयत्वरूपं
न सम्भवतीति सनिकर्षरूपं पर्यवस्यति । स च सनिकर्षः प्रधानाव्यवहितपूर्वापराङ्गवद्व्य-
वहितानङ्गानामालम्बिको न सम्भवतीति यस्याङ्गस्य यावद्भिः स्वप्रधानाङ्गैः प्रधानान्त-
राङ्गैर्वा व्यवधानमवर्जनीयं तत्तावद्भिव्यवधानं सहेतुं नान्यैः । ततश्च पश्चादनुष्ठेयस्य
प्रधानस्याङ्गनिर्वापादि प्रथमानुष्ठेयप्रधानाङ्गानिर्वापादितः पूर्वं यद्यनुष्ठेयते, तदा तदङ्ग-
मनुज्ञाताधिकेनापि पश्चादनुष्ठेयमानप्रथमप्रधानाङ्गेन स्वप्रधानात् व्यवहितं स्यात् ; तन्न
सहेतुं अङ्गप्रधानसाहित्यबाधकः प्रयोगविधिरित्यर्थः । मुख्यक्रमानादरे पाश्चात्यप्रधा-
नाङ्गस्य पूर्वप्रधानाङ्गेन प्रयोगविध्यननुज्ञात व्यवधानं भवेदित्यमुमेवार्थं विवृण्वन्नाह—
यदि त्विति । अस्मिन्नर्थेऽस्य वाक्यस्यैव योजना— यदि प्रधानान्तरस्य प्रथमप्रधानस्य
सनिधौ तत्संनिवृष्टतया तदङ्गानुष्ठानम्, द्वितीयप्रधानाङ्गानुष्ठानानन्तरं प्रथमप्रधानाङ्गानु-
ष्ठानमिति यावत् ; तथानुष्ठाने हि प्रथमप्रधानाङ्गानि द्वितीयप्रधानाङ्गव्यवधानाभावात्
स्वप्रधानसंनिवृष्टानि भवन्ति ; तदा तथा मुख्यक्रमानादरेणानुष्ठाने अङ्गानि प्रथमानुष्ठी-
यमानद्वितीयप्रधानाङ्गनिर्वापादानि तेनैव पश्चादनुष्ठेयमानप्रथमप्रधानाङ्गनिर्वापादिना
स्वप्रधानाद्विप्रकृष्येग्न- इति । यदि तु प्रधानान्तरसंनिधावन्यप्रधानाङ्गानुष्ठानम्, तदा तेनैव
प्रधानान्तरेणान्यप्रधानाङ्गानि स्वप्रधानाद्विप्रकृष्येग्नित्यापाततः प्रतीयमानोऽर्थस्तु न
ग्राह्यः । मुख्यक्रमानादरे पाश्चात्यस्य पुदैवतयागस्य किमङ्गं पूर्वेण स्त्रीदैवतयागेन
व्यवहितं स्यादित्यापाद्यते ? अवदानात्पाचीनानां हि तदङ्गानां पूर्वप्रधानेन व्यवधान-
मातिदेशिकपाठक्रमादिप्राप्तं सत्यमेव ; अवदानादिमध्ये तु न कस्यापि तेन व्यवधान-
प्रसक्तिरस्ति, अवदानादिप्रदानान्तस्य पूर्वप्रधानानन्तरमेवानुष्ठानात् । अतः प्रधानान्त-
रव्यवधानापादनायोगात् पूर्वोक्त एवार्थो ग्राह्यः ॥

कल्पतरुः ।

धावन्याङ्गानुष्ठानं तदा तेनैव स्वप्रधानादङ्गानि विप्रकृष्येरन् । अतो मुख्यक्रमादङ्ग-
क्रमनियम इति । 'प्रवृत्त्या तुल्यकालानां गुणानां तदुपक्रमात्' । वाजपेयि 'सप्त-
दश प्राजापत्यान् पशूनालभते' इति सप्तदश यागा अङ्गत्वेन श्रूयन्ते । तेषां च
'वैश्वदेवीं कृत्वा सह प्रचरन्ति' इति प्रयोगमाहित्यश्रवणादेकोपक्रमोपसंहार एक
एवावान्तरप्रयोगः । तेषां चातिदेशप्राप्ताः प्रोक्षणादिधर्मा न एकैकत्र समापनी-
याः ; किं तर्हि ! सर्वेषु पशुष्वेक एव पदार्थः परिममापनीयस्ततोऽन्यस्ततोऽन्यः ।
इतरथा ह्येकस्मिन्पशौ सर्वाङ्गानुष्ठाने प्रधानस्याङ्गैर्विप्रकर्षः स्यात् । तत्र प्रथममे-
कपदार्थानुष्ठाने विशेषतो वेदाभ्यनुज्ञाभावादिच्छेदव नियामिका ॥

तदेवं स्थिते द्वितीयादिपदार्थप्रयोगे नशयः— किं प्रथम इव द्वितीयादाव-
पीच्छेद कारणमुत प्रथमप्रवृत्त्यैव नियम इति । तत्र पूर्वपक्षः— न तावत् श्रुत्या-

परिमलः ।

अतो मुख्यक्रमादिति । यद्यपि वक्ष्यमाणप्रवृत्तिक्रमोऽप्यत्र सम्भवति याज्या-
नुवाक्याप्रवृत्तिक्रमेण निर्वापादयः कार्यः अन्यथा पुदैवत्ययागाङ्गयानिर्वापानुवचनयो-
रननुज्ञातव्यवधानप्रसङ्गादिति, तथापि प्रवृत्तिक्रमवत् मुख्यक्रमस्यापि पदार्थक्रमनि-
यमनसामर्थ्यमस्ति, अङ्गानामिव अङ्गप्रधानयोरपि परस्पर वर्जनीयव्यवधानस्य परि-
हरणीयत्वात् ; अतन्तदपि प्रमाणमिह सम्भवतीत्युदाहृतम् । मन्त्रक्रम पिधाय 'सार-
स्वतौ भवतः एतद्वै दैव्य मिथुन यत् सगम्बती च सगम्बाश्च' इति विधिवाक्यशे-
पगतपाठक्रममात्रेण मुख्यक्रम निश्चिन्य चेत्थमुदाहृतम् । मुख्यक्रमस्यामकीर्णोदाहरण
त्विद द्रष्टव्यम्—दर्शपूर्णमासयोः दधिधर्माः पूर्वं पठिताः ; तत आग्नेयस्य निर्वापादयः ;
याज्यानुवाक्ययोस्तु विपरीतः पाठः । तत्र प्रवृत्तिद्वय परस्परविरुद्धम्, 'प्रयाजशेषेण
हवींष्यभिधारयति' इति विहितप्रयाजशेषाभिधारणक्रमे न नियामकम्, किं तु मुख्यक्रमा-
दाग्नेयस्य प्रथममभिधारणमिति । प्रधानस्याङ्गैर्विप्रकर्षः स्यादिति । यत्र पशौ सर्वा-
ण्यङ्गानि प्रथममनुष्ठितानि तत्पशुयागात् प्रकृतौ तत्संनिहितान्यप्यङ्गान्यत्र विकृतावत्यन्तं
विप्रकृष्येरन् ; तच्चायुक्तम्, प्रकृताविव विकृतावपि तेषां प्रधानसामिकर्मस्य वक्तव्यत्वात् ।
अतः पदार्थानुसमय एव कार्यो न काण्डानुसमय इत्यर्थः । 'सनिपाते प्रधा-
नानामेकैकस्य गुणानां सर्वधर्मः स्यात्' इत्यधिकरणार्थोऽयं प्रकृताधिकरणापेक्षितो
वर्णितः । प्रकृताधिकरणार्थमाह— द्वितीयादिपदार्थप्रयोग इति । प्रवृत्तिक्रमाना-
दरे तत्तत्पशुगतानामुपाकरणप्रोक्षणादिपदार्थानां परस्परप्रत्यासत्तिरेकरूपा न स्यात् ;

भामती ।

भवत्यत आह— शेषशेषित्वे प्रमाणाभावात् । शेषाणां समिदादीनां शेषिणां चाग्नेयादीनाम् एकफलवदुपकारोपनिबद्धानाम् एकफलावच्छिन्नानाम् एक-प्रयोगवचनोपगृहीतानाम् एकाधिकारिकर्तृकाणाम् एकपौर्णमास्यमावास्याका-लसंबद्धानां युगपदनुष्ठानाशक्तेः, सामर्थ्यात्क्रमप्राप्तौ तद्विशेषापेक्षायां पाठा-

कल्पतरुः ।

दीहास्ति नियामकम् । प्रथमाङ्गप्रवृत्तिश्च पौरुषेया वेदेन नाभ्यनुज्ञायत इति न तद्व-
शाद् तरनियमः । तेन प्रथमतर्गाश्रितपुरोच्छैव चरमतराङ्गनियामिका । प्रयोगसौ-
कर्यं चैव लभ्यते । इतरथा हि प्रथमप्रयोगानुसंधानव्यग्रमनस उपरितनं च
प्रयोगं तद्वशेन तन्वानस्य मतिक्लेशः स्यात् । तस्मादनियम इति प्राप्ते, राद्धान्तः—
एकप्रयोगतया तुल्यकालानां प्रोक्षणाद्यङ्गानां प्रवृत्त्या क्रमनियमः । कुतः? तदु-
पक्रमात्, तेन प्रधानेनाङ्गानामुपक्रमात् तदेकप्रयोगत्वादित्यर्थः । सप्तदश यागा-
ङ्गानि सह प्रयोज्यानि; प्रथमाङ्गानुष्ठाने सति द्वितीयादां षोडशभिर्व्यवधानमभ्यनु-
जानन्ति न ततोऽधिकम् । प्रवृत्तिक्रमाश्रयणे च सप्तदशसु प्रथमाङ्गानुष्ठाने
द्वितीयो धर्मः प्रथमादपशुषु क्रियमाणः षोडशभिरेव व्यवधीयते । क्रमान्तराश्रयणे
अधिकैरपि व्यवधानं स्यात् । अतः प्रयोगवचनकोपपरिहाराय प्रवृत्त्या नियम इति ॥

शेषाणां शेषिणां च क्रमोपेक्षायां हेतुमाह— युगपदिति । युगपदनुष्ठानप्राप्तौ
क्रमः स्यात्; तदेव कुतः? तत्राह— एकपौर्णमासीति । पण्णां मध्ये त्रयः पौर्णमास्या
संबद्धास्त्रयोऽमावास्याया । कालेक्येऽपि यदि कर्तृभेदः स्यात् तदा न क्रमोऽपे-
क्ष्येत; तन्मा भूदित्याह — एकाधिकारीति । स्वामित्वेनाधिकारित्वं तस्यैवानुष्ठा-
तृत्वेन कर्तृत्वम् । एकाधिकारिकर्तृकत्वे हेतुमाह— एकप्रयोगवचनेति । ‘यजेत’
इत्याख्याते कर्त्रेक्यस्य विवक्षितत्वात्प्रयोगवचने कर्त्रेक्यं सिद्धम् । एकप्रयोगवचनप-
रिग्रहे हेतुमाह— एकफलवदिति । एकश्चासौ फलवतः प्रधानस्य उपकारश्च

परिमलः ।

अतस्तद्वैषम्यपरिहाराय पङ्क्तिपरिवेषणन्यायेन प्रवृत्तिक्रम एष्टव्य इत्यर्थः । त्रयः पौर्ण-
मास्येति । यदाग्नेयवाक्यस्यार्थभेदेन द्वेधा विभागे सति ‘यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमा-
वास्याया चाच्युतो भवति’ इति वाक्येन अमावास्यायामेक आग्नेयो विधीयते, ‘यदा-
ग्नेयोऽष्टाकपालः पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति’ इति वाक्येन पौर्णमास्यामपरः; ततश्च
पौर्णमास्यामाग्नेयामिषोमीयोपांशुयाजास्त्रयः अमावास्यायामग्नेयशृतदधियागास्त्रय इत्य-

भामती ।

दयस्तद्देदनियमाय प्रभवन्ति । यत्र तु न शेषशेषिभावः नाप्येकाधिकागव-
च्छेदः यथा सौर्यार्यम्णप्राजापत्यादीनाम् , तत्र क्रमभेदापेक्षाभावात् पाठादिः
क्रमविशेषनियमे प्रमाणम् , अवर्जनीयतया तस्य तत्रावगतत्वात् । न चेह धर्म-
ब्रह्मजिज्ञासयोः शेषशेषिभावे श्रुत्यादीनामन्यतमं प्रमाणमस्तीति । ननु शेषशे-
षिभावाभावेऽपि क्रमनियमो दृष्टः यथा गोदाहनस्य पुरुषार्थस्य दार्शपूर्णमा-

कल्पतरुः ।

तस्मिन् समुच्चिन्य साधनत्वेन उपनिबद्धाः शेषाः, एकेन फलेनावच्छिन्नः शेषिणः,
अत एकप्रयोगवचनोपगृहीता इति । सौर्यार्यम्णेति । एकादशे स्थितम् -
'अङ्गवत् क्रतूनामानुपूर्व्यम्' । 'सौर्यं चरुं निर्वपेद्वत्सवर्चसकामः' 'अर्यम्णे
चरुं निर्वपेत्स्वर्गकामः' 'प्राजापत्यं चरुं निर्वपेच्छतकुण्डमायुष्कामः' इत्यादिषु
क्रमपठितक्रतुषु चिन्ता — किं पाठक्रमेण प्रयोच्या उत अनियमेनेति तत्र यथाङ्गानां
समिदादीनामेकेन युगपत्प्रकाशाशक्तेः क्रमाकाङ्क्षायां पाठान् क्रमनियमः, एव क्रतू-
नामपीति प्राप्ते, राद्धान्तः— 'न वा असवन्वात्' । अङ्गवत्प्रयोगवचनपरिग्र-

परिमलः ।

र्थः । एकश्चासाविति । सर्वैरङ्गैः समुच्चितः स्वस्वामाधारणदृष्टादष्टोपकारद्वारकैरेकः
प्रधानगतफलजननसामर्थ्योद्बोधनरूपावृण्डोपकारो जायत इत्येकादशे स्थिता र्भासां-
सकमर्यादा ॥

नन्वध्ययनवदर्थवबोधार्थो विचारोऽपि वेदपाठक्रमेण स्यादिति कर्मब्रह्मकाण्डयो-
र्विचारे पाठक्रमो नियामकः स्यात् , मुख्यक्रमो वा नियामकः स्यात् , 'स्वाध्यायाध्ययनेन
अर्थज्ञानं भावेयत्' इत्यध्ययनविधिवक्तव्यविपरिणामे मुख्ययोः कर्मब्रह्मकाण्डाध्ययनयोः
पौर्वापर्यस्य क्लृप्तत्वात् प्रवृत्तक्रमो वा स्यात् , 'अध्ययनगृहीतेन स्वाध्यायनार्थज्ञानं भाव-
येत्' इति तद्विधिविपरिणामपक्षे अध्ययनर्भामासुरूपयोरङ्गयोर्मध्ये अध्ययने क्रमस्य प्रवृ-
त्तत्वादित्याशङ्क्य एकप्रयोगावच्छिन्नतया एकपुरुषानुष्ठेयत्वेन क्रमाकाङ्क्षायां पाठक-
मादिर्नियामको भवति ; न चात्र तदस्ति , कर्मब्रह्मविचारयोर्विपरिणामाधिकारिकत्वात् ;
एकाधिकारिकत्वेन क्रमाकाङ्क्षाकल्पने च वेदभाष्यवद्विचारन्यासादित आरभ्य
प्रवृत्तिप्रसङ्गाच्चेति दर्शयितुं यत्र क्रमाकाङ्क्षा नास्ति तत्र पाठक्रमस्यानियामकताया
मधिकरणमुदाहरति — एकादशे स्थितमिति । 'एकादशे' इति प्रामादिकः पाठः ।
'अङ्गवत्क्रतूनाम्' इत्यधिकरणं हि पाश्चात्तिकम् । अथ वा पञ्चमतृतीयपादगतमे-

शेषिन्वे अधिकृताधिकारे वा प्रमाणाभावात् धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः । फल-

भामती ।

भिकैरङ्गः सह, यथा वा 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्टा सोमेन यजेत' इति दर्शपूर्णमास-
सोमशेषशेषशिषणोरित्यत आह—अधिकृताधिकारे वा प्रमाणाभावात्—इति
योजना । स्वर्गकामस्य हि दर्शपूर्णमासाधिकृतस्य पशुकामस्य सतो दर्शपूर्ण-

कल्पतरुः ।

हादमि क्रमाकाङ्क्षा; क्रतुषु तु नानाफलेषु नैकः प्रयोगवचनोऽस्ति; न च सर्वे
मिच्छन्ति वा प्रयोजयन्ति; तेनैवामेकप्रयोगवचनसंबन्धाभावान्नास्ति क्रमाकाङ्क्षा; किं
तु पुरःपस्य । न च तदाकाङ्क्षितं विधिप्रतिपाद्यमिति तदिच्छयैव क्रमः; पाठक्रम-
स्वध्ययनार्थ इति । युगपत्पाठसंभवेनावर्जनीयतया पाठक्रमस्यावगतत्वात्तन्निमित्तस्य
चाध्ययनार्थत्वादित्यर्थः ॥

गोदोहनस्य पुरुषार्थत्वं चतुर्थे चिन्तितम्— 'यस्मिन्प्रीतिः पुरुषस्य तल्लि-
प्सार्थलक्षणाविभक्तत्वात्' । दर्शपूर्णमासयोः 'गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेत्'
इति श्रूयते । तत्र गोदोहने क्रत्वर्थत्वपुरुषार्थत्वसंदेहे 'पशुकामस्य' इति समभिध्याहा-

परिमलः ।

कादशमिदमधिकरणमित्यभिप्रायमेकादश इत्येतद्व्योच्यम् ; 'अन्ते तूत्तरयोर्दध्यात्'
इति सूत्रं तत्पूर्वाधिकरणप्रत्युदाहरणतया तच्छेषभूतम् ; तस्याधिकरणान्तरत्वे त्वेकादश
इत्यस्यातीते इति शेषोऽध्याहार्यः । किं तु पुरुषस्येति । वस्तुतः पुरुषस्यापि नास्ति
काम्यनैमित्तिकेषु क्रतुषु क्रमाकाङ्क्षा, कामनानां निमित्तानां च क्रमानियमाभावात्
तदधीनत्वाच्च काम्यनैमित्तिकानुष्ठानस्य । क्रत्वर्थत्वेति । केवलं पुरुषशेषत्वम् उत क्रतु-
शेषत्वमपीति संदेह इत्यर्थः । पशुकामस्येति । समभिध्याहारात्मना वाक्येनेति ।
ननु 'गोदोहनेन' इति तृतीया 'पशुकामस्य' इति षष्ठी च शेषशेषिभावे
श्रुतिरेवास्ति, कथमिह पुरुषशेषत्वे वाक्यं प्रमाणमुपन्यस्तम्? उच्यते— 'गोदोह-
नेन' इति तृतीयया फलभावनाकरणत्वं नोच्यते, किं तु संनिधिप्राप्तप्रणयनक्रियाकर-
णत्वम्, सिद्धरूपस्य दध्ना यागादिवत् स्वरूपेण फलभावनाकरणत्वासंभवेन यत्किञ्चिद्वा-
त्त्वर्थकारकतारूपक्रियानुरागेण साध्यत्वं संपाद्य तस्य फलभावनाकरणत्वस्योपपादनीय-
त्वात् ; अतस्तृतीयार्थकारकविशिष्टं दधिं दधिविशिष्टं वा कारकं फलाय विधेयमिति,
तृतीयया तावत् गोदोहनस्य न फलभावनाशेषत्वप्रतीतिः ; नापि षष्ठीश्रुत्या पशुफलस्य

भामती ।

मासकत्वार्थाप्रणयनाश्रिते गोदोहने अधिकारः । नो खलु गोदोहनद्रव्यमव्या-
प्रियमाणं साक्षात्पशून्भावयितुमर्हति । न च व्यापारान्तराविष्टं श्रूयते यतस्त-
दङ्गक्रममतिपतेत् ; अप्रणयनाश्रितं तु प्रतीयते 'चमसेनापः प्रणयद्गोदोहनेन
पशुकामस्य' इति समभिव्याहारान्, योग्यत्वाच्चास्यापां प्रणयनं प्रति । तस्मा-

कल्पतरुः ।

रात्मना वाक्येन क्रतूपकारकत्वेन चोभयार्थमिति प्राप्ते, मिद्धान्तः— नोपकारकत्वं
शेषत्वं किं तु तादर्थ्यम् । तथा च गोदोहनस्य पशुशेषत्वान्न क्रत्वङ्गत्वम् । अङ्गा-
पेक्षा च क्रतोः उपकाराय । अन्यार्थस्यापि क्रतूपकारकत्वमविरुद्धम् । तेन वाक्या-
त्पुरुषार्थमेवेति यस्मिन्निवृत्ते पुनः प्राप्तिः फलं भवति, तस्य लिप्ता फलप्रयुक्ता
न विधितः । कुतः ? तस्य फलसाधनस्य प्राण्या विभागाभावात्— इति सूत्रार्थः ॥

अस्य चाप्रणयनाश्रितत्वात्तत्क्रम एव क्रम इति गोदोहनस्य अप्रणयनाश्रित-
त्वमुपपादयति— नो खल्विति । कल्प्यता तर्हि व्यापारान्तरावेशः ; तत्राह—
अप्रणयनाश्रितमिति । प्रणयनान्तर्गताविष्टविधिमाशङ्क्य प्रतीयते इत्युक्तम् । सानि-
हितत्वात् न विशिष्टविधिरित्यर्थः । सामर्थ्यरूपात् लिङ्गाच्च अप्रणयनाश्रितत्वमाह—
योग्यत्वाच्चेति । यथा वा दर्शपूर्णमासाभ्यामिति । चतुर्थे चिन्तितम्— 'उत्पत्ति-

परिमलः ।

शेषित्वप्रतीतिः, तस्याः सवन्धमामान्यवाचित्वेन शेषित्वविशेषपर्यवसानार्थं समभि-
व्याहृतपदार्थान्तरशेषित्वान्वययोग्यतावधारणमापेक्षत्वात् । अतः प्रथमोपस्थित गोदो-
हनपशुफलसमभिव्याहारात्मक वाक्यमेव 'स्वर्गकामो यजेत' इति वाक्यमिव फलशेषत्वे
प्रमाणम्— इति । क्वचित्कोशे पशुकामस्येत्यतदनन्तरम् 'श्रुत्या' इत्यपि पदान्तरं दृष्टम् ;
तत्प्रक्षिप्तमिव भाति, वाक्यात् पुरुषार्थमेवेत्युपसंहारे तददर्शनात् ; समभिव्याहारापेक्षपर्य-
वसानलभ्यश्रुतिस्वाभिप्रायं वा तद्योज्यम् । नोपकारकत्वमिति । तथात्वे प्रधानस्याप्य-
ङ्गानुष्ठापनेन तदुपकारकस्य तच्छेषत्वप्रसङ्गादिति भावः । तादर्थ्यं तदुद्देश्यककृतिसा-
ध्यत्वम् । ननु गोदोहनस्य चममस्थानापन्नस्य क्वचनङ्गत्वे तदप्रयोगे चमसनिवृत्त्या
अङ्गविकलः क्रतुर्न फलदः स्यादित्याशङ्क्याह— अङ्गापेक्षेति । अङ्गं उपकाराया-
पेक्षते, अङ्गमाध्योपकारस्यानङ्गनापि मिदौ किमङ्गवैकल्येन हीयत इत्यर्थः । फला-
र्थस्य कथं क्रतावुपकारकत्वमित्याशङ्क्य प्राप्तादप्रकाशार्थस्व दीपस्य रथ्यासंचार इवे-
त्याह— अन्यार्थस्यापीति । यथा वा दर्शपूर्णमासाभ्यामिति । प्राचीनोऽप्यय

भामती ।

त्कत्वार्था' प्रणयनाश्रितत्वाद्गोदाहनस्य तत्क्रमेण पुरुषार्थमपि गोदाहनं क्रमवदिति सिद्धम् । श्रुतिनिराकरणेनैव इष्टिमांक्रमवदपि क्रमोऽपास्तो वेदितव्यः ।

कल्पतरुः ।

कालविधये कालः स्याद्वाक्यस्य तत्प्रधानत्वात् । 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत' इति श्रूयते । तत्र मतेहः— किंनदमङ्गस्य विधायकम् उत कालस्येति । तत्र क्त्वाश्रुतेऽङ्गस्य; तच्चाङ्गत्वम् 'यजेत' इति विधिप्रत्यासत्तेः सोमस्यैव । ननु द्रव्यद्वारेणान्यत्वात्तसोमयागस्य प्रत्यभिज्ञानात्कथं तद्विधिः ? उच्यते— तत्कार्यस्येहाप्रत्यभिज्ञानात् 'व जपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवनेन यजेत' इतिवत् । न ह्यत्र ब्रह्मवर्चसं बृहस्पतिसवकार्यं प्रतीतम्; अतोऽङ्गं बृहस्पतिसवो वाजपेयस्य । एवं च सोमयागोऽपि दर्शपूर्णमासेष्टि प्रत्यङ्गत्वेन विधीयत इति प्राप्ते, उच्यते— अस्मिन्कालाङ्गविधिसंशये कालो

परिमलः ।

प्रतीको गोदाहनविषयाधिकरणानुबन्धिटीकाग्रन्थव्याख्यानानन्तरमेव तदनुबन्ध्यधिकरणानुक्रमणार्थमिह गृहीतः ॥

ननु द्रव्यद्वारेणेति । 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत' इत्यत्र सोमपदमुत्पत्तिवाक्ये इव द्रव्यपर तदुत्पत्तिवाक्ये विहितस्य सोमयागस्य प्रत्यभिज्ञानार्थमिति तस्येह न पुनर्विधिः, विहितस्य विधानायोगात्; अतः कालविधिर्युक्त इत्यर्थः । यथा 'वाजपेयेनेष्ट्वा' इति वाक्ये प्रसिद्धबृहस्पतिसवनामग्रहणे सत्यपि तत्कार्यब्रह्मवर्चसप्रत्यभिज्ञानाभावात् तस्य कालविधिः किं तु बृहस्पतिसवनामकर्मन्तरविधिः, एवमिहापि सोमद्रव्यग्रहणे सत्यपि प्रसिद्धसोमयागफलस्वर्गप्रत्यभिज्ञानाभावात् तस्य कालविधिः किं तु सोमद्रव्यकर्मन्तरविधिरित्याह— उच्यते तत्कार्यस्येत्यादिना । दर्शपूर्णमासं प्रति इत्यत्र 'दर्शपूर्णमाससोमयोः' इति टीकायामिव द्वन्द्वैकवद्भावः । कर्मन्तरविधिश्चेत् तस्य देवतया भाव्य न चेह देवता निर्दिष्टा । यदि यागं प्रति संबन्धितया देवतोपादानराहित्यरूपम् अव्यक्तदेवताकत्वं प्रसिद्धसोमयागसादृश्यमिह वर्तत इति तेनोद्भिदादियागेष्विवेहापि प्रसिद्धसोमयागादतिदेशतो देवताप्राप्तिरिष्यते, तदा तत एव सोमद्रव्यप्राप्तिरपि स्यात् । 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा यजेत' इत्येतावतैव दर्शपूर्णमासाङ्गप्रसिद्धसोमयागप्रकृतिकर्मन्तरविधिः सिध्येत् इत्यतिरिच्यमान सोमद्रव्यग्रहणम् प्रसिद्धसोमयागप्रत्यभिज्ञानेनैव सफल वाच्यमिति तस्यात्र कालविधिरित्येव युक्तम्, विहितस्य पुनः स्वरूपतो विधानायोगादिति सिद्धान्तयति— उच्यते इति । बृहस्पतिसवनामग्रहणं

जिज्ञास्यभेदाच्च । अभ्युदयफलं धर्मज्ञानम् , तच्चानुष्ठानापेक्षम् : निःश्रे-

भामती ।

शेषशेषित्वाधिकृताधिकाराभावेऽपि क्रमो विवक्ष्येत यणेकफलावच्छेदो भवेत् , यथाग्नेयादीनां षण्णामेकस्वर्गफलावच्छिन्नानाम् ; यदि वा जिज्ञास्यब्रह्मणोऽंशो धर्मः स्यात् , यथा चतुर्लक्षणीव्युत्पाद्यं ब्रह्म केनचित्केनचिदशनेकेन लक्षणेन व्युत्पाद्यते, तत्र चतुर्णां लक्षणानां जिज्ञास्याभेदेन परस्परसंबन्धे सति क्रमो विवक्षितः, तथेहाप्येकजिज्ञास्यतया धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः क्रमो विवक्ष्येत ; न चैतदुभयमप्यस्तीत्याह— फलजिज्ञास्यभेदाच्च । फलभेदं विभजते— अभ्युदय-

कल्पतरुः ।

विधेयः स्यात् । कुतः ? अस्य वाक्यस्य कालप्रधानत्वात् । यदि कर्मविधिरेव स्यात् , तर्हि तद्रूपेण द्रव्यदेवतेन भाव्यम् । न चेह देवतारूपमस्ति । अथाव्यक्तत्वेनोद्भिदादिष्विव सौमिका देवता अतिदेशेन प्राप्यते, तर्हि सोमोऽपि प्राप्यतेति 'सोमेन' इति व्यर्थं स्यात् ; अतः सोमयागप्रत्यभिज्ञानार्थमेव तत् । प्रत्यभिज्ञाने च न विधिमभवः । बृहस्पतिसवस्तु वाजपेयप्रकरणे श्रुतः तत्र प्रकरणान्तरगत्यायात् कर्मान्तरमेव विधीयते । नामधेयमपि यजिपरतन्त्रतया न प्रत्यभिज्ञापकम् , किं तु तत्रैव धर्मलक्षणया वर्तते । अतो नान्नैव प्रसिद्धबृहस्पतिसवधर्माणां प्रापितत्वात्कृतं कर्मविधानमिति ॥

यथाग्नेयादीनामिति । एकादशे चिन्तितम्— 'प्रयोजनाभिमतबन्धापृथक्त्व ततः स्यादैककर्म्यमेकशब्दाभिमतयोगात्' । आग्नेयादिषु मशयः किं तन्त्रमेषां फलम् उत भेदेनेति । तत्र परस्परानुरोधैश्चरूपतिर्वाद्याभिर्विहितानां प्रधानानां पृथक्फलाकाङ्क्षत्वात्तत्सन्निधौ श्रूयमाणं फलं भेदेनैभिः संबध्यते । ततः प्रति-

परिमलः ।

तु नातिरिच्यते येन तदपि प्रसिद्धबृहस्पतिसवप्रत्यभिज्ञापनार्थं कथंचित्कल्प्येत ; तत्तु कर्मान्तरे तद्धर्मातिदेशार्थत्वेन सफलम् ; अतस्तस्य प्रकरणान्तरगत्यायप्राप्तकर्मान्तरविधिस्वारस्यवद्यजिपारतन्त्र्यं न हातव्यमिति तद्वैपम्यमाह— बृहस्पतिसवमस्त्विति । उत भेदेनेति । अस्मिन्पक्षे षडपि यागाः पृथक्पृथक् पूर्वोत्तराङ्गसहिताः प्रयोगभेदेन कर्तव्याः । फलं तन्त्रमिति सिद्धान्ते त्वामावास्याः पूर्णमास्याश्च त्रयस्त्रयो यागाः स्वस्वकालयोरेकप्रयोगाः कर्तव्या इति फलभेदः । भेदेनैभिः संबध्यत इति । एकशब्दोपात्तानामप्याग्नेयादीनां साहित्यमिह न विवक्षितम् , उत्पत्तिवाक्यविहितानां तेषामिह

भामती ।

फलं धर्मज्ञानमिति । जिज्ञासाया वस्तुतो ज्ञानतन्त्रत्वात् ज्ञानफलं जिज्ञासाफलमिति भावः । न केवलं स्वरूपतः फलभेदः, तदुत्पादनप्रकारभेदादपि तद्वेद इत्याह— तच्चानुष्ठानापेक्षम् । ब्रह्मज्ञानं च नानुष्ठानान्तरापेक्षम् । शाब्दज्ञानाभ्यासान्नानुष्ठानान्तरमपेक्षते, नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानसहभावस्य अ-

कल्पतरुः ।

प्रधान फलभेद इति प्राप्ते, राद्धान्त — यद्यप्येषां पृथक्त्वं पृथगुत्पत्तिविधिविहितता, तथाप्येककर्म्यम् । क्रियत इति व्युत्पत्त्या फलं कर्म । ऐककर्म्यमेकफलत्वमित्यर्थः । कुतः प्रयोजनेन समुच्चिताना सवन्धाद्धेतोः । स एव कुतः? एकशब्दाभिसंयोगात् । दर्शपूर्णमासशब्देन हि समुदायवाचिना निर्दिश्य फले विधीयन्ते आग्नेयादयः । यथा ग्रामेणोदपानः खेय इति समुदायशब्दनिर्देशात् समुदितैः पुंभिरुदपानः खन्यते न प्रातपुरुष कृपभेदः, एवमिहार्पि । ननु 'गणायानुलेपनम्' इत्यादौ समुदायशब्दनिर्दिष्टमप्यनुलेपनादि प्रातपुरुषमावर्तते तद्वत्किं न स्यात्? नेति वदामः । युक्तमनुलेपनादेः संस्कारत्वात् दृष्टार्थत्वाच्च प्रतिसंस्कार्यमावृत्तिः, इह तु फलमुद्दिश्य विधीयमानानामुपादीयमानानामेवाग्नेयादीनां विवक्षितं साहित्यमिति फलतन्त्रेनेति । सप्रहे जिज्ञासयोः फलादिभेदं निर्दिश्य विभजने ज्ञानयोस्तत्कथनमयुक्तमित्याशङ्क्याह— जिज्ञासाया इति । इच्छाया ज्ञानपरार्थानतया ज्ञानफलमेव तत्फलमित्यर्थः । फलभेदे वक्तव्ये कारणभेदकथनं भाष्ये अनुपयोगीत्याशङ्क्याह— न केवलमिति । विधेयाविधेयक्रियाज्ञानफलयोरुत्पाद्यता व्यङ्ग्यता च भेद इत्यर्थः । अनुष्ठानान्तरस्यत्रान्तरशब्दार्थमाह— शाब्दज्ञानेति । क्वचित् 'ब्रह्मविदामोति

परिमलः ।

फलसंबन्धविधानार्थमुद्दिश्यत्वात् उद्देश्येषु च साहित्यरूपस्य विशेषणस्य विवक्षणायोगादिति भावः । आग्नेयादीनां पृथक्त्वमैककर्म्यं च सूत्रोक्त परस्परविरुद्धमित्याशङ्क्य तदर्थं कथयन्नेव सिद्धान्तमाह— यद्यप्येषामिति । फले विधीयन्त इति । फलस्य प्राधान्यात्तु फलकाममुद्दिश्याग्नेयादय एव विधेयाः, स्वरूपेण विहितानामपि फलसंबन्धित्वेन पुनर्विधानसंभवात् ; अतस्तेषां साहित्यविशेषणाविवक्षाकारणं नास्तीति भावः । उपादीयमानानाम्, कामिनमुद्दिश्यानुष्ठेयत्वेन बोध्यमानानाम् । टीकायामात्यन्तिकविशेषणेन विवक्षित फलभेदात् 'जिज्ञास्यभेदस्य स्फुटत्वमुपपादयितुं फलभेदस्य स्फुटत्वमाह— कचिद्ब्रह्मविदिति । कृतकत्वे मोक्षफलस्यानित्यत्वप्रसङ्गो न्यायः ।

यसफलं तु ब्रह्मज्ञानम्, न चानुष्ठानान्तरापेक्षम्; भव्यश्च धर्मो जिज्ञास्यो न ज्ञानकालेऽस्ति, पुरुषव्यापारतन्त्रत्वात्; इह तु भूतं ब्रह्म जिज्ञास्यं नित्यवृत्तत्वाच्च पुरुषव्यापारतन्त्रम् । चोदनाप्रवृत्तिभेदाच्च ।

भामती ।

पास्तत्वात् इति भावः । जिज्ञास्यभेदमात्यन्तिकमाह— भव्यश्च धर्म इति । भविता भव्यः, कर्तरि कृत्यः । भविता च भावकव्यापारनिर्वर्त्यतया तत्तन्त्र इति ततः प्राग्ज्ञानकाले नास्तीत्यर्थः । भूतं मयम् । मदेकान्ततः, न कदाचिदसदित्यर्थः । न केवलं स्वरूपतो जिज्ञास्ययोर्भेदः, ज्ञापकप्रमाणप्रवृत्तिभेदादपि भेद इत्याह— चोदनाप्रवृत्तिभेदाच्च । चोदनेति वैदिकं शब्दमाह, विशेषेण

कल्पतरुः ।

परम्' इत्यादौ ज्ञानफलं साध्यत्वेन प्रतीतमपि न्यायवत्तादृचनान्तरवशाच्चाभिव्यक्तिपरत्वेन व्याख्याय फलभेद उक्तः, जिज्ञास्यभेदस्तु प्रतीतिममय एव स्फुट इत्याह— जिज्ञास्यभेदमिति । ननु भवतेरकर्मकत्वाद्वावार्थत्वे च नपुमकत्वप्रसङ्गाद्व्यशब्देन कथं जिज्ञास्यविषयभेदमिद्भिः? अत आह— भवितेति ॥

ननु 'तयोरेव कृत्यकत्ववर्थाः' इति कृत्यानां भावकर्मणोः स्मरणात् 'अचो यत्' इति सूत्राविहितयत्प्रत्ययान्तस्य भव्यशब्दस्य कर्तृवाचित्वमयुक्तमित्याशङ्क्याह— कर्तरि कृत्य इति । 'भव्यमेव—' इत्यादिना हि सूत्रेण भावकर्मवाचितानियममपोय कृत्यप्रत्ययान्ता एव भव्यादिशब्दा विकल्पेन कर्तारि निपात्यन्ते । अतो भवतीति व्युत्पत्त्या भव्यशब्दः कर्तृवाची । पक्षे च भावकर्मणोः । अस्य च भवतेरनुपसर्गत्वात्प्राप्तिवाचित्वाभावाच्च कर्माप्राप्तिः । भावे तु भव्यमनेनेति स्यात्; नेह सः, पुंलिङ्गनिर्देशादुत्पाद्यधर्मापेक्षणाच्च । अतः कर्तरि कृत्य इति । ननु भवितुः कथं

परिमलः ।

'ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' इत्यादि वचनान्तरम् । ननु भवतेरिति । अनपुसकलिङ्गोऽयम् अकर्मकघातुनिष्पन्नकृत्यप्रत्ययान्तो भव्यशब्दो न भावकर्मार्थो नापि तस्यार्थान्तरमस्तीति निरर्थकः । निरर्थकशब्देन कथं जिज्ञास्यविशेषलाभ इत्यर्थः । अस्य च भवतेरिति । 'सुखमनुभवति' इत्यादौ सोपसर्गत्वेन भवतिः सकर्मकः, 'प्रमाणभूत आचार्यः' इत्यादौ प्रामाण्यं प्राप्त इति प्राप्त्यर्थत्वेन ; तदुभयमिह नास्तीत्यर्थः । उत्पाद्यधर्मापे-

या हि चोदना धर्मस्य लक्षणम्, सा स्वविषये नियुञ्जानैव पुरुषमवबोधयति; ब्रह्मचोदना तु पुरुषमवबोधयत्येव केवलम्; अवबोधस्य चोद-

भामती ।

सामान्यस्य लक्षणात् । प्रवृत्तिभेदं विभजते— या हि चोदना धर्मस्येति । आज्ञादीनां पुरुषाभिप्रायभेदानामसंभवात् अपौरुषेये वेदे चोदनोपदेशः । अतः

कल्पतरुः ।

ज्ञानकाले सत्त्वाभाव इत्याशङ्क्य ज्ञानोत्तरभाविप्रयोजकव्यापारापेक्षणादित्याह— भविता चेति । भवतिर्ह्यसिद्धकर्तृक्रियावाची, न पच्यादिवत्सिद्धकर्तृक्रियः; ततो भविता स्वतोऽसिद्धः सन् भावकव्यापारापेक्षानिष्पत्तिरर्थात् साध्यो भवतीति । अत एवाहुः— 'करोत्यर्थस्य यः कर्ता भवितुः स प्रयोजकः । भविता तमपेक्षया प्रयोज्यत्वं प्रपद्यते' इति । भाष्ये भूतशब्दस्यार्थातवाचित्वभ्रमं निरस्यति— भूतमिति । नन्वाज्ञाभ्यर्थनानुज्ञानां लोके चोदनात्वात् कथं वेदे चोदना? अत आह— आज्ञादीनामिति । उक्तृष्टपुंसः स्वाभिलषितोपायकार्यत्वाभिधानमाज्ञा यथा— 'गामानय' इति । एतदेव हीनस्याभ्यर्थना यथा— 'माणवकमध्यापय' इति । प्रवृत्तस्य प्रयोज्यस्य तद्विधितोपायोक्तिरनुज्ञा यथा— 'कुरु यथा विहितम्' इति । नैतासां संभवो वेदे इत्युपदेशश्चोदना । उपदेशो ह्यप्रवृत्तनियोज्यस्य प्रयोजनोपायबोधको लोकेऽव-

परिमलः ।

क्षणादिति । उत्पत्तिमद्धमेसामानाधिकरण्यादित्यर्थः । भावपरत्वे हि भव्यमनेनेति वैयधिकरण्यं भवेत् । ननु भावार्थभव्यशब्दार्थस्य भवनस्योत्पत्तिरूपत्वात् धर्मशब्दसामानाधिकरण्यं घटत इत्याशङ्क्योत्पाद्यति विशेषितम् । उत्पत्तिमान् हि यागादिधर्म इह निर्दिष्टः न धर्ममात्रम् । अतस्तस्य नात्पत्तिवाचिशब्दसामानाधिकरण्यं घटत इति भावः । यद्वा 'नेह सः' इत्यस्य नेह भावार्थ इत्यर्थमाश्रित्य तत्र पुलङ्गनिर्देशादिति हेतुयोजनानन्तरं तस्यावृत्त्या नेह प्राप्त्यर्थ इत्यर्थान्तरमाश्रित्य तत्र हेतुत्वेनोत्पाद्यधर्मसापेक्षत्वादित्येतद्योजनीयम् । वेदार्थविचारानन्तरमनुष्ठानेनोत्पादनीयं धर्ममपेक्ष्य हि तद्विशेषणतया भव्य इति निर्दिष्टं न तु ग्रामपश्चादिवत् तटस्थतया प्रागेव सिद्धं •किंचित्प्राप्यमपेक्ष्य; अतोऽत्र न प्राप्त्यर्थो घटत इति भावः । भावकव्यापारः भावयितृव्यापारः । तत्र वाक्यपदीयसंमतिमाह— करोत्यर्थस्येति । घट करोतीत्यस्यायमर्थः— घटं भवन्तं भावयतीति; स भावयिता भवितुर्घटस्य प्रयोजकः; भविता घटस्तमपेक्ष्य प्रयो-

भामती ।

एवोक्तम्— 'तस्य ज्ञानमुपदेशः' इति । सा च स्वसाध्ये पुरुषव्यापारे भावनायां तद्विषये च यागादौ स हि भावनाविषयः, तदधीननिरूपणत्वात् प्रयत्नस्य भावनायाः 'षिञ् बन्धने' इत्यस्मात् धातोर्विषयपदव्युत्पत्तेः । भावनायास्तद्व्यापारेण च यागादेरपेक्षितोपायतामवगमयन्ती तत्वेच्छोपहारमुखेण पुरुषं नियुज्यान्नैव यागादिधर्ममवबोधयति नान्यथा । ब्रह्मचोदना तु पुरुषमवबोधयत्येव केवलं न तु प्रवर्तयन्त्यवबोधयति । कुतः? अवबोधस्य प्रवृत्तिरहितस्य चोदनाजन्यत्वात् । ननु 'आत्मा ज्ञातव्यः' इत्येतद्विधिपरिवेदान्तैः तदेकवाक्यतयावबोधे

कल्पतरुः ।

गतः, यथा गोपालवचमि मुपथकथनपरे 'अनेन पथा याहि' इति । न हीहाजा, प्रयोक्तुर्निकर्षात्; नाभ्यर्थना, स्वप्रयोजनाभावात्; नाप्यनुज्ञा, प्रयोज्यस्याप्रवृत्तत्वात्; तदिह नियोज्यस्याप्रवृत्तस्य हितोपायकर्तव्यतोक्तिरपरिपूरयेऽपि वेदे भवत्येवेति । तस्य धर्मस्य ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञान प्रमाणमुपदेशो विधिरिति जमिनायसूत्रावयवार्थः । स्वविषये इति भाष्ये स्वशब्देन चोदना अभिधीयत इति मन्वा आह— स्वसाध्ये इति । स्वस्याः प्रतिपाद्ये विषये भावनायामित्यर्थः । धर्मस्येत्युक्त्या भावनोपसर्जनभूतापि शब्दतोऽर्थतः प्राधान्यात् स्वशब्दार्थ इति गृह्णन्वा आह— तद्विषये इति । ननु भावनाधात्वर्थयोर्विधिशब्देन पुरुषप्रवर्तनमशक्यं प्रमाणस्य वाग्यादिवत्प्रेरकत्वायोगादित्याशङ्क्याह— भावनाया इति । माक्षाद्भावनायास्तदवच्छेदकत्वाद्द्वारेण चार्थाद्भात्वर्थस्येष्टोपायतां बोधयति विधिबोधयित्वा च तत्रेच्छामुपहरति इच्छंश्च पुरुषः प्रवर्तते । तदनेन क्रमेण नियुज्याना चोदना धर्ममवबोधयतीत्यर्थः । ब्रह्मचोदना ब्रह्मवाक्यम् । यथा धर्मचोदना प्रवृत्तिहेतुं बोधं जनयति, नैवं ब्रह्मचोदनेत्याह— अवबोधस्येति । ब्रह्मचोदनया सिद्धवस्तुविषयस्य प्रवृत्त्यहेत्वर्थमात्रावबोधस्य जन्यत्वादिति भाष्यार्थः । ननु सा नाम जनि धर्मबोधवत् ब्रह्मबोधाद्विषये प्रवृत्तिः, स एव तु विधितः किं न स्यादिति शङ्केत— नन्विति । विध्येकवाक्यत्वेन वस्तुबोधनाद्वेदान्तानां न सिद्धबोधमात्रपर्यवसानमित्यर्थः ॥

परिमलः ।

ज्य इत्यर्थः । 'स्वस्याः' इति प्रामादिकः पाठः, स्वशब्दस्यात्मवाचित्वे नपुंसकलिङ्गत्वादिति । धर्मस्येत्युक्त्येति । धर्मस्य चोदना इति भाष्ये चोदनोपसर्जनमपि भावना तत्प्रतिपाद्यत्वेनार्थतः प्राधान्यात् सापि स्वविषय इति भाष्ये स्वशब्देन गृह्यत इत्यर्थः ।

नाजन्यत्वान्न पुरुषोऽवबोधे नियुज्यते— यथा अस्यार्थसंनिकर्षेणार्थावबोधः, तद्वत् । तस्मात्किमपि वक्तव्यम्, यदनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासोपदिश्यत इति । उच्यते— नित्यानित्यवस्तुविवेकः, इहामुत्रार्थभोगविरागः,

भामती ।

प्रवर्तयद्भिरेव पुरुषं ब्रह्मावबोध्यत इति समानत्वं धर्मचोदनाभिर्ब्रह्मचोदनानामित्यत आह— न पुरुषोऽवबोधे नियुज्यते ॥

अयमभिसंधिः— न तावद्ब्रह्मसाक्षात्कारे पुरुषो नियोक्तव्यः, तस्य ब्रह्मन्वाभाव्येन नित्यत्वात्, अकार्यत्वात् । नाप्युपासनायाम्, तस्या अपि ज्ञानप्रकर्षे हेतुभावस्यान्वयव्यतिरेकसिद्धतया प्राप्तत्वेनाविधेयत्वात् । नापि शाब्दबोधे, तस्याप्यधीतवेदस्य पुरुषस्य विदितपदतदर्थस्य समधिगतशाब्दन्यायतत्त्वस्याप्रत्यूहमुत्पत्तेः । अत्रैव दृष्टान्तमाह— यथाक्षार्थेति । दार्ष्टान्तिके योजयति— तद्वादिति । अपि चात्मज्ञानविधिपरेषु वेदान्तेषु नात्मतत्त्वविनिश्चयः शाब्दः स्यात् । न हि तदा आत्मतत्त्वपरास्ते, किं तु तज्ज्ञानविधिपराः, यत्पराश्च ते त एव तेषामर्थाः । न च बोधस्य बोध्यनिष्ठत्वादपेक्षितत्वात्, अन्यपरेभ्योऽपि बोध्यतत्त्वविनिश्चयः, समारोपेणापि तदुपपत्तेः । तस्मान्न बोधविधिपरा वेदान्ता इति सिद्धम् । प्रकृतमुपसंहरति— तस्मात्किमपि वक्तव्यमिति । यस्मिन्नसति ब्रह्मजिज्ञासा न भवति सति तु भवन्ती भवत्येवेत्यर्थः । तदाह— उच्यते— नित्यानित्यवस्तुविवेक इत्यादि । नित्यः

कल्पतरुः ।

भाष्येऽवबोधनिर्देश एव विध्यविषयत्वे हेतुगर्भ इति व्याचष्टे— अयमभिसंधिरिति । यथा विशिष्टविधौ विशेषणविधिरर्थान्न विशेषणे तात्पर्यं वाक्यभेदात्, एवं विषयविशिष्टप्रतिपत्तिविधिसामर्थ्यात् ब्रह्मनिश्चय इत्याशङ्क्याह— न च बोधस्येति । विशिष्टक्रियाविधानाद्युक्ता विशेषणस्य प्रमा बोध्यवैशिष्ट्यस्य वास्तवत्वात् ।

परिमलः ।

स एव त्विति । ब्रह्मबोध एव विधितः प्रवृत्तिविषयः किं न स्यादित्यर्थः । यथा विशिष्टविधाविति । यथा खलु 'एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमासाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेत' इति रेवत्याधारवारवन्तीयसामसाध्याग्निष्टोमस्तोत्रविशिष्टक्रदुविधौ

भामती ।

प्रत्यगात्मा, अनित्याः देहेन्द्रियविषयादयः । तद्विषयश्चेद्विवेको निश्चयः ; कृत-
मस्य ब्रह्मजिज्ञासया, ज्ञातत्वाद्ब्रह्मणः । अथ विवेको ज्ञानमात्रं न निश्चयः ;
तथा सति एष विपर्यासादन्य संशयः स्यात् ; तथा च न वैराग्य भावयेत् ;
अभावयन्कथं ब्रह्मजिज्ञासाहेतुः ? तस्मादेवं व्याख्येयम् । नित्यानित्ययोर्व-
सतीति नित्यानित्यवस्तु तद्धर्मः, नित्यानित्ययोर्धर्मिणोस्तद्धर्माणां च विवेको
नित्यानित्यवस्तुविवेकः । एतदुक्तं भवति— मा भूदिदम् ऋतं नित्यम्, इदं
तदनृतमनित्यमिति धर्मविशेषयोर्विवेकः, धर्मिमात्रयोर्नित्यानित्ययोस्तद्धर्मयोश्च
विवेकं निश्चिनोत्येव । नित्यत्वं सत्यत्वं तद्यस्यास्ति तन्नित्यं सत्यम्, तथा चा-
स्थागोचरः । अनित्यत्वमसत्यत्वं तद्यस्यास्ति तदनित्यमनृतम्, तथा चानास्थागो-
चरः । तदेतेष्वनुभूयमानेषु युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरेषु विषयविषयिषु यदृतं नित्यं
सुखं व्यवस्थास्यते तदास्थागोचरो भविष्यति, यत्त्वनित्यमनृतं भविष्याति तापत्र-

कल्पतरुः ।

प्रतिपत्तिविधिस्तु न विशेषणमन्तामाक्षिपति । ‘वाचं धेनुमुपासीत’ इत्यादावारोप्य-
स्यापि विधेयर्थाविषयत्वादित्यर्थः । एव क्रमप्रमाणाभावमिदं, ब्रह्मर्थान् नियोगेन
धर्मबुद्धेरनन्तरं । तत्क्रमे मानहीनत्वाभ्यन्तानुभूत्यादिधैर्येव । नित्यानित्यवस्तुविवेक
इति भाष्यमाक्षिपति — तद्विषयश्चेदिति । अनित्यात् ब्रह्मणो विवेकः किं निश्चय
उत ज्ञानमात्रम् ? आद्यं दूषयति — कृतामिति । द्वितीये विषयः, संशयो वा ?
नायः, ततः शास्त्रश्रवणे प्रवृत्त्ययोगात् । न द्वितीयः, प्रपञ्चानित्यत्वानिश्चये तद्वै-
राग्ययोगात् इत्याह — तथा चेति । समाधत्ते — तस्मादिति । निश्चय एव विवे-
कः । न च शास्त्रानारम्भः, इदं नित्यमिदमनित्यमित्यनिश्चयात् आत्मानात्मसमु-
दाये नित्यत्वमनित्यत्वं च स्तो धर्मो ; तयोश्च धर्मिभ्यां भवितव्यमित्येतावन्मात्रं नि-
श्चितम् । यद्यपि घटादेरनित्यता अवधारिता तथार्था सकलानात्ममु नावधारितेति ।
नित्यत्वस्य व्याख्या — ऋतमिति । उक्तविवेकस्य प्रयोजनमाह — तथा चेति ।
सत्यासत्ययोरुपादेयानुपादेयत्वे हेतुमाह — तदेतेष्विति । सुखत्वादनित्यमुपादेयं

परिमलः ।

रेवेत्याधारवारवन्तीयसामरूपविशेषणस्य दधिमोमादिविशेषणवदन्यतः प्रसिद्धिरहितस्य
तत एव सिद्धिः, एवमिहापीत्यर्थः । श्लोकेऽभक्षितपूरणार्थम् एवमित्यादि । स्नानेत्यादि
व्यतिरेके दृष्टान्तः । यद्यपि घटादेरिति । वल्मीकादिषु भ्रमविषयस्य घटादेरित्यर्थः ।

भामती ।

यपरीतं तत्त्यक्ष्यत इति सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेकः प्राग्भवीयादैहिकाद्वा कर्म-
णां विशुद्धसत्त्वस्य भवत्यनुभवोपपत्तिभ्याम् । न खलु सत्यं नाम न किञ्चि-
दस्तीति वाच्यम् । तदभावे तदधिष्ठानस्यानृतस्याप्यनुपपत्तेः शून्यवादिनामपि

कल्पतरुः ।

दुःखत्वादनित्यं त्याज्यमित्यर्थः । दृष्टेऽनुभवः, उपपत्तिस्त्वदृष्टे- विगीतं सदधिष्ठानम्
असत्त्वात् गन्धर्वपुरीवत् इत्यादिः । व्याप्त्यसिद्धिमाशङ्क्याह- न खल्विति । न चे-
यतो विवेकस्य स्वरसत उदये शास्त्रविफलता, सगुणनिर्गुणविवेकाखण्डसमन्वयादेर-

परिमलः ।

अतो नित्यत्वं सत्यत्वमनित्यत्वमसत्यत्वमिति व्याख्यानेन न विरोधः । सुखत्वा-
न्नित्यमिति । सत्यं हि 'यो वै भूमा तत् सुखम्' इति सुखरूपमुक्तम् । 'अथ यदल्पं
तन्मर्थं नाल्पे सुखमस्ति' इति सत्यरूपस्य भृगुः प्रतिद्वन्द्व्यल्पम् असत्यं दुःखरूपमुक्तम् ;
अतः साङ्गाध्ययनवतः शुद्धान्तःकरणस्य सत्यासत्ययोः सुखदुःखत्वनिश्चयो भवती-
त्यर्थः । स्वप्नप्रपञ्चवत्सर्वमसत्यं चेत् सत्यत्वामत्यत्वयोर्धर्मिभ्यां भाव्यमित्युक्तरूपो नित्या-
नित्यविवेको न सिध्येदित्याशङ्क्य सत्यामिद्वयर्थमनुभवोपपत्ती टीकायामुपन्यस्ते ; ते विभ-
जते—दृष्टे इति । शुक्तिरजतादौ सदधिष्ठानत्वानुभवः, तथात्वेनास्फुटे स्वप्नादावुपपत्तिः ।
तामेवोपपत्तिमाह — विगीतमिति । गन्धर्वपुरीवादिति । तत्र सौरालंकादिकं सदधि-
ष्ठानमिति भावः । व्याप्त्यसिद्धिमाशङ्का शून्यवादः । वस्तुतः शून्यतैवेति मतेऽपि सैव सत्या-
स्तोति परिहारार्थः । इयतो विवेकस्येति । स्वप्नवत् सर्वस्य प्रपञ्चस्यासत्यत्वं यदि
स्यात् तदानीमप्यधिष्ठानपरिशेषोऽवश्यंभावी ; तच्च सत्यं सुखरूपमित्येतावतो निर्धारण-
स्येत्यर्थः । सगुणनिर्गुणेति । परिशिष्यमाणं सत् सगुणं भवेन्नर्गुणं वा, निर्गुणत्वे
कथमखण्डे तत्र समन्वय इत्यादिविचारार्थत्वेन शास्त्रारम्भः सफल इत्यर्थः । नन्वेवं
सति नित्यानित्यविवेकः प्रसिद्धनित्यानित्यविषय एवास्तु, किमर्थं सत्यानृतविषयत्वेन
क्लिष्टव्याख्यानम्, शास्त्रानारम्भशङ्कापरिहारस्योक्तस्य तत्रापि तुल्यत्वात् । न च ब्रह्मानन्द
एक एव नित्यः कर्मफलादिकमन्यत्सर्वमनित्यमिति शास्त्रारम्भात्प्रागेव निश्चये सति
'असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः' इति ब्रह्मानित्यत्वव्यवस्थापनस्य वैराग्यपादादिषु कर्मफलाद्य-
नित्यत्वव्यवस्थापनस्य च वैफल्यप्रसङ्गः ; प्रागेव संसारबन्धानृतत्वनिश्चये सति तत्स-
मर्थनार्थस्य 'तद्गुणसारत्वात् तद्व्यपदेशः' 'यथा च तक्षोभयथा' इत्यादिसूत्रजातस्य
वैफल्यप्रसङ्ग इति दूषणस्य तत्रापि तुल्यत्वात् ; प्राङ्निश्चिते एव बन्धमिथ्यात्वे भ्रुति-

भामती ।

शून्यतावा एव सत्यत्वात् । अथास्य पुरुषधौरेयस्यानुभवोपपत्तिभ्यामेवं सुनिपुणं

कल्पतरुः ।

सिद्धेरिति । न नित्यादिविवेकमात्रं वैराग्यहेतुः, किं तु तदभ्यास इत्याह— अथा-
स्येति । अस्य पुरुषश्रेष्ठस्य संसारसमूहे अनित्यत्वादिविषयं प्रसङ्गान् धीसंततिरु-

परिमलः ।

विरोधादिशङ्कान्तरनिरामाय तद्गुणसंग्रहादिसूत्रजातमिति परिहारगीतिस्तु पक्षान्तरेऽपि
तुल्या; किं च नित्यानित्यवस्तुविवेकस्वरूपासिद्धिशङ्कापरिहारार्थातः शब्दव्याख्याना-
वसरे कर्मफलनित्यत्वप्रतिपादकवाक्येभ्यः तदनित्यत्वप्रतिपादकवाक्यानां प्राबल्यमेवोपप-
त्तितया दर्शितम् न तु बन्धसत्यत्वप्रतिपादकवाक्येभ्यस्तन्मिथ्यात्वप्रतिपादकवाक्यानाम् ;
अतोऽपि हेतोः प्रसिद्धनित्यानित्यविवेक एवात्र विवक्षित इति ज्ञायते ; तस्मा-
त्सामान्यतः सत्यानृतसद्भावनिर्धारणं प्रसङ्गान्तरमन्यत्वात्तन्निर्धारणपर्यन्तं नित्या-
नित्यवस्तुविवेक इत्युक्तमयुक्तमिति चेत्, उच्यते— भाष्ये नित्यानित्यवस्तुविवेकान-
न्तरं नित्यफलप्रेप्सामनपेक्ष्य तद्विवेकमात्रेण सकलकर्मफलविराग उक्तः । नित्यवस्तु-
प्रेप्सया तत्प्राप्त्युपायान्वेषणं पश्चादुक्तम् । अयं क्रमः अनित्यत्वममत्यत्वामिति व्या-
ख्याने युज्यते न त्वत्थायित्वमिति व्याख्याने । अस्थायिनं भागं भुञ्जानस्तत्परि-
त्यागे स्थायिभोगलाभमालक्ष्य हि ततो विरज्यते नान्यथा । अनृतासक्तस्तु तदनृतत्व-
निश्चये सति तत्परित्यागं तथाभूतसत्यवस्तुलाभप्रतिसंधानाभावेऽपि ततो विरज्यते ।
न हि रजतार्थी कचन रजतभ्रमेण प्रवृत्तस्तन्मिथ्यात्वनिश्चये सति तत्परित्यागेन सत्यर-
जतस्य स्वलभ्यत्वप्रतिसंधानाभावे ततो न निवर्तते, किं तु ततो निवृत्तः सत्यरजतप्रा-
प्त्युपायं किञ्चित् पश्यति चेत् तत्र प्रवर्तते । तस्मान्नित्यानित्यवस्तुविवेकादिक्रमेण
साधनचतुष्टयं ब्रह्मजिज्ञासाहेतुं वर्णयतो भगवतो भाष्यकारस्य सत्यामिदं सुखरूपमिति
विशेषनिर्धारणमनपेक्ष्य कर्मफलानृतत्वनिर्धारणमेव वैराग्यादिक्रमेण साधनान्तराणां प्रव-
र्तकमित्याशयमालोच्य टीकाकारैराचार्यैश्च सामान्यतः सत्यमस्तीति विशिष्य बन्धमात्र-
मनृतमिति च विवेकः प्रथमसाधनत्वेन परिगृहीतः । तदनन्तरमक्षय्यादिवाक्यात्
कर्मफलनित्यत्वसिद्धेस्तदनृतत्वमसिद्धम्, अनृतस्य तत्त्वज्ञाननिवर्त्यत्वनियमादिति श-
ङ्कायां तदनृतत्वसिद्धयर्थमेव न्यायतस्तदनित्यत्वमतः शब्देन सूचितमिति न किञ्चिद-
वयम् ॥

तदभ्यास इति । जननमरणपरिवृत्त्यादिरूपसंसारबन्धासत्यत्वहृदानिश्चयपर्यन्त-

भामती ।

निरूपयतः आ च सत्यलोकात् आ चावीचिः 'जायस्व म्रियस्व' इति विपरिवर्तमानं क्षणमुद्धृतयामाहोरात्रार्धमासमाससर्वत्रयनवत्सरयुगचतुर्युगमन्वन्तरप्रलयमहाप्रलयमहासर्गावान्तरसर्गसंसारसागरोर्मिभिरनिशमुह्यमानं तापत्रयपरीतमात्मानं जीवलोकं चावलोक्य अस्मिन्संसारमण्डले अनित्याशुचिदुःखात्मकं प्रसंख्यानमुपावर्तते ; ततोऽस्येदृशान्नित्यवस्तुविवेकलक्षणात्प्रसंख्यानात् इहामुत्रार्थभोगविरागः भवति । अर्ह्यते प्रार्ह्यते इत्यर्थः । फलमिति यावत् । तस्मि-

कल्पतरुः ।

पावर्तते इत्यन्वयः । अवीचिः नरकविशेषः । जायस्व म्रियस्वेति । पुनः पुनर्जायते म्रियते चेत्यर्थः । 'क्रियासमभिहारे लोट्-' इति पौनःपुन्ये सर्वलकारापवादेन लोटः स्वादेशस्य च विधानात् । आरभ्य ब्रह्मलोकम् अवीचिपर्यन्तं जननमरणाभ्यामावर्तमानं क्षणायवान्तरसर्गपर्यन्तैः कालैः संसारसागरस्योर्मिभूतैरनिशमुह्यमानमितस्ततो नीयमानमात्मानमन्यं च जीवसमूहमवलोक्येति योजना ॥

उक्तपरिभाषनाया इहामुत्रार्थभोगविरागहेतुतामाह — ततोऽस्येति । अनित्यसंसारस्य किञ्चिदधिष्ठानमस्तीति इयान् विवेकः, न तु ब्रह्मेति । तदुक्तम् — ईदृशदिति । आभोगो मनस्कारः, आदर इति यावत्, अतदात्मिका । वैराग्यस्य

परिमलः ।

इति शेषः । क्रियासमभिहारे इति । 'क्रियासमभिहारे लोट् लोटो हिस्वौ-' इति पाणिनिसूत्रेण क्रियापौनःपुन्यविवक्षायां सर्वलकारापवादेन लोट् विहितः ; तस्य परस्मैपदात्मनेपदयोर्यथाक्रमं हिस्वावादेशौ च विहितौ । ननु क्रियासमभिहारे 'लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनाति' इत्याद्युदाहरणान्तरेष्विव 'जायस्व जायस्वेत्येवेमानि जायन्ते, म्रियस्व म्रियस्वेत्येव म्रियन्ते' इति द्विर्भावस्तस्य तस्य धातोरनुप्रयोगश्च प्राप्नोतीति तत्सूत्रवार्तिके द्विर्भावानुशासनात् ; 'यथाविध्यनुप्रयोगः पूर्वस्मिन्' इति सूत्रेण क्रियासमभिहारे तस्यैव धातोरनुप्रयोगनियमनाच्च ; नैष दोषः, क्रियासमभिहारवत् जननमरणरूपक्रियाद्वयसमुच्चयस्याप्यत्र विवक्षितत्वात्, 'समुच्चयेऽन्यतरस्याम्' इति सूत्रेण समुच्चयेऽपि लोपमध्यमपुरुषैकवचनविधानात् । तत्र हि न द्विर्भाववार्तिकमस्ति ; नापि यथाविध्यनुप्रयोगविधानमस्ति ; किं तु 'समुच्चये सामान्यवचनस्य' इति सूत्रेण तावत्क्रियाविशेषानुगतसामान्यवचनस्यानुप्रयोगो विहितः । 'ओदनं भुङ्क्ष्व क्षीरं पिब घानाः खाद इत्येवायमभ्यवह-रति' इत्यादि तदुदाहरणम् । इहापि जननमरणानुगतसामान्यरूपविपरिवृत्तिवाचिनोऽनु-

शमदमादिसाधनसंपत्, मुमुक्षुत्वं च । तेषु हि सत्सु, प्रागापि धर्मजिज्ञासाया ऊर्ध्वं च शक्यते ब्रह्म जिज्ञासितुं ज्ञातुं च; न विपर्यये । तस्मात् अथशब्देन यथोक्तसाधनसंपत्त्यानन्तर्यमुपदिश्यते ॥

भामती ।

निरागो नामानाभोगात्मिकोपेक्षाबुद्धिः । ततः शमदमादिसाधनसंपत् । रागादिकषायमदिरामत्तं हि मनः तेषु तेषु विषयेषूष्णवचमिन्द्रियाणि प्रवर्तयन् विविधाश्च प्रवृत्तिः पुण्यापुण्यफला भावयन् पुरुषमतिघोरे विविधदुःखज्वालाजटाले संसारहुतभुजि जुहोति । प्रसंख्यानाभ्यासलब्धवैराग्यपरिपाकभग्नरागादिकषायमदिरामदं तु मनः पुरुषेणावजीयते वशीक्रियते, सोऽयमस्य वैराग्यहेतुको मनोविजयः शम इति वशीकारसंज्ञ इति चारुयायते । विजितं च मनस्तत्त्वविषयविनियोगयोग्यतां नीयते, सेयमस्य योग्यता दमः । यथा- दान्तोऽयं वृषभयुवा हलशकटादिवहनयोग्यः कृत इति गम्यते । आदिग्रहणेन च विषयति-
तिक्षातदुपरमतत्त्वश्रद्धाः संगृह्यन्ते । अत एव श्रुतिः— 'तस्माच्छान्तो दान्त उपरतस्तिष्ठुः श्रद्धावित्तो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येन्, सर्वमात्मनि पश्यति' इति । तदेतस्य शमदमादिरूपस्य साधनस्य संपत् प्रकर्षः शमदमादिसाधनसंपत् । ततोऽस्य संसारबन्धनान्मुमुक्षा भवतीत्याह— मुमुक्षुत्वं चेति । तस्य च नित्य-
शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावब्रह्मज्ञानं मोक्षस्य कारणमित्युपश्रुत्य तज्जिज्ञासा भवति धर्मजिज्ञासायाः प्रागूर्ध्वं च; तस्मात्तत्तामेवानन्तर्यं न धर्मजिज्ञासाया इत्याह— तेषु हीति । न केवलं जिज्ञासामात्रम् अपि तु ज्ञानमपीत्याह— ज्ञातुं च । उपसंहरति— तस्मादिति । क्रमप्राप्तमतःशब्दं व्याचष्टे— अतःशब्दो

कल्पतरुः ।

शमादिहेतुतामाह— तत इति । ज्वाला जटाकारा अस्य सन्तीति तथोक्तः । श्रद्धैव तत्त्वविषया वित्तमस्य न गवादीति तथाभिहितः । मोक्षच्छा भवतु ; कुतस्तावता ब्रह्मजिज्ञासा ? अत आह— तस्य चेति । नित्यानित्यविवेकादिहेतुत्वस्याथशब्दाद-
वगतेः किमतःशब्देनेत्याशङ्क्य नानेन जिज्ञासां प्रति साधनकदाप्यस्य हेतुतोच्यते,

परिमलः ।

प्रयोगोऽस्ति— 'असकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति' इति । क्रियासमभिहारसमुच्चयोभयवि-
वक्षायां च समुच्चयविवक्षाप्रयुक्तमेव कार्यं भवति, 'विप्रतिषेधे परं कार्यम्' इति स्मरणात् ॥

अतःशब्दो हेत्वर्थः । यस्माद्वेद एव अग्निहोत्रादीनां श्रेयःसाध-
नानामनित्यफलतां दर्शयति— ‘तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते

भामती ।

हेत्वर्थः । तमेवातःशब्दस्य हेतुरूपमर्थमाह— यस्माद्वेद एवेति । अत्रैवं
परिचोद्यते— सत्यं यथोक्तसाधनसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा भवति । सैव
त्वनुपपन्ना, इहामुत्रफलभोगविरागस्यानुपपत्तेः । अनुकूलवेदनीयं हि फलम्,
इष्टलक्षणत्वात्फलस्य । न चानुरागहेतावस्य वैराग्यं भवितुमर्हति । दुःखानुषङ्ग-
दर्शनात्सुखेऽपि वैराग्यमिति चेत्, हन्त भोः सुखानुषङ्गादुःखेऽप्यनुरागो न
कस्माद्भवति ? तस्मात्सुखे उपादीयमाने दुःखपरिहारे प्रयतितव्यम्; अवर्जनीय-
तया दुःखमागतमपि परिहृत्य सुखमात्रं भोक्ष्यते । तद्यथा मत्स्यार्थी सशल्का-
न्सकण्टकान्मत्स्यानुपादत्ते, स यावदादेयं तावदादाय निवर्तते; यथा वा
धान्यार्थी सपलालानि धान्यान्याहरति, स यावदादेयं तावदादाय निवर्तते ।
तस्मादुःखभयान्नानुकूलवेदनीयमैहिकं वामुष्मिकं वा सुखं परित्यक्तमुचितम् ।
न हि मृगाः सन्तीति शालयो नोप्यन्ते, भिक्षुकाः सन्तीति स्थाल्यो नाधि-
श्रीयन्ते । अपि च दृष्टं सुखं चन्दनवनितादिसङ्गजन्म क्षयितालक्षणेन दुःखे-
नाघातत्वादतिभीरुणा त्यज्येतापि, न त्वामुष्मिकं स्वर्गादि, तस्याविनाशि-
त्वात् । श्रूयते हि— ‘अपाम सोमममृता अभूम’ इति । तथा च ‘अक्षय्यं
ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति’ इति । न च कृतकत्वहेतुकं विना-
शित्वानुमानमत्र संभवति, नरशिरःकपालशौचानुमानवदागमबाधितविषय-
त्वात् । तस्माद्यथोक्तसाधनसंपत्त्यभावात् ब्रह्मजिज्ञासेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते,
आह भगवान्सूत्रकारः ‘अतः’ इति । तस्यार्थं व्याचष्टे भाष्यकारः— यस्मा-
द्वेद एवेति ।

अयमभिसंधिः— सत्यं मृगभिक्षुकादयः शक्याः परिहर्तुं पाचककृषी-
वल्गादिभिः, दुःखं त्वनेकविधानेककारणसंपातजमशक्यपरिहारम्, अन्ततः
साधनपारतन्त्र्यक्षयितालक्षणयोर्दुःखयोः समस्तकृतकसुखाविनाभावनियमात् ।

कल्पतरुः ।

किं तु तत्स्वरूपासिद्धिपरिहारहेतुरभिधीयते इत्याह— अत्रैवमित्यादिना । शल्कं श-
कलम् । शुचि नरशिरःकपालम्, प्राण्यङ्गत्वाच्छङ्खवत्— इत्यस्य ‘नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं

एवमेवायुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते' इत्यादिः ; तथा ब्रह्मविज्ञानादपि परं पुरुषार्थं दर्शयति— 'ब्रह्मविदामोति परम्' इत्यादिः ; तस्मात् यथोक्तसाधनसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या । ब्रह्मणो जिज्ञासा

भामती ।

न हि मधुविषसंपृक्तमग्नं विषं परित्यज्य मधुमिश्रं शक्यं शिल्पिवरेणापि भोक्तुम् । क्षयितानुमानोपोद्वलितं च 'तद्यथेह कर्मचितः—' इत्यादि वचनं क्षयिताप्रतिपादकम् 'अपाम सोमम्—' इत्यादिकं वचनं मुख्यासंभवे जघन्यवृत्तितामापादयति । यथाहुः पौराणिकाः— 'आभूतमंप्रुवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यते' इति । अत्र च ब्रह्मपदेन तत्प्रमाणं वेद उपस्थापितः । स च योग्यत्वान् 'तद्यथेह कर्मचितः' इत्यादिः 'अतः' इति सर्वनाम्ना परामृश्य हेतुपञ्चम्या निर्दिश्यते । स्यादेतन् । यथा स्वर्गादेः कृतकस्य सुखस्य दुःखानुषङ्गः तथा ब्रह्मणोऽपीत्यत आह— तथा ब्रह्मविज्ञानादपीति । तेनायमर्थः— अतः स्वर्गादीनां क्षयिताप्रतिपादकान् ब्रह्मज्ञानस्य च परमपुरुषार्थताप्रतिपादकान् आगमान् यथोक्तसाधनसंपत्तौ ततश्च जिज्ञासेति सिद्धम् । ब्रह्मजिज्ञासापदव्याख्यानमाह— ब्रह्मण इति । षष्ठीसमासप्रदर्शनेन प्राचां वृत्तिकृतां ब्रह्मणे जिज्ञासा ब्रह्मजिज्ञासेति चतुर्थीसमासः पराम्तो वेदितव्यः । 'तादर्थ्यसमासे प्रकृतिविकृतिग्रहणं कर्तव्यम्' इति कात्यायनीयवचनेन यूप-

कल्पतरुः ।

सवासा जलमाविशेत्' इत्यागमविरोधः । कृतकत्वानुमानानुगृहीतात् 'तद्यथा—' इति वाक्यात् न्यायहानम् 'अपाम—' इत्यादिवाक्यमापेक्षिकामृतत्वादिपरं व्याख्येयमित्याह— क्षयितेति । यत्तु भास्करेण विलपितम्— नित्यानित्यविवेकादेरप्रकृतत्वान्न तदानन्तर्यमथशब्दार्थः ; अत एव कर्मणां क्षयिष्णुफलत्वं ब्रह्मज्ञानस्य च मोक्षहेतुत्वमतःशब्देन न पराम्रष्टुं युक्तम्— इति, तं भाष्यभावव्याख्यया अनुकम्पते— अत्र चेति । तर्हि सकला वेदान्ताः परामृश्येरन्, नेत्याह— योग्यत्वादिति । अथशब्दोक्तहेतुत्वसमर्थनयोग्यत्वादित्यर्थः । हेतुमद्ब्रह्मजिज्ञासया हेतूनां नित्यानित्यविवेकादीनां सूत्रकारस्य बुद्धिस्थत्वात्तदानन्तर्याथत्वमथशब्दस्य युक्तमेव । चतुर्थीसमासाभावे हेतुमाह— तादर्थ्येति । पाणिनिः किल 'चतुर्थी तदर्थाथव्रल्लिहितमुखरक्षितैः' इति तादर्थ्यसमासं सस्मार । चतुर्थ्यन्तः शब्दः तदर्थावचनादिभिः शब्दैः समस्यते । चतुर्थ्य-

भामती ।

दार्वादिष्वेव प्रकृतिविकारभूतेषु चतुर्थीसमासनियमात् अप्रकृतिविकारभूते इत्येवमादौ तन्निषेधान्, 'अश्वघासादयः षष्ठीसमासा भविष्यन्ति' इत्यश्व-

कल्पतरुः ।

न्तशब्दार्थस्तच्छब्देन परामृश्यते । तस्मै इदं तदर्थम् । यथा 'कुण्डलाय हिरण्यम्' इत्यत्र कुण्डलं चतुर्थ्यन्तशब्दार्थः, तच्छेषो हिरण्यम्, तत्र कुण्डलशब्दश्चतुर्थ्यन्तः कुण्डलशेषवाचिना हिरण्यशब्देन समस्यते 'कुण्डलहिरण्यम्' इति, तथा अर्थशब्दादिनापि 'ब्राह्मणार्थं पयः' इत्यादि द्रष्टव्यम् । कात्यायनेन त्वयं समासः प्रकृतिविकृत्योनिर्यमितः 'चतुर्थी तदर्थमात्रेणेति चेत् तर्हि सर्वप्रसङ्गोऽविशेषात्' 'विकृतिः प्रकृत्येति चेदश्वघासादीनामुपसंख्यानम्' इति । एवं चार्थात्प्रस्तुते तन्निषेधमिद्विरित्याह— अप्रकृतीति । इत्येवमादौ ब्रह्म-जिज्ञासेत्येवमादावित्यर्थः । ननु 'अश्वार्थो घासः अश्वघासः' इत्यादावप्रकृतिविकारेऽपि तादर्थ्यसमासो दृष्ट इत्याशङ्क्य कात्यायनेनैव तत्र समासान्तरमुपसंख्यातमित्याह— अश्वघासादय इति ॥

परिमलः ।

कात्यायनेन त्विति । 'चतुर्थी तदर्थमात्रेणेति चेत् सर्वप्रसङ्गोऽविशेषात्' इति यथाश्रुतसूत्रार्थे अनुपपत्तिप्रदर्शकमेकं वार्त्तिकम्; सर्वप्रसङ्गः सर्वस्य चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थमात्रेण समासप्रसङ्गः, 'रन्ध्रनाय स्थाली' 'अवहननायोद्धूलम्' इत्यादावपि समासः प्रसज्येत्यर्थः । 'विकृतिः प्रकृत्येति चेदश्वघासादीनामुपसंख्यानम्' इति वार्त्तिकान्तरम्; यदि विकृतिवाची चतुर्थ्यन्तशब्दः प्रकृतिवाचिना समस्यत इति विशेष्यते तदा सर्वप्रसङ्गः परिहृतो भवति; किं तु 'अश्वाय घासोऽश्वघासः' इति समासो न प्राप्नोति, प्रकृतिविकारभावाभावात्; अतस्तत्संग्रहार्थमुपसंख्यानं यत्नान्तरं कर्तव्यमित्यर्थः । एवमश्वघासादिषु चतुर्थीसमास इति वार्त्तिककारमतम् । एतदवलम्बनेनैव 'धर्माय जिज्ञासा धर्मजिज्ञासा' इति शबरस्वामिभिश्चतुर्थीसमासः समाश्रितः ॥

कात्यायनेनैवेति । कात्यायनग्रहणमनादरेण शब्दाभियुक्तमात्रोपलक्षणं भाष्यकाराभिप्रायम् । भाष्यकारैः खलु तत्र वार्त्तिकमुल्लङ्घ्य यथाश्रुतसूत्रं समर्थयमानैः षष्ठीसमासः समाश्रितः । अत्रेदं भाष्यकारीयं वार्त्तिकप्रत्याख्यानम्— प्रकृतिविकृतिग्रहणाय यत्नस्तान्न कर्तव्यः, सूत्रे बलिरक्षितग्रहणेन ज्ञापकेन तदर्थसिद्धेः । यदि हि तदर्थसमासस्तदर्थ-

भामती ।

वासादिषु षष्ठीसमासप्रतिविधानात् । षष्ठीसमासेऽपि च ब्रह्मणो वास्तवप्राधान्योपपत्तेरिति । स्यादेतत् । ब्रह्मणो जिज्ञासेत्युक्ते तत्रानेकार्थत्वाद्ब्रह्मशब्दस्य संशयः— कस्य ब्रह्मणो जिज्ञासेति । अस्ति ब्रह्मशब्दो विप्रत्वजातौ यथा— ब्रह्महृत्येति ; अस्ति च वेदे यथा— ब्रह्मोज्झमिति ; अस्ति च परमात्मनि यथा—

कल्पतरुः ।

ननु षष्ठीसमासाभ्युपगमे ब्रह्मणो जिज्ञासाव्यावर्तकत्वेन गुणत्वात्प्रधानपरिग्रह इति भाष्यस्थप्राधान्यभङ्गस्तत्राह— षष्ठीसमासेऽपीति । ब्रह्मोज्झं वेदत्यागः । प्रतिपत्तौ विशेषणत्वेनानुबध्यत इत्यनुबन्धः । स्वरूपेण निरूपितायां जिज्ञासायां

परिमलः ।

मात्रविषयः स्यात्, तदा कुबेराय बलिः कुबेरार्थो भवति अश्वाय रक्षितम् अश्वार्थं भवतीति ‘कुबेरबलिः’ ‘अश्वरक्षितम्’ इति समासयोस्तदर्थसमासविधिनैव सिद्धेः पृथग्बलिरक्षितग्रहणं न कर्तव्यं स्यात् ; तत्कृतं ज्ञापयति तदर्थसमासः प्रकृतिविकृतिमात्रविषय इति । तथा अश्वघासाद्युपसंख्यानयकोऽपि न कर्तव्यः, तेषु षष्ठीचतुर्थीसमासयोः स्वरवैषम्याभावेन षष्ठीसमासोपपत्तेः इति । एवं सूत्रानुसारिभाष्यकारमतप्राबल्यात् वार्षिककारमतमनाहत्य चतुर्थीसमासासम्भव उक्तः । इदमेव भाष्यकारमतमनुसृत्य भट्टपादैः ‘धर्माय जिज्ञासा’ इति शबरस्वामिवचनं षष्ठीसमासलब्धाधिकार्यप्रदर्शनपरं न तु विग्रहप्रदर्शनपरम् ‘तस्य ज्ञातुमिच्छा’ इति निगमनवाक्येन षष्ठीसमासविभावनादिति व्याख्यातम् । आत्मनेपदपरस्मैपदशब्दयोः प्रकृतिविकारभावाभावेऽपि तादर्थ्यसमासस्तु ‘वैयाकरणाख्यायां चतुर्थ्याः’ इत्यलुग्विधानसामर्थ्यात् । न च तस्मादेव ज्ञापकात् सर्वत्रापि तादर्थ्यसमासः शङ्कनीयः ; तथा सति बलिरक्षितग्रहणवैयर्थ्यापत्तेरुक्तत्वात् । समासान्तरमुपसंख्यातमिति । ‘षष्ठी—’ इति सूत्रविहितं समासान्तरं भाष्यकारैरङ्गीकृतमित्यर्थः । ननु— अज्ञातं ब्रह्म विषयो ज्ञातं ब्रह्म प्रयोजनमिति ब्रह्म विषयप्रयोजनोभयरूपमिष्यते ; तत्र प्रयोजनत्वप्रतिपत्त्युपयोगी चतुर्थीसमास इहासाधुरिति त्यक्तः ; एवमेवात्र विषयत्वप्रतिपत्त्युपयोगी षष्ठीसमासोऽप्यसाधुरेव ; तथा हि— केन सूत्रेणैह षष्ठी ? ‘षष्ठी शेषे’ इति सूत्रेण वा ‘कर्तृकर्मणोः कृति’ इति सूत्रेण वा ? नाद्यः, कर्मत्वं वाच्यं परिग्राह्यमिति शेषषष्ठ्यास्त्वया त्यक्तत्वात्, न द्वितीयः, ‘प्रतिपदविधाना च षष्ठी न समस्यते’ इति वार्षिकेन वैशेषिकसूत्रविहितप्रशङ्गाः समासप्रतिषेधात् ; अत एव ‘सर्पिषो ज्ञानम्’ इत्यत्र सर्पिषा करणेन प्रवृत्तिरित्यर्थे ‘ज्ञोऽविदर्थस्य करणे’ इति सूत्रेण विसिद्ध्यतिरिक्तप्रवृ-

ब्रह्मजिज्ञासा । ब्रह्म च वक्ष्यमाणलक्षणम् 'जन्माद्यस्य यतः' इति ।
अत एव न ब्रह्मशब्दस्य जात्याद्यर्थान्तरमाशङ्कितव्यम् । ब्रह्मण इति
कर्मणि षष्ठी, न शेषे; जिज्ञास्यापेक्षत्वाज्जिज्ञासायाः, जिज्ञास्यान्तरा-

भामती ।

'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' इति; तमिमं संशयमपाकरोति—ब्रह्म च
वक्ष्यमाणलक्षणमिति । यतो ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय तज्ज्ञापनाय परमात्म-
लक्षणं प्रणयति ततोऽवगच्छामः परमात्मजिज्ञासैवेयं न विप्रत्वजात्यादि-
जिज्ञासेत्यर्थः । षष्ठीसमासपरिग्रहेऽपि नेयं कर्मषष्ठी, किं तु शेषलक्षणा; संबन्ध-
मात्रं च शेष इति ब्रह्मणो जिज्ञासेत्युक्ते ब्रह्मसंबन्धिनी जिज्ञासेत्युक्तं भवति ।
तथा च ब्रह्मस्वरूपप्रमाणयुक्तिसाधनप्रयोजनजिज्ञासाः सर्वा ब्रह्मजिज्ञासार्था
ब्रह्मजिज्ञासयावरुद्धा भवन्ति, साक्षात्पारम्पर्येण वा ब्रह्मसंबन्धात् । कर्मणि
षष्ठ्यां तु ब्रह्मशब्दार्थः कर्म, स च स्वरूपमेवेति तत्प्रमाणादयो नावरुध्येरन्,
तथा चाप्रतिज्ञातार्थचिन्ता प्रमाणादिषु भवेदिति ये मन्यन्ते तान्प्रत्याह—
ब्रह्मण इति कर्मणीति । अत्र हेतुमाह— जिज्ञास्येति । इच्छायाः प्रतिप-
त्त्यनुबन्धो ज्ञानम्, ज्ञानस्य च ज्ञेयं ब्रह्म । नो खलु ज्ञानं ज्ञेयं विना निरूप्यते,
न च जिज्ञासा ज्ञानं विनेति प्रतिपत्त्यनुबन्धत्वात् प्रथमं जिज्ञासा कर्मैवापेक्षते,
न तु संबन्धिमात्रम्, तदन्तरेणापि सति कर्मणि तन्निरूपणात् । न हि चन्द्रम-
समादित्यं वोपलभ्य कस्यायमिति संबन्ध्यन्वेषणा भवति । भवति तु ज्ञान-
मित्युक्ते विषयान्वेषणा किंविषयमिति । तस्मात्प्रथममपेक्षितत्वात् कर्मतयैव
ब्रह्म संबध्यते, न तु संबन्धितामात्रेण, तस्य जघन्यत्वात् । तथा च कर्मणि
षष्ठीत्यर्थः । ननु सत्यं न जिज्ञास्यमन्तरेण जिज्ञासा निरूप्यते, जिज्ञास्यान्तरं
त्वस्या भविष्यति, ब्रह्म तु शेषतया संभन्तस्यत इत्यत आह— जिज्ञास्यान्त-

कल्पतरुः ।

पश्चात्संबन्धिन्यपेक्षा; ब्रह्म च ज्ञानद्वारा जिज्ञासास्वरूपनिरूपकमिति प्रथमोदिताका-
ङ्क्षावशेन ब्रह्मजिज्ञासायां कर्मत्वेन संबध्यते न तु संबन्धिमात्रतयेत्यर्थः । जि-
ज्ञासाज्ञानयोर्विषयाधीननिरूपणत्वं वैधर्म्यदृष्टान्तेन प्रपञ्चयति— न हीति ॥

ननु प्रमाणयुक्त्यादि जिज्ञासायाः कर्म भविष्यति ब्रह्म तु संबन्धित्वेन नि-
र्दिश्यताम्; न, निर्दिष्टकर्मलाभे कल्पनानुपपत्तेः इत्याह— नन्वित्यादिना ।

SECRET

कल्याणः

परिचय

[illegible]

Published under the Esteemed Patronage of

His Holiness Sri Chandrasekharendra Sarasvati Swamikal
of Sri Kanchi Kamakoti Peetha.

BRAHMASUTRA BHASHYA

OF

Sri Sankara Bhagavatpadacharya

WITH

BHAMATI of Vachaspati Misra, KALPATARU of Amalananda
and PARIMALA of Appaya Dikshita.

EDITORIAL COMMITTEE:

Mahamahopadhyaya SUBBRAHMANYA
SASTRIGAL, *Professor of Vedanta,*
Sanskrit Institute, Bangalore.

S. SUBBRAHMANYA SASTRIGAL,
Sanskrit Pandit, Tanjore.

YAGNYASWAMY SASTRIGAL,
Grandson of the late Mahamahopadhyaya
RAJU SASTRIGAL of Mannargudi.

VAIDYANATHA SASTRIGAL,
Professor of Mimamsa,
Sanskrit Institute, Bangalore.

• and Gurubhaktasikhamani T. K. BALASUBRAHMANYA Aiyar, B. A.

कल्पतरुः ।

कर्मणोरुभयोरपि सामर्थ्यादुपादानप्राप्तौ कर्मण्येवेति नियमिता षष्ठी, तद्विषयः । यथा 'आश्चर्यो गवां दोहोऽशिक्षितेनागोपालकेन' इति । एवं ह्यत्राश्चर्यं व्यज्येत यदि दुर्दोहानां गवां दोहे कर्मत्वमकुशलस्य चागोपालस्य कर्तृत्वम् । प्रस्तुते तु ब्रह्मकर्म-त्वमेवोपादीयते न कर्तृगतोऽतिशय इत्युभयप्राप्त्यभावात् 'कर्तृकर्मणोः कृति' इत्येव षष्ठी । तेन 'ब्रह्मजिज्ञासा' इत्युपपन्नः समास इति ॥

परिमलः ।

तथा सति 'तृजकाम्यां कर्तरि' इति सूत्रवैयर्थ्यप्रमज्जात् । तेन हि सूत्रेण कर्तरि यौ तृजकौ ताभ्यां सह कर्मणि षष्ठ्याः समासो निषिध्यते 'अपां स्रष्टा' 'ओदनस्य भोजकः' इत्यादौ । न च कर्मषष्ठीमात्रस्यात्र समासनिषेधे तत्सफल भवेत् ; अतः 'कर्मणि च' इति सूत्रे चकार इतिकार्यः । कर्मणीनि शब्दमुच्चार्य या षष्ठी नियमिता सा न समस्यत इति तदर्थः । ततश्च 'उभयप्राप्तौ कर्मणि' इति सूत्रेण कर्मणीति शब्द-मुच्चार्य नियमिता षष्ठी तस्य समासप्रतिषेधस्य विषयः, न तु 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति सूत्रविहिता कर्मणि षष्ठीत्यर्थः ॥

ननु- इहाप्युभयप्राप्तिसूत्रनिधमितैव कर्मणि षष्ठी ; तस्य हि सूत्रस्यैवमर्थः- कर्तृक-र्मणोरुभयोः षष्ठीप्राप्तिसंस्मिन्नकस्मिन् कृति भवति तस्मिन् कृति सति कर्मण्येव षष्ठी न कर्तरीति ; तथा चात्र साधनचतुष्टयसंयुक्तः कर्ता यदि श्रूयेत तदा तस्मिन्नपि कर्म-णीव 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति सूत्रेण षष्ठ्याः प्राप्तौ निमित्तं भवति जिज्ञासेति कृत्व-त्ययः ; अतोऽत्र 'कर्मणि च' इति समासप्रतिषेधः स्यादेव- इत्याशङ्क्याह- सामर्थ्या-दुपादानप्राप्ताविति । 'कृत्वार्थप्रयोगे कालेऽधिकरणे' इति व्यवहितपूर्वसूत्रात् प्रयोग इत्यनुवर्तते । तच्च कर्तृगतकिञ्चिदतिशयविवक्षासामर्थ्यात् कर्तृकर्मोभयप्रयोगा-वश्यकभावपरम् । एवं च 'आश्चर्यो गवां दोहः' इत्यादिरेवोभयप्राप्तिसूत्रविषयः । तत्र ह्या-श्चर्यशब्दसूचितकर्तृगतातिशयोपपादनोपयोगितया दुर्दोहत्वरूपाजादिवैलक्षण्यसूचनाय गोत्वेन दोहकर्मणां तदोहासामर्थ्यसंभावनासूचनायाशिञ्जितत्वादिना दोहकर्तृश्रोपादा-नमपेक्षितं कृतम् ; नेह तथा किञ्चिदतिशयविवक्षया कर्तृरूपादानं कृतमस्तीति नात्रोभय-प्राप्तिसूत्रेण कर्मणि षष्ठीनियमनमित्यर्थः । ननु- यत्र कर्तृकर्मोभयप्रयोगो नास्ति तत्र गम्यमानेऽपि कर्मण्युभयप्राप्तिसूत्रेण कर्तरि षष्ठ्याः प्रतिषेधमभिप्रेत्य तृतीयाप्रयोगः सूत्रकारेणैव कृतो दृश्यते । 'अन्तर्धौ' येनादर्शनमिच्छति' इति अन्तर्धनिमित्तं यत्कर्तृ-कदर्शनाभावं स्वात्मनः कर्मणोऽन्तरङ्गप्रत्यासत्त्या गम्यमानस्येच्छति तस्यापादानसंज्ञा

मुत्पद्य सामान्यद्वारेण परोक्षं कर्मत्वं कल्पयतो व्यर्थः प्रयासः स्यात् ।
ननु न व्यर्थः, ब्रह्माश्रिताश्लेषविचारप्रतिज्ञानार्थत्वादिति चेत् ; न, प्रधान-
परिग्रहे तदपेक्षितानामप्यर्थोक्षितत्वात् । ब्रह्म हि ज्ञानेनाप्तुमिष्टतत्त्वा-
त्प्रधानम् । तस्मिन्प्रधाने जिज्ञासाकर्मणि परिगृहीते, यैर्जिज्ञासितैर्विना
ब्रह्म जिज्ञासितं न भवति, तान्यर्थोक्षितान्येवेति न पृथक्सूत्रयितव्यानि ।

भामती ।

परित्यागेन पश्चात्कथंचिदपेक्षितस्य संबन्धिमात्रस्य संबन्धो जघन्यः प्रथमः
प्रथमश्च जघन्य इति सुव्याहृतं न्यायतत्त्वम् । प्रत्यक्षपरोक्षताभिधानं च प्राथम्या-
प्राथम्यस्फुटत्वास्फुटत्वाभिप्रायम् । चांदकः स्वाभिप्रायमुद्घाटयति— न व्यर्थः
ब्रह्माश्रिताश्लेषेति व्याख्यातमेतदधस्तात् । समाधाता स्वाभिसंधिमुद्घाटयति—
न प्रधानपरिग्रह इति । वास्तवं प्राधान्यं ब्रह्मणः । शेषं सतिदर्शनमतिरोहि-

कल्पनरुः ।

भाष्ये प्रत्यक्षनिर्देशो न युक्तः आवद्व्याक्कर्मत्वस्यः तत्राह— प्रत्यक्षेति ।
अविक्रममपि परोक्षत्वं व्याख्येयप्रत्यक्षत्वस्य प्रतियोगित्वाद्वाक्यत्वात् । परमते कर्म-
त्वस्य लाक्षणिकत्वं चरमान्वयप्रसङ्गनार्थम् । नन्वयुक्तमपि ज्ञानस्येच्छाविषयत्वं

परिमलः ।

अनेन सूत्रेण विधेयत्वे तथा च 'उपाध्यायादन्तर्धने' इत्यत्र पञ्चमी भवति ; न च
कर्मणि गम्यमाने एवोभयप्राप्तिमूत्रप्राप्तिः न कर्तरि गम्यमान इति विशेषः शङ्क-
नीयः ; कर्तृकर्मोभयोपदाननियममज्ञे सति अस्य विशेषस्याप्रयोजकत्वात् इति इहापरितो-
षश्चेत् ; एव परिहारो द्रष्टव्यः— 'अकाकारयोः प्रतिषेधो नेति वक्तव्यम्, शेषं विभाषा'
इति भाष्यकारः 'उभयप्राप्तौ कर्मणि' इति कर्तरि पठ्यप्रतिषेधस्य अके अकारे च कृति नि-
त्यमप्रवृत्तिः स्त्रीप्रत्ययरूपे कृति तद्धातिरिक्तकृन्मात्रे वा विकल्पेन प्रवृत्तिश्चोक्ता ; उदाहृतं च
'भेदिका देवदत्तस्य काष्ठानाम्' 'चिकीर्षा विष्णुमित्रस्य कटस्य' इति, 'शोभना खलु
पाणिनेः सूत्रस्य कृति' 'शोभना खलु पाणिनिना सूत्रस्य कृतिः' इति च । तस्मादिह
जिज्ञासेत्यकारप्रत्यययोगात् नोभयप्राप्तिमूत्रविषयत्वशङ्कावकाश इति । अयमपि परिहारो
जिज्ञासापदस्याकारप्रत्ययान्तत्वं दर्शयद्भिराचार्यैः सूचितः ।

व्याख्यातमिति । चरमान्त्वास्फुटत्वपरतयेति शेषः । परमस्य सूत्रकारस्योप-

यथा 'राजासौ गच्छति' इत्युक्ते सपरिवारस्य राज्ञो गमनमुक्तं भवति, तद्वत् । श्रुत्यनुगमाच्च । 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इत्याद्याः श्रुतयः 'तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म' इति प्रत्यक्षमेव ब्रह्मणो जिज्ञासाकर्मत्वं दर्शयन्ति । तच्च कर्मणिषष्ठीपरिग्रहे सूत्रेणानुगतं भवति । तस्माद्ब्रह्मण इति कर्मणि षष्ठी ॥

ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा । अवगतिपर्यन्तं ज्ञानं सन्वाच्याया इच्छा-
याः कर्म, फलविषयत्वादिच्छायाः । ज्ञानेन हि प्रमाणेनावगन्तुमिष्टं

भामती ।

तार्थम्, श्रुत्यनुगमश्चानिरोहितः । तदेवमभिमतं समामं व्यवस्थाप्य जिज्ञासा-
पदार्थमाह — ज्ञातुमिति । स्यादेतन् । न ज्ञानमिच्छाविषयः । सुखदुःखा-
वाप्तिपरिहारौ वा तदुपायो वा तद्द्वारेणच्छागोचरः । न चैवं ब्रह्मज्ञानम् ।
न खल्वेतदनुकूलमिति वा प्रतिकूलनिवृत्तिरिति वानुभूयते । नापि तयोरुपायः,
तस्मिन्सत्यपि सुखभेदम्यादर्शनान् । अनुवर्तमानस्य च दुःखस्यानिवृत्तेः ।
तस्मान्न सूत्रकारवचनमात्रादिषिकर्मता ज्ञानम्येत्यत आह— अवगतिपर्यन्त-
मिति । न केवलं ज्ञानमिष्यते किं त्ववगति साक्षात्कारं कुर्वदवगतिपर्यन्तं
सन्वाच्याया इच्छायाः कर्म । कस्मान् ? फलविषयत्वादिच्छायाः, तदुपायं
फलपर्यन्तं गोचरयतीच्छेति शेषः । ननु भवत्ववगतिपर्यन्तं ज्ञानम्, किमे-
तावतापीष्टं भवति ? न ह्यनपेक्षणीयविषयमवगतिपर्यन्तमपि ज्ञानमिष्यत
इत्यत आह— ज्ञानेन हि प्रमाणेनावगन्तुमिष्टं ब्रह्म । भवतु ब्रह्मविषयावगतिः

कल्पतरुः ।

सौत्रजिज्ञासापदात्प्रतीयताम् ; न, न्यायसूत्रे उपदेशमात्रेणाविश्वामात् इत्याह—
नेति । साक्षात्कारमाधनं ज्ञानमिच्छाविषय इति प्रतिज्ञाय फलविषयत्वादिच्छाया
इति हेतुरयुक्तो व्यधिकरणत्वात्, तत्राह— तदुपायमिति । फलेच्छाया एवोपाय-

परिमलः ।

देशमात्रेणापि विश्वासः स्यादित्याशङ्क्य न्यायसूत्र इति विशेषितम् । फलेच्छाया
एवेति । फलेच्छैव हि स्वसाधनत्वोपाधिना उपायेच्छामादधाति । अत उपायेच्छा

ब्रह्म । ब्रह्मावगतिर्हि पुरुषार्थः, निःशेषसंसारबीजाविद्याद्यनर्थनिवर्हणात् । तस्माद्ब्रह्म जिज्ञासितव्यम् ।

भामती ।

एवमपि कथमिष्टेत्यत आह— ब्रह्मावगतिर्हि पुरुषार्थः । किमभ्युदयः, न, किं तु निःश्रेयसं विगलितनिखिलदुःखानुपपन्नपरमानन्दघनब्रह्मावगतिर्ब्रह्मणः स्वभाव इति सैव निःश्रेयसं पुरुषार्थ इति । स्यादेतन्न न ब्रह्मावगतिः पुरुषार्थः । पुरुषव्यापारव्याप्यो हि पुरुषार्थः । न चास्या ब्रह्मस्वभावभूताया उत्पत्तिविकार संस्कारप्रापयः संभवन्ति । तथा सत्यनित्यत्वेन तत्स्वाभाव्यानुपपत्तेः । न चोत्पत्त्याद्यभावे व्यापारव्याप्यता । तस्मान्न ब्रह्मावगतिः पुरुषार्थ इत्यत आह— निःशेषसंसारबीजाविद्याद्यनर्थनिवर्हणात् । सत्यम्, ब्रह्मावगतौ ब्रह्मस्वभावे नोत्पत्त्यादयः संभवन्ति, तथाप्यानिर्वचनीयानाद्य विद्यावशाद्ब्रह्मस्वभावोऽपराधीनप्रकाशोऽपि प्रतिभानपि न प्रतिभातीव पराधीनप्रकाश इव देहेन्द्रियादिभ्यो भिन्नोऽप्याभिन्न इव भासत इति संसारबीजाविद्याद्यनर्थनिवर्हणात्प्रागप्राप्त इव तस्मिन्मातं प्राप्त इव भवतीति पुरुषेणाभ्यमानत्वात्पुरुषार्थ इति युक्तम् । अविद्यादीत्यादिग्रहणेन तत्संस्कारोऽवकथ्यते । अविद्यादिनिवृत्तिभूतासनाकार्यादन्तःकरणवृत्तिभेदान् साक्षात्कारादिना द्रष्टव्यम् । उपसंहारं— तस्माद्ब्रह्म जिज्ञासितव्यम् उक्तलक्षणेन सुमुक्षुणा । न खलु तज्ज्ञानं विना सवामनविबोधदुःखनिदानमविशोच्छिद्यते । न च तदुच्छेदमन्तरेण विगलितनिखिलदुःखानुपपन्नानन्दघनब्रह्मात्मतासाक्षात्काराविर्भावो जी-

कल्पतरुः ।

पर्यन्तं प्रसरादविरोध इत्यर्थः । भवतु ब्रह्मविषयावगतिरिति । स्वस्वपावगतिः स्वविषयव्यवहारहेतुत्वेन तद्विषयोक्ता । ब्रह्मणोऽपि धर्मवदमुखत्वाच्च तदवगतिः पुमर्थ इत्याह— एवमपीति । अस्मिन्मातं परमात्मनिर्दुःखानन्दमभिप्रेत्य परिहारः— ब्रह्मावगतिर्हीनं प्रतिभसं न तत्प्रतिभसः । अत्र्यमानत्वात् पार्थ्व्यमानत्वात् । अविद्यानिवृत्तिर्न स्वस्वविषयात् । स्वस्वविषयात् तत्तत्प्राप्तौ तु वृत्तिरिति । इत्याह— अविद्यादीति ॥

पदार्थान्वयाख्याय सूत्रवाक्यार्थमाह । तस्मादित्यादिना । विगलितदुःखेति वृत्तिव्यक्तस्वरूपाभिप्रायम् । सूत्रस्यानुवादव्यावृत्तये । तस्यप्रत्ययमध्याहारत—

भामती ।

वस्य । तस्मादानन्दधनब्रह्मात्मतामिच्छता तदुपायो ज्ञानमेषितव्यम् । तच्च न केवलेभ्यो वेदान्तेभ्यः अपि तु ब्रह्ममीमांसोपकरणेभ्य इति इच्छामुखेन ब्रह्ममीमांसायां प्रवर्त्यते, न तु वेदान्तेषु तदर्थविवक्षायां वा ; तत्र फलवदार्थावबोधपरतां स्वाध्यायाध्ययनविधेः मूढयता 'अथानो धर्मजिज्ञासा' इत्यनेनैव प्रवर्तितत्वान्, धर्मग्रहणस्य च वेदार्थोपलक्षणत्वेनाधर्मवद्ब्रह्मणोऽप्युपलक्षणत्वान् । यद्यपि च धर्ममीमांसावन् वेदार्थमीमांसया ब्रह्ममीमांसाप्याश्रेप्तं शक्यते, तथापि प्राच्या मीमांसया न तद्व्युत्पाद्यते, नापि ब्रह्ममीमांसाया अध्ययनमात्रानन्तर्य-

कल्पतरुः ।

एषितव्यमिति । किमिति ज्ञानमेषितव्यं वेदान्तेभ्य एव तस्मिन्नेति ; न, संदेहादिना प्रतिबन्धादित्याह— तच्चेति । नन्विच्छाया विषयमोन्दर्यलभ्यत्वात्किं तत्कर्तव्यतोपदेशेन ? तत्राह इच्छामुखेनेति । ज्ञानमिच्छा हि सदिग्धे विषये निर्णयाय भवति निर्णयश्च विचारमाध्य इति तत्कर्तव्यता अर्थाद्वस्यत इत्यर्थः । आर्थके चास्मिन्नर्थे कर्तव्यपदाध्याहारः । श्रौतस्मृमुमुक्षानन्तरं ब्रह्मज्ञानेच्छा भवितु युक्ता इत्येव एव । तथा चाधिकारार्थत्वमथशब्दस्य निषेद्धं ज्ञानेच्छा जिज्ञासाशब्दार्थेऽप्युपपादनेन न विरुद्ध इति । ननु धर्मग्रहणाद्विधीनामर्थविवक्षा तत्र कृता, न वेदान्तानाम् ; नेत्याह— धर्मग्रहणस्येति ॥

उपलक्षणतया वेदान्तानामर्थविवक्षाप्रतिज्ञावद्विचारप्रतिज्ञापि तत्रैवास्मिन्याशङ्क्योर्परि प्रतिपादनादर्शनात्नेत्याह — यरपीति । ब्रह्मविचारप्रतिज्ञायास्तत्र संभवमर्जाकृत्य परिहार उक्तः । इदानीं समग्र एव नाम्नीत्याह— नापीति । अवि-

परिमलः ।

फलविषयापि भवतीत्येतत् युज्यत इति भावः । आर्थिके चास्मिन्निति । टीकायामेषितव्यमित्युक्त्या सूत्रे जिज्ञासा कर्तव्येति कर्तव्यपदाध्याहारः सूचितः । न तु जिज्ञासापदस्य कृतियोग्यविचारार्थत्वाभिप्राया न भवति, 'ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात्' इति भाष्ये जिज्ञासाशब्दस्यानधिकार्यज्ञानेच्छास्येवपार्श्ववृत्तः । किं त्वार्थिकविचारकर्तव्यत्वाभिप्राय इत्यर्थः ॥

अर्थविवक्षाप्रतिज्ञावदिति । नन्वर्थविवक्षाप्रतिज्ञा विचारप्रतिज्ञेति नास्ति प्रतिज्ञाद्वयं धर्मजिज्ञासासूत्रं यनाश्रयप्रतिज्ञाया धर्मग्रहणं वेदार्थमात्रोपलक्षणं न द्वितीयप्रतिज्ञा-यामिति विमज्जेत, किं त्वेकैव तत्र विचारप्रतिज्ञा ; वेदस्य विवाक्षतार्थत्वं तु अतःश-

तत्पुनर्ब्रह्म प्रसिद्धमप्रसिद्धं वा स्यात्; यदि प्रसिद्धं न जिज्ञासि-

भामती ।

मिति ब्रह्ममीमांसारम्भाय नित्यानित्यविवेकाद्यानन्तर्यप्रदर्शनाय चेदं सूत्रमारम्भणीयमित्यपौनरुक्त्यम् । स्यादेतत् । एतेन सूत्रेण ब्रह्मज्ञानं प्रत्युपायता मीमांसायाः प्रतिपाद्यत इत्युक्तम्; तदयुक्तम्, विकल्पासहत्वात् इति चोदयति— तत्पुनर्ब्रह्मेति । वेदान्तेभ्योऽपौरुषेयतया स्वतःसिद्धप्रामाण्येभ्यः प्रसिद्धमप्रसिद्धं वा स्यात् । यदि प्रसिद्धम्, वेदान्तवाक्यसमुत्थेन निश्चयज्ञानेन विषयीकृतम्, ततो न जिज्ञासितव्यम्, निष्पादितक्रिये कर्मणि अविशेषा-

कल्पतरुः ।

रक्तस्य ब्रह्मविचारे प्रवृत्त्ययोगादित्यर्थः । ब्रह्ममीमांसारम्भायेति प्राचा तन्त्रेणागततोक्ता । नित्यानित्यविवेकाद्यानन्तर्यप्रदर्शनायेति । तत्रत्यप्रथमसूत्रेणैह्यप्रथमसूत्रस्य । युष्मदस्मदित्यादिना ह्यहंप्रत्यये जीवस्य प्रसिद्धरमंसारिब्रह्मात्मत्वस्य चाभावात् विषयमाचिक्षिपे । अत्र तूपेत्य ब्रह्मात्मभावं वेदान्तेभ्यस्तत्सिद्धयसिद्धिभ्यामाक्षेप इति विभागमाह— वेदान्तेभ्य इति । समुच्चयप्रसिद्धस्य जिज्ञास्यत्वसंभवादाक्षेपायोगमाशङ्क्याह— निश्चयज्ञानेनेति । अनिश्चयकत्वं तु वेदान्तानामयुक्तं निर्दोषत्वादित्याह— अपौरुषेयतयेति । निष्पादिता प्रमितिलक्षणा क्रिया यस्य कर्मणो विष-

परिमलः ।

न्देन तत्र हेतुतयोच्यते; तद्धेतुकरणसामर्थ्याच्च वेदस्याध्ययनविनियोगशेषत्वेन विधनिर्हरणादिमन्त्रवदविवक्षितार्थत्वशङ्का निरस्यत इति चेत्; सत्यम्; धर्ममात्रस्य तत्र विचार्यत्वप्रतिशायामपि विशिष्य धर्मपरवेदभागमात्रस्य विवक्षितार्थत्वं न हेतुः, तथा सति वेदान्तभागस्य अविवक्षितार्थत्वशङ्कायां न्यायतौल्येन पूर्वभागस्यापि तद्वदविवक्षितार्थत्वमस्त्विति शङ्कायाः स्थिरीकरणापत्तेः; किं तु कृत्स्नवेदाध्ययनानन्तर्यस्याथशब्दार्थत्वात् अभीतस्य कृत्स्नस्य वेदस्य विवक्षितार्थत्वं हेतुतयोच्यते इत्यत्र तात्पर्यम् । एव च धर्मग्रहणस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणत्वादिति टीकायां धर्मस्य यद्ग्रहणम् अतःशब्दोक्तविवक्षितार्थत्वे हेतुवर्थशब्देनोपादानं तस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणत्वादित्यर्थो दर्शितो भवति । टीकायासुं स एवार्थः प्रकृतोपयोगी । तत्र हि ब्रह्मजिज्ञासासूत्रं ब्रह्मज्ञानेच्छोपदर्शनमुखेन तदर्थ्यां ब्रह्ममीमांसायां प्रवर्तनार्थम्, न तु वेदान्ताध्ययने प्रवर्तनार्थं वेदान्तानां विवक्षितार्थत्वोपपादनार्थं वा, इत्युक्त्वा वेदान्ताध्ययने प्रवृत्तेरध्ययनविधिना सिद्धत्वादिति हेतुं स्पष्टत्वादप्रदर्श्य, वेदान्तानां विवक्षितार्थत्वस्य फलवदर्थवबोधपरताम-

तव्यम् । अथाप्रसिद्धं नैव शक्यं जिज्ञासितुमिति । उच्यते— अस्ति तावद्ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्वज्ञं सर्वशक्तिममन्वितम् । ब्रह्मश-

भामती ।

धायिनः साधनस्य साधनन्यायातिपातात् । अथाप्रसिद्धं वेदान्तेभ्यः तर्हि न तद्वेदान्ताः प्रतिपादयन्तीति सर्वथाप्रसिद्धं नैव शक्यं जिज्ञासितुम् । अनुभूते हि प्रिये भवतीच्छा न तु सर्वथाननुभूतपूर्वे । न चेष्ट्यमाणमपि शक्यं ज्ञातुम्, प्रमाणाभावात् । शब्दो हि तस्य प्रमाणं वक्तव्यम् । यथा वक्ष्यति— ‘शास्त्र-योनित्वात्’ इति । स चेत्तन्नावबोधयति, कुतस्तस्य तत्र प्रामाण्यम् ? न च प्रमाणान्तरं ब्रह्मणि प्रक्रमते । तस्मात्प्रसिद्धस्य ज्ञातुं शक्यस्याप्यजिज्ञासनात् अप्रसिद्धस्येच्छाया अविषयत्वान् अशक्यज्ञानत्वाच्च न ब्रह्म जिज्ञास्यमित्याक्षेपः । परिहरति— उच्यते— अस्ति तावद्ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावम् ।

कल्पतरुः ।

यस्य स इह तथोक्तः । यद्यपि निर्दोषो वेदस्तथापि सामान्यतोदृष्टनिबन्धनवच-नव्यक्त्याभासप्रतिबद्धः सदिग्धार्थः स्यात् ; अतो विचारात्प्रागापातप्रसिद्धिं दर्श-

परिमलः ।

ध्ययनविधेः सूत्रयता धर्मजिज्ञासासूत्रेणैव सिद्धत्वात् इति हेतुः प्रागुक्तः । तदुपा-दानार्थं विवक्षितार्थत्वादिति हेतावर्धग्रहणस्य वेदान्तार्थसाधारण्यमेव वक्तव्यं न तु धर्मजिज्ञासेत्यत्र धर्मग्रहणस्य । अत इह टीकाकारैर्धर्मशब्दस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणत्वं वदद्भिः धर्मजिज्ञासासूत्रं वेदार्थविचारप्रतिज्ञापरं विंशतिलक्षणीसाधारणमङ्गीकृतमिति न मन्तव्यम् ॥

सामान्यतोदृष्टनिबन्धनवचनव्यक्त्याभासप्रतिबद्धः सदिग्धार्थः स्यादि-ति । यद्यपि ‘तत्त्वमसि’ इत्यादिवेदान्तः स्वारस्येन ब्रह्मैक्यं बोधयति, तथापि अन्यत्र क्वचिद्दृष्टमित्येतावन्मात्रमवलम्ब्य प्रवृत्तान्वचनव्यक्त्याभासान् वाक्ययोजनाभासान् वा-दिभिरुपेक्षितान् पश्यतस्तैः प्रतिबद्धः सन् वेदान्तः सदिग्धार्थः स्यात् । तथा हि— ‘अनुश्रवा ऋजवः सन्तु पन्थाः’ इत्यत्र पन्थान इति बहुवचनस्य ‘सुपां मलुक्’ इत्यादि-सूत्रेण स्वादेशो दृष्टः, ‘उत यत्सुन्वन्ति सामिधेनीस्तदन्वाह’ इत्यत्र यत्तदर्थो सप्तम्या-स्तेनैव सूत्रेण लुक् दृष्टः, ‘गायत्रीं छन्दसां माता’ इत्यत्र द्वितीया प्रथमार्थ इति विभक्तिव्यत्ययो दृष्टः । एवम् ‘तत्त्वमसि’ इत्यत्र तदित्यस्मात् चतुर्थ्याः स्वादेशो लुक्

भामती ।

अयमर्थः— प्रागपि ब्रह्ममीमांसाया अधीतवेदस्य निगमनिरुक्तव्याकरणादि-
परिशीलनविदितपदतदर्थसंबन्धस्य 'सदेव सोम्येदमग्र आसीन्' इत्युपक्रमात्
'तत्त्वमसि' इत्यन्तात्संदर्भान् नित्यत्वागुपेतब्रह्मस्वरूपावगमस्तावदापाततो वि-
चाराद्विनाप्यस्ति । अत्र च ब्रह्मेत्यादिनावगम्येन तद्विषयमवगमं लक्षयति,
तदस्तित्वस्य सति विमर्शे विचारात्प्रागनिर्णयान् नित्येति क्षयितालक्ष्णं

कल्पतरुः ।

यन्नप्रसिद्धपक्षोक्तं दोषमुद्धरति - प्रागपि ब्रह्ममीमांसाया इति । भाष्ये ब्रह्मा-
स्तित्वप्रतिज्ञा भाति । कथं प्रतीतिपरम्ब्रह्मव्याख्येत्याशङ्क्य प्रत्याख्येन प्रत्ययलक्षण-
माह— अत्र चेति । मुख्यार्थपरिग्रहे बाधमाह - तदस्तित्वस्येति । विमर्शे

परिमलः ।

विभक्तिव्यत्ययो वेति, तस्मै जगत्कारणाय ब्रह्मणे त्व त्वदात्मा समर्पणीय इत्यर्थः, 'ब्रह्मणे
त्वा महस ओम् इत्यात्मानं युञ्जीत' इति श्रुत्यन्तरात् । अथ वा पञ्चम्याः स्वादेशादि-
भिस्तस्मात्त्व तस्माज्जातस्त्वमित्यर्थः, 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इति श्रुत्य-
न्तरात् । अथ वा पञ्चम्याः स्वादेशादिभिस्त्वस्त्व तन्स्वामिकस्त्वमित्यर्थः, 'स कारण क-
रणाधिपाधिपः' इति श्रुत्यन्तरात् । अथ वा सप्तम्याः स्वादेशादिभिस्त्वस्त्व तदाश्रित-
स्त्वमित्यर्थः, 'प्राणवन्धनं हि सोम्य मनः' इति तत्रैव श्रवणात् । अथ वा 'ब्राह्मणस्त्वम्'
'मनुष्यस्त्वम्' इत्यादिवत् शरीरशरीरिभावनिबन्धनम् 'तत्त्वम्' इति सामानाधिकरण्यात्,
'यस्यात्मा शरीरम्' इति श्रुत्यन्तरात् । अथ वा 'अधोरापापकाशिनी' इत्यत्रैवाका-
रप्रत्ययेपात् 'अतत्त्वमसि' इति च्छेदः, 'द्वा सुपर्णा' इत्यादिभेदश्रुत्यनुरोधादिति ।
एवम् 'मीमांसका हि वाक्यार्थविचारं प्रप्नुते सति । लोकदृष्टीः प्रतिप्रति वचनव्यक्ति-
पांमुभिः' इति प्रहाधिकरणवार्त्तिकोक्तरीत्या तत्तदुपश्रुतवचनव्यक्त्याभासापादितसदे-
हाक्रान्ता तत्त्वमस्यादिवाक्यजन्या ब्रह्मात्मैक्यधारापानतः प्रसिद्धिरित्यर्थः । 'वचनयुक्त्या-
भासः' इति पाठे 'द्वा सुपर्णा' इत्यादयो भेदप्रतिपादनच्छायापत्त्या वचनाभासाः, तदु-
पोद्बलकयुक्तयो युक्त्याभासाः । 'सामान्यनोदृष्टवचनव्यक्त्या आपाततः प्रसिद्धेः सदि-
ग्धार्थः स्यात्' इति पाठः प्रागुक्त एवार्थे योजनीयः — सामान्यतो दृष्टेन या वचनव्य-
क्तिस्तया 'अर्थान्तराणामप्यापाततः प्रतीतेः सदिग्धार्थः स्यादिति । ब्रह्मात्मस्वरूपनिर्णा-
यकवाक्येष्वर्थसदेहेऽपि नित्यानित्यवस्तुविवेकाद्वर्तमानव्यभिचयात्वसद्रूपतदधिष्ठानावश्यभा-
वनिश्चयो मोक्षार्थप्रवृत्त्युपयोग्यन्तःकरणशुद्धयापादककर्मानुष्ठानमहिम्नेति प्रागेवोक्तम् ॥

ब्दस्य हि व्युत्पाद्यमानस्य नित्यशुद्धत्वादयोऽर्थाः प्रतीयन्ते, बृहतेर्भातो-

भामती ।

दुःखमुपक्षिपति । शुद्धेति देहाद्युपाधिकमपि दुःखमपाकरोति । बुद्धेत्यपराधीन-
प्रकाशमानन्दात्मानं दर्शयति, आनन्दप्रकाशयोरभेदात् । स्यादेतत् । मुक्तौ
सत्यामस्यैते शुद्धत्वादयः प्रथन्ते, ततस्तु प्राक् देहाद्यभेदेन तद्धर्मजन्मजरा-
मरणादिदुःखयोगादित्यत उक्तम्— मुक्तेति । सदैव मुक्तः सदैव केवलोऽनाद्य-
विद्यावशात् भ्रान्त्या तथावभामत इत्यर्थः । तदेवमनौपाधिक ब्रह्मणो रूपं
दर्शयित्वा अविद्यापाधिकं रूपमाह— सर्वज्ञं सर्वशक्तिममन्वितम् । तदनेन
जगत्कारणत्वमस्य दर्शितम्, शक्तिज्ञानभावाभावानुविधानात्कारणत्वभावाभाव-
योः । कुतः पुनरेवंभूतब्रह्मस्वरूपावगतिः इत्यत आह— ब्रह्मशब्दस्य हीति ।
न केवलम् 'सदैव मोक्ष्येदम्' इत्यादीनां वाक्यानां पौर्वापर्यपर्यालोचनया इत्थं-
भूतब्रह्मावगतिः । अपि तु ब्रह्मपदमपि निर्वचनसामर्थ्यादिममेवार्थं स्वहस्त-
यति । निर्वचनमाह— बृहतेर्भातोऽर्थानुगमात् । वृद्धिकर्मा हि बृहतिरति-
शायने वर्तते । तच्च दमतिशायनमनवच्छिन्नं पदान्तरावगमितं नित्यशुद्धबुद्धत्वा-

कल्पतरुः ।

सशये । देहाद्यभेदेनेति भेदाभेदमतेन शङ्का । तत्त्वमसिवाक्यानिविष्टतत्पदलक्ष्य-
प्रसिद्धिमुक्त्वा वाच्यप्रामाद्विमाह— अविद्यापाधिकमिति । अविद्याविपर्ययाकृत-
मित्यर्थः । शक्तीति । शक्तिज्ञानाभ्यां कारणं लक्ष्यते । यो हि जानाति शक्नोति
च स करोति नेतर इत्यनुविधानादित्यर्थः ॥

'सदैव—' इत्यादिवाक्यान्प्रसिद्धिमुक्त्वा पदादपि सोच्यत इति वक्तुं पृच्छति—
कुतः पुनरिति । वाक्यान्प्रसिद्धस्यैव पुनरपि कुतो हेतुन्तरात्प्रसिद्धिरित्यर्थः । ननु
बृहतिधातुरतिशायने वर्तताम्, अपेक्षिकं तु तत् 'बृहत्कुम्भः' इतिवत्, नेत्याह—
अनवच्छिन्नमिति । प्रकरणादिसंकोचकाभावादित्यर्थः । पदान्तरं साक्षान्नित्यत्वा-
दिबोधकं नित्यादिपदम् । उक्तविशेषणानामन्यतमेनापि रहितस्य न महत्त्वसिद्धिः,

परिमलः ।

ततस्तु प्राक् देहाद्यभेदेन इति टीकाग्रन्थो न चावाक्यमताभिप्रायः, तन्मते मुक्तौ
देहात्मनोर्भेद इत्यस्याभावात् । नापि भ्रान्तिरुक्ताभेदाभिप्रायः, तस्य सिद्धान्त्यभि-
मतत्वेनानिराकार्यत्वादित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाह— भेदाभेदमतेन शङ्केति । पठ्योः

रथानुगमात् । सर्वस्यात्मत्वाच्च ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः । सर्वो ह्यात्मास्तित्वं प्रत्येति न न 'अहमस्मि' इति । यदि हि नात्मास्तित्वप्रसिद्धिः स्यात्,

भामती ।

यस्याभ्यनुजानातीत्यर्थः । तदेवं तत्पदार्थस्य शुद्धत्वादेः प्रसिद्धिमभिधाय त्वंपदार्थस्याप्याह— सर्वस्यात्मत्वाच्च ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः । सर्वस्य पांसुल-पादकस्य हालिकस्यापि ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः ; कुतः ? आत्मत्वात् । एतदेव स्फुट-यति— सर्वो हीति । प्रतीतिमेव अप्रतीतिनिराकरणेन द्रढयति— न नेति । न न प्रत्येति 'अहमस्मि' इति, किं तु प्रत्येत्येवेति योजना । ननु 'अहमस्मि' इति

कल्पतरुः ।

अतो ब्रह्मपदादुक्तवस्तुसिद्धिरिति । तत्पदार्थस्य शुद्धत्वादेरिति समानाधिकरणे प-ष्ठयौ । जीवस्य हि शुद्धत्वाद्येव तत्पदेन समर्प्यते न पदार्थान्तरमिति । प्रसिद्धिर्हि ज्ञानं ज्ञातारमाकाङ्क्षति, तेन व्यवहितमपि सर्वस्येत्येतदस्त्वित्वप्रसिद्धिरित्यनेन संबन्धनी-यम् ; तथा सति प्रतिज्ञाविशेषणं सत्कैमुक्तिकन्यायं द्योतयिष्यति ; न तु सर्वस्या-त्मत्वादिति हेतुविशेषणम्, वैयर्थ्यात्— इत्यभिप्रेत्याह— सर्वस्येति । पांसुमन्तौ पादौ यस्य स तथा । हल वहतीति हालिकः । सर्वस्य ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः, सर्वो हि तत्प्रत्येति, इति साध्यहेत्वोरविशेषमाशङ्क्याह— एतदेवेति । प्रतीतिमेवेति । 'अहं नास्मि' इति न प्रत्येत्येति योजनायाम् अस्तित्वं न सिध्येत्, असत्त्वनिषेधेऽप्यनि-र्वाच्यत्वस्यानिवारणान् ; अतः 'अहमास्मि' इति न न प्रत्येतीति योजनैव सा-ध्याति । 'अहम्' इति प्रतीतिरहकारमात्रविषयत्वान्नात्मप्रसिद्धिः सिध्येदिति शङ्कते— नन्वहमिति । ऋजुयोजनायां ह्यव्याप्यादव्यापकप्रसञ्जनं स्यात् ; न हि प्रसिद्धयभावो नास्तित्वप्रतीत्या व्याप्तः, सुषुप्तौ विश्वाभावप्रतीतिप्रसङ्गात् । तन्मा भूदिति व्यव-

परिमलः ।

सामानाधिकरण्ये हेतुमाह— जीवस्य हीति । तत्पदार्थस्य धर्मिणो जीवात् पदार्थान्त-रत्वे हि धर्म्यपि तत्पदेनापूर्वतया बोधनीयः । न तु स जीवात् पदार्थान्तरमिति तद्वतं शुद्धत्वाद्येव संस्पर्शशायामविद्यातिरोहितत्वेनाप्रसिद्धं तेन ज्ञापनीयम्, अतस्तत्पदार्थस्य शुद्धत्वादेर्वाति न वैयधिकरण्यमित्यर्थः । यद्यपि तत्पदार्थस्य यत् शुद्धत्वादि इत्येवं वैय-धिकरण्यं वक्तुं शक्यम्, तथापि त्वंपदार्थ एव तत्पदार्थ इत्यभेददृढीकरणाय तदपि परि-त्यक्तमित्यर्थः । 'सर्वस्य ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः' इति साध्यम् 'सर्वो हि तत्प्रत्येति' इति हेतु-

सर्वो लोकः 'नाहमस्मि' इति प्रतीयात् । आत्मा च ब्रह्म । यदि तर्हि

भामती ।

च ज्ञास्यति मा च ज्ञासीदात्मानमित्यत आह— यदीति । अहमस्मीति न प्रतीयात् । अहंकारास्पदं हि जीवात्मानं चेन्न प्रतीयात्, 'अहम्' इति न प्रतीयादित्यर्थः । ननु प्रत्येतु सर्वो जन आत्मानमहंकारास्पदम्, ब्रह्मणि तु किमायातम् इत्यत आह— आत्मा च ब्रह्म । तदः त्वमा सामानाधिकरण्यात् । तस्मात्तत्पदार्थस्य शुद्धबुद्धत्वादेः शब्दतः त्वंपदार्थस्य च जीवात्मनः प्रत्यक्षतः प्रसिद्धेः, पदार्थज्ञानपूर्वकत्वाच्च वाक्यार्थज्ञानस्य, त्वंपदार्थस्य ब्रह्मभावावगमः 'तत्त्वमसि' इति वाक्यादुपपद्यत इति भावः । आक्षेप्रा प्रथमकल्पाश्रयं

कल्पतरुः ।

हितेन संबन्धयति— अहमस्मीति न प्रतीयादिति । शङ्कितुराशयमपाकरोति— अहंकारास्पदमिति । 'अहम्' इति प्रतिभासस्य चिदचित्संवर्लितविषयत्वमध्यासभाष्ये समर्थितम् ; तथा च 'अहम्' इति प्रतीतिरात्मविषयापि ; अत आत्मप्रसिद्धयभावे 'अहम्' इति प्रतीतिर्न स्यादित्यर्थः । तदस्त्वमेति । तत्त्वमसिवाक्ये तत्पदस्य प्रकृत-तच्छब्दवाच्यब्रह्मपरामर्शिनस्त्वंपदेन सामानाधिकरण्यादित्यर्थः । ननु ब्रह्मात्मैक-त्वस्य वाक्यार्थस्याप्रसिद्धत्वेन प्रतिपाद्यत्वाक्षेपे पदार्थप्रसिद्धिप्रदर्शनमनुपयोगीत्याश-ङ्क्याह— तस्मादिति । पदार्थयोरवधृतयोस्ताभ्यां गृहीतसंबन्धपदद्वयसमभिव्या-हारादपूर्वो वाक्यार्थः सुज्ञान इत्यर्थः ॥

एवं तावदापाततो वाक्यात्पदतश्च प्रसिद्धेर्ब्रह्मणः शास्त्रेण शक्यप्रतिपाद-नत्वसंबन्धं समर्थ्य असाधारण्यरूपविषयत्वं समर्थयितुमाक्षिपतीत्याह— आक्षेपेति । ब्रह्मण आत्मत्वेन लोकप्रसिद्धयभावाद्वाक्यीयप्रसिद्धिरनूद्यत इत्याह— तत्त्वमसीति । ननु तृतीयाया इत्थंभावार्थत्वं विहाय आत्मत्वेन हेतुना ब्रह्म यदि लोके प्रसिद्धम् आ-त्मा च ब्रह्मेति त्वयैवोक्तत्वात् इति व्याख्यायताम्, तदा हि लोकशब्दो रूढार्थः स्यात् । उच्यते— तत्पदार्थमात्रस्य प्रसिद्धिस्तदा अनूदिता स्यात् ; तस्याश्चाजिज्ञास्यत्वं प्रति न हेतुत्वम् ; ज्ञातेऽपि पदार्थे वाक्यार्थस्य जिज्ञासोपपत्तेरिति । स्यादेतत् यदि ब्रह्मा-त्मत्वेन प्रसिद्धम् इति भाष्यमनुपपन्नम् ; न हि महावाक्येन ब्रह्ममुपदिष्टमत्वं वि-

परिमलः ।

रिति तयोरविशेषश्चाह । तत्पदार्थमात्रस्य प्रसिद्धिरिति । तत्पदबोध्यस्य धर्मिण

लोके ब्रह्म आत्मत्वेन प्रसिद्धमस्ति, ततो ज्ञातमेवेत्यजिज्ञास्यत्वं पुनरा-
पन्नम्; न, तद्विशेषं प्रति विप्रतिपत्तेः । देहमात्रं चैतन्यविशिष्टमात्मेति प्रा-

भामती ।

दोषमाह— यदि तर्हि लोक इति । अध्यापकाध्येतृपरम्परा लोकः । तत्र 'तत्त्व-
मसि' इति वाक्याद्यदि ब्रह्म आत्मत्वेन प्रसिद्धमस्ति । 'आत्मा ब्रह्मत्वेन' इति वक्त-
व्ये 'ब्रह्म आत्मत्वेन' इति अभेदविवक्षया गमयितव्यम् । परिहरति—न; कुतः ?
तद्विशेषं प्रति विप्रतिपत्तेः । तदनेन विप्रतिपत्तिः साधकबाधकप्रमाणाभावे सति
संशयबीजमुक्तम् । ततश्च संशयाज्जिज्ञासापपन्न इति भावः । विवादाधिकरणं
धर्मी सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धोऽभ्युपेयः । अन्यथा अनाश्रया भिन्नाश्रया वा विप्र-
तिपत्तयो न स्युः । विरुद्धा हि प्रतिपत्तयो विप्रतिपत्तयः । न चानाश्रयाः प्रति-

कल्पतरुः ।

धीयते, किं तु लोकसिद्धजीवानुवादेनागममात्रसिद्धं ब्रह्मत्वम्; अत आह— अभेद-
विवक्षयेति । अन्यत्र हि वाक्यार्थबोधोत्तरकालं पदार्थानामुद्देश्योपादेयभावो न
न्यावर्तते; अत्र त्वखण्डवाक्यार्थसाक्षात्कारे स बाध्यत इति द्योतयितुमात्मपदं प्रयोज्ये
ब्रह्मपदं ब्रह्मपदे चात्मपदं प्रयुक्तमित्यर्थः ॥

ननु विरुद्धा प्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिः, सा च वस्त्वभावसाधिकेति कथं विषय-
लाभः ? तत्राह— तदनेनेति । न विरुद्धप्रतीतिमात्रेणाभावावगमः; किं तु प्रमाणमू-
लतया; अतः साधकबाधकप्रमाणाभावे विप्रतिपत्तिः संशयबीजमित्यर्थः । ननु
साधारणाकारदृष्टौ संशयः; न त्विह क्षाणिकविज्ञानस्थिरभोक्त्रादावस्ति साधारणो
धर्म इत्याशङ्क्य, विप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या तं साधयति— विवादाधिकरणमिति ।
देह आत्मा इत्यादिविवादाश्रयो धर्मी पराग्व्यावृत्तोऽहमात्मपदं सर्वतन्त्रेष्वभ्युपगत
इति मन्तव्यम् । तत्र हेतुमाह— अन्यथेति । आश्रयशब्दो विषयवाची ।
भिन्नविषया विप्रतिपत्तयो न स्युरतो विवदमानानामप्येकमालम्बनमविगीतम् ।
अत्रोपपत्तिमाह— विरुद्धा हीति । विप्रतिपत्तिशब्दावयवप्रतिपत्तिशब्दार्थस्य

परिमलः ।

इत्यर्थः; न तु प्राचीनटीकाग्रन्थ इव तद्वेध्यस्य शुद्धत्वादित्यर्थः, तस्य प्रसिद्ध्यभावे
नानुवादायोगात् । वस्त्वभावसाधिकेति । रजताभावप्रतिपत्तिर्हि रजतबाधिका दृष्टा,
तथेहापि स्यादित्यर्थः । साधारणाकारदृष्टाविति । साधारणधर्मिदृष्टावित्यर्थः; वि-

कृता जना लौकायतिकाश्च प्रतिपन्नाः । इन्द्रियाण्येव चेतनान्यात्मेत्यपरे ।
मन इत्यन्ये । विज्ञानमात्रं क्षणिकमित्येके । शून्यमित्यपरे । अस्ति देहा-
दिव्यतिरिक्तः संसारी कर्ता भोक्तृत्यपरे । भोक्तैव केवलं न कर्तेत्येके ।

भामती ।

पत्तयो भवन्ति, अनालम्बनत्वापत्तेः । न च भिन्नाश्रया विरुद्धाः । न हि 'अनि-
त्या बुद्धिः' 'नित्य आत्मा इति प्रतिपत्तिविप्रतिपत्ती । तस्मात्तत्पदार्थस्य शुद्धत्वा-
देवेदान्तेभ्यः प्रतीतिः, त्वपदार्थस्य च जीवात्मना लोकतः सिद्धिः सर्वतन्त्र
सिद्धान्तः । तदाभासत्वानाभासत्वतत्तद्विशेषेषु परमत्र विप्रतिपत्तयः । तस्मा-
त्सामान्यतः प्रसिद्धे धर्मिणि विशेषतां विप्रतिपत्तौ युक्तस्तद्विशेषेषु संशयः ।
तत्र त्वपदार्थं तावद्विप्रतिपत्तीर्दर्शयति— देहमात्रमित्यादिना भोक्तैव केवलं

कल्पतरुः ।

ज्ञानस्य सालम्बनत्वात् यत्किञ्चिदालम्बनं सिद्धम् । वीत्युपसर्गप्रतीतिविरोधवशाच्च
तदेकमिति सिध्यति । एकार्थोपनिपाते हि धिया विरोधः । अत्र वैधर्म्योदाहरण-
माह— न हीति ॥

साधारणधर्मिस्फुरणेऽपि न शास्त्रार्थस्य बुद्धिसमारोहः, न हि साधारणः
शास्त्रार्थः; तत्राह— तस्मादिति । यस्माद्विप्रतिपत्तिरेकालम्बना यतश्चैकस्मिन्नालम्बने
पूर्वधीविषयनिषेधेन विरुद्धधीरुदेति, तस्मात्प्रतियोगितया विप्रतिपत्त्येकस्कन्धत्वेन
तत्त्वपदार्थतदेकत्वप्रतीतिर्लोकशास्त्राभ्यां सर्वैरेष्टव्येति । क तर्हि विगानम् ? अत
आह— तदाभासत्वेति । लौकायतिकादीनां सा प्रतीतिराभासः । आस्तिकानां
तत्पदार्थप्रतीतेस्तत्त्वमर्थैकत्वप्रतीतिश्च गौणतायां तथा त्वपदार्थधियोऽसङ्गसाक्ष्या-
लम्बनत्वे च विगानमिति । त्वपदार्थविप्रतिपत्तिप्रदर्शनस्य वाक्यार्थविप्रति-

परिमलः ।

प्रतिपत्तिजन्यसंशये समानधर्मदर्शनस्यानपेक्षितत्वात्, अग्रे विरुद्धप्रतिपत्त्योः साधारणा-
लम्बनस्य धर्मिण एवात्र सद्भावोपपादनदर्शनाच्च । एव च 'न त्विह इत्याद्याग्रिमवाक्येऽपि
'साधारणो धर्मी' इत्येव पाठो युक्तः । अत एव साधारणधर्मिस्फुरणेऽपि अन्यग्रिमग्रन्थे
सकलकोशेषु धर्मिशब्दस्यैव पाठः । न हि साधारणः शास्त्रार्थ इति । सदेहवि-
षयकोटिद्वयसाधारणो धर्मी न शास्त्रप्रतिपाद्यः संप्रतिपन्नत्वादित्यर्थः । तत्पदार्थप्रती-
तेरिति । आस्तिकभेदवादिषु निरीश्वरवादिनां तत्पदार्थप्रतीतेर्गौणतायां सेश्वरवादिनां

अस्ति तद्व्यतिरिक्त ईश्वरः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरिति केचित् । आत्मा स

भामती ।

न कर्तेत्यन्तेन । अत्र देहेन्द्रियमनःक्षणिकविज्ञानचैतन्यपक्षे न तत्पदार्थ-
नित्यत्वादयः त्वंपदार्थेन संबध्यन्ते योग्यताविरहात् । शून्यपक्षेऽपि सर्वो-
पाख्यारहितमपदार्थः कथं तत्त्वमोर्गोचरः ? कर्तृभोक्तृस्वभावस्यापि परिणामि-
तया तत्पदार्थनित्यत्वाद्यसंगतिरेव । अकर्तृत्वेऽपि भोक्तृत्वपक्षे परिणामितया
नित्यत्वाद्यसंगतिः । अभोक्तृत्वेऽपि नानात्मत्वपक्षे नानात्वेनावच्छिन्नत्वादित्य-
त्वादिप्रसक्तावद्वैतहानाच्च तत्पदार्थासंगतिस्तदवस्थैव । त्वंपदार्थविप्रतिपत्त्या च
तत्पदार्थेऽपि विप्रतिपत्तिर्दर्शिता । वेदाप्रामाण्यवादिनां हि लौकायतिकादयस्त-
त्पदार्थप्रत्ययं मिथ्येति मन्यन्ते, वेदप्रामाण्यवादिनांऽप्यौपचारिकं तत्पदार्थ-
मविवक्षितं वा मन्यन्त इति । तदेवं त्वंपदार्थविप्रतिपत्तिद्वारा तत्पदार्थे विप्र-
तिपत्तिं सूचयित्वा साक्षत्तत्पदार्थेऽपि विप्रतिपत्तिमाह— अस्ति तद्व्यतिरिक्त
ईश्वरः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरिति केचित् । तदिति जीवात्मनः परामृशति । न
केवलं शरीरादिभ्यः जीवात्मभ्योऽपि व्यतिरिक्तः । स च सर्वस्यैव जगत ईष्टे ।

करुणतः ।

पत्तौ पर्यवसानमाह— अत्रेति । देहादिक्षणिकविज्ञानपर्यन्तानां चैतन्यं
चेतनत्वमात्मत्वमित्यर्थः । भोक्तृत्वात्मेति पक्षे भोक्तृत्वं किं विक्रिया उत
चिदात्मत्वम् ? नाद्यः, कर्तृत्वपक्षादविशेषात् इत्याह— अकर्तृत्वेऽपीति । द्वितीयं
प्रत्याह— अभोक्तृत्वेऽपीति । सक्रियत्वरूपभोक्तृत्वाभावेऽपीत्यर्थः । सांख्या
हि जननमरणादिनियमात् निर्विशेषा अपि चेतनाः प्रतिदेहं भिन्ना इति मेनिरे ।
भिन्नानां च कुम्भवद्विनाशजाड्यापत्तिरतो न नित्यतत्पदार्थेकतेति । अथ वा
मैवानुमायि भेदादनित्यता, आत्मभेदाभ्युपगम एव ब्रह्मात्मैकत्वविरोधीत्याह— अद्वै-
तेति । लौकायतिकादिनिरीश्वरमतानुभाषणेनैव तत्पदार्थे ईश्वरेऽपि विप्रतिपत्तिः
सूचिता; अतस्तादृशब्रह्मात्मैक्यवाक्यार्थेऽपि विप्रतिपत्तिरर्थाशुक्तेत्याह— त्वंपदार्थे-
ति । वेदप्रामाण्यवादिनां मीमांसकादयः । शरीरादिभ्य इति शरीरादिशून्यपर्यन्ते-

परिमलः ।

तत्त्वमर्थैकत्वप्रतीतिः गौणतायामिति 'विगानम्' इत्यग्रेक्षणेनान्वितम् । सांख्या निरीश्वरा
अपि चेतनाः प्रतिदेहं भिन्ना इति मेनिरे इति सबन्धः । तत्र हेतुमाह— जननेति ।

भोक्तुरित्यपरे । एवं बहवो विप्रतिपन्ना युक्तिवाक्यतदाभाससमाश्रयाः सन्तः । तत्राविचार्य यत्किञ्चित्प्रतिपद्यमानो निःश्रेयसात्प्रतिह्नयेत्, अनर्थं चेयात् । तस्माद्ब्रह्मजिज्ञासोपन्यासमुखेन वेदान्तवाक्यमीमांसा तदविरोधितर्कोपकरणा निःश्रेयसप्रयोजना प्रस्तूयते ॥

भामती ।

ऐश्वर्यसिद्धयर्थे स्वाभाविकमस्य रूपद्वयमुक्तम् 'सर्वज्ञः सर्वशक्तिः' इति । तस्यापि जीवात्मभ्योऽपि व्यतिरेकान्, न त्वंपदार्थेन सामानाधिकरण्यमिति स्वमतमाह— आत्मा स भोक्तुरित्यपरे । भोक्तुर्जीवात्मनोऽविद्योपाधिकस्य स ईश्वरः तत्पदार्थ आत्मा, तत् ईश्वरादभिन्नो जीवात्मा, परमाकाशादिव घटाकाशादय इत्यर्थः । विप्रतिपत्तीरुपसंहरन् विप्रतिपत्तिबीजमाह— एवं बहव इति । युक्तियुक्त्याभासवाक्यवाक्याभाससमाश्रयाः सन्त इति योजना । ननु सन्तु विप्रतिपत्तयः तन्निमित्तश्च संशयः, तथापि किमर्थं ब्रह्ममीमांसा आरभ्यते इत्यत आह— तत्राविचार्येति । तत्त्वज्ञानाच्च निःश्रेयसाधिगमा नातत्त्वज्ञानाद्भवितुमर्हति । अपि च अतत्त्वज्ञानान्नास्तिक्ये सति अनर्थप्राप्तिरपीत्याह— अनर्थं चेति । सूत्रतात्पर्यमुपसंहरति— तस्मादिति । वेदान्तमीमांसा तावत्तर्क एव, तदविरोधिनश्च येऽन्येऽपि तर्का अध्वरमीमांसायां न्याये च वेदप्रत्यक्षादिप्रामाण्यपरिशोधनादिपूक्ताः ते उपकरणं यस्याः सा तथोक्ता । तस्मात्परमनिःश्रेयससाधनब्रह्मज्ञानप्रयोजना ब्रह्ममीमांसा आरब्धव्येति सिद्धम् ॥

कल्पतरुः ।

भ्य इति । जीवात्मभ्य इति कर्तृभोक्तृभ्यः केवलभोक्तृभ्य इति । स्वाभाविकमस्येति । नैयायिकादिमतेनेत्यर्थः । युक्तिवाक्येति भाष्यस्थतच्छब्दस्य प्रत्येकं युक्तिवाक्याभ्यां संबन्धं करोति— युक्तीति । आत्मा स भोक्तुरिति पक्षे मूलं युक्तिवाक्ये अन्यत्र तदाभासाविति । अनर्थं चेयादिति भाष्यार्थमाह— अपि चेति । भाष्ये तर्कस्य पृथगुक्तेः, वेदान्तमीमांसा किं न तर्कः ? नेत्यह— वेदान्तमीमांसेति । अर्थापत्तिरनुमानं चात्र तर्कोऽभिमतः ; तद्रूपा वेदान्तमीमांसा ; तस्या अविरोधिनः श्रुतिलिङ्गादयस्तातीयाः पाञ्चमिकाश्च श्रुत्यर्थादयो वेदप्रामाण्यपरिशोधकाः कर्ममीमांसायां विचारिताः । वेदस्य प्रत्यक्षादीनां तदर्थानां च लक्षणादीनि न्याय-

ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्युक्तम् । किंलक्षणं पुनस्तद्ब्रह्म इत्यत आह
भगवान्सूत्रकारः—

जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

भामती ।

तदेवं प्रथमसूत्रेण मीमांसारम्भमुपपाद्य ब्रह्ममीमांसारभते— जन्माद्य-
स्य यतः । एतस्य सूत्रस्य पातनिकामाह भाष्यकारः— ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्यु-
क्तम् ; किंलक्षणं पुनस्तद्ब्रह्म । अत्र यद्यपि ब्रह्मस्वरूपज्ञानस्य प्रधानस्य प्रतिज्ञा-
या तदङ्गान्यपि प्रमाणादीनि प्रतिज्ञातानि, तथापि स्वरूपस्य प्राधान्यात्तदेवाक्षिप्य

कल्पतरुः ।

शास्त्रे विचारितानि । स्मृत्यादिभिश्च वेदानुमानेऽनुमानचिन्तोपयोगः । तेन वेदवि-
हितजातिव्यक्तिपदार्थविवेके वेदस्वरूपग्रहणे च न्यायशास्त्रस्योपयोगः । सर्वे चैते
प्रमाणानुप्राहकत्वेन तर्का उच्यन्त इति ॥

अनन्तराधिकरणेन प्रारम्भितममस्तविचारस्य संबन्धमाह— तदेवमिति ।
सकलशास्त्रं प्रतीकेन संगृहीतम् । विषयादिसद्भावात् समर्थिते विचारारम्भे तमु-
पजीव्योत्तरविचारप्रवृत्तेर्हेतुहेतुमल्लक्षणः संबन्ध इत्यर्थः । प्रथमसूत्रेण द्वितीयसूत्र-
स्याक्षेपलक्षणां संगतिमाह— एतस्येति । मुमुक्षुणा ब्रह्मज्ञानाय वेदान्तवाक्यवि-
चारः कर्तव्य इति प्रतिज्ञायां ब्रह्मस्वरूपविचारवत्प्रमाणयुक्तिसाधनफलविचाराणा-
मर्थात् प्रतिज्ञाने कथं प्रथमं ब्रह्मैव विचार्यते ? अत आह— अत्रेति । अत्र 'यतो

परिमलः ।

स्मृत्यादिभिश्चेति । 'स्मरन्ति च' 'अपि च सत' 'बहिस्तुभयथापि स्मृतेराचाराच्च'
'आचारदर्शनात्' इत्यादिसूत्रैर्नैरकयातनासद्भावारूढपतितबहिष्करणदौ प्रमाणत्वेनोप-
निबद्धानां स्मृत्याचाराणां प्रामाण्यं वेदमूलत्वेनेति तैर्वेदानुमाने अनुमानस्वरूपनिर्णयस्यो-
पयोग इत्यर्थः । तेन वेदविहितेति । यस्मान्न्यायशास्त्रे लक्षणमुखेन प्रमाणप्रमेयादिवि-
वेचनं कृतं तेन हेतुर्ना 'समाननामरूपत्वात्' इत्यादिसूत्रनिबद्धे वैदिकानां यागदेवता-
समर्पकेन्द्रादिशब्दानां जातिरर्थ इति विवेके जानश्रुतौ शूद्रशब्दस्य न शूद्रत्वजातिरर्थः
किं तु यौगिकत्वेन व्याक्तिरिति विवेके च जातिव्यक्तिपदार्थविवेचनद्वारा अनुमानि-
कवेदस्वरूपग्रहणे अनुमाननिर्णयद्वारा च न्यायशास्त्रस्योपयोग इत्यर्थः ॥

भामती ।

प्रथमं समर्थ्यते । तत्र यद्यावदनुभूयते तत्सर्वं परिमितमविशुद्धमबुद्धं विध्वंसि च,
न तेनोपलब्धेन तद्विरुद्धस्य नित्यशुद्धबुद्धस्वभावस्य ब्रह्मणः स्वरूपं शक्यं लक्ष-

कल्पतरुः ।

वा ' इत्यादिवाक्यं ब्रह्म लक्षयति उत नेति लक्षणस्य लोकप्रसिद्धप्रसिद्धिभ्यां
विशये, पूर्वपक्षमाह— तत्र यद्यावदिति । पूर्वाधिकरणक्षेपपरिहारत्वादस्य तत्र-
त्यब्रह्मलक्षणनिरूपकत्वाच्च तदीयमेव मुमुक्षुभिलपितमोक्षलाभः प्रयोजनमिति न
पृथग्वक्तव्यम् । यदाहाचार्यः शबरस्वामी— 'आक्षेपे चापवादे च प्राप्यां लक्ष-

परिमलः ।

यतो वा इति । ननु 'यतो वा—' इत्यादिवाक्यस्य ब्रह्मलक्षकत्वालक्षकत्वसंशये
न तदुक्तलक्षणस्य जगज्जन्मादेः प्रसिद्धप्रसिद्धिभ्याम्, किं तु विरोधाविरोधाभ्याम्; 'आन-
न्दाद्वयेव—' इति वाक्यस्यैव स सशयस्तदुक्तस्वरूपलक्षणस्य प्रसिद्धप्रसिद्धिभ्याम्; अतः
कथमेवमुक्तमिति चेत्; उच्यते— स्वरूपलक्षणमपि 'यतो वा—' इत्यादिवाक्यमूलम् ।
तदुक्तं जगत्कारणमनूय हि तस्यानन्दत्वविधायकमानन्दवाक्यम्; अत इत्थमुक्तौ नानुप-
पत्तिः । ननु— 'जन्माद्यस्य यतः' इति सूत्रोपात्तस्य पूर्वपक्षसिद्धान्ताभ्यां प्रथमं समर्थ्य-
मानस्य तटस्थलक्षणस्य विरोधाविरोधाभ्याम् 'यतो वा—' इत्यादिवाक्यस्य ब्रह्मलक्षकत्वाल-
क्षकत्वसंशय एवाधिकरणाङ्गत्वेन दर्शयितुं युक्तः न त्वतथाभूतस्य स्वरूपलक्षणस्य प्रसि-
द्धप्रसिद्धिभ्याम् 'यतो वा—' इत्यादिवाक्यस्यानन्दवाक्यद्वारा ब्रह्मलक्षकत्वालक्षकत्वसंशय
इति चेत्, उच्यते— सकलेतरव्यावृत्तलक्ष्यबोधनसमर्थमिह लक्षणं निर्धारणीयम्; जग-
ज्जन्मादिकं तु न तथा; किं तु 'शाखाग्रं चन्द्रः' इति तटस्थलक्षणं यथा दिगन्तरस्थि-
ततारकादिभ्य एव व्यावर्तकं न तु शाखाध्वंदेशगतचन्द्रसमीपवर्तितारकादिभ्यः, एवं
जगज्जन्मादिकमसमावितकारणभावेभ्य एव व्यावर्तकं न तु समावितकारणभावेभ्यः
प्रधानपुरुषादिभ्यः । अतः प्रकृष्टप्रकाशवत् सकलेतरव्यावृत्तलक्ष्यबोधनसमर्थं स्वरूपल-
क्षणमेवेह तटस्थलक्षणद्वारा सूत्रकृता निर्धारयिषितं न तु तटस्थलक्षणमेव । अत
एवाचार्यैः 'तस्य च निर्णयवाक्यम्' इत्यादिभाष्यस्य तात्पर्यं वक्ष्यते 'स्वरूपलक्षणपरत्वं
सूत्रस्य दर्शयितुं तस्य चेति भाष्यम्' इति । तस्मात्प्रसिद्धप्रसिद्धिमुलकसशयस्याधि-
करणाङ्गत्वेन प्रदर्शनं युक्तमेव ॥

आक्षेप इति । आक्षेपाधिकरणमाक्षेपाधिकरणसिद्धान्तफलेनैव फलवत्, यथा
'औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धः' इत्यधिकरणे शब्दार्थसंबन्धस्य नित्यत्वेन वेदस्य

भामती ।

यितुम् । न हि जातु कश्चित्कृतकत्वेन नित्यं लक्षयति । न च तद्धर्मेण नित्यत्वा-
दिना तल्लक्ष्यते, तस्यानुपलब्धचरत्वात् । प्रसिद्धं हि लक्षणं भवति, नात्यन्ता-
प्रसिद्धम् । एवं च न शब्दोऽप्यत्र प्रक्रमते, अत्यन्ताप्रसिद्धतया ब्रह्मणोऽपदार्थ-
स्यावाक्यार्थत्वात् । तस्माल्लक्षणाभावान् न ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्याक्षेपाभि-
प्रायः । तमिममाक्षेपं भगवान् सूत्रकारः परिहरति 'जन्माद्यस्य यतः' इति ।
मा भूदनुभूयमानं जगत्तद्धर्मतया तादात्म्येन वा ब्रह्मणो लक्षणम्, तदुत्पत्त्या

कल्पतरुः ।

णकर्मणि । प्रयोजनं न वक्तव्यं यच्च कृत्वा प्रवर्तते' इति । यत्र पूर्वाधिकरणसि-
द्धान्ताक्षेपेण पूर्वः पक्षः तत्राक्षेपिकी । यत्र तु पूर्वाधिकरणमिद्वान्तेन पूर्वपक्षः
तत्रापवादिकी सगतिः । प्राप्तिस्तदर्थचिन्ता; कृत्वा प्रवर्तनं कृत्वाचिन्ता, सा
चाम्युपगमवाद इति । सजातीयविजातीयव्यावृत्तिप्रयोजनो धर्मो लक्षणं नाम ।
तदिह परिदृश्यमानं जगदेव लक्षणं ब्रह्मणः, उत नित्यशुद्धत्वादिस्वरूपम्—
इति विकल्प्य नाद्य इत्युक्ते द्वितीयमाशङ्क्याह— न चेति । ननु लोकाप्रसिद्धमपि
वेदेन ज्ञाप्यतामन आह— एवं चेति । न जगत् ब्रह्मलक्षणं किं तु तत्प्रति
कारणत्वम्, तच्च जावाविद्याविपर्याकृतस्य धर्म इत्युपलक्षणमुपपादयति— मा भू-
दिति । तादात्म्येनेति ऐक्येन । ततो भेदेन तद्धर्मतयाति । तदुत्पत्त्या त्विति ।

परिमलः ।

निरपेक्षबोधकत्वरूपप्रामाण्ये समर्थिते शब्दार्थसंबन्धस्य नित्यत्वमयुक्तं शब्दानामेवानि-
त्यत्वादिति तदाक्षेपममाधानार्थं प्रवृत्तं शब्दाधिकरणम् । अपवादाधिकरणमपवाद्याधि-
करणपूर्वपक्षफलेन फलवत्, यथा स्मृत्यधिकरणे स्मृतीनां वेदमूलत्वेन प्रामाण्ये सम-
र्थिते प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धस्मृतिषु वेदमूलत्वापवदनार्थं प्रवृत्तं विरोधाधिकरणम् । तदर्थ-
चिन्ता यदर्था सा तत्फलेन फलवती, यथा दर्शपूर्णमासादिप्रकरणान्नातान्यङ्गानि प्राक-
रणिकेष्वेव व्यवतिष्ठन्ते न तु सौर्यादिष्वप्युपदेशविधया पारिप्लवानि भवन्तीति सप्त-
माद्यचिन्ता सौर्यादिषु प्रयाजादीनामतिदेशेन प्राप्तिरित्यग्निमचिन्ताफलेन फलवती ।
लक्षणनिरूपणं लक्ष्यपरिच्छेदेन फलवत्— इत्येतेषु नियतैकरूपफलविशेषावगतेः फलं न
वक्तव्यम् । कृत्वाचिन्तायामन्यत्रैव फलमिति तत्र फलव्यतिरेकनिश्चयात् फलं न वक्त-
व्यमित्यर्थः । कारणत्वं त्विति । यद्यपि जन्यजनकभावसंबन्धेन जगत् ब्रह्म लक्षय-
तीति जगत् एव ब्रह्मलक्षणत्वमनुपदमुक्तम्, तथापि व्यावृत्तिव्यवहारानुमानयोर्हेतुभवतो

भामती ।

तु भविष्यति देशान्तरप्रामिरिव सवितुर्ब्रज्याया इति तात्पर्यार्थः । सूत्रावयवा-

कल्पतरुः ।

तदुत्पन्नत्वेन जगत्स्वकारणं लक्षयति ज्ञापयति, कारणत्वं तु ब्रह्मलक्षणमित्यर्थः । ब्रज्याया गतेः । जन्म आदिर्ययोः स्थितिभङ्गयोस्तौ जन्मादी इत्यन्यपदार्थौ यदि विशेषरूपेण विवक्ष्यते तर्हि जन्मादी अस्येति निर्देशे गौरवं स्यात् तन्मा भूदिति

परिमलः ।

लक्षणस्य पक्षनिष्ठत्वेन भाव्यमिति ये मन्यन्ते ताननुरुध्यैवमुक्तम् । जन्म आदिर्ययो-
रिति । ननु— भाष्यानभिमतमतद्रुणसविज्ञानमाश्रित्य विशेषविवक्षायां तस्मिन्नेव पक्षे
यत्सूत्रगौरवमुच्यते तदनुपपन्नम् । तथा हि— अत्र विवक्षाविषयो न भवतीति प्रत्याख्येयां
विशेषः कः, किं च तद्विषयो भवतीत्युपादेयं सामान्यम् ? जन्मादित्रयमध्ये अतद्रुणसंवि-
ज्ञानबहुव्रीहिलभ्य स्थितिभङ्गद्वय विशेषः तद्रुणसंविज्ञानबहुव्रीहिलभ्यं जन्मादित्रयं सा-
मान्यमिति चेत्, कथमाद्यपक्षे गौरवं द्वितीयपक्षे तत्परिहारश्च ? जन्मादिपदविग्रहवाक्य-
गतयत्पदविवरणार्थं जन्मस्थितिभङ्गानामितीतेरतयोर्गद्वन्दाश्रयणे हि ‘जन्म आदिर्येषाम्’
इति विग्रहलाभात् ‘जन्मादयोऽस्य यतः’ इति सूत्ररचनापत्त्या जन्मस्थितिभङ्गरूपसामा-
न्यविवक्षायामेवातिगौरवं स्यात् । समाहारद्वन्दाश्रयणे तु स्थितिभङ्गद्वयरूपविशेषविवक्षायाम-
पि न गौरवम्, ‘जन्म आदिर्यस्य स्थितिभङ्गस्य’ इति विग्रहाश्रयणेन ‘जन्माद्यस्य यतः’
इत्येव सूत्ररचनापत्तेः । न हि त्रयविवक्षायामेव समाहारद्वन्दाश्रयणेन द्वयविवक्षायामित्यस्ति
नियमः । एतेन ‘स्त्रीलिङ्गपुंलिङ्गे लिङ्गविशेषौ नपुंसकलिङ्गं तदुभयानुगतं सामान्यं न तु
तृतीयं लिङ्गान्तरम्’ इति शाब्दिकमर्यादाश्रयणेन विशेषसामान्यशब्दार्थग्रहणशङ्कापि निर-
स्ता, स्थितिभङ्गद्वयग्रहणेऽपि लिङ्गसामान्यविवक्षायाम् जन्मादिषु त्रिष्वपि लिङ्गविशेष-
विवक्षायाम् कर्तुं शक्यत्वेन गौरवलाघवास्थित्यभावात् । न हि लिङ्गविशेषलिङ्गसामान्य-
विवक्षे द्वित्रिग्रहणयोर्नियते । उच्यते— लिङ्गविशेषविवक्षायां गौरवं लिङ्गसामान्यविव-
क्षायां लाघवमित्येवात्र विवक्षितम् ; मूलश्रुत्यनुसारेण जन्मादित्रयकारणत्वं लक्षणमिति
तद्भाष्यं तद्रुणसंविज्ञानबहुव्रीहरेवात्राभिमतः । तदाश्रयणे च लिङ्गविशेषविवक्षायाम्
‘जन्मादयोऽस्य यतः’ इति सूत्ररचनापत्त्या गौरवं स्पष्टमेव । तत्र यद्यप्युच्येत तर्हि अत-
द्रुणसंविज्ञानबहुव्रीह्याश्रयणेन लिङ्गविशेषविवक्षा अस्ति, तत्रापि ‘जन्मादी अस्य यतः’
इति सूत्ररचनापत्त्या गौरवमस्तीति विभावयितुम् ‘जन्म आदिर्ययोः’ इत्यादिग्रन्थप्रवृत्तिरिति
न कश्चिदोषः । ननु लिङ्गसामान्यविवक्षायामपि ‘जन्मादीन्यस्य यतः’ इति सूत्ररचना-

जन्म उत्पत्तिः आदिः अस्य— इति तद्वृणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । जन्मस्थितिभङ्गं समासार्थः । जन्मनश्चादित्वं श्रुतिनिर्देशापेक्षं वस्तुवृत्तापेक्षं च । श्रुतिनिर्देशस्तावत्— ‘यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते—’ इति, अस्मिन्वाक्ये जन्मस्थितिप्रलयानां क्रमदर्शनात् । वस्तुवृत्तमपि जन्मना लब्धसत्ताकस्य धर्मिणः स्थितिप्रलयसंभवात् । अस्येति प्रत्यक्षादिसंनिधापितस्य धर्मिण इदमा निर्देशः । षष्ठी जन्मादिधर्मसंबन्धार्था । यत

भामती ।

न्विभजते— जन्मोत्पत्तिरादिरस्येति । लाघवाय सूत्रकृता जन्मादीति नपुंसकप्रयोगः कृतः ; तदुपपादनाय समाहारमाह— जन्मस्थितिभङ्गमिति । जन्मनश्च इत्यादिः कारणनिर्देशः इत्यन्तः संदर्भो निगदव्याख्यातः । स्यादे-

कल्पतरुः ।

सामान्यविवक्षया नपुंसकप्रयोगः सूत्रे कृतः । तत्र नपुंसकैकवचनप्रयोगार्हं समाहारमाहेत्याह— लाघवायेति ॥

भुतारविशदाः काश्चिद्वाप्याणि विप्रमाणि च । वाचस्पत्युक्तभावानि पदशो विभजामहे ॥ तद्वृणसंविज्ञान इति । तच्छब्देन बहुव्रीह्यर्थोऽन्यपदार्थ उच्यते । तस्य गुणत्वेन संविज्ञानं यस्मिन्समामे स तथोक्तः । सर्वस्य विशेषणत्वे समासासंभवात् समामार्थकदेशो विशेषणमिति लभ्यते । अनादौ संसारे कथं जन्म आदिः ? तत्राह— जन्मन इति । श्रुत्या वा कथमयुक्तं निर्दिष्टम् ? अत आह— वस्तिवति । नानादेः संसारस्यादिर्जन्मोच्यते, किं तर्हि ? प्रतिवस्तु । घटस्य हि जन्मवादिरिति । इदमः संनिहितवचनत्वात्प्रत्यक्षमात्रपरामर्शित्वमाशङ्क्य प्रतीतिमात्रं संनिधिरित्याह— अस्येतीति । सर्वस्य जगतो न जन्म आकाशादिरनादित्वात्तत्राह— षष्ठीति । विषयधिकरणन्यायात्तस्याप्यस्ति जन्मादिसंबन्ध इत्यर्थः । जगतो जन्मादेर्वा ब्रह्मासंबन्धान्न लक्षणत्वमित्याशङ्क्याह— यत इति । व्याख्यातमेतदधस्तात् । एवं

परिमलः ।

पत्या गौरव स्यादित्याशङ्कानिराकरणार्थमुत्तरटीकाग्रन्थमवतारयति— तत्र नपुंसकैकवचनेति । इतरेतरयोगद्वन्द्वसमाश्रयणे लिङ्गसामान्यविवक्षाभ्यनुष्ठानाभावात् ‘ज-

इति कारणनिर्देशः । अस्य जगतो नामरूपाभ्यां व्याकृतस्य अनेककर्तृ-

भामती ।

तत् । प्रधानकालग्रहलोकपालक्रियायदृच्छास्वभावाभावेषूपलवमानेषु सत्सु सर्वज्ञं सर्वशक्तिस्वभावं ब्रह्म जगज्जन्मादिकारणमिति कुतः संभावनेत्यत आह— अस्य जगत इति । अत्र नामरूपाभ्यां व्याकृतस्य इति चेतनभावकर्तृकत्व-संभावनया प्रधानाद्यचेतनकर्तृकत्वं निरुपाख्यकर्तृकत्वं च व्यासेधति । यत्खलु नाम्ना रूपेण च व्याक्रियते तच्चेतनकर्तृकं दृष्टम्, यथा घटादि । विवादाध्यासितं च जगन्नाम्ना रूपेण च व्याकृतम्, तस्माच्चेतनकर्तृकं संभाव्यते । चेतनो हि बुद्ध्वावा-लिख्य नामरूपे घट इति नाम्ना रूपेण च कम्बुग्रीवादिना बाह्यं घटं निष्पादयति ।

कल्पतरुः ।

सूत्रपदानि व्याख्याय प्रथमसूत्रात् ब्रह्मपदानुपक्षेण तच्छब्दाध्याहारेण च वा-क्यार्थमाह— ‘अस्य जगतः’ इत्यादिना भाष्येण । तद्वर्तविशेषणैर्लक्षणेऽतिव्याप्तिः परिद्वियत इत्याह— स्यादेतदित्यादिना । स्वभाव एव नियन्तेति स्वभावपक्षः, यदृ-च्छापक्षस्तु न किञ्चिन्नियामकमर्स्ताति । व्यासेधति प्रतिषेधति । उत्पत्तेः

परिमलः ।

न्मादीनि—’ इति सूत्ररचनापत्त्या गौरव स्यात् । इह तु ‘सर्वो द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवति’ इति परिभाषासिद्धः समाहारद्वन्द्वः समाश्रीयते, तत्र ‘स नपुसकम्’ इति सूत्रेण लिङ्गसा मान्यविवक्षा अभ्यनुजातेति नपुसकैकवच्चेनेन सूत्रलाघव लभ्यत इत्यर्थः । स्वभाव एव नियन्तेति । ‘कालः स्वभावा नियतिर्यदृच्छा भूतानि यानिः पुरुष इति चिन्त्यम्’ इति श्वेताश्वतरोपनिषन्मन्त्रेण कालकारणत्वादिवादाः प्रत्याख्याताः । ‘कथमसतः सज्जा-येत’ इति श्रुत्या त्वमत्कारणत्ववादः तैरिह पूर्वपक्षः कुत । मन्त्रे पुरुषशब्दस्य विवरण टीकायां ग्रहलोकपालशब्देन कुतम् । इह हिरण्यगर्भादीनामप्युपलक्षणम् । क्रियाशब्देन नियतिशब्दस्य, प्रधानशब्देन योनिशब्दस्येति विवेकः । अतिव्याप्तिशब्देन कालादीनामेव कारणत्वोपपत्तौ ब्रह्म कारण नाभ्युपगन्तव्यमित्यसंभवो विवक्षितः । तत्र पुरुषपूर्व-पक्षः श्रुत्यन्तरावलम्बनः । प्रश्नागनिषादि हि षोडशकल पुरुष प्रस्तुत्य, ‘तं त्वा पृच्छामि क्वासौ पुरुषः’ इति भागद्वाजप्रश्ने ‘तस्मै स होवाच ईहवान्तः शरीरे सोम्य स पुरुषो यस्मिन्नेताः षोडश कलाः प्रभवन्ति स ईक्षाचक्रे कस्मिन्वहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भवि-ष्यामि कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां खं वायुर्ज्योति-

भामती ।

अत एव घटस्य निर्वर्त्यस्याप्यन्तःसंकल्पात्मना सिद्धस्य कर्मकारकभावः 'घटं करोति' इति । यथाहुः— 'बुद्धिसिद्धं तु न तदसत्' इति । तथा चाचेतनो बुद्धावनालिखितं करोतीति न शक्यं संभावयितुमिति भावः । स्यादेतत् । चेतनाग्रहा लोकपाला वा नामरूपे बुद्ध्यावालिख्य जगज्जनयिष्यन्ति, कृतम् उक्तस्वभावेन ब्रह्मणेत्यत आह— अनेककर्तृभोक्तृसंयुक्तस्येति । केचित्कर्तारो भवन्ति, यथा सूदृत्विगादयः, न भोक्तारः । केचित्तु भोक्तारः, यथा श्राद्धवैश्वानरेष्टयादिषु पितापुत्रादयः, न कर्तारः । तस्मादुभयग्रहणम् । देशकालनिमित्तक्रियाफलानि इतीतरेतरद्वन्द्वः । देशादीनि च तानि प्रतिनियतानि चेति विग्रहः । तदाश्रयो जगत्तस्य । केचित्खलु प्रतिनियतदेशोत्पादाः, यथा कृष्णमृगादयः । केचित्प्रति-

कल्पतरुः ।

प्रागसतः कथं बुद्ध्यालेखनम् ? अत आह— अत एवेति । यदसदिति प्रसिद्धं तत् बुद्धयारूढरूपेण सदेव अन्यथा तुरङ्गशृङ्गवत् कर्मत्वनिर्देशायोगादिति सत्कार्यवादिन आहुः । वैश्वानरेष्टयादिष्विति । चतुर्थे स्थितम् 'फलसंयोगस्त्वचोदितं न स्यादशेषभूतत्वात्' । 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते' इत्युपक्रम्य 'यस्मिन् जात एतामिष्टि निर्वपति पूत एव स तेजस्व्यन्नाद् इन्द्रियावी पशुमान् भवति' इति श्रूयते । तत्र किं पूतत्वादि पितुः फलम् उत पुत्रस्येति संदेहे, फलस्य कर्तृगामित्वनियमादितरथा प्रेरणानुपपत्तेः पितुरिति प्राप्ते, राद्धान्तः— यस्मिन्

परिमलः ।

रापः पृथिवीन्द्रियं मनोऽन्नमन्नाद्वीर्यं तपो मन्त्राः कर्म लोका लोकेषु नाम च' इति जीवस्यैव प्राणादिनामान्तषोडशकलास्तृष्ट्व श्रूयते । अयं च जीवपूर्वपक्ष इहैवाधिकरणे निराकार्यो न प्रधानादिपूर्वपक्षवदाधिकरणान्तरं निराकृतः । 'कस्मिन्वहमुत्क्रान्ते—' इत्यादिप्रश्नोपनिषद्वाक्यमपि परब्रह्मविषयमेव, 'तान्हेवाचैतावदेवाहमेतत्पर ब्रह्म वेदनातः परमस्ति' इति तदुपमं हारं पिप्पलादवचनात् सकलोपनिषत्प्रसिद्धस्य जीवाधिकस्य परब्रह्मणश्चापलपितुमशक्यत्वात्, प्राणात्क्रान्तिप्रतिष्ठाभ्यां परब्रह्मणः स्वोत्क्रान्तिप्रतिष्ठावत्त्ववीक्षणं तु स्वस्य तथाभूतजीवाभेदाभिप्रायेणेति तन्निराकरणं द्रष्टव्यम् । यदसदिति' प्रसिद्धमिति । यद्यपि स्रष्टव्यसज्जातीयगतानुभूताकारानुसंधानेनापि सृष्टिः संभवति, तथापि यत्रानुभूतादप्यतिशयितेन वैलक्षण्येन स्रष्टव्यमिति स्रष्टव्याकारानुसंधानं तत्र तस्याकारस्य तदानीममस्त्वप्रसिद्धिरस्तीति तात्पर्यम् । इतरथा प्रेरणानुपपत्तेरिति ।

भोक्तृसंयुक्तस्य प्रतिनियतदेशकालनिमित्तक्रियाफलाश्रयस्य मनसाप्य-
चिन्त्यरचनारूपस्य जन्मस्थितिभङ्गं यतः सर्वज्ञात्सर्वशक्तेः कारणाद्-

भामती ।

नियतकालोत्पादाः, यथा कोकिलारवादयः । केचित्प्रतिनियतानीमित्ताः, यथा
नवाम्बुदध्वानादिनिमित्ता बलाकागर्भादयः । केचित्प्रतिनियतक्रियाः, यथा ब्राह्म-
णानां याजनादयो नेतरेषाम् । एवं केचित्प्रतिनियतफलाः, यथा केचित्सुखिनः
केचिदुःखिनः, एवं य एव सुखिनस्त एव कदाचिदुःखिनः । सर्वमतदाकास्मिकापर-
नाम्नि यादृच्छिकत्वे च स्वाभाविकत्वे चासर्वज्ञासर्वशक्तिकर्तृकत्वे च न घटते, प-
रिमितज्ञानशक्तिभिर्ग्रहलोकपालादिभिर्ज्ञातुं कर्तुं चाशक्यत्वात् । तदिदमुक्तम्— म-
नसाप्यचिन्त्यरचनारूपस्येति । एकस्या अपि हि शरीररचनाया रूपं मनसा न
शक्यं चिन्तयितुं कदाचित्, प्रागेव जगद्रचनायाः, किमङ्ग पुनः कर्तुमित्यर्थः । सूत्र-

कल्पतरुः ।

जाते निर्वपति स पूत इति जातगामित्वेन फलान्नानात् फलभोक्तृत्वेनाचोदिते
पितरि फलसंयोगो न स्याद्वचनस्य तं प्रत्यशेषभूतत्वात् । यत्त्वफलभागिनो न प्रेर-
णाति तन्न, पूतत्वादिगुणवत्पुत्रवत्तयैव पितुः प्रीत्युत्पत्तेः प्रेरणावकल्पनात् । अतः
पुत्रगामि फलमिति । अत्र अनेककर्तृभोक्तृ इति जीवानां सृज्यत्वेन निर्देशात् जगत्क-
र्तृत्वायोग्यतोक्ता ; मनसापि इति जगतस्तान्प्राति कार्यत्वायोग्यता इति विशेषणद्वयेन
जीवकर्तृकत्वनिषेधः । व्याकृतस्य इत्यनेनानभिव्यक्तबीजावस्थस्य जगतोऽभिव्यक्त्य-
भिधानादणवः प्रागसत् द्व्यणुकादि आरभन्त इति मतव्युदासः । शेषं विशदं टीका-
याम् । तदेवं लिलक्षयिषितजगद्योनिब्रह्मसजातीयतया परभ्रमपरिकल्पितप्रधानादेरु-
क्तविधजगत्प्रकृतित्वं ब्रह्म व्यवच्छिनत्ति । विजातीयात्पुनः कार्याकारणत्वादेव ।

परिमलः ।

तथा च प्रबलन्यायविरुद्धतया यथाश्रुतार्थप्रतिपादनाक्षमेण 'यस्मिन् जाते' इत्याद्यर्थ-
वादेन कथंचिल्लक्षणोन्नीतेन पितृगाम्येव फलं प्रतिपाद्यत इति कल्पुर्नप्राप्तिरिति भावः ।
पितुः प्रीत्युत्पत्तेरिति । पुत्रगतमपि पूतत्वादिकं पशुहिरण्याद्यभिष्टुद्विवत् पितुः
प्रीत्युत्पादनद्वारा गौणपुरुषार्थो भवतीत्यर्थः । 'कारणत्वमेव' इति पाठे 'ब्रह्म व्यवच्छि-
नत्ति' इत्यनुषङ्गः । 'कारणत्वादेव' इति पाठे 'ब्रह्म व्यवच्छिन्नम्' इत्यध्याहारः ॥

वति, तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषः । अन्येषामपि भावविकाराणां त्रिष्वेवान्त-

भासती ।

वाक्यं पूरयति— तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषः । स्यादतेत् । कस्मात्पुनर्जन्मस्थिति-
भङ्गमात्रमिहादिग्रहणेन गृह्यते न तु वृद्धिपरिणामापक्षया अपीत्यत आह— अ-
न्येषामपि भावविकाराणां वृद्ध्यादीनां त्रिष्वेवान्तर्भाव इति । वृद्धिस्तावद-
वयवोपचयः । तेनाल्पावयवावयविनो द्वितन्तुकादरन्य एव महान्पटो जायत
इति जन्मैव वृद्धिः । परिणामोऽपि त्रिविधः धर्मलक्षणावस्थालक्षणः उत्पत्ति-
रेव । धर्मिणो हि हाटकादेर्धर्मलक्षणः परिणामः कटकमुकुटादिः तस्योत्पत्तिः ।
एवं कटकादेरपि प्रत्युत्पन्नत्वादिलक्षणः लक्षणपरिणाम उत्पत्तिः । एवमवस्था-
परिणामो नवपुराणत्वादिरुत्पत्तिः । अपक्षयस्तु अवयवह्रासो नाश एव ।
तस्माज्जन्मादिषु यथास्वमन्तर्भावाद्वृद्ध्यादयः पृथङ्नोक्ता इत्यर्थः । अथैते
वृद्ध्यादयो न जन्मादिष्वन्तर्भवन्ति, तथाप्युत्पत्तिस्थितिभङ्गमेवापादादावव्यम् ।

कल्पतरुः ।

तथा च सजातीयविजातीयव्यवच्छेदकत्वेन जगत्प्रकृतिव्यस्य मिद्धं लक्षणत्वम् ।
धर्मलक्षणेति । धर्म इति लक्षणमिति अवस्थेति त्रीणि लक्षणानि यस्य परिणामस्य
स तथोक्तः । स चोत्पत्तावन्तर्भवतीति । धर्मपरिणाम विवृणोति— धर्मिणो हीति ।
कनकादेर्धर्मिणो धर्मरूपपरिणामो नाम मुकुटकटकादिरिति साख्यप्रक्रिया । तत्र नि-
रूप्यमाणे परिणामशब्दालम्बन तस्य कटकादेर्हेमादित उत्पत्तिरित्यर्थः । लक्षणप-
रिणाममुदाहरति— एवमिति । प्रत्युत्पन्नत्व वर्तमानत्वम् । कटकादिकार्यस्य वर्तमान-
त्वातीतत्वभविष्यत्वरूपो यो लक्षणपरिणामः सोऽप्युत्पत्तिरित्यर्थः । अवस्थापरिणाममु-
दाहरति— एवमवस्थेति । अतीतादेरेवातीतत्वातीततरत्वातीततमत्वादिरूपो नव-
पुराणत्वाद्यापत्तिरवस्थापरिणामो नाम ; स चोत्पत्तिरेवेत्यर्थः । अपक्षयस्य विनाश-
न्तर्भावमाह— अपक्षयस्त्विति ॥

परिमलः ।

सांख्यप्रक्रियेति । धर्मलक्षणावस्थापरिणामभेदान् पातञ्जला व्यवहरन्ति ; पात-
ञ्जले हि योगशास्त्रे ‘परिणामत्रयसयमादतीतानागतज्ञानम्’ इति परिणामत्रयविषय धार-
णाध्यानसमाधिर्गुणं संयमं फलाय विधातु चित्तस्य परिणामत्रयलक्षणानन्तर सूत्रितम्—
‘एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा ज्ञाख्याताः’ इति । त इह सेश्वरसांख्या-
नतिभिन्नत्वात् सांख्यशब्देनोक्ताः । सोऽप्युत्पत्तिरिति । वर्तमानत्वादिरपि तत्तत्कालोपा-

भावं इति जन्मस्थितिनाशानामिह ग्रहणम् । यास्कपरिपठितानां तु 'जायतेऽस्ति' इत्यादीनां ग्रहणे तेषां जगतः स्थितिकाले संभाव्य-

भामती ।

तथा सति हि तत्प्रतिपादके 'यतो वा इमानि भूतानि' इति वेदवाक्ये बुद्धि-स्थीकृते जगन्मूलकारणं ब्रह्म लक्षितं भवति । अन्यथा तु जायते अस्ति वर्धते इत्यादीनां ग्रहणे तत्प्रतिपादकं नैरुक्तवाक्यं बुद्धौ भवेत्, तच्च न मूलकारणप्रति-पादनपरम्, महासर्गादूर्ध्वं स्थितिकालेऽपि तद्वाक्योदितानां जन्मादीनां भाव-विकाराणामुपपत्तेः, इति शङ्कानिराकरणार्थं वेदाक्तोत्पत्तिस्थितिभङ्गग्रहणमि-त्याह— यास्कपरिपठितानां त्विति । नन्वेवमपि उत्पत्तिमात्रं सूच्यताम्,

कल्पतरुः ।

तच्च न मूलकारणेति । पुरुषाणां श्रुतिमन्तरणार्तान्द्रियार्थदर्शनसामर्थ्याभा-वादित्यर्थः । न च वृद्ध्यादिविकारकथनादेव मूलकारणद्रष्टृत्वमनुमेयम्, अन्यथा-प्युपपत्तेरित्याह— महासर्गादिति । परमकारणादुत्पत्त्यादयो न गृहीता इति शङ्कापनुत्तये योत्पत्तिर्ब्रह्मणः 'यतो वा' इति वाक्ये 'जायन्ते' इत्यभिहिता, या च तत्रैव स्थितिः 'जीवन्ति' इत्युक्ता, यश्च तत्रैव प्रलयः 'अभिसंविशन्ति' इत्युक्तः ते उत्पत्त्यादयः सूत्रे गृह्यन्ते इति भाष्यार्थः । तत्रोत्पत्तिमात्रादेव लक्षणस्यालक्ष्यव्यावृ-त्तिसिद्धौ स्थितिलयोपादानमाशङ्कानिवृत्त्यर्थमित्याह— उत्पत्तिमात्रमिति । उत्पा-दकत्वं निमित्तेऽपि दृष्टमित्युपादानत्वं सद्भ्यर्थं स्थितिलयाश्रयत्वमुक्तमित्यर्थः । नन्वेव-मपि लयाधारत्वादेवोपादानत्वं लभ्यते, न हि दण्डादिषु कुम्भादयो लीयन्ते, अत इतरवैयर्थ्यम् । मैवम् । उपादानत्वमेव न कुलधर्मतयोक्तं किं तु प्रकृतिविकाराभे-दन्यायेनाद्वैतसिद्धये । एवं च भवतु ब्रह्म जगत उपादानमधिष्ठाता तु उत्पत्ति-स्थित्योरन्यः स्यात् कुम्भकार इव कुम्भस्योत्पत्तौ राजेव च राज्यस्थेऽस्तीति मा

परिमलः ।

धिविशेषोत्पत्तिरित्यर्थः । पुरुषाणामिति । पुरुषवाक्यं हि मूलप्रमाणसापेक्षम्; तदिह न तावच्छ्रुतिः, श्रुतेर्जन्मादित्रितयविषयत्वात्; नापि तदीयं प्रत्यक्षं मूलकारणानुधीनमहाभूतज-न्मादिषु प्रत्यक्षाप्रवृत्तेरित्यर्थः । अतीन्द्रियार्थद्रष्टृत्वमपि पुरुषगौरवादनुमेयमित्याश-ङ्क्याह— न चेति । अन्यथाप्युपपत्तेरिति । यास्कादयः स्वकाले हेमादीनां विकार-पट्कं दृष्ट्वा पठितवन्त इत्यप्युपपत्तेर्नातीन्द्रियार्थे प्रत्यक्षं कल्पनीयमित्यर्थः । एतेन यास्क-

मानत्वान्मूलकारणादुत्पत्तिस्थितिनाशा जगतो न गृहीताः स्युरित्या-
शङ्क्येत; तन्मा शङ्कि— इति या उत्पत्तिर्ब्रह्मणः कारणात्, तत्रैव
स्थितिः प्रलयश्च, त एव गृह्यन्ते । न यथोक्तविशेषणस्य जगतो यथो-
क्तविशेषणमीश्वरं मुक्त्वा, अन्यतः प्रधानादचेतनात् अणुभ्यो वा

भामती ।

तन्नान्तरीयिकतया तु स्थितिभङ्गं गम्यत इत्यत आह— योत्पत्तिर्ब्रह्मणः
कारणादिति । त्रिभिरस्योपादानत्वं सूच्यते । उत्पत्तिमात्रं तु निमित्तकारण-
साधारणमिति नोपादानत्वं सूचयेत् । तदिदमुक्तम्— तत्रैवेति । पूर्वोक्तानां
कार्यकारणविशेषणानां प्रयोजनमाह— न यथोक्तेति । तदनेन प्रबन्धेन
प्रतिज्ञाविषयस्य ब्रह्मस्वरूपस्य लक्षणद्वारेण संभावनोक्ता । तत्र प्रमाणं वक्तव्यम् ।
यथाहुर्नैयायिकाः— ‘संभावितः प्रतिज्ञायां पक्षः साध्येत हेतुना । न तस्य

कल्पतरुः ।

शङ्कित्युत्पत्तिस्थितिग्रहणमिति । लक्षणाख्यकेवलव्यतिरेक्यनुमानादेव प्रतिज्ञातब्र-
ह्मप्रमितौ शास्त्रयोनित्वममन्वयाधिकरणयोर्वैयर्थ्यामत्याशङ्क्याह— तदनेनेति ।
ब्रह्मज्ञानाय वेदान्तविचार आरभ्यत इति प्रतिज्ञायां विशेषणत्वेन ब्रह्म विषय
इति प्रतिज्ञाविषयस्येत्युक्तम् । लक्षणं हि सिद्धस्य वस्तुनो भेदमवगमयति ईदृशं
तदिति तत्स्वरूपं वा, न सत्ताम् । कार्येण च कारणं किञ्चिदस्तीत्यनुमितम् ।
तत्तु एकमनेकं वेति संदिग्धम्; तस्य यदैकत्वं सेत्स्यति तदा भवति तत्सर्वज्ञं
सर्वशक्तिं च नेतरथा । अयमेव संशयः कल्पनालाघवसंज्ञकतर्केणोक्तैककोटिकतां

परिमलः ।

वचनस्य स्मृतित्वान्मूलश्रुत्यनुमानमपि निरस्तम्, दृष्टमूलाभावे एव तदनुमानादिति
भावः । वेदान्तेति । वेदान्तविचारः कर्तव्य इत्यार्थिकप्रतिज्ञायामित्यर्थः । ननु चोद-
नासूत्रवत् जन्मादिसूत्रं लक्षणप्रमाणोभयपरमस्तु जन्यजनकभावेन लक्षणीभवतो जगतः
सकर्तृकत्वानुगच्छे हेतुभावस्याप्युपपत्तेः । अत उत्तराधिकरणवैयर्थ्यमेवेत्याशङ्क्य कार्येण
कारणमनुमीयतां नाम तदेकत्वादिसिद्धौ तु श्रुतिरेव शरणीकरणीयेत्युत्तराधिकरणसार्थ-
क्यमित्याह— कार्येण चेति । ननु कार्यत्वलिङ्गेन जगतः कारणानुमानानन्तरं प्रवृत्त-
स्तदेकत्वानेकत्वसंशयो लाघवतर्कवशादुक्तैकैककोटिकसंशयरूपा संभावना संपद्यत इत्ये-

अभावाद्वा संसारिणो वा उत्पत्त्यादि संभावयितुं शक्यम् । न च

परिमलः ।

तदयुक्तम् । न हि तर्कः किञ्चित्कोटिसहचरितानेकधर्मोपलम्भवत्किञ्चित्कोटिभूयोदृष्टस-
हचारैकधर्मोपलम्भवच्च कोट्युत्कटत्वनियामकत्वेन क्लृप्तः, किं तु प्रमाणानुग्राहकत्वेन ।
तथा च कार्यत्वलिङ्गाकादनुमानात् भवन्ती सकर्तृकत्वानुमितिरेव लाघवतर्कोपनीतं कर्त्रेक-
त्वमपि विषयीकुर्वाणा सती एककर्तृकत्वानुमितिः संपद्यत इत्येव युक्तम् । गोपुरप्राका-
रादिषु बहुकर्तृकत्वेन निश्चितेषु लाघवावतारासंभवेऽपि तथात्वेनानिश्चितेषु वियदादिषु
तदवतारे बाधकाभावादिति चेत्, मैवम्, लाघवतर्केणानुमितेर्विषयगौरवापादनस्य विरुद्ध-
त्वात् । एककर्तृकत्वं हि अनेककर्तृकत्वाभावविशिष्टसकर्तृकत्वं न त्वेकत्वसंख्याविशिष्ट-
कर्तृकत्वमात्रमपि, बहुष्वपि प्रत्येकमेकत्ववैशिष्ट्यसत्त्वेन तद्विषयत्वस्य बहुकर्तृकत्वाविरो-
धित्वात् । एवमतिगुरुविषयापादकः कथं लाघवतर्कव्यपदेशं लभेत ? न ह्येवभूत लाघवं
प्रमाणानुग्राहकं सप्रतिपन्नमस्ति यदग्रे वस्तुलाघवसिद्धयर्थं स्वानुग्राह्यप्रमाणस्य विषयगौ-
रवमापादयेत्; तथा सति हीष्टपुगेवर्तिज्ञानं प्रवृत्तिकारणं गृह्यतः प्रमाणस्यानुग्राहको
लाघवतर्को विसंवादिप्रवृत्तिस्थले व्यधिकरणप्रकारकज्ञानाकल्पनया वस्तुलाघवसिद्धयर्थं
भेदाग्रहं कारणतावच्छेदकत्वेनोपनयेत् न तु ज्ञानवित्तिवैद्यतयोपस्थितमिष्टपुगेवर्तिवै-
शिष्ट्यम् । तस्मात्सकर्तृकत्वानुमानानुग्राहकभावात् प्रच्युतोऽयं लाघवतर्कः स्वयमप्रमाण-
त्वात् स्वातन्त्र्येण कर्त्रेकत्वनिश्चयमुत्पादयितुमक्षमः कर्त्रेकत्वानेकत्वसंशयस्यैकत्वकोट्यावु-
त्कटत्वमात्रं संपादयन्नुपकरोतीति कल्पनं युक्तम्; न तु प्राकारगोपुरादिषु दृष्टमवलम्ब्य
प्रवृत्तां तदनेकत्वकोटिं सर्वथा निवर्तयतीति, एककोटिनिर्धारणाश्रमस्य सर्वथा कोट्यन्तर-
निवर्तकत्वायोगात् । तस्य सभावनाजननमात्रेणाप्यनुपकारकत्वे लाघवात् कर्त्रेकत्वसर्व-
ज्ञत्वादिसिद्धिमभिमन्यमानानां नैयायिकानां भ्रान्तेर्निरालम्बनत्वापत्तेश्च । वस्तुतस्तु लाघ-
वतर्कोऽपि स्वतो दुर्बलः, अतिविचित्ररचनस्यापि प्रपञ्चस्य बहुविधापरिमितगोपुर-
प्रासादमण्डपमहातडागादियुक्तस्य महतो नगरस्येव क्रमसभूतासर्वज्ञासर्वशक्तिकसंप्र-
तिपन्नानेकसारिककर्तृकत्वेनापि सिद्धयुपपत्तौ सर्वज्ञसर्वशक्तिकैककर्त्रन्तरकल्पन एव
गौरवात् । किं तु तथाभूतैककर्तृप्रतिपादकवेदान्तवाक्यनिकुरम्बसमाश्रयणेनैव लब्धबलः
तस्याप्यनुग्राहको भवति । सोऽयं वनसिंहहृदनकादिन्यायः । किरस्तेर्हन्तुं शक्योऽपि
सिंहो महद्भनं शरणं प्रविश्य दुराधर्षस्तेभ्यो न बिभेति, वनं च तत् सिंहाभिष्ठानानुगृहीतं
तैर्दुष्प्रवेशं भवति । तदिदं सर्वं तद्गुपजीवि चेत्यपि द्रष्टव्यम्— इति टीकाग्रन्थेनैव विभा-

वयिष्यते ॥

स्वभावतः, विशिष्टदेशकालनिमित्तानामिहोपादानात् । एतदेवानुमानं संसारिव्यतिरिक्तेश्वरास्तित्वादिसाधनं मन्यन्ते ईश्वरकारणवादिनः ॥

नन्विहापि तदेवोपन्यस्तं जन्मादिसूत्रे; न, वेदान्तवाक्यकुसुम-
ग्रथनार्थत्वात्सूत्राणाम् । वेदान्तवाक्यानि हि सूत्रैरुदाहृत्य विचार्यन्ते ।

भामती ।

हेतुभिस्त्राणमुत्पत्तत्रेव यो हतः ॥ यथा च बन्ध्या जननी' इत्यादिरिति । इत्थं नाम जन्मादि संभावनाहेतुः यदन्ये वैशेषिकादय इत एवानुमानादीश्वर-
विनिश्चयमिच्छन्तीति संभावनाहेतुतां दृढयितुमाह— एतदेवेति । चोदयति—
नन्विहापीति । एतावतैवाधिकरणार्थं समाप्तं वक्ष्यमाणाधिकरणार्थमनुवद-
न्सुहृद्भावेन परिहरति— न, वेदान्तेति । वेदान्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थत्वमेव
दर्शयति— वेदान्तेति । विचारस्याध्यवसानं सवासनाविद्याद्वयोच्छेदः ।

कल्पतरुः ।

नीतः संभावना समभवन्न निर्णयः, विचित्रप्रामादादीनां बहुकर्तृकत्वस्य प्रायेण
दृष्टत्वात्; तदिदमुक्तम् — संभावनोक्तेति । एवं च वक्ष्यमाणाधिकरणद्वयेन प्रमाणं
वाच्यमित्यर्थः । एतदेवेति भाष्येण युक्तानामामां संभावनाहेतुत्व दृढीक्रियत
इत्याह— इत्थं नामेति । नैयायिकैरपि प्रमाणादमूपा भेदा नाज्ञायि युक्तानाम् ।
ततः स्तोकैवासां प्रमाणादूनता; एवं च संभावयन्तितरामित्यर्थः । सुहृद्भावेनेति ।
उत्तराधिकरणारम्भात्प्राक् क्षणमपि शिष्याणामनुपपत्तिशङ्का मा भूदिति कृपयेत्यर्थः ।
अत्र 'नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्' 'नैपा तर्केण मतिरापनेया' इत्यादिशास्त्रात्प्रागु-
क्तयुक्त्या च वेदैकगम्यं ब्रह्मेति समाधत्त इत्याह— परिहरतीति । वाक्यार्थविचा-
रणाशब्देन शाब्दबोध उपासनासहित उक्तः परस्तादवगतिरेवेति मध्येऽध्यव-
सानशब्दो न युक्त इत्याशङ्क्य, नायं ज्ञानवचनः किं तु संस्कारसहितलयविक्षे-
पाविद्यासमाप्तिवचन इत्याह— सवासनेति । वृत्तिरूपसाक्षात्कारस्याविद्याध्वंसिनो

परिमलः ।

उपासनासहित इति । उपासनाशब्दो मननस्यापि संग्राहकः । परस्तादव-
गतिरेवेति । वृत्तिरूपावगम्यभिप्रायेण शङ्का । समाप्तिवचन इति । अवसानशब्दः
समाप्तिवाचीत्यध्युपसृष्टोऽपि समाप्तिरूपनिवृत्तिपर इति भावः । एवं चाविद्यानिवृत्ति-

वाक्यार्थविचारणाध्यवसाननिर्वृत्ता हि ब्रह्मावगतिः, नानुमानादिप्रमाणान्तरनिर्वृत्ता । सत्सु तु वेदान्तवाक्येषु जगतो जन्मादिकारणवादिषु, तदर्थग्रहणदाढ्याय अनुमानमपि वेदान्तवाक्याविरोधि प्रमाणं भवत् न निवार्यते, श्रुत्यैव च सहायत्वेन तर्कस्याप्यभ्युपेतत्वात् । तथा हि—

भामती ।

ततो हि ब्रह्मावगतेर्निर्वृत्तिराविर्भावः । तत्किं ब्रह्मणि शब्दादृते न मानान्तरमनुसरणीयम्? तथा च कुतो मननम्? कुतश्च तदनुभवः साक्षात्कारः? इत्यत आह— सत्सु तु वेदान्तवाक्येष्विति । अनुमानं वेदान्ताविरोधि तदुपजीवि चेत्यपि द्रष्टव्यम् । शब्दाविरोधिण्या तदुपजीविण्या च युक्त्या विवेचनं

कल्पतरुः ।

मध्ये विद्यमानत्वेऽपि न सोऽध्यवसानशब्देन गृहीतः, अविद्यानिवृत्त्या स्वरूपाभिव्यक्तिं प्रति व्यवधानादिति । ‘विमतं चेतनपूर्वकं कार्यत्वात्’ इत्यादियुक्तिः शब्दाविरोधिनी वस्तुविशेषनिर्धारणे तदुपजीविर्नाति च वक्तव्यम्, ब्रह्मात्मत्वस्य केवल्युक्त्यगोचरत्वस्वाभाव्यादित्याह— तदुपजीवि चेत्यपीति । यथा हि किल गन्धारदेशेभ्य आनीय चोरैररण्ये कश्चिद्वृद्धचक्षुर्निहितः आप्तोपदेशतस्तदुपदिष्टस्य साकल्येन गृहीतत्वात्पण्डितः स्वयमूहापोहक्षमतया च मेधावी गन्धारान् प्राप्नोति एवं परब्रह्मण आन्विच्य विवेकदृष्टिं निरुध्याविद्यादिभिः संसारारण्ये निहितो जन्तुः परमकारुणिकगुरुपदेशतः स्वभावं प्रतिपद्यत इति भाष्यस्थश्रुत्यर्थः । यदुक्तं ब्रह्मणो मानान्तराविषयत्वं कुतो मननमिति तत्राह— शब्दाविरोधि-न्येति । कारणस्य सर्वज्ञत्वादिसिद्धौ युक्तिः शब्दमुपजीवति न स्वतन्त्रा; कार-

परिमलः ।

निर्वृत्तत्वोक्तेरवगतिशब्दः स्वरूपावगतिपर इत्यर्थादुक्तं भवति । व्यवधानादिति । अव्यवहितकारण एव निर्वर्तकत्वप्रसिद्धेः व्यवहिता वृत्तिस्तथात्वेन न ग्राह्येति भावः । न चैवं विचारणाशब्दोक्तश्रवणमननोपासनानां साक्षात्कारैकसाध्यायामविद्यानिवृत्तौ करणत्वाभावात् कथं विचारणाध्यवसानेति शब्दसंगतिरिति शङ्कनीयम् । न हि तत्र विचारणया अध्यवसानमिति ‘कर्तृकरणे कृता बहुलम्’ इति सूत्रेण तृतीयासमासः समाश्रीयते येन करणत्वप्रतीतिः स्यात् । टीकायां हि षष्ठीसमासो दर्शितः ; स तु साक्षात्कारद्वारकपरम्परासंबन्धेऽप्युपपद्यते ॥

‘श्रोतव्यो मन्तव्यः’ इति श्रुतिः ‘पण्डितो मेधावी गन्धारानेवोपसंपद्येतै-
वमेवेहाचार्यवान्पुरुषो वेद’ इति च पुरुषबुद्धिसाहाय्यमात्मनो दर्शयति ।
न धर्मजिज्ञासायामिव श्रुत्यादय एव प्रमाणं ब्रह्मजिज्ञासायाम् ।
किं तु श्रुत्यादयोऽनुभवादयश्च यथासंभवमिह प्रमाणम्, अनुभवावसा-

भामती ।

मननम् । युक्तिश्च अर्थापत्तिरनुमानं वा । स्यादेतत् । यथा धर्मे न पुरुषबुद्धि-
साहाय्यम्, एवं ब्रह्मण्यपि कस्मान्न भवतीत्यत आह— न धर्मजिज्ञासाया-
मिवेति । श्रुत्यादय इति । श्रुतीतिहासपुराणस्मृतयः प्रमाणम् । अनुभवः
अन्तःकरणवृत्तिभेदो ब्रह्मसाक्षात्कारः, तस्याविद्यानिवृत्तिद्वारेण ब्रह्मस्वरूपावि-
र्भावः प्रमाणफलम् । तच्च फलमिव फलमिति गमयितव्यम् । यद्यपि धर्म-
जिज्ञासायामपि सामग्र्यां प्रत्यक्षादीनां व्यापारः तथापि साक्षान्नास्ति ।
ब्रह्मजिज्ञासायां तु साक्षादनुभवादीनां संभवोऽनुभवार्था च ब्रह्मजिज्ञासेत्याह—
अनुभवावसानत्वात् । ब्रह्मानुभवं ब्रह्मसाक्षात्कारः परमपुरुषार्थः, निर्मृष्ट-
निखिलदुःखपरमानन्दरूपत्वादिति । ननु भवतु ब्रह्मानुभवार्था जिज्ञासा,
तदनुभव एव त्वशक्यः, ब्रह्मणस्तद्विषयत्वायोग्यत्वात् इत्यत आह— भूत-

कल्पतरुः ।

णमात्रं तु संभावयन्तीति कर्तव्यता न मानान्तरमित्यर्थः । भाष्यस्थानुभवशब्दा-
र्थमाह— अन्तःकरणेति । ननु कथं वृत्तिः प्रमाणमिति भाष्ये उक्तं निष्फल-
त्वादित्याशङ्क्य तत्कृताविद्यानिवृत्तिद्वारा स्वरूपाभिव्यक्तिरूपचारात्फलमस्तीत्याह—
तस्येति । धर्मजिज्ञासायां श्रुत्यादय एव प्रमाणमित्ययुक्तं वेदविषयश्रोतप्रत्यक्षाद्यपे-
क्षणादित्याशङ्क्य ज्ञातव्ये धर्मे न साक्षात्कारतदुपयोगियुक्त्यादीनां संभवः, ब्रह्म-
जिज्ञासा तु तत्साक्षात्कारपर्यन्तेत्याह— यद्यपीत्यादिना । न केवलं ब्रह्मजिज्ञासा-
यामनुभवादीनां संभवः किं तु तत्त्वसाक्षात्कारमन्तरेणापरोक्षसंसारभ्रमनिवृत्त्ययोगा-
त्तेन विना न पर्यवसानं चेत्याह— अनुभवार्था चेति । ‘ब्रह्मजिज्ञासायाम्’ इति
सप्तम्यन्तं पदं प्रष्टव्यन्तत्वेन विपरिणम्य ‘अनुभवावसानत्वात् ब्रह्मजिज्ञासायाः’ इति
भाष्यं योज्यम् । अनुभवोऽवसाने समाप्तौ फलत्वेन यस्याः सा तथोक्ता; धर्मजि-
ज्ञासायां त्वनुभवः कारणत्वेनोपक्रमे उपयुक्त इत्यर्थः । इहानुभवः स्वरूपाभिव्यक्तिर्न
वृत्तिः । तत्र हेतुमाह— परमेति । न वृत्तिरनित्यत्वाद्विचारस्य पुष्कलं फलमि-

नत्वान्भूतवस्तुविषयत्वाच्च ब्रह्मज्ञानस्य । कर्तव्ये हि विषये नानुभवा-
पेक्षास्तीति श्रुत्यादीनामेव प्रामाण्यं स्यात्, पुरुषाधीनात्मलाभत्वाच्च
कर्तव्यस्य । कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्यं लौकिकं वैदिकं च
कर्म; यथा अश्वेन गच्छति, पद्भ्याम्, अन्यथा वा, न वा गच्छ-
तीति । तथा 'अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति' 'नातिरात्रे षोडशिनं

भामती ।

वस्तुविषयत्वाच्च ब्रह्मज्ञानस्येति । व्यतिरेकसाक्षात्कारस्य विकल्परूपो वि-
षयविषयिभावः । न त्वेवं धर्मज्ञानमनुभाववसानम्, तदनुभवस्य स्वयमपुरु-
षार्थत्वात्, तदनुष्ठानसाध्यत्वात्पुरुषार्थस्य, अनुष्ठानस्य च विनाप्यनुभवं शाब्द-
ज्ञानमात्रादेव सिद्धेः इत्याह— कर्तव्ये हीत्यादिना । न चायं साक्षात्कार-
विषयतायोग्योऽपि, अवर्तमानत्वात्; अवर्तमानश्चानवस्थितत्वादित्याह—पुरुषा-
धीनेति । पुरुषाधीनत्वमेव लौकिकवैदिककार्याणामाह— कर्तुमकर्तुमिति ।
लौकिकं कार्यमनवस्थितमुदाहरति— यथाश्वेनेति । लौकिकेनोदाहरणेन सह
वैदिकमुदाहरणं समुच्चिनोति— तथातिरात्र इति । कर्तुमकर्तुमित्यस्येदमुदा-

कल्पतरुः ।

त्यर्थः । तदनुभव एव त्वित्यत्र वृत्तिरुक्ता; एवकारेण तु तत्कृतविद्यानिवृत्तिद्वारेण
स्वरूपाभिव्यक्तिरशक्यतरेति सूचितम् । भाष्ये भूतशब्दः परमार्थवचनः । चश-
ब्दः शङ्कानिवृत्त्यर्थः । व्यतिरेकः प्रपञ्चाभावोपलक्षितं स्वरूपम्; तद्विषयसाक्षात्का-
रस्य विकल्परूपो ब्रह्मणा सह विषयविषयिभावरूपः संबन्धोऽस्ति न तु तत्त्वतः ।
उक्तं हीदं प्रथमसूत्रे वृत्तिविषयत्वमपि तथैवोपहितस्य न निरुपाधेरिति, तत्र प्रस्म-
र्तव्यमित्यर्थः । अन्यथा वा कर्तुम् इत्यत्र कर्तुमित्यस्यानुषङ्गो भाष्ये कार्यः, करणा-
पेक्षत्वादन्यथाकरणस्य; उदितहोमः कर्तुं शक्यः अनुदिते त्वन्यथेति तदाह—

परिमलः ।

अन्यथा कर्तुमित्यत्रेति । अकरणप्रतिकोटिनिर्देशकतयोपात्तस्य कर्तुमित्यस्यान्य-
थाकरणप्रतिकोटिनिर्देशार्थमप्यपेक्षितत्वादनुषङ्गः कर्तव्य इत्यर्थः । ननु भाष्ये प्रितिज्ञैवा-
भाति न हेतुरिति न युक्तम्, टीकायां विधिप्रतिषेधाश्रयवन्त इति प्रतिज्ञायां विकल्पो-
त्सर्गापवादाश्वेत्युत्तरभाष्यस्य हेतुपरत्वेन प्रोजितत्वादिति चेत्, उच्य—ते पुरुषस्य स्वात-

गृह्णाति' 'उदिते जुहोति' 'अनुदिते जुहोति' इति । विधिप्रतिषेधाश्च
अत्र अर्थवन्तः स्युः, विकल्पोत्सर्गापवादाश्च । न तु वस्तु 'एवम्,

भामती ।

हरणमुक्तम् । कर्तुमन्यथा वा कर्तुमित्यस्योदाहरणमाह— उदित इति ।
स्यादेतत् । पुरुषस्वातन्त्र्यात् कर्तव्ये विधिप्रतिषेधानामानर्थक्यम्, अतदधी-
नत्वात् पुरुषप्रवृत्तिनिवृत्त्योः इत्यत आह— विधिप्रतिषेधाश्चात्रार्थवन्तः
स्युः । गृह्णातीति विधिः । न गृह्णातीति प्रतिषेधः । उदितानुदितहंमयोर्विधिः
एवं नारास्थिस्पर्शननिषेधो ब्रह्मघ्नश्च तद्वारणविधिः— इत्येवंजातीयका विधिप्रति-
षेधा अर्थवन्तः । कुत इत्यत आह— विकल्पोत्सर्गापवादाश्च । चो हंतौ ।
यस्माद्गृह्णाणप्रहणयोरुदितानुदितहंमयोश्च विरोधात् समुच्चयासंभवे तुल्यबल-
तया च बाध्यबाधकभावाभावे सत्यगत्या विकल्पः । नारास्थिस्पर्शननिषे-
धतद्वारणयोश्च विरुद्धयोरतुल्यबलतया न विकल्पः । किं तु सामान्यशास्त्रस्य
स्पर्शननिषेधस्य धारणविधिविषयेण विशेषशास्त्रेण बाधः । एतदुक्तं भवति—
विधिप्रतिषेधैरेव स तादृशो विषयोऽनागतोत्पाद्यरूप उपनीतः येन पुरुषस्य
विधिनिषेधाधीनप्रवृत्तिनिवृत्त्योरपि स्वातन्त्र्यमिव भवतीति । भूते वस्तुनि तु
नेयमस्ति विधेत्याह— न तु वस्तुत्वेनैवमिति । तदनेन प्रकारविकल्पो

कल्पतरुः ।

कर्तुमिति । भाष्यस्थविध्यादिशब्दानुदाहृतवाक्येषु योजयति— गृह्णातीत्यादिना ।
'नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं सवामा जलमाविशेत्' इति नारास्थिस्पर्शननिषेधः । 'शिरः
कपालध्वजवान्भिक्षाशी कर्म वेदयन् । ब्रह्महा द्वादशाब्दानि मितमुक्शुद्धिमाप्नुयात्'
इति ब्रह्मघ्नः शवशिरसो नारास्थो ध्वजत्वेन धारणविधिः । भाष्ये प्रतिज्ञैव भाति
न हेतुरत आह— एतदुक्तमिति । स्वातन्त्र्येण कर्तुं समर्थोऽपि हिताहितो-
पायत्वमजानन् तद्वोधकविधिनिषेधापेक्ष इत्यर्थः । अन्तःकरणजविकल्पनाद्वैविध्य-

परिमलः ।

न्येण स्वत एव प्रवृत्त्युपपत्तेर्विधिप्रतिषेधानर्थक्यमित्याशङ्कापरिहारार्थत्वेन खल्विदं प्रति-
ज्ञाभाष्यमवतारितम् । तत्र एतदुक्तं भवतीत्यादिटीकाग्रन्थेन वर्ण्यमानम् इष्टोपायतादिप्र-
तिपादनमेव विधिप्रतिषेधार्थवत्त्वे हेतुः न तु विकल्पादिकमित्यभिप्रायेण हेत्वाका-
ङ्क्षायामेतदुक्तमित्यादिकमित्यवतारितम् । विकल्पादिप्रतिपादनं तु विरुद्धयोर्विधि-

नैवम्' 'अस्ति, नास्ति' इति वा विकल्प्यते । विकल्पनास्तु पुरुषबुद्धय-
पेक्षाः । न वस्तुयाथात्म्यज्ञानं पुरुषबुद्धयपेक्षम् । किं तर्हि ? वस्तुतन्त्रमेव
तत् । न हि स्थाणावेकस्मिन् 'स्थाणुर्वा, पुरुषोऽन्यो वा' इति
तत्त्वज्ञानं भवति । तत्र 'पुरुषोऽन्यो वा' इति मिथ्याज्ञानम् । 'स्थाणु-
रेव' इति तत्त्वज्ञानम्, वस्तुतन्त्रत्वात् । एवं भूतवस्तुविषयाणां प्रामाण्यं
वस्तुतन्त्रम् । तत्रैवं सति ब्रह्मज्ञानमपि वस्तुतन्त्रमेव, भूतवस्तुविषय-
त्वात् । ननु भूतवस्तुविषयत्वे ब्रह्मणः प्रमाणान्तरविषयत्वमेवेति वेदा-

भामती ।

निरस्तः । प्रकारिविकल्पं निषेधति— अस्ति नास्तीति । स्यादेतत् । भूतेऽपि
वस्तुनि विकल्पो दृष्टः, यथा 'स्थाणुर्वा पुरुषो वा' इति ; तत्कथं न वस्तु विकल्प्यते
इत्यत आह— विकल्पनास्त्विति । पुरुषबुद्धिः अन्तःकरणं तदपेक्षा विकल्पनाः,
संशयविपर्यासाः । सवासनमनोमात्रयोनयो वा यथा स्वप्ने । सवासनेन्द्रियम-
नोयोनयो वा यथा 'स्थाणुर्वा पुरुषो वा' इति स्थाणौ संशयः, 'पुरुष एव'
इति च विपर्यासः, अन्यशब्देन वस्तुतः स्थाणोरन्यस्य पुरुषस्याभिधानात् । न
तु पुरुषतत्त्वं वा स्थाणुतत्त्वं वापेक्षन्ते, समानधर्मधर्मिदर्शनमात्राधीनजन्मत्वात् ।
तस्मादयथावस्तवो विकल्पना न वस्तु विकल्पयन्ति वा अन्यथयन्ति वेत्यर्थः ।
तत्त्वज्ञानं तु न बुद्धितन्त्रम्, किं तु वस्तुतन्त्रम् ; अतस्ततो वस्तुविनिश्चयो युक्तः,
न तु विकल्पनाभ्य इत्याह— न वस्तुयाथात्म्येति । एवमुक्तेन प्रकारेण भूत-
वस्तुविषयाणां ज्ञानानां प्रामाण्यस्य वस्तुतन्त्रतां प्रसाध्य ब्रह्मज्ञानस्य वस्तुतन्त्र-
तामाह— तत्रैवं सतीति । अत्र चांदयति— ननु भूतेति । यत्किञ्च भूतार्थं
वाक्यं तत्प्रमाणान्तरगोचरार्थतयानुवादकं दृष्टम्, यथा— नद्यास्तीरे फलानि स-

कल्पतरुः ।

- माह— सवासनेति । जाग्रद्वासनावसितं मन एव स्वप्नकारणम्, जाग्रत्संशयवि-
- पर्यायाः संस्कारसहितान्तर्बहिःकरणजा इत्यर्थः । यथावस्तुत्वं वस्तुबुद्धिसारित्वं
यासां नास्ति तास्तथोक्ताः । न वस्त्विति । संशया न विकल्पयन्ति विपर्यया
- नान्यथयन्तीत्यर्थः । खानि इन्द्रियाणि व्यतृणद्धिसितवान् पराङ् पश्यति लोकः ।

न्तवाक्यविचारणा अनर्थिकैव प्राप्ता ; न, इन्द्रियाविषयत्वेन संबन्धा-
ग्रहणात् । स्वभावतो विषयविषयाणीन्द्रियाणि, न ब्रह्मविषयाणि ।
सति हीन्द्रियविषयत्वे ब्रह्मणः, इदं ब्रह्मणा संबद्धं कार्यमिति गृह्येत ।

भामती ।

न्तीति । तथा च वेदान्ताः । तस्मात् भूतार्थतया प्रमाणान्तरदृष्टमेवार्थमनुवदेयुः ।
उक्तं च ब्रह्मणि जगज्जन्मादिहेतुकमनुमानं प्रमाणान्तरम् । एवं च मौलिकं
तदेव परीक्षणीयम्, न तु वेदान्तवाक्यानि तदधीनसत्यत्वानीति कथं वेदान्त-
वाक्यप्रथनार्थता सूत्राणामित्यर्थः । परिहरति— न, इन्द्रियाविषयत्वेनेति ।
कस्मात्पुनर्नेन्द्रियविषयत्वं प्रतीच इत्यत आह— स्वभावत इति । अत एव
श्रुतिः— ‘पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन्’
इति । सति हीन्द्रियेति प्रत्यगात्मनस्त्वविषयत्वमुपपादितम् । यथा च
सामान्यतो दृष्टमप्यनुमानं ब्रह्मणि न प्रवर्तते तथोपरिष्ठान्निपुणतरमुपपादयि-
ष्यामः । उपपादितं चेत्तदस्माभिर्विस्तरेण न्यायकणिकायाम् । न च भूतार्थतामा-

कल्पतरुः ।

प्रत्यगात्मनस्त्वविषयत्वमिति अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रमिद्धेरित्यत्रेति । उपरि-
ष्ठान् तर्कपादे । उपपादितं चेति । ‘विमत धीमत्कृतं कार्यत्वात्’ इत्यनुमानान्नेश्वर-
सिद्धिः । जीवकर्तृकत्वेन सिद्धसाधनादुपकरणार्थमिदं कर्तृकत्वसाधनं कतिपयतद-

परिमलः ।

प्रतिषेधयोर्विध्योर्वा कथमिष्टोपायताप्रतिपादकत्वमित्याशङ्कायां विकल्पेनोत्सर्गापवादरूपेण
वेति हेतूपपादनार्थमित्यभिप्रेत्य टीकाया तदपि हेतुपरत्वेन योजितम् । प्रत्यगात्मन-
स्त्वविषयत्वमिति । ननु ‘पराञ्चि खानि—’ इति मन्त्रमुदाहृत्य प्रत्यगात्मन इन्द्रिया-
विषयत्वोक्तिरयुक्ता, ‘कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत् आवृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्’ इति
तन्मन्त्रोत्तरार्थ एव तस्य विद्वदिन्द्रियग्राह्यताया उक्तत्वादिति चेत् ; सत्यम्, तत्र श्रव-
णादिवासितेन्द्रियग्राह्यत्वोक्तावपि शब्दमनपेक्ष्य स्वातन्त्र्येणेन्द्रियग्राह्यत्वस्य प्रत्याख्याने
विरोधाभावात् । अपरोक्षत्वाच्चेति । प्रदेशोपलक्षणमेतत् । ‘अस्मत्प्रत्ययविषयत्वात्’
इति भाष्यव्याख्यानावसरं जीवभावोपाधुपहितरूपेण विषयत्वोक्त्या स्वरूपेणाविषयत्वमुप-
पादितमित्यर्थः । जीवकर्तृकत्वेन सिद्धसाधनाविति । अतिविचित्ररचनस्यापि प्रपञ्चस्य

भामती ।

त्रेणानुवादतेत्युपरिष्ठादुपपादयिष्यामः । तस्मात्सर्वमवदातम् । श्रुतिश्च 'यतो वा' इति जन्म दर्शयति, 'येन जातानि जीवन्ति' इति जीवनं स्थितिम्,

कल्पतरुः ।

भिज्जतायां सर्वज्जतासिद्धेः । सर्वतदभिज्जकर्तृकत्वे सपक्षस्य साध्यहीनत्वात् । कुम्भं निर्मित्सवतः कुम्भकारस्य चैत्रक्रय्योऽयमित्यनवबोधात् । साधारणेऽपि सिद्धसाधन-
त्वान्मनःसंयोगहीनस्य चोपलब्धेरभावादमनस्कस्याप्यैश्वर्यादुपलब्धिसंभवे तत एव
विनैवोपलब्ध्या जगन्निर्माणसंभवेनोपलब्धिमन्कर्तृकत्वस्यैव विलोपेन वृद्धिं गृह्यतो
मूलच्छेदादित्यादि न्यायकणिकायां व्युदपादीति । उपरिष्ठात् समन्वयसूत्रे । जन्मा-
दिसूत्रेण 'यतो वा' इत्यादिवाक्यं लक्ष्यमिति भाष्ये उक्तं तदर्थं श्रुतिसूत्रयोरर्थप्रत्य-
भिज्ञां दर्शयति— श्रुतिरिति ॥

परिमलः ।

बहुविधापरिमितगोपुरप्रासादमण्डपमहातटाकादियुक्तस्य महतो नगरस्येव क्रमेण युगपद्वा
सभूतैरसर्वज्ञासर्वशक्तैरपि विश्वामित्रादिवदुपचितपुण्यवश्लब्धतत्तदेकदेशसृष्टिसामर्थ्य-
शालिभिर्बहुभिर्जीवैर्निर्मितत्वमुपपद्यते, 'धर्मिकल्पनातो वर धर्मकल्पना' इति न्यायात् ।
अतोऽनुमानस्य तद्विषयत्वापपत्तेर्न क्लृप्तजीवातिरिक्तसर्वज्ञसर्वशक्तिकैककवन्तरसिद्धिरि-
त्यर्थः । ननुपकरणाद्यभिज्ञकर्तृकत्व साध्यत इति नार्थान्तरमित्याशङ्क्य यत्किञ्चिद्यावद्वि-
कल्पेन प्रागुक्तमर्थान्तरं दृष्टान्तस्य साध्यैककत्वस्य वा स्यात् यावदिति यत्किञ्चिदिति वा
विशेषाविवक्षायामप्यर्थान्तरं स्यादित्याह— उपकरणेत्यादिना । अनुमानस्यातिरिक्तेश्व-
रासाधकत्वमुक्त्वा तत्साधकत्वे बाधकमप्याह— मनःसंयोगेति । धीमत्कर्तृकत्वसाध्य-
सिद्ध्या सिद्धयन्ती धीर्नित्या अभ्युपगम्यते अनित्या वा? नायः, त्वन्मते कार्यत्वे धीमत्क-
र्तृकत्वव्याप्तिवत् ज्ञानत्वे जन्यत्वव्याप्तेरप्यप्रतिक्षेप्यतया तद्विशेषेण ज्ञाननित्यत्वासिद्धेः ।
न द्वितीयः, क्लृप्तकारणं मनःसंयोगादिकं विना ज्ञानोत्पत्त्यसम्भवात् । तद्विनाप्यैश्वर्य-
वशात् ज्ञानोत्पत्त्यभ्युपगमे तत एव ज्ञानं विनापि स्रष्टृत्वसंभवेन त्वदभिमतसाध्यासि-
द्धिप्रसङ्गादित्यर्थः । ननु कार्येण च कारणं किञ्चिदस्तीत्यनुमितमिति पूर्वग्रन्थे युक्त्या
कर्तृमात्रनिश्चयः तदेकत्वसर्वश्यादिषु संभावनेत्युक्तम्, तदनन्तरं कारणस्य सर्वशत्वादि-
सिद्धौ युक्तिः शब्दमुपजीवति न स्वतन्त्रा कारणमात्रं तु संभावयन्तीति कर्तृव्यतेति
ग्रन्थेनानुमानं कर्तृसंभावनामेव जनयति न निश्चयं तदेकत्वसर्वश्यादौ संभावनामपि
न जनयति किं तु तदंशे शब्दोपजीवनमेवेत्युक्तम् ; इदानीमीश्वरानुमानस्यार्थान्तर्बाध-

कार्यमात्रमेव तु गृह्यमाणं किं ब्रह्मणा संबद्धम्, किमन्येन केन-
चिद्वा संबद्धम्, इति न शक्यं निश्चेतुम् । तस्माज्जन्मादिसूत्रं नानु-
मानोपन्यासार्थम् । किं तर्हि? वेदान्तवाक्यप्रदर्शनार्थम् । किं पुनस्त-
द्देवान्तवाक्यं यत् सूत्रेणेह लिलक्षयिषितम्? ‘भृगुर्वै वारुणिः । वरुणं
पितरमुपससार । अधीहि भगवो ब्रह्मेति’ इत्युपक्रम्याह— ‘यतो
वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्यधि-
संविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति ।’ तस्य च निर्णयवाक्यम्—

भामती ।

‘यत्प्रयन्ति—’ इति तत्रैव लयम् । तस्य च निर्णयवाक्यम् । अत्र च

कल्पतरुः ।

अत्र स्वरूपलक्षणपरत्वं सूत्रस्य दर्शयितुं तस्य चेति भाष्यम् ; तद्व्याचष्टे—
अत्र चेति । जगद्विशेषणैः पूर्वं निर्णयेऽपि श्रुतित इह निर्णीयते । कारणं

परिमलः ।

योरुद्भावेनेन संभावनामपि यथा नोत्पादयेत् तथोपपादितम् ; सर्वमिदं पूर्वापर-
विरुद्धमिति चेत् ; उच्यते— ‘विमतं धीमत्कर्तृपूर्वकम्’ इत्याद्यनुमानं सर्वथा कर्तृसाधकं
न भवतीति नेह प्रतिक्षिप्तम्, किं तु संप्रतिपन्नजीवातिरिक्तकर्तृसाधकं न भवतीति ।
एवमिह सर्वथैवाप्रतिक्षिप्तमनुमानं न कर्तृनिश्चायकम्, किं तु तत्संभावनामात्रजनकमिति
कारणमात्रं तु संभावयन्तीति ग्रन्थेनोक्तम् ॥

तस्यायमाशयः— कार्यत्वलिङ्गकानुमानं कर्तृसामान्यमपि न निर्धारयितुमीष्टे ।
यथा दानपतनयोः संप्रदानापादानकारकापेक्षत्वेऽपि न कार्यान्तराणां तदपेक्षा ; एवं
घटादीनां कर्त्रापेक्षत्वेऽपि अङ्कुरादीनां मा भूत्तदपेक्षेत्यप्रयोजकत्वशङ्कया घटतृणादिषु
कृताकृतव्यवहारोपोद्बलितया व्याप्तिशैथिल्यात् ; किं तु तन्मात्रं संभावयति, संप्रदाना-
पादानयोरिव च कर्तुः कार्यान्तरेषु दृष्टव्यभिचाराभावात् घटपटादिषु भूयः सकर्तृकत्व-
दर्शनाच्च ; कर्त्रेकत्वादौ तु युक्तिः संभावनामात्रमपि न जनयति क्लृप्तानेकजीवकर्तृ-
कत्वोपपत्तेरिति ; अतो नानयोर्ग्रन्थयोः परस्परविरोधः । कार्येण च कारणं किंचिदस्यनु-
मितमित्यादिग्रन्थस्तु प्रौढिवादेन प्रवृत्त इति न किंचिदवद्यम् ॥

कल्पतरुः ।

ब्रह्मानूद्य वाक्येनानन्दत्वविधानात्स्वरूपलक्षणसिद्धिः ; आनन्दः सत्यादेरुपलक्षणम् । नन्वानन्दादेर्भेदे न ब्रह्मलक्षणत्वम् ; अभेदे वाक्यार्थासिद्धिः ; गुणभूतपदार्थ-विशिष्टः प्रधानपदार्थो हि वाक्यार्थः ; अत्रोच्यते— यत्र पदार्थः प्रमितः तत्र स इतरपदार्थविशिष्टः प्रतिपाद्यः । यस्त्वज्ञातः स नान्यैः शक्यो विशेष्यमिति स एव वाक्येन प्रमेयः । अप्रमिते चैतस्मिन् वाक्यस्य समाप्तेर्न विशिष्टपरत्वम् ।

परिमलः ।

ननु— प्रधानादिसंशये निर्णयवाक्यमिति टीकाग्रन्थो न युक्तः, भाष्ये ‘अस्य जगतो नामरूपाभ्यां व्याकृतस्य’ इत्यादिना जगतः कानिचिद्विशेषणान्युक्त्वा ‘न च यथोक्तविशेषणस्य जगतः’ इत्याद्युत्तरग्रन्थेन जगत्कारणस्य प्रधानादिविलक्षणेऽश्वरूपत्व-समर्थनेन संशयाभावादित्याशङ्क्याह— जगद्विशेषणैरिति । निर्णयेऽपीत्यपिशब्देन ब्रह्मनिर्णये श्रुत्येकशरणानामस्माकं युक्त्या वस्तुतो निर्णयो न भवति अतः प्रधानादिसं-शय इति । ननु प्रसिद्धस्यैवानुवाद्यतया लोकप्रसिद्धं लौकिकानन्दमनूय तस्य जगज्जन्मादि-कारणत्वविधायकम् ‘आनन्दादयेव—’ इति वाक्यमिति प्रतिभाति ; तथा सति लौकिका-नन्दस्यैव जगज्जन्मादिष्वदृष्टादिवत् कारणान्तरत्वमुक्तं स्यात् न तेनानन्दरूपता ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणं सिध्येदित्याशङ्क्याह— कारणं ब्रह्मेति । कल्पनीयोपस्थितिकलौकिकानन्द-प्रसिद्धयपेक्षया क्लृप्तोपस्थितिकपूर्वप्रस्तुतजन्मादिकारणप्रसिद्धिः शीघ्रतर इति तथा जगज्ज-न्मादिकारणं ब्रह्मानूद्य तस्यानन्दरूपत्वविधायकमिदं वाक्यमिति भावः । सत्यादेरपीति । ‘आनन्दादयः प्रधानस्य’ इत्यधिकरणसिद्धम् ‘सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म’ इति प्रदेशान्तरा-म्नातलक्षणगतसत्यज्ञानाद्युपसंहारमभिप्रेत्योपलक्षणत्वेक्तिः । नन्विति । सत्यज्ञानादीनां ब्रह्मस्वरूपात् परस्परस्माच्च भेदे सच्चिदानन्दरूपत्वं ब्रह्मलक्षणं न सिध्येत् । अभेदे वाक्या-र्थो न सिध्येत्, तस्यानेकपदार्थवैशिष्ट्यरूपत्वनियमादित्यर्थः । अभेदपक्षमालम्ब्योक्तनि-यमासिद्ध्या परिहरति— अत्रोच्यत इति । यस्त्वज्ञात इति । तथा चाज्ञाते ब्रह्मपदार्थे एव वाक्यस्य पर्यवसानात् पुनर्न विशिष्टपरत्वमित्यर्थः । नन्वज्ञातत्वं ब्रह्मणोऽसिद्धम्, स्वरूपलक्षणवाक्ये ब्रह्मानूद्य तस्यानन्दत्वविधानमित्यनुपदमेवोक्तत्वात् । न ह्यज्ञातमनु-वाद्यम् ; अत एव न विशिष्टपरत्वमित्येतदप्यसिद्धं विधेयानुवाद्यविभागे सति तत्सं-सर्गविषयत्वावश्यभावादिति चेत् ; उच्यते— ‘अधीहि भगवो ब्रह्म’ इति ‘प्रश्नसमये ब्रह्मप्रातिपदिकार्थतया ‘यतो वा’ इत्यादिवाक्यश्रवणानन्तरं जगज्जन्मादिकारणतया च भृगुणा ज्ञातमपि ब्रह्म प्रधानपरमाण्वादिव्यावृत्तेन स्वरूपेण न निर्धारितमित्यज्ञातम्, जगत्का-

कल्पतरुः ।

यथा प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति, प्रकर्षप्रकाशद्वारा चन्द्रलक्षणात्; न तद्वैशिष्ट्यम्, मानान्तरादेव तत्सिद्धेः । उपायस्तु वैशिष्ट्यम् अखण्डचन्द्रसिद्धौ । तच्चाविरोधाच्चन्द्रे-

परिमलः ।

रणत्वेन तदनुवादेऽपि नानुवाद्यसमर्गस्य वाक्यार्थानुप्रवेशः; किं तु वायुश्लेषिष्ठत्वादेरर्थवादानूदितस्य तत्समर्पकार्थवादिकपदसंघातलक्षणीयविधिववाक्यार्थान्वयिस्तुतिद्वारतयेव 'यत इमानि भूतानि जायन्ते' इत्यादिपदसंघातलक्षणीयकारणत्वाश्रयवस्तूपस्थितिद्वारतया प्रथमावगतिमात्रम् । न चानुवाद्यस्य जगत्कारणत्वस्य वाक्यार्थान्वयसंभवं तत्समर्पकपदसंघातस्य 'पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपति' इत्यत्र पुरोडाशकपालशब्दस्येवाधिष्ठानलक्षणा न युक्तं वाच्यम्, ब्रह्मप्रातिपदिकार्थमात्रस्य बुभुत्सितत्वेनाबुभुत्सितस्य कारणत्वस्यापि वाक्यार्थानुप्रवेशे कल्पकाभावात् । तदेतदनुपदमेव प्रकृष्टप्रकाशदृष्टान्तविवरणे स्फुटीकरिष्यते । यथा प्रकृष्टप्रकाश इति । 'कश्चन्द्रः' इति प्रश्नोत्तरे 'प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्रः' इति वाक्ये प्रकृष्टप्रकाशशब्दौ प्रकर्षप्रकाशत्वरूपस्वार्थबोधनद्वारा तदाश्रयं बुभुत्सितं वस्तु-तश्चन्द्ररूप व्यक्तिविशेष लक्ष्यतः इति तत्र प्रकर्षप्रकाशत्ववैशिष्ट्यं न वाक्यार्थज्ञानानुप्रविष्टमित्यर्थः । ननु प्रश्नोत्तरे बुभुत्सितं वक्तव्यमित्येव नियमः न त्वबुभुत्सितं न वक्तव्यमित्यपि, अबुभुत्सितस्यापि बुभुत्सितग्रहणोपायस्य सहवचनोपपत्तेः । 'काञ्च्याः को मार्गः' इति प्रश्ने मार्गग्रहणोपायतया तत्तत्प्रदेशस्थितगिरिनदीकाननादिसद्भावस्यापि सहवचनदर्शनादित्याशङ्क्याह— मानान्तरादिति । मानान्तरासिद्धौ गिरिनद्यादिमार्गग्रहणोपायो वाक्यार्थेऽनुप्रविशतु नाम, मानान्तरासिद्धस्य तु न तदनुप्रवेशः कल्पनीय इत्यर्थः । नन्वेव सति मानान्तरोपस्थितस्यैव प्रकर्षस्य प्रकाशत्वस्य च बुभुत्सितचन्द्रव्यक्तिग्रहणोपायत्वसंभवात् तदुपादानं व्यर्थमित्याशङ्क्याह— उपायस्त्विति । उपात्तमेव प्रकृष्टत्वं प्रकाशत्वं च व्यक्तिविशेषनिर्धारणोपयोगि भवति नानुपात्तम् । न हि 'चन्द्रः' इत्येवोत्तरेण 'प्रकृष्टप्रकाशत्वाश्रयव्यक्तिविशेषश्चन्द्रः' इति निर्धारणं निष्पद्यते । नन्वेवं सति प्रकृष्टप्रकाशत्ववैशिष्ट्यमपि वाक्येन बोधनीयमापतति; न हि तदबोधने तदाश्रयव्यक्तिविशेषश्चन्द्र इति निर्धारणा भवतीति चेत्; उच्यते— 'कुलं घोषः' इति प्रश्नोत्तरे घोषवासयोग्यनिबिडाधारप्रतिपादनार्थं प्रवृत्ते गङ्गायां घोष इति वाक्ये गङ्गापदं स्वार्थोपस्थापनद्वारा वस्तुतः स्वार्थसंबन्धिवुभुत्सितनिबिडाधाररूपं तीरं लक्षयतीति न तीरे प्रवाहविशेषसंबन्धित्वमपि वाक्ये बोध्यम् । न च तदपि वाक्येन बोध्यमेव तीरत्वमात्रेण बोधने तीरव्यक्तिविशेषनिर्धारणासिद्धेरिति वाच्यम्, गङ्गापद-

कल्पतरुः ।

ऽनुज्ञायते । सत्यादिवाक्ये त्वनन्तादिपदैर्बाध्यते वैशिष्ट्यम् । एवं च, अविशिष्टमपर्यायानेकशब्दप्रकाशितम् । एक वेदान्तनिष्णाता अखण्डं प्रतिपेदिरे ॥

ननु चन्द्रलक्षणमिदम्, ततः 'चन्द्र इतरस्माद्विद्यते चन्द्रशब्देन व्यवहर्तव्यो वा प्रकृष्टप्रकाशत्वाद्व्यतिरेकेण तमावत्' इति व्यावृत्तिविशिष्टस्य वाच्यत्वविशिष्टस्य वा वाक्येन प्रतिपाद्यत्वमिति; तन्न, अप्रमिते चन्द्रे व्यावृत्तेरनवबोधात् । प्रमितेऽपि प्रमाणान्तरात् प्रमितर्लक्षणवाक्याद्वा? प्रथमे सामान्यतः प्रमितिर्विशेषतो वा?

परिमलः ।

लक्ष्यत्वं तदर्थासंबन्धिनस्तीरान्तरस्य न संभवतीति तल्लक्ष्यत्वानुपपत्त्या अर्थात् तीर-विशेषलाभोपपत्त्या तल्लाभार्थं मुख्यार्थसंबन्धित्वस्य लक्षणीयकोट्यनुपवेशकल्पनायोगात् यश्चार्थार्थो न स चोदनार्थः इति न्यायात् । एवमिहापि द्रष्टव्यम् । अनुज्ञायत इति । न प्रतिक्षिप्यत इत्यर्थः; न तु वाक्यार्थानुपवेशित्वेनानुज्ञायत इति तदननुपवेशस्य समर्पितत्वात् ॥

एवमुक्तां प्रक्रियामाश्रित्य स्वाभिमतं लौकिकवैदिकानां लक्षणवाक्यानामभेद-परवाक्यानां चाखण्डार्थत्वं निर्धारयितुमर्थगतमखण्डत्वं लक्षयति— एवं चेति । अविशिष्टमिति । समभिव्याहृतपदान्तरार्थसंसृष्टमित्यर्थः । अतः 'प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्रः' इत्यत्र बोध्यस्य चन्द्रस्य पदार्थैकदेशेन चन्द्रत्वेन वैशिष्ट्येऽपि नासंभवः । न च तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थेष्वभेदरूपः संसर्गोऽस्तीत्यसंभवः शङ्कनीयः, सवन्धस्य द्विष्ट्वानियमेनाभेदस्य संसर्गत्वाभावात् । 'कोकिलः पिकः' इत्यादिपर्यायानेकशब्दप्रकाशिते वाक्यार्थत्वाभावादलक्ष्येऽतिव्यातिवारणार्थम् अपर्यायेति विशेषणम् । अविशिष्टमित्यनेनार्थलब्धस्यैक्यस्य स्पष्टीकरणार्थम् एकमिति । पदार्थभेदे तदुभयसंसर्गस्य वाक्यार्थत्वावश्यभावेनाविशिष्टत्वासंभवात् । एवम् 'अपर्यायानेकशब्दप्रकाशितमविशिष्टमखण्डम्' इत्यखण्डलक्षणोक्त्या 'समभिव्याहृतपदान्तरार्थसंसर्गागोचरप्रमितिजनक वाक्यमखण्डार्थम्' इत्यखण्डार्थलक्षण सूचितं भवतीति द्रष्टव्यम् । दृष्टान्तासिद्धिमाशङ्कते— नन्विति । 'व्यावृत्तिर्व्यवहारो वा लक्षणार्थः' इति नैयायिकाः । तथा च 'प्रकृष्टप्रकाशः' इति हेतुगर्भे विशेषणम् 'चन्द्रः' इति च हेत्वाश्रयभूतायाश्चन्द्रव्यक्तेरितरव्यावृत्तिचन्द्रशब्दवाच्यत्वान्यतरसाध्यवैशिष्ट्यपरमिति नाखण्डार्थेत्यर्थः । स्यादेतत् । मा भूत् चन्द्रव्यक्तौ तदितरव्यावृत्तेः साध्यता, ज्योतिर्मण्डलमध्ये प्रकृष्टप्रकाशरूपेण तां गृह्णता प्रत्यक्षेण तस्यां नक्षत्रादिव्यावृत्तेरपि ग्रहणात्; चन्द्रशब्दवाच्यत्वस्य तु स्यात्; 'इयं

कल्पतरुः ।

नाग्रिमः, सामान्यस्यैव व्यावृत्तिसिद्धौ चन्द्रस्य तदसिद्धिप्रसङ्गात् । न चरमः, विशेषप्राहिप्रमाणादेव व्यावृत्तिसिद्धौ लक्षणवैफल्यात् । न द्वितीयः, लक्षणवाक्याच्चन्द्रप्रमितौ तस्य तत्रैव पर्यवसाने व्यावृत्तिपरत्वानुपपत्तेः । न च चन्द्रशब्दवाच्यत्वं साध्यते, अचन्द्रे चन्द्रशब्दवाच्यत्वसाधने व्याघातात् । अथ चन्द्रत्वमप्यभिप्रेत्य चन्द्रशब्दवाच्यत्वं साध्यते तर्हि चन्द्रत्वमेव साध्यतामवस्थापेक्षितत्वात्, कृतमश्रुतवाच्यत्वकल्पनया । तस्मात्प्रकृष्टत्वे सति प्रकाशत्वमज्ञातचन्द्रज्ञापकम् । अर्थास्तु व्यावृत्त्यादिसिद्धिः । एवं चैतदपास्तम् एकेन पदेन यावदुक्तं तावतोऽपरेणाभिधाने पर्यायत्वमधिकाभिधाने च विशिष्टवाक्यार्थत्वापत्तिरिति । वाच्यार्थनानात्वस्येष्टत्वा-

परिमलः ।

व्यक्तिश्चन्द्रशब्दवाच्या ' इति प्रागनवगतत्वात् अवगतौ वा लक्षणे वाक्यानपेक्षणादित्याशङ्क्याह— न चेति । चन्द्रत्वजातिरहिते तत्साध्यते तद्वति वा ? नाद्य इत्याह— अचन्द्रे इति । व्याघातादिति । शब्दप्रवृत्तिनिमित्तरहितस्य तद्वाच्यत्वायोगादित्यर्थः । द्वितीये 'अयं चन्द्रः' इति चन्द्रत्वेन निश्चितायां व्यक्तौ तत्साध्यते, उतानेनैव वाक्येन चन्द्रत्वावगमनपूर्वकं तत्साध्यते ? नाद्यः, 'चन्द्रत्वविशिष्टः चन्द्रशब्दवाच्यः अयं चन्द्रत्वविशिष्टः' इत्यवगच्छतस्तत्र चन्द्रशब्दवाच्यत्वनिर्णयार्थमुपदेशानपेक्षणात् । न हि 'गोसदृशो गवयः अयं च गोसदृशः' इति जानतस्तत्र गवयशब्दवाच्यत्वनिश्चयार्थमुपदेशापेक्षा दृश्यते । न द्वितीय इत्याह— अथ चन्द्रत्वमिति । अज्ञातचन्द्रज्ञापकमिति । यद्यपि प्रकृष्टप्रकाशव्यक्तिरेव चन्द्रः स च ज्ञात एव ; न च चन्द्रत्वेनाज्ञानं विवक्षितं व्यक्तिमानवित्तिवेद्यस्य तस्यापि सप्रकारके व्यक्तिज्ञाने प्रकारत्वेन विषयतावश्यंभावात् ; तथापि चन्द्रत्ववैशिष्ट्यांशे सत्तानिश्चयरूपज्ञानाभावो विवक्षितः ; अनभ्यासदशापन्नजलादिज्ञानवत् यतो न तदंशे सत्तानिश्चयरूपम् अत एवोपदेशानन्तरमेव तन्निश्चयः । अन्यथोपदेशवैयर्थ्यं स्यात्, विषयान्तरासंभवात् । यद्वा जातेर्नास्ति व्यक्तिमानवित्तिवेद्यत्वनियमः, सुवर्णकरकादिषु गृह्यमाणेष्वपि तेजस्त्वजलत्वपृथिवीत्वादिसंशयदर्शनात् । किं तु यद्वयञ्जकतया यदवगतं तस्यास्तत्समानवित्तिवेद्यत्वनियमः । न च उच्यतेर्मण्डलमध्यवर्तिप्रकर्षविशेषयुक्तप्रकाशत्वं चन्द्रत्वव्यञ्जकमिति प्रागुपदेशात् ज्ञातम् ; अतो युज्यत एवाज्ञातचन्द्रत्वज्ञापकत्वं प्रकृष्टप्रकाशवाक्यस्य । अर्थास्त्विति । अप्रकृष्टप्रकाशनश्चत्रादिव्यावृत्तेः प्रत्यक्षतः सिद्धावप्यचन्द्रव्यावृत्तेश्चन्द्रशब्दवाच्यत्वस्य चार्थास्तिद्विरित्यर्थः । ननु वाच्यनानात्वे लक्ष्यस्यापि नानात्वं स्यादित्याशङ्क्याह—

कल्पतरुः ।

लक्ष्यस्य चैकत्वात् । न हि चन्द्रद्वयमस्ति । न हि लक्षणस्य विशिष्टत्वाल्लक्ष्यं विशिष्टं स्यात् । मा भूत्सामान्यवत्त्वे सति अस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वं विशिष्टमित्यनित्यत्वमपि विशिष्टम् । तर्हि अनित्यत्वस्येव लक्षणानात्मकत्वाल्लक्ष्यस्य ब्रह्मणः सत्याद्यात्मकत्वं न स्यादिति चेत्, नैतदस्ति; यतः सत्तादीनां हि जातीनां व्यक्तीनां तात्पर्यदर्शनात् । लक्ष्यव्यक्तिरपि ब्रह्म सत्तादि न जहाति नः ॥ इह हि कल्पितभेदव्यक्त्याश्रितैः सामान्यैः या व्यक्तयो लक्ष्यन्ते तास्तद्रूपत्वं न जहति तरङ्गचन्द्रानुगतचन्द्रत्वेन लक्ष्यचन्द्रव्यक्तिरिव चन्द्रात्मत्वम्; एवं ब्रह्मापि मायाकार्यकुम्भादिकल्पितव्यक्त्यनुगतसत्तया लक्ष्यमाणं सत्त्वं न हास्यति । तथा ज्ञानत्वानन्दत्वाभ्यामप्यन्तःकरणवृत्त्युपधानलब्धभेदचिदानन्दविशेषानुगताभ्यां लक्ष्यमाणचिदानन्दव्यक्त्योरपि योज्यम् । यथा च सद्भेद औपाधिक एवं सज्ज्ञानानन्दभेदोऽपि, सत्त्वरहितज्ञाना-

परिमलः ।

न हि चन्द्रद्वयमस्तीति । प्रकृष्टप्रकाशशब्दवाच्यनानात्वेऽपि तल्लक्ष्यचन्द्रव्यक्तिनानात्वं नास्तीत्यर्थः । मा भूदिति । यद्यपि ध्वंसप्रागभावाभ्यामन्यतरप्रतियोगित्वरूपमनित्यत्वं ध्वंसेन प्रागभावेन वा विशिष्टमेव, तथाप्यस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वं सामान्यवत्त्वेनेव समानाधिकरणविशेषणेन विशिष्टं न भवतीत्यत्र तात्पर्यम् । 'सुवर्णं तेजः जलपृथिव्यन्यत्वे सति रूपवत्त्वात्' इत्याद्युदाहरणान्तरमिह द्रष्टव्यम् । अनित्यत्वतज्ज्ञापकदृष्टान्तेनैव दोषान्तरमाशङ्कते— तर्हीति । सत्याद्यात्मकत्वं न स्यादिति । सत्ताजात्यादितादात्म्यापन्नं हि घटादिकं सदाद्यात्मकमिष्यत इति भावः । सत्तादि न जहातीति । सदाद्यात्मकं भवतीत्यर्थः । ननु घटादिविषयेषु सत्तादिजातीनां व्यक्तीनां तात्पर्यदर्शनमस्तु; ततः किमायातं ब्रह्मणः सदात्मकत्वादिसिद्धावित्याशङ्क्य श्लोकं व्याचष्टे— इह कल्पितभेदेति । प्रतिज्ञातमर्थं क्वचिदुदाहरणं प्रदर्शयन्नेव तन्न्यायं प्रकृते योजयति— तरङ्गेति । वस्तुतश्चन्द्रस्यैकत्वेऽपि तरङ्गोपाधिकल्पितभेदा बहवश्चन्द्राः सन्तीति अस्ति तावदनुगतं चन्द्रत्वसामान्यम्; तद्वाचिनश्चन्द्रशब्दस्य यदा भेदकल्पनाधिष्ठाने बिम्बचन्द्रे प्रयोगः तदा तद्वाच्यचन्द्रत्वसामान्यलक्ष्या भवति सा चन्द्रव्यक्तिः, सा च चन्द्रात्मत्वं न जहातीति दृष्टम्; तथेहापि मायाकल्पितभेदघटपटानुगतसत्तासामान्यवाचिनः सच्चिदशब्दस्य सद्भेदकल्पनाधिष्ठाने ब्रह्मणि प्रयोगे सति तद्वाच्येन सत्तासामान्येन लक्ष्यं ब्रह्म सदात्मत्वं न जहातीत्यर्थः । ननु सच्चिदानन्दशब्दवाच्यसत्तादिसामान्यलक्ष्यव्यक्तीनां भेदादपर्यायानेकशब्दपर्यवसानास्पदं ब्रह्म न सिध्येत्; अत आह— यथा चेति ।

‘आनन्दाद्वयेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि

भामती ।

प्रधानादिविषयत्वसंशये निर्णयवाक्यम्— आनन्दाद्वयेव इति । एतदुक्तं भवति—

कल्पतरुः ।

नन्दयोः शून्यत्वप्रसङ्गात् बोधात्मत्वरहितस्य सतश्च भानाभावप्रसङ्गात् दृश्यत्वे कल्पितत्वेन सत्त्वायोगात् सद्बोधात्मकसाक्षिणश्च परमप्रेमास्पदत्वेनानन्दस्वाभाव्यावगमादिति । तथा च कल्पितभेदसामान्यतदपेक्षव्यक्त्याकारबाधेन सत्यज्ञानानन्दात्मकं ब्रह्म निश्चीयते । प्रयोगोऽपि— ‘सत्यादिवाक्यं विशिष्टार्थपरत्वरहितम्, लक्षणवाक्यत्वात् प्रकृष्टप्रकाशादिवाक्यवत्’ इति । तथा, उपाधिभेदभिन्नोऽर्थो येनैकः प्रतिपाद्यते । तदपि स्यादखण्डार्थं महत्त्वं कुम्भखं यथा ॥ निरंशस्य हि जीवस्याणुत्वमनन्तत्वं वा स्यात्; तत्र नाणुत्वम्, सकलदेहव्याप्याह्लादानुपलम्भप्रसङ्गात्; विमोक्ष नभोवत् द्रव्यत्वावान्तरजात्यनाधारस्येश्वराद्वेदायोगात् । तस्मादनन्तब्रह्मात्मनोऽस्य परिच्छेद औपाधिकः । श्रूयते च जीवस्य परस्मादौपाधिको भेदः— ‘यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा त्रिवस्त्रानपो भिन्ना बहुधैकोऽनुगच्छन् । उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा’ इति । नन्वेवंभूतस्य ब्रह्मणः कथं जगद्योनित्वम्? अत आह— एतदिति ॥

परिमलः ।

व्यक्त्याकारो व्यक्तिभेदः । विशिष्टार्थपरत्वरहितमिति । पदान्तरार्थसंस्पृष्टार्थपरत्वरहितमित्यर्थः । एवं तत्पदार्थविषयावान्तरवाक्यानामखण्डार्थत्वं प्रसाध्य तत्त्वमस्यादिमहावाक्यानामपि तत्साधयति— तथेति । ‘तत्त्वमस्यादिवाक्यमखण्डार्थम्, उपाधिभेदभिन्नार्थैक्यप्रतिपादकत्वात् महाकाशो घटाकाश इति वाक्यवत्’ इति श्लोकसंगृहीतेऽनुमाने हेत्वसिद्धिपरिहाराय जीवेश्वरयोः स्वाभाविकभेदाभावं जीवस्य विभुत्वेन हेतुना साधयिष्यन् परिमाणान्तरनिरासेन तस्य विभुत्वमुपपादयति— निरंशस्येति । ‘आत्मा द्रव्यत्वावान्तरजातिरहितः, विभुत्वादाकाशवत्’ इत्यनुमाने जातौ धर्मिसमानसत्ताकत्वं विशेषणं देयम्; तेन तरङ्गचन्द्रानुगतचन्द्रत्वन्यायेन जीवेश्वरीश्वरे च कल्पिताया आत्मत्वजातेरभ्युपगमेऽपि न बाधः । जीवेश्वरभेदस्य स्वाभाविकत्वे तद्गतात्मत्वजातेर्धर्मिसमानसत्ताकर्त्तृत्ववश्यकभावात् तदभेदसाधनेन स्वाभाविकभेदनिराससिद्धिः । उक्तानुमानानुग्राह्यां जीवानामीश्वरात् परस्परस्माच्च भेदस्यौपाधिकत्वप्रतिपादिनीं भुतिमुदाहरति— यथा ह्ययमिति ॥

जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ' इति । अन्यान्यप्येवंजातीय-
कानि वाक्यानि नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावसर्वज्ञस्वरूपकारणविषयाणि
उदाहर्तव्यानि ॥

जगत्कारणत्वप्रदर्शनेन सर्वज्ञं ब्रह्मेत्युपसिप्तम्, तदेव द्रव्यम्माह—

शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥

भामती ।

यथा रज्ज्वज्ञानसहितरज्जुपादाना धारा रज्ज्वां सत्यामस्ति रज्ज्वामेव च
लीयते, एवमविद्यासहितब्रह्मोपादानं जगत् ब्रह्माण्येवास्ति तत्रैव च लीयत इति
सिद्धम् ॥

सूत्रान्तरमवतारयितुं पूर्वसूत्रसंगतिमाह— जगत्कारणत्वप्रदर्शनेनेति ।

कल्पतरुः ।

अत्र हेतुमात्रं प्रतिभाति नैतज्जगद्योनित्वे साध्याविशेषादित्यसंगतिमाशङ्क्य
आर्थिकप्रतिज्ञया संगतिमाहेत्याह— सूत्रान्तरमिति । अथ वा वेदनित्यत्वाद्ब्रह्मणो

परिमलः ।

साध्याविशेषादिति । हेतुः सिद्धश्चेत् साध्यमपि सिद्धमेव ; 'अस्य महतो
भूतस्य—' इति श्रुत्या खलु हेतुसिद्धिरेष्टव्या ; तथा 'यतो वा—' इत्यादिश्रुत्यन्तरैश्च साध्य-
स्यापि सिद्धिरविशिष्टा । अथ श्रुतिप्रच्छादनेन साध्यासिद्धिरुच्यते तर्हि हेतोर्ऽप्यसिद्धिः
स्यात् इत्येवं साध्याविशेष इत्यर्थः । आर्थिकप्रतिज्ञयेति । आर्थिकी सर्वज्ञत्वप्रतिज्ञा ।
ननु निर्विशेषब्रह्मविचारं प्रतिज्ञातवतः सूत्रकारस्य सविशेषब्रह्मगतसर्वज्ञत्वदृढीकरणं
कोपयुज्यते ? पूर्वसूत्रे विवक्षितस्य जीवो जगत्कारणमिति शङ्काव्यावर्तनस्य स्थिरीकरणे ।
ननु पूर्वसूत्रे ब्रह्मणः सर्वज्ञत्ववत्सर्वशक्तिकत्वमप्यर्थलब्धम्, तत्किमिति केनचिद्धेतुना न
दृढीकृतम् ; तदपि ह्युक्तशङ्कानिवर्तनश्चमम् ; सत्यम्, तदपि निःश्वसितश्रुत्युदाहरणेन दृढी-
कृतमेव, 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यद्वेदो यजुर्वेदः' इत्युपक्रम्य 'अयं च
लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतान्यस्यैवैतानि सर्वाणि निःश्वसितानि' इति नाम-
रूपात्मकस्य सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य निःश्वसितवदप्रयत्नसाध्यब्रह्मकार्यत्वोक्तेः । अथ
'.. ' वेति । ननु वेदानित्यत्वप्रसाधनं वियत्पादे संगतं न त्वत्रेति चेत्, सत्यम् ; पूर्व-

महत ऋग्वेदादेः शास्त्रस्य अनेकविद्यास्थानोपबृंहितस्य प्रदीपव-

भामती ।

न केवलं जगद्योनित्वादस्य भगवतः सर्वज्ञता, शास्त्रयोनित्वादपि बोद्धव्या । शास्त्रयोनित्वस्य सर्वज्ञतासाधनत्वं समर्थयते— महत ऋग्वेदादेः शास्त्र-
स्येति । चातुर्वर्ण्यस्य चातुराश्रम्यस्य च यथायथं निषेकादिश्मशानान्तासु
ब्राह्ममुहूर्तोपक्रमप्रदोषपरिसमापनीयासु नित्यनैमित्तिककाम्यकर्मपद्धतिषु च ब्रह्म-
तत्त्वे च शिष्याणां शासनात् शास्त्रमृग्वेदादि; अत एव महाविषयत्वात् महत् ।
न केवलं महाविषयत्वेनास्य महत्त्वम्, अपि त्वनेकाङ्गोपाङ्गोपकरणतयापी-
त्याह— अनेकविद्यास्थानोपबृंहितस्य । पुराणन्यायमीमांसादयो दश वि-
द्यास्थानानि, तैः तया तया द्वारोपकृतस्य । तदनेन समस्तशिष्टजनपरिग्रहे-

कल्पतरुः ।

विश्वयोनिता । नेति शङ्कामपाकर्तुं शास्त्रयोनित्वमुच्यते ॥ अस्मिन्पक्षे श्रौतप्रतिज्ञ-
यैव संगतिः । अभ्युच्चयार्थत्वेन हेतुपौनरुक्त्यं परिहरति— न केवलमिति । हेत्व-
न्तरसमर्थनाच्च अधिकरणान्तरत्वम् । ‘अस्य महतः’ इत्यादिवाक्यं ब्रह्मणो वेदकर्तृ-
त्वेन सर्वज्ञत्वं न साधयत्युत साधयतीति वेदस्य सापेक्षत्वप्रसङ्गाप्रसङ्गाभ्यां संशये,
पूर्वपक्ष आशङ्क्य निराकरिष्यते । सिद्धान्तोपक्रमं भाष्यं व्याचष्टे— चातुर्वर्ण्यस्ये-
त्यादिना । पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रषडङ्गानि दश विद्यास्थानानि । तया तया

परिमलः ।

सूत्रार्थाक्षिप्तसर्वज्ञत्वदृढीकरणार्थतयेह वेदकर्तृत्वं व्यवस्थापनीयमासीत् ; तेनार्थात् ब्रह्मणः
सर्वकारणत्वमनुपपन्न वेदस्य नित्यत्वादिति शङ्कानिगकरणमपि लभ्यत इत्यानुषङ्गिका-
र्थकथनपरोऽयं श्लोकः । आनुषङ्गिके चार्थेन पृथक् संगत्यपेक्षा । अथ वेति अस्मिन्पक्षे
इति च हेतोरार्थप्रतिज्ञान्वयमनपेक्ष्य श्रौतप्रतिज्ञयैव तदन्वय इत्यभिप्रायं न भवति येन
स्वतन्त्रमिदं पक्षान्तरमित्यानुषङ्गिकत्वं न स्यात् ; किं त्वार्थप्रतिज्ञयैवान्वय इति यथा-
श्रुतभाष्यटीकानुसारेण प्रथमः पक्षः । आनुषङ्गिकार्थविषयश्रौतप्रतिज्ञाप्यन्वयो भाष्य-
टीकयोर्विवक्षित इति द्वितीयोऽयं पक्षः । प्रतिज्ञयैवेत्येवकारो भिन्नक्रमः । श्रौतप्रति-
ज्ञाप्यन्वयोऽस्त्येवेत्यर्थः । ननु जगद्योनित्वसिद्धे सार्वज्ञ्ये शास्त्रयोनित्वम् अभ्युच्चयार्थं
हेत्वन्तरं चेत् अधिकरणान्तरत्वं न स्यादित्यत आह— हेत्वन्तरेति । सिद्धहेत्वन्तराभि-
धाने ह्यैकाधिकरण्यम्, इह शास्त्रयोनित्वहेतुः प्रसाधनीय इति तदर्थमधिकरणान्तरमि-

त्सर्वार्थावद्योतिनः सर्वज्ञकल्पस्य योनिः कारणं ब्रह्म । न हीदृशस्य शास्त्रस्य ऋग्वेदादिलक्षणस्य सर्वज्ञगुणान्वितस्य सर्वज्ञादन्यतः संभवोऽस्ति । यद्यद्विस्तरार्थं शास्त्रं यस्मात्पुरुषविशेषात्संभवति, यथा व्याकरणादि पाणिन्यादेः ज्ञेयैकदेशार्थमपि, स ततोऽप्यधिकतरविज्ञान इति

भामती ।

णाप्रामाण्यशङ्काप्यपाकृता । पुराणादिप्रणेतारो हि महर्षयः शिष्टाः, तैः तथा तथा द्वारा वेदान्वयाचक्ष्णैस्तदर्थं चादरेणानुतिष्ठद्भिः परिगृहीतो वेद इति । न चायमनवबोधको नाप्यस्पष्टबोधको येनाप्रमाणं स्यादित्याह— प्रदीपवत्सर्वार्थावद्योतिनः । सर्वमर्थजातं सर्वथावबोधयन् नानवबोधको नाप्यस्पष्टबोधक इत्यर्थः । अत एव सर्वज्ञकल्पस्य सर्वज्ञसदृशस्य । सर्वज्ञस्य हि ज्ञानं सर्वविषयं शास्त्रस्याप्यभिधानं सर्वविषयमिति सादृश्यम् । तदेवमन्वयमुक्त्वा व्यतिरेकमाह— न हीदृशस्येति । सर्वज्ञस्य गुणः सर्वविषयता तदन्वितं शास्त्रम्, अस्यापि सर्वविषयत्वात् । उक्तमर्थं प्रमाणयति— यद्यद्विस्तरार्थं शास्त्रं यस्मात्पुरुषविशेषात्संभवति स पुरुषविशेषः ततोऽपि शास्त्रान् अधिकतरविज्ञानः इति योजना । अद्यत्वेऽप्यस्मदादिभिर्यत्समीचीनार्थविषयं शास्त्रं वि-

कल्पतरुः ।

द्वारेति । सृष्टिवाक्यापेक्षितसर्गादिप्रपञ्चनद्वारा पुराणमद्वैतपरम् । जातिव्यक्तिलक्षणनिरूपणेन न्यायो वैदिकपदार्थशुद्ध्यर्थः । शेषोपयोगस्तु व्यक्तः । उक्तमर्थं प्रमाणयतीति । अत्रायं भाष्यविभागः— महत इत्यारभ्य ब्रह्मेत्यन्तेन निःश्वसितश्रुत्या विभक्तत्वहेतूपकृतया ब्रह्मकार्यं वेद इत्युक्तम् । न हीदृशस्येत्यारभ्य अस्तीत्यन्तेन व्यतिरेकमुखेन सर्वज्ञत्वप्रतिज्ञा । यद्यदित्यादिना लोके इत्यन्तेन व्याप्तिरुक्तेति । विस्त-

परिमलः ।

त्यर्थः । शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्त छन्दो ज्यौतिषमिति षडङ्गानि । जातिव्यक्तीति । उपलक्षणमेतदपेक्षितप्रमाणादिनिरूपणस्यापि । उक्तमर्थं प्रमाणयतीति । यद्यदित्यादिभाष्यात् प्राचीनेन संदर्भेण हेतुनिर्देशपूर्वकं प्रतिज्ञातं सार्वत्र्यरूपमर्थं प्रमाणवन्तं करोतीत्यर्थः । यद्यपि हेतुनिर्देशमारभ्य प्रमाणोपन्यासः प्रवृत्तः, तथापि व्याप्त्यैव हेतुः प्रामाण्यमश्नुत इति यद्यदित्यादिव्याप्तिप्रदर्शकग्रन्थ एव प्रमाणोपन्यासा-

प्रसिद्धं लोके । किमु वक्तव्यम्— अनेकशास्त्राभेदभिन्नस्य देवतिर्य-

भामती ।

रच्यते तत्रास्माकं वक्तृणां वाक्याज्ज्ञानमधिकविषयम् । न हि ते ते असाधारण-
धर्मा अनुभूयमाना अपि शक्या वक्तुम् । न खल्विक्षुक्षीरगुडादीनां मधुररस-
भेदाः शक्याः सरस्वत्याप्याख्यातुम् । विस्तरार्थमपि वाक्यं न वक्तृज्ञानेन
तुल्यविषयमिति कथयितुं विस्तरग्रहणम् । सोपनयं निगमनमाह— किमु
वक्तव्यमिति । वेदस्य यस्मात् महतो भूतात् योनेः संभवः, तस्य महतो भूत-
स्य ब्रह्मणो निरतिशयं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वं च किमु वक्तव्यमिति योजना ।
अनेकशास्त्रेति । अत्र चानेकशास्त्राभेदभिन्नस्येत्यादिः संभव इत्यन्त उपनयः ।

कल्पतरुः ।

रत्वं शास्त्रविशेषणं व्याप्यनुपयोगात् व्यर्थमित्याशङ्क्य महाविषयत्वाद्देदस्य ब्रह्म-
ज्ञानेन तुल्यविषयत्वभ्रमनिवृत्तिः प्रयोजनमित्याह— विस्तरार्थमिति । यस्मादि-
त्यस्य तस्येत्यनेन व्यवहितेन संबन्धमाह— वेदस्येति । इदमिहानुमानम्— ब्रह्म
परिमलः ।

र्थत्वेनावतारितः । अथ वा ' त्रीनुदाहरणान्तात्वा यद्वोदाहरणादिकान्' इति मीमांसक-
मर्यादया यद्यदित्यादिरुदाहरणोपनयनिगमनोपन्यास एव प्रमाणोपन्यासः । भाष्ये
ततः प्रागन्वयमुखेन हेतोर्व्यतिरेकमुखेन प्रतिज्ञायाश्च निर्देशस्तस्य स्फुटीकरणार्थः, न
त्वनुमानावयवरूप इत्यभिप्रायेणोदाहरणप्रभृतिरेवोक्तार्थे प्रमाणप्रदर्शनपरत्वेनावतारितः ।
प्रमाणवच्छब्दात् तत्करोतीत्यर्थे णिच् णाविष्टवद्भावात् 'विन्मतोर्लुक्' इति मतुपो
लुकि च सति 'प्रमाणवन्तं करोति' इत्यर्थे प्रमाणयतीति शब्दः । यद्वा उक्तमर्थं वेद-
कर्तृत्वं हेतुं व्याप्त्याद्युपन्यासेन प्रमाणं करोतीत्यर्थः । अस्मिन्पक्षे प्रमाणशब्दादेव णिच् ।
विभक्तत्वं भिन्नत्वं कार्यत्वे हेतुरिति वियदधिकरणे 'यावद्विकारं तु—' इति सूत्रेण प्रदर्श-
यिष्यते । तुल्यविषयत्वेति । विस्तरार्थमित्यत्र विस्तरशब्दः शब्दप्रपञ्चपरः । 'प्रथमे
वावशब्दे' इति शब्दातिरिक्तस्यार्थस्य प्रपञ्चे घञो विधानेन शब्दप्रपञ्च एव 'ऋदोरप्'
इत्यपा विस्तरशब्दनिष्पत्तेः । विस्तररूपोऽर्थो धर्मो यस्य तद्विस्तरार्थम् । वस्तुमा-
त्रवाचिनोऽर्थशब्दस्येह धर्मरूपे वस्तुनि पर्यवसानम् । एवं च ऋग्वेदादिरूपे शास्त्रे
अर्थवादादिबहुले शब्दमात्रस्यैव प्रपञ्चो नार्थस्येति विस्तरार्थविशेषणेन ज्ञापनात् वेदस्य
ब्रह्मज्ञानस्य च तुल्यविषयत्वभ्रान्तिर्निवर्तिता भवति, अतोऽधिकविषयज्ञानवत्त्वसाध्यस्य
न बाध इति भावः ॥

कल्पतरुः ।

वेदविषयादधिकविषयज्ञम्, तत्कर्तृत्वात्, यो यद्वाक्यप्रमाणकर्ता स तद्विषयादधिकविषयज्ञः, यथा पाणिन्यादिरिति । सर्वावभासकवेदकर्तृत्वेन पक्षधर्मताबलात्सर्वज्ञत्वसिद्धि-

परिमलः ।

ब्रह्मेति । ननु— वेदविषयाधिकविषयज्ञानवत्त्वमात्रं साध्यं चेत् सर्वावभासकवेदकर्तृत्वेन पक्षधर्मताबलात् सर्वज्ञतासिद्धिरित्येतन्न घटते; वेदविषयतदधिकोभयविषयज्ञानवत्त्वं साध्यं चेत् वैदिकासदर्थोपाख्यानाद्यर्थविषयभ्रान्तिज्ञानवत्त्वमपि ब्रह्मणः सिध्येत्; किं च हेतुकृतं वेदकर्तृत्वं वेदवक्तृत्वमात्रं चेदर्थानभिज्ञाध्यापके व्यभिचारः; पूर्वानुपूर्वीमनपेक्ष्य तद्वक्तृत्वं चेदसिद्धिः; सामान्यव्याप्त्युपन्यासे च वाक्यप्रमाणस्येति प्रमाणपदं व्यर्थम्, अप्रमाणवाक्यकर्तुरपि भ्रान्तस्य प्रतारकस्य च तदर्थतदधिकोभयविषयज्ञानसत्त्वात्; तस्मात्सर्वमिदमयुक्तमिति चेत्; उच्यते— ईश्वरस्य वैदिकासदर्थोपाख्यानाद्यर्थविषयज्ञानवत्त्वेऽपि तस्य ज्ञानस्य प्रमित्युपयोग्याहार्यज्ञानत्वात् न तेन भ्रान्तिमत्त्वप्रसक्तिः । न ह्यभावप्रमित्युपयोग्यधिकरणगोचरप्रतियोगितदवच्छेदकारोपवन्तः पुरुषाः धर्मार्थप्रमित्युपयोगिकपोताख्यायिकाहसकाकोपाख्यानादिरचनामूलारोपवन्तो वाल्मीकि-कृष्णद्वैपायनादयो बालारोग्यसाधनौषधपानकर्तव्यताप्रमित्युपयोगिबालप्ररोचनार्थतदभिमतफलान्तरोपन्यासमूलारोपवन्तः पित्रादयश्च भ्रान्ता इति व्यपदिश्यन्ते । किं च यत्सत्त्वानिश्चयरूपं न भवति न तेनान्यत्रान्यवैशिष्ट्यावगाहिनापि भ्रान्त इति व्यपदिश्यते । न हि शुक्तौ रजतत्ववैशिष्ट्यज्ञानवानिवास्य पुरोवर्तिनि रजतत्ववैशिष्ट्यावगाहिज्ञानमप्रमाणमिति तदीयभ्रान्तिविषयतया पुरोवर्तिनि रजतत्ववैशिष्ट्यं गृह्णन् भ्रान्तिज्ञोऽपि भ्रान्त उच्यते । वेदकर्तृत्वं च वक्त्रन्तराधीनानुपूर्वीमनपेक्ष्य वेदवक्तृत्वमिति नार्थानभिज्ञाध्यापके व्यभिचारः । न चैवमपि घुणाक्षरन्यायेन वेदसमानानुपूर्वीकस्य वाक्यस्यार्थान्तरविवक्षया प्रयोक्तारि व्यभिचारः, सकलवेदवक्तृत्वस्य विवक्षितत्वात् । तावच्च सर्गादौ सर्वान् वेदानध्यापितेष्वीश्वरवत्सर्वज्ञरहितेषु मन्वादिषु व्यभिचारीति तद्वारणेन पूर्वोक्तविशेषणमप्यर्थवत् । उदाहरणवाक्ये प्रमाणपदं यो यस्य वाक्यस्यार्थविवक्षया प्रयोक्तेति विवक्षारूपविशेषणलाभार्थम् । तच्च विशेषणमर्थानभिज्ञाध्यापकेषु निरभिप्रायवाक्यप्रयोक्तृषूमादग्रस्तादिषु च व्यभिचारवारणार्थम् । सर्गादौ वेदान् प्रवर्तयत ईश्वरस्यापि तत्तदर्थविवक्षा अस्तीति सामान्यव्याप्तावुपात्तस्य व्याप्यस्य पक्षानुगतिः । उक्तं हि ग्रहाधिकरणवार्तिके— ‘शब्दब्रह्मेति यच्चैदं शास्त्रं वेदाख्यमुच्यते । तदप्यधिष्ठितं सर्वमेकेन परमात्मना ॥ तथग्वेदादयो देहाः प्रोक्ता येऽपि पृथक्पृथक् ।

कल्पतरुः ।

रिति । यद्वा 'अयं घटः एतदन्यासर्ववित्कर्तृकत्वानधिकरणैकतदन्यावेदत्वानधिकरण-

परिमलः ।

भोग्यत्वेनात्मनां तेऽपि चैतन्यानुगताः सदा ॥ तेषामन्तर्गतेच्छानां वाक्यार्थप्रति-
पादने । विवक्षा चाविवक्षा च शायते शब्दशक्तितः' इति । ननु सकलवेदकर्तृत्वहे-
तुकरणबलात्सकलवेदार्थविषयत्वमीश्वरज्ञानस्य सिध्यतीति तावतैव तस्य सार्वज्ञ्यसि-
द्धेरधिकविषयत्वं विशेषणान्तरं किमर्थम् ? न च तावता तस्य सार्वज्ञ्यं न सिध्यति,
अवेदप्रतिपादिताद्यतनपुरुषपाणिगतवराटकसंख्यादिज्ञानवत्त्वस्य तेनासिद्धेः इति वाच्यम्,
अधिकविषयत्वविशेषणेनापि तदसिद्धेः ; टीकायां हि इक्षुक्षीरादिमाधुर्यविशेषवद्वेदे-
नापि यदाहस्य बोधयितुं न शक्यं तादृग्विशेषविषयज्ञानवत्त्वस्याप्यधिकविशेषणेन
सिद्धिरिति तत्प्रयोजनमुक्तम् ; युक्तं चैतत् ; यथेक्ष्वादिमाधुर्यं स्वयमनुभूय शब्दं
प्रयुज्जानस्य यादृशं तद्विशेषज्ञानं तादृशं स शब्दो नान्यस्य जनयितुमीष्टे ; तथा
मानुषादिब्राह्मणपर्यन्त आनन्द उत्तरोत्तरमुत्कृष्यते ब्रह्मानन्दस्तु निरतिशय इति वैदि-
कशब्दः शतकृत्वः श्रुतोऽपि तमानन्दं साक्षात्कुर्वत ईश्वरस्यानुभवेन सदृशं तन्निरति-
शयत्वादिरूपविशेषानुभवमन्यस्य जनयितुं न शक्नोत्येव ; एवंविषयश्रुत्यबोध्यविशेषवि-
षयत्वेन वेदरचनामूलवेदार्थाधिकवर्णावल्यादिविषयत्वेन चार्थान्तरादिति चेत् ; उच्यते—
सकलवेदार्थाभिज्ञत्वमेवेह साध्यम्, पक्षधर्मताबलात्सार्वज्ञ्यसिद्धयुक्तिरपि तन्मात्राभिप्राया ।
न च तन्मात्रं साध्यते चेत् व्याप्तिबलादेव तत्सिध्यतीति पक्षधर्मताबलोक्तिरधिक-
सार्वज्ञ्यसिद्धयर्था स्यादिति वाच्यम्, सामान्यव्याप्तिबलात् स्वप्रयुक्तवाक्यार्थाभिज्ञत्व-
मात्रस्यैव सिद्धिरिति विशिष्य सकलवेदार्थाभिज्ञत्वसिद्धेः सकलवेदकर्तृत्वहेतुपक्षधर्मताबल-
लभ्यत्वात् । वेदार्थाधिकाद्यतनवृत्तान्ताद्यभिज्ञत्वसिद्धिस्तु स्वतः सर्ववेदार्थगोचरमीश्वर-
ज्ञानमन्यदपि सर्वं गोचरयोदिति न्यायसाम्यात् । अधिकविषयत्वस्य साध्यानुप्रवेशनं
तु पाणिनीयादिदृष्टव्याप्तिबलादधिकविषयत्वमपि सेद्धुमर्हति किमुत वेदार्थविषयत्वमिति
कैमुतिकन्यायेन सिद्धाधयिषितसाध्यसिद्धिदाढ्यार्थमनुमानप्रवृत्त्यनन्तरभाविन्यायलभ्यार्था-
नुवादरूपं वा ॥

एवं सूत्रभाष्यसूचितं सर्वज्ञत्वपर्यवसाय्यनुमानं प्रदर्श्य स्वयं साक्षात्तत्त्वाधकम-
नुमानं दर्शयति— अयं घट इति । एतत् पदद्वयं पक्षीकृतघटपरम् । एतदन्यश्चा-
सावसार्ववित्कर्तृकश्च तस्य भावस्तत्त्वं तदनधिकरणमित्येकं सकर्तृकस्य विशेषणम् ।
एतदन्यश्चासाववेदश्च तस्य भावस्तत्त्वं तदनधिकरणमिति द्वितीयं तस्य विशेषणम् ।

अनुप्यवर्णाश्रमादिप्रविभागहेतोः ऋग्वेदाद्याख्यस्य सर्वज्ञानाकरस्य
अप्रयत्नेनैव लीलान्यायेन पुरुषानिःश्वासवत् यस्मान्महतो भूतात् योनेः

भामती ।

तस्येत्यादि सर्वशक्तित्वं चेत्यन्तं निगमनम् । अप्रयत्नेनैवेति । ईषत्प्रयत्नेन यथा
'अलवणा यवागूः' इति । देवर्षयो हि महापरिश्रमेणापि यन्नाशक्ताः तदीयमीष-

कल्पतरुः ।

सकर्तृकान्यघटत्वात् घटान्तरवदिति । ईक्षणादिप्रयत्नापेक्षणादप्रयत्नशब्दः सौकर्यापेक्ष
इत्याह— ईषदिति । अधुना पूर्वपक्ष आशङ्क्य निराक्रियते । कर्तृमत्त्वेन वेदस्य

परिमलः ।

एवंभूतात्सकर्तृकादन्यत्वस्य साध्यस्य दृष्टान्ते प्रसिद्धिः पक्षादन्यत्वविषया । पक्षीकृतो
हि घटः सकर्तृकः एतदन्यावेदत्वानधिकरणं च तत्रावेदत्वसत्त्वेऽप्येतदन्यत्वविशिष्टा-
वेदत्वाभावात् । एतदन्यासर्ववित्कर्तृकत्वानधिकरणं च तत्रासर्ववित्कुलालकर्तृकत्व-
सत्त्वेऽप्येतदन्यत्वविशिष्टासर्ववित्कर्तृकत्वाभावात् । पक्षे तु वेदादन्यत्वमादाय साध्यं
सिध्यद्वेदस्य सर्ववित्कर्तृकत्वमन्तर्भाव्य पर्यवस्यति । पक्षस्य यस्मात्सकर्तृकादन्यत्वं
वाच्यं तस्यैतदन्यावेदत्वानधिकरणत्वं ह्यवेदत्वरूपविशेष्याभावेनोपपादनीयं न त्वेत-
दन्यत्वरूपविशेषणाभावेन पक्षगतान्योन्याभावप्रतियोगिनि पक्षान्यत्वसत्त्वेन तदभावासं-
भवात् । एवमेतदन्यासर्ववित्कर्तृकत्वानधिकरणत्वमप्यसर्ववित्कर्तृकत्वरूपस्य विशेष्यस्याभा-
वेनोपपादनीयम्, पूर्ववत् तत्र विशेषणाभावासंभवात् । एवं च यद्यपि द्वितीयवि-
शेषणलभ्ये वेदे पक्षनिष्ठान्योन्याभावप्रतियोगिनि प्रथमविशेषणलभ्यमसर्ववित्कर्तृकत्वा-
नधिकरणत्वम् अकर्तृकत्वेनापि सेद्धुमर्हति, तथापि सकर्तृकविशेष्यविरोधेन तथासि-
द्धिर्निरोधात् वेदस्य सर्ववित्कर्तृकत्वसिद्धिः । अत्र सकर्तृकात् पटादन्यत्वेन सिद्ध-
साधनवारणाय द्वितीयं विशेषणम् । तेन वेदादेव सकर्तृकादन्यत्वसिद्धावपि वेदस्या-
सर्ववित्कर्तृकत्वेनार्थान्तरं स्यादिति तद्वारणाय प्रथमविशेषणम् । अकर्तृकत्वेनार्था-
न्तरवारणाय विशेष्यम् । विशेषणद्वयेऽप्येतदन्यत्वं प्रतियोगिविशेषणं दृष्टान्ते साध्य-
प्रसिद्धयर्थम् । अन्यथा पक्षीकृतघटस्य असर्ववित्कर्तृकत्वाधिकरणत्वात्वेदत्वाधिकरण-
त्वाच्च ततोऽन्यत्वमादाय दृष्टान्ते साध्यप्रसिद्धिर्न स्यात् । न च वेदान्यत्वमादायैव
तत्र साध्यप्रसिद्धिः शङ्कनीया, पक्षे साध्यसिद्धेः प्राक् वेदे असर्ववित्कर्तृकत्वानधिकरण-
सकर्तृकत्वसंप्रतिपत्त्यभावात् ॥

संभवः— ‘अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतत् यद्वेदः’ इत्यादि-
श्रुतेः— तस्य महतो भूतस्य निरतिशयं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वं चेति ॥

भामती ।

त्प्रयत्नेन लीलयैव करोतीति निरतिशयमस्य सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वं चोक्तं भवति ।
अप्रयत्नेनास्य वेदकर्तृत्वे श्रुतिरुक्ता ‘अस्य महतो भूतस्य’ इति । येऽपि तावत्
वर्णानां नित्यत्वमास्थिषत तैरपि पदवाक्यादीनामनित्यत्वमभ्युपेयम् । आनुपूर्वी-
भेदवन्तो हि वर्णाः पदम् । पदानि चानुपूर्वीभेदवन्ति वाक्यम् । व्यक्तिधर्म-
श्चानुपूर्वी न वर्णधर्मः, वर्णानां नित्यानां विभूनां च कालतो देशतो वा पौर्वा-
पर्यायोगात् । व्यक्तिश्चानित्येति कथं तदुपगृहीतानां वर्णानां नित्यानामपि
पदता नित्या । पदानित्यतया च वाक्यादीनामप्यनित्यता व्याख्याता । तस्मान्नु-
त्तानुकरणवत् पदाद्यनुकरणमपि । यथा हि यादृशं गात्रचलनादि नर्तकः करोति
तादृशमेव शिक्ष्यमाणानुक्रोति नर्तकी, न तु तदेव व्यनक्ति । एवं यादृशी-
मानुपूर्वी वैदिकानां वर्णपदादीनां करोत्यध्यापयिता तादृशीमेवानुक्रोति माण-
वकः न तु तामेवाञ्चारयति, आचार्यव्यक्तिभ्यां माणवकव्यक्तीनामन्यत्वात् ।
तस्मान्नित्यानित्यवर्णवादिनां न लौकिकवैदिकपदवाक्यादिपौरुषेयत्वं विवादः, के-
वलं वेदवाक्येषु पुरुषस्वातन्त्र्यास्वातन्त्र्ये विप्रतिपत्तिः । यथाहुः— ‘यन्नतः

कल्पतरुः ।

सापेक्षत्वं वदन् प्रष्टव्यः—सापेक्षता किं पुरुषनिर्वर्त्यत्वमात्रात्, अभिनवानुपूर्वीविरचना-
द्वा, मानान्तरोपलब्धार्थविषयवचनरचनाद्वा, कतिपयकालविरतसर्वसंप्रदायस्य वेद-
स्यैकपुरुषान्तिःसरणाद्वा ? नायः, तत्रापि संमतत्वात् इत्याह— येऽपि तावदिति ।
व्यक्तिः अभिव्यक्तिः । द्वितीये क्रमान्यत्वमात्रमभिनवत्वं त्रिसदृशक्रमत्वं वा । आद्यो
भवद्विरप्यङ्गीकृतः । चरमस्तु नास्माभिरपि स्वीकृत इत्याह— तस्मान्नुत्तेति ।

परिमलः ।

सापेक्षत्वं वदन्निति । एवं च सापेक्षत्वेन कृत्स्नवेदाप्रामाण्याद्वरं निःश्वसि-
तादिश्रुतिमात्रस्योपचरितार्थत्वम् । तथा सति ‘वाचा विरूप नित्या’ इत्यादिश्रुतिरप्यनु-
ग्रहीष्यत इति पूर्वपक्षपर्यवसाने सति सर्वज्ञत्वे हेतुवन्तराक्षेपतत्समाधानार्थं प्रवृत्तमेवेदम-
धिकरणं जगत्कारणत्वाक्षेपतत्समाधानपर्यन्तमपि फलतो भवतीति ‘अथ वा वेदनित्य-
त्वात्—’ इत्युपन्यस्तद्वितीयपक्षपर्यन्तमेव भाष्यटीकयोरपि विवक्षितं सिध्यतीति द्रष्टव्यम् ।

भामती ।

प्रतिषेध्या नः पुरुषाणां स्वतन्त्रता' इति । तत्र सृष्टिप्रलयमनिच्छन्तो जैमिनीया वेदाध्ययनं प्रत्यस्मादृशगुरुशिष्यपरम्परामविच्छिन्नामनादिमाचक्षते । वैयासिकं तु मतमनुवर्तमानाः श्रुतिस्मृतीतिहासादिसिद्धसृष्टिप्रलयानुसारेण अनाद्यविद्यो-पधानलब्धसर्वशक्तिसर्वज्ञानस्यापि परमात्मनो नित्यस्य वेदानां योनेरपि न तेषु स्वातन्त्र्यम्, पूर्वपूर्वसर्गानुसारेण तादृशानुपूर्वीविरचनात् । यथा हि यागा-दिब्रह्महत्यादयोऽर्थानर्थहेतवो ब्रह्मविवर्ता अपि न सर्गान्तरे विपरियन्ति । न हि जातु क्वचित्सर्गे ब्रह्महत्यार्थहेतुरनर्थहेतुश्चाश्रमधो भवति, अभिर्वा क्लेदयति, आपो वा दहन्ति, तद्वत् । यथात्र सर्गे नियतानुपूर्व्यं वेदाध्ययनम-भ्युदयनिःश्रेयसहेतुः अन्यथा तदेव वाग्वञ्जतयानर्थहेतुः एवं सर्गान्तरेष्वपीति तदनुरोधात् सर्वज्ञोऽपि सर्वशक्तिरपि पूर्वपूर्वसर्गानुसारेण वेदान्विरचयन्न स्व-तन्त्रः । पुरुषास्वातन्त्र्यमात्रं चापौरुषेयत्वं रोचयन्तं जैमिनीया अपि । तच्चा-स्माकमपि समानम्, अन्यत्राभिनिवेशान् । न चैकस्य प्रतिभाने अनाश्वास

कल्पतरुः ।

तृतीयस्त्वनभ्युपगमनिरस्त इत्याह— वैयासिकं त्विति । अनुवर्तमाना आचक्षते इत्यनुषङ्गः । ननु विवर्तत्वे वेदानां यादृच्छिकत्वापातान्न क्रमनियमः स्यात्, त-त्राह— यथा हीति । सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेर्ब्रह्मणो नोपाध्यायवत् क्रमानुरोधो युक्त इति । तत्राह— यथात्रेति । 'मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्याप्रयुक्तो न तमर्थमाह । स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात्' इति श्रूयते ॥

चतुर्थं निराकरोति— न चैकस्येति । सर्वदा संप्रदायाविच्छेदमिच्छद्भि-परिमलः ।

स वाग्वज्र इति । स स्वरवर्णहीनः प्रयुक्तो मन्त्रः वज्रवद्विसर्को यजमानं हिनस्ति । तन्न पुराकल्पसिद्धमुदाहरणम्— यथेन्द्रशत्रुरिति । त्वष्टुः पुत्रो विश्वरूपः शक्रेण हतः ; स त्वष्टा इन्द्रस्य हन्तारं पुत्रं लिप्सुः तदर्थं सोमयागमनुतिष्ठन् भागलिप्सुमपि इन्द्रं नाजुहाव । इन्द्रः स्वयमेवागत्य प्रसह्य सोमरसं पपौ । त्वष्टा सोमपात्रे अवशिष्ट सोमरसमिन्द्रस्य शातयिता पुत्रो भूयादित्याशसमानः 'स्वाहेन्द्रशत्रुर्वधस्व' इति मन्त्रेण जुहाव । तदा 'इन्द्रशत्रुः' इति शब्दस्तत्पुरुषस्वर विहाय बहुव्रीहिस्वरेण प्रयुक्तः । तेन स्वरापराधेन तत्रोत्पन्नस्य वृत्रासुरस्य शक्र एव शातयिताभूदिति त्वष्टा हतपुत्र इत्या-

अथ वा यथोक्तमृगवेदादिशास्त्रं योनिः कारणं प्रमाणमस्य ब्रह्म-
णो यथावत्स्वरूपाधिगमे । शास्त्रादेव प्रमाणात् जगतो जन्मादिकारणं
ब्रह्माधिगम्यत इत्यभिप्रायः । शास्त्रमुदाहृतं पूर्वसूत्रे— ‘यतो वा
इमानि भूतानि जायन्ते’ इत्यादि । किमर्थं तर्हीदं सूत्रम्, यावता पूर्व-
सूत्रेणैव एवंजातीयकं शास्त्रमुदाहरता शास्त्रयोनित्वं ब्रह्मणो दर्शितम् ?
उच्यते— तत्र सूत्राक्षरेण स्पष्टं शास्त्रस्यानुपादानाज्जन्मादिसूत्रेण केव-

भामती ।

इति युक्तम् । न हि बहूनामप्यज्ञानां विज्ञानां वा आशयदोषवतां प्रतिभाने
युक्त आश्वासः । तत्त्वज्ञानवतस्त्वपास्तसमस्तदोषस्यैकस्यापि प्रतिभाने युक्त
एवाश्वासः । सर्गादिभुवां च प्रजापतिदेवर्षीणां धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यसंपन्नानामुपप-
द्यते तत्स्वरूपावधारणम्, तत्प्रत्ययेन चार्वाचीनानामपि तत्र संप्रत्यय इत्युपपन्नं
ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वम्, शास्त्रस्य चापौरुषेयत्वम्, प्रामाण्यं चेति । इति प्रथ-
मवर्णकम् ॥

वर्णकान्तरमारभते— अथ वेति । पूर्वेणाधिकरणेन ब्रह्मस्वरूपलक्षणासं-
भवाशङ्कां व्युदस्य लक्षणसंभव उक्तः । तस्यैव तु लक्षणस्यानेन अनुमान-
त्वाशङ्कामपाकृत्य आगमोपदर्शनेन ब्रह्मणि शास्त्रं प्रमाणमुक्तम् । अक्षरार्थस्तु
अतिरोहितः ॥

कल्पतरुः ।

रपि संप्रदायप्रवर्तकेष्वाश्वास आस्थेयः, स वरमेकस्मिन्नेव ब्रह्मण्यवगतसार्वज्ञ्ये कृत
इति भावः । ननु न वयमीश्वरं पश्यामः, कथं तत्कर्तृके वेदे विश्वासस्तत्राह— स-
र्गादिभुवां चेति ॥

परिमलः ।

दितैत्तिरीयश्रुत्यर्थोऽत्र निबद्धः । अवगतसार्वज्ञ्ये इति । ननु सार्वज्ञ्यसाधकवेदक-
तृत्वहेतुसिद्धिपरिपन्थिसापेक्षत्वशङ्कानिराकरणप्रस्तावे तदुपयोगितया सार्वज्ञ्यावगतिः कथं
सिद्धवदुपन्यस्यते ? अन्योन्याश्रयो हि तदा स्यात् । नैष दोषः, सार्वज्ञ्याभ्युपगमहेतु-
महिमविशेषावगतेर्विवक्षितत्वात् । ननु तथाभूतमहिमविशेषावगतिर्वा कुतः, न हि
वयमीश्वरं पश्याम इत्याशङ्कोत्तरत्वेनोत्तरग्रन्थमवतारयति— नन्विति ॥

लमनुमानमुपन्यस्तमित्याशङ्क्येत ; तामाशङ्कां निवर्तयितुमिदं सूत्रं प्रवृत्ते— 'शास्त्रयोनित्वात्' इति ॥

कथं पुनर्ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वमुच्यते, यावता 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम्' इति क्रियापरत्वं शास्त्रस्य प्रदर्शि-

भामती ।

शास्त्रप्रमाणकत्वमुक्तं ब्रह्मणः प्रतिज्ञामात्रेण, तदनेन सूत्रेण प्रतिपादनीयमित्युत्सूत्रं पूर्वपक्षमारचयति भाष्यकारः— कथं पुनरिति । किमाक्षेपे । शुद्धबुद्धोदासीनस्वभावतया उपेक्षणीयं ब्रह्म भूतमभिदधतां वेदान्तानामपुरुषार्थोपदेशिनामप्रयोजनत्वापत्तेः, भूतार्थत्वेन च प्रत्यक्षादिभिः समानविषयतया लौकिकवाक्यवत्तदर्थानुवादकत्वेनाप्रामाण्यप्रसङ्गात् । न खलु लौकिकानि वाक्यानि प्रमाणान्तरविषयमर्थमवबोधयन्ति स्वतःप्रमाणम्, एवं वेदान्ता अपीत्यनपेक्षत्वलक्षणं प्रामाण्यमेषां व्याहन्येत । न च तैरप्रमाणैर्भवितुं युक्तम् । न चाप्रयोजनैः, स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितप्रयोजनवत्स्वनियमात् । तस्मात्तत्तद्विहितकर्मपेक्षितकर्तृदेवतादिप्रतिपादनपरत्वेनैव क्रियार्थत्वम् । यदि त्वसंनिधानात्तत्परत्वं न रोचयन्ते, ततः संनिहितोपासनादिक्रियापरत्वं वा वेदान्तानाम् ।

कल्पतरुः ।

वेदान्ता ब्रह्मणि प्रमाणं न वेति सिद्धवस्तुबोधात्फलभावाभावाभ्याम्, सिद्धं रूपादिहीनं वस्तु बोधयतो वाक्यस्य मानान्तरसापेक्षत्वानपेक्षत्वाभ्यां वा संशये, पूर्वधिकरणद्वितीयवर्णकेनाक्षेपिकीं संगतिम् उक्त्वा पूर्वपक्षभाष्यं व्याचष्टे— किमाक्षेप इत्यादिना । कथमिति धमुप्रत्ययान्तः किंशब्द आक्षेपे । जैमिनिसूत्रोपन्यासो न

परिमलः ।

जैमिनीति । जैमिनिना हि 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वात्—' इत्यादिसूत्रेण कृत्स्नस्याप्याम्नायस्य प्रबोजनपर्यवसानाय क्रियार्थत्वावश्यभावादिक्रियार्थानामानर्थक्यं निष्प्रयोजनत्वं तस्मादिक्रियार्थमर्थवादजातमनित्यमप्रमाणमुच्यत इति पूर्वपक्षं कृत्वा, 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' इति सूत्रेण विधिवाक्येनैकवाक्यत्वादर्थवादाः विधीनां स्तुतिरूपेणार्थेन 'सप्रयोजनाः स्युरिति अक्रियार्थतायामानर्थक्यं पूर्वपक्षमुक्तमङ्गीकृत्यैवार्थवादानां विधेयवाक्यतया प्रामाण्यमुपपादितम् । इदं तु जैमि-

तम् । अतो वेदान्तानामानर्थक्यम्, अक्रियार्थत्वात्; कर्तृदेवतादि-
प्रकाशनार्थत्वेन वा क्रियाविधिशेषत्वम्, उपासनादिक्रियान्तरविधाना-
र्थत्वं वा । न हि परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपप्रतिपादनं संभवति; प्रत्यक्षादि-
विषयत्वात्परिनिष्ठितवस्तुनः, तत्प्रतिपादने च हेयोपादेयरहिते पुरुषा-
र्थाभावात् । अत एव 'सोऽरोदीत्' इत्येवमादीनामानर्थक्यं मा भूदिति
'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' इति स्तावकत्वे-
नार्थवत्त्वमुक्तम् । मन्त्राणां च 'इषे त्वा' इत्यादीनां क्रियातत्साधना-
भिधायकत्वेन कर्मसमवायित्वमुक्तम् । न क्वचिदपि वेदवाक्यानां

भामती ।

एवं हि प्रत्यक्षाद्यनधिगतगोचरत्वेनानपेक्षतया प्रामाण्यं च प्रयोजनवत्त्वं च
सिद्ध्यतीति तात्पर्यार्थः । पारमर्षसूत्रोपन्यासस्तु पूर्वपक्षदाह्याय । आनर्थक्यं
च अप्रयोजनवत्त्वम्, सापेक्षतया प्रमानुत्पादकत्वं चानुवादकत्वादिति । अतः
इत्यादि वान्तं ग्रहणकवाक्यम् । अस्य विभागभाष्यं न हि इत्यादि उपपन्ना
वा इत्यन्तम् । स्यादेतत् । अक्रियार्थत्वेऽपि ब्रह्मस्वरूपविधिपरा वेदान्ता भवि-
ष्यन्ति, तथा च 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्—' इति राद्धान्तसूत्रमनुग्रहीष्यते ।

कल्पतरुः ।

व्युत्थितसिद्धान्तविस्त्रम्भाय अपि तु दृढपूर्वपक्षनिरासार्थं सिद्धान्तावश्यारम्भायेत्याह—
पारमर्षेति । अभिधेयाभावोऽनुभवविरोधान्न युक्तो वक्तुमित्याह— आनर्थक्यं
चेति । भाष्ये पौनरुक्त्यमाशङ्क्य संप्रहविवरणत्वमाह— अत इत्यादीति । वान्त-
मिति । उपासनादिक्रियान्तरविधानार्थत्वं वा इत्येतदन्तमित्यर्थः । ननु किमिति वे-
दान्तानामर्थवादवद्विधिपदैकवाक्यता मन्त्रवत्पार्थगर्थमस्त्वित्याशङ्क्य तर्हि तद्वद्विधि-
भिर्वाक्यैकवाक्यता स्यादित्याह भाष्यकारः 'मन्त्राणां च' इति ॥

'इषे त्वा' इत्यत्र 'छिनन्मि' इत्यध्याहाराच्छाखाच्छेदः क्रिया भाति, क्वचिच्च
'अग्निर्मूर्धा' इत्यादौ तत्साधनं देवतादीति । मन्त्राश्च श्रुत्यादिभिः क्रतौ विनियुक्ताः;
ते किमुच्चारणमात्रेणादृष्टं कुर्वन्तः क्रतावुपकुर्वन्त्युत दृष्टेनैवार्थप्रकाशनेनेति संदेहः ।
तत्र न तावत् दृष्टार्थत्वमेव मन्त्राणां शक्यं वक्तुम्, उपायान्तरेणापि मन्त्रार्थस्य स्वा-

विधिसंस्पर्शमन्तरेणार्थवत्ता दृष्टा उपपन्ना वा । न च परिनिष्ठिते वस्तु-

भामती ।

न खल्वप्रवृत्तप्रवर्तनमेव विधिः, उत्पत्तिविधेरज्ञातज्ञापनार्थत्वात् । वेदान्तानां चाज्ञातं ब्रह्म ज्ञापयतां तथाभावादित्यत आह— न च परिनिष्ठित इति । अनागतोत्पाद्यभावविषय एव हि सर्वो विधिरूपेयः, अधिकारविनियोगप्रयोगो-

कल्पतरुः ।

ध्यायकालावगतस्य चिन्तादिना प्रयोगसमये स्मृतिसंभवात्तावन्मात्रार्थत्वे च मन्त्राणां नित्यवदाम्नानवैयर्थ्यात् । अथ तु मन्त्रैरेवार्थप्रत्यायननियमाददृष्टं कल्प्येत, तदुच्चारणादेव कल्प्यतां तस्य पुंव्यापारगोचरत्वात्स्वव्यापारे च पुरुषस्य नयोगात् तत्र च फलाकाङ्क्षाणादिति प्राप्य प्रमाणलक्षणे राद्धान्तितम्— ‘यस्य दृष्टं न लभ्येत तस्यादृष्टप्रकल्पना । लभ्यतेऽर्थस्मृतिर्दृष्टा मन्त्रोच्चारणतस्त्विह । अर्थस्मृतिः प्रयोगार्था प्रयोगाच्च फलोदयः । इति दृष्टार्थसंपत्तां नादृष्टमिह कल्प्यते’ । यस्तु ‘मन्त्रैरेव स्मर्तव्यम्’ इति नियमः तस्य न किञ्चिददृष्टमस्तीत्यदृष्टं कल्प्यते । तस्माद्दृष्टादृष्टार्था मन्त्रा इति । उत्पत्तिविधेरिति । अधिकारविधितः प्रवृत्तिलाभादुत्पत्तिविधिरज्ञातकर्मस्वरूपबोधपर इत्यर्थः । अनागतेति । भावो भावना तादृशयः सर्वो विधिः । यतः स उत्पाद्यः । उत्पाद्यत्वे हेतुरनागतत्वम् । अधिकारः फलसंबन्धबोधनम् । विनियोगोऽत्र क्रियायाः फलशेषत्वज्ञापनम् । प्रयोगः अनुष्ठापनम् । कर्मस्वरूपज्ञापनमुत्पत्तिः । फलसंबन्धः क्रियाया न शेषत्वमन्तरेण, तच्च नानुष्ठानं विना,

परिमलः ।

न्यभिमतम् अक्रियार्थानामानर्थक्यं न्यायविरुद्धमप्रामाणिकमिति सिद्धान्ते दूष्यमेव । अतो दूष्यसूत्रोपन्यासः सिद्धान्तिनस्तस्मिन्नर्थे विश्वासाहो न भवतीत्यर्थः । ननूपायान्तरेणापि प्रयोगसमये स्मृतिर्भवतु मन्त्रेणापि कदाचित् स्मृतिरूपपद्यत इति तदर्थं मन्त्राम्नानं स्यादित्याशङ्क्याह— तावन्मात्रार्थत्वे चेति । भाव इति । भावयतेर्धञि ‘णेरनिटि’ इति णिलोपे भावशब्दो भावनावाची स्यात् । भवतेर्धञि तु भावशब्दो भवनवाची स्यात् । फलसंबन्धबोधनमिति । फलपुरुषसंबन्धबोधनमित्यर्थः । अन्यगामिनि फले प्रेरणायोगात् प्रवर्तकस्वभावो विधिः फलस्य पुरुषसंबन्धं गम्यतीत्येवमधिकारो विध्यधीनः । विनियोगोऽत्रेति । क्रियायाः फलशेषत्वस्येवाज्ञानां प्रधानशेषत्वस्यापि बोधनं विनियोग एव स्थालीपुलाकन्यायेन त्वेकोपादानम् । फलसंबन्ध इति । फलस्य कर्तृपुरुषगामित्वं तेनानुष्ठेयायाः क्रियायाः फलकरणत्वरूपं विनियोग-

स्वरूपे विधिः संभवति, क्रियाविषयत्वाद्विधेः । तस्मात्कर्मापेक्षितकर्तृदे-
वतादिस्वरूपप्रकाशनेन क्रियाविधिशेषत्वं वेदान्तानाम् । अथ प्रकरण-
न्तरभयाभैतदभ्युपगम्यते, तथापि स्ववाक्यगतोपासनादिकर्मपरत्वम् ।

भामती ।

त्पत्तिरूपाणां परस्परमविनाभावात्, सिद्धे च तेषामसंभवात् । तद्वाक्यानां त्वैदं-
पर्यं भिद्यते । यथा 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः' इत्यादिभ्योऽधिकारविनियो-
गप्रयोगाणां प्रतिलम्भात्, 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्युत्पत्तिमात्रपरं वाक्यम् । न
त्वत्र विनियोगादयः सन्ति, सन्तोऽप्यन्यतो लब्धत्वात्केवलमविवक्षिताः ।
तस्मात् भावनाविषयो विधिर्न सिद्धे वस्तुनि भवितुमर्हतीति । उपसंहरति—
तस्मादिति । अत्रारुचिकारणमुक्त्वा पक्षान्तरमुपसंक्रमते— अथेति ।

कल्पतरुः ।

अनुष्ठानं च नाज्ञाते इत्यविनाभावः । सिद्धं चेत्पुंव्यापारानपेक्षं फलमारभेत सदा
अरभेतेति नाधिकारादिसंभव इत्यर्थः । सर्वेषामविनाभावे सर्वत्र चातूरूप्यमस्तीति
कथमवान्तरभेदः ? तत्राह— तद्वाक्यानां त्विति । उदाहरति— यथेति । सर्व-
विधिषूत्पत्त्यादयः प्रतीयन्ते 'अग्निहोत्रं जुहुयात्' इत्यत्राप्यग्निहोत्रेणैष्टं भावयेदि-
त्यर्थः न त्वग्निहोत्रस्य भाव्यत्वम्, अफलत्वात् । न चाग्निहोत्रस्वरूपसत्ता बोध्या ।
अभूद्भवति भविष्यतीत्यापत्तौ विध्युत्खातापातात् । तस्मादधिकारविधितः प्राप्त-
विनियोगाद्यनुवादेनोत्पत्तिविधिः स्वरूपपरो भवति । ब्रह्मणि तु भावनाविना-
दनुवाद्यस्यापि विनियोगादेरभावान्नोत्पत्तिविधिरित्याह— तस्मादिति । विधिप-

परिमलः ।

मन्तरेण न भवतीत्यर्थः । उत्पत्तिविधिना अधिकारादिप्रतीतिमुदाहरति— अग्निहोत्र-
मिति । उत्पत्तिविधेः अग्निहोत्रस्वरूपशपनमात्रपरत्वे किमग्निहोत्रं कर्तव्यमिति
तदर्थं उताग्निहोत्रमभूदित्यादिः ? नायः, क्लेशात्मके कर्मणि स्वतः प्रेरणानुपपत्तेः ।
न द्वितीयः, विधिविरोधात् ? कालत्रयानवमृष्टे विधिप्रवृत्तेरित्यर्थः । तस्मादधिकार-
विधित इति । 'अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः' इत्यधिकारविधिरग्निहोत्रनामकेन
होमेन स्वर्गं भावयेत् इत्येवमर्थकः । फलस्यान्यगामित्वे तदर्थं प्रेरणानुपपत्तेस्तस्य कर्तृ-
संबन्धं बोधयन्नेव तेनानुष्ठानं शक्याया होमक्रियायाः फलशेषत्वरूपं विनियोगमपि
बोधयतीत्येवमधिकारविधिसिद्धविनियोगाद्ये अनुवादरूपोऽयमुत्पत्तिविधिः कर्मस्वरूप-

तस्मात्तु ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वमिति प्राप्ते, उच्यते—

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

तु-शब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः । तद्ब्रह्म सर्वज्ञं सर्वशक्तिं जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणं वेदान्तशास्त्रादवगम्यते । कथम्? समन्वयात् । सर्वेषु हि वेदान्तेषु वाक्यानि तात्पर्येणैतस्यार्थस्य प्रतिपादकत्वेन समनु-

भामती ।

एवं च सति उक्तरूपे ब्रह्मणि शब्दस्यातात्पर्यात् प्रमाणान्तरेण यादृशमस्य रूपं व्यवस्थाप्यते न तच्छब्देन विरुध्यते. तस्योपासनापरत्वात्, समारोपेण चोपासनाया उपपत्तेरिति । प्रकृतमुपसंहरति— तस्मान्नेति । सूत्रेण सिद्धान्तयति— उच्यते इति ॥

तदेतद्व्याचष्टे— तुशब्द इति । तदित्युत्तरपक्षप्रतिज्ञां विभजते— तद्ब्रह्मेति । पूर्वपक्षी कर्कशाशयः पृच्छति— कथमिति । कुतः प्रकारादित्यर्थः । सिद्धान्ती स्वपक्षे हेतुं प्रकारभेदमाह— समन्वयात् । सम्यगन्वयः समन्वयः तस्मात् । एतदेव विभजते— सर्वेषु हि वेदान्तेष्विति । वेदान्तानामैका-

करूपतरुः ।

रत्वे वेदान्तानां न केवलमनुवादत्वाभावः अपि तु विपरीतार्थत्वं च न स्यात्, पक्षान्तरे तु स्यादित्याह— एवं चेति । यादृशमिति । जीवाद्विन्नमित्यर्थः । जीवे ब्रह्मदृष्टयारोपान्न भेदग्राहिप्रमाणविरोध इत्यर्थः । तदिति । सूत्रपदोक्तां सिद्धान्तपक्षप्रतिज्ञाम् इत्यर्थः ॥

सम्यगन्वय इति । तात्पर्यं सम्यक्त्वम् । ननु शास्त्रयोनित्वद्वितीयवर्ण-
काक्षेपसमाधानरूपमिदमधिकरणम्, तत्र च 'यतो वा' इति वाक्यमुदाह-

परिमलः ।

ज्ञापनमात्रप्रयोजनो भवतीत्यर्थः । अपि त्विति । प्रत्यक्षविरुद्धार्थत्वरूपविपरीतार्थ-
त्वदोषोऽपि परिहृतो भवतीत्यर्थः ॥

गतानि । ‘सदेव सोम्येदमग्र आसीत्’ ‘एकमेवाद्वितीयम्’ ‘आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्’ ‘तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्’ ‘अयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः’ ‘ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्’ इत्यादीनि । न च तद्वतानां पदानां ब्रह्मस्वरूपविषये निश्चिते समन्वयेऽवगम्यमाने

भामती ।

न्तिकीं ब्रह्मपरतामाचिख्यासुबहूनि वाक्यान्युदाहरति— सदेवेति । ‘यतो वा इमानि भूतानि’ इति तु वाक्यं पूर्वमुदाहृतं जगदुत्पत्तिस्थितिनाशकारणमिति चेह स्मारितमिति न पठितम् । येन हि वाक्यमुपक्रम्यते येन चापसंह्रियते

कल्पतरुः ।

तम् इह किमिति तदुपाक्षतम्? अत आह— यतो वेति । तद्ब्रह्म सर्वज्ञम् इत्यादिभाष्ये ‘यतः— इत्यादिवाक्यप्रेमयर्कान्तानात् तत्प्रमाणं बुद्धिस्थं भवतीति नोदाहृतमित्यर्थः । वेदान्तानां ब्रह्मात्मैकत्वे उपक्रमोपसंहारक्यं तात्पर्यलिङ्गं सदृष्टान्तमाह— येनेति ॥

भेदलक्षणे चिन्तितम् — ‘पौर्णमासीवदुपाशुयाजः स्यात्’ । ‘जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चो पुणेडाशो उपाशुयाजमन्तरा यजति विष्णुरुपाशु यष्टव्योऽजामित्वाय प्रजापतिरुपाशु यष्टव्योऽजामित्वायाग्रापामावुपाशु यष्टव्याव जामित्वाय’ इति श्रूयते । तत्र ‘उपाशुयाजमन्तरा यजति’ इति किं समुदायानुवाद उता पूर्वयागविधिरिति विशये. यथा आग्नेयादियागानाम् ‘य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते’ ‘य एवं विद्वानमावास्यां यजते’ इति समुदायानुवादौ, एवमिदमपि विष्णवादिवाक्यविहितयागानां समुदायानुवादः ; तत्र हि विष्णवाद्या देवताः श्रूयन्ते ; ‘सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्गुवायामाज्यम्’ इति ध्रौवाज्यद्रव्यसिद्धिः ; तव्यप्रत्ययाश्च विधायकाः श्रूयन्ते ; न त्वन्तरावाक्येऽस्ति द्रव्यदेवतं रूपम् ; ‘यजति’ इति च वर्तमानापदेशः ; तदुक्तम्— ‘यागान्विष्णवादिसयुक्तान्विहितानुरूपवत्तया ।

परिमलः ।

“न त्वन्तरावाक्य इति । यद्यपि यागविधौ स्थिते ध्रौवाज्यं द्रव्यं लभ्यते तथापि देवताया अलाभात् वर्तमानापदेशाच्च यागविध्यसंभवे द्रव्यलाभो दूरापास्त इति भावः ॥

भामती ।

स एव वाक्यार्थ इति शाब्दाः । यथोपांशुयाजवाक्येऽनूचोः पुरोडाशयोर्जामिता-

कल्पतरुः ।

अरूपमन्तरावाक्यमगत्यैवावलम्बते' इति पूर्वपक्षः । एतदधिकरणासिद्धान्तमाह—
अनूचोरिति । निरन्तरयोरग्रेयाग्नीषोमीययोः पुरोडाशयोः करणे आलस्यं स्या-
दिति दोषं संकीर्त्य तदपनयनार्थमुपांशुयाजमाज्यद्रव्यकं विधायानन्तरम् 'अजामि-
त्वाय' इति तद्विधानलब्धं जामितादोपसमाधानमुपसंहरति । अतः सार्थवादोपक्रमो-
पसंहारैकरूप्यात् एकमिदं वाक्यम् । एकवाक्यता चोपांशुयाजविधां लभ्यते
नेतरत्रानेकयागविधाविति । ननु तव्यप्रत्ययविहितयागानां समुदायानुवादोऽयमिति,

परिमलः ।

आलस्यमिति । दशमाध्याये 'अजामिकरणार्थत्वाच्च' इति सूत्रभाष्ये जामिता
सादृश्यमिति व्याख्यातम् । तत्रैव न्यायिवेकं 'जामिता सादृश्यम् एकरूपा द्विः क्रियेति
तेन कृताकृताननुसन्धिदोषः' इति सादृश्यस्य दोषपर्यवसायित्वमुपपादितम् । इह त्वेक-
रूपायाः क्रियायाः पुनः पुनरनुष्ठाने तन्द्रा स्यादिति भाष्योक्तस्यैव सादृश्यस्य दोषत्व-
पर्यवमानमात्रं प्रकारान्तरेणोक्तमिति न भाष्यविरोधः । न्यायसुधायामप्येवमेवोक्तम्—
सादृश्यस्य नैरन्तर्यानुष्ठाने सति आलम्यापादकत्वेन दोषत्वादिति । किं तु तत्र सौन्द-
र्यवाची जामिशब्दः तस्य सादृश्ये लक्षणेत्युक्तमिति विशेषः । उपांशुयाजमाज्यद्रव्यकं
विधायेति । अत्रान्तरावाक्यविष्णवादिवाक्यसाधारण्येनोपांशुगुणकयागविधानमात्रं विव-
क्षितं न त्वन्तरावाक्येनोपांशुयाजविधानम् । अन्तरावाक्यमेव यागविधायकं न विष्णवादिवा-
क्यत्रयमित्यस्यार्थस्य प्रसाधयिष्यमाणैकवाक्यतासिद्धयधीनत्वात् ततः प्राक् अन्तरावाक्य
विष्णवादिवाक्यत्रयं वा यत्किञ्चिद्भौवाज्यप्राप्तिमदुपाशुधर्मकयागविधायकमस्तीत्येतावत्ये-
वाशे संप्रतिपत्तेः । ननु—जामितादोषोपक्रमतत्प्रतीकारोपसंहाराभ्यामेकवाक्यता नावधीयते
येन तत्संरक्षणार्थमन्तरावाक्यं विधायकमिति निर्णयेत ; किं तु विष्णवादिवाक्येषु प्रत्ये-
कं जामिताप्रतीकारनिबन्धनात् वाक्यभेद एवावसीयते, तदनुसंगोपक्रमे जामितादो-
षोक्तेरपि विष्णवादिवाक्यविधेययागत्रयस्तुत्यर्थत्वावगमात् । न खलु 'अग्निञ्जले स्नानेन
प्रतिश्यायो भवति, नयनयोरञ्जनं कुर्यात्प्रतिश्यायपरिहाराय, पिप्पलीञ्जूर्युक्तं नारिके-
लोदकं संवेत प्रतिश्यायपरिहाराय, मरिचचूर्णयुक्तं क्षीरं पिबेत्प्रतिश्यायपरिहाराय' इति
प्रत्येकं प्रतिश्यायप्रतीकारार्थतया अञ्जनादिविधाने प्रतिश्यायदोषोपक्रमतत्प्रतीकारोपसं-

भामती ।

दोषसंकीर्तनपूर्वकोपांशुयाजविधानेन तत्प्रतिसमाधानोपसंहारेण चापूर्वोपांशुयाजकर्मविधिपरता एकवाक्यताबलादाश्रिता, एवमत्रापि 'सदेव सोम्येदम्' इति ब्रह्मोपक्रमात् 'तत्त्वमसि' इति च जीवस्य ब्रह्मात्मनोपसंहारात् तत्परतैव

कल्पतरुः ।

तत्राह— अपूर्वेति । तथा हि— 'यष्टव्यः' इति कर्मप्राधान्यं विष्ण्वादिवाक्ये प्रतीयते, विष्ण्वादयो हि कर्म, यागस्तूपसर्जनम् । तत्र कर्म अप्रधानीकृत्य यागप्राधान्यं लक्षणीयं कर्मतया च देवतात्वम्, ततो गुरुतरा कल्पना । अन्तरावाक्ये तु श्रुतं यागप्राधान्यं विधिश्च पञ्चमलकाररूपः । यत्तु रूपाभाव इति तन्न, ध्रौवाज्यलाभात् ; आग्नेयादीन्यागान् क्रमेणान्नाय मन्त्रकाण्डे तत्क्रमेणैव याज्यानुवाक्या आम्नाताः, तत्रोपांशुयाजस्थाने वैष्णवप्राजापत्याग्नीषोमीयास्तिस्रः ऋचः पठ्यन्ते, ताभिस्तुल्यार्थत्वेन विकल्प्यमानाभिर्विष्ण्वादिदेवतानां समर्पितत्वात् । तस्मादपूर्वं उपांशुयाजो विधेयः । विष्ण्वादिवाक्यानि त्वर्थवादाः इत्थं महीयानुपांशुयाजो यदस्मिन्विष्ण्वादयो

परिमलः ।

हारमात्रेणैकवाक्यता भवतीत्याशङ्क्याह— तथा हीति । विष्ण्वादिवाक्येषु यागविधाने कर्मप्रधानतव्यप्रत्ययबलात् विष्ण्वादिदेवतासंस्कारार्थयागविधानं श्रुतिरिति प्रतीत स्यात् । अतः संस्कृतदेवताविनियोगादर्शनेन ततः परावृत्त्य यागानामर्थकर्मभावेन प्राधान्यं लक्षणीयमिति तेषु विलम्बिताः प्रधानभूतयागविधयः । अन्तरावाक्ये तु यागस्य अन्योपसर्जनत्वं न श्रुतमिति प्रधानभूतस्य तस्य पञ्चमलकारकल्पनेन विधिः शीघ्रतरः जामितादोषपरिहारोपयुक्तान्तरालकालयुक्तश्च । पुरोडाशद्वयनैरन्तर्यात् जामितादोषोपन्यासेन ह्युपक्रम एवैतदवगतमुपन्यस्तदोषसमाधानार्थमन्तराले किञ्चिद्विधित्सितमिति । तद्यद्यन्तरावाक्यविहाय विष्ण्वादिवाक्येषु विधिराश्रीयेत तदोपक्रमानुगुण्यं न स्यात् । न हि नैरन्तर्यप्रयुक्तदोषस्यान्तराले कर्मान्तरविधानेनैव विष्ण्वादियजनविधानेन समाधानं प्रतीयते । प्रतिश्यायादिवाक्येषु तु नैव कर्मप्राधान्यप्रतीतिः ; न वा उपक्रान्तदोषसमाधानसामर्थ्यावगतिविषययुक्तविध्यन्तरश्रवणमस्ति इति तत्र वाक्यभेदेऽपि नात्र तद्भेदः समाश्रयणीयः । तस्मान्मन्त्रवर्णप्राप्तविष्ण्वादियोगेन प्रशंसार्थेऽर्थवादत्रये प्रत्येकमाह्नातमप्यजामिकरण तदन्वयद्वारा विधायकेऽन्तरावाक्य एवान्वेति । अत एव तैत्तिरीयशाखायाम् 'उपांशुयाजमन्तरा यजति' इत्यन्तरावाक्य एवाजामिकरणमाह्नातम् । इह त्वर्थवादत्रये अजामिकरणाभ्यासस्तद्दृढीकरणाय भविष्यतीति न तदनुरोधेन वाक्यभेदश्च-

भामती ।

वाक्यस्य । एवं वाक्यान्तराणामपि पौर्वापर्यालोचनया ब्रह्मपरत्वमवगन्तव्यम् ।
न च तत्परत्वस्य दृष्टस्य सति संभवेऽन्यपरता अदृष्टा युक्ता कल्पयितुम् ,

कल्पतरुः ।

यष्टव्या इति । एवं वाक्यान्तराणामिति । ऐतरेयके 'आत्मा वा इदमेक एव'
इत्युपक्रम्य 'स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यत्' इति तमेव ब्रह्मात्मानमभिधाय
समाप्तौ च 'प्रज्ञानं ब्रह्म' इत्युपसंहृतम् । वाजसनेयकेऽपि 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्युप-
क्रम्य 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्युपसंहृतम् । आथर्वणेऽपि 'कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते
सर्वमिदं विज्ञातं भवति' इति सर्वात्मकं ब्रह्मोपक्रम्य 'ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्'
इति तदेव निगमितम् । वेदान्ता यदि सिद्धवस्तुपरास्तर्हि मानान्तरसापेक्षाः स्युः
पुंवाक्यवदिति पूर्ववाच्यभिमतस्य प्रसङ्गे हेतोः पौरुषेयत्वेन सोपाधिकत्वं भाष्यगता-

परिमलः ।

ङ्गावकाशः । कर्मतया च देवतात्वमिति । लक्षणीयमित्यनुषङ्गः । तस्मादिति । अ-
पूर्वत्वात् यागे एव विध्यपेक्षा न विष्णवादिदेवतास्वपि मन्त्रवर्णतः प्राप्तिसंभवादिति
भावः । सामवेदे सार्वार्थ्यविषयानुपक्रमोपसंहारौ दर्शितौ । ऋग्वेदादिध्वपि तौ दर्श-
यति— ऐतरेयके इति । ऐतरेये इति तु न पाठः । इतराया अपत्यमैतरेयस्तेन
प्रोक्तां शाखामधीयत इत्यैतरेयिणः । तेन प्रोक्तमित्यर्थे 'पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु' इति
सूत्रेण णिनिप्रत्यये सति तदर्थात् इत्यर्थे विहितस्य प्रत्ययस्य 'प्रोक्ताल्लुक्' इति सूत्रेण प्रो-
क्तप्रत्ययान्तात्तस्य लुग्विधायकेन लोपे सति निष्पत्तेः । ततश्चैतरेयिणामाम्नाय इत्यर्थे
'गोत्रचरणाद्बुज्' इति बुज्प्रत्यये सति ह्यैतरेयके इति भाव्यम् । स एतमेवेति । अनेन
वाक्येन प्रत्यगात्मैव ब्रह्मैत्युपक्रान्तम् । तदुपसंहारे च प्रज्ञानशब्दो जीवपरः, 'सर्वान्पेयैतानि
प्रज्ञानस्य नामधेयानि' इति प्राक् प्रज्ञानशब्देन जीवस्य निर्दिष्टत्वात् । वेदान्ता यदीति ।
वेदान्तानां सापेक्षत्वप्रसङ्गकस्य भूतार्थत्वहेतोः पौरुषेयत्वेन सोपाधिकत्वम् अयम-
भिसंधिरित्यारभ्य प्रवृत्तेन टीकाग्रन्थेनोच्यमानं परिनिष्ठितवस्तुविषयत्वेऽपीति भाष्यग-
तापिशब्देन भूतार्थत्वस्य सापेक्षत्वव्यभिचारं दर्शयतोक्तसाध्ये प्रयोजकान्तरसद्भावसूचनेन
द्योत्यत इत्येतदभिसंधिशब्देनाहेत्यर्थः ॥

ननु— अयमभिसंधिरित्यादिटीकाग्रन्थस्योक्तरीत्योपाधुद्भावनपरत्वेनावतारैणमयु-
क्तम्, तस्य ग्रन्थस्य सापेक्षत्वापादने भूतार्थत्वं प्रसङ्गहेतुः पौरुषेयत्वं वेति विकल्प्य
प्रथमपक्षं व्यभिचारेण निरस्य अथेत्यादिग्रन्थेन द्वितीयपक्षमुद्भाव्य तं पक्षं वेदान्तानां

परिमलः ।

पौरुषेयत्वं नास्तीति प्रसङ्गहेत्वसंभत्या दूषयित्वा भूतार्थत्वे मानान्तरेण शक्यग्रहत्वात् पौरुषेयत्वमपि स्यादिति प्रसङ्गहेतोरप्यापादनशङ्कां यद्युच्येतेत्यादिग्रन्थेनोद्भाव्य तर्हि कार्यार्थत्वेऽपि तत एव हेतोस्तत्स्यादित्येतदर्थप्रतिपादकतयैव तस्य ग्रन्थस्य प्रवृत्तेः तस्य पौरुषेयत्वोपाध्युद्भावनपरत्वे तमुपाधिमसहमानस्य पूर्वपक्षिणः सापेक्षत्वे पौरुषेयत्व प्रयोजकमित्युक्त्यसंभवेनाथेत्यादिशङ्काग्रन्थस्यानन्वयप्रसङ्गाच्च ; यद्युच्येतेत्यादिशङ्का ग्रन्थोपमहारं तस्मात् पौरुषेयत्वेन सापेक्षत्वं दुर्वारं न तु भूतार्थत्वेनेति भूतार्थत्वं हेतु परित्यज्य पौरुषेयत्वस्य हेतुतयैवोपादानस्य स्पर्ष्टाकरणाच्चेति चेत्, उच्यते— टीकायां भूतार्थतया खलु सापेक्षत्वमाशङ्क्यते इत्यनुवादानन्तरं भूतार्थतया वेदान्तानां सापेक्षत्वम् उत पौरुषेयत्वमिति विकल्पः न प्रसरति ; भूतार्थत्वहेतौ व्यभिचारेण दूषिते तत्रैव वाक्यत्वविशेषणाशङ्कां विहाय वाक्यत्वाविशेषितभूतार्थत्वहेतुना प्रसाधनीयस्य पौरुषेयत्वस्य हेत्वन्तरमप्य शङ्का च न सामञ्जस्यमश्नुते । तस्मात् पौरुषेयत्वमुपाधिमुद्भावविध्यतो गूढाभिप्रेतः सिद्धान्तिनोऽयं विकल्पः— दृष्टान्तीकृतेषु पुवाक्येषु सापेक्षत्वं त्वदीयसाधन भूतार्थत्व प्रयोजक मदुद्भावनीयां पाधिरूप पौरुषेयत्व वेति । अत एव पक्षे हेतुविकल्पोऽयं न भवति किं तु दृष्टान्ते साध्यप्रयोजकधर्मविकल्पः इति दर्शयितुमेव टीकायां पुवाक्यनिदर्शनेन हीति पुवाक्यानामिति च विशेषितम् । ततः प्रथमपक्षे व्यभिचारं दूषिते तत्र वाक्यत्वविशेषणे कृतेऽपि सिद्धान्ती पौरुषेयत्वमुपाधि ब्रूयादिति तं पक्षं परित्यज्य तदभिमतमुपाधिं साधनव्यापकत्वेनानुपाधिं व्यवस्थापयिष्याम इति मन्यमानस्य पूर्वपक्षिणः पक्षान्तरपरिग्रहाशङ्का— अथ पुरुषबुद्धिप्रभवत्वयेति । पौरुषेयत्वस्य सापेक्षत्वप्रयोजकत्वमङ्गीकृत्य तस्य वेदान्तेष्वभावेन साधनाव्यापकतयोपाधित्वोद्धटनम्— एवं तर्हीति । वेदान्तानां भूतार्थवाक्यत्वहेतुना पौरुषेयत्वापादनेन साधनव्यापकतया अनुपाधित्वशङ्का— यद्युच्येतेति । तस्मात् पौरुषेयत्वेनेति तदुपसंहारवाक्येनाप्यनुपाधित्वशङ्काया एव तत्फलं सहोपमहारः, वेदान्तानां पौरुषेयत्वमापाद्योपाधेः साधनव्यापकत्वान्निरुपाधिकेन भूतार्थत्वेन सापेक्षत्वमापाद्यते न तु तदनापाद्य सोपाधिकेन भूतार्थत्वेनेति । ततः प्रतिबन्दिग्रहणं वेदान्तानां भूतार्थत्वेऽप्यपौरुषेयत्वोपपत्त्यां पाधेः साधनाव्यापकत्वव्यवस्थापनेन भूतार्थत्वहेतुकापेक्षत्वप्रसङ्गानुमानस्य सोपाधिकत्वप्रदर्शनपरः अत्र ब्रूम इत्यादिग्रन्थः । अत एव तदुपसंहारवाक्यम्— तेनापौरुषेयत्वं सिद्धे भूतार्थानामपि वेदान्तानां न सापेक्षतया प्रामाण्यविधात् इति । तस्मादुपाध्युद्भावनपरतया व्याख्यानं युक्तमेव । प्रमाणान्तरसिद्धार्थानुवादकतया स्वप्रामाण्यसिद्धौ तत्प्रामाण्यमुक्त-

अर्थान्तरकल्पना युक्ता, श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात् । न च तेषां कर्तृदेवतादिस्वरूपप्रतिपादनपरता अवर्गीयते, 'तत्केन कं पश्येत्' इत्यादिक्रियाकारकफलनिराकरणश्रुतेः । न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेऽपि प्रत्यक्षादिविषयत्वं ब्रह्मणः, 'तत्त्वमसि' इति ब्रह्मात्मभावस्य

भामती ।

अतिप्रसङ्गात् । न केवलं कर्तृपरता तेषामदृष्टा, अनुपपन्ना चेत्याह— न च तेषामिति । सापेक्षत्वेनाप्रामाण्यं पूर्वपक्षबीजं स्मारयित्वा दूषयति— न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेऽपीति । अयमभिसंधिः— पुंवाक्यनिर्दर्शनेन हि भूतार्थतया वेदान्तानां सापेक्षत्वमाशङ्क्यते । तत्रैवं भवान् पृष्ठो व्याचष्टाम्, किं पुंवाक्यानां सापेक्षता भूतार्थत्वेन आहं पौरुषेयत्वेन ? यदि भूतार्थत्वेन ततः प्रत्यक्षादीनामपि परस्परसापेक्षत्वेनाप्रामाण्यप्रसङ्गः । तान्यपि हि भूतार्थान्येव । अथ पुरुषबुद्धिपूर्वकतया पुंवाक्यं सापेक्षम्, एवं तर्हि अतत्पूर्वकाणां वेदान्तानां भूतार्थानामपि नाप्रामाण्यं प्रत्यक्षादीनामिव नित्यतेन्द्रियलिङ्गादिजन्मनाम् । यद्युच्येत मिद्धे किलापौरुषेयत्वं वेदान्तानामनपेक्षतया प्रामाण्यं सिध्येत, तदेव तु भूतार्थत्वेन न सिध्यति, भूतार्थस्य शब्दानपेक्षेण पुरुषेण मानान्तरतः शक्यज्ञानत्वाद्विपूर्वं विरचनोपपत्तेः, वाक्यत्वादिलिङ्गकस्य वेदपौरुषेयत्वानु-

कल्पतरुः ।

पिशब्देन द्योत्यत इत्याह— अयमभिसंधिरिति । तस्यैवान्कान्तिकत्वमाह— प्रत्यक्षादीनामपीति । वाक्यस्य सतः सिद्धवस्तुपरत्वे पौरुषेयत्वापत्तिरिति साधनव्याप्तिमुपाधेः शङ्कते— यद्युच्येतेति । वाक्यत्वादि लिङ्गस्य तत् तथा । कार्यपरतायां हि वेदान्तानां न वाक्यत्वादिना सापेक्षत्वमुन्मेषम्, पौरुषेयत्वस्यो-

परिमलः ।

निरीक्षकत्वं सापेक्षत्वं पूर्वानुपूर्व्यनपेक्षपुर्वशेषबुद्धयधीनानुपूर्वीमत्त्वं पौरुषेयत्वमिति साध्योपाध्योर्भेदः । तस्यैवेति । यस्य हेतोरुपाधिरुद्भावनीयः तस्यैव व्यभिचारतावदाहेत्यर्थः । यद्यपि दृष्टान्तीकृतेषु पुंवाक्येषु भूतार्थत्वं सापेक्षत्वप्रयोजकं न भवतीत्येतदुपपादकः प्रत्यक्षादिषु सत्यपि भूतार्थत्वं सापेक्षत्वाभावः उपाध्युद्भावनोपयोगिप्रयोजकान्तरशङ्कावसरदानार्थमिहोच्यते, तथापि स एव हेतोः पक्षे साध्यासाधकत्वसिद्धयुपयो-

भामती ।

मानस्याप्रत्यहमुत्पत्तेः ; तस्मात्पौरुषेयत्वेन सापेक्षत्वं दुर्वारम् , न तु भूतार्थत्वेन ; कार्यार्थत्वे तु कार्यस्यापूर्वस्य मानान्तरागोचरतया अत्यन्ताननुभूतपूर्वस्य तत्त्वेन समारोपेण वा पुरुषबुद्ध्यावसमारोहात् तदर्थानां वेदान्तानामशक्यरचनतया पौरुषेयत्वाभावादनपेक्षं प्रमाणत्वं सिध्यतीति, प्रामाण्याय वेदान्तानामपि कार्यपरत्वमातिष्ठामहे । अत्र ब्रूमः— किं पुनरिदं कार्यमभिमतमायुष्मतः यदशक्यं पुरुषेण ज्ञातुम् ? अपूर्वमिति चेत् , हन्त कुतस्त्यमस्य लिङ्गार्थत्वम् , तेनालौकिकेन संगतिसंवेदनविरहात् । लोकानुसारतः क्रियाया एव लौकिक्याः कार्यतया लिङ्गादेरवगमात् । ‘स्वर्गकामो यजेत’ इति साध्यस्वर्गविशिष्टो

कल्पतरुः ।

पाधित्वादेव ; न च साधनव्याप्तिरित्याह— कार्यार्थत्व इति । तत्त्वेन याथात्म्येन । कार्ये मानान्तरायोग्यत्वस्यासिद्धत्वात्तत्परत्वेऽपि वेदान्तानां पौरुषेयत्वं संभवतीति न साधनव्याप्तिः ; ततश्च दुरपवादं वाक्यत्वादिलिङ्गकं पौरुषेयत्वमित्याशयेनाह— अत्र ब्रूम इत्यादिना । किं पुनरिति । कृतियोग्यस्य कार्यत्वे भावार्थस्यापि तत्त्वेन मानान्तरायोग्यत्वमित्यर्थः । तर्ह्यलौकिकं कार्यमिति शङ्कते— अपूर्वमिति । तर्हि मानान्तरानवगतं संगतिप्रहायोगाल्लिङ्गादीनामबोधकत्वापात इत्याह— हन्तेति । ननु ‘यजेत’ इति श्रुतेः कार्यता भाव्यतोऽपूर्वमिद्विरिति तत्राह— लोकानुसारत इति । स्वर्गकामपदसमभिव्याहारसंज्ञकतर्कानुगृहीतत्वादेव क्रियाविलक्षणापूर्वे लिङ्गादीनां संबन्धग्रह इति शङ्कते— स्वर्गकाम इति । अयं तर्कोऽतिप्रसङ्गीत्याह— चैत्यंति ।

परिमलः ।

गी व्यभिचारोऽपीत्यभेददृष्ट्या अनैकान्तिकतामाहेत्युक्तम्— कार्ये मानान्तरायोग्यत्वस्यासिद्धत्वादिति ॥

ननु वेदान्तानां कार्यपरत्वेऽपि पौरुषेयत्वानुमान प्रसरति कार्यस्यापि मानान्तरायोग्यत्वाविशेषादिति पौरुषेयत्वानुमानमुक्त्वा तत्फलमुपाधेः साधनव्यापकत्वमप्यभिधाय ततश्चेत्यादिग्रन्थेन पुनरपि पौरुषेयत्वानुमानप्रसर एवोपसंहियते, उपाधिविधूनेन सति निरुपाधिकेन वान्यत्वेन सापेक्षत्वानुमानमेव खलूपसंहर्तव्यम् ? सत्यम् । वाक्यत्वादिलिङ्गकं ‘पौरुषेयत्वमित्यत्र पौरुषेयत्वशब्देन पुरुषबुद्धिप्रभवत्वपरिणामेन सापेक्षत्वमेवोक्तम् । अथ वा पौरुषेयत्वं संभवतीति पूर्ववाक्येण पौरुषेयत्वानुमानस्य बाधकाभावमात्रमुक्तम् ; ततश्चेत्यादिग्रन्थेन तत्फलतया पौरुषेयत्वानुमानप्रवृत्तिरुक्ता ; प्रागेव साधनव्याप्यु-

भामती ।

नियोज्याऽवगम्यते, स च तदेव कार्यमवगच्छति यत्स्वर्गानुकूलम् । न च क्रिया क्षणभङ्गुरा आमुष्मिकाय स्वर्गाय कल्पत इति पारिशेष्याद्वेदत एवापूर्वे कार्ये लिङ्गादीनां संबन्धग्रह इति चेत्, हन्त चैत्यवन्दनादिवाक्येष्वपि स्वर्गकामादिपदसंबन्धादपूर्वकार्यत्वप्रसङ्गः, तथा च तेषामप्यशक्यरचनत्वेनापौरुषेयत्वापातः । स्पष्टदृष्टेन पौरुषेयत्वेन वा तेषामपूर्वार्थत्वप्रतिषेधे वाक्यत्वादिना लिङ्गेन वेदान्तानामपि पौरुषेयत्वमनुमितमित्यपूर्वार्थता न स्यात् । अन्यतस्तु वाक्यत्वादीनामनुमानाभासत्वोपपादने कृतमपूर्वार्थत्वेनात्र तदुपपादकेन । उपपादितं चापौरुषेयत्वमस्माभिर्निर्यायकणिकायाम्, इह तु विस्तरभयान्नोक्तम् । तेनापौरुषेयत्वं सिद्धे भूतार्थानामपि वेदान्तानां न सापेक्षतया प्रामाण्यविघातः । न

कल्पतरुः ।

कर्तृस्मरणान् स्पष्टदृष्टपौरुषेयत्वेन बुद्धादिवचसामकार्यार्थत्वे वेदानामपि पौरुषेयत्वस्य वाक्यत्वादिना अनुमितत्वादकार्यार्थत्वं समानमित्यर्थः । स्मर्यमाणकर्तृत्वेन वाक्यत्वादि सोपाधिकमित्याशङ्क्य सिद्धार्थवेदान्तेष्वपि तत्समम्; अतः कार्यार्थत्वमनपेक्षतायामप्रयोजकमित्याह— अन्यतस्त्विति । वर्तमानसंप्रयोगजप्रत्यक्षस्य कार्यरूपधर्मगोचरत्वानुपपत्तेर्योगसामर्थ्यस्यापीन्द्रियविषयेष्वेवातिशयकारित्वान्न धर्मस्य प्रत्यक्षता, लिङ्गाद्यभावाच्च नानुमेयत्वादि । न चाज्ञाते पुंसां वचनरचना

परिमलः ।

क्तिस्तु वक्ष्यमाणानुमानफलत्वाभिप्रायेणति नेतव्यम् । अकार्यार्थत्वं समानमिति । निष्प्रत्यूहेन वाक्यत्वादिहेतुना पौरुषेयत्वेऽनुमिते सति मानान्तरागोचरापूर्वकार्यार्थत्वकल्पनैव न प्रवर्तते यथा चैत्यवन्दनादिवाक्येषु । अतस्तत्कल्पनया पौरुषेयत्वप्रत्याख्यानप्रत्याशा दुराशेति भावः । स्मर्यमाणकर्तृकत्वेनेति । चैत्यवन्दनादिवाक्येष्वपि 'पश्याम्यहं भिक्षवो दिव्येन चक्षुषा सुकृतं दुष्कृतं च' इति तदागमकर्तृबुद्धवंचसैव कर्तृप्रतीतिरस्तीति भावः । सिद्धार्थवेदान्तेष्वपीति । यथा वेदान्तानां कार्यार्थत्वपक्षे तेषां पौरुषेयत्वानुमान कर्तृस्मरणोपाधिना निरस्यते तथा तेषां सिद्धार्थत्वपक्षेऽपि तन्निरसितुं शक्यमित्यप्रयोजकं कार्यार्थत्वकल्पनमित्यर्थः । कार्यरूपयतीति अनुष्ठेयं शापयतीति कार्यरूपो यागाद्यनुष्ठानप्रयोजकः तद्वत्स्वर्गादिभेयः साधनत्वाकारः, तेन रूपेण यागादिधर्मः । अतो यागादः स्वरूपतः प्रत्यक्षत्वेऽपि धर्मत्वाकारेणातीन्द्रियता । यथाहुः— 'भेयः साधनता ह्येषां नित्यं वेदात्प्रमीयते । ताद्रूपेण च

शास्त्रमन्तरणानवगम्यमानत्वात् । यत्तु हेयोपादेयरहितत्वादुपदेशानर्थ-

भासता ।

चानधिगतगन्तृता नास्ति येन प्रामाण्यं न स्यात्, जीवस्य ब्रह्मताया अन्यतो-
ऽनधिगमात् । तदिदमुक्तम्— 'न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेऽपि' इति ।
द्वितीयं पूर्वपक्षबीजं स्मारयित्वा दूषयति— यत्तु हेयोपादेयरहितत्वादिति ।
विध्यर्थविगमात् खलु पारम्पर्येण पुरुषार्थप्रतिलम्भः । इह तु 'तत्त्वमसि' इत्यव-
गतिपर्यन्ताद्वाक्यार्थज्ञानानुवाह्यानुष्ठानायासानपेक्षात्माक्षादेव पुरुषार्थप्रतिलम्भः
'नायं सर्पो रज्जुरियम्' इति ज्ञानादिवेति । सोऽयमस्य विध्यर्थज्ञानात् प्रकर्षः ।
एतदुक्तं भवति— द्विविधं हीणमित पुरुषस्य— किञ्चिदप्राप्तं यथा ग्रामादि, किञ्चि-
त्पुनः प्राप्तमपि भ्रमवशादप्राप्तमित्यवगतं यथा स्वर्गवावनद्धं प्रवेयकम् । एवं जि-
हासितमपि द्विविधम्, किञ्चिदहीनं जिहासति यथा बल्यितचरण फणितम्, किञ्च
त्पुनर्हीनमेव जिहासति यथा चरणाभरणे नूपुरे फणितमारोपितम् । तत्राप्राप्त-
प्राप्ता चात्यक्त्यागे च बाह्यानुष्ठानमाध्यत्वात् तदुपायतत्त्वज्ञानादस्ति परा-
चीनानुष्ठानापेक्षा । न जातु ज्ञानमात्रं वस्त्वपनयति । न हि सहस्रमपि रज्जु-
प्रत्यया वस्तुमन्नं फणितमन्यथायतुमीशते समारोपिते तु प्रप्तिस्तजिहासिते
तत्त्वसाक्षात्कारमात्रेण बाह्यानुष्ठानानपेक्षेणैव शक्यते प्राप्तमिव हातुमिव ।
समारोपमात्रजीवने हि ते, समारोपितं च तत्त्वसाक्षात्कारः समूलघातमुपह-
न्तीति । तथेहाप्याव्यासमारोपतजीवभावे ब्रह्मप्यानन्द वस्तुतः शोकदुःखादि-
रहिते समारोपितनिबन्धनस्तद्भावः 'तत्त्वमसि' इति वाक्यार्थतत्त्वज्ञानादवग-

कल्पतरुः ।

समवर्तीति वैदिका रचना न पारमपर्याति न्यायकणिकाया व्युत्पादितम् । नन्वपौरुषे-
यतया अनपेक्षत्वेऽपि 'अग्निहिमस्य भेषजम्' इति यन्मानान्तरगृहीतप्राहित्वमित्याश-
ङ्क्य 'तत्त्वमसि' इति ब्रह्मात्मभावस्येति भाष्यप्रेषेण परिहृतमित्याह—न चानधिग-
तेति । सर्वस्मिन्नुपपादितेऽर्थे भाष्यं स्यादयति— तदिदमिति । मिद्वाथत्वे सत्य-
पुरुषार्थनिष्ठत्वं स्यादिति द्वितीयं पूर्वपक्षबीजम् । सर्वकेशप्रहाणादिति भाष्यस्थ-
प्रशब्दार्थमाह— सोऽयमस्येति । बाह्यानुष्ठानानपेक्षमज्ञाननिवृत्त्यानन्दाविर्भावफ-
लमन्वयव्यतिरेकिनिदर्शनयुगलद्वयप्रदर्शनपुनःसर ब्रह्मज्ञानस्य दर्शयति— एतदु-
क्तमित्यादिना । प्रवेयकं प्रवालंकारः । समूलघातमिति । कषादिवादानुप्रयोगः ।
सह मूलेनोपहन्तीत्यर्थः । समारोपितनिबन्धन इति । समारोपिता अविद्या

क्यामिति, नैष दोषः ; हेयोपादेयशून्यब्रह्मात्मतावगमादेव सर्वक्लेशप्रहाणा-
त्पुरुषार्थसिद्धेः । देवतादिप्रतिपादनस्य तु स्ववाक्यगतोपासनार्थत्वेऽपि
न कश्चिद्विरोधः । न तु तथा ब्रह्मण उपामनाविधिशेषत्वं संभवति,

भामती ।

तिपर्यन्तान्निवर्तते । तन्निवृत्तौ प्राप्तिमप्यातन्द्ररूपमप्राप्तिमिव प्राप्तं भवति, त्यक्त-
मपि शोकदुःखाद्यत्यक्तमिव त्यक्तं भवति. तदिदमुक्तम्— ब्रह्मान्मावगमादेव
जीवस्य सर्वक्लेशस्य सवामनस्य विपर्यासस्य ; स हि क्लिष्टाति जन्तून्तः क्लेशः,
तस्य प्रकर्षेण हानात् पुरुषार्थस्य दुःखानिवृत्तिसुखाप्रलक्षणस्य सिद्धिरिति ।
य तु ' आत्मैवेवोपासीत ' ' आत्मानमेव लोकमुपासीत ' इत्युपासनावक्यगत-
देवतादिप्रतिपादनेनोपासनापरत्वं वेदान्तानामुक्तं तदृषयति— देवतादिप्रति-
पादनस्य तु आत्मैवतावन्मात्रस्य सूत्रावगगतोपासनार्थत्वेऽपि न कश्चि-
द्विरोधः । यदि न विरोधः, सन्तु तर्हि वेदान्ता देवताप्रतिपादनद्वारेणोपासना-
विधिपरा एवेत्यत आह— न तु तथा ब्रह्मण इति । उपाम्योपासकोपासनादि-
भेदासिद्धयधीनोपासना न निरस्तमसम्भेदप्रपञ्चे वेदान्तवेद्ये ब्रह्मणि संभवतीति
नोपासनाविधिशेषत्वं वेदान्तानां तद्विरोधित्वादित्यर्थः । स्यादेतत् । यदि विधि-

कल्पतरुः ।

निबन्धनं यस्य जीवभावस्य स तथोक्त । आत्मानमेव लोकं चैतन्यम् । देवता
मगुणं ब्रह्म । आदिशब्दात् प्राणविशुद्ध्यादि गृह्यते । उपामनवाक्यकदेशमुपा-
स्यसमर्पकं विविनक्ति— आत्मैतीति । यदवादि पूर्वप्राक्षणा न कचिदपि वेद-
वाक्यानां विधिमन्तरेणार्थवत्तेति, तत्र किं यदि वेदान्ता विधिमन्तरेण प्रमाणं
तर्ह्यर्थवादाः किं न स्युरिति प्रतिबन्दी मता. अथ वा वेदवाक्यस्य सिद्धपरस्यान्यत्रा-
दर्शनाद्व्याप्यभावेन न वेदान्तानां सिद्धवस्तुपरत्वमिति । आद्यमर्थवादाधिकरण-
पूर्वपक्षं संगृह्णन्नाशङ्कते— स्यादेतदित्यादिना । रुदतो यदशु अर्शयत तद्रजत-
मभवत्तस्माद्रजतमदक्षिण्यमिति निन्दा बहिर्हिपि बहिःसाध्ये यागे रजतं न
देयमिति निषेधशेष इति सिद्धान्त दर्शयन्नर्थवादानां नेपिक्षाफलत्वमिति ताव

परिमलः ।

धर्मत्वं तस्मान्नेन्द्रियगोचरः' इति । व्याप्त्यभावेनेति । वेदान्तानां सिद्धवस्तुपरत्व-

एकत्वे हेयोपादेयशून्यतया क्रियाकारकादिद्वैतविज्ञानोपमर्दोपपत्तेः । न हि ब्रह्मैकत्वविज्ञानेनोन्मथितस्य द्वैतविज्ञानस्य पुनः संभवोऽस्ति येनोपासनाविधिशेषत्वं ब्रह्मणः प्रतिपाद्येत । यद्यप्यन्यत्र वेदवाक्यानां

भामती ।

विरहेऽपि वेदान्तानां प्रामाण्यम्, हन्त तर्हि 'सोऽरोदीत्' इत्यादीनामप्यस्तु स्वतन्त्राणामेवोपेक्षणीयार्थानां प्रामाण्यम् ; न हि हानोपादानबुद्धी एव प्रमाणस्य फले, उपेक्षाबुद्धेरपि तत्फलत्वेन प्रामाणिकैरभ्युपेतत्वादिति कृतम् 'बर्हिषि रजतं न देयम्' इत्यादिनिषेधविधिपरत्वेनैतेषामित्यत आह— यद्यपीति । स्वाध्यायविध्यधीनग्रहणतया हि सर्वो वेदराशिः पुरुषार्थतन्त्र इत्यवगतम् । तत्रैकेनापि वर्णेन नापुरुषार्थेन भवितुं युक्तम्, किं पुनरित्यता 'सोऽरोदीत्' इत्यादीनां पदप्रबन्धेन । न च वेदान्तेभ्य इव तदर्थवगममात्रादेव कश्चित्पुरुषार्थ उपलभ्यते । तेनैष पदसंदर्भः साकाङ्क्ष एवास्ते पुरुषार्थमुदीक्षमाणः । 'बर्हिषि रजतं न देयम्' इत्ययमपि निषेधविधिः स्वनिषेध्यस्य निन्दामपेक्षते । न ह्यन्यथा ततश्चेतनः शक्यो निवर्तयितुम् । तद्यदि दूरतोऽपि न निन्दामवाप्त्यत्ततो निषेधविधिरेव रजतनिषेधे च निन्दायां च द्विहिंमवत्वस्य सामर्थ्यद्वयमकल्पयिष्यत ।

कल्पतरुः ।

दाह— स्वाध्यायेति । प्रयोजनपर्यवसायिबोधजनकत्वतदभावाभ्यां विशेषं दर्शयन् प्रतिबन्दीं परिहरति— न च वेदान्तेभ्य इति । ननु निषेध एव स्वनिषेध्यस्यानर्थहेतुत्वान्यथानुपपत्त्या निन्दां कल्पयिष्यति, नेत्याह— तद्यदीति । अर्थवादादेव निन्दालाभे निषेधकस्य निषेधे निन्दायां च तात्पर्यं न कल्प्यमित्यर्थः । ननु 'सोऽरोदीत्' इति वाक्ये निन्दा न भाति किं तु भूतानुवाद इत्याशङ्क्य मुख्यार्थे प्रयोजनाभावान्नि-

परिमलः ।

मनुमातुं न शक्य वेदवाक्यत्वस्य तेन व्याप्त्यभावादित्यर्थः । निन्दा न भातीति । ननु 'अश्रुज हि यो बर्हिषि ददाति पुरास्य संवत्सराद्गृहे रुदन्ति' इति वाक्यशेषेण यागे रजतदानस्य बलवदनिष्ठानुबन्धित्वरूपा निन्दा भातीति चेत्, न, संवत्सरात्प्राक् रोदनस्य क्वचित्क्वचिददर्शनेन वाक्यशेषस्य पारलौकिकानिष्ठानुबन्धित्वलक्षकतायाः समाश्रयणीयत्वात् । सिद्धार्थव्युत्पत्त्यनुपमर्दोपमर्दाभ्यां वर्णकयोः पूर्वपक्षभेदमुक्त्वा ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपाभ्यां तद्वेदं यद्यपीत्यादि-

विधिसंस्पर्शमन्तरेण प्रमाणत्वं न दृष्टम्, तथाप्यात्मविज्ञानस्य फल-
पर्यन्तत्वाच्च तद्विषयस्य शास्त्रस्य प्रामाण्यं शक्यं प्रत्याख्यातुम् । न
चानुमानगम्यं शास्त्रप्रामाण्यम्, येनान्यत्र दृष्टं निदर्शनमपेक्ष्येत ।

भामती ।

तदेवमुक्तप्रयोः 'सोऽरोदीत्' इति च 'बर्हिषि रजतं न देयम्' इति च पदसं-
दर्भयोरलक्ष्यमाणनिन्दाद्वारेण नष्टाश्वदग्धरथवन् परस्परं समन्वयः । न त्वेव
वेदान्तेषु पुरुषार्थापेक्षा, तदर्थावगमादेवानपेक्षात्परमपुरुषार्थलाभादित्युक्तम् ।
ननु विध्यसंस्पर्शिनो वेदस्यान्यस्य न प्रामाण्यं दृष्टमिति कथं वेदान्तानां तद-
स्पृशां तद्विषयतीत्यत आह— न चानुमानगम्यमिति । अबाधितानधिगता-
संदिग्धबोधजनकत्वं हि प्रमाणत्वं प्रमाणानां तच्च स्वत इत्युपपादितम् । यद्यपि
चैषामीदृग्बोधजनकत्वं कार्यार्थापत्तिसमाधिगम्यं तथापि तद्वोद्योपजनने माना-
न्तरं नापेक्षन्ते नापीमामेवार्थापत्तिं परस्पराश्रयप्रसङ्गादिति स्वत इत्युक्तम् ।
ईदृग्बोधजनकत्वं च कार्ये इव विधीनाम्, वेदान्तानामपि ब्रह्मण्यस्तीति दृष्टान्ता-
नपेक्षं तेषां ब्रह्मणि प्रामाण्यं सिद्धं भवति । अन्यथा नेन्द्रियान्तराणां रूपप्रका-

कल्पतरुः ।

न्दा लक्ष्यत इत्याह— लक्ष्यमाणेति । द्वितीयमुद्भाव्य निषेधति— ननु विध्यसं-
स्पर्शिन इत्यादिना । तच्च स्वत इत्युपपादितं न्यायकणिकायामित्यर्थः । ननु प्रमया
कार्येण प्रमाणानां तज्जनकत्वमनुमेयम्, कथं न चानुमानगम्यमिति भाष्यमित्याश-
ङ्क्याह— यद्यपीति । कार्यार्थापत्त्यपरपर्यायानुमानेन मानान्तरेण वा प्रमा नोत्पद्यते किं
तूदितायां तस्यामनुमानं प्रवर्तत इत्यर्थः । प्रमाणान्तरं तावदपेक्ष्यमाणं न दृश्यते ।
एतदर्थापत्त्यपेक्षणे दूषणमाह— नापीति । अपेक्ष्यत इत्यनुपङ्गः । उत्पन्नायां
प्रमायां प्रमाणानां प्रमाजनकत्वस्यानुमानं ततश्च प्रमोत्पत्तिरिति परस्पराश्रयत्वप्र-
सङ्गः । शास्त्रप्रामाण्यमनुमानेन न भवतीति भाष्यार्थो न पुनरनुमानेन
ज्ञेयमिति । कार्यविरहिवेदान्तेभ्यः प्रमा यद्युत्पद्यते तदा स्वतः परतो वेति चिन्ता;
न तूत्पद्यत इत्यत आह— ईदृगिति । सिद्धे ब्रह्मणि वेदान्तेभ्यः प्रमोत्पत्तिरनु-
भवसिद्धेत्यर्थः । यद्यनुभवसिद्धाप्यन्यत्र सिद्धार्थार्थवादादावदर्शनादपहृतं तदा
अतिप्रसङ्ग इत्याह— अन्यथेति । एवं तावत्सिद्धेऽर्थेऽपि प्रमाणान्तरपरतन्त्राणां पौरु-
षेयवाक्यानामङ्गीकृत्य प्रामाण्यं वेदान्तेषु क्रियाविषयतामन्तरेण नैरपेक्ष्यपुरुषार्थ-

तस्मात्सिद्धं ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वम् ॥

अत्रापरे प्रत्यवतिष्ठन्ते— यद्यपि शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्म, तथापि

भामती ।

शनं दृष्टमिति चक्षुरपि न रूपं प्रकाशयेदिति । प्रकृतमुपसंहरति— तस्मा-
दिति । आचार्यैकदेशीयानां मतमुत्थापयति— अत्रापरे प्रत्यवतिष्ठन्ते इति ।
तथा हि— 'अज्ञातमंगतित्वेन शास्त्रत्वेनार्थवत्तया । मननादिप्रतीत्या च कार्या-
र्थब्रह्मानिश्चयः' । न खलु वेदान्ताः सिद्धब्रह्मरूपपरा भवितुमर्हन्ति, तत्रावि-
दितमंगतित्वान् । यत्र हि शब्दा लोकेन न प्रयुज्यन्ते न तत्र तेषां संगतिग्रहः ।
न चाहेयमनुपादेय रूपमात्रं कश्चिद्विवक्षति प्रेक्षावान्, तस्याबुभुक्षितित्वान् ।

कल्पतरुः ।

पर्यवसाने न लभ्यते इति मतं ब्रह्मात्मैक्यस्य प्रमाणान्तरागम्यत्वेन तदवगममात्राय-
त्तप्रयोजनत्वात् न च पराणुदत्त इदानीं कार्यान्वित एवार्थे पदमंगतिग्रहेण सिद्धं
वस्तु न शब्दप्रमेयमिति वेदान्ता उपासननियोगपरा इत्यन्ये मन्यन्ते, तन्मतेन
पूर्वपक्षमाह— अज्ञानेति । अथ वा आगेपितब्रह्मभावस्य जीवस्योपास्तिपरा वेदा-
न्ता न ब्रह्मात्मत्वे प्रमाणमिति पूर्वः पक्षः । अयं तु सन्तु वेदान्ता मानं ब्रह्मात्मव-
स्तुनि । किं तु ज्ञानविधिद्वारेणैव भेदः प्रतीयताम् ॥

अत एव भाष्यं यद्यपि शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्मेति । कार्यविषयाद्वाक्यात् ब्रह्म-
निश्चय इति प्रतिज्ञासामर्थ्यादेव न सिद्धार्थादिति लभ्यते । तत्र हेतुः सिद्धे
वस्तुन्यज्ञातमंगतित्वेनेति । यत्र वृद्धप्रयुक्तशब्दविषयत्वं तत्र संगति शब्दस्य
गृह्येत सिद्धे तु तद्व्यावर्तमानं स्वव्याप्य संगतिग्रह व्यावर्तयतीत्यभिप्रेत्याह— यत्र
हीति । लोकेनेति । वृद्धः प्रयोगव्यापकवक्तृविवक्षाश्रोतृप्रतिपत्तीच्छयोरभावात्सिद्धे
प्रयोगाभावमाह— न चेति । रूपमात्रं वस्तुमात्रम् । सर्वपदानां कार्यार्थत्वे सति
पर्यायत्वमाशङ्क्याह— तत्र किञ्चिदिति । कार्यार्थः कार्यशेषः । अत्र प्रयोगः— गोपदं

परिमलः ।

भाष्यमिदं दर्शयति— अथ वेति । लोकेन न प्रयुज्यन्ते इत्ययुक्तम्, पामरजने
निरर्थकसिद्धार्थपदसंघातप्रयोगस्य संभावितत्वादित्याशङ्क्य लोकेनेति पदं व्याचष्टे—
वृद्धैरिति । प्रेक्षावता उत्तमवृद्धजननेत्यर्थः । पर्यायत्वमाशङ्क्येति । न च कार्या

भामती ।

अबुभुत्सितावबोधने च प्रेक्षावत्ताविघातः स्यात् । तस्मात् प्रतिपिरसितं प्रतिपिषा-
दयिषन्नयं लोकः प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतमेवार्थं प्रतिपादयेत्, कार्यं चावगतं तद्धेतु-
रिति तदेव बोधयेत् । एवं च वृद्धप्रयोगान् पदानां कार्यपरतामवगच्छति ।
तत्र किञ्चित्माक्षान् कार्याभिधायकम्, किञ्चित् कार्यार्थस्वार्थाभिधायकम्, न
तु भूतार्थपरता पदानाम् । अपि च नरान्तरस्य व्युत्पन्नस्यार्थप्रत्ययमनुमाय
तस्य च पदशब्दभावाभावानुविधानमवगम्य शब्दस्य तद्विषयबोधकत्वं निश्चेत-
व्यम् । न च भूतार्थरूपमात्रप्रत्यये परनरवर्तिनि किञ्चिल्लङ्गमस्ति । कार्यप्रत्यये
तु नरान्तरवर्तिनि प्रवृत्तिनिवृत्ति स्तो हेतू इत्यज्ञातसंगतित्वान्न ब्रह्मरूपपरा
वेदान्ताः । अपि च वेदान्तानां वदत्वाच्छास्त्रत्वप्राप्तद्विगमि । प्रवृत्तिनिवृत्ति-
पराणां च पदसंदर्भाणां शास्त्रत्वम् । यथाहुः— 'प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन
कृतकेन वा । पुंसां येनोपदिश्येत तच्छास्त्रमभिधीयते' इति । तस्माच्छा-
स्त्रत्वप्राप्तद्वया व्याहृतमेषां स्वरूपपरत्वम् । अपि च न ब्रह्मरूपप्रातिपादनपरा-
णामेषामर्थवत्त्वं पश्यामः । न च 'रज्जुरितं न भुजङ्गः' इति यथाकथंचलक्ष-
णया वाक्यार्थतत्त्वनिश्चयाद्यथा भयकम्पादिनिवृत्तिः, एवम् 'तत्त्वमासि' इति

कल्पतरुः ।

न कार्यान्वितं गोत्रे गृहीतमवन्धनम्, तत्र वृद्धेन व्युत्पत्त्यात् तुरगपदवत् । एवं सर्वत्र
मिद्वे वस्तुन्युत्तमवृद्धस्य शब्दप्रयोगाभावमुक्त्वा मध्यमवृद्धप्रवृत्तेव्युत्पत्तिलिङ्गभूता-
यास्तत्राभावाच्च तत्र न व्युत्पत्तिरित्याह— अपि चेति । शास्त्रत्वेनेत्यादिहेतून्
व्याचष्टे— अपि चेत्यादिना । न च रज्जुरिति । नकारोऽयं सामारिकधर्माणां
न च निवृत्तिरिति उपरि मन्वन्धनीयः । यथाकथंचदिति । सिद्धपदार्थस-
र्गस्य नियोगाविनाभावादित्यापि सा भेदिरिति नियोग कल्पयित्वा अन्यपरादेव

परिमलः ।

न्विततत्तदर्थविशेषपरत्वेनाप्यायत्वमुपपादयितुं शक्यम् । कार्यवाचिनि लिङादिपदं कार्या-
न्विताथान्तराभावेन कार्यान्वितं पदानां शक्तिरित्युक्त्यमभवादिति शङ्काभिप्रायः । कार्ये
शक्तिरिति नियमः । तस्य नियमस्य कार्यवाचिपदानां तन्मात्रशक्त्या तदितुरपदानां तद-
न्वितत्वस्वार्थशक्त्या च निर्वाह इति परिहागभिप्रायः । नियोगाविनाभावादिति ।
मध्यमवृद्धप्रवृत्तिलिङ्गापेक्षप्राथमिककार्यव्युत्पत्तिग्रहोपजीविनां पाश्चात्यव्यवहाराणाम् उप-
जीव्यानुसारेण कार्याविनाभावादित्यर्थः । एतेन व्याकरणकोशात्तवाक्यप्रसिद्धपद-

भामती ।

वाक्यार्थावगमान्नवृत्तिर्भवति सांसारिकाणां धर्माणाम्, श्रुतवाक्यार्थस्यापि पुंसस्तेषां तादवस्थ्यात् । अपि च यदि श्रुतब्रह्मणो भवति सांसारिकधर्मनिवृत्तिः कस्मात् पुनः श्रवणस्योपरि मननादयः श्रूयन्ते? तस्मात्तेषां वैयर्थ्यप्रसङ्गादपि न ब्रह्मस्वरूपपरा वेदान्ताः, किं त्वात्मप्रतिपत्तिविषयकार्यपराः । तच्च कार्यं स्वात्मनि नियाज्यं नियुञ्जानं नियोग इति च मानान्तरापूर्वतयापूर्वमिति चाख्यायते । न च विषयानुष्ठानं विना तत्सिद्धिरिति स्वसिद्धयर्थं तदेव कार्यं स्वविष-

कल्पतरुः ।

वाक्यात्सिद्धरूपार्थनिश्चय इत्यर्थः । किं त्विति । आत्मप्रतिपत्तिविषयोऽवच्छेदको यस्य तत्तथा । ननु नियोगोऽपूर्वमिति प्राभाकरैर्वाक्यार्थो वर्ण्यते स किमन्य एव कार्यात्? नेत्याह— तच्चेति । कार्यपरेभ्यो वेदान्तेभ्यः कथं वस्तुसिद्धिरित्याशङ्क्य विध्याक्षेपलक्षणोपादानप्रमाणादित्याह— न चेति । स्वप्रतीत्युपाधित्वेन विषयस्य । स्वनिर्वर्तकत्वेन करणस्य । कार्यं स्वावच्छेदकज्ञाननिरूपणाय ज्ञेयमात्मानमपेक्षते चेत् तर्हि न श्रौतव्यमात्मन इत्याशङ्क्य विध्याक्षिप्तस्य श्रौतत्वे गुरुसंमति-

परिमलः ।

समभिव्याहारैः सिद्धार्थेऽपि व्युत्पत्तिग्रहः सभवतीत्यापि शङ्का निरस्ता, तेष्वपि प्राथमिकव्युत्पत्तिग्रहानुसारेण कार्यवाचिपदाध्याहारावश्यभावात् । ननु— न च रज्जुरियमित्यादिनिवृत्तिर्भवतीत्यन्तः सिद्धान्तशङ्कानुवादग्रन्थः; तन्मध्ये कथं तदनाभिमतनियोगाविनाभावोक्तिः । नैष दोषः । पूर्वपक्षिणापि सप्रतिपन्ना हि दृष्टान्तिकर्तव्यः । न च तत्केवलसिद्धार्थपरमर्थवदिति पूर्वपक्षिणः संप्रतिपत्तिरस्ति, तत्रापि कार्यवाचिपदाध्याहाराभ्युपगमात् इति पूर्वपक्ष्याशयानुसारेण यथाकथंचिद्विज्ञेयं टीकातद्व्याख्यानयोरवतारणात् रज्जुवाक्यस्य परमते कार्यपरत्वेऽपि रज्जुरियं न भुजंग इति सिद्धार्थांश एव भयादिनिवृत्त्युपयोगी न तु कुलधर्मतया परकल्पितः कार्यांश इति सिद्धार्थपरतत्त्वमस्यादिवाक्यदृष्टान्तत्वसंगतिः । टीकाया स्वविषयस्य करणस्यात्मज्ञानस्येत्यत्र स्वविषयस्येति पदं व्याचष्टे—स्वप्रतीत्युपाधित्वेन विषयस्येति । लिङ्गाद्यपूर्वं कार्यत्वेनाभिधेयम्, कार्यत्वं च कृतिमाध्यत्वम्, न चापूर्वस्य साक्षात्कृतिसाध्यत्व संभवति, अतो यद्वा तास्य कृतिसाध्यत्वं घटनीयं स चात्वर्थो यागदानहोमादिस्तुबन्धाऽवच्छेदको विषय इति च प्राभाकरैर्व्यवहियते । करणस्येति पदं व्याचष्टे— स्वनिर्वर्तकत्वेन करणस्येति ।

भामती ।

यस्य करणस्यात्मज्ञानस्यानुष्ठानमाक्षिपति । यथा च कार्यं स्वविषयाधीन-
निरूपणमिति ज्ञानेन विषयेण निरूप्यते, एवं ज्ञानमपि स्वविषयमात्मान-
मन्तरेणाशक्यनिरूपणमिति तन्निरूपणाय तादृशमात्मानमाक्षिपति, तदेव

परिमलः ।

तदाहुः— ‘कृतितत्साध्यमध्यस्था यागादिर्विषयो मतः । कार्ये संधटिताकारे करणत्वेन
समतः’ इति ॥

न श्रौतत्वमात्मन इति । ननु ‘आत्मानमुपासीत’ इति श्रुतकर्मकारकविशिष्टा स्व-
रूपास्तिक्रिया विधिविषयत्वेनान्वेति ; कथं तर्हि श्रुतस्यात्मनः कर्मकारकस्याश्रौतत्वशङ्का ?
कथं च तस्य विध्याश्रिततया श्रौतत्वनिर्वहणेन तत्समाधानम् ? न हि ‘गामानय’ इत्यत्र
श्रुतस्य गोः कर्मकारकस्य ‘पिधेहि’ इति प्रयोगे द्वारस्येवाक्षेप्यता अस्ति । उच्यते—
आत्ममात्रस्य विधिविषयक्रियाकर्मतया अन्वयः श्रौतः ; न तु भाष्योदाहृतसर्ववेदान्त-
समाहृतविज्ञानानन्दादिस्वभावस्यात्मनः । तथाभूतात्मस्वरूपाभिप्राये शङ्कासमाधाने । अत
एव टीकायाम् ‘तादृशमात्मानमाक्षिपति’ इति ‘तादृगात्मप्रतिपत्तिक्रियाविधिपरिभ्यो वेदान्तेभ्यः’
इति चोक्तम् । ननु तादृक्स्वभावोऽपि ‘विज्ञानमानन्द ब्रह्म’ इत्यादिपदबोध्यः । मैवम्,
कार्यान्विते पदानां व्युत्पत्तेः । कार्यान्वितार्थ एव पदसंघातोऽर्थवान् अन्यस्त्वनर्थक एव ।
एवं च ग्राहकग्रहणदशायां विज्ञानानन्दादिस्वभावस्योपास्तिनियोगेन सह प्रारब्धमप्यन्वि-
ताभिधानं निर्वहति । आत्ममात्ररूपकर्मकारकावच्छिन्नोपास्तिक्रियारूपापादानप्रमाणविषय-
विधौ पर्यवसिते पश्चात् पदान्तरैस्तद्विशेषणतया श्रवणस्यानुवादमात्ररूपत्वेन केवल तत्तत्प-
दार्थस्मृतिमात्रहेतुत्वप्रसक्तेः । तस्मादुपास्तिनियोग एव प्रथमारब्धग्राहकग्रहणनिर्वाहार्थं
पूर्वं ज्ञानानन्दादिस्वभाववच्छिन्नत्वमात्मकारकस्यापाद्य पश्चात् तद्विशिष्टोपास्तिक्रियाविषयो
भवतीत्येवं विध्याक्षेपरूपोपादानप्रमाणप्रसादलभ्यैव ज्ञानानन्दादिरूपब्रह्मैक्यस्य प्रत्यगात्म-
नि तात्पर्येण निश्चेयतारूपा विधेयता । एवमेव ‘तथा द्रव्येषु गुणश्रुतिरुत्पत्तिसंयोगात्’
इति पूर्वतन्त्राधिकरणे ‘सोमारौद्रं चरुं निर्वपेत् शुक्लानां व्रीहीणाम्’ इत्यल पृथक्पदाभ्य-
विशेषणतया श्रुतयोर्व्रीहिद्रव्यशुक्लगुणयोरविवक्षायाश्च ग्राहकविध्याक्षेपबलात् तद्विवक्षा
प्राभाकरैः समर्थिता । श्रौतत्वे इति । एव च तद्विधेयमिति गुरुग्रन्थस्य प्रथमारब्धग्रा-
हकग्रहणनिर्वाहाय यत्किञ्चिद्द्वारेण विध्यन्वयितया शब्दबोध्यमित्यर्थ इति तात्पर्यम् । एव
हि विध्याश्रितस्य श्रौतत्वे समतिर्दर्शिता भवति । विध्याक्षेपरूपविधिव्यापारात्मकमुपादानं
‘शब्दप्रमाणान्तर्भूतम् ; न तु ‘पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते’ इति लौकिकवाक्यार्थज्ञानमूल-

प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रेण ब्रह्म समर्प्यते ; यथा यूपाहवनीयादी-
न्यलौकिकान्यपि विधिशेषतया शास्त्रेण समर्प्यन्ते, तद्वत् । कुत एतत् ?

भामती ।

कार्यम् । यथाहुः— ‘यत्तु तत्सिद्धार्थमुपादीयते आक्षिप्यते तदपि विधेयमिति
तन्नेत्र व्यवहारः’ इति । विधेयता च नियोगविषयस्य ज्ञानस्य भावार्थतयानु-
ष्ठेयता, तद्विषयस्य त्वात्मनः स्वरूपसत्ताविनिश्चितिः । आरोपिततद्भावस्य
त्वन्यस्य निरूपकत्वे तेन तन्निरूपितं न स्यात् । तस्मात्तादृगात्मप्रतिप-
त्तिविधिपरंभ्यो वेदान्तेभ्यः तादृगात्मविनिश्चयः । तद्वत्सर्वमाह—
यद्यपीति । विधिपरंभ्योऽपि वस्तुतत्त्वाविनिश्चय इत्यत्र निदर्शनमुक्तम्—
यथा यूपेति । ‘यूपे पशुं बध्नाति’ इति बन्धनाय विनियुक्ते यूपे, तस्यालौ-
किकत्वात्कोऽसौ यूप इत्यपेक्षिते ‘खादिरां यूपो भवति’ ‘यूपं तक्षति’ ‘यूपमष्टा-
श्रीकरोति’ इत्यादिभिर्वाक्यैस्तत्क्षणविधिपरैरपि संस्काराविष्टं विशिष्टसंस्थानं

कल्पतरुः ।

माह— यथाहुरिति । तत्सिद्धार्थं विधेयसिद्धार्थम् । उपादीयते इत्यस्य व्या-
ख्यानम् आक्षिप्यते इति । ज्ञानस्य प्रमात्वाप्रत्यक्षवन्न विधेयता आत्मनश्च
नित्यत्वात्तदयोग इत्याशङ्क्याह— विधेयता चेति । ज्ञानमिहोपासनम्, तच्च क्रिये-
त्यनुष्ठेयम् ; आत्मनस्तु स्वरूपसत्ताविनिश्चितिरज्ञातज्ञप्तिर्विधेयतेति न विरोध
इत्यर्थः । ननु वाग्धेनूपास्यादाविवारोप्यस्य विधेयधीविषयत्वं किं न स्यात् ? अत
आह— आरोपितेति । ‘ब्रह्मास्मि’ इति ज्ञाने यादृगर्थो भाति तद्भावं आरोपितो
यस्य स तथा ; तस्यान्यस्य ज्ञाननिरूपकत्वे तेन प्रतिभासमानार्थेन तत् ज्ञानं
निरूपितं न स्यात् । न च मत्यां गतौ युक्त आरोप इति । इयं च प्रतिपत्ति-
विधिविषयतयेति भाष्यस्य व्याख्या । प्रतिपत्तिविधेर्नियोगस्य विषयभूतप्रतिपत्तिं
प्रत्यवच्छेदकत्वेन विषयतयेति भाष्यार्थः ॥

परिमलः ।

श्रुतार्थापत्तिवत् शब्दप्रमोपजीवि तदनन्तरं प्रवर्तमानं प्रमाणान्तरमिति गुरुमतमयादा ।
नन्वारोपितस्यापि विषयतया निरूपकत्वमस्त्येवेत्याशङ्क्याह— न च सत्यां गताविति ।
गगनस्य तत्तत्कर्णपुटावच्छेदेन प्रतिपुरुषव्यवस्थितश्रोत्रभाववदेकस्यैव व्यापकस्य ब्रह्म-
चेतन्यस्य तत्तदविद्योपाध्यवच्छेदेन प्रतिशरीरव्यवस्थितप्रत्यगात्मभाव उपपद्यते इत्येवं

प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनपरत्वाच्छास्त्रस्य । तथा हि शास्त्रतात्पर्यविदामनु-
क्रमणम्—‘दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनं नाम’ इति ; ‘चोदनेति
क्रियायाः प्रवर्तकं वचनम्’ ‘तस्य ज्ञानमुपदेशः’ ‘तद्भूतानां क्रियार्थेन
समाम्नायः’ ‘आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम्’ इति च ।
अतः पुरुषं कचिद्विषयविशेषे प्रवर्तयत्कुतश्चिद्विषयविशेषान्निवर्तयच्चार्थ-
वच्छास्त्रम् । तच्छेषतया चान्यदुपयुक्तम् । तत्सामान्याद्वेदान्तानामपि
तथैवार्थवत्त्वं स्यात् । सति च विधिपरत्वे, यथा स्वर्गादिकामस्याग्निहो-

भामती ।

दारु यूप इति गम्यते । एवमाहवनीयादयोऽप्यवगन्तव्याः । प्रवृत्तिनिवृत्ति-
परस्य शास्त्रत्वं न स्वरूपपरस्य कार्य एव च संबन्धो न स्वरूपे, इति हेतुद्वयं
भाष्यवाक्येनोपपादितम्—प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनत्वात् इत्यादिना तत्सामा-
न्याद्वेदान्तानामपि तथैवार्थवत्त्वं स्यात् इत्यन्तेन । न च स्वतन्त्रं कार्यं

कल्पतरुः ।

एवमाहवनीयादयोऽपीति । ‘यदाहवनीये जुह्वति’ इति विहिते क
आहवनीय इति वीक्षायाम् ‘वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत’ इत्यादिविधिभिः संस्कार-
विशिष्टोऽग्निराहवनीय इति गम्यते, तथा अपूर्वदेवतास्वर्गादिकं अन्यविधिपरेणैव
शास्त्रेण समर्थ्यते । श्लोकोक्तहेतुद्वयं भाष्येण संगमयति—प्रवृत्तिनिवृत्तिपरस्येति ।
‘तद्भूतानाम्—’ इति सूत्रोदाहरणेन कार्यान्वितेऽर्थे शब्दसंगतिर्न सिद्ध इत्युक्तम् ।
‘आम्नायस्य’ इत्येतद्विहायतरवाक्यैः प्रवृत्त्यादिपरस्य शास्त्रत्वमुक्तम् । तेन तु सिद्धरू-
पपरस्य न शास्त्रत्वमित्युक्तम् । तस्य वेदस्य कर्मावबोधो नियोगज्ञानं दृष्टं प्रयोजनम् ।
चोदनासूत्रे चोदनेति शब्देन क्रियायाः नियोगस्यानुष्ठापकं वचनमाहुरिति ।
तत्तेषु पदार्थेषु भूतानां वर्तमानानां पदानां क्रिया कार्यं तदर्थत्वेन समाम्नायः समुच्चा-
रणमित्यर्थः । न चेति । नियोगस्य स्वकीयत्वेन बोद्धारं नियोज्यम् अधिकारिणं

परिमलः ।

गतौ सत्यां वाग्धेनुत्वादिवदारोपो न युक्त इत्यर्थः । अपूर्वदेवतेति । सौर्यादाबु-
दीन्याङ्गजन्योपकारसाहित्यायाधिकाराविध्याक्षेप्यमौपादानिकं यदुत्पत्त्यपूर्वं तद्विषयमि-
हापूर्वपदं न त्वधिकारापूर्वविषयम्, प्रस्तुते गुरुमते तस्यैव लिङ्गस्य विधितया अन्य-

त्वादिसाधनं विधीयते, एवममृतत्वकामस्य ब्रह्मज्ञानं विधीयत इति यु-

भासती ।

नियोज्यमधिकारिणमनुष्ठातारमन्तरेणेति नियोज्यभेदमाह— सति च विधि-
परत्व इति । ‘ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति’ इति सिद्धवदर्थवादादवगतस्यापि
ब्रह्मभवनस्य नियोज्यविशेषाकाङ्क्षायां ब्रह्म बुभूषोर्नियोज्यविशेषस्य रात्रिसत्र-
न्यायेन प्रतिलम्भः । पिण्डपितृयज्ञन्यायेन तु स्वर्गकामस्य नियोज्यस्य कल्प-

कल्पतरुः ।

कर्माणि स्वामिनं तत्रैव कर्तारम् अनुष्ठातारम् इति । नियोज्यभेदो नियोज्य-
विशेषः । ‘अमृतत्वकामः’ इति अश्रवणानियोज्यासिद्धिमाशङ्क्याह— ब्रह्म वेदेति ।
भवतीति सिद्धरूपेणावगतस्य फलस्य साध्यत्वाभिव्यक्त्यर्थमेवंकामशब्दवाच्यनियो-
ज्यविशेषाकाङ्क्षायां विपरिणामेन ब्रह्म बुभूषुर्विद्यादिति वाक्यार्थः स्यादित्यर्थः ॥

रात्रिसत्रेति । चतुर्थे चिन्तितम्— ‘ऋतौ फलार्थवादमङ्गवत्कार्णाजिनिः’
‘प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रारूपयन्ति’ इति श्रूयते । तत्र रात्रिशब्देन आयुः
ज्योतिः इत्यादिवाक्यविहिताः सोमयागविशेषा उच्यन्ते । किमत्र स्वर्ग एवाधि-
कारिविशेषणमुत प्रतिष्ठेति संशयः । तत्रैवंकामा इत्यश्रवणाद्विधिशक्तिलभ्यः स्वर्ग
एव विशेषणम् । संदेहे हि वाक्यशेषस्वीकारो न निश्चये । निश्चितश्चेह सर्वाभिलषितः
स्वर्गो विधिसामर्थ्यान्नियोज्यविशेषणम् । या तु प्रतिष्ठाविषया श्रुतिः सापि
लक्षणया स्वर्गपरैव कल्प्यत इति प्राप्तम् । ऋतौ रात्रिसत्तादौ न प्रतिष्ठादि विव-
क्षितमित्येतावन्मात्रेण ‘अङ्गवत्—’ इति सूत्रे प्रयाजाद्यङ्गफलार्थवादोदाहरणम् ; न तु
तद्वत् परार्थत्वमस्ति रात्रिसत्राणाम् । एवं प्राप्ते, उच्यते— ‘फलमात्रेण निर्देशाद-
श्रुतौ ह्यनुमानं स्यात्’ । प्रतिष्ठाफलस्य निर्देशात्तदेवाधिकारिविशेषणम् । यत्तु
विधिशक्त्या स्वर्ग इति तन्न । मुख्यार्थश्रुतिपदानुगुण्येन विधिशक्तौ पर्यवसि-

परिमलः ।

विधिपरेण शास्त्रेण सिद्धयभावात् । एवंकाम इत्यश्रवणादिति । वर्तमानापदेशात्
सिद्धरूपैव प्रतिष्ठा, प्रतीयते न साध्यरूपेति तस्या अपि फलत्वं कल्प्यम्, ततो वरं विश्व-
जिन्यायेन विधिशक्त्यवगतस्वर्गफलकल्पनमिति भावः । प्रतिष्ठाफलस्य निर्देशा-
दिति । अत्यन्ताश्रुतफलकल्पनाद्वर श्रुताया एव प्रतिष्ठाया विपरिणामेन फलत्वकल्पनम् ।
तथा च यत्तदोर्व्याख्येन योजनया ‘प्रतितिष्ठन्ति’ इत्यत्र सनर्थान्तर्भावेनेन च ये प्रति-

भामती ।

नायामर्थवादस्यासमवेतार्थतयात्यन्तपरोक्षा वृत्तिः स्यादिति । ब्रह्मभावश्चामृतत्व-

कल्पतरुः ।

तायामानुमानिकस्वर्गकल्पनानवकाशात् । तस्माद्वाक्यशेषस्थमेव फलमिति । विश्व-
जिन्यायेनेति वक्तव्ये विश्वजिति नैमित्तिकाधिकारे फलकल्पना कृत्वाचिन्तयेति
पिण्डपितृयज्ञः स्थिरोदाहरणत्वेनोदाहृतः । असमवेतार्थतयेति । अश्रूयमाणत्वेन
ब्रह्मभवनशब्देनासमवेतः स्वर्गोऽर्थस्तत्परतयेत्यर्थः । यद्यपि ब्रह्मभवनस्य फलत्वेऽप्ये-
वंकाम इति लक्षणास्तीति परोक्षवृत्तिता तुल्या, तथापि श्रुतं ब्रह्मभवनं न हीयते,
हीयते तु पूर्वपक्षे । तदिदमुक्तम्— अत्यन्तेति । पिण्डपितृयज्ञन्यायोऽनुक्रम्यते । चतुर्थे
एव निरणायि— ‘पितृयज्ञः स्वकालत्वादनङ्गं स्यात्’ । ‘अमावास्यायामपराह्णे पिण्ड-
पितृयज्ञेन चरन्ति’ इत्यत्रानारभ्याधीतवाक्ये श्रुतः पिण्डपितृयज्ञः क्रत्वर्थः पुरुषार्थो
वेति संशये, कर्मवाच्यमावास्याशब्दसमभिव्याहारात्तदङ्गत्वम् । यद्यपि कालस्यापि
साधारणोऽयं शब्दः, तथापि फलकल्पनापरिहाराय कर्मवाच्येव । अतः क्रत्वर्थ इति
प्राप्ते, सिद्धान्तः— कालकर्मसाधारणोऽप्यमावास्याशब्दोऽपराह्णशब्दसमानाधिकृत
इह कालपर एव । न च साधारण्यम्, काले रूढत्वात्कर्मणि च तत्संबन्धेन लाक्ष-
णिकत्वात् । तस्मात्कर्मसमभिव्याहाराभावाद्विश्वजिन्यायेन स्वर्गकामनियोज्यकल्प-
नया स्वर्गफलः पिण्डपितृयज्ञ इति ॥

परिमलः ।

तिष्ठासन्ति त एता रात्रीरुपेयुरिति वाक्यविपरिणामः कार्य इति भावः । नैमित्तिक-
काधिकारे इति । ‘यः सत्रायागुरते स विश्वजिता यजेत’ इति विहितो विश्वजिन्नैमि-
त्तिकाधिकारः । ननु ‘पितृयज्ञः स्वकालत्वादनङ्गं स्यात्’ ‘अङ्गं वा समभिव्याहारात्’
इति याज्ञिकाभिमतद्वितीयपश्चानुसारेण पितृयज्ञो यदि दर्शाङ्गमिष्यते तदा सोऽपि नियो-
ज्याकाङ्क्षाराहित्यात्स्थिरोदाहरणं न स्यात् इत्याशङ्कापरिहाराय तदनङ्गत्वव्यवस्थापकाधि-
करणापुक्रमणम् । दर्शप्रकरणपठितत्वे प्रकरणात् तदङ्गत्वमेव स्यादित्यनारभ्याधीतत्वो-
क्तिः । ननु ‘पूर्वेयुरमावस्यायां वेदिं करोति’ इति कर्मणीव ‘ऐन्द्र पयोऽमावास्यायाम्’
इति कालेऽप्यमावास्याशब्दो दृश्यत इत्याशङ्क्याह— यद्यपीति । ननु यदि प्रकृतम् ‘सा
वैश्वदेवी’ इति तत्पदेन परामर्शनीयं तर्हि दध्यपि प्रकृतमिति तद्वा परामर्शनीयं कुतो न
स्यात् ; तस्माद्विनिगमनाविरहादुभयं विहायामिक्षा दधिपयोभ्यां निष्पन्न द्रव्यान्तरमित्य-
ङ्गीकृत्य तत्परामर्शित्वकल्पनं युक्तम् । सर्वनाम्नः प्रकृतपरामर्शित्वासंभवे प्रकरिष्यमाण-

क्तम् । नन्विह जिज्ञास्यवैलक्षण्यमुक्तम्— कर्मकाण्डे भव्यो धर्मो जिज्ञा-
स्यः, इह तु भूतं नित्यनिर्वृत्तं ब्रह्म जिज्ञास्यमिति; तत्र धर्मज्ञानफला-
दनुष्ठानसापेक्षाद्विलक्षणं ब्रह्मज्ञानफलं भवितुमर्हति । नार्हत्येवं भवितुम्,
कार्यविधिप्रयुक्तस्यैव ब्रह्मणः प्रतिपाद्यमानत्वात् । ‘आत्मा वा अरे
द्रष्टव्यः’ ‘य आत्मापहतपाप्मा... सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः’
‘आत्मेत्येवोपासीत’ ‘आत्मानमेव लोकमुपासीत’ ‘ब्रह्म वेद ब्रह्मैव
भवति’ इत्यादिषु विधानेषु सत्सु, ‘कोऽसावात्मा?’ ‘किं तद्ब्रह्म?’

भामती ।

मिति अमृतत्वकामस्य इत्युक्तम् । अमृतत्वं च अमृतत्वादेव, न कृतकत्वेन शक्यम-
नित्यमनुमातुम् । आगमविराधादिति भावः । उक्तेन धर्मब्रह्मजिज्ञासयोर्वैलक्षण्येन
विध्यविषयत्वं चोदयति— नन्विति । परिहरति— नार्हत्येवमिति । अत्र
चात्मदर्शनं न विधेयम् । तद्धि दृशेरुपलब्धिवचनत्वात् श्रावणं वा स्यात् प्रत्यक्षं
वा । प्रत्यक्षमपि लौकिकमहंप्रत्ययो वा, भावनाप्रकर्षपर्यन्तजं वा । तत्र
श्रावणं न विधेयम्, स्वाध्यायविधिनैवास्य प्रापितत्वात्, कर्मश्रावणवत् । नापि
लौकिकं प्रत्यक्षम्, तस्य नैसर्गिकत्वात् । न चौपनिषदात्मविषयं भावनाधेय-
वैशद्यं विधेयम्, तस्योपासनविधानादेव वाजिनवदनुनिष्पादितत्वात् । तस्मा-

कल्पतरुः ।

ननु ज्ञानविधिर्यदि ब्रह्मभावफलः कथं तर्हि भाष्ये अमृतत्वकामस्येत्युक्तम्,
तत्राह— ब्रह्मभावश्चेति । अमृतत्वशब्देन ब्रह्मभावनिर्देशस्य प्रयोजनमाह—
अमृतत्वं चेति । अत्र भाष्यकारेण ब्रह्मज्ञानं विधेयमिति निर्देशात् द्रष्टव्य इति
विध्युदाहृतेष्व प्रमाणज्ञानविध्यङ्गाकारेण पूर्वपक्ष इति भ्रमः स्यात् तन्निवर्तयति—
अत्र चेत्यादिना । दृशेरिति । ‘द्रष्टव्यः’ इति वाक्योपात्तदृशिधातोरुपलब्धिवचन-
त्वेनोपासनानभिधायकत्वादित्यर्थः । स्वाध्यायविधेरर्थावबोधपर्यन्तत्वात्तेनैव श्रावण-
जन्यज्ञानस्य प्रापितत्वादित्यर्थः । भावनयाधेयं जन्यं वैशद्यं यस्य तत्प्रत्यक्षं तथा ।
वाङ्मनवदिति । यथा आमिक्षार्थविहितदध्यानयनाद्वाजिनमप्रयोजकमानुषाङ्गिक-
तया जायते एवमदृष्टरूपामृतत्वाय विहितादुपासनात्साक्षात्कारो नान्तरीयिकतया
जायत इति तदुत्पादनं न विधेयमित्यर्थः । चतुर्थे स्थितम्— ‘एकनिष्पत्तेः’

इत्याकाङ्क्षायां तत्स्वरूपसमर्पणेन सर्वे वेदान्ता उपयुक्ताः— नित्यः सर्वज्ञः सर्वगतो नित्यतृप्तो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावो विज्ञानमानन्दं ब्रह्म इत्येवमादयः । तदुपासनाच्च शास्त्रदृष्टोऽदृष्टो मोक्षः फलं भविष्यति । कर्तव्यविधयननुप्रवेशे तु वस्तुमात्रकथने हानोपादानासंभवात् 'सप्तद्वीपा वसुमती' 'राजासौ गच्छति' इत्यादिवाक्यवद्वेदान्तवाक्यानामानर्थक्यमेव स्यात् । ननु वस्तुमात्रकथनेऽपि 'रज्जुरियम्, नायं सर्पः' इत्यादौ भ्रान्तिजनितभीतिनिवर्तनेनार्थवत्त्वं दृष्टम् ; तथेहाप्यसंसार्यात्मवस्तुकथनेन संसारित्वभ्रान्तिनिवर्तनेनार्थवत्त्वं स्यात् । स्यादेतदेवम्, यदि रज्जुस्वरूपश्रवणमात्रेणैव सर्पभ्रान्तिः, संसारित्वभ्रान्तिर्ब्रह्मस्वरूपश्रवणमात्रेण निवर्तते; न तु निवर्तते; श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्वं सुखदुःखादिसंसारिधर्मदर्शनात्, 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' इति च श्रवणोत्तरकालयोर्मनननिदिध्यासनयोर्विधिदर्शनात् । तस्मात्प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्माभ्युपगन्तव्यमिति ॥

भामती ।

दौषनिषदात्मोपासना अमृतत्वकामं नियोज्यं प्रति विधीयते । 'द्रष्टव्यः' इत्याद्यस्तु विधिसरूपा न विधय इति । तदिदमुक्तम्— तदुपासनाच्चेति । अर्थ-

कल्पतरुः ।

सर्वं समं स्यात् । 'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यां वाजिनम्' इति श्रूयते । तत्र संशयः— किमामिक्षैव दध्यानयनं प्रयुज्यति उत वाजिनमर्पति । तद्वैकस्माद्दध्यानयनात्पयसः सकाशादामिक्षावाजिनयोर्निष्पत्तेः सर्वमामिक्षादि प्रयोजकं स्यादिति प्राप्ते, राद्धान्तः— 'संसर्गरसनिष्पत्तेरामिक्षा वा प्रध्वनं स्यात्' । अत्र हि दधिसंसृष्टं पय एव प्रकृतं देवतासंबन्धि निर्दिश्यते सा वैश्वदेवीति । न पुनस्ततो निष्पन्नं किञ्चित्तत्त्वानयतेर्द्विकर्मकत्वाद्यत्प्रति दध्यानीयते तत्पय आनयनस्य

• परिमलः ।

• परामर्शित्वस्य 'अथैव उच्यते' इत्यादौ दृष्टत्वादित्याशङ्क्याह— तत्रानयतेरिति । द्विकर्म-

Published under the Esteemed Patronage of

His Holiness Sri Chandrasekharendra Sarasvati Swamigal
of Sri Kanchi Kamakoti Peetha.

BRAHMASUTRA BHASHYA

OF

Sri Sankara Bhagavatpadacharya

WITH

BHAMATI of Vachaspati Misra, KALPATARU of Amalananda
and PARIMALA of Appaya Dikshita.

EDITORIAL COMMITTEE:

- Mahamahopadhyaya SUBRAHMANYA
SASTRIGAL, Professor of Vedanta,
Sanskrit Institute, Bangalore.

• SUBRAHMANYA SASTRIGAL,
Sanskrit Pandit, Tanjore.

YAGNYASWAMY SASTRIGAL,
Grandson of the late Mahamahopadhyaya
RAJU SASTRIGAL of Mannargudi.

VAIDYANATHA SASTRIGAL,
Professor of Mimamsa,
Sanskrit Institute, Bangalore.

and Gurubhaktasikhamani T. K. BALASUBRAHMANYA Aiyar, B. A.

परिमलः ।

देवदत्तशरीरासमानकालीनत्वं प्रलयकालात्पन्ने तदीयशरीरध्वंसोऽप्यस्तीति तद्वारणाय प्रागभावविशेषणम् । शरीरप्रागभावासमानकालीनत्वं चरममुक्तशरीरध्वंसादन्यत्र न संभवतीत्यव्याप्तिवारणायैव देवदत्तविशेषणम् । देवदत्तमुक्तिकाले तदन्यस्यापि कस्यचित् ससारिणः संभवति देवदत्तशरीरप्रागभावासमानकालीनः शरीरध्वंसः स आत्यन्तिको मा भूदिति द्वितीयदेवदत्तविशेषणम् । एवमपि देवदत्तस्यापान्त्यशरीरध्वंसो यद्यन्यशरीरात्पत्तिकाले तदुत्पत्त्यनन्तरं वा स्यात्, तदा सोऽप्यात्यन्तिको भवेदिति तद्वारणाय शरीर-तत्प्रागभावासमानकालीनत्वं विवक्षितम् ॥

ननु आत्यन्तिकमशरीरत्वम् इत्थं ध्वंसरूपतया निर्वक्तुमशुक्तम्, तस्य साध्यत्वेन वैधोपासनाफलत्वप्रसङ्गात् । किं तु भाष्यटीकोक्तप्रकारेण तत्फलत्वसंभवनिर्वाहाय शरीरावभासकालोऽप्यनुवर्तमानः तन्मिथ्यात्वशरीरघटका यस्तदन्यन्ताभावः तद्रूपो वाच्यः । अन्यथा भाष्यटीकाविरोधः स्यादिति चेत्, उच्यते— यद्यान्यन्तिकाशरीरत्वस्य वैधफलत्वनिर्वाहायान्यन्ताभावत्वपरित्यज्य विद्योदयसमनन्तरमाविध्वंसरूपत्वं पूर्वपक्षी शङ्कते, तदापि तस्य न वैधफलत्वप्रत्याशा ; शरीरध्वंसमात्रस्यापुरुषार्थत्वेन शरीरस्यान्येषा चोपाधानां ध्वसेनोपलक्षितस्य ब्रह्मानन्दस्यैव पुरुषार्थत्वात् तस्य च नित्यत्वात् इति दर्शयितुं ध्वंसपक्षोऽप्युपन्यस्तः । तथैव च तान्पर्यं सर्वोपाधीत्याद्यप्रिमवाक्येन स्फुटीकृतम् । ननु ब्रह्मानन्दस्य नित्यप्राप्तत्वेऽपि कण्ठगत रुचकवत् भ्रान्त्या अनवाप्तकल्पस्यावाप्त्या अमुख्यफलत्वमभ्यधाय टीकायाम्, तस्य मुख्यफलत्वमप्युपपादयितुं शक्यम् ‘यस्मिन्सत्त्वप्रिमक्षणे यस्य सत्त्वं यद्व्यतिरेके चासत्त्वं तत्तज्जन्यम्’ इति लक्षणानुसारेण ; ‘अस्ति हि विद्योदयात् प्राक् ‘मम निरतिशयानन्दो नास्ति, न प्रकाशते’ इति व्यवहारालम्बनं रज्जते रजतत्वाभाववत् भ्रान्तिमिद्ध विद्यानिवर्त्य निरतिशयानन्दाभावरूपं तदसत्त्वम् ; न च प्रतियोगिव्यधिकरणं प्राक् तदसत्त्वं यस्यास्ति तथाभूतमर्थजन्यं वैधफलमिति नियमः, अतथाभूतस्यापि दुःखप्रागभावपरिपालनादेः प्रायश्चित्तादिकत्वसंप्रतिपत्तेः ; तस्मात् ब्रह्मानन्दस्य नित्यत्वेऽपि वैधोपासनाफलत्वमुपपद्यते इति तन्नित्यत्वेन तत्फलत्वाभावोपपादनं नोपपद्यत इति चेत्, उच्यते— प्राक्सिद्धस्य फलत्वं द्वेधा निवृत्तिप्रसक्तौ परिपाल्यन्ते वा अनवाप्तत्वभ्रान्तौ तदपनयेन वा । तत्राद्यमेव लौकिकेन वैदिकेन वा कर्मणा भवति ; द्वितीयं तु विद्यैव सा च विद्या अत्र अविहितोपासनया षड्जादिसाक्षात्कारवत् स्वयमेव भवतीति विध्यनपेक्षा टीकायामेवोपपादिता । उत्पत्त्युक्तमेव भ्रान्त्या अनवाप्तकल्पस्य ब्रह्मानन्दस्य नोपासनाविधिफलत्वमिति ॥

भामती ।

तद्वि फलमिव फलम्, अविद्यापनयनमात्रेणाविर्भावात् । एतदुक्तं भवति—
त्वयाप्युपासनाविधिपरत्वं वेदान्तानामभ्युपगच्छता नित्यशुद्धबुद्धत्वादिरूपब्रह्मा-
त्मता जीवस्य स्वाभाविकी वेदान्तगम्यास्थीयते । सा चोपासनाविषयस्य
विधेर्न फलम्, नित्यत्वादकार्यत्वात् । नाप्यनाद्यविद्यापिधानापनयः, तस्य स्ववि-
रोधिविशोदयादेव भावान् । नापि विशोदयः, तस्यापि श्रवणमननपूर्वकोपासना-
जनितसंस्कारसचिवादेव चेतसो भावान् । उपासनासंस्कारबहुपासनापूर्वमपि
चेतःसहकारि दृष्टं च खलु नैयागिकं फलमहिकमपि, यथा चित्राकारीर्यादिनि-
योगानामनियतनियतफलानामहिकफलतेति चेत्, न, गान्धर्वशास्त्रार्थोपासनावा-
सनाया इवापूर्वानपेक्षायाः षड्जादिसाक्षात्कारे वेदान्तार्थोपासनावासनाया
जीवस्य ब्रह्मभावसाक्षात्कारेऽनपेक्षाया एव सामर्थ्यान । तथा चामृतीभावं प्रत्य-
हेतुत्वादुपासनापूर्वस्य, नामृतत्वकामस्तत्कार्यमवबोद्धुमर्हति । अन्यदिच्छत्यन्य-

कल्पतरुः ।

देवदत्तशरीरध्वंसः, सर्वोपाधिप्रत्यस्तमयोपलक्षितं स्वरूपमिति यावत् । विधेयोपा-
स्तिवादिनं प्रति तत्फलस्य मोक्षस्य अनित्यत्वादिप्रसङ्गनमिष्टप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह—
एतदुक्तमिति । उपास्तिविधेः फलं ब्रह्मात्मत्वमुताविद्यानिवृत्तिर्विशोदयो वेति वि-
कल्प्य क्रमेण निराकरोति— त्वयापीत्यादिना । उपासनापूर्वमपि चेतःसहकारि,
ततश्च विध्यवकाश इत्यर्थः । ऐहिकस्य मदनमुखवन्न विधिफलत्वमित्याशङ्क्याह—
दृष्टं चेति । कारीर्यादिनियोगा इह जन्मनि नियतसम्यद्धर्यादिफलाः, चित्रादिनियो-
गफलं पश्चादि भुवि भोग्यमपीह जन्मनि वा जन्मान्तरे वा भवति । तत्कार्यमिति ।

परिमलः ।

कारीर्यादिनियोगा इति । ‘यदि वर्षेत्तावत्येव होतव्यं यदि न वर्षेत्
श्वेभूते हविर्निर्वपेत्’ इत्यादिलङ्कात् कारीरी तात्कालिकसस्यार्थवृष्टिहेतुत्वादहिकफला ।
आदिशब्देन ‘आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत सौम्यं बभ्रुं ज्योगामयाव्यग्निं वा एतस्य शरीर
गच्छति सोम रसो यस्य ज्योगामयत्यग्नेरेवास्य शरीरं निष्क्रीणाति सोमाद्रसमुत यदी-
तासुर्भवति जीवत्येव’ इत्यादिश्रुतिविहितानि तच्छरीरगतव्याधिनिवृत्त्यर्थानि कर्माणि
गृह्यन्ते । ज्योगामयावी दीर्घरेणी । चित्रादिनियोगफलमिति । इदं चतुर्थे ‘योग-
सिद्धयधिकरणस्य द्वितीयवर्णके चिन्तितम् । तदेवम् ‘चित्रया यजेत पशुकामः’ इत्या-
दिर्विधिविहितानां मनुष्यशरीरोपभोगयोग्यफलकानां कर्मणां किं नियमेन देहान्तरे फलम्

भामती ।

त्करोतीति हि विप्रतिषिद्धम् । न च तत्कामः क्रियामेव कार्यमवगमिष्यति नापूर्वमिति सांप्रतम्, तस्या मानान्तरादेव तत्साधनत्वप्रतीतिर्विधेर्वैयर्थ्यात् । न चावघातादिविधितुल्यता, तत्रापि नियमापूर्वस्थान्यतोऽनवगतेः । न च ब्रह्मभूयादन्यदभृतत्वमार्थवादिकं किञ्चिदस्ति, येन तत्काम उपासनायामधि-

कल्पतरुः ।

तत् अपूर्वं कर्तव्यत्वेनावबोद्धुं नार्हतीत्यर्थः । अपूर्वं चेन्न साक्षात्कारोपयोगि, तर्ह्युपासनक्रियैव तदर्थं विधीयताम्, नेत्याह— न च तत्काम इति । नन्ववघातवदुपास्तावप्यस्तु नियमापूर्वम्, नेत्याह— न च ब्रह्मभूयादिति । नेह परमापूर्ववनियमापूर्वसाध्यमस्ति ब्रह्मभावस्य नित्यत्वादित्यर्थः ॥

परिमलः ।

उत तस्मिन् देहे देहान्तरं वेत्यनियम इति सशये, पूर्वपक्षः— वर्तमानदेहारम्भककर्मणां यत् फलं तद्भोग्यत्वार्थत्वाद्वर्तमानदेहस्य तत्फलभोगावसाने तन्नाशावश्यम्भावात्, अन्येष्टौ 'दक्षिणे हस्ते जुहं सादयति' इत्यादिवाक्यैर्यज्ञपात्राणां प्रतिपत्तिविधानेन तदपेक्षचित्राद्यदृष्टोत्पत्तिमनन्तरभाविफलस्य वर्तमानदेहभोग्यत्वासंभवाच्च स्वर्गजनकादृष्टवत् चित्राद्यदृष्टस्यापि स्वफलभोगप्रदानार्थं तद्योग्यदेहारम्भकत्वनियमाच्च नियमेन देहान्तर एव चित्रादिफलमिति । सिद्धान्तस्तु— ऐहिकमपि चित्रादिफलं भवत्येव चित्राद्यनुष्ठानानन्तरं पश्चादिफलदर्शने तदर्थं तदातिरिक्तादृष्टकल्पनादेवभावात्, अनन्तरमेव फलादर्शने देशकालादिसहकार्यपेक्षया विलम्बः कल्प्यः, तस्मिन् देहे फलादर्शने तत्फलभोगविरोधिप्रारब्धकर्मणा प्रतिबन्धः कल्प्यः, प्रतिबन्धेन च तेन देहान्तरारम्भपूर्वकं तत्र फलं दातव्यमिति कल्प्यम् । वर्तमानदेहारम्भककर्मणां देशकालाद्यपेक्षया यदा न फलप्रदत्वं तदा तस्मिन् देहे तज्जन्मकृत्चित्राद्यदृष्टभ्यापि फलप्रदत्वमुपपद्यते । पात्रप्रतिपत्तिस्तु सकलकर्मानुष्ठानसमाप्त्यनन्तरभावित्वात् पुरुषार्थाः ; कर्तव्यत्वेऽप्यदत्तफलक्रतुमात्रार्थाः ; 'आहिताग्निमाग्निमिदं देहं यज्ञपात्रं च' इति श्रुतदेहेन विनियोज्यमाणानां यज्ञपात्राणां संस्कारार्था वा ; अन्यथा कारीर्यादीनामैहिकफलत्वाभावप्रसङ्गात् । एतेन कर्मणां फलप्रदानार्थं देहारम्भकत्वनियमोऽपि निरस्तः । तस्मादासुप्तिकत्वनियमश्चित्रादिफलस्येति । नेह परमापूर्ववादिति । यद्यप्याचार्यमते अवघातादिनियमः प्रत्यासन्नान्नेत्याद्यवान्तरापूर्वप्रयुक्तः तथापि गुरुमते फलवत्परमापूर्वप्रयुक्त इति तन्मतमनुसृत्य परमापूर्वेत्युक्तम् । न चावघातनियमस्य परमापूर्वप्रयुक्तत्वे तत्साधनत्वाविशेषादाज्यसंनार्य-

भामती ।

क्रियेत, विश्वजिन्न्यायेन तु स्वर्गकल्पनायां तस्य सातिशयत्वं क्षयिष्णुत्वं चेति न नित्यफलत्वमुपासनायाः । तस्माद्ब्रह्मभूयस्याविद्यापिधानापनयमात्रेणाविर्भावान्, अविद्यापनयस्य च वेदान्तार्थविज्ञानादवगतिपर्यन्तादेव संभवात्, उपासनायाः संस्कारहेतुभावस्य संस्कारस्य च साक्षात्कारोपजनने मनःसाचिव्यस्य च

कल्पतरुः ।

विश्वजिन्न्यायेनेति । ' विश्वजिता यजेत ' इत्याद्यश्रुताधिकारं लिङ्गप्रकरणा-
ब्धाधिकारं चोदाहरणम् । निषेधे हि सामर्थ्यात्प्रवृत्तक्रियोऽधिकारी लभ्यते, अङ्ग-
विधिषु तु प्रकरणात् इति न चिन्त्योऽधिकारः । एव मतीह सदेहः किं नियोज्यो
ऽध्याह्नियता न वेति । तत्र लोके ' द्वार द्वारम् ' इत्यादौ क्रियया विना कारकाभि-
धानापर्यवसानाद्युक्तोऽध्याहारः ; इह तु विषयेण कार्यस्यान्वताभिधानपर्यवसाना-
दनध्याहारे प्राप्ते, उच्यते— अत्राप्याभिधेयापर्यवसानद्वारा अभिधानापर्यवसानमेव ;
कार्यं हि कृतिमाध्यत्वेन कृतिनिरूप्यम् ; नरव्यापाररूपा च कृतिः ; मा च यथा

परिमलः ।

योरप्यवघातप्रसङ्गः, तुषविमोकादिदृष्टप्रयोजनव्यवस्थया ब्रीह्यादिषु तद्व्यवस्थोपपत्तेः ;
अन्यथाग्नेयाद्यपूर्वप्रयुक्तत्वेऽपि तत्साधनस्वर्गादिमाधारण्यप्रसङ्गानिवारणादिति भावः ।
विश्वजिन्न्यायं गुरुमतं नोपन्यस्यति— विश्वजितेति । प्रवृत्तक्रियः प्रवृत्तचिकीर्षः ।
' न कलञ्ज भक्षयेत् ' इत्यादिनिषेधवाक्यान्यपि फलतो विधिवाक्यानि, तत्र भक्षयत्यादि-
धातुसमभिव्याहृतनञ्प्रतिपाद्यं भक्षणादिनिवृत्तिरूपमांदासीन्यं विषयः । तत् यद्यप्य-
भावार्थत्वात् स्वतः साध्यं न भवति तथापि निषेधोन्मुखतया प्रचलितावस्थेऽनुत्पन्न-
तदनुकूलस्पन्दव्यापारे पुरुषं निषेध्यचिकीर्षापनयनद्वारा परिपाल्यत्वेन तत् साध्यं भवतीति
तस्य नियोगविषयत्वापपत्तिः । तत्र चार्थान्निप्रध्यचिकीर्षुर्नियोज्य इति गुरुमतम् ।
इह तु विषयेणेति । नियोगगतकृतिसाध्यतारूपकार्यताघटकत्वेन विषय एव तत्प्रती-
त्यनुबन्धः न तु नियोज्यः, तदभावेऽप्यध्ययननियोगस्य प्रयाजादिनियोगानां च
प्रतीतेरिति भावः ॥

उच्यत इति । अयमाशयः— कार्यत्वेन प्रतीयमानो नियोगः स्वस्य कार्य-
ताघटके विषये प्रवर्तकस्वभावस्तत्र प्रवर्तनीय पुरुषमपेक्षते ; अन्यथा प्रवर्तकत्वव्या-
घातात् ; अन्यतः प्रवृत्तिसिद्धौ तु न तमपेक्षते ; तथा च आचार्यकनियोगेन अध्ययने
माणषकस्य दर्शपूर्णमासनियोगेन तन्निर्णायकस्य तदङ्गेषु प्रयाजादिषु च प्रवृत्तिसिद्ध्या

‘अथातो धर्मजिज्ञासा’ इति सूत्रिता । अधर्मोऽपि हिंसादिः प्रतिषेधचो-

कल्पतरुः ।

स्वसाध्यधात्वर्थनिरूप्या एवं स्वाश्रयनरनिरूप्या : तदेवं कृतेः कर्तापि कार्ये कृति-
द्वारा सबन्धित्वेन निरूपक इति तमन्तर्भाव्यैव नियोगार्थाः । न चामावबुद्धा आ-
त्मनः कार्येण संबन्ध स्वतस्तेन सबध्यते ; स्वसंबन्धिकार्यबोद्धा च नियोज्य इति सो-
ऽध्याहार्य इति स्थिते ; चिन्ता --- किं सर्वेषामध्याहार उत एकस्येति । तत्राविशे-
षात्सर्वेषामिति प्राप्ते, उच्यते — एकेनाकाङ्क्षाशान्तरेकस्येति । एवं स्थिते विचारः—
किं यस्य कस्यचिन्नियोज्यमध्याहार उत स्वर्गकामस्येति । तत्राविशेषादानयम
इति प्राप्ते, उच्यते — ‘स स्वर्गः स्यान्मर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वात्’ । स्वर्गकाम एवाध्या-
हार्यः ; विशेषो हि गम्यते : पुरुषाणां सुखाभित्यापित्वात् : दुःखनिवृत्तेरपि तत्रै-
वान्तर्भावात् । दुःखनिवृत्तिस्तु न सुखाविनाभूता, सुषुप्ते सत्यामपि तस्यां
सुखजन्मादर्शनात् । अनवच्छिन्नस्य सुखस्य स्वर्गत्वात् तस्य च सर्वसुखविशेषान्
प्रत्यविशिष्टत्वाद्विशेषे च मानाभावात्स्वर्ग एव नियोज्यविशेषणं स्यादिति । कृत्वा-

परिमलः ।

तन्नियोगानां कर्तृपुरुषविशेषानपेक्षायामपि विश्रज्जडादावन्यतः प्रवृत्त्यलाभात् तदपेक्षा-
स्तीत्यतस्तदध्याहारो युक्त इति स च फलकामोऽध्याहार्यः, पुरुषाणां कामप्रवण-
तया तत्र प्रयुक्तिलाघवात् । निषेधवाक्येषु तु न कामी नियोज्योऽध्याहार्यः, औदा-
सीन्यस्य परिपाल्यत्वसिद्धये तत्प्रच्युतिप्रसक्त्यर्थं मामर्थान्निषेधोन्मुखस्य नियोज्यस्या-
वश्यं प्राप्स्या तत एवाकाङ्क्षाशान्तेः । किं सर्वेषामिति । किं सर्वफलकामानामध्या-
हारः उतैकफलकामस्येत्यर्थः । अन्तर्भावादिति । यस्य यदा यदवच्छेदेन सुखं तस्य
तदा तदवच्छेदेन न दुःखमन्यविनाभावादित्यर्थः । एतदुपलक्षणम्, सुखस्य भावरूपत्वेन
लघूपस्थितिकत्वाच्चेत्यापि द्रष्टव्यम् । अनवच्छिन्नस्येति । पुत्रपश्चाद्येकैकविषयवि-
शेषमात्रानवच्छिन्नस्य देशविशेषदहविशेषभोग्यस्य सकल्पोपनतसर्वविषयप्रयुक्तस्य स्व-
र्गसुखस्य पुत्रपश्चादिसुखविशेषान् प्रति सामान्यरूपत्वादित्यर्थः । विशेषे च
मानाभावादिति । सर्वसुखविशेषानुगतसामान्यमुलङ्घ्य किञ्चिद्विषयविशेषावच्छि-
न्नसुखग्रहेण मानाभावादित्यर्थः । इत्थं गुरुणा निबन्धने व्याख्यातम् । प्रायः
सर्वपुरुषान् प्रति स्पृहणीयत्वेनाविशिष्टत्वादिति भाष्यकारादिव्याख्या । नन्वत्र विश्व-
जिदधिकरणे भाष्यकारैः ‘तस्मात् पितृभ्यः पूर्वैद्युः क्रियते’ इति पितृयशवाक्यम् ‘यः

दनालक्षणत्वाज्जिज्ञास्यः परिहाराय । तयोश्चोदनालक्षणयोरर्थानर्थयोर्ध-
र्माधर्मयोः फले प्रत्यक्षे सुखदुःखे शरीरवाङ्मनोभिरेवोपभुज्यमाने विषये-
न्द्रियसंयोगजन्ये ब्रह्मादिषु स्थावरान्तेषु प्रसिद्धे । मनुष्यत्वादारभ्य
ब्रह्मान्तेषु देहवत्सु सुखतारतम्यमनुश्रूयते । ततश्च तद्धेतोर्धर्मस्यापि
तारतम्यं गम्यते । धर्मतारतम्यादधिकारितारतम्यम् । प्रसिद्धं चार्थि-
त्वसामर्थ्यविद्वत्तादिकृतमधिकारितारतम्यम् । तथा च यागाद्यनुष्ठायि-
नामेव विद्यासमाधिविशेषादुत्तरेण पथा गमनम्, केवलैरिष्टापूर्तदत्त-
साधनैर्धूमादिक्रमेण दक्षिणेन पथा गमनम्, तत्रापि सुखतारतम्यम्,
तत्साधनतारतम्यं च शास्त्रात् 'यावत्संपातमुषित्वा' इत्यस्माद्गम्यते ।
तथा मनुष्यादिषु स्थावरान्तेषु सुखलवश्चोदनालक्षणधर्मसाध्य एवेति
गम्यते तारतम्येन वर्तमानः । तयोर्ध्वगतेष्वधोगतेषु च देहवत्सु दुःख-
तारतम्यदर्शनात्तद्धेतोर्धर्मस्य प्रतिषेधचोदनालक्षणस्य तदनुष्ठायिनां

भामती ।

मानान्तरसिद्धत्वान्. 'आत्मत्येवोपासीत' इति न विधिः, अपि तु विधिसरूपा-
ऽयम् । यथोपांशुयाजवाक्ये 'विष्णुरूपांशु यष्टव्यः' इत्यादयो विधिसरूपा न

कल्पतरुः ।

चिन्ता चेयम् । 'यः सत्रायागुरे' इति विश्वजिता यजेत' इति सत्रप्रवृत्तस्यागुरणोपरमे
निमित्ते प्रायश्चित्ततया विहितत्वेन साधिकारत्वादिति ॥

परिमलः ।

'सत्रायागुरते' इति विश्वजिद्वाक्यं च विषयवाक्यत्वेनोदाहृतम् । तत्र द्वितीयोदाहरण-
मयुक्तम्, विश्वजितो नैमित्तिकाधिकारत्वादित्याशङ्क्याह— कृत्वाचिन्तेति । आगुरणो-
परमे इति । उद्यमनिवृत्तावित्यर्थः । 'गुरी उद्यमने' इति धातोः कृटादित्वेन कृत्वा-
द्गुणाभावः ।

— ननु— उद्यमनिवृत्तौ विश्वजिदित्ययुक्तम् 'यः सत्राय—' इति वाक्यात् सत्र संकल्प्य
तत्प्रयुञ्जानस्य विश्वजिदिति प्रतीतेरित्याशङ्क्याह— प्रायश्चित्ततयेति । एव हि

च तारतम्यं गम्यते । एवमविद्यादिदोषवतां धर्माधर्मतारतम्यनिमित्तं शरीरोपादानपूर्वकं सुखदुःखतारतम्यमनित्यं संसाररूपं श्रुतिस्मृतिन्याय-
प्रसिद्धम् । तथा च श्रुतिः ‘न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरप-
हतिरस्ति’ इति यथावर्णितं संसाररूपमनुवदति । ‘अशरीरं वाव सन्तं
न प्रियाप्रिये स्पृशतः’ इति प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधाच्चोदनालक्षणधर्म-
कार्यत्वं मोक्षाख्यस्याशरीरत्वस्य प्रतिषिध्यत इति गम्यते । धर्मकार्यत्वे
हि प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधो नोपपद्येत । अशरीरत्वमेव धर्मकार्यमिति
चेत्, न ; तस्य स्वाभाविकत्वात्— ‘अशरीरं शरीरेषु अनवस्थेष्व-
वस्थितम् । महान्तं विभुमात्मानं मन्वा धीरो न शोचति’ ‘अप्राणो
ह्यमनाः शुभ्रः’ ‘अमङ्गो ह्ययं पुरुषः’ इत्यादिश्रुतिभ्यः । अत एवानुष्ठे-

भासती ।

विधय इति तात्पर्यार्थः । श्रुतिस्मृतिन्यायप्रसिद्धमित्युक्तम्, तत्र श्रुतिं दर्शयति—
तथा च श्रुतिरिति । न्यायमाह— अत एवेति । यत्किल स्वाभाविकं तन्नित्यम्,
यथा चैतन्यम् ; स्वाभाविकं चेदम्, तस्मान्नित्यम् । परं हि द्वयीं नित्यतामाहुः—
कूटस्थनित्यतां परिणामिनित्यतां च । तत्र नित्यमित्युक्ते मा भूदस्य परिणामिनि-

कल्पतरुः ।

यत्किलेति । स्वाभाविकानित्यचैतन्यात्मकस्य ब्रह्मात्मत्वस्य साध्यत्वं व्याहत-
मित्यर्थः । भाष्ये कूटस्थानित्यमिति विशेषणं न परिणामिव्यवच्छेदाय, सिद्धान्ते
तन्नित्यत्वात्मतेः ; अतो वेयर्थ्यमित्याशङ्क्याह— परं हीति । परम्भ्रान्तव्यवच्छेद्येत्यर्थः ।
इदं तु पारमार्थिकमिति भाष्ये कूटस्थनित्यत्वे पारमार्थिकत्वं हेतुकृतम्, तत्तदा घटेत
यदि ‘यत् पारमार्थिकं तदविकृतम्’ इति व्याप्तिः स्यात् ; तदर्थं परिणामिनित्यस्य
भ्रमसिद्धत्वमाह— परिणामीति । परिणामो हि पूर्वरूपत्यागेन रूपान्तरापत्तिः ।

परिमलः ।

श्रूयते— ‘सर्वाभ्यो वा एष देवताभ्यः सर्वेभ्यः पृष्ठेभ्यः सर्वेभ्यश्छन्दोभ्यः आत्मानमा-
गुरते यः सत्रायागुरते स विश्वजिता अतिरात्रेण सर्वपृष्ठेन सर्वस्तोमेन सर्ववेदसदक्षि-
णेन यजेत सर्वाभ्य एव देवताभ्यः सर्वेभ्यः पृष्ठेभ्यः सर्वेभ्यश्छन्दोभ्य आत्मान निष्की-

यकर्मफलविलक्षणं मोक्षाख्यमशरीरत्वं नित्यमिति सिद्धम् । तत्र किञ्चि-

भामती ।

त्यतेत्याह- तत्र किञ्चिदिति । परिणामिनित्यता हि न पारमार्थिकी । तथा हि— तत्सर्वात्मना वा परिणमते एकदेशेन वा ? सर्वात्मना परिणामे कथं न तत्त्वव्याहृतिः ? एकदेशपरिणामे वा स एकदेशस्ततो भिन्नो वा अभिन्नो वा ? भिन्नश्चेत् कथं तस्य परिणामः ? न ह्यन्यस्मिन् परिणममानेऽन्यः परिणमति, अतिप्रसङ्गात् । अभेदे वा कथं न सर्वात्मना परिणामः ? भिन्नाभिन्नं तदिति चेत्, तथा हि— तदेव कारणात्मनाभिन्नं भिन्नं च कार्यात्मना ; कटकादय इवाभिन्ना हाटकात्मना भिन्नाश्च कटकाद्यात्मना ; न च भेदाभेदयोर्विरोधान्नैकत्र समवाय इति युक्तम् ; विरुद्धमिति नः क संप्रत्ययो यत्प्रमाणविपर्ययेण वर्तते ; यत्तु यथा प्रमाणेनावगम्यते तस्य तथाभाव एव ; 'कुण्डलमिदं सुवर्णम्' इति सामानाधिकरण्यप्रत्यये व्यक्तं भेदाभेदौ चकास्तः ; तथा हि— आत्यन्तिकेऽभेदेऽन्यतरस्य द्विरवभासप्रसङ्गः ; भेदे चात्यन्तिके न सामानाधिकरण्यं गवाश्ववत् ;

कल्पतरुः ।

तत्र पूर्वरूपस्य सर्वात्मना त्यागेन रूपान्तरोत्पत्तौ जातस्य प्राक्तनरूपत्वं व्याहतम् अतोऽनित्यत्वमित्युक्ते शङ्कते— एकदेशेति । य एकदेशो नश्यति स धर्मिणः सकाशाद्विन्न इति पक्षे न धर्मिणः परिणामः कि त्वेकदेशस्य स चानित्य इति न परिणामिनित्यत्वसिद्धिरित्याह— भिन्नश्चेदिति । नश्यतश्चैकदेशस्य धर्म्यभेदे सर्वात्मना वस्त्वपगमान्न नित्यत्वमित्याह— अभेदे इति । पक्षद्वयोक्तदोषपरिहारायैकमेव कार्यकारणात्मकं वस्तु तस्य कार्याकारेण परिणामित्वं तानि च कार्याणि भिन्नानि कारणाकारेण च नित्यत्वं तच्चाभिन्नमिति शङ्कते— भिन्नाभिन्नमिति । यत्प्रमाणविपर्ययेण विरोधेन वर्तते तद्विरुद्धमिति संप्रत्यय इत्यनुषङ्गः । एकस्य कार्यकारणरूपेण द्यात्मकत्वे प्रमाणमाह— कुण्डलमिति । द्विरवभासेति । हेम हेमेति वा कुण्डलं कुण्डलमिति वेत्यर्थः । अपर्यायानेकशब्दवाच्यत्वेन हेमकुण्डलयोर्भेदः सामानाधिकरण्याच्चाभेद इत्युक्ते हेमत्वस्य कुण्डलव्यक्त्याश्रितत्वाद्वा कुण्डलाकारसंस्थानस्य कनकत्वस्य चैकद्रव्याश्रितत्वेन वा सामानाधिकरण्यं नाभेदादित्याशङ्क्य

परिमलः ।

णीतं' इति । एव निष्क्रयद्वारेण सस्तवः सन्नप्रवृत्तौ न युज्यते ; अतः सन्नं संकल्प्य देवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धात् ततो निवृत्तस्य प्रायश्चित्ततथेदं विश्वजिद्विधानमित्यर्थः ॥

भामती ।

आधाराधेयभावे एकाश्रयत्वे वा न सामानाधिकरण्यम्, न हि भवति कुण्डं बदरमिति; नाप्येकासनस्थयोश्चैत्रमैत्रयोश्चैत्रो मैत्र इति; सोऽयमबाधितोऽसंदिग्धः सर्वजनीनः सामानाधिकरण्यप्रत्यय एव कार्यकारणयोर्भेदाभेदौ व्यवस्थापयति; तथा च कार्याणां कारणात्मत्वात् कारणस्य च सद्रूपस्य सर्वत्रानुगमात्, सद्रूपेणाभेदः कार्यस्य जगतः, भेदः कार्यरूपेण गोघटादिनेति;

कल्पतरुः ।

व्यभिचारयति -- आधारेति । दृष्टान्ते सिद्धां भेदाभेदां दार्ष्टान्तिके योजयति— तथा चेति । लोके कार्यस्य कुण्डलादेः कारणात्मकत्वात्परमकारणस्य च सतः सर्वत्र हेमवदनुगमात् 'सन् घटः' इत्यादि सामानाधिकरण्यवशेन जगतः कार्यस्य सता कारणरूपेणाभेदो व्यावृत्तकार्यरूपेण च भेद इत्यर्थः । भेद इति

परिमलः ।

व्यभिचारयतीति । ननु ययोः कयोश्चिदाधाराधेयत्वेनेकाश्रितत्वेन वा सामानाधिकरण्यमिति नात्र शङ्का येन कुण्डवदरयोश्चैत्रमैत्रयोश्च व्यभिचार उच्येत; किं त्वेकप्रवृत्तिनिमित्तस्यापरप्रवृत्तिनिमित्ताधाराश्रितत्वेन वा प्रवृत्तिनिमित्तद्वयस्याप्येकाश्रितत्वेन वा सामानाधिकरण्यमिति; तथैव ह्यान्तर्द्वयवतागिकाग्रन्थे शङ्कामिप्रायो लिखितः; तथैव च तदभिप्राये वर्णयितुं युक्तः; 'मिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानामेकास्मिन्नर्थे वृत्तिः सामानाधिकरण्यम्' इति प्रसिद्धयनुगतात्, न च हेमकुण्डलयोग्यवाचयविनोर्भेदपक्षे हेमत्वस्य कुण्डलाश्रितत्वं हेमत्वकुण्डलत्वयोरैकाश्रितत्वं च नास्तीति वाच्यम्, हेमत्वस्यावयववाचयविवृत्तिजानित्वेन तत्त्वत्वादिति चेत्, उच्यते— हेमावयववतिरिक्तं कुण्डलरूपम् अवयवविद्व्यान्तरमभ्युपगम्यते चेत् तत् पीतरूपगुरुत्वकठितत्वरहितमेव वाय्वादिसदृशमभ्युपगन्तव्यम्, अवयववाचयवगतस्य पीतरूपद्वयस्य गुरुत्वं द्वैगुण्यस्य चानुपलम्भात् । घटकुड्ययोगिव कठिनद्रव्ययोरवयववाचयविनोरेकत्र भूतलादौ समावेशासम्भवाच्च । 'अवयववाचयविभावानापन्नयोरवासमावेशः' इति विशेषनियमकल्पनस्य गौरवपराहतस्याप्रामाणिकत्वात् । एव च कुण्डले पीतरूपाद्यभावेन तदभिव्यङ्ग्यस्य हेमत्वस्य तत्रासंभवेन एतत्प्रवृत्तिनिमित्तस्येत्यादेः सामानाधिकरण्यप्रयोजकत्वाभ्युपगमे तेन 'सुवर्णं कुण्डलम्' इति सामानाधिकरण्यानिर्वाहात् तन्निर्वाहाय हेमकुण्डलादीनामाधाराधेयभावमात्रमेकाश्रितत्वमात्रं वा तत्प्रयोजकमास्थेयमित्यभिप्रेत्य टीकायां कुण्डवदरयोश्चैत्रमैत्रयोश्च व्यभिचार उक्त इति तात्पर्यम् । भेदो रूपादिवत् भावरूप इति पक्षे स किमभे-

भामती ।

यथाहुः— 'कार्यरूपेण नानात्वमभेदः कारणात्मना । हेमात्मना यथाभेदः कुण्डलाद्यात्मना भिदा' इति । अत्रोच्यते— कः पुनरयं भेदो नाम, यः सहाभेदेनैकत्वं भवेत् ? परस्पराभाव इति चेत्, किमयं कार्यकारणयोः कटक-हाटकयोरस्ति न वा ? न चेत्, एकत्वमेवास्ति न च भेदः । अस्ति चेद्भेद एव नाभेदः । न च भावाभावयोरविरोधः, सहावस्थानासंभवात् । संभवे वा कटकवर्धमानयोरपि तत्त्वेनाभेदप्रसङ्गः, भेदस्याभेदाविरोधात् । अपि च कटकस्य हाटकादभेदे यथा हाटकात्मना कटकमुकुटकुण्डलादयो न

कल्पतरुः ।

किं रूपादिवत् भावरूपो धर्मः उत्तैक्याभावः ? नाद्यः, ऐकान्तिकाभेदानिषेधात् । द्वितीयमाशङ्क्याह— किमयं कार्येति । तत्त्वेनेति । कटकत्ववर्धमानत्वरूपेण तयोरनितरेतराभेदप्रसङ्ग इत्यर्थः । कार्यस्य कारणाभेदे च सर्वकार्याणामेककार्यात्मक-त्वप्रसङ्गः एककार्यस्य सर्वकार्याभिन्नेन कारणेनाभेदादित्याशङ्क्याह— अपि चेति ।

परिमलः ।

दविरुद्धस्तदविरुद्धो वा ? आद्ये भावाभावरूपत्वपक्षे वक्ष्यमाणं दूषणं भविष्यतीत्यभि-प्रेत्य द्वितीये दूषणमाह— ऐकान्तिकेति । तथा च भेदे सत्येवात्यन्ताभेदोऽपि स्यादित्यर्थः । द्वितीयमाशङ्क्याहेति । परस्पराभाव इति चेदिति पूर्वग्रन्थेनाशङ्क्ये-त्यर्थः । तत्त्वेनाभेदप्रसङ्ग इत्यस्य तात्त्विकाभेदप्रसङ्ग इत्यर्थो भाति, स तु नानिष्टः कारणात्मना कटकवर्धमानयोरभेदाङ्गाकारात्— इत्याशङ्क्य तत्त्वेनेति पद व्याचष्टे— कटकत्वेति ॥

ननु भावाभावरूपयोरपि भेदाभेदयोर्हाटकत्वकटकत्वावच्छेदभेदेन वृत्तिरभ्युपग-म्यते ; अतस्तयोर्न सहावस्थानासंभवः ; न च भेदावच्छेदककटकत्वावच्छेदेन कटके वर्ध-मानाभेदप्रसङ्गः ; नापि कटकाभिन्नहाटकाभिन्ने मुकुटे कटकत्वेनापि कटकाभेदप्रसङ्गः ; नाप्यनुवृत्तिव्यावृत्तिव्यवस्थाभावप्रसङ्गः ; नापि हाटकत्वेनावगते कटकत्वादिना जिज्ञासा-द्यनुपपत्तिः ; भेदाभेदमनङ्गीकुर्वद्भिरपि ह्येकस्मिन् धर्मेणि केनचित्प्रकारेण निश्चिते तदन्यप्रकारेण जिज्ञासासंशयादिक समर्थ्यते ; अभेदवत् भेदस्यऽप्यभ्युपगमे का जिज्ञासा-नुपपत्तिः ; यत्तु हेमनिर्णयन कटकादीनां निर्णये तदभेदः कारणमित्यादि, तत्र वैपरी-त्यमपि वक्तुं शक्यम् ; हेमनिर्णयेन कटकादीनामनिर्णये तद्भेदः कारणम्, तदभावाद-भेदादनिर्णयकार्याभाव औत्सर्गिकः प्राप्तः स कारणस्य भेदस्य सद्भावादपोद्यत इति ;

भामती ।

भिद्यन्ते एवं कटककत्वापि न भिद्येरन्, कटकस्य हाटकादभेदात् । तथा च हाटकमेव वस्तुसत् न कटकादयः, भेदस्याप्रतिभासनात् । अथ हाटकत्वेनैवा-

कल्पतरुः ।

एवमेककार्यात्मकत्वादितरकार्याणां तस्य च कारणाभेदाद्भेदासिद्धावैकान्तिकाद्वै-
तापात इत्याह— तथा च हाटकमेवेति । कटकस्य हि द्वे रूपे स्तः हाटकत्वं
कटकत्वं च, तत्र हाटकत्वरूपेणास्य कुण्डलादिभिरभेद इष्ट एव न कटकत्व-
रूपेण व्यावृत्तत्वात्तस्येति प्रस्मृतपराभिप्रायः स्वप्रक्रियया शङ्कते—अथेति । सिद्धान्ती

परिमलः ।

अस्ति ह्यनिर्णयस्यापि निर्णयप्रतिबन्धकसद्भावाधीन परिपाल्यत्वरूपं कार्यत्वम् ; तस्मात्सर्व-
मिदं भेदाभेददूषणजातमुक्तम् ; युक्तत्वे वा स्वमतेऽप्येतत्प्रसज्यते — स्वमतेऽपि हि
भेदाभेदाभ्यामेव सामानाधिकरण्योपपादनम् ; अभेदः सत्यो भेदस्तत्राध्यस्त इति परं स्व-
मते विशेष उक्तः ; तत्र भेदप्रतीतावभेदोऽपि सह प्रतीयत इत्युपगन्तव्यम्, भेदप्रतीति-
मात्रेण सामानाधिकरण्योपपादनासम्भवात् ; तयोर्विरुद्धयोरेकत्र प्रतीतिः कथम् ? कथं च
मुकुटे कुण्डलाभिन्नहाटकाभिन्ने कुण्डलत्वेनापि कुण्डलाभेदो न स्यात् ? कथं च हाटके
प्रतीति कुण्डलादिजिज्ञासा स्यात् ? अपि च, अभेदः सत्यः भेदोऽध्यस्त इत्यर्धजरती-
यमप्युक्तम्, सह प्रतीत्यभ्युपगमे अन्यतरबाधावश्यंभावकत्वकाभावात् ; सत्यानृतयो-
र्ब्रह्मतदध्यस्तप्रपञ्चयोः सिद्धान्ते तात्त्विकाभेदानङ्गीकाराच्च ; तथैवारम्भणाधिकरणे टीका-
कारैरपि वक्ष्यमाणत्वात् ; इहानुपदमेव पूर्वग्रन्थे तस्मात्तऽपि हाटकात् भिन्ना एवेति
तस्मात्ते हेम्नो भिद्यन्त इति च हाटककटकाभेदप्रतिक्षेपाच्च ; तस्मात् सर्वमिदमनुपपन्नमिति
चेत्, अत्र ब्रूमः— हाटकत्वं कटकत्वं च किमेकस्मिन्वर्तते न वा ? न चेत्, एकस्मिन्नव-
च्छेदकभेदेन भेदाभेदयोर्विरुद्धयोर्वृत्तिसमर्थनं न लभ्यते । वर्तते चेत्, किं कटकत्वं
हाटकत्वादित्यदुत तदेव ? अन्यच्च, प्रवृत्तिनिमित्तभेदेनैव सामानाधिकरण्योपपादन-
लाभात् नैकस्मिन् धर्मेण अभेदवत् भेदोऽप्यङ्गीकार्यः । अतः सामानाधिकरण्योपपा-
दनार्थं भेदाभेदमभ्युपगच्छता प्रवृत्तिनिमित्तभेदेनान्यथोपपत्तिपरिहाराय हाटकत्वेमेव
कटकत्वं न ततोऽप्यङ्गीक्ष्यमित्यभिप्रेत्य सहावस्थानासम्भवादि सर्वमिदं दूषणमुक्तम् ।
इममेवाभिप्रायं सहावस्थानासम्भवादिदूषणोक्तौ गर्भितं विस्मृत्य अथ हाटकत्वेनैवाभेद
इत्यादिशङ्काग्रन्थः प्रवृत्त इत्याचार्यैरवतारितम्— प्रस्मृतपराभिप्रायः स्वप्रक्रियया
शङ्कत इति । एवं चाभेदसत्तया कुण्डलादर्शात्तत्वापादनेऽपि न वैपरीत्यशङ्कावकाशः,

भामती ।

भेदो न कटकत्वेन, तेन तु भेद एव कुण्डलादेः । यदि हाटकादभिन्नः कटकः कथमयं कुण्डलादिषु नानुवर्तते ? नानुवर्तते चेत् कथं हाटकादभिन्नः कटकः ? ये हि यस्मिन्ननुवर्तमाने व्यावर्तन्ते ते ततो भिन्ना एव, यथा सूत्रात्कुसुमभेदाः । नानुवर्तन्ते चानुवर्तमानेऽपि हाटकत्वे कुण्डलादयः, तस्मात्तेऽपि हाटकाद्भिन्ना एवेति । सत्तानुवृत्त्या च सर्ववस्त्वनुगमे 'इदमिह नेदम्, इदमस्मान्नेदम्, इद-

कल्पतरुः ।

तु कटकहाटकयोरभेदाद्हाटकस्य कुण्डलादिष्वनुवृत्तेरभेदे कटकस्यापि तैरभेदः स्यादिति पूर्वोक्तमेव परिहारं स्मारयति — यदि हाटकादिति । कटकस्य कुण्डलादिष्वनुवृत्त्यनभ्युपगमे तेष्वनुवृत्तहाटकादभेदाभावः स्यादिति प्रतिजानीते — नानुवर्तते चेदिति । अनुवृत्ताद्व्यावृत्तस्य भेदे व्याप्तिमाह — ये हीति । उपनयमाह — नानुवर्तन्ते इति । अर्थद्वितुसिद्धिर्द्रष्टव्या । निगमयति — तस्मादिति । कुण्डलादिषु हेमानुवृत्त्या यदि तदभेदात्कटकादीनामनुगमः तदा सत्तानुवृत्त्या तदभिन्नसर्ववस्तूनामितरेतराभेदापत्तेर्व्यवहारपारिप्लव इत्याह — सत्तेति । इति वि-

परिमलः ।

अभेदे सत्यवच्छेदकभेदाभावेन भेद एव न संभवतीति तात्पर्येण प्रत्युत्पत्त्यादिटीकातद्वाख्यानयोः प्रवृत्तः । स्वमतेनाभेदव्यवस्थापनं तु व्यावहारिकाभेदविषयं न तात्त्विकाभेदविषयमिति नारम्भणाधिकरणविरोधः । नाप्यभेदप्रतिक्षेपपूर्वग्रन्थविरोधः । अत एवाभेदप्रतिक्षेपको यस्मिन् गृह्यमाणे यन्न गृह्यत इत्यादिटीकाग्रन्थो वस्तुतः कार्यकारणयोरभेदाभावं सप्रमाणमुपसहरतीति भेदाभेदवाद्यभिमतवास्तवाभेदप्रतिक्षेपपरतया अवतारितः । भेदस्याध्यस्तत्त्वोक्तिस्तु प्रतिभासमात्रकल्पितत्वाभिप्राया । अत एवारम्भणाधिकरणटीकायाम् 'वाचा केवलमारभ्यते विकारजातं न तु तत्त्वतोऽस्ति यतो नामधेयमात्रमेतत् यथा पुरुषस्य चैतन्यं राहोः शिर इति विकल्पनामात्रम्' इत्यारम्भणश्रुतेरर्थ उक्तः । भेदबाधावश्यंभावाऽप्यारम्भणश्रुतिप्राप्तः । तदनुकूलन्यायमात्रमिह विरोधादन्यतरबाधादिप्रक्रियया दर्शितम् ॥

ननु यद्युपादानहेमाद्यतिरिक्तकटकमुकुटादिविकारभेदः कल्पनामात्रसिद्ध इति मतं कथं तर्हि वाक्यान्वयाधिकरणटीकायाम् 'न तु मृद्भिकारः शरावादिः शतशोऽपि मृन्मृदिति चिन्त्यमानस्तज्जन्मना मृद्भावासाक्षात्कारेण शक्यो निवर्तयितुं तत्कस्य हेतोः

भामती ।

मिदानीं नेदम्, इदमेवं नेदम्' इति विभागो न स्यात्, कस्यचित् कचित् कदा-
चित् कथंचिद्विवेकहेतोरभावात् । अपि च दूरात्कनकमित्यवगते न तस्य कुण्डला-
दयो विशेषा जिज्ञास्येरन्, कनकादभेदात्तेषाम्, तस्य च ज्ञातत्वात् । अथ भेदो-

कल्पतरुः ।

भागो न स्यात् इत्यस्य प्रत्येकं सन्नन्धः । इह क्षीरे इदं दधि नेदं तैलमिति संसर्ग-
तदभावव्यवस्था न स्यात् । इदं पटादिकमस्मात् कुड्याद्विद्यते इदं कुड्यमस्मा-
त्कुड्यान्न भिद्यते इत्यर्थोऽसकरो न स्यात् । इदानीं वसन्ते काले इदं कौकिलरुतमस्ति
इदमम्बुदध्वान् नेति व्यवस्था न स्यात् । इदं कुम्भाद्येव कम्बुग्रीवत्वादिप्रकारमिदं
पटादि नैवमिति प्रकारासकरो न स्यादित्यर्थः । उक्तास्वव्यवस्थामु हेतुमाह—
कस्यचिदिति । कुर्ताश्चादित्यपि द्रष्टव्यम् । इतश्च कार्यस्य कारणेन न वास्त-
वमैक्यमित्याह— अपि चेति । निश्चितकनकाभेदान्न कुण्डलादिषु मशय

परिमलः ।

तस्यापि मृदो भिन्नस्य तात्त्विकत्वात् वस्तुनश्च ज्ञानेनाच्छेत्तुमशक्यत्वात्' इत्युक्तम् ?
उच्यते — शरावादिसंस्थानविशेषस्य व्यावहारिकसत्यत्वाभिप्रायं तद्वाक्यम् । इह तूपादान
एव पूर्वावस्थापमर्देन तदवस्थान्तरं जायते : न तूपादानभिन्नं तदगच्छं तदागन्तुकावस्था
विशेषवदवयवि द्रव्यान्तरमस्ति इत्युपादानविकारयोः सत्येवाभेदे भेदकल्पनामात्रमित्यारम्भ-
णाधिकरणे वक्ष्यमाणमिह स्मारितम् । तस्मात्तत्र च न भेदाभेदाभ्यां सामानाधिकरण्यमुप-
पादयितुम्, तस्य हेमत्वकुण्डलत्वयोरुपादानरूपकद्रव्याश्रितत्वेनापपत्तेः । तथैवात्र तदुप-
पादनस्य विवक्षितत्वात् । अत एवाचार्यैर्वाक्यान्वयाधिकरणे वक्ष्यते — 'सामानाधिकर-
ण्यं यद्वैकुण्डल्योऽनं तत् । भेदाभेदावगाहीति प्राग्वाचस्पतिनेरिति' इति । किं तु सुवर्ण-
कुण्डलाभेदे कथम् 'सुवर्णेन कुण्डलं कृतम्' मौवर्णे कुण्डलम्' इत्यादिभेदव्यवहार इत्या-
काङ्क्षायाम् 'पुरुषस्य चैतन्यम्' इतिवत् कल्पनामात्रमिदं भेदालम्बनः स व्यवहार इति
भेदव्यवहारमात्रोपपादनार्थं कृतमिति सर्वमनवयम् । अस्मिन् संदर्भे कथं तर्हीति टीका-
वतागिकाग्रन्थे न ह्यन्यन्तभेदे तद्वति कुण्डलकटकयोरदर्शनादिति कुण्डलकटकयोरत्य-
न्तभेदः सिद्धवत्कृत्योपपन्नः । तदुपन्यासां लोकदृष्टयनुसारेण वा भेदवादिमतानुसारेण
वा कटकत्वकुण्डलत्वाद्यवच्छेदेन भेद एव नाभेदोऽपीत्यभिप्रायेण वा नेतव्यः, भेदा-
भेदवादिमते हाटकात्मना तयोरभेदात्, यथा हाटकात्मना कटकमुकुटकुण्डलादयो
न भिद्यन्ते इति टीकायामपि तथैव तन्मतस्थितिप्रदर्शनाच्च ॥

त्परिणामिनित्यं स्यात्, यस्मिन्विक्रियमाणेऽपि तदेवेदमिति बुद्धिर्न विह्न्यते; यथा पृथिव्यादि जगन्नित्यत्ववादिनाम्, यथा वा सांख्यानां

भामती ।

ऽप्यस्ति कनकात् कुण्डलादीनामिति कनकावगमंऽप्यज्ञातास्ते; नन्वभेदोऽप्यस्तीति किं न ज्ञाताः? प्रत्युत ज्ञानमेव तेषां युक्तम्, कारणाभावे हि कार्याभाव औत्सर्गिकः, स च कारणसत्तया अपोद्यते । अस्ति चाभेदं कारणसत्तैति कनके ज्ञाते ज्ञाता एव कुण्डलादय इति तज्जिज्ञासाज्ञानानि चानर्थकानि स्युः । तेन यस्मिन् गृह्यमाणे यत्र गृह्यते तत्ततो भिद्यते । यथा करभे गृह्यमाणेऽगृह्यमाणो रासभः करभान् । गृह्यमाणे च दूरतो हेस्मि न गृह्यन्ते तस्य भेदाः कुण्डलादयः, तस्मात्ते हेस्मो भिद्यन्ते । कथं तर्हि हेम कुण्डलमिति सामानाधिकरण्यम् इति चेत्, न ह्याधाराधेयभावे सामानाश्रयत्वे वा सामानाधिकरण्यमित्युक्तम् । अथानुवृत्तिव्यावृत्तिव्यवस्था च हेस्मि ज्ञाते कुण्डलादिजिज्ञासा च कथम्? न खल्वभेद एकान्तिकेऽनेकान्तिके चैतदुभयमुपपद्यते इत्युक्तम् । तस्माद्भेदा-

कल्पतरुः ।

इत्युक्ते मशयमभवं भेदप्रयुक्त्या शङ्कते— अथेति । मिद्धान्तां अविनिगममाह— नन्विति । हेमनिर्णयेन कटकार्दीना निर्णये तदभेदं कारणम्, तदभावाद्भेदरूपा-न्निरणयकार्याभाव औत्सर्गिकः प्राप्तः, स कारणम्याभेदस्य भावादपोद्यते घटसाम-ग्रात इव तत्प्रागभावः, ततः कनकनिश्चये कटकार्दीनाश्चयादविनिगम एव न. कि तु वैपरीत्यनिश्चय इत्याह— प्रत्युतेति । तेषां कुण्डलादीनां जिज्ञासा तद्विषय-ज्ञानानि चेत्यर्थः । वस्तुतः कार्यकारणयोरभेदाभावं सप्रमाणकमुपसहरति— तेनेति । यदि हेमकुण्डलयोर्न भेदाभेदौ तर्हि सामानाधिकरण्यं न स्यात् न ह्यत्यन्त-भेदे तद्भवति, कुण्डलकटकयोरदर्शनात् । नाप्यत्यन्ताभेदे, हेम हेम्यनुपलम्भादिति पूर्ववायुक्तमनुवदति— कथं तर्हीति । यदि हेस्मः सकाशात् कुण्डलादीनां भेदाभेदौ तर्हि तेषामनुवृत्तहेस्मः सकाशात् अभेदादितरेतरव्यावृत्तिर्न स्यात् न स्याच्च हेस्मि निर्णीते संशय इति प्रतितर्केण मिथो विरोधाख्येन सामानाधिकरण्यानुप-पत्तितर्के दूषयति— अथेति । अत्यन्ताभेदे मा नामोपपत्तिः हेमादेरनुवृत्ति-व्यावृत्तिव्यवस्था मा च घटिष्ठ हेस्मि ज्ञाते कुण्डलादिजिज्ञासा, भेदाभेदमते ते किं न स्याताम् इत्याशङ्क्य पूर्वोक्तमविनिगममुत्सर्गापवाद च स्मारयति— अने-कान्तिके चेति । निरुद्धे एव अनेकान्तवादिनि स्वमतेन सामानाधिकरण्यमुपपाद-

गुणाः । इदं तु पारमार्थिकं कूटस्थनित्यं व्योमवत्सर्वव्यापि सर्वविक्रिया-

भामती ।

भेदयोरन्यतरस्मिन्नवहेयेऽभेदोपादानैव भेदकल्पना, न भेदोपादानाभेदकल्प-
नेति युक्तम् । भिद्यमानतन्त्रत्वाद्भेदस्य, भिद्यमानानां च प्रत्येकमेकत्वात्,
एकाभावे चानाश्रयस्य भेदस्यायोगात्, एकत्वस्य च भेदानधीनत्वात्, नाय-
मयमिति च भेदग्रहस्य प्रतियोगिग्रहसापेक्षत्वात्, एकत्वग्रहस्य चान्यानपेक्ष-
त्वात्, अभेदोपादानैवानिर्वचनीयभेदकल्पनेति सांप्रतम् । तथा च श्रुतिः—
'मृत्तिकेत्येव सत्यम्' इति । तस्मान् कूटस्थनित्यतैव पारमार्थिकी, न परिणामि-
नित्यतेति सिद्धम् । व्योमवत् इति च दृष्टान्तः परमिद्धः, अस्मन्मते तस्यापि
कार्यत्वेनानित्यत्वान् । अत्र च कूटस्थनित्यम् इति निर्वर्त्यकर्मतामपाकरोति ।
सर्वव्यापि इति प्राप्यकर्मताम् । सर्वविक्रियारहितम् इति विकार्यकर्मताम् ।

कल्पतरुः ।

यति— तस्मादिति । विरोधादन्यतरवाधेऽप्यभेदो बाध्य इति सौगतमतमाश-
ङ्क्याह— अभेदोपादानेति । भेदः किं धर्मप्रतियोगिनोर्व्यामज्ज्य वर्तते उत
प्रतियोगिनमपेक्ष्य धर्मिण्येव ? आद्यं धर्मिप्रतियोगिनोः प्रत्येकवर्त्येकत्वापेक्षेत्युक्त्वा
द्वितीये धर्म्येकत्वापेक्षेत्याह— एकाभावे चेति । ततः स्वसत्तायामभेदापेक्षत्वाद्भे-
दस्य स एवाभेदोऽध्यस्त इत्यर्थः । प्रतीतावर्षाभेदस्यैवाभेदापेक्षेत्याह— नायमिति ।

परिमलः ।

सौगतमतमाशङ्क्य इत्यत्र गौतममतमिति पाठश्चेत् स निर्विशङ्कः । न्यायसूत्र-
कृता गौतमेन प्रत्यक्षपरीक्षायाम् 'न चैकदेशोपलब्धिगवयविसद्भावात्' इति षट्थेकदे-
शसनिकर्षे सति न तदुपलब्धिमात्रं तद्भिन्नस्यावयविनः सद्भावात् तस्याप्युपलब्धिरेस्तीति
प्रतिज्ञाय, 'साध्यत्वादवयविनि सदेहः' इत्यवयवभिन्नोऽवयवी सिद्धो नास्तीति तत्र सदेह-
मुपन्यस्य, 'सर्वाग्रहणमवयवसिद्धेः' 'धारणाकर्षणोपपत्तेश्च' इति सूत्राभ्याम् अवयव-
भिन्नावयवभावे परमाणूनामन्यावयवानाम् अतीन्द्रियत्वात् तदाश्रितस्य गुणकर्मसामा-
न्यादेः सर्वस्याप्यग्रहणं स्यात् ; अतो गुणकर्मादिग्रहणात् अस्ति तदाश्रयः पटादिरवयवी ;
तथा एकदेशधारणे कृत्स्नधारणादेकदेशाकर्षणे कृत्स्नाकर्षणाच्च सोऽस्ति, अन्यथा अवय-
वानां भिन्नत्वात् कस्यचिदवयवस्य धारणाकर्षणाभ्यामन्यस्य धारणाकर्षणानुपपत्तित्यवय-
वभिन्नावयविप्रसाधनेन अवयवाभेदनिराकरणात् । सौगतमतमिति पाठस्तु सौगतैरवयवि-

रहितं नित्यतृप्तं निरवयवं स्वयंज्योतिःस्वभावम्, यत्र धर्माधर्मौ सह कार्येण कालत्रयं च नोपावर्तेते; तदेतदशरीरत्वं मोक्षाख्यम्—‘अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् । अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च’ इत्यादिश्रुतिभ्यः । अतस्तद्ब्रह्म, यस्येयं जिज्ञासा प्रस्तुता । तद्यदि कर्तव्यशेषत्वेनोपदिश्येत, तेन च कर्तव्येन साध्यश्चेन्मोक्षोऽभ्युपगम्येत, अनित्य एव स्यात् । तत्रैवं सति यथोक्तकर्मफलेष्वेव तारतम्यावस्थितेष्वनित्येषु कश्चिदतिशयो मोक्ष इति प्रसज्येत । नित्यश्च मोक्षः सर्वैर्मोक्षवादिभिरभ्युपगम्यते । अतो न कर्तव्यशेषत्वेन ब्रह्मोपदेशो युक्तः ।

भामती ।

निरवयवम् इति संस्कार्यकर्मताम् । ग्रीहीणां खलु प्रोक्षणेन संस्काराख्योऽंशो यथा जन्यते, नैवं ब्रह्मणि कश्चिदंशः क्रियाधेयोऽस्ति, अनवयवत्वात्; अनंशत्वादित्यर्थः । पुरुषार्थतामाह— नित्यतृप्तमिति । तृप्त्या दुःखरहितं सुखमुपलक्षयति । क्षुद्दुःखनिवृत्तिसहितं हि सुखं तृप्तिः । सुखं चाप्रतीयमानं न पुरुषार्थ इत्यत आह— स्वयंज्योतिरिति । तदेवं स्वमतेन मोक्षाख्यं फलं

कल्पतरुः ।

मृत्तिकेति श्रुतिः कारणमेव सत्यमित्याह— अतोऽत्यन्ताभेदपरेति । अनंशत्वमाकारभेदराहित्यम्, नित्यतृप्तत्वादीनि श्रुत्युक्तान्येव भाष्येऽनूदितानीति नासिद्धानि । कार्यविलक्षणानधिगतविषयलाभात् स्वमते शास्त्रपृथक्त्वसिद्धिः अतस्तद्ब्रह्म इति भाष्ये उक्ता । प्राग्नि मोक्षस्य नित्यत्वान्नियोगायोग उक्तः; इदानीं तत्साधनज्ञानस्य केवलदृष्टा-

परिमलः ।

स्थाने अवयवसंघातस्याभिषिक्तत्वात् संघातस्यावयवभेदाभिप्रायो योज्यः । नन्वनंशोऽपि संस्कारकर्मजन्यातिशयोऽस्तिवत्याशङ्क्याह— अनंशत्वमिति । आकारभेदो धर्मभेदः । तद्ब्रह्मेति वाक्ये यस्येयं जिज्ञासा प्रस्तुतेति विशेषणस्य तात्पर्यमाह— कार्यविलक्षणेति । स्वमते इति । पूर्वपक्षिमते तु न शास्त्रपृथक्त्वसिद्धिः, उभयोरपि तन्त्रयोः कार्यविषयत्वप्रविशेषादिति भावः । शास्त्रपृथक्त्वसिद्धिस्तद्ब्रह्मेति भाष्ये उक्तेति पाठः । अतस्तद्ब्रह्मेत्यतःशब्दः संपातायातः । टीकायाम्, ‘तदेवं स्वमतेन मोक्षाख्यं फलं नित्यं

अपि च 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चन' 'अभयं वै जनक प्राप्नोऽसि' 'तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति, तस्मात्तत्सर्वमभवत्' 'तत्र

भामती ।

नित्यं श्रुत्यादिभिरुपपाद्य क्रियानिष्पाद्यस्य तु मोक्षस्यानित्यत्वं प्रसञ्जयति— तद्यदीति । न चागमबाधः, आगमस्योक्तेन प्रकारेणोपपत्तेः । अपि च ज्ञान-जन्यापूर्वजनितो मोक्षो नैयोगिक इत्यस्यार्थस्य सन्ति भूयस्यः श्रुतयो निवारिका इत्याह— अपि च ब्रह्म वेदेति । अविद्याद्वयप्रतिबन्धापनयमात्रेण च विद्याया मोक्षसाधनत्वम्, न स्वतोऽपूर्वोत्पादेन वा इत्यत्रापि श्रुतीरुदाहरति—

कल्पतरुः ।

र्थत्वाच्च स उच्यत इत्याह— तदेवमित्यादिना । उपपाद्य इत्यस्य निवारिका इत्याह इत्यनेन संबन्धः । एवं फलस्वभावेन नियोगाभावमुक्त्वा फलविज्ञानस्वभावेनाप्युच्यत इत्याह— अविद्याद्वयेति । स्वत इति । विहितक्रियारूपेणेत्यर्थः । न्यायसूत्रे दोषो

परिमलः ।

श्रुत्यादिभिरुपपाद्य क्रियानिष्पाद्यस्य तु मोक्षस्यानित्यत्वं प्रसञ्जयति तद्यदीति । न चागमबाधः, आगमस्योक्तेन प्रकारेणोपपत्तेः । अपि च ज्ञानजन्यापूर्वजनितो मोक्षो नैयोगिक इत्यस्यार्थस्य सन्ति भूयस्यः श्रुतयो निवारिका इत्याह' इति केपुचित्कोशेषु पाठः । कोशान्तरेषु तु 'तदेव स्वभावेन मोक्षस्य फल नित्यं श्रुत्यादिभिरुपपाद्य ज्ञानजन्यापूर्वजनितो मोक्षो नैयोगिक इत्यस्यार्थस्य सन्ति भूयस्यः श्रुतयो निवारिकाः' इति पाठः । अस्मिन्पाठे उपपाद्येत्यस्य निवारिका इत्यव्यवहितनिवारणक्रियया अन्वयः प्रतिभाति ; तदन्वयो न युक्तः, नैयोगिकत्वनिवारणार्थाभिः श्रुतिभिः श्रुत्यन्तरोदाहरणपूर्वकं मोक्षफलनित्यत्वस्याप्रतिपादितत्वादित्याशङ्क्य उपपाद्येत्यस्याहेत्यनेन संबन्धमाह— उपपाद्येत्यस्येति । एवं फलस्वभावेनेति । तदेवमिति टीकावतारिकाग्रन्थे मोक्षस्य नित्यत्वेन नैयोगिकत्वासम्भवस्य प्रागुपपादितस्यानुवादपूर्वकं मोक्षसाधनज्ञानस्य तात्कालिकब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वात् नैयोगिकत्वासम्भव उच्यत इति तस्य टीकाग्रन्थस्य तात्पर्यमुक्तम्, इदानीं तु ब्रह्मभावप्राप्तिफलस्य प्राप्तप्राप्तिरूपस्य तात्कालिकफलत्वस्वाभाव्येन नियोगासम्भवं तदेवमित्यादिग्रन्थोक्तमनूय फलसाधनस्य तत्त्वज्ञानस्याविद्योच्छेदद्वारकत्वस्वाभाव्येन नियोगद्वारकत्वासम्भव उच्यत इत्येवमविद्याद्वयेत्यादिटीका अवतार्यते ।

को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः' इत्येवमाद्याः श्रुतयो ब्रह्मविद्या-
नन्तरमेव मोक्षं दर्शयन्त्यो मध्ये कार्यान्तरं वारयन्ति । तथा 'तद्धैत-
त्पश्यन्मृषिर्वामदेवः प्रतिपेदेऽहं मनुरभवं सूर्यश्च' इति ब्रह्मदर्शनसर्वात्म-
भावयोर्मध्ये कर्तव्यान्तरवारणायोदाहार्यम्— यथा 'तिष्ठन्गायति'
इति तिष्ठतिगायत्योर्मध्ये तत्कर्तृकं कार्यान्तरं नास्तीति गम्यते ।
'त्वं हि नः पिता योऽस्माकमविद्यायाः परं पारं तारयसि' 'श्रुतं
ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति ; सोऽहं भगवः शोचामि,
तं मा भगवान्छोकस्य पारं तारयतु' 'तस्मै मृदितकषायाय तमसः
पारं दर्शयति भगवान्सनात्कुमारः' इति चैवमाद्याः श्रुतयो मोक्षप्रति-
बन्धनिवृत्तिमात्रमेवात्मज्ञानस्य फलं दर्शयन्ति । तथा च आचार्यप्रणीतं
न्यायोपबृंहितं सूत्रम्— 'दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरा-
पाये तदनन्तरापायादपवर्गः' इति । मिथ्याज्ञानापायश्च ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञा-
नाद्भवति । न चेदं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं संपद्रूपम्— यथा 'अनन्तं

भामती ।

त्वं हि नः पितेति । न केवलमस्मिन्नर्थे श्रुत्यादयः, अपि त्वक्षपादाचार्य-
सूत्रमपि न्यायमूलमस्तीत्याह— तथा चाचार्यप्रणीतमिति । आचार्यश्रोक्त-
लक्षणः पुराणे— 'आचिनोति च शास्त्रार्थमाचारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते
यस्मादाचार्यस्तेन चोच्यते' इति । तेन हि प्रणीतं सूत्रम्— 'दुःखजन्म-
प्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गः' इति । पाठा-
पेक्षया कारणमुत्तरम्, कार्यं च पूर्वम्, कारणापाये कार्यापायः, कफापाय इव
कफोद्भवस्य ज्वरस्यापायः । जन्मापाये दुःखापायः, प्रवृत्त्यपाये जन्मापायः,
दोषापाये प्रवृत्त्यपायः, मिथ्याज्ञानापाये दोषापायः । मिथ्याज्ञानं चाविद्या
रागाद्युपजननक्रमेण दृष्टेनैव संसारस्य परमं निदानम् । सा च तत्त्वज्ञानेन
ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानेनैवावगतिर्पृथन्तेन विरोधिना निवर्त्यते । ततोऽविद्यानिवृत्त्या
ब्रह्मस्वरूपाविर्भावो मोक्षः । न तु विद्याकार्यस्तज्जनितापूर्वकार्यो वेति सूत्रार्थः ।

भामती ।

तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानापाय इत्येतावन्मात्रेण सूत्रोपन्यासः; न त्वक्षपादसंमतं तत्त्वज्ञानमिह संमतम् । तदनेनाचार्यान्तरसंवादेनायमर्थो दृढीकृतः । स्यादेतत् । नैकत्वविज्ञानं यथावस्थितवस्तुविषयम्, येन मिथ्याज्ञानं भेदावभासं निवर्तयन्न विधिविषयो भवेत्; अपि तु संपदादिरूपम् । तथा च विधेः प्रागप्राप्तं पुरुषेच्छया कर्तव्यं सत् विधिगोचरो भविष्यति; यथा वृत्त्यनन्तत्वेन मनसो विश्वेदेवसाम्याद्विश्वान्देवान्मनसि संपाद्य मन आलम्बनमविद्यमानसमं कृत्वा प्राधान्येन संपाद्यानां विश्वेषामेव देवानामनुचिन्तनं तेन चानन्तलोकप्राप्तिः; एवं चिद्रूपसाम्याज्जीवे ब्रह्मरूपं संपाद्य जीवमालम्बनमविद्यमानसमं कृत्वा प्राधान्येन ब्रह्मानुचिन्तनं तेन चामृतत्वफलप्राप्तिः; अध्यासे त्वालम्बनस्यैव प्राधान्येनारोपिततद्भावस्यानुचिन्तनम्, यथा 'मनो ब्रह्मेत्युपासीत' 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' । एवं जीवमब्रह्म 'ब्रह्मेत्युपासीत' इति; क्रियाविशेषयोगाद्वा, यथा 'वायुर्वाव संवर्गः' 'प्राणो वाव संवर्गः'; बाह्या खलु

कल्पतरुः ।

रागादिः, प्रवृत्तिः कर्म । आरोप्यत्वसाम्येऽप्यध्यासात्संपदो भेदमाह—मन इति । आरोप्यप्रधाना संपत्, अधिष्ठानप्रधानोऽध्यासः । आरोपितस्तद्भावो ब्रह्मादिभावो यस्य

परिमलः ।

अतो न पूर्वटीकावतारिकाग्रन्थेनार्थैक्यशङ्का । न स्वत इत्ययुक्तं स्वत एव हि विद्याया मोक्षसाधनत्व नान्यायत्तमित्याशङ्क्य व्याचष्टे— विहितक्रियारूपेणेति । आरोप्यप्रधानेति । यद्यपि बृहदारण्यकोपनिषदि 'अथ सपदः' इति सपदुपासनानामुपक्रमे अल्पेषु कर्मसु महता कर्मणां तत्फलाय बुद्ध्या सपादनं सपत्, अश्वमेधादीनि महान्ति कर्माणि कात्स्न्येनानुष्ठातुमशक्तानां सभवदङ्गमात्रसाहित्येन तान्यनुतिष्ठतां तदङ्गाश्रयोपासनाविशेषैस्तत्फलसपादनं वा सपदिति द्वेधा भाष्यकारैर्व्याख्यातम् । वार्तिककारैरपि 'फलवत्कर्मणां क्वापि किञ्चित्सामान्यसंश्रयात् । संपत्तिर्महतां सपदल्पीयः कर्मसूच्यते ॥ यदि वा तत्फलस्यैव किञ्चित्सामान्यवत्तमना । सपादनं भवेत्संपदमिहोत्रादिकर्मणि ॥ नातिभारोऽस्ति नो बुद्धेः शास्त्रं चेत्तत्परं भवेत् । विदुषां श्रयसेऽतोऽध्वा न क्वचित्प्रतिहन्यते' इति । 'अनन्तं वै मनः' इति विहितविश्वेदेवोपासनाया इष्टयादिषु सर्वकर्मानुसंधातुर्ब्रह्मणः तदनुसंधानकरणं मनः अधिष्ठानमिति 'कतिभिरयमद्य ब्रह्मा यज्ञं दक्षिणतो देयताभिर्गोपायति' इत्याद्युपक्रमवशादवगतम्, अतस्तस्या अपि कर्मसंबन्धः । तथापि तमर्थं सिद्धं कृत्वा

भामती ।

वायुदेवता संवर्गः स हि बह्यादीन् संवृङ्के । महाप्रलयसमये हि वायुर्वह्यादीन्संवृत्य संहत्यात्मनि स्थापयति । यथाह द्रविडाचार्यः— ‘संहरणाद्वा संवरणाद्वा स्वात्मीभावाद्वायुः संवर्गः’ इति । अध्यात्मं च प्राणः संवर्ग इति । स हि सर्वाणि वागादीनि संवृङ्के । प्रायणकाले हि स एव सर्वाणिन्द्रियाणि संगृह्योत्क्रामतीति । सेयं संवर्गदृष्टिर्वायौ प्राणे च दशाशागतं जगद्दर्शयति यथा. एवं जीवात्मनि बृंह-

कल्पतरुः ।

तन्मनआदि तथा । बह्यादीन् इत्यादिशब्दात्सूर्यचन्द्रापो गृह्यन्ते । वागादीनीति चक्षुःश्रोत्रमनांसि । संवृत्य उद्यम्य लयं गमयितुं चालयित्वेत्यर्थः । संवरणादिति । उद्यमनादित्यर्थः ; यो हि यदुद्यच्छति तत्स्ववशतया संवृणोतीति । स्वात्मीभावादिति । साम्येन कारणात्मत्वोपगमनादित्यर्थः । यद्यपि श्रुतं स्वापे प्राणः संवर्ग उक्तः तथापि न्यायसाम्याल्लयस्य चाव प्रकटत्वात्प्रायणमुदाहृतम् । अग्न्यादेरुपलक्षणत्वात्सर्वाश्रयत्वं वायुप्राणयोरुपास्यमित्याह— सेयमिति । दशाशागतं दशदिग्गतम् । संवर्गदृष्टान्तं निगमयति— यथेति । दार्ष्टान्तिकमाह— एवमिति ।

परिमलः ।

संपदुपासनानामारोप्यप्राधान्यं प्रतीकोपासनानामधिष्ठानप्राधान्यं चानादिवृद्धव्यवहारं प्रदायसिद्धमिह लिखितम् । ननु— संवरणम् उद्यमनमिति व्याख्यानमयुक्तम् , तयोर्भेदात् इत्याशङ्क्य लक्षणाबीजं सवन्धमाह— यो हीति । ननु टीकायां संवृङ्क इत्यस्य सहृत्य संवृत्यात्मनि स्थापयतीत्यर्थमुक्त्वा तत्र समतिरप्युदाहृता ‘संहरणाद्वा संवरणाद्वा स्वात्मीभावाद्वायुः संवर्गः’ इति ; तत्र संवृङ्क इत्यस्य संहरणार्थत्वं तावदुपपद्यते, ‘वृजि वर्जने’ इति लुग्विकरणपठितादिदितो धातोरात्मनेपदेन सिद्धस्य संवृङ्क्त इत्यस्य वर्जयतीत्यर्थकस्य संहरणे पर्यवसानोपपत्तेः ; तथैव संवरणार्थकत्वमप्युपपद्यते, ‘वृजि वरणे’ इति रुधादिगणपठितात् परस्मैपदिनो धातोः लान्दसेन पदव्यत्ययेन संवृङ्क्त इति रूपसिद्धेः ; अस्ति च संवरणं सहृतस्योपादानेन स्वात्मभावोपादाने ; किमर्थं संवरणेनोद्यमनं लक्षणीयं मुख्यार्थान्वयानुपपत्त्यभावात् ? सत्यम् ; वायुस्वभावात् चालनमपि संभवतीति द्योतनाय तात्पर्यतस्तथा व्याख्यातम् । अग्न्यादेरुपलक्षणत्वादिति । ननु वायुः अग्निसूर्यचन्द्रापः सहृत्य स्वात्मभावोपापादयति प्राणो वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसीत्युक्त्वा ‘ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये दश सन्तस्तत्कृतम्’ इति तेऽग्न्यादयो वागादयश्च वायुप्राणाभ्यां सह दशेति वाक्यशेषे परिगणिताः, कथमग्न्यादिग्रहणं सर्वोप

भामती ।

णक्रियया ब्रह्मदृष्टिरमृतत्वाय फलाय कल्पत इति । तदेतेषु त्रिष्वपि पक्षे-
ष्वात्मदर्शनोपासनादयः प्रधानकर्माणि अपूर्वविषयत्वात्, स्तुतशस्त्रवत् । आत्मा
तु द्रव्यं कर्मणि गुण इति संस्कारो वात्मनो दर्शनं विधीयते । यथा दर्शपूर्ण-
मासप्रकरणे 'पत्न्यवेक्षितमाज्यं भवति' इति समाम्नातम्, प्रकरणिना च
गृहीतमुपांशुयागाङ्गभूताज्यद्रव्यसंस्कारतयावेक्षणं गुणकर्म विधीयते, एवं कर्तृ-

कल्पतरुः ।

बृहणक्रियया देहादिपरिणमनक्रियया । आत्मदर्शनोपासनादय इति । दर्शनं प्रमि-
तिः । एतच्च प्रमाणज्ञानं विधेयमिति मतमवलम्ब्योक्तम् । आदिशब्दो दृष्टान्तभूत-
मनआशुपास्यर्थः ॥

स्तुतशस्त्रवदिति । भेदलक्षणेऽभिदधे — 'स्तुतशस्त्रयोस्तु संस्कारो याज्या-
वदेवताभिधानत्वात्' । 'आज्यैः स्तुवते, प्रउगं शमति' इति स्तुतशस्त्रे समाम्नाते ।
आज्यप्रउगशब्दौ स्तोत्रशस्त्रविशेषनामनी । प्रगीतमन्त्रसाध्यं देवतादिगुणसंब-
न्धाभिधानं स्तोत्रम् । शस्त्रमप्रगीतमन्त्रमाध्यम् । ते किं देवताप्रकाशनाख्यसं-
स्कारार्थत्वेन गुणकर्मणा उतापूर्वार्थत्वेन प्रधानकर्मणा इति सदेहे, गुणसंबन्धाभि-
धानाद्गुणिन्या देवताया अभिधानेन याज्यावत्कर्तृपयोगिदेवतास्मरणस्य दृष्टत्वाद्गुण-
कर्मत्वे प्राप्ते, सिद्धान्तः — 'अपि वा श्रुतिमयोगात्प्रकरणे स्तौतिशंसतीति क्रियोत्पत्तिं
विदध्याताम्' । स्तुतिरिह विहिता श्रूयते स्तौति शंसतीति । स्तुतिश्च गुणाभिधानं
न स्वरूपप्रकाशनम्, यथा 'विशालवक्षाः क्षत्रिययुवा' इति । यत्राभिधानविवक्षा न
तत्र स्तुति प्रतीमः, यथा 'यो विशालवक्षास्तमानय' इति । तस्मात् स्तौतिशंसती
श्रौतार्थलाभाय प्रकरणे अपूर्वोत्पत्तिं प्रति स्तोत्रशस्त्रे विदध्यातामिति । एवमिहा-
त्मोपासनं प्रधानकर्म, आत्मा तु भूतो भव्यशेष इति । अवेक्षितामिति निष्ठया आज्ये
कर्मण्यवेक्षणं गुणाकृतम् । भावुपयोगमाज्यस्याह — दर्शपूर्णमासेति । पूषानुम-
न्तणमन्त्रवदुत्कर्षं वारयति — प्रकरणिना चेति । प्रहणे हेतुमाह — उपांशिवति ।

परिमलः ।

लक्षणं स्यात्, व्यवस्थिताभ्यादिविषयदशसंख्याक्तिविरोधादिति चेत्, उच्यते — 'दश
सन्तस्तत्कृतम्' इति दशसंख्यावत्त्वं कृतायमाहभ्येन ताद्रूप्यं चोक्तमुपजीव्य दशसंख्या-
वत्त्वेन 'दशाक्षरा विराड्ब्रं विराड्' इत्यर्थवादान्तर्गतप्रक्रियया सर्वाशागतसकलान्नरूपत्वं
कृतत्वेन कृतायो यथा दशसंख्यान्तर्भाववत्त्वेन तामचीव एव वायुप्राणरूपैषा दशा-

भामती ।

त्वेन क्रत्वङ्गभूते आत्मनि 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इति दर्शनं गुणकर्म विधीयते, 'यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयते' इति न्यायात्; अत आह—

कल्पतरुः ।

'सर्वस्मै वै—' इति वाक्यात्सर्वार्थमप्याज्यमुत्पत्तावविहितद्रव्यकोपांशुयागाङ्गम्, आग्नेयादीनामुत्पत्तिशिष्टपुरोडाशाद्यवरोधात्; सत्यप्यत्राज्यभागाद्यङ्गेष्वप्याज्यनिवेशे न प्रधानहविष्प्रमिति । द्रव्यसंस्कारकस्य गुणकर्मत्वे जैमिनीयसूत्रमुदाहरति— 'यैस्त्विति । यैरवघातादिभिर्द्रव्यं चिकीर्ष्यते संस्कर्तुमिष्यते गुणस्तत्र प्रतीयते, द्रव्ये गुणभूतं कर्म प्रतीयेत्यर्थः । आत्मोपास्त्यादेः संस्कारकर्मत्वं प्रकरणाद्वाक्याद्वा भवद्भवेत्, नाद्य

परिमलः ।

मिका देवता दशसंख्यासस्तुतं सर्वमन्नमत्तीर्वातं सर्वान्नातृत्वं चोक्तं वाक्यशेषे— 'तस्मात्सर्वासु दिक्षु अन्नमेव सैषा विराडन्नादी' इति । एव चेहान्यादेरुपलक्षणत्वोक्तिर्वाक्यशेषतः सर्वांशागतभोग्यभोक्तृरूपसकलजगदाश्रयत्वरूपलक्षणार्था । अत एव ज्योतिरधिकरणे सकलान्नात्रादित्वरूपमिदं सार्वात्म्यं वाक्यशेषार्थमेवाचार्या वर्णयिष्यन्ति । 'पूष्णोऽहं देवयज्यया' इति पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्य पूषदेवताकेष्टिष्कर्षः । सर्वस्मै वेति । 'सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यदुवायामाज्यम्' इति वाक्यात् प्रौवाज्यमविहितद्रव्यकसर्वयागाङ्गं सदुपांशुयाजस्याप्यङ्गं भवतीत्यर्थः ॥

सत्यप्यत्राज्यभागाद्यङ्गेष्वप्याज्यनिवेशेन प्रधानहविष्प्रमिति नृपाशुयाजाज्यस्यैव प्रधानहविष्ट्वेऽप्याज्यभागादीनामप्याज्य हविरिति तद्वारेणाज्यसंस्काराणामाज्यभागाद्यर्थत्वमप्यस्त्येव, 'द्रव्यसंस्काराः प्रकरणाविशेषात्सर्वकर्मणाम्' इति जैमिनिना तथा सूत्रितत्वात् । द्रव्यसंस्काराः न केवल प्रधानार्थाः किं त्वङ्गप्रधानार्था इति निर्णयार्थं प्रवृत्तस्य 'प्रकरणविशेषादसंयुक्त प्रधानस्य' इत्यधिकरणस्य 'लिङ्गदर्शनाच्च' इति गुणसूत्रेणाज्यसंस्काराणामाज्यभागप्रभृत्यङ्गार्थत्वमप्यस्तीत्यत्र 'ध्रुवामेवाग्नेऽभिघारयति ततो हि प्रथममाज्यभागौ यक्ष्यन्भवति' इति प्रौवाज्याभिघारणप्राथम्ये तद्विष्काज्यभागप्राथम्यहेतुकरणस्य लिङ्गतयोपन्यासाच्च । तस्मादेवेषणस्याज्यसंस्कारस्य प्रधानमात्रार्थत्वोक्तिरयुक्तोक्ति चेत्, उच्यते— नात्र तस्य प्रधानमात्रार्थत्वमुक्तम्, किं तु ऋकायामुपांशुयाजग्रहणमन्येषामप्याज्यहविष्कयागानामुपलक्षणमभिप्रेत्योपांशुयाजः किमित्याज्यहविष्कयागसामान्योपलक्षकतया निर्दिष्टः, प्राथमिकत्वादाज्यभागावेव तथा निर्देशार्हावित्याशङ्कायां प्राधान्यादुपांशुयाजस्तथा निर्दिष्ट इत्ययमर्थः सत्यप्यत्रेत्यादिग्रन्थेन दर्शितः । अतो न दोषः ।

वै मनोऽनन्ता विश्वेदेवा अनन्तमेव स तेन लोकं जयति' इति ।
 न चाध्यासरूपम्— यथा 'मनो ब्रह्मेत्युपासीत' 'आदित्यो ब्रह्मेत्या-
 देशः' इति च मनआदित्यादिषु ब्रह्मदृष्ट्यध्यासः । नापि विशिष्टक्रिया-
 योगनिमित्तम् 'वायुर्वाव संवर्गः' 'प्राणो वाव संवर्गः' इतिवत् । नाप्या-
 ज्यावेक्षणादिकर्मवत्कर्माङ्गसंस्काररूपम् । संपदादिरूपे हि ब्रह्मात्मैकत्व-
 विज्ञानेऽभ्युपगम्यमाने, 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'अयमात्मा ब्रह्म'
 इत्येवमादीनां वाक्यानां ब्रह्मात्मैकत्ववस्तुप्रतिपादनपरः पदसमन्वयः
 पीड्यते । 'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः' इति चैवमादीन्य-
 विद्यानिवृत्तिफलश्रवणान्युपरुध्येरन् । 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' इति
 चैवमादीनि तद्भावापत्तिवचनानि संपदादिरूपत्वे न सामञ्जस्येनोपपद्ये-
 रन् । तस्मान्न संपदादिरूपं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानम् । अतो न पुरुषव्या-
 पारतन्त्रा ब्रह्मविद्या । किं तर्हि, प्रत्यक्षादिप्रमाणविषयवस्तुज्ञानवद्ब्रह्म-

भामती ।

न चेदं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानमिति । कुतः, संपदादिरूपे हि ब्रह्मात्मैकत्व-
 विज्ञान इति । दर्शपूर्णमासप्रकरणे हि समाम्नातमाज्यावेक्षणं तदङ्गभूताज्य-
 संस्कार इति युज्यते । न च 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्यादि कस्यचित्प्रक-
 रणे समाम्नातम् । न चानारभ्याधीतमपि 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति' इत्य-
 व्यभिचरितक्रतुसंबन्धजुहूद्वारेण जुहूपदं क्रतुं स्मारयद्वाक्येन यथा पर्णतायाः
 क्रतुशेषभावमापादयति, नैवमात्माप्यव्यभिचरितक्रतुसंबन्धः, येन तद्दर्शनं
 क्रत्वङ्गं सदात्मानं क्रत्वर्थं संस्क्रुर्यान् । तेन यद्यप्ययं विधिः, तथापि 'सुवर्णं
 हिरण्यं भार्यम्' इतिवन् विनियोगभङ्गेन प्रधानकर्मेवापूर्वविषयत्वान्न गुणकर्मेति

कल्पतरुः ।

इत्याह दृष्टान्तवैषम्यपूर्वकम्— दर्शपूर्णमासेति । न द्वितीय इत्याह— न चाना-
 रभ्येति । यद्यप्ययमिति । विधित्वाभावो हि पूर्वपक्षोपन्यासे वर्णित इति ॥

सुवर्णं हिरण्यं भार्यमितिबदिति । शेषलक्षणेऽभिहितम्— 'अद्रव्यत्वात्

कल्पतरुः ।

शेषः स्यात् । 'तस्मात्सुवर्णं हिरण्यं भार्यं दुर्वर्णोऽस्य भ्रातृव्यो भवति' इत्यनारभ्याधीते संशयः— किं शोभनवर्णहिरण्यधारणं कृत्वङ्गमुत पुरुषधर्म इति । तत्र फलकल्पनाभयात् ऋतुनिवेशः ; दुर्वर्णः इत्यादि त्वेवंकामशब्दविरहान्न फलपरम् ; न च सत्रवद्विपरिणामः, कृत्वङ्गत्वेन गतिसंभवात् ; तथा च वैदिककर्मत्वसाम्यादग्निहोत्रादिप्रकरणनिवेश इति प्राप्तं, अद्रव्यत्वात् द्रव्यदेवतासंबन्धराहित्यान्न

परिमलः ।

फलकल्पनाभयादिति । उपलक्षणमेतत् । पुरुषार्थत्वे हिरण्यरूपसाधनविशिष्टस्य धारणस्य विधायकं वाच्यमिति कृत्यप्रत्ययोक्तकर्मप्राधान्यभङ्गभयादित्यपि द्रष्टव्यम् । ऋतुनिवेश इति । धारणसंस्कृतस्य हिरण्यस्य विनियोगाकाङ्क्षया कल्प्य इति भावः । सत्रवद्विपरिणाम इति स्यान् सक्तुवद्विपरिणाम इति क्वचित्पाठः । हिरण्यसाधनकेन धारणेनेष्ट भावयेदिति सक्तुन्यायाद्विपरिणामे सति अनारभ्याधीतस्य तस्य ऋतुनिवेशकल्पकाभावात् फलविशेषाकाङ्क्षायामार्यवादिकफलविपरिणामोऽपि कल्प्य इति भावः । कृत्वङ्गत्वेन गतौ सत्या कृत्यप्रत्ययावगतकर्मप्राधान्यभङ्गः फलविपरिणामः फलाय हिरण्यविशिष्टधारणविधिरिति त्रयमपि नाश्रयणीयमिति परिहारार्थः ॥

ननु— अनारभ्याधीतस्य कुतः ऋतुनिवेशसिद्धिः ? संस्कृतविनियोगनियमाच्चत्, कुतः ऋतुसंबन्धावगतेः प्राक् संस्कारविधित्वनिर्णयः ? तन्निरणयेऽपि लौकिककर्मसु वा निवेशः कुतो न स्यात् ? तत्राह— वैदिककर्मत्वसाम्यादिति । 'तप्ते पयसि दधानयति' इत्यत्र पयसः ऋतुसंबन्धात् प्रागेव दधानयनसंस्कार्यत्वे अवगते पश्चात् 'सा वैश्वदेवी' इति वाक्येन संस्कृतविनियोगाकाङ्क्षापूरणं दृष्टम् । एवमिहापि धारणसंस्कार्यत्वेनावगते हिरण्ये तद्विनियोगाकाङ्क्षाप्रसूतार्थापत्त्या वैदिककर्मत्वसादृश्योपस्थितेध्वग्निहोत्रादिषु विनियोगकल्पनया तत्पूरणमिति भावः ॥

द्रव्यदेवतेति । ननु द्रव्यदेवतासंबन्धराहित्येन धारणस्य यागत्वाच्चभाव एव सिध्येत्, न तु धारणरूपतयैव स्वतन्त्रकर्मत्वस्याभावोऽपि । सत्यम् ; धारणस्य स्वतन्त्रकर्मत्वं लक्षितयागरूपतया मुख्यधारणरूपतया वेति विकल्पं मनसि निधाय आद्यपक्षनिराकरणार्थत्वेनेदमद्रव्यसूत्रं योजितम् । द्वितीयपक्षनिराकरणं तु 'द्रव्यपरत्वाच्च' इति तदनन्तरसूत्रेण धारणस्य स्वातन्त्र्ये कृत्यप्रत्ययावगतद्रव्यप्राधान्यविरोधं दर्शयता कृतमित्यभिप्रायः । ननु अद्रव्यसूत्रस्य द्रव्यदेवतासंबन्धराहित्येन यागत्वनिराकरणार्थायाम् 'अद्रव्यदेवतात्वात्तु शेषः स्यात्' इति शबरस्वामिलिखितः सूत्रस्य पाठो लिखितुं युक्तः न तु 'अद्र-

तन्त्रैव । एवंभूतस्य ब्रह्मणस्तज्ज्ञानस्य च न कयाचिद्युक्त्या शक्यः कार्यानुप्रवेशः कल्पयितुम् । न च विदिक्रियाकर्मत्वेन कार्यानुप्रवेशो ब्रह्मणः— ‘अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि’ इति विदिक्रिया-कर्मत्वप्रतिषेधात्, ‘येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानीयात्’ इति च । तथोपास्तिक्रियाकर्मत्वप्रतिषेधोऽपि भवति— ‘यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते’ इत्यविषयत्वं ब्रह्मण उपन्यस्य, ‘तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि, नेदं यदिदमुपासते’ इति । अविषयत्वे ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वा-नुपपत्तिरिति चेत्, न; अविद्याकल्पितभेदनिवृत्तिपरत्वाच्छास्त्रस्य ।

भामती ।

स्थवीयस्त्यैतद्दूषणमनभिधाय सर्वपक्षसाधारणं दूषणमुक्तम्, तदतिरोहितार्थतया न व्याख्यातम् । किं च ज्ञानक्रियाविषयत्वविधानमस्य बहुश्रुतिविरुद्धमित्याह— न च विदिक्रियेति । शङ्कते— अविषयत्वे इति । ततश्च शान्तिकर्मणि वेतालोदय इति भावः । निराकरोति— न । कुतः ? अविद्याकल्पितभेद-निवृत्तिपरत्वादिति । सर्वमेव हि वाक्यं नेदंतया वस्तुभेदं बोधयितुमर्हति ।

कल्पतरुः ।

स्वतन्त्र कर्म किं तु क्रतुशेष इति सूत्रार्थः । सिद्धान्तस्तु— ‘अप्रकरणे तु तद्धर्म-स्ततो विशेषान्’ । तद्धर्मः पुरुषधर्म एवजार्तायकः, यतो अप्रकरणेऽयमाप्नातः प्र-करणार्थात्तद्धर्माद्विशिष्यते । न च ‘आहवर्नाये जुह्वति’ इति होमानुवादेनाहवनीयवि-

परिमलः ।

व्यत्वात्—’ इति वार्त्तिककारलिखितः पाठः ; तस्मिन् पाठे ह्यद्रव्यत्वात् विधेयद्रव्याभावात् धारणमात्रविधानसम्भवेन द्रव्यस्यापि तद्विशेषणतया विधानाभावात् न हिरण्यसाधन-कधारणरूपस्वतन्त्रकर्मविधिरित्येव सूत्रार्थो वर्णयितुं युक्तः । सत्यम्, देवताप-दयुक्तो भाष्यकारलिखितः सूत्रपाठः सांप्रदायिको न भवतीति वार्त्तिककारैस्त्यक्त-त्वात् यथावार्त्तिकं सूत्रं पठित्वा तत्रैव भाष्यकारदर्शितोऽप्यर्थो योजितः । अस्मिन्नर्थे द्रव्यशब्दः संप्रदानत्वाद्देवतारूपद्रव्यगचीति तदभावेन द्रव्यदेवता-संयोगराहित्यरूपहेतुसिद्धिरित्यभिप्रायः । सिद्धान्तस्त्विति । न चापानसंस्कृताह-

भामती ।

न हीक्षुक्षीरगुडादीनां मधुररसभेदः शक्य आख्यातुम् । एवमन्यत्रापि सर्वत्र द्रष्टव्यम् । तेन प्रमाणान्तरसिद्धे लौकिके एवार्थे यदा गतिरिदृशी शब्दस्य तदा कैव कथा प्रत्यगात्मन्यलौकिके । अदूरविप्रकर्षेण तु कथंचित्प्रतिपादनमिहापि समानम् । त्वंपदार्थो हि प्रमाता प्रमाणाधीनया प्रमित्या प्रमेयं घटादि व्याप्नोतीत्यविद्याविलसितम् । तदस्य अविषयीभूतोदासीनतत्पदार्थप्रत्य-

कल्पतरुः ।

धानवत्कत्वनुवादेन सुवर्णधारणं विहितम्, येन साक्षाद्वाक्येन क्रतुसंबन्धि भवेत् । नाप्यव्यभिचारिक्रतुसंबन्धाश्रयद्वारा वाक्यात्पर्णमयी तावत्क्रतुमुपनिपतेत्, सुवर्णधारणस्य लोकेऽपि विद्यमानत्वेन क्रत्वव्यभिचाराभावात् । तस्माद्विनियोगभङ्गेन हिरण्यसाधनकं धारणं वाक्यशेषगताय फलाय विधीयत इति पुरुषधर्म इति । एवमिहाप्यात्मसाधनकदर्शनेनामृतत्वं भावयेदिति विधानात् प्रधानकर्मतैवेति ॥

अपूर्वं विषयो जन्यमस्येत्यपूर्वविषयम् । न केवलम् इक्षुक्षीरादिरसविशेष एवानभिधेयः प्रतीयते अपि तु सर्ववाक्यार्थोऽपि । तथा सति ब्रह्माप्यनभिधेयमेव वेदान्ततात्पर्यगम्यमित्याह— एवमन्यत्रापिती । गामानयेति हि वाक्ये गवानयनकर्तव्यता अर्थः, सोऽपि साधारण इति न विवक्षितगवानयनं वक्ति वाक्यम्, प्रकरणादिवशेन त्वर्थात्तत्सिद्धिरिति । अदूरविप्रकर्षेणेति । साक्षादनभिधानादस्ति विप्रकर्षः, स चादूरः, वस्तुगतधर्मपरामर्शद्वारा वस्तुविशेषस्य लक्षणया प्रतिपादनादिति । प्रत्यगात्मत्वेनाविषयतया प्रतिपादयदिति भाष्यं व्याचक्षाणो वेदान्तानामदूरविप्रकर्षेण वस्तुबोधकत्वमुपपादयति— त्वंपदार्थो हीति । व्याप्नोतीति यत्तदविद्याविलसितमित्यर्थः । तन् तत्र सतीत्यर्थः । अविषयीभूतोदासीनतत्पदार्थस्य प्रत्यगात्मनश्च 'तत्त्वमसि' इति सामानाधिकरण्येनास्य संसारिणः प्रमा-

परिमलः ।

वनीयवत् दध्यानयनसंस्कृतपयोवच्च साक्षाद्वाक्येन क्रतुसंबन्धानवगमेऽपि पर्णतावदव्यभिचारितक्रतुसंबन्धाभावेऽपि हिरण्यस्य श्रुतधारणकर्मत्वान्वथानुपपत्त्या अग्निहोत्रादिषु निवेशः कल्प्यः स्यादिति वाच्यम्, तेषु हिरण्यस्येष्ट्यो विनियोग इति तद्विशेषकल्पनायां विनिगमकाभावेन विनियोगविशेषं विना तेषु निवेशस्यानिर्वाहात् । न च येषु क्रतुषु हिरण्यविनियोगः संप्रतिपन्नः तेषु तद्वारा धारणस्य निवेशः कल्प्यतामिति वाच्यम्, 'हिरण्यं त्वत्ते गच्छति' 'हिरण्येन पलायनः' 'हिरण्यमप्युपपन्नं' इति ।

न हि शास्त्रमिदंतया विषयभूतं ब्रह्म प्रतिपिपादयिषति । किं तर्हि ? प्रत्यगात्मत्वेनाविषयतया प्रतिपादयत् अविद्याकल्पितं वेद्यवेदितृवेदनादिभेदमपनयति । तथा च शास्त्रम्— ‘यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः । अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम्’ ‘न दृष्टेर्दृष्टारं पश्येर्न श्रुतेः श्रोतारं शृणुया न मतेर्मन्तारं मन्वीथा न विज्ञातेर्विज्ञातारं विजानीयाः’ इति चैवमादि । अतोऽविद्याकल्पितसंसारित्वनिवर्तनेन नित्यमुक्तात्मस्वरूपसमर्पणान्न मोक्षस्यानित्यत्वदोषः । यस्य तूपाद्यो मोक्षः, तस्य मानसं वाचिकं कायिकं वा कार्यमपेक्षत इति

भामती ।

गात्रसामानाधिकरण्येन प्रमातृत्वाभावात् तन्निवृत्तौ प्रमाणादयस्तिष्ठो विधा निवर्तन्ते । न हि वक्तुरवस्तुत्वे वाक्यवाचकवचनानि वस्तुसन्ति भवितुमर्हन्तीति । तथा हि— ‘विगलितपराग्वृत्त्यर्थत्वं पदस्य तदस्तदा त्वमिति हि पदेनैकार्थत्वे त्वमित्यपि यत्पदम् । तदपि च तदा गत्वैकार्थ्यं विशुद्धचिदात्मतां त्यजति सकलान्कर्तृत्वादीन्पदार्थमलान्निजान्’ इत्यान्तरश्लोकः । अत्रैवार्थे श्रुतीरुदाहरति,— तथा च शास्त्रम्— यस्यामतमिति । प्रकृतमुपसंहरति— अतोऽविद्याकल्पितेति । परपक्षे मोक्षस्यानित्यतामापादयति— यस्य त्विति ।

कल्पतरुः ।

तृत्वाभावात्तन्निवृत्तौ प्रमित्या प्रमेयं व्याप्नोतीत्येवंभावस्य निवृत्तौ त्रयः प्रकारा निवर्तन्त इत्यर्थः । विगलितेति । विगलिता पराकवेन वृत्तिवर्त्तनं यस्य स विगलितपराग्वृत्तिः तादृशः प्रत्यक्त्वमापन्नोऽर्थो यस्य तद्विगलितपराग्वृत्त्यर्थं तस्य भावस्त्वम् एतत्तदस्तत्पदस्य तदा काले भवति । कदेत्यत आह— त्वमिति हीति । तदा तत्पदेन । एकार्थस्यैव व्याख्या— विशुद्धेति । आन्तरश्लोको मध्यश्लोकः । परपक्षे इति । ‘साध्यश्चेन्मोक्षोऽभ्युपगम्येत अनित्य एव स्यात्’ इति भाष्येणापादितैवानित्यता अनुद्यते नित्येऽपि मोक्षे अविद्यानिवृत्तिसंस्कारः कर्मसाध्य इति

परिमलः ।

प्यसृज ऋत्विजो भवन्ति’ इत्यादिहिरण्यविनियोगवत्सु क्रतुषु तद्धारणस्यापि प्राप्तेः,

युक्तम् । तथा विकार्यत्वे च । तयोः पक्षयोर्मोक्षस्य ध्रुवमनित्यत्वम् । न हि दध्यादि विकार्यम् उत्पाद्यं वा घटादि नित्यं दृष्टं लोके । न च आप्यत्वेनापि कार्यपेक्षा, स्वात्मस्वरूपत्वे सत्यनाप्यत्वात्; स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेऽपि ब्रह्मणो नाप्यत्वम्, सर्वगतत्वेन नित्याप्तस्वरूपत्वात्सर्वेण ब्रह्मण आकाशस्येव । नापि संस्कार्यो मोक्षः, येन व्यापारमपेक्षेत । संस्कारो हि नाम संस्कार्यस्य गुणाधानेन वा स्यात्, दोषा-

भामती ।

कार्यमपूर्वं यागादिव्यापारजन्यम्, तदपेक्षते मोक्षः स्वोत्पत्ताविति । तयोः पक्षयोरिति । निर्वर्त्यविकार्ययोः; क्षणिकं विज्ञानमात्मेति बौद्धाः । तथा च विशुद्धविज्ञानोत्पादो मोक्ष इति निर्वर्त्यो मोक्षः । अन्येषां तु संसाररूपावस्थामपहाय या कैवल्यवस्थावाप्तिरात्मनः स मोक्ष इति विकार्यो मोक्षः— यथा पयसः पूर्वावस्थापहानेनावस्थान्तरप्राप्तिविकारो दधीति । तदेतयोः पक्षयोरनित्यता मोक्षस्य, कार्यत्वात्, दधिघटादिवत् । ‘अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते’ इति श्रुतेर्ब्रह्मणो विकृताविकृतदेशभेदावगमादविकृतदेशब्रह्मप्राप्तिरूपासनादिविधिकार्यो भविष्यति; तथा च प्राप्यकर्मता ब्रह्मण इत्यत आह— न चाप्यत्वेनापीति । अन्यदन्येन विकृतदेशपरिहाण्याविकृतदेशं प्राप्यते । तद्यथापवेलं जलधिरतिबहलचपलकल्लोलमालापरस्परास्फालनसमुल्लसत्फेनपुञ्जस्तबकतया विकृतः, मध्ये तु प्रशान्तसकलकल्लोलोपसर्गः स्वच्छः स्थिरतयाविकृतः, तस्य मध्यमविकृतं पौतिकः पोतेन प्राप्नोति; जीवस्तु ब्रह्मैवेति किं केन प्राप्यताम् ? भेदाश्रयत्वात्प्राप्तेरित्यर्थः । अथ जीवो ब्रह्मणो भिन्नस्तथापि न तेन ब्रह्माप्यते, ब्रह्मणो विभुत्वेन नित्यप्राप्तत्वादित्याह— स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेऽपीति । संस्कारकर्मतामपाकरोति— नापि संस्कार्य इति । द्वयी हि संस्कार्यता, गुणाधानेन वा यथा बीजपूरकुसुमस्य लाक्षारसावसेकः, तेन हि तत्कुसुमं संस्कृतं

कल्पतरुः ।

पक्षप्रतिक्षेपेण अनित्यत्वं स्थापयितुमित्यर्थः । उपवेलं वेलायाः समीपे । विकृतः; तत्र हेतुः— अतिबहुलेति । समुल्लसन्तः फेनपुञ्जस्तबका यस्य तस्य भावस्तत्ता । पोतेन दीव्यति व्यवहरतीति पौतिकः । अशुद्धिर्ब्रह्मणि सती उतासती; प्रथमस्तु

पनयनेन वा । न तावद्गुणाधानेन संभवति, अनाधेयातिशयब्रह्मस्वरूप-
त्वान्मोक्षस्य । नापि दोषापनयनेन, नित्यशुद्धब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य ।
स्वात्मधर्म एव सन् तिरोभूतो मोक्षः क्रिययात्मनि संस्क्रियमाणेऽभि-
व्यज्यते, यथा आदर्शे निघर्षणक्रियया संस्क्रियमाणे भास्वरत्वं धर्म

भामती ।

लाक्षारससवर्णं फलं प्रसूते । दोषापनयेन वा यथा मलिनमादर्शतलं निघृष्टमिष्ट-
काचूर्णेनोद्गमितभास्वरत्वं संस्कृतं भवति । तत्र न तावद्ब्रह्मणि गुणाधानं
संभवति । गुणो हि ब्रह्मणः स्वभावो वा भिन्नो वा ? स्वभावश्चेत् कथमाधेयः,
तस्य नित्यवान् । भिन्नत्वं तु कार्यत्वेन मोक्षस्यानित्यत्वप्रसङ्गः । न च भेदे
धर्मधर्मिभावः, गवाश्ववन । भेदाभेदश्च व्युदस्तः, विरोधान् । तदनेनाभिसंधि-
नोक्तम्— अनाधेयातिशयब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य इति । द्वितीयं पक्षं प्रति-
क्षिपति—नापि दोषापनयनेनेति । अशुद्धिः सती दर्पणे निवर्तते; न तु ब्रह्मणि
असती निवर्तनीया, नित्यनिवृत्तत्वादित्यर्थः । शङ्कते— स्वात्मधर्म एवेति ।
ब्रह्मस्वभाव एव मोक्षोऽनाद्यविद्यामलावृत उपासनादिक्रिययात्मनि संस्क्रियमा-
णेऽभिव्यज्यते, न तु क्रियते । एतदुक्तं भवति— नित्यशुद्धत्वमात्मनोऽसिद्धम्,

कल्पतरुः ।

भिन्नाभिन्नविकल्पनाभ्यां निरसनीयः ; चरमं निरस्यति— न त्विति । अनाद्य-
विद्यामलेति शङ्कितुर्वास्तव्यविद्याभिमतोति । ननु नित्यशुद्धत्वादात्मनि न हेय-
मभव इत्युक्ते कथं शङ्का ? अत आह— एतदुक्तमिति । ब्रह्मणि नाविद्या
किं तु जीवे सा चानिर्वाच्येत्युक्तमध्यामभाष्ये । तथाविधा च ज्ञाननिरस्येत्युपा-

परिमलः ।

दक्षिणारूपहिरण्यवत्स्वपि दीयमानस्य प्रतिगृह्यमाणस्य च तस्य धारणप्राप्तेः, हिरण्या-
र्थतया धारणविधाने सुवर्णश्रुतिवैफल्यापत्तेश्च । तस्मात् शोभनवर्णहिरण्यसाधनकधा-
रणविधिः पुरुषार्थ इत्येव युक्तम् । एवं सतीयमेव श्रुतिः ' दाक्षायणी ब्रह्मसूत्री कमण्ड-
लुघरो द्विजः ' इत्यादिपुरुषार्थहिरण्यधारणस्मृतेर्मूलं भविष्यतीति तस्या मूलान्तरक-
ल्पनागौरवमपि परिहृतं भवतीति । इत्युक्तमध्यामभाष्य इति । अन्तःकरणाद्यव-
च्छिन्नः प्रत्यगात्मा इदमनिदरूपश्चेतनः कर्ता भोक्ता कार्यकारणाविद्याद्याधार इत्यध्या-
सभाष्यटीकायामुक्तमित्यर्थः ॥

इति चेत्, न ; क्रियाश्रयत्वानुपपत्तेरात्मनः । यदाश्रया क्रिया, तम-
विकुर्वती नैवात्मानं लभते । यद्यात्मा स्वाश्रयक्रियया विक्रियेत, अनि-

भामती ।

संसारावस्थायामविद्यामलिनत्वादिति । शङ्कां निराकरोति— न । कुतः ?
क्रियाश्रयत्वानुपपत्तेः । नाविद्या ब्रह्माश्रया, किं तु जीवे, सा त्वनिर्वचनी-
येत्युक्तम्, तेन नित्यशुद्धमेव ब्रह्म । अभ्युपेत्य त्वशुद्धिं क्रियासंस्कार्यत्वं दूष्यते ।
क्रिया हि ब्रह्मसमवेता वा ब्रह्म संस्कुर्वान्, यथा निघर्षणमिष्टकाचूर्णसंयोग-
विभागप्रचयो निरन्तर आदर्शतलसमवेतः ; अन्यसमवेता वा । न तावद्ब्रह्मधर्मः
क्रिया, तस्याः स्वाश्रयविकारहेतुत्वेन ब्रह्मणो नित्यत्वव्याघातान् । अन्याश्रया
तु कथमन्यस्योपकरोति, अतिप्रसङ्गान् । न हि दर्पणे निघृष्यमाणे मणिर्विशुद्धो

कल्पतरुः ।

स्तिर्विफलेत्यर्थः । निघर्षणस्य व्याख्यानम् इष्टकृति । एतच्च धात्वर्थः संयोगविभा-
गावेवेति मतमाश्रित्य । अन्याश्रया त्विति । यद्यापि स्पन्दरूपा भावना चैत्राश्रिता
दर्पणस्योपकरोति तथापि संयोगविभागाख्यधात्वर्थद्वारा तौ च नात्मनीत्यर्थः ।

परिमलः ।

ननु-- घर्षणस्यादर्शगतेष्टकाचूर्णसंयोगविभागप्रचयतया व्याख्यानमयुक्तम्, फल
हि तत्प्रचयः पुरुषव्यापाररूपाया घर्षणक्रियायाः— यथा तण्डुलविकृतिः पचिक्रियाया
इत्याशङ्क्याह— एतच्चेति । सर्वत्र फलमेव धात्वर्थः न तु तदनुकूलव्यापारः, त्यजिग-
मिधात्वोः पर्यायतापत्तेः । एक एव हि पूर्वदेशविभागोत्तरदेशसंयोगरूपफलद्वयस्या-
प्यनुकूलो व्यापारः पुरुषस्पन्दः । यद्युच्येत फलविशेषावच्छिन्नो व्यापारो धात्वर्थः
ततः पूर्वदेश त्यजति उत्तरदेश गच्छतीत्यर्थभेदस्तयोरिति तर्ह्यावश्यकत्वात् लाघवाच्च
तत्तत्फलमेव धात्वर्थोऽस्तु । न चैवं सति पचेर्विकृत्यर्थतायां विकृत्युदयात्प्राक् पचती-
ति वर्तमानप्रयोगो न स्यात् न स्याच्च तण्डुलान् पचतीति तण्डुलानां कर्मतया निर्देशः ।
धात्वर्थरूपविकृतिः क्रियाजन्यस्य तण्डुलेषु फलान्तरस्याभावात्तस्याः परसमवेतत्वाभावाच्चेति
वाच्यम्, धात्वर्थरूपफलानुकूलव्यापारस्याख्यातार्थत्वाङ्गीकारेण पचतीति लङर्थस्य वर्त-
मानत्वस्यैकप्रत्ययोपात्ते तस्मिन्नन्वयोपपत्तेः तज्जन्यविकृतिरूपफलभागित्वेन तण्डुलानां
कर्मतयानिर्देशोपपत्तेश्चेति मण्डनान्नार्याणां मतमनुसृत्य संयोगविभागरूपस्य घर्षतिधात्व-
र्थत्वमुक्तमिति भावः ॥

त्यत्वमात्मनः प्रसज्येत । ‘अविकार्योऽयमुच्यते’ इति चैवमादीनि वाक्यानि बाध्येरन् । तच्चानिष्टम् । तस्मान्न स्वाश्रया क्रिया आत्मनः संभवति । अन्याश्रयायास्तु क्रियाया अविषयत्वान्न तयात्मा संस्क्रियते । ननु देहाश्रया स्नानाचमनयज्ञोपवीतधारणादिकया क्रियाया देही संस्क्रियमाणो दृष्टः, न ; देहादिसंहतस्यैवाविद्यागृहीतस्यात्मनः संस्क्रिय-

भामती ।

दृष्टः । तच्चानिष्टमिति । तदा बाधनं परामृशति । अत्र व्यभिचारं चोदयति— ननु देहाश्रयेति । परिहरति— न । देहसंहतस्येति । अनाद्यनिर्वाच्या-विद्योपधानमेव ब्रह्मणो जीव इति च क्षेत्रज्ञ इति चाचक्षते । स च स्थूल-सूक्ष्मशरीरेन्द्रियादिसंहतस्तत्संघातमध्यपतितस्तदभेदेनाहमितिप्रत्ययविषयीभूतः,

कल्पतरुः ।

सयोगविभागातिरिक्तधात्वर्थपक्षेऽपि समानं धात्वर्थस्य सयोगविभागद्वारा अति-शयजनकत्वात् ; न चात्मानि क्रियाजन्यातिशयसंभव इति । तदा तच्छब्देन बाध्येरन्नित्युक्त बाधनं परामृशति ; तत् अव्यवहितम् । अनित्यत्वमात्मनः प्रसज्ये-तेत्युक्त त्वनित्यत्वं व्यवहितमिति । ननु देहादावहंविभ्रमवत एव संस्कार्यत्वमिति कथम् ? स्वत एव किं न स्यादत आह— अनाद्यनिर्वाच्येति । ननु नाविद्यामा-त्रोपहिते सुषुप्तवद्यवहारमिद्विरत आह— स्थूलति । स्थूलसूक्ष्माणि च तानि यथाक्रमं शरीरेन्द्रियाणि । आदिशब्दात्प्राणादयः । संहतत्वमपि न तदस्थत्वेन तत्संयोगित्वं किं तु तत्र प्रविष्टत्वमिह— तत्संघातेति । प्रवेशोऽपि न भेदेन प्रतिभाममानत्वेन किं तु ऐक्याध्यासेनेत्याह— तदभेदेनेति । अङ्गरागश्चन्दनादिः ।

परिमलः ।

ननु— फलस्य धात्वर्थत्वे विक्लित्युदयात्प्राक् पाको वर्तत इति प्रयोगो न स्यात्, तत्र पचिघातोरपरि तदर्थविक्लित्यनुकूलव्यापारवाचकस्याख्यातस्याभावात् । तत्तत्फलानुकूलव्यापारसामान्यरूपेणाख्यातार्थत्वे च पचति यजतीत्यादावधःसतापनद्र-व्यत्यागादिव्यापारविशेषप्रतीतिर्न स्यात् ; तत्र तत्राधःसतापनादिव्यापारविशेषस्यापि तदर्थतायामाख्यातस्य नानार्थत्वं स्यात् ; तस्मात् तत्तद्व्यापारविशेष एव धात्वर्थः ; त्य-जिगम्योरपर्यायता तु फलस्योपलक्षणतयाप्युपपद्यत इति मन्यमानानामन्येषां मते कथ-मिहोपपत्तिरित्याशङ्क्याह— संयोगविभागातिरिक्तेति । दर्पणेषुकाचूर्णसंयोगविभाग-फलकः पुरुषव्यापारो घर्षतिधात्वर्थ इति पक्षेऽपीत्यर्थः ॥

माणत्वात् । प्रत्यक्षं हि स्नानाचमनादेर्देहसमवायित्वम् । तथा देहाश्रयया तत्संहत एव कश्चिद्विद्ययात्मत्वेन परिगृहीतः संस्क्रियत इति युक्तम् । यथा देहाश्रयचिकित्सानिमित्तेन धातुसाम्येन तत्संहतस्य तदभिमानिन आरोग्यफलम्, 'अहमरोगः' इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते— एवं स्नानाचमनयज्ञोपवीतधारणादिकया 'अहं शुद्धः संस्कृतः' इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते, स संस्क्रियते । स च देहेन संहत एव । तेनैव अहंकर्त्रा अहंप्रत्ययविषयेण प्रत्ययिना सर्वाः क्रिया निर्वर्त्यन्ते । तत्फलं च स एवाश्नाति, 'तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति' इति मन्त्रवर्णात्— 'आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः' इति च । तथा 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा । कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च' इति, 'स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम्' इति च—

भामती ।

अतः शरीरादिसंस्कारः शरीरादिधर्मोऽप्यात्मनो भवति, तदभेदाध्यवसायात् । यथा अङ्गरागधर्मः सुगन्धिता कामिनीनां व्यपदिश्यते । तेनात्रापि यदाश्रिता क्रिया सांव्यवहारिकप्रमाणविषयीकृता तस्यैव संस्कारो नान्यस्येति न व्यभिचारः । तत्त्वतस्तु न क्रिया न संस्कार इति । सनिर्दर्शनं तु शेषमध्यासभाष्य एव कृतव्याख्यानमिति नेह व्याख्यातम् । तयोरन्यः पिप्पलमिति । अन्यो जीवात्मा । पिप्पलं कर्मफलम् । अनश्नन्नन्य इति । परमात्मा । संहतस्यैव भोक्तृत्वमाह मन्त्रवर्णः— आत्मेन्द्रियेति । अनुपहितशुद्धस्वभावब्रह्मप्रदर्शनपरौ मन्त्रौ पठति— एको देव इति । शुक्रं दीप्तिमत् । अव्रणं दुःखरहितम् ।

कल्पतरुः ।

फलितमाह— तेनेति । देहादावैक्येनाध्यस्ते आत्मनि क्रिया आरोप्यते तज्जन्यसंस्कारश्च, अतो नान्याश्रितक्रियाफलभाक्त्वमन्यस्येति न व्यभिचार इत्यर्थः । आरोपितसंस्कारान्न फलभाक्त्वमिति शङ्कामहंप्रत्ययस्य रूप्याद्यध्यासवैलक्षण्येन परिहरति— सांव्यवहारिकेति । 'स्तु प्रसन्नं' इति धातुमभिप्रेत्याह— अविगलि-

एतौ मन्त्रावनाधेयातिशयतां नित्यशुद्धतां च ब्रह्मणो दर्शयतः ।
 ब्रह्मभावश्च मोक्षः । तस्मान्न संस्कार्योऽपि मोक्षः । अतोऽन्य-
 न्मोक्षं प्रति क्रियानुप्रवेशद्वारं न शक्यं केनचिद्दर्शयितुम् । तस्मा-
 ज्ज्ञानमेकं मुक्त्वा क्रियाया गन्धमात्रस्याप्यनुप्रवेश इह नोपपद्यते ।
 ननु ज्ञानं नाम मानसी क्रिया, न; वैलक्षण्यात् । क्रिया हि नाम

भामती ।

अस्त्माविरं अविगलितम् । अविनाशीति यावन् । उपसंहरति— तस्मादिति ।
 ननु मा भून्निर्वर्त्यादिकर्मताचतुष्टयी; पञ्चमी तु काचित् विधा भविष्यति,
 यया मोक्षस्य कर्मता घटिष्यत इत्यत आह— अतोऽन्यदिति । एभ्यः
 प्रकारेभ्यो न प्रकारान्तरमन्यदास्ति, यतो मोक्षस्य क्रियानुप्रवेशो भविष्यति ।
 एतदुक्तं भवति— चतसृणां विधानां मध्येऽन्यतमतया क्रियाफलत्वं व्याप्तम्,
 सा च मोक्षाद्व्यावर्तमाना व्यापकानुपलब्ध्या मोक्षस्य क्रियाफलत्वं व्यावर्त-
 यतीति । तत्किं मोक्षं क्रियैव नास्ति, तथा च तदर्थानि शास्त्राणि तदर्थाश्च
 प्रवृत्तयोऽनर्थकानीत्यत उपसंहारव्याजेनाह— तस्माज्ज्ञानमेकमिति । अथ
 ज्ञानं क्रिया मानसी कस्मान्न विधिगोचरः, कस्माच्च तस्याः फलं निर्वर्त्यादि-
 ष्वन्यतमं न मोक्ष इति चोदयति— ननु ज्ञानमिति । परिहरति— न । कुतः ?
 वैलक्षण्यात् । अयमर्थः— सत्यम्, ज्ञानं मानसी क्रिया, न त्वियं ब्रह्मणि फलं
 जनयितुमर्हति, तस्य स्वयंप्रकाशतया विदिक्रियाकर्मभावानुपपत्तोरित्युक्तम् ।

कल्पतरुः ।

तमिति । क्रियानुप्रवेशस्य द्वारान्तरं मोक्षे भवत्विति शङ्काया भाष्ये तदभावप्रतिज्ञैव
 भाति न हेतुरित्याशङ्क्याह— एतदुक्तमिति । न च विदिक्रियाविषयत्वेनेति
 भाष्ये ज्ञानाविषयत्वस्योक्तत्वात्पुनः शङ्कोत्तरं व्यर्थे इत्याशङ्क्य परिहारान्तराभिप्रा-
 यतामाह— अयमर्थ इत्यादिना । यदवादि पूर्वपक्षे ज्ञानस्य भावार्थत्वात् विधे-
 यत्वमिति तत्र क्रियात्वमभ्युपेत्य विधेयत्वं निराक्रियत इत्याह— सत्यमिति ।
 वस्तुतो विदिक्रियायाः कर्मभावानुपपत्तोरित्यर्थः । औपाधिकं तु कर्मत्वमनिष्टं

परिमलः ।

वस्तुतो विदिक्रियाकर्मभावेत्यादिव्याख्याने बीजमाह— औपाधिकं स्विति । वृत्त्युप-

सा, यत्र वस्तुस्वरूपनिरपेक्षैव चोद्यते, पुरुषचित्तव्यापाराधीना च, यथा— ‘यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां मनसा ध्यायेद्वषट् करिष्यन्’ इति, ‘संध्यां मनसा ध्यायेत्’ इति चैवमादिषु । ध्यानं चिन्तनं यद्यपि मानसम्, तथापि पुरुषेण कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्यम्, पुरुषतन्त्रत्वात् । ज्ञानं तु प्रमाणजन्यम् । प्रमाणं च यथाभूत-वस्तुविषयम् । अतो ज्ञानं कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं न शक्यम् । केवलं वस्तुतन्त्रमेव तत् ; न चोदनातन्त्रम्, नापि पुरुषतन्त्रम् ; तस्मान्मानसत्वे-ऽपि ज्ञानस्य महद्वैलक्षण्यम् । यथा च ‘पुरुषो वाव गौतमाग्निः’ ‘योषा वाव गौतमाग्निः’ इत्यत्र योषित्पुरुषयोरग्निबुद्धिर्मानसी भवति ; केवल-

भामती ।

तदेतस्मिन्वैलक्षण्ये स्थिते एव वैलक्षण्यान्तरमाह— क्रिया हि नाम सेति । यत्र विषये वस्तुस्वरूपनिरपेक्षैव चोद्यते । यथा देवतासंप्रदानकहविर्ग्रहणे देवतावस्तुस्वरूपानपेक्षा देवताध्यानक्रिया । यथा वा योषिति अग्निवस्त्वन-

कल्पतरुः ।

नियोगावादिनाम् । यदा तु ज्ञानं क्रियैव न भवतीत्येवंपरतया भाष्यं व्याख्यायते तदा पचतीतिवज्ज्ञानातीति पूर्वापरीभावप्रसिद्धिर्दुश्चिकित्सा स्यादिति । वैलक्षण्या-न्तरमिति । ज्ञेयवैलक्षण्यं प्रागुक्तमिदानीं ज्ञानस्याविधेयत्वं वैलक्षण्यमुच्यत इति । यत्र विषये या वस्त्वनपेक्षा चोद्यते तत्र सा क्रियेति तच्छब्दाध्याहारेण योजयितुं यत्रशब्दार्थमाह— यत्र विषये इति । ध्यानस्य वस्त्वनपेक्षामुक्त्वा पुरुषेच्छाधी-

परिमलः ।

रागोपाधिकं कर्मत्वमित्यर्थः । इदं तु पराननुगुण्याच्चेति भावः । तच्छब्दाध्याहारेण योजयितुमिति । यत्रेत्यस्य प्रतिनिर्देशार्थं तत्रेति शब्दाध्याहारेण योजयितुमित्यर्थः । एवं च टीकायां तत्रशब्दाश्रवणेऽपि तदध्याहारोऽभिप्रेत इति सूचितं भवति । यच्छब्दा-ध्याहारेण योजयितुमिति पाठे तु सेति शब्दस्य प्राङ्निर्देशार्थं येति शब्दस्याध्याहारेण योजयितुमित्यर्थः । अनेनोभयमध्यध्याहार्यमिति सिद्धम् । अत एवाचार्यैस्तत्रेति येति चोभयमप्यध्याहृत्य वाक्यं पूरितम् ॥

चोदनाजन्यत्वात् क्रियैव सा पुरुषतन्त्रा च ; या तु प्रसिद्धेऽग्राव-
ग्नियुद्धिः, न सा चोदनातन्त्रा ; नापि पुरुषतन्त्रा ; किं तर्हि, प्रत्यक्ष-

भामती ।

पेक्षाग्नियुद्धिर्या सा क्रिया हि नामेति योजना । न हि 'यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं
स्यात्तां ध्यायेद्वषट्करिष्यन्' इत्यस्माद्विधेः प्राग्देवताध्यानं प्राप्तम्, प्राप्तं त्वधीत-
वेदान्तस्य विदितपदतदर्थसंबन्धम्याधिगतशब्दन्यायतत्त्वस्य 'सदेव सोम्येदम्'
इत्यादेः 'तत्त्वमसि' इत्यन्तात्मसंदर्भान् ब्रह्मात्मभावज्ञानम्, शब्दप्रमाणसाम-
र्थ्यात् । इन्द्रियार्थसंनिकर्षसामर्थ्यादिव प्रणिहितमनसः स्फीतालोकमध्यवर्तिकु-
म्भानुभवः । न ह्यसौ स्वसामग्रीवललब्धजन्मा मनुजेच्छयान्यथाकर्तुमर्कतु
वा शक्यः, देवताध्यानवत्, येनार्थवानत्र विधिः स्यात् । न चोपासना वानुभ-
वपर्यन्तता वाम्य विधेर्गोचरः, तथोरन्वयव्यतिरेकावधृतसामर्थ्ययोः साक्षात्कारे
वानाद्यविद्यापनये वा विधिमन्तरेण प्राप्तत्वेन पुरुषेच्छयान्यथाकर्तुमर्कतु वा
अशक्यत्वान् । तस्माद्ब्रह्मज्ञानं मानसी क्रियापि न विधिगोचरः । पुरुष-
चित्तव्यापाराधीनायास्तु क्रियाया वस्तुस्वरूपनिरपेक्षिता कचिदविरोधिनी,
यथा देवताध्यानक्रियायाः । न ह्यत्र वस्तुस्वरूपेण कश्चिद्विरोधः । कचिद्वस्तु-
स्वरूपविरोधिनी, यथा योषित्पुरुषयोरग्नियुद्धिरित्येतावता भेदेन निदर्शनमिधुन-
द्वयोपन्यासः । क्रियैवेत्येवकारेण वस्तुतन्त्रत्वमपाकरोति । ननु 'आत्मेत्ये-

कल्पतरुः ।

नत्वमुपपादयति— न हि यस्यै इति । वषट्करिष्यन् होता । विध्यर्थानुष्ठानात्प्राक्
प्रमाणवशाद्भ्यानं न सिध्यति ; ततः पुरुषेच्छावशवर्तीति । शाब्दज्ञानाभ्यासो वा
तस्यैव साक्षात्कारपर्यन्तता वा पुरुषेच्छार्थानेत्याशङ्क्याह— न चेति । उपास-
नायाः साक्षात्कारे अनुभवपर्यन्तताशब्दोक्तसाक्षात्कारस्याप्यविद्यापनये प्राप्तत्वादित्यर्थः ।
क्रियायाः कचिद्वस्तुस्वरूपविरोधित्वं प्रमाणज्ञानाद्वैलक्षण्यमाह— कचि-
द्वस्तुस्वरूपविरोधिनीति । वस्तुतन्त्रत्वमपाकरोतीति । अनेन ज्ञानमेव तन्न

परिमलः ।

ननु ता ध्यायदिति विधितः प्राग्देवताध्यानमप्राप्तमित्यासद्ध त विधिमनपेक्ष्यापि
तत्तदर्थवादावर्गमितदेवतारूपाणां स्वेच्छया कदाचिदनुचिन्तनसम्भवादित्यत आह— वि-
ध्यर्थेति । वषट्कुर्यादिति विध्यर्थवषट्कारानुष्ठानात् प्राक्काले नियमेन ध्यानं तद्विधिं विना
न प्राप्तमित्यर्थः । नन्वधीतवेदस्य न्यायविचारपूर्वकार्यज्ञानमपि विधिं विना न प्राप्नोतीति

विषयवस्तुतन्त्रैवेति ज्ञानमेवैतत् ; न क्रिया— एवं सर्वप्रमाणविषय-
वस्तुषु वेदितव्यम् । तत्रैवं सति यथाभूतब्रह्मात्मविषयमपि ज्ञानं न
चोदनातन्त्रम् । तद्विषये लिङादयः श्रूयमाणा अपि अनियोज्यविषय-

भामती ।

वोपासीत' इत्यादयो विधयः श्रूयन्ते ; न च ते प्रमत्तगीताः, तुल्यं हि सांप्र-
दायिकम्, तस्माद्विधेयेनात्र भवितव्यमित्यत आह—तद्विषये लिङादय इति ।
सत्यं श्रूयन्ते लिङादयः, न त्वर्मा विधिविषयाः, तद्विषयत्वेऽप्रामाण्यप्रसङ्गात् ।
हेयोपादयविषयो हि विधिः । स एव च हेय उपादेयो वा. यं पुरुषः कर्तुम्-
कर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्नोति । तत्रैव च समर्थः कर्ताधिकृतो नियोज्यो
भवति । न चैवंभूतान्यात्मश्रवणमननोपासनदर्शनानीति विषयतदनुष्ठात्रांविधि-

कल्पतरुः ।

क्रियेति भाष्ये क्रियाशब्देन क्रियागतमवस्तुतन्त्रत्वं लक्षयित्वा प्रतिपिध्यत इति
व्याख्यातम् । अत एव हि भाष्यकारो ब्रह्मज्ञानं न चोदनातन्त्रमिति दार्ष्टान्तिके
चोदनातन्त्रत्वं प्रतिषेधति, न ब्रवीति न क्रियेति । अतः क्रियात्वमभ्युपेत्य ज्ञाने
विधेयत्वं न मृष्यत इति गम्यते । सांप्रदायिकं गुरुमुखाध्ययनादि । विधिः
कार्यं विषयो येषां ते विधिविषयाः । यः समर्थः शक्तः स कर्ता यः कर्ता स
कर्मण्यधिकृतः स्वामी योऽधिकृतः स नियोग स्वकीयतया बुध्यमानो नियोज्यः
स च तत्रैव वर्णितरूपे विषये सति भवति तस्मिन्नसति न भवतीत्यर्थः ॥

उक्तविषयत्वस्य श्रवणादावभावमाह— न चैवमिति । श्रवणं हि ब्रह्मात्मनि

परिमलः ।

चेत्, न, तस्याध्ययनविधिना फलवदर्थविबोधपरता नीतैर्विशेषतः सद्विद्यमानार्थैर्वेदा-
न्तैराक्षिततया मुमुक्षुणां प्राप्तिमत्त्वात् इति भावः । टीकाकारैः सर्वापेक्षाधिकरणे चतस्रः
प्रतिपत्तयो ब्रह्मणि प्रथमा तावदुपनिषद्वाक्यश्रवणमात्रात् भवति यां किलाचक्षते श्रवण-
मिति द्वितीया मीमांसासहितात्तत्त्वादेवोपनिषद्वाक्यात् यामाचक्षते मननमिति तृतीया
चिन्तासंततिमयी यामाचक्षते निर्दिध्यासनमिति चतुर्थी तु साक्षात्कारवती वृत्तिरूपेति ;
श्रवणादिरूपतयोक्तानां चतुर्णामपि जानानां प्राप्तत्वेन विधातुमशक्यत्वमुपपादितमेव ।
इदानीं न्यायतत्त्वात्पर्यावधारण श्रवणं तदनुग्राहकानुमानादिरूपयुक्त्यनुचिन्तनं मनन-
मिति पक्षे विधान्तरेणापि तयोर्निर्दिध्यासनस्य च विधानासंभवमाह— श्रवणं हीति ॥

त्वात्कुण्ठीभवन्ति उपलादिषु प्रयुक्तक्षुरतैक्ष्ण्यादिवत्, अहेयानुपादेय-
स्तुविषयत्वात् । किमर्थानि तर्हि 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः'

भामती ।

व्यापकयोरभावाद्विधेरभाव इति प्रयुक्ता अपि लिङादयः प्रवर्तनायामसमर्था
उपल इव क्षुरतैक्ष्ण्यं कुण्ठमप्रमाणीभवन्तीति । अनियोज्यविषयत्वादिति ।
समर्थो हि कर्ताधिकारी नियोज्यः । असामर्थ्ये तु न कर्तृता ततो नाधि-
कृतोऽतो न नियोज्य इत्यर्थः । यदि विधेरभावान्न विधिवचनानि, किमर्थानि
तर्हि वचनान्येतानि विधिच्छायाानीति पृच्छति— किमर्थानीति । न चानर्थ-

कल्पतरुः ।

तत्त्वमसिवाक्यस्य तच्छब्दश्रुत्यादिपर्यालोचनया तात्पर्यावगमः । अस्य च विषय-
विशेषावच्छिन्नस्य प्रत्ययस्यानवगमे तत्कर्तव्यत्वबोधायोगात् ; अवगमे च श्रवणस्यैव
जातत्वात्पुनः कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुमशक्यत्वम् । एव मननस्यापि विषय-
विशेषनियतयुक्त्यालोचनस्यावगतस्य कर्तुमशक्यत्वादि इति । उपासनस्यापि यथा-

परिमलः ।

विषयविशेषावच्छिन्नस्येति । ननु सामान्यतस्तत्पर्यावगमो विधेयोऽस्त्वित्या-
शङ्क्य विशेषग्रहण कृतम् । तथा च सर्वेषां वेदानामर्थपरत्वमापादयता अर्थज्ञानफल-
काध्ययनविधिनैव च वेदान्तानामपि कर्मकाण्डवत् सामान्यतोऽर्थतात्पर्यावगमसिद्धेर्न
तदवगमार्थं श्रवणविधिरभ्युपेयः, किं तु तेषामखण्डे ब्रह्मणि न्यायतस्तत्तात्पर्यमवग-
च्छेदिति विषयविशेषावच्छिन्नतात्पर्यावगतिविषयः सोऽभ्युपेतव्यः । तथा च प्राक् तदव-
गमानवगमयोरुक्तदूषणद्वयमापततीति भावः । ननु साङ्गाध्ययनवतो वेदान्तानां सगुणनिर्गु-
णरूपेषु नानाविधेष्वर्थेषु स्फुरितेषु कैषां तात्पर्यमिति सदेहे च सति बुद्धयारूढनिर्गुणरूप-
विषयविशेषावच्छिन्नं तात्पर्यं न्यायतो निश्चिनुयादिति विधातुं शक्यत इति चेत्, न,
वेदान्तार्थनिश्चयात् फलविशेषप्रतीतौ तदर्थतात्पर्यनिर्णयाय स्वत एव न्यायविचारे प्रवृत्त्यु-
पपत्त्या कर्मकाण्डार्थविचार इव विध्यनपेक्षणात् । युक्त्यालोचनस्येति । युक्तिविशेषा-
लोचनविधाने प्राक् तदवगमानवगमाभ्यां प्राप्तिर्विधानार्थात् । सामान्यतो युक्त्यालो-
चन तु न विधेयम्, असंभावनादिनिरामरूपदृष्टार्थत्वेन स्वत एव प्राप्तेः इति भावः ।
उपासनस्यापीति । उपासनं हि प्रत्ययावृत्तिः सा श्रवणमननकालयोरेकैकप्रत्ययोत्पत्ता-
वपि प्रत्ययद्वयरूपा सिद्धैव विधेयनिदिध्यासनावगमकाले विधेयावृत्त्यवगमस्य ब्रह्मात्मे-

इत्यादीनि विधिच्छायानि वचनानि?— स्वाभाविकप्रवृत्तिविषयवि-
मुखीकरणार्थानीति ब्रूमः । यो हि बहिर्मुखः प्रवर्तते पुरुषः ‘इष्टं मे
भूयादनिष्टं मा भूत्’ इति, न च तत्रात्यन्तिकं पुरुषार्थं लभते,
तमात्यन्तिकपुरुषार्थवाञ्छिनं स्वाभाविककार्यकरणसंघातप्रवृत्तिगोच-
राद्विमुखीकृत्य प्रत्यगात्मस्रोतस्तथा प्रवर्तयन्ति ‘आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः’
इत्यादीनि; तस्यात्मान्वेषणाय प्रवृत्तस्याहेयमनुपादेयं चात्मतत्त्वमुप-
दिश्यते— ‘इदं सर्वं यदयमात्मा’ ‘यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन
कं पश्येत्...केन कं विजानीयात्’ ‘विज्ञातारमरे केन विजानीयात्’

भामती ।

कानि युक्तानि, स्वाध्यायविध्यधीनग्रहणत्वानुपपत्तेरिति भावः । उत्तरम्—
स्वाभाविकेति । अन्यतः प्राप्ता एव हि श्रवणादयो विधिसरूपैर्वाक्यैरनु-
द्यन्ते । न चानुवादेऽप्यप्रयोजनः, प्रवृत्तिविशेषकरत्वात् । तथाहि— तत्त-
दिष्टानिष्टविषयेऽसाजिहासापहतहृदयतया बहिर्मुखो न प्रत्यगात्मनि मनः समा-
धातुमर्हति । आत्मश्रवणादिविधिसरूपैस्तु वचनैर्मनसो विषयस्रोतः खिलीकृत्य
प्रत्यगात्मस्रोत उद्घाट्यत इति प्रवृत्तिविशेषकरता अनुवादानामस्तीति सप्रयोजन-
तया स्वाध्यायविध्यधीनग्रहणत्वमुपपद्यत इति । यच्च चोदितमात्मज्ञानमनुष्ठाना-

कल्पतरुः ।

श्रवणमनन प्रत्ययावृत्तेः अवगमे द्विविवारावृत्तेरवश्यंभावाद्विधित्सितार्थस्य ज्ञातस्य
न पुनः कर्तव्यत्वं दर्शनस्य त्वशक्यत्वं स्फुटमिति । अन्यतः प्राप्ता इति ।
दर्शनार्थं कर्तव्यत्वेनान्वयव्यतिरेकावगतान् श्रवणादीननुवदन्ति वचांसि तद्गत-
प्राशस्त्यलक्षणया तेषु रुचिमुत्पाद्यानात्मचिन्तायामरुचिं कुर्वन्ति प्रवृत्त्यतिशयं

परिमलः ।

* क्यविषयत्वस्यापि सद्भावात् तामादाय प्रत्ययत्रयरूपापि सा सिद्धा । आवृत्तिमात्रं हि
ध्यानशब्दार्थो न तु शतसहस्रादिसंख्याविशेषनियतावृत्तिः । तथा च द्वित्रप्रत्ययोत्पत्ता-
वपि आवृत्तिशास्त्रार्थो लब्ध एव भवति । यथा सकृन्मुसलपातनेऽपि ‘सर्वौषधस्य पूर-
यित्वावहन्ति’ इत्यत्रावघातशास्त्रार्थः । यदि ध्यानस्य साक्षात्काररूपदृष्टफलकत्वमिष्यते

‘अयमात्मा ब्रह्म’ इत्यादिभिः । यदप्यकर्तव्यप्रधानमात्मज्ञानं हानायो-
पादानाय वा न भवतीति, तत्तथैवेत्यभ्युपगम्यते । अलंकारो ह्ययम-
स्माकम्— यद्ब्रह्मात्मावगतौ सत्यां सर्वकर्तव्यताहानिः कृतकृत्यता
चेति । तथा च श्रुतिः— ‘आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पूरुषः ।
किमिच्छन्कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत्’ इति । ‘एतद्बुद्ध्या बुद्धिमा-
नस्याकृतकृत्यश्च भारत’ इति च स्मृतिः । तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिशेष-
तया ब्रह्मणः समर्पणम् ॥

यदपि केचिदाहुः— प्रवृत्तिनिवृत्तिविधितच्छेषव्यतिरेकेण केव-
लवस्तुवादी वेदभागो नास्तीति, तन्न ; औपनिषदस्य पुरुषस्थानन्य-

भामती ।

नङ्गत्वादपुरुषार्थ इति तदयुक्तम् ; स्वतोऽस्य पुरुषार्थत्वे सिद्धे यदनुष्ठानानङ्गत्वं
तद्दूषणं न दूषणमित्याह— यदपीति । अनुसंज्वरेत् शरीरं तप्यमान-
मनुतप्येत । सुगममन्यत । प्रकृतमुपसंहरति— तस्मान्न प्रतिपत्तीति ॥

प्रकृतसिद्धयर्थमेकदेशिमत्तं दूषयितुमनुभाषते— यदपि केचिदाहुरि-
ति । दूषयति— तन्नेति । इदमत्राकृतम्— कार्यबोधे यथा चेष्टा लिङ्गं हर्षाद-

कल्पतरुः ।

जनप्रतीत्यर्थः । प्रकृतसिद्धयर्थं सिद्धे वस्तुनि वेदान्तप्रामाण्यसिद्धयर्थं सिद्धे
वस्तुनि मगतिप्रद्वारहादि दूषयितुमित्यर्थः । उपनिषदा सिद्धबोधकत्वे आक्षिप्ते
पुरुषस्योपनिषद्भ्यर्त्वासिद्धवत्कारो भाष्ये अनुपपन्न इत्याशङ्क्य तदुपयोगिन्यायः
सामर्थ्यात् द्योतित इत्याह— इदमत्रेति । परमवर्तिशब्दार्थविबोधलिङ्गस्य प्रवृत्तेः
सिद्धवस्तुन्यसमवान्न व्युत्पत्तिरित्युक्तम् अज्ञातमगतित्वेनेति ; तत्राह— कार्य-
बोधे इति । यदुक्तमर्थवत्तयेति तत्सिद्धपुत्रजन्मादिवोधेऽपि हर्षादिप्रयोजनलाभान्न

परिमलः ।

तदा परं दाशपूर्णमासिकावघातस्येव यावद्दृष्टफलोदयमावृत्तिलभ्यते । तथा दृष्टफलकत्वे
तु न विध्यपेक्षा । उपायान्तरप्राप्त्यभावात् नियमस्यापि नावकाशः । न चाविच्छिन्नप्रत्य-

भामती ।

यस्तथा । सिद्धबोधेऽर्थवत्तैव शास्त्रत्वं हितशासनात् । यदि हि पदानां कार्याभिधाने तदर्थस्वार्थाभिधाने वा नियमेन वृद्धव्यवहारे सामर्थ्यमवधृतं भवेत्, न भवेदहेयानुपादेयभूतब्रह्मात्मतापरत्वमुपनिषदाम् ; तत्राविदितसामर्थ्यत्वात्पदानां लोके, तत्पूर्वकत्वाच्च वैदिकार्थप्रतीतेः । अथ तु भूतेऽप्यर्थे पदानां लोके शक्यः संगतिग्रहः, तत उपनिषदां तत्परत्वं पौर्वापर्यपर्यालोचनयावगम्यमानमपहृत्य न कार्यपरत्वं शक्यं कल्पयितुम्, श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात् । तत्र तावदेवमकार्येऽर्थे न संगतिग्रहः यदि तत्परः प्रयोगो न लोके दृश्येत, तत्प्रत्ययो वा व्युत्पन्नस्योन्नेतुं न शक्येत । न तावत्तत्परः प्रयोगो न दृश्यते लोके, कुतूहलभयादिनिवृत्त्यर्थानामकार्यपराणां पदसंदर्भाणां प्रयोगस्य लोके बहुलमुपलब्धेः । तद्यथा आखण्डलादिलोकपालचक्रवालाधिवसतिः सिद्धविद्याधारगन्धर्वाप्सरःपरिवारो ब्रह्मलोकावतीर्णमन्दाकिनीपाथःप्रवाहप्रपातधौतकलधौतमयशिलातलां नन्दनादिप्रमदावनविहारिमणिमयशकुन्तकमनीयनिनदमनोहरः पर्व-

कल्पतरुः ।

शब्दानां कार्यपरत्व नियच्छतांत्याह— अर्थवत्तैवमिति । आखण्डलादीनाम् इन्द्रादीनां चक्रवालं समूहः । धौतानि शोधितानि कलधौतमयानि सौवर्णानि शिलातलानि यस्य स तथा । प्रमदावनानि प्रमदाभिः सह नृपाणां क्रीडावनानि तेषु विहारिणां सचरणशीलानां मणिमयशकुन्तानां रत्नमयपक्षिणां निनदः शब्दः ।

परिमलः ।

यावृत्तिर्भ्यानशब्दार्थः सा न मिद्धति वाच्यम्, यथाश्रवणमनन प्रत्ययावृत्तिरूप ध्यानं कर्तव्यमिति विध्यर्थावगमकाले श्रवणे यथाभूतः प्रत्ययः मनने च यथाभूतः तयोरपि क्रमेणानुसंधेयत्वेन नैरन्तर्यस्यापि प्राप्तेरिति भावः । आखण्डलादीनामित्यादि । ननु कुतूहलभयानिवृत्त्यादिप्रयोजनसत्त्वेऽप्याद्यव्युत्पत्तिग्रहानुसारेण कार्याध्याहारः स्यादिति चेत्, किमाद्यव्युत्पत्तिग्रहकाले गामानयेत्यादिवाक्यगतानां सर्वेषां पदानां कार्यवाचित्वमध्यवसितमिति तदनुसारेण द्वितीयादिप्रयोगेषु श्रुतैरपि सर्वैः पदैः कार्यसामान्ये बोधिते तद्विशेषजिज्ञासया कार्यविशेषवाचिक्रियापदाध्याहारः, उताद्यव्यवहारस्य क्रियापदघटितत्वं दृष्टमिति तदनुरोधेन ? नाद्यः ; क्रियापदसमभिव्याहारात् कार्यस्य गोपदसमभिव्याहारात् कर्मकारकस्येव प्रतीत्युपपत्त्या प्रदान्तराणां कर्मकारक इव कार्येऽपि शक्तेरकल्पनीयत्वात् । यथा प्रवृत्तिः कार्यावगतिपूर्विका तथा कार्यावगतिरपि प्रवृत्तिविषयशुद्धपदार्थ-

परिमलः ।

गोचरज्ञानपूर्विकेति नियमस्य प्रत्यक्षाधीनस्वप्रवृत्तिस्थले दृष्टत्वेन प्रयोज्यस्य प्रवृत्त्या कार्या-
वगतेरिव कार्यावगत्या तदनन्वितशुद्धपदार्थज्ञानस्याप्यनुमितेर्नवार्थतया तस्मिन् उक्त-
मवृद्धवाक्यं विना कारणान्तराभावेन आद्यव्युत्पत्तिग्रहसमय एव शुद्धे गवादिपदार्थे श-
ब्दसामर्थ्यग्रहणावश्यंभावाच्च । साक्षात्प्रवृत्तिजनकज्ञान एव शब्दस्य सामर्थ्यं कल्पनीय-
मिति चेत्, तर्हि ममेदं कार्यमिति ज्ञान एव तस्य सामर्थ्यं कल्प्येत, तस्यैव गामानयेति
वाक्यजन्यमदंशरहितज्ञानानन्तरभाविनः साक्षात्प्रवर्तकत्वात् । नापि द्वितीयः, दण्डेन
गामानयेत्यत्र आद्यव्युत्पत्तिग्रहणे करणश्रवणेऽप्यग्रे घटं पश्येत्यादौ करणानध्याहारवत् का-
र्यान्ध्याहारस्याप्युपपत्तेः । आद्यव्युत्पत्तिग्राहकवाक्यस्य आनयनकार्यघटितत्वे द्वितीयादि-
प्रयोगेष्वपि तदध्याहारापत्तेः । आनयनं विना अग्रे कार्यान्तरघटितवाक्यश्रवणादानय-
ननियमस्त्यज्यत इति चेत्, तर्हि कार्यवाचिपदरहितानां सिद्धार्थवर्णनपराणां काव्यादी-
नां बहुलमुपलम्भात् कार्यानियमोऽपि त्यक्तव्य इति तुल्यम् । एवमाद्यव्युत्पत्तिग्रहा-
नुरोधेनाग्रे सिद्धार्थप्रयोगेषु कार्यमध्याहर्तव्यमित्यभिमाने भग्नं हर्षलिङ्गापजीविसिद्धार्थ-
व्युत्पत्तिग्रहोपपादनमपि निरवयम् । अन्यथा ह्यविदितार्थजनभाषार्थ इत्यादिटोकाग्रन्थेन
प्राक् स्वभाषायां शब्दार्थव्युत्पत्तिमतः प्रबुद्धस्य हर्षलिङ्गापजीवि पुत्रस्ते जात इत्यत्र व्यु-
त्पत्तिग्रहणमुपपादितमयुक्तम्, आद्यव्युत्पत्तिग्रहानुसारं तत्रापि स्नानदानादिकं कुर्विति
कार्यपरत्वस्फुरणात् इति शङ्कावकाशः स्यात् । न च पुत्रस्ते जात इत्यत्राद्यव्युत्पत्ति-
ग्रहोऽप्युक्तरीत्या सम्भवतीति शङ्कनीयम्, स्तनधयस्यातिबालस्याद्यव्युत्पत्तिग्रहसमये जातः
शिशुः चैत्रस्य पुत्र इति पुत्रजन्म हर्षकारणमिति च बोधाभावात् । ननु तद्वोधवतः प्रबु-
द्धस्यापि पुत्रस्ते जात इति शब्दस्य पुत्रजननस्यार्थपरत्वग्रहणं न सम्भवति ; मुखवि-
कासानुमितहर्षकारणं पुत्रजन्मज्ञानं पुत्रपदाङ्कितपटवासप्रदर्शनलिङ्गजन्यमनुमितिरूपम्,
पुत्रस्ते जात इति वाक्यं तु स्नानदानादिकर्तव्यतार्थकमिति चैत्रस्य हर्षजन्म जातं स्ना-
नदानादिप्रवृत्तिं च पश्यतस्तद्भाषानभिज्ञस्य विपरीतार्थप्रतीतेरेव प्राप्तेरिति चेत्, उच्य-
ते— लाटदेशे पटवासप्रदर्शनपुरःसरं पुत्रजननवार्त्तां वाचैव स्फुटं वदन्ति वार्त्ताहारा
इति तद्देशप्रसिद्धिं जानन् वार्त्ताहारवाक्यस्य पुत्रजननमेवार्थ इति प्रत्येतीति न तस्यार्था-
न्तरप्रतीतिप्रसङ्गः । एवं च प्राग्भवार्थसंस्कारोद्धोषेन पटवासप्रदर्शनकृतेन तद्दे-
शप्रक्रियामाश्रित्याद्यव्युत्पत्तिग्रहोऽपि पुत्रस्ते जात इत्यत्रोपपादयितुं शक्यः । अवश्यं
च मातापितृादिभिश्चन्द्रः गौरित्यादिशब्देषु चन्द्राद्यभिमुखाङ्गुलीनिर्देशपूर्वकमुच्चार्यमा-
णेष्वाद्यव्युत्पत्तिग्रहे बालस्य जायमाने सर्वसिद्धे शब्दविशेषोच्चारणसहितार्थविशेषाभि-
मुखाङ्गुलीनिर्देशश्च तस्मिन्नर्थे तस्य शब्दस्य शक्तिग्रहार्थत्वं जन्मान्तरे प्रबुद्धेन तदा

भामती ।

तराजः सुमेरुरिति । नैष भुजङ्गो रज्जुरियमित्यादिः । नापि भूतार्थबुद्धिव्युत्पन्नपुरुषवर्तिनी न शक्या समुन्नेतुम्, हर्षादेरुन्नयनहेतोः संभवात् । तथा हि—अविदितार्यजनभाषार्थो द्रविडो नगरगमनोद्यतो राजमार्गाभ्यर्ण देवदत्तमन्दिरमध्यासीनः प्रतिपन्नजनकानन्दनिबन्धनपुत्रजन्मा वार्त्ताहारेण सह नगरस्थदेवदत्ताभ्याशमागतः पटवासोपायनार्पणपुरःसरं दिष्टया वर्षसे देवदत्ते पुत्रस्त जात इति वार्त्ताहारव्याहारश्रवणसमनन्तरमुपजातरामाञ्चकञ्चुकं विकसितनयनोत्पलमतिस्मेरमुखमहोत्पलमवलोक्य देवदत्तमुत्पन्नप्रमोदमनुमिमीते, प्रमोदस्य च प्रागभूतस्य तद्व्याहारश्रवणसमनन्तरं प्रभवतस्तद्धेतुताम् । न चायमप्रतिपादयन् हर्षहेतुमर्थं हर्षाय कल्पत इत्यनेन हर्षहेतुरर्थ उक्त इति प्रतिपद्यते । हर्षहेत्वन्तरस्य चाप्रतीतेः पुत्रजन्मनश्च तद्धेतोरवगमात्तदेव वार्त्ताहारेणाभ्यधायीति निश्चिनोति । एवं भयशोकादयोऽप्युदहार्याः । तथा च प्रयोजनवत्तया भूतार्थाभिधानस्य प्रेक्षावत्प्रयोगोऽप्युपपन्नः । एवं च ब्रह्मस्वरूपज्ञानस्य परमपुरुषार्थहेतुभावादनुपदिशतामपि पुरुषप्रवृत्तिनिवृत्ति वेदान्तानां पुरुषहितानुशासनाच्छास्त्रत्वं सिद्धं भवति । तत्सिद्धमेतत्, विवादाभ्यासितानि वचनानि भूतार्थविषयाणि,

कल्पतरुः ।

अभ्यर्णं निकटम् । प्रतिपन्नं जनकस्य पितुरानन्दनिबन्धनं पुत्रजन्म येन स तथोक्तः । सिन्दूरारञ्जितपुत्रपदाङ्कितः पटः पटवासः, स एवोपायनमुपहारो लाटानां प्रसिद्धः । महोत्पलं पद्मम् । अर्थवत्त्वमिति श्लोकभागं व्याचष्टे— तथा चेति । अनेन सिद्धस्याप्यप्रतिपत्तित्वाप्रतिपिपादयिषितत्वे प्रत्युक्ते । शास्त्रत्वं हितशासनात् इत्येतद्व्याचष्टे— एवं चेति । प्रवृत्तिनिवृत्त्याश्रयणं हि शास्त्रं पुरुषार्थाय, तं तु वेदान्ता अन्तरेणाप्यायासं ज्ञानादेवानयन्तीति भवन्तितरां शास्त्राणीत्यर्थः । तत्सिद्धमिति । तच्छब्देन तस्मादर्थेन सिद्धशब्दव्युत्पत्त्यादि परामृशता वक्ष्यमाणहेतोरसिद्धिरुद्धता । ज्योतिष्टोमादिवाक्ये बाधं परिहरति— विवादेति । भूतार्थविषयाणीति । न कार्यविषयाणीत्यर्थः । इतरथा भूतार्थप्रतीति-

परिमलः ।

अवगतं बालेन स्मर्यत इत्येवोपपादनीयम्, तत्र गत्यन्तराभावात् । तथेहापि भविष्यति । एवं जन्मान्तरानुभवसंभवमभिप्रेत्य लाटानां प्रसिद्ध इत्युक्तम् । प्रसिद्धः प्रकर्षेण सिद्धः

• • • अनादिकालप्रवृत्त इत्यर्थः ॥

शेषत्वात् योऽसावुपनिषत्स्वेवाधिगतः पुरुषोऽसंसारी ब्रह्मस्वरूपः उत्पा-

भामती ।

भूतार्थविषयप्रमाजनकत्वात् । यद्यद्विषयप्रमाजनकं तत्तद्विषयं यथा रूपादि-
विषयं चक्षुरादि, तथा चैतानि, तस्मात्तथेति । तस्मात्सुष्ठूक्तम्— तन्न, औप-
निषदस्य पुरुषस्यानन्यशेषत्वादिति । उपनिपूर्वात्सदेर्विशरणार्थात्किप्युपनि-
षत्पदं व्युत्पादितं उपनीयाद्वयं ब्रह्म सवासनामविद्यां हिनस्तीति ब्रह्मविद्यामाह ।
तद्धेतुत्वाद्वेदान्ता अप्युपनिषदः, ततो विदितः औपनिषदः पुरुषः । एतदेव
विभजते— योऽसावुपनिषत्स्वेवेति । अहंप्रत्ययविषयाद्भिन्नन्ति— असंसा-

कल्पतरुः ।

मात्रजनकत्वसाधने सिद्धसाधनात् प्रमितिजनकत्वस्य साधने हेतोः साध्यसमता-
पातात् । यत्तच्छब्दावपि प्रस्तुतभूतार्थं परामृशतः । उपोपसर्गः सामीप्यार्थमाह ।
नीत्ययं निश्चयार्थः । सदर्थमाह— सवासनामिति । वस्त्वक्रियाशेषं वेदान्तिवि-
षयं दर्शयितु भाष्ये विशेषणानि प्रयुक्तानि, तानि व्याचष्टे— अहंप्रत्ययेत्यादिना ।

परिमलः ।

न कार्यविषयाणीत्यर्थ इति । नन्वेवं सति कार्यविधिशेषतया स्वर्गदेवतादि-
भूतार्थप्रमितिजनके सार्थवादविधिवत्क्ये व्यभिचारः स्यात् । नैष दोषः, भूतार्थ-
प्रमितिशब्देन स्वातन्त्र्येण भूतार्थप्रतीतिर्विवक्षितत्वात्, प्रतीतौ याथार्थ्यविशेषणस्यान-
पेक्षितत्वात् । अत एव हेत्वासिद्धिपरिहारार्थं सिद्धव्युत्पत्तिप्रसाधनापेक्षा पूर्ववाक्ये
दर्शिता । यथाश्रुतहेतोर्हि न तदपेक्षा अस्ति. वेदान्तानां ज्ञानविधिशेषतया ब्रह्मप्रमिति-
जनकत्वस्य परेणाप्यङ्गीकृतत्वात् । प्रतीतिजनकत्वसाधन इति । कारणानां हि
तत्तदर्थविषयत्वं फलद्वारकम् उपपादनीयम्, न साक्षात् तत्तदर्थविषयत्वमस्ति । एवं च
फलरूपायां प्रतीतिवनन्यशेषत्वरूपभूतार्थविशेषणाविवक्षायां सिद्धसाधनम् । सिद्धसाधनप-
रिहाराय तद्विवक्षायां हेतुसाध्याभेद इत्यर्थः । ननु यदनन्यशेषभूतार्थविषयप्रतीति-
जनकं तत् कार्यविषयं न भवतीति विशेषव्याप्तिरेव सम्भवति, चक्षुरादीनामनन्यशेष-
भूतार्थविषयाणामानयनादिगतकार्यत्वविषयत्वाभावात् । किमर्थं सामान्यव्याप्तिप्रत्यायनार्थं
यत्तच्छब्दावुपन्यस्ताविराशङ्क्याह— यत्तच्छब्दावपीति । यद्विषयेत्यत्र तद्विषयमित्यत्र
च समस्तौ यत्तच्छब्दौ न समभिव्याहृतपरौ, किं तु प्रकृतभूतार्थपरामर्शिनौ । तथा च
तद्विषयमित्यस्य भूतार्थविषयमित्यर्थलभा सति तेन लक्षणया कार्यविषयत्वाभावरूपम-
भिमतसाध्यं बोधनीयमिति भावः । उपोपसर्ग इत्यादि । तथा च अद्वितीयं ब्रह्माह-

द्यादिचतुर्विधद्रव्यविलक्षणः स्वप्रकरणस्योऽनन्यशेषः, नासौ नास्तीति

भामती ।

रीति । अत एव क्रियारहितत्वाच्चतुर्विधद्रव्यविलक्षणः । अतश्च चतुर्विधद्रव्य-
विलक्षणो यदनन्यशेषः । अन्यशेषं हि भूतं द्रव्यं चिकीर्षितं सदुत्पत्त्याद्याप्यं
संभवति । यथा 'यूपं तक्षति' इत्यादि । यत्पुनरनन्यशेषं भूतभाव्युपयोगरहि-
तम्, यथा 'सुवर्णं भार्यम्' 'सक्तून जुहोति' इत्यादि, न तस्योत्पत्त्याद्याप्यता ।
कस्मात्पुनरस्यानन्यशेषेत्यत आह— यतः स्वप्रकरणस्यः । उपनिषदामनार-
भ्याधीतानां पौर्वापर्यपर्यालोचनया पुरुषप्रतिपादनपरत्वेन पुरुषस्यैव प्राधान्ये-
नेदं प्रकरणम् । न च जुह्वादिवदव्यभिचरितक्रतुसंबन्धः पुरुष इत्युपपादितम् ।

कल्पतरुः ।

भाष्येऽसंसारी इति त्वंपदलक्ष्यनिर्देशः ब्रह्मेति तस्य ब्रह्मत्वमुक्तम् । क्रियारहि-
तत्वमसंसारित्वम् । व्यवहितमप्यनन्यशेषत्वमुत्पत्त्याद्यभावे हेतुत्वेन संबन्धयति—
अतश्चेति । उत्पत्त्यादिभिराप्यं माध्यम् । सक्तवो हि प्राड् न विनियुक्ताः ; न
च होमेन रक्षाशेषा उपयोक्ष्यन्ते ; अतो न संस्कार्या इति विनियोगभङ्गेन होम-
प्राधान्यमिति । अनन्यशेषत्वे स्वप्रकरणस्यत्वं हेतुत्वेन योजयति— कस्मादिति ।

परिमलः ।

मर्थनिष्कृष्टसाक्षिरूपत्वेनाहमर्थनेदिष्टं निश्चित्य निश्चयरूपतया विषयीकृत्य सवासनामविद्यां
शृणाति हिनस्तीत्युपनिषदिति निर्वचनं कृतं भवति, सदेरिह विशरणार्थत्वस्य टीका-
यामुक्तत्वात् । व्यवहितमपीति । ननु क्रियातच्छेषव्यतिरिक्तकेवलसिद्धवस्तुबोधको
वेदभागो नास्तीति पूर्वपक्षमतस्य निरासे तन्नेति प्रतिज्ञाते हेतुत्वेनोपन्यस्तमनन्यशे-
षत्वं संग्रहवाक्ये तदुपपादनार्थं च योऽसावुपनिषत्स्वित्यादिवाक्यम् ; तत्र प्रयाजादिवत्
प्रकरणेन जुह्वादिवद्वाक्येन वा विनियोगाभावेनोपपद्यमानमनन्यशेषत्वं किमर्थं व्य-
वहितान्वयमाश्रित्य चतुर्विधद्रव्यविलक्षणत्वे हेतुत्वेन योजितम् ? किमर्थं च भाष्ये
संग्रहवाक्यानुपन्यस्तं तत्रोपन्यस्तयोरौपनिषदत्वानन्यशेषत्वयोरनुपपादकं चतुर्विधद्रव्य-
विलक्षणत्वं विवरणवाक्येऽस्मिन्नुपन्यस्तम् ? उच्यते— यदि प्रकरणादिविनियोजकाभा-
वेन क्रियाशेषतया अन्वयो नास्ति तर्हि कर्मकारकत्वेन तच्छेषतया अन्वयोऽस्तु, एव-
मपि क्रियान्वयनियमस्य न भङ्ग इत्याशङ्कान्तरनिराकरणार्थं चतुर्विधद्रव्यविलक्षणत्व-
मुपन्यस्तम् ; तत्राप्यनन्यशेषत्वं हेतुभवनक्षममिति व्यवहितान्वयः समाहितः । 'स एष

नाधिगम्यत इति वा शक्यं वदितुम्; 'स एष नेति नेत्यात्मा' इत्या-

भामती ।

अतः स्वप्रकरणस्थः सोऽयं तथाविध उपनिषद्ग्रन्थः प्रतीयमानो न नास्तीति शक्यो वक्तुमित्यर्थः । स्यादेतन् । मानान्तरागोचरत्वेनागृहीतसंगतितया अपदार्थस्य ब्रह्मणो वाक्यार्थत्वानुपपत्तेः कथमुपनिषदर्थतयत आह— स एष नेति नेत्यात्मेत्यात्मशब्दात् । यद्यपि गवादिवन्मानान्तरागोचरत्वमात्मनो नास्ति, तथापि प्रकाशात्मन एव सतस्तत्तदुपाधिपरिहाण्या शक्यं वाक्यार्थत्वेन निरूपणम्, हाटकस्येव कटककुण्डलादिपरिहाण्या । न हि प्रकाशः स्वसंवेदनो न भासते, नापि तदवच्छेदकः कार्यकरणसंघातः । तेन 'स एष नेति नेत्यात्मा' इति तत्तदवच्छेदपरिहाण्या बृहत्त्वादापनाञ्च स्वयंप्रकाशः शक्यो वाक्यात् ब्रह्मेति चात्मेति च निरूपयितुमित्यर्थः । अथोपाधिनिरासवदुपहितमप्यात्मरूपं

कल्पतरुः ।

एवं सिद्धार्थव्युत्पत्तिसमर्थनेनोपनिषदां ब्रह्मात्मैक्ये प्रामाण्यमुक्तम् । इदानीं भवत्वन्यत्र सिद्धे पुत्रजन्मादौ संगतिग्रहो न ब्रह्मण्यविषयत्वादतो न तत्रोपनिषत्प्रामाण्यमित्याशङ्क्य तत्परिहारपरत्वेन भाष्यमवतारयति— स्यादेतदित्यादिना । स्वयंप्रकाशत्वेन स्फुरत्यात्मनि समारोपिततृट्यनिषेधेन लक्षणया शक्यं शास्त्रेण निरूपणमिति भाष्याभिप्रायमाह— यद्यपीत्यादिना ॥

ननु प्रमाणान्तरमिते तथाविधस्य निषेधात्कथमात्मन्युपाधिनिषेधद्वारा लक्षणा? अत आह— न हि प्रकाश इति । भाममाने भाममानं निषेध्यमित्येतावत्; न तु मानेन भासमाने इति, वैयर्थ्यात्; तदिह स्वतो भात्यात्मनि तत्साक्षिक उपाधिः शक्यनिषेध इति तदवच्छेदकोऽपि न न भासत इत्यन्वयः । न केवल निषेधमुखेनैवाविषयतया निरूपणम् अपि त्वात्मादिपदैरपि व्याप्याद्यभिधानमुखेन परिच्छेदाभावोपलक्षितः स्वप्रभ आत्मा लक्षणीयः, स चात्मपदयुक्तात् 'नेति नेति' इति वाक्यादात्मैवेति निरूप्यते, ब्रह्मपदयुक्ताच्चायमात्मा ब्रह्मेत्यादेर्ब्रह्मेति निरूप्यत इत्याह— तेनेति ।

परिमलः ।

नेति नेत्यात्मा' इति बृहदारण्यकपञ्चमाध्यायाग्रातवाक्ये विधेयानुवाद्यविभागमनुवाद्यस्य 'अथात आदेशो नेति नेति' इति तच्चतुर्थाध्यायाम्नातवाक्यतः प्राप्तिं च दर्शयति— य आत्मेति । स एष इत्यस्य 'कस्मिन्नु प्राणः प्रतिष्ठित इत्यपान इति' इत्यादिना प्रस्तुते

त्मशब्दात् आत्मनश्च प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात्, य एव निराकर्ता तस्यै-
वात्मत्वात् । नन्वात्मा अहंप्रत्ययविषयत्वादुपनिषत्स्वेव विज्ञायत इत्य-
नुपपन्नम्; न, तत्साक्षित्वेन प्रत्युक्तत्वात् । न ह्यहंप्रत्ययविषयकर्तृव्य-

भामती ।

कस्मान्न निरस्यत इत्यत आह— आत्मनश्च प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात् ।
प्रकाशो हि सर्वस्यात्मा तदधिष्ठानत्वाच्च प्रपञ्चविभ्रमस्य । न चाधिष्ठानाभावे
विभ्रमो भवितुमर्हति । न हि जातु रज्ज्वभावे रज्ज्वां भुजङ्ग इति वा धारेति
वा विभ्रमो दृष्टपूर्वः । अपि चात्मनः प्रकाशस्य भासा प्रपञ्चस्य प्रभा ।
तथा च श्रुतिः— ‘तमेव भान्तमनु भाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति’
इति । न चात्मनः प्रकाशस्य प्रत्याख्यानं प्रपञ्चप्रथा युक्ता । तस्मादात्मनः
प्रत्याख्यानायोगाद्वेदान्तेभ्यः प्रमाणान्तरागोचरसर्वोपाधिरहितब्रह्मस्वरूपावगति-
सिद्धिरित्यर्थः । उपनिषत्स्वैवावगत इत्यवधारणममृश्यमाण आक्षिपति—
नन्वात्मेति । सर्वजनीनाहंप्रत्ययविषयो ह्यात्मा कर्ता भोक्ता च संसारी, तत्रैव
च लौकिकपरीक्षकाणामात्मपदप्रयोगान् । य एव लौकिकाः शब्दास्त एव
वैदिकास्त एव च तेषामर्था इत्यौपनिषदमप्यात्मपदं तत्रैव प्रवर्तितुमर्हति,
नार्थान्तरं तद्विपरीत इत्यर्थः । समाधत्ते— न अहंप्रत्ययविषय औपनिषदः
पुरुषः । कुतः ? तत्साक्षित्वेन । अहंप्रत्ययविषयो यः कर्ता कार्यकरणसंघातो-
पहितो जीवात्मा तत्साक्षित्वेन परमात्मनोऽहंप्रत्ययविषयत्वस्य प्रत्युक्तत्वात् ।
एतदुक्तं भवति— यद्यपि ‘अनेन जीवेनात्मना’ इति जीवपरमात्मनोः
पारमार्थिकमैक्यं तथापि तस्योपहितं रूप जीवः, शुद्धं तु रूपं तस्य साक्षि,

कल्पतरुः ।

इतिरिदमर्थे । य आत्मा इदं न इदं नेति चतुर्थे व्याख्यातः स एष पञ्चमाध्याये निरू-
प्यत इत्यर्थः । न केवलमधिष्ठानत्वेन प्रपञ्चसत्ताप्रदत्वादात्मसत्यता, अपि तु तत्स्फुर-
णप्रदत्वाच्चेत्याह— अपि चेति । संस्कार्यत्वनिरामप्रस्तावे ‘साक्षी चेता’ इति मन्त्रोदा-
हरणेन प्रत्युक्तत्वादिति भाष्यार्थः । न ह्यहंप्रत्ययविषयेत्यादिभाष्यमात्मनोऽनधिगतत्वे-

परिमलः ।

प्राणादिपञ्चके बृहत्संभवात् ‘अगृह्यो न हि गृह्यते’ इत्यादिना प्रस्तोष्यमाणे वृत्ति प्रकट-

तिरेकेण तत्साक्षी सर्वभूतस्थः सम एकः कूटस्थनित्यः पुरुषो विधि-
काण्डे तर्कसमये वा केनचिदधिगतः सर्वस्यात्मा । अतः स न केनचि-
त्प्रत्याख्यातुं शक्यः, विधिशेषत्वं वा नेतुम्— आत्मत्वादेव च सर्वे

भामती ।

तच्च मानान्तरानधिगतमुपनिषद्वाच्य इति । एतदेव प्रपञ्चयति— न ब्रह्मप्रत्य-
यविषयेति । विधिशेषत्वं वा नेतुं न शक्यः । कुतः ? आत्मत्वादेव ।

कल्पतरुः ।

नौपनिषद्व्योपपादनार्थम्, तदवतारयति— एतदेवेति । भाष्ये तत्साक्षीति विधिका-
ण्डानधिगतत्वमुक्तम् । सर्वभूतस्थत्वेन बौद्धसमयानधिगतिः ; विनश्यत्सु सर्वेषु भूतेषु
स्थितो न विनश्यतीत्यर्थः । सावयव आत्मन्ति विवसनममयानधिगतिः समत्वेन । जीवो-
त्पत्तिवादिपाञ्चरात्रतन्त्रानधिगतिः कूटस्थनित्यत्वेन । काणादादितर्कानधिगतिः सर्व-
स्यात्मेति वर्णिता । अन्यतोऽनधिगतिमुक्त्वा बाधाभाव उक्तः अत इति । अधिगते हि
बाधः नानधिगते इत्यर्थः । अथ वा सर्वस्यात्मत्वेन प्रत्याख्यातुं न शक्यः । औपनिषद-
स्य पुरुषस्यानन्यशेषत्वादिति भाष्यं तद्योऽमावुपनिषत्स्वित्यादिना विवृतम् । पुनरभि-
हितविशेषणस्यात्मनोऽहप्रत्ययविरोधमाशङ्क्य तन्मिथ्यात्वेनौपनिषदत्वं विवृतं न तत्सा-
क्षित्वेनेत्यादिना । अनन्यशेषत्वविवरणाय विधिशेषत्वं वेति भाष्यम् ; तदनुषङ्गेण व्या-
चष्टे— न शक्य इति । विध्यशेषत्वे आत्मत्वादिति हेतु व्याचष्टे— कुत इत्यादिना ।

परिमलः ।

यितुमेपक्षितमध्याहरति— निरूपयत इति । विनश्यत्स्विति । 'समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं
परमेश्वरम् । विनश्यत्स्वाविनश्यन्तम्' इति स्मृतौ सर्वभूतस्थत्वस्य तथा विवरणादिति भावः ।
अव्यवधानस्वारस्यादात्मत्वादेवेत्यग्रिमभाष्यगतैवकारस्वारस्याच्च अथ वेति पक्षः । नन्व-
नन्यशेषत्व प्रागुपपादितमेव, इहापि विधिशेषत्व वा नेतुमिति भाष्येण किमर्थं पुनरु-
पपाद्यत इत्याशङ्क्य तदपौनरुक्त्याय पूर्वोक्तमनुवदति— औपनिषदस्येति । प्राग-
नन्यशेषत्वमुपनिषत्प्रतिपाद्यत्वं च सप्रहवाक्ये यदुपन्यस्तं तत्रानन्यशेषत्वं प्रकरणा-
दिविनियोजकाभावेनोपपादितम् । औपनिषदत्वं कार्य एव व्युत्पत्तिग्रह इति शङ्का-
निरासेनाविषये ब्रह्मणि व्युत्पत्तिग्रहासंभवशङ्कानिरासेन कर्तृत्वाद्यवगाहप्रत्ययविशेष-
शङ्कानिरासेन चोपपादितम् । इदानीं तदनन्यशेषत्वं विधिशेषत्वाभावरूपतया वि-
वरीतुमात्मत्वरूपहेत्वन्तरेण चोपपादयितुमिदं भाष्यमियर्थः । अनुषङ्गेणेति । न

षाम्— न हेयो नाप्युपादेयः । सर्वं हि विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं

भामती ।

न ह्यात्मा अन्यार्थः, अन्यत्तु सर्वमात्मार्थम् । तथा च श्रुतिः— ‘न वा अरे सर्वस्य कामाय सर्वं प्रियं भवति आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति’ इति । अपि चातः सर्वेषामात्मत्वादेव न हेयो नाप्युपादेयः । सर्वस्य हि प्रपञ्चजा-
तस्य ब्रह्मैव तत्त्वमात्मा, न च स्वभावो हेयः, अशक्यहानत्वात् । न चोपादेयः,
उपात्तत्वात् । तस्माद्वेद्योपादेयविषयो विधिनिषेधौ न तद्विपरीतमात्मतत्त्वं
विषयीकुरुत इति सर्वस्य प्रपञ्चजातस्यात्मैव तत्त्वमिति । एतदुपपादयति—
सर्वं हि विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं विनश्यति । अयमर्थः— पुरुषो हि
श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणतद्विरुद्धन्यायव्यवस्थापितत्वात्परमार्थसन् । प्रपञ्चस्त्व-
नाद्यविद्योपदर्शितोऽपरमार्थसन् । यश्च परमार्थसन्नासौ प्रकृतिः रज्जुतत्त्वमिव
सर्पविभ्रमस्य विकारस्य । अत एवास्यानिर्वाच्यत्वेनादृष्टस्वभावस्य विनाशः ।
पुरुषस्तु परमार्थसन् । नासौ कारणसहस्रेणाप्यसन् शक्यः कर्तुम् । न हि सहस्र-
मपि शिल्पिनो घटं पटयितुमीशत इत्युक्तम् । तस्माद्विनाशिपुरुषान्तो विकार-

कल्पतरुः ।

मा भूद्विधेयकर्मशेषत्वेन विधिविप्रयत्नमात्मनः स्वत एव विधीयतां निषिध्यता चेत्या-
शङ्कामपनेतुं न हेय इति भाष्यम् । तत्रापि हेतुत्वेनात्मत्वादित्येतद्योजयति— अपि चेति ।
अनन्यशेषत्वे स्वतो विधेयत्वाभावे चात्मत्वं हेतुरित्यपिचशब्दार्थः । अत इति । भाष्यो-
क्तादेव हेतोरित्यर्थः । तमेवाह— सर्वेषामिति । ननु घटादिविनाशस्य मृदादौ दर्शना-
त्कथं पुरुषावधिः सर्वस्य लयः ? अत आह— पुरुषो हीति । कल्पितस्याधिष्ठानत्वायोगा-
त् सत्तत्त्वमेव तत्तदवच्छिन्नमनिर्वाच्यविश्वोदयव्ययहेतुरित्यर्थः । ननु पुरुषोऽप्यनिर्वा-
च्य इति, नेत्याह— पुरुषस्त्विति । अनन्तः अनवधिः । विकारो नास्तीत्युक्तं भेदाभे-

परिमलः ।

शक्य इत्यनुषङ्गेणेत्यर्थः । न त्वतःशब्दस्याप्यनुषङ्गेणेत्यर्थः, अतःशब्दोक्तहेतोः पुन-
र्निर्देशरूपस्यात्मत्वादेवेत्यग्रिमभाष्यगतहेतोः पूर्वत्राप्यन्वयस्य टीकायां वक्ष्यमाणत्वात् ।
अपि च ‘सर्वेषामात्मत्वादेव न हेयो नाप्युपादेयः’ इति टीकापाठो न व्याख्यानापेक्षः ।
अपि चात्र एवेति पाठेऽप्यतःशब्दः सर्वात्मत्वादिति भाष्योक्तहेतुपरामर्शोति व्याचष्टे—
भाष्योक्तादेव हेतोरित्यर्थ इति । भाष्ये ‘अत इत्युक्तादेव हेतोरित्यर्थः’ इति पाठेऽप्यय-

विनश्यति; पुरुषो हि विनाशहेत्वभावादविनाशी; विक्रियाहेत्वभावाच्च कूटस्थनित्यः; अत एव नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः; तस्मात् 'पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः' 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि' इति चौपनिषदत्वविशेषणं पुरुषस्योपनिषत्सु प्राधान्येन प्रकाश्यमानत्वे उपपद्यते । अतो भूतवस्तुपरो वेदभागो नास्तीति वचनं साहसमात्रम् ॥

यदपि शास्त्रनात्पर्यविदामनुक्रमणम्— 'दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मा-

नामती ।

विनाशः शुक्तिरञ्जुतत्त्वान्त इव रजतभुजङ्गविनाशः । पुरुष एव हि सर्वस्य प्रपञ्चविकारजातस्य तत्त्वम् । न च पुरुषस्यास्ति विनाशो यतोऽनन्तः । विनाशः स्यादित्यत आह— पुरुषो हि विनाशहेत्वभावादिति । न हि कारणानि सहस्रमप्यन्यदन्यथयितुमीशत इत्युक्तम् । अथ मा भूत्स्वरूपेण पुरुषो ह्येव उपादेयो वा, तदीयस्तु कश्चिद्धर्मो हास्यते, कश्चिच्छोपादास्यत इत्यत आह— विक्रियाहेत्वभावाच्च कूटस्थनित्यः । त्रिविधोऽपि धर्मलक्षणावस्थापरिणामलक्षणा विकारो नास्तीत्युक्तम् । अपि चात्मनः परमार्थसत्ता धर्मोऽपि परमार्थसन्निति न तस्यात्मवदन्यथात्व कारणैः शक्यं कर्तुम् । न च धर्मान्यथात्वादन्यो विकारः । तदिदमुक्तम्— विक्रियाहेत्वभावादिति । सुगममन्यन् । यत्पुनरेकदेशिना शास्त्रविद्वचनं माश्रित्वेनानुक्रान्तं तदन्यथोपपादयति— यदपि

कल्पतरुः ।

द्विवचोर । धर्मान्यथात्वविक्रियाया अभावमुक्त्वा तद्वैतभावमप्याह— अपि चेति । भाष्ये— यत एव धर्मान्यथात्वाभावः अत एव नित्यशुद्धत्वादिस्वभावः । पुरुषावधिः सर्वस्य न्य इत्यत्र श्रुतिमाह— तस्मात्पुरुषादिति । कल्पितस्याकल्पितमधिष्ठानमित्युक्तयुक्तिपरामर्शो तस्माच्छब्दः । निरतिशयस्वतन्त्रतया विधिशेषत्वाभावे श्रु-

परिमलः ।

मेवार्थो भाष्ये उक्तादेव ईतारित्यर्थ इति व्यवहितयोजनया ग्राह्यः । तस्मात् पुरुषादिति प्रतीकग्रहणे पुरुषादित्यादि श्रुतिवाक्य तस्मादिति भाष्यम्; तस्यार्थमाह— कल्पितस्येति । 'दृष्टो हि तस्यार्थः—' इति शाबरवचने तस्यशब्दार्थमाह— वेदस्येति ।

वबोधनम्' इत्येवमादि, तत् धर्मजिज्ञासाविषयत्वाद्विधिप्रतिषेधशास्त्राभि-
प्रायं द्रष्टव्यम् । अपि च 'आम्रायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शनाम्'

आमती ।

शास्त्रतात्पर्यविदामनुक्रमणमिति । 'दृष्टो हि तस्यार्थः प्रयोजनवदर्थवबो-
धनम्' इति वक्तव्ये धर्मजिज्ञासायाः प्रकृतत्वाद्वर्त्मस्य च कर्मत्वात् 'कर्माव-
बोधनम्' इत्युक्तम् । न तु सिद्धरूपब्रह्मावबोधनव्यापारं वेदस्य वारयति ।
न हि सोमशर्मणि प्रकृते तद्गुणाभिधानं परिसंचष्टे विष्णुशर्मणो गुणवत्ताम् ।
विधिशास्त्रं विधीयमानकर्मविषयम्, प्रतिषेधशास्त्रं च प्रतिषिध्यमानकर्मविषयमि-
त्युभयमपि कर्मावबोधनपरम् । अपि च 'आम्रायस्य क्रियार्थत्वात्' इति
शास्त्रकृद्वचनम् । तत्रार्थप्रहणं यद्यभिधेयवाचि ततो भूतार्थानां द्रव्यगुणकर्मणा-
मानर्थक्यमनभिधेयत्वं प्रसज्येत, न हि ते क्रियार्था इत्यत आह— अपि चा-
म्रायस्येति । यद्युच्येत न हि क्रियार्थत्वं क्रियाभिधेयत्वम्, अपि तु क्रियाप्रयोजन-
त्वम् । द्रव्यगुणशब्दानां च क्रियार्थत्वेनैव भूतद्रव्यगुणाभिधानम्, न स्वनिष्ठतया ।

कल्पतरुः ।

तिमुदाहृत्य मानान्तरागम्यतया वेदान्तैकवैयर्थ्ये श्रुतिमुदाहरति— त त्वेति । तस्य
वेदस्येत्यर्थः । ननु तर्हि धर्मावबोधनमिति वक्तव्यं तत्राह— धर्मस्य चेति । ननु
प्रतिषेधानामनुष्ठेयावबोधकत्वात्कथं कर्मावबोधप्रयोजनता ? अत आह— प्रतिषिध्य-
मानेति । शाबरवचनवत् 'आम्रायस्य' इति सूत्रे आम्रायशब्दो विधिनिषेधपर इति
सिध्यति । विकल्पमुखेन परिहारान्तरमाह— अपि चेति । द्रव्यगुणकर्मणां
तच्छब्दानामित्यर्थः । क्रियार्थत्वादित्यत्रानर्थक्यमित्यत्र चार्थशब्दः अभिधेयपरः
प्रयोजनपरो वेति विकल्प्य आद्य निरस्य द्वितीयं निरस्यति— यद्युच्येतत्यादिना ।
ननु चोदना हि भूतं भवन्त भविष्यन्तमित्येवंजातीयकं शक्तेत्यवगमयितुमिति

परिमलः ।

प्रतिषिध्यमानेतीति । 'अथातो धर्मजिज्ञासा' इत्यत्र अकारप्रक्षेपेण अधर्मविचारोऽपि प्र-
तिशत इत्यधर्मरूपं प्रतिषिध्यमानमपि भाष्ये कर्मशब्देन सगृहीतम् । तत्सप्रहार्यमेव धर्म-
शब्दमपहाय कर्मशब्दप्रहणमिति भावः । 'आम्रायस्य' इति सूत्रे कस्यचित् परिहारस्या-
नुक्तत्वादपि चेत्ययुक्तमित्याशङ्क्य शाबरवचने कृतः परिहारः तत्रापि साम्येन प्राक् सिद्ध
इत्याह— शाबरेति । ननु विशिष्टे पदशक्तिर्नास्ति चेत् कथमन्वितपदार्थप्रतीतिः ? न

इत्येतदेकान्तेनाभ्युपगच्छतां भूतोपदेशानामानर्थक्यप्रसङ्गः । प्रवृत्तिनि-
वृत्तिव्यतिरेकेण भूतं चेद्वस्तूपदिशति भव्यार्थत्वेन, कूटस्थनित्यं भूतं

भामती ।

यथाहुः शास्त्रविदः— ‘चोदना हि भूतं भवन्तम्’ इत्यादि । एतदुक्तं भवति—
कार्यमर्थमवगमयन्ती चोदना तदर्थं भूतादिकमप्यर्थं गमयतीति । तस्माह—
प्रवृत्तिनिवृत्तिव्यतिरेकेण भूतं चेदिति । अयमभिसंधिः— न ताव-
त्कार्यार्थ एव स्वार्थे पदानां संगतिप्रहो नान्यार्थ इत्युपपादितं भूतेऽप्यर्थे व्युत्प-
त्तिं दर्शयद्भिः । नापि स्वार्थमात्रपरतैव पदानाम् । तथा सति न वाक्यार्थ-

कल्पतरुः ।

शाबरवचांसि विधिवाक्यस्य भूतादिबोधिता भाति, न द्रव्यादिशब्दानां क्रियाप्रयो-
जनता; अत आह— कार्यमर्थमिति । कार्यान्वितभूतबोधित्वे विधिवाक्यस्य कथं
तन्न्यायेन ब्रह्मवाक्येष्वक्रियाशेषभूतवस्तुबोधित्वसिद्धिः ? अत आह— अयम-
भिसंधिरिति । कार्यान्वितबोधित्वनियमः शब्दानां किं व्युत्पत्तिबलादुत प्रयो-
जनार्थम् ? तत्र केवलभूतवस्त्ववगमादपि प्रयोजनसिद्धिमुत्तरत्र वक्ष्यति । न ताव-
द्व्युत्पत्तिबलादित्याह— न तावदिति । कार्यार्थे कार्यशेषे । ननु कार्यान्वितपर-
त्वनियमाभावे पदानामतिलाघवायान्वितपरत्वमपि त्यज्यताम्, अत आह—
नापीति । तत्किमिदानीं विशिष्टे पदशक्तिः ? नेत्याह— स्वार्थमिति ॥

अयमभिसंधिः— पदैः पदार्था एवामिधीयन्ते; अर्थान्तरान्विततया तु
लक्ष्यन्ते । अन्यथा स्वरूपमात्रातिरेकिविशिष्टाभिधाने गौरव स्यात् । नन्वभिहितार्थ-
स्वरूपाणां विशिष्टैरविनाभावाभावात्कथं लक्षणा; न हि गवार्थस्यानयत्यवि-
नाभावः चारयतिनाप्यन्वयात् । न चार्थान्तरमात्रान्वयो लक्ष्यः, तस्य व्यवहारानुप-
योगात्; तन्न, अनविनाभावभिरपि मन्त्रैः पुरुषलक्षणात् । ननु मा भूदविनाभा-
वनियमः तथापि वाच्यस्य लक्ष्येण संबन्धो वाक्यार्थे चानन्वयो वाच्यः; मन्त्रा
हि संबद्धाः पुंभिर्न च वाक्यार्थेऽन्वीयन्ते; यथाह शालिकनाथः— ‘वाच्यार्थस्य
च वाक्यार्थे संसर्गानुपपातितः । तत्संबन्धवशप्राप्तस्यान्वयाल्लक्षणोच्यते’ इति;

परिमलः ।

हि वृत्त्यविषये शान्दबोधो भवतीत्यत आह— अयमभिसंधिरिति । अनविनाभावि-
भिरपीति । ‘मन्त्राः क्रोशन्ति’ इत्यत्र हि मन्त्रशब्देन मन्त्रेषु शयानाः शिशवो लक्ष्यन्ते ॥

कल्पतरुः ।

तदिह गामानयेत्यादौ न श्रौतार्थस्य वाक्यार्थेनानन्वयः; नाप्यन्वितस्य लक्ष्यस्या-
स्त्यभिधेयेन संबन्धोऽन्वितस्यान्वयान्तराभावात्तत्त इह न लक्षणेति । अत्रोच्यते—
मुद्ध्यार्थपरिग्रहे अनुपपत्तिस्तावल्लक्षणाया निदानम्, तत्र यथा पदेन पदार्थलक्षणायां
वाच्यार्थस्य वाक्यार्थे संबन्धानुपपत्तिः एव वाक्यार्थप्रत्ययोद्देशेन प्रयुक्तस्य पदवृ-
न्दस्य येऽभिधेया अनन्वितपदार्थाः तेषां वाक्यार्थीभावानुपपत्तिरेवान्वितलक्षणाया
निदानम् । न चान्वितरूपस्याभिधेयस्वरूपेण संबन्धानुपपत्तिः, विशिष्टस्वरूपयो-
स्तादात्म्यस्य कस्यापि स्वीकारात् । नन्वेवमप्यभिहितार्थैरर्थान्तरान्वितलक्षणायां कथं
नियमः, अर्थान्तराणामानन्यात् ? तदुच्यते — ‘आकाङ्क्षामत्तियोग्यत्वसहिता-
र्थान्तरान्वितान् । पदानि लक्ष्यन्त्यर्थानिति नातिप्रसङ्गिता ।’ प्रयोगस्तु — गोपदं
गामानयेति वाक्येनानयत्यन्वितगोत्ववाचकं पदत्वात्तुरगपदवदिति ॥

परिमलः ।

अत्रोच्यत इति । ननु लक्षकशब्दवाच्यस्य वाक्यार्थेन अनन्वयनियमशङ्कायाः
किमुत्तरमिहोक्तम् ? न चान्वित लक्ष्यमेव वाक्यार्थेनान्वित भवति न त्वविशिष्टं वाच्य-
स्वरूपमित्युक्तनियमाविरोधो विशिष्टस्वरूपयोस्तादात्म्यस्य कस्यापि स्वीकारादिति वाच्य-
लक्ष्यसंबन्धप्रतिपादनं द्योतित इति वाच्यम्, विशिष्टस्य विशेष्यघटितमूर्तेर्वाक्यार्थान्वये
तद्वटकस्य विशेष्यस्यापि तदन्वयानिवारणात् ; न च विशिष्टस्वरूपयोः संबन्धोक्त्या
स्वरूपभिन्नं तदघटित विशिष्टमङ्गीकृतमिति शङ्कनीयम्, तादात्म्यसंबन्धस्य विशिष्टे विशे-
ष्यानुप्रवेशाविरोधित्वेन संबन्धः स्वीकृत इत्येतावता तदनुप्रवेशविरोधिभेदाप्रसक्तेः ;
अत एवाचार्यैरिहैव वक्ष्यते — भवतु कार्यान्विते भूते संगतिग्रहः तथापि स्वरूपं तत्र प्रती-
यत एव विशिष्टेऽपि स्वरूपसंभवादिति ; तस्माद्वाच्यार्थानन्वयनियमशङ्कायाः परिहारो
न लब्ध इति चेत् ; लब्ध एव वाक्यार्थीभावानुपपत्तिरेवान्वितलक्षणाया निदा-
नमित्यन्वयानुपपत्तिमनपेक्ष्यानुपपत्त्यन्तरस्य लक्षणाबीजत्वप्रदर्शनेन ; लक्ष्यार्थग्रहणसमाधे-
यानुपपत्तिमात्रं लक्षणाबीजं न तु वाच्यार्थस्य वाक्यार्थेऽन्वयानुपपत्तिरेव येन वा-
च्यार्थानन्वयनियमः स्यात्, ‘काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम्’ इत्याद्यजहल्लक्षणास्थले मुख्या-
र्थान्वयानुपपत्त्यभावेऽपि तात्पर्यानुपपत्तेर्लक्षणाबीजत्वाङ्गीकारादिति । आकाङ्क्षास-
त्तीति । नन्वेवं सति अवश्यापेक्षिताकाङ्क्षादिवशादेव वाक्यार्थरूपान्वयप्रतीत्यु-
पपत्तेर्न तत्र लक्षणा कल्पनीया ; न च प्रमाकरणप्रत्यासत्तिमन्तरेण संसर्गरूप-
स्यापि प्रमेयस्य भानं न संभवति प्रत्यक्षे प्रकारविशेष्ययोरिव संसर्गांशेऽपि संनि-

भामती ।

प्रत्ययः स्यात् । न हि प्रत्येकं स्वप्रधानतया गुणप्रधानभावरहितानामेकवाक्यता दृष्टा । तस्मात्पदानां स्वार्थमभिदधतामेकप्रयोजनवत्पदार्थपरतयैकवाक्यता । तथा च तत्तदर्थान्तरविशिष्टैकवाक्यार्थप्रत्यय उपपन्नो भवति । यथाहुः शास्त्र-

कल्पतरुः ।

एतत्सर्वमाह— एकेति । एकप्रयोजनमिद्व्युपयोगित्वं हि पदार्थानामितरेतर-
वैशिष्ट्यमन्तरेण न घटते; अतः प्रयोजनवत्त्वायैकवाक्यत्वाय च लक्षणयान्वितपरत्वं
पदानां वाच्यमित्यर्थः । ननु विशिष्टानामप्यर्थानां भेदात्कथमेकवाक्यता? अत
आह— तथा चेति । गुणभूतनानापदार्थविशिष्टप्रधानार्थस्यैक्यादेकवाक्यत्वमि-
त्यर्थः । पदानामनन्वितार्थापर्यवसाने अन्वितार्थापर्यवसाने च भट्टसमतिमाह— यथाहु-

परिमलः ।

कषापेक्षादर्शनादिति वाच्यम्, तथा नियमाभावात्, अनुमितिकरणे धूमे वह्निव्याप्ति-
सत्त्वमात्रेण पर्वतसंबन्धिवद्बुधनुमितिदर्शनात्, पक्षधर्मताबलात् साध्यस्य पक्षसंबन्धमान-
मिति चेत् इहाप्याकाङ्क्षादिबलात् प्रधानपदार्थे समभिव्याहृतगुणान्वयप्रतीतिरस्त्विति-
चेत्, मैवम्, एवमपि शब्दबोधस्य वृत्तिविषयत्वनियमाप्रत्याख्यानानात् । करणप्रत्यासत्ति-
मनोपेक्ष्यानुमितौ भासमानस्यापि पक्षसाध्यसंबन्धस्य शब्देन बोधने कर्तव्ये 'पर्वतो वह्नि-
मान्' इति तदभिधायकमतुष्प्रत्ययापेक्षादर्शनात् । 'घटः पटो न' इत्यत्रान्योन्याभावे 'घटे
पटो न' इत्यत्र संसर्गाभावे च प्रतियोगिसंबन्धस्य शब्दवृत्तिविषयत्वं विनैव शब्दबोधवि-
षयत्वं दृष्टमिति चेत्, न, तदन्यवाचिनो नञः शक्तावधिकरणसंबन्धस्यैव तदन्यवाचिन-
स्तदभाववाचिनश्च नञः शक्तौ प्रतियोगिसंबन्धस्यापि शक्यत्वेनानुप्रवेशकल्पनात्, अ-
न्याभावशब्दयोः शक्तौ तदनुप्रवेशात् । तदर्थवाचित्वेनाङ्गीकृतस्य नञः शक्तावपि न
तदनुप्रवेश इत्यभ्युपगमे तयोः प्रयोगे इव नञः प्रयोगेऽपि प्रतियोगिनि पञ्चमीषष्ठ्यर्थेनञः
प्रयोग इव तयोः प्रयोगेऽपि प्रतियोगिनि प्रथमाया वा निवारयितुमशक्यत्वात् । तस्मा-
दन्वयांशेऽपि वृत्तिकल्पनं युक्तमेव । न च तथापि प्राक् शक्यसंबन्धित्वेनाज्ञातस्या-
पूर्वस्य वाक्यार्थस्य लक्ष्यत्वं न युज्यत इति वाच्यम्, प्रागविज्ञातहरिद्रानामकनदी-
विशेषणे 'हरिद्रायां नद्यां घोषविशेषः' इति श्रुते वाक्ये नदीपदसमभिव्याहारेण
तदानीमेव हरिद्राशब्दस्य नदीविशेषशक्तिप्रहणेन नदीलिङ्गात् तत्संबन्धित्वेनानुमितस्य
तीरस्येव आकाङ्क्षाद्युपस्थापितस्य वाक्यार्थस्यान्वयस्य वृत्त्युपस्थापितत्वसिद्धयर्थे लक्ष्य-
त्वापपत्तेः ॥

नोपदिशतीति को हेतुः ? न हि भूतमुपदिश्यमानं क्रिया भवति ।
अक्रियात्वेऽपि भूतस्य क्रियासाधनत्वात्क्रियार्थ एव भूतोपदेश इति

भामती ।

विदः— 'साक्षाद्यद्यपि कुर्वन्ति पदार्थप्रतिपादनम् । वर्णास्तथापि नैतस्मिन्प-
र्यवस्यन्ति निष्फले ॥ वाक्यार्थमित्ये तेषां प्रवृत्तौ नान्तरीयकम् । पाके ष्वालेव
काष्ठानां पदार्थप्रतिपादनम्' इति । तथा चार्थान्तरसंसर्गपरतामात्रेण वाक्यार्थ-
प्रत्ययोपपत्तौ न कार्यसंसर्गपरत्वनियमः पदानाम् । एवं च सति कूटस्थानित्य-
ब्रह्मरूपपरत्वेऽप्यदोष इति । भव्यं कार्यम् । ननु यद्भव्यार्थं भूतमुपदिश्यते न
तद्भूतम्, भव्यसंसर्गिणा रूपेण तस्यापि भव्यत्वादित्यत आह— न हि भूतमु-
पदिश्यमानमिति । न तादात्म्यलक्षणः संसर्गः, किं तु कार्येण सह प्रयोजन-
प्रयोजनिलक्षणेऽन्वयः । तद्विषयेण तु भावार्थेन भूतार्थानां क्रियाकारकलक्षण
इति न भूतार्थानां क्रियात्मत्वमित्यर्थः । शङ्कते— अक्रियात्वेऽपीति । एवं

कल्पतरुः ।

रिति । यदा लक्षणया योग्येतरान्वितपरत्वं पदानां पदार्थानां च लक्षणायां द्वारत्वेन तत्प-
रत्वं तदा वेदान्तानां कार्यान्वितब्रह्मपरत्वापपत्तिरित्याह— एवं च सतीति । भव्यार्थत्वे-
नेति भाष्ये भव्यशब्दो भवनकर्तृवचनत्वादुत्पाद्यमात्रपरो मा भूदित्याह— भव्यमि-
ति । भाष्ये भूतस्य क्रियात्वप्रतिषेधस्य प्रसक्तिमाह— नन्विति । भव्यसंसर्गिणा
रूपेण भूतमपि भव्यमित्यत्र किं कार्यं भव्यमुत क्रिया ? उभाभ्यामपि भूतार्थस्य नैक्य-
मित्याह— न तादात्म्येति । कार्यं हि साध्यतया प्रयोजनं भूत साधकतया प्रयो-
जनीति । प्रवृत्तिनिवृत्तिव्यतिरेकेणेत्यादिभाष्येण कार्यान्वयनियममङ्गेन कूटस्थनि-
त्यवस्तूपदेशस्य समर्थितत्वेऽपि कार्यान्विते व्युत्पत्तिनियममभ्युपेत्यापि परिहारा-
न्तरं वक्तुमुक्तशङ्कामनुवदतीत्याह— शङ्कते इति । अङ्गीकृते कार्यान्वितव्युत्प-
त्तिनियमे कूटस्थनित्योपदेशानुपपत्तिरित्याह— एवं चेति । भवतु कार्यान्विते

परिमलः ।

एकवाक्यान्तर्गतानां सर्वेषां पदानाम् इतरपदार्थान्वितस्वस्वार्थलक्षकतायां वाक्या-
र्थान्वयभेदेन वाक्यभेदमाशङ्क्य समभिव्याहृतयावद्गुणान्वितप्रधानपदार्थरूप एक एव
लक्षणीयो वाक्यार्थ इति परिहरति— नन्वित्यादिना । इयं च वाक्यार्थलक्षणा सम-
भिव्याहृतसकलपदवृत्तिः प्रधानपदमात्रवृत्तिर्बैल्यन्यदेतत् । व्युत्पत्तिनियममिति । प्रथमं

चेत्, नैष दोषः; क्रियार्थत्वेऽपि क्रियानिर्वर्तनशक्तिमद्रूपदिष्टमेव;
क्रियार्थत्वं तु प्रयोजनं तस्य; न चैतावता वस्त्वनुपदिष्टं भवति ।

भामती ।

चाक्रियार्थकूटस्थनित्यब्रह्मोपदेशानुपपत्तिरिति भावः । परिहरति— नैष दोषः ।
क्रियार्थत्वेऽपीति । न हि क्रियार्थं भूतमुपदिश्यमानमभूतं भवति, अपि तु
क्रियानिर्वर्तनयोग्यं भूतमेव तत् । तथा च भूतेऽर्थेऽवधृतशक्तयः शब्दाः कचि-
त्स्वनिष्ठभूतविषया दृश्यमाना मृत्वा शीर्त्वा वा न कथंचित्क्रियानिष्ठतां
गमयितुमुचिताः । न ह्युपहितं शतशो दृष्टमप्यनुपहितं क्वचिद्दृष्टमदृष्टं भवति ।

कल्पतरुः ।

भूते मगतिग्रहः, तथापि स्वरूपं तत्र प्रतीयत एव, विशिष्टेऽपि स्वरूपसद्भा-
वात् । ततः किम्? अत आह— तथा चेति । स्वनिष्ठभूतविषया इति ।
कार्यान्वितभूतविषया इत्यर्थः । न त्वन्वितविषयत्वमेव, अन्विते भूतपदतात्प-
र्यस्य समर्थितत्वात् । ते च वक्ष्यमाणोदाहरणेषु दृश्यमाना नाध्याहारादिभिः
क्लेशेनान्यथयितव्या इत्यर्थः । स्यादेतत् । कार्यान्विते गृहीतसंगतेः पदस्य कथं
शुद्धसिद्धाभिधायिता, न हि गोत्वे गृहीतशक्ति गोपदमभिदधाति तुरगत्वम्, अत
आह— न हीति । एव मन्यते कार्यान्वयो न शब्दार्थः किं तूपाधिः । तथा हि—
कर्तव्यतातदभावावगमार्थान्त्वात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योः प्रवृत्तिनिवृत्तिमाध्यवाप्रयोजनस्य
तदर्थांस्त्वाच्च विवक्षाप्रयोगयोः प्रयोगार्थान्त्वाच्च वाक्यार्थप्रतिपत्तिव्युत्पत्त्योर्विव-
क्षादिवन्कार्यान्वयस्यापि शब्दार्थावगम्युपायतामात्रमवगम्यते । अतो विरहस्यापि का-
र्यान्वयं प्रयोगभेदे भवति भूत वस्तु पदवाच्यम् । कथमपरथा भवतां प्रमाणा-
न्तरगृहीतकार्यान्वितगृहीतसंगतिकपदबृन्दस्य वेदेऽपूर्वान्विताभिधायिता? तदिदमु-
क्तमुपहितं शतशो दृष्टमपि तदेव कचिदनुपहितं यदि दृष्टं भवति तदा तददृष्टं न
हि भवति, किं तु दृष्टमेव भवतीति ॥

परिमलः ।

कार्यान्वितप्रयोग एव, शक्तिग्रह इति नियममभ्युपेत्येत्यर्थः । कार्यान्विते शक्तिमभ्यु-
पेत्येत्यभिसंधिमजानानस्य शङ्का— स्यादेतदिति । अभिसंधिमुद्धाटयति— एवमिति ।
किं तूपाधिरिति । शब्दार्थावगतावुपायमात्रमित्यर्थः । एतदेव विवृणोति— तथा हीति ।
कथमपरथेति । प्राथमिकव्युत्पत्तिग्रहं कार्यान्वयनियमवत् कार्यस्य प्रमाणान्तरगृहीतत्व-

यदि नामोपदिष्टं किं तव तेन स्यादिति, उच्यते— अनवगतात्मवस्तूपदेशश्च तथैव भवितुमर्हति; तदवगत्या मिथ्याज्ञानस्य संसारहेतोर्नि-

भामती ।

तथा च वर्तमानापदेशा अस्तिक्रियापहिता अकार्यार्था अप्यटवीवर्णकादयो लोके बहुलमुपलभ्यन्ते । एवं क्रियानिष्ठा अपि सबन्धमात्रपर्यवसायिनः, यथा कस्यैष पुरुष इति प्रश्ने उत्तरं राज्ञ इति । तथा प्रातिपदिकार्थमात्रनिष्ठाः, यथा कीदृशास्तरव इति प्रश्ने उत्तरं फलिन इति । न हि पृच्छता पुरुषस्य वा तरूणां वास्तित्वनास्तित्वे प्रतिपित्सिते, किं तु पुरुषस्य स्वामिभेदस्तरूणां च प्रकारभेदः । प्रष्टुरपेक्षितं चाचक्षाणः स्वामिभेदमेव प्रकारभेदमेव च प्रतिवक्ति, न पुनरस्तित्वम्, तस्य तेनाप्रतिपित्सितत्वात् । उपपादिता च भूतेऽप्यर्थे व्युत्पत्तिः प्रयोजनवति पदानाम् । चोदयति— यदि नामोपदिष्टं भूतं किं तव— उपदेष्टुः श्रोतुर्वा प्रयोजनं स्यात्, तस्माद्भूतमपि प्रयोजनवदेवोपदेष्टव्यं नाप्रयोजनम्, अप्रयोजनं च ब्रह्म, तस्योदासीनस्य सर्वक्रियारहितत्वेनानुपकारकत्वादिति भावः । परिहरति— उच्यत इति । अनवगतात्मवस्तूपदेशश्च तथैव— प्रयोजनवानेव

कूपतरुः ।

अटवीवर्णकादय इति । तद्यथा अस्ति किल ब्रह्मगिरिनामा गिरिवरः; त्रैयम्बकजटाजूटकलनाय विनिर्मिता । पाण्डुरेव पटी भाति यत्र गोदावरी नदी; यत्र च, सकुसुमफलचूतारुद्धधर्मद्युतिकरपातवनालिषूपजाते । तमासि हरकिरीटचन्द्रनुने धवलनिशा इव भान्ति वासराणि इत्यादय इति । क्रियानिष्ठा इति । अत्र अकारप्रश्लेषः । अभ्युपेत्य कार्यान्वयनियमं पर्यहर्षीत् इदानीमभ्युपगमं त्यजति— उपपादिता चेति । एवं तावद्व्युत्पत्तिविरोधं परिहृत्य निष्प्रयोजनत्वचोद्यमुद्भाव्य परिहरति— यदि नामेत्यादिना । समुच्चयासंभवादप्यर्थश्चकारः शङ्काद्योती, तामेवाह—

परिमलः ।

नियमोऽप्यस्ति व्युत्पत्तिस्रोः गवानयनबन्धनाद्यदर्शने व्युत्पत्तिग्रहासंभवात् तदन्वयो यथा व्युत्पत्तिग्रहोपायमात्रतया अन्यथासिद्धस्तव न शब्दार्थकोटावन्प्रविशति एवं कार्यान्वयोऽपीत्यर्थः । अस्ति किलेति । नासिकाव्यम्बकस्थाने निवसद्गिराचार्यैरयं ग्रन्थः कृत इति प्रसिद्धिः । अतस्तत्रत्यगिरिनदीवनवर्णनं कृतम् । जटाजूटकलनाय जटाकलापबन्धाय । पाण्डुरा पटी उष्णीषरूपा । हरः तत्र नित्यसंनिहितः त्र्यम्बकदेवः ।

भामती ।

भवितुमर्हति । अप्यर्थश्चकारः । एतदुक्तं भवति — यद्यपि ब्रह्मादासीनं तथापि तद्विषयं शाब्दज्ञानमवगतिपर्यन्तं विद्या स्वविरोधिनीं संसारमूलनिदानमविद्यामुच्छिन्दत्प्रयोजनवदित्यर्थः । अपि च येऽपि कार्यपरत्वं सर्वेषां पदानामास्थिषत, तैरपि 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' 'न सुरा पातव्या' इत्यादीनां न कार्यपरता शक्यास्थातुम् । कृत्युपहितमर्यादं हि कार्यं कृत्या व्याप्तं तन्निवृत्तौ निवर्तते, शिशपात्वमिव वृक्षत्वनिवृत्तौ । कृतिर्हि पुरुषप्रयत्नः, स च विषयाधीननिरूपणः । विषयश्चास्य साध्यस्वभावतया भावार्थ एव पूर्वापरीभूतोऽन्योत्पादानुकूलो भवितुमर्हति, न द्रव्यगुणौ । साक्षात्कृतिव्याप्यो हि कृतेर्विषयः । न च

कल्पतरुः ।

यद्यपीति । एव तावत् द्रव्यगुणादिशब्दानां विविधाक्यगतानां केवलभूतार्थतामापाद्य तद्वत् ब्रह्मापि शब्दगोचर इत्युक्तम्; इदानीं तु निषेधवाक्यवद्वेदान्ताः सिद्धपरा इत्याह— अपि चेत्यादिना । यत्र कृतिस्तत्रैव कायम् । निषेधेषु कृतिनिवृत्तौ तद्व्याप्तं कार्यं निवर्तते इत्युक्त्वा कृतेरपि तद्व्यापकधाम्त्वर्थनिवृत्त्या निवृत्तिमाह— कृतिर्हीत्यादिना । न घटवत्प्रतिक्षणं समाप्तः किं तु पञ्चर्तानिवत् पूर्वापरीभूतः । स च भवत्यादायिव नात्मन्मलः किं तु कर्तुरन्यस्योत्पाद्यस्योदनादिरूपादनायामनुकूलः प्रयत्नविषयः । तत्र हेतुमाह— साध्येति । न द्रव्यगुणौ कृतिविषयावित्यत्र हेतुः— साक्षादिति । तत्रापि तदुत्पादनानुकूलो व्यापारः कृतिविषय इत्यर्थः । 'भावार्थाः

परिमलः ।

पञ्चतीति । पाका हि पूर्वापरीभूताधःमतापनादितण्डुलविकृतिफलपर्यन्तक्रियासंतानरूपो नैकक्रियात्मकः । अतो घटादिवत्प्रतिक्षणं पर्याप्तवृत्तिर्न भवतीत्यर्थः । उत्पादनायामिति । उत्पत्तावित्यर्थः, ओदनोत्पत्त्यनुकूलपुरुषव्यापारस्य पाकस्यैवौदनोत्पादनात्वेन तस्य तदनुकूलत्वाभावात् । यद्वा प्रज्वलनादिरूपोऽन्यादिव्यापारोऽपि भवत्योदनोत्पादनात् तदनुकूलश्च पुरुषव्यापार इति तदभिप्रायो णिचः प्रयोगः । प्रयत्नविषय इति । साध्यतयेति शेषः । उद्देश्यतया प्रयत्नविषयत्वस्य घटभवनदौ फलेऽपि सत्त्वेन तद्व्यावृत्तत्वाभावात् । तत्र हेतुमाहेति । हेतुभूत साध्यत्वमिह चिकीर्षाविषयत्वं न तु प्रयत्ननिर्वर्त्यत्वम्, साध्याविशेषात् । ननु द्रव्यगुणयोरपि घटरूपादिकयोः कृत्यपेक्षोत्पत्तिकत्वादस्ति साध्यतया कृतिविषयत्वमित्याशङ्क्य तत्रापि तदुत्पत्त्यनुकूलस्य तदुत्पादनारूपदण्डचक्रादिव्यापारानुकूलस्य च पुरुषव्यापारस्यैव तथात्वमित्याह— तत्रा-

भामती ।

द्रव्यगुणयोः सिद्धयोरस्ति कृतिव्याप्यता । अत एव शास्त्रकृद्वचः— ‘भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयते’ इति । द्रव्यगुणशब्दानां नैमित्तिकावस्थायां कार्यावमर्शेऽपि, भावश्च स्वतः, द्रव्यगुणशब्दानां तु भावयोगात्कार्यावमर्श इति

कल्पतरुः ।

कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेतैप ह्यर्थो विधीयते’ इति द्वितीयगतमधिकरणम् । अत्र गुरुमतेनार्थं संकलयति— द्रव्येति । अत्रावमर्शेऽपीत्यन्तः पूर्वः पक्षः । अयमर्थः— पदस्मारितानन्वितायेषु निमित्तेषु भावान्वितावस्था नैमित्तिकी, तस्यामस्ति सिद्धयोरपि द्रव्यगुणयोः क्रियान्वयेन साध्यता, अतो द्रव्यगुणभावार्थवाचकशब्दानामविशेषेण साध्यार्थवाचकत्वात्साध्यार्थविषयत्वाच्च नियोगस्याविशेषेण नियोगविषयसमर्पकत्वमिति । गङ्गान्तमाह— भावस्येति । भावशब्दस्येत्यर्थः । कार्यावमर्श इत्यनुपपन्नः । भावशब्दो हि स्वत एव साध्यरूपां क्रियामवमृशति । द्रव्या-

परिमलः ।

पीति । पदस्मारितेति । ननु गुरुमते अन्विताभिधानाङ्गीकारात् कथं कार्यान्विते गृहीतशक्तिकैः पदैरनन्विताथानां स्मरणं कथ्यते ? उच्यते— शक्तिग्रहात् पूर्वं तदथा या अनन्विताथोपस्थितिः सा अत्र निमित्तत्वेन विवक्षिता । उक्तं हि निबन्धनपञ्चिकायामृजुविमलायाम्— अनन्वितावस्था हि सबन्धग्रहणोपायतां गच्छन्ती वाक्यार्थप्रतिपत्तौ निमित्तम्, एव हि सबन्धग्रहणमयमर्थोऽनेन शब्देनाकाङ्क्षितसंनिहितयोग्यार्थान्तरान्वितः सन्नभिधीयते’ इति । अत्र अयमर्थ इत्यनन्वितावस्थस्य शुद्धस्य गवादेरुपस्थितिरुक्ता । एवं च पदस्मारितेत्यनेन शक्तिग्रहणार्थं पदश्रवणसमये कारणान्तरप्रत्यायितत्वं विवक्षितमिति न विरोधः । यद्वा कार्यसामान्ये गृहीतशक्तिकैः पदैः स्मारितास्तस्यामवस्थायां समभिव्याहृतकार्यविशेषानन्वितायां विवक्षिता इति न विरोधः ॥

अविशेषेणेति । नन्वविशेषेण द्रव्यगुणभावार्थवाचकाः सर्वेऽपि नियोगविषयसमर्पका इत्ययं प्रतिपदाधिकरणपूर्वपक्षः, तं वाक्यभेदतः प्रतीयमानाक्रियाकारकभावरूपविनियोगावरोधेनानेकापूर्वाभ्युपगमगौरवप्रसङ्गेन च निराकृत्य तेषु कश्चिदेव नियोगविषयसमर्पक इत्यनिर्वाणनेन तस्मिन् अधिकरणे स्थिते, तेषु •भावार्थवाचकशब्द एव नियोगविषयसमर्पक इति निर्धारणार्थं हि भावार्थाधिकरणम् । सत्यम् । इहाविशेषेणेत्यनेन द्रव्यगुणभावार्थानां त्रयाणामपि कार्यत्वमविशिष्टमित्यनध्यवसायेन पूर्वपक्षो विवक्षितः । अनध्यवसायपूर्वपक्ष एव निबन्धनटीकायां दर्शितः । भाष्यगतस्याविशेषे-

भामती ।

भावार्थेभ्य एवापूर्वावगतिर्न द्रव्यगुणशब्देभ्य इति । न च 'दध्ना जुहोति

कल्पतरुः ।

दिशब्दास्तु क्रियायोगद्वारा द्रव्यादीन्साध्यतया अवमृशन्ति । किमत इत्यत आह—
भावार्थेभ्य इति । नियोगो हि साक्षात्कृतेरविषयः सन् तद्विषयत्वाय स्वावच्छेदक-
त्वेन साक्षात्साध्यस्वभावं भावार्थमाकाङ्क्षति ; तद्धाभे च न क्रियायोगद्वारा साध्य-
स्य द्रव्यादेस्तद्विषयता युक्ता ; अतो भावार्थशब्देभ्य एव 'यजति' इत्यादिभ्यो विषय-
विशिष्टापूर्वाधिगतिरिति । भावनावाचिभ्योऽपि भावो भावनेत्यादिभ्यो नापूर्वाधिगति-
रिति कर्मशब्दा इत्युक्तम् । धात्वर्थवाचिभ्यः कर्मशब्देभ्योऽपि याग इत्येवमादिभ्यो

परिमलः ।

णेति पूर्वपक्षे हेतूपन्यासस्य च अनध्यवसाय एव तात्पर्यं वर्णितम् । यद्वा विवरणटी-
कानुसारेण प्रतिपदाधिकरणशरीरमत्र लिखितम् । तन्मते हि प्रतिपदाधिकरणं कर्मैव
विषयो न द्रव्यगुणविति निर्धारणान्तम् ; भावार्थाधिकरणं तु किं कर्म नाम्ना विषयतया
समर्प्यते उत आख्यातेनेति विशेषविचारार्थम् ; प्रतिपदाधिकरणस्य भावार्थसूत्रव्यतिरेकेण
सूत्रान्तराभावात् तदेव सूत्रमिह लिखितमिति न काश्चिदोषः । भावार्थशब्देभ्य
एवेति । भावार्थशब्दा यजत्यादिधातवः तेभ्यो यद्यापि विषयमात्रस्याधिगतिः
तथापि विषयाधीनप्रतिपत्तिकत्वादपूर्वस्य कार्यस्य विषयवाचकेभ्य एव तस्याप्य-
धिगतिरुक्ता । एवमेवाक्तमृजुविमलायाम् 'विध्यर्थो लिङादिभिः प्रत्याख्यते तस्य च
तत्प्रतिपाद्यमानस्य विषयाधीनप्रतिपत्तित्वात् भावार्थानां च विषयबोधकत्वात् ततोऽपूर्वं
प्रतीयत इत्युच्यते न पुनरपूर्वस्यामी भावार्था वाचकाः' इति । भावो भावनेत्यादि-
भ्य इति । भवतेः णिजन्तात् 'एरच्' इति सूत्रेण भाववाचिन्यन्प्रत्यये 'णेरनिटि' इति
सूत्रेण णिलोपे च कृते निष्पन्नो भावशब्दो भावनाशब्दपर्यायः । ननु गुरुमते भावार्थ-
शब्दस्य पूर्वापरीभाववैशिष्ट्यमर्थः ; उक्तं हि निबन्धनटीकायाम्—'पूर्वापरभावे हि भावा-
र्थत्वं भवति भावशब्दस्य पूर्वापरीभाववाचित्वात्' इति ; सत्यम् ; ण्यन्तान्द्रवतेरजन्तस्य
भावशब्दस्य भावनावाचित्वमभ्युपपद्यते । न च भावनाया धात्वर्थत्वासंभवः ; कृतिसा-
ध्यत्वेन नियोगवाचिनां लिङादीनामिव तत्संघटनार्थं तथात्वेन यागादिविषयसमर्पकाणां
धातूनां विशेषणभूतकृतिरूपभावनार्थत्वस्यापि सत्त्वात् । कर्मशब्दा इत्युक्तमिति । कर्म-
शब्दः क्रियत इत्यर्थे कृच्छातोरौणादिके मनिन्प्रत्यये सति निष्पन्नः कृतिविषयवाची, न
च कृतिः कृतिविषय इति तद्व्यावृत्तिः । याग इत्येवमादिभ्य इति । यागादिशब्दा

भामती ।

‘संततमाधारयति’ इत्यादिषु दध्यादीनां कार्यविषयता । तत्रापि हि होमाधार-
भावार्थविषयमेव कार्यम् । न चैतावता ‘सोमेन यजेत’ इतिवत्, दधि-
सांतत्यादिविशिष्टहोमाधारविधानात् ‘अग्निहोत्रं जुहोति’ ‘आधारमाधारयति’

कल्पतरुः ।

नैवापूर्वाधिगतिरिति भावार्था इत्युक्तम् । अतो धात्वर्थोपरक्तभावना येषु भाति ‘यजे-
त’ इत्यादिषु तेभ्योऽपूर्वं प्रतीयेत एष हि भावनासाध्योऽपूर्वलक्षणोऽर्थो विधीयत इति
सूत्रार्थः । ननु द्रव्यगुणौ विधीयेत दधिसांतत्ये, तत्र तयोरेव कार्यावच्छेदकता;
अत आह— न च दध्नेति । आधारः क्षारणम् । सांतत्यमविच्छिन्नत्वम् । यदि
दध्यादावपि भादार्थो विधेयः तर्हि न्यायविरोध इत्याशङ्क्याह— न चैतावतेति ।
उपोतिष्ठामे श्रूयते ‘सोमेन यजेत’ इति । तथा ‘ऐन्द्रवायवं गृह्णाति, मैत्रावरुणं
गृह्णाति, आश्विनं गृह्णाति’ इति । तत्र संशयः— किमेन्द्रवायवादिवाक्ये विहितानां
सोमरसानां यागानां च यथाक्रमम् ‘सोमेन यजेत’ इति सोमयागशब्दावनुवदितारौ
उत द्रव्ययुक्तस्य कर्मणो विधाताराविति । तत्रैन्द्रवायवादिवाक्येषु द्रव्यदेवताख्यरूप-

परिमलः ।

भवन्ति वस्तुतः कृतिविषयाणां वाचका इति कर्मशब्दाः न तु भावार्थाः तेभ्यो यागा-
दीनां कृतिसाध्यत्वेन प्रतीत्यभावादिति तद्व्यावृत्तिः । तेभ्योऽपूर्वं प्रतीयेत इति ।
अनेन सूत्रे क्रियाशब्दः क्रियतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या फलकरणत्वेन रूपेण अपूर्वपर इति दर्शि-
तम् । एष हीति । ननु ‘एष ह्यर्थो विधीयते’ इति सूत्रशेषस्येत्थं गुरुमते व्याख्यानम्—
कथम् ? अपूर्वस्य कृतिसाध्यतया प्राधान्येन प्रतिपाद्यस्य फलकरणतया तच्छेषत्वमित्याशङ्का-
निराकरणार्थम् ‘एष हि’ इत्यादिसूत्रशेषः ; ‘यजेत स्वर्गकामः’ इत्यादिभिर्वाक्यैः यागेन
स्वर्गकामः स्वकामनाविषयं स्वर्गं साधयेदित्येषोऽर्थो यस्माद्विधीयते तस्मात् तेनापूर्वं
कृत्वैत्यपूर्वस्यापि फलकरणत्वेन सिद्धिर्भवति ; स्वसिद्धयर्थं फलं साधयतश्चापूर्वस्य न
प्राधान्यभङ्गः ; ‘आत्मसिद्धयनुकूलस्य नियोज्यस्य प्रसिद्धये । कुर्वत्स्वर्गादिकमपि
प्रधानं कार्यमेव नः’ इति न्यायादिति ; सत्यम् ; इहापि स एवार्थ उपन्यस्तः अपू-
र्वलक्षणोऽर्थो विधीयत इति ; अत्र करणत्वेनेति शेषाध्याहारेण सोऽर्थः स्पष्टीभवति ।
पशुसोमाधिकरणसूत्रस्य ‘द्रव्यसंयोगाच्चोदना पशुसोमयोः’ इत्यादेर्महत्त्वादुदाहृतसो-
मवाक्यमावविषयत्वाभावाच्च तत्र लिखितम् । द्रव्यदेवताख्येति । ऐन्द्रवायवादि-
वाक्येषु गृह्णातेः ‘सोममभिषुणोति’ ‘सोमं पावयति’ इत्यादिसनिहितवाक्यान्तरप्रकृत-

कल्पतरुः ।

प्रतीतेर्यागानुमानादितरत्र रूपाप्रतीतेः समुदायानुवाद इति प्राप्ते, द्वितीये राद्धान्ति-
तम्—नानुवादत्वम्, अप्रत्यभिज्ञानात्; लतावचनो हि सोमशब्दो न रसवचनः; एन्द्रवायवादिशब्दास्तु रसानभिदधतीति न तदनुवादी सोमशब्दः । न च 'यजेत' इति प्रत्यक्षे यागे तदनुमानम्, अतः प्राप्यभावान्न यजिरप्यनुवादी । तस्मात्सोमवाक्ये यागविधिरितरत्र रमानामिन्द्रादिदेवताभ्यो ग्रहणान्युपकल्पनानि विधीयन्त इति । एवं यथा 'सोमेन' इति वाक्ये विशिष्टविधिः एवं दधिसांतत्यादिवाक्यानि यदि द्रव्यगुण-
विशिष्टहोमाधारविधायीनि तर्हि अग्निहोत्राधारवाक्ये तद्विहितहोमानामाधाराणां च स-
मुदायावनुवेदनां तथा चाधिकरणान्तरविरोध इति शङ्का । तथा हि द्वितीये स्थितम्—
'आधाराग्निहोत्रमरूपत्वात्' । 'आधारमाधारयति' 'ऊर्ध्वमाधारयति' 'संततमाधा-
रयति' तथा 'अग्निहोत्रं जुहोति' 'दध्ना जुहोति' 'पयसा जुहोति' इति श्रूयते ।
तत्र सशयः— किं संततदध्यादिवाक्यविहितानामाधारहोमानामाधाराग्निहोत्रवाक्ये
समुदायानुवादिनी । उतापूर्वयोराधारहोमयोर्विधातृणी इति । तत्रानुवादिनी अरूप-

परिमलः ।

सोमरसविषयत्वात् द्रव्यप्रतीतिः । इतरत्रेति । सोमवाक्ये देवताख्यरूपाप्रतीतेरित्यर्थः ।
समुदायानुवाद इति । यजिर्यागसमुदायस्य सोमशब्दस्तद्रव्यसोमरससमुदायस्य चानु-
वाद इत्यर्थः । अनुवादस्य च प्रयोजनं सोमशब्दस्य तत्प्रख्यन्यायेन कर्मनामधेयत्व-
प्राप्त्या 'स एष यजः पञ्चविधोऽग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासौ चानुमास्यानि पशुः सोमः' इत्यादौ
सोमशब्देनापि क्रतुव्यवहारमिद्विगिति नानुवादवैयर्थ्यम् । प्रत्यक्षे यागे इति । एन्द्र-
वायवादिवाक्यैर्देवताविशिष्टेषु ग्रहणेषु चेदितेषु यागं विना ग्रहणमात्रेण द्रव्यस्य देवता-
संबन्धासिद्धेर्यागपेक्षायाम् 'सोमेन यजेत' इत्येतत्सर्वानेतान् द्रव्यदेवतासंबन्धानुपपादयत्
यागान्तरानुमानं निरुन्ध्यादित्यर्थः । एव चेत्प्राप्तिवाक्यविहितस्य लताद्रव्यस्याभिषवा-
दिवाक्यपर्यालोचनेन रसद्वारा साधनत्वमिन्यवगतेस्तस्य रसस्येन्द्रवाय्वाद्युद्देश्यकग्रहणसं-
स्कारविधिसामर्थ्यादुत्पत्तिवाक्यविधेयं यागे देवता लभ्यते, तत्तद्देवतोद्देशेन गृहीतस्य रसस्य
तत्तद्देवतायै त्यागमात्रेण ग्रहणे देवतोद्देशांशस्यादृष्टार्थत्वापत्तेः । अतो न तत्र देवताख्य-
रूपालाभदोषः । अरूपत्वादिति । अत्र रूपशब्दो न द्रव्यदेवतामात्रपरः किं तु सांतत्या-
दिसाधारण्यार्थं गुणसामान्तरपरः । न ह्यत्रेति । 'दध्ना जुहोति' 'पयसा जुहोति' 'तण्डुलै-
र्जुहोति' इत्यादिवाक्यविहितानां होमानाम् 'संततमाधारयति' 'ऊर्ध्वमाधारयति' 'ऋजु-
माधारयति' इत्यादिवाक्यविहितानामाधाराणां च यानि रूपाणि दध्यादीनि सांतत्यादीनि च
तेभ्योऽन्यदुपदिष्टमितिदिष्टं वा रूपं नास्ति तेषां च कर्मान्तरगुणानां नान्यत्रान्वयः संभवती-

भामती ।

इति तदनुवादः । यद्यप्यत्रापि भावार्थविषयमेव कार्यं तथापि भावार्थानुबन्ध-

कल्पतरुः ।

त्वात् ; न ह्यत्र दधिसांतत्यादिवाक्यविहितहोमाघारेभ्यो विशिष्टं रूपमस्ति । होमाधार-
मात्रं तु प्रकृतमुपलभ्यते । अतोऽनुवादत्वे प्राप्ते, राद्धान्तः—विधी इमौ स्यातामाधारयति-
जुहोतिशब्दाभ्यामनुष्ठेयार्थप्रतीतिः । तस्मिन्निधौ श्रुतस्य सांतत्यदध्यादिवाक्यस्य विशि-
ष्टविधित्वे गौरवप्रसङ्गेन तद्विहितभावार्थानुवादेन गुणविधानार्थत्वादिति । नैतेन विरु-
ध्यते सांतत्यदध्यादिवाक्ये भावार्थविषयं कार्यमित्यभ्युपगमः । तत्र हेतुमाह—यद्यपीति ।

परिमलः ।

त्यर्थः । ननु दधिसांतत्यादिवाक्यानि होमाधारविधायकानीति सिद्धान्ती न मन्यते, किं त्वग्नि-
होमाधारवाक्यविहितहोमाधारानुवादेन गुणविधायकानीत्येव मन्यते, न प्रति कथं तद्विहि-
तहोमाधारेभ्य इति सिद्धवत्कस्य कथनम् ; उच्यते— अग्निहोत्राधारवाक्याभ्यां होमाधारयो-
र्विधानमेव न संभवति, होमक्षारणसामान्ययोर्होमान्तरक्षारणान्तरविधिसिद्धत्वेन विशेषोप-
स्थितिं विना अननुष्ठेयत्वेन च विधानायोगात्, तद्विशेषयोश्च विशेषकरूपाश्रवणेनाप्रतीतिः ;
न च नामनी विशेषके स्यातामिति वाच्यम् ; विशेषकान्तगानुपस्थितौ कयोर्होमक्षारणविशे-
षयोरेते नामनी इति बोद्धुमशक्यत्वात् । न च ' उद्भिदा यजेत पशुकामः ' इत्यत्र नामैव
विशेषकं दृष्टमिति शङ्कनीयम्, पशुफलेन प्रकृतिवच्छब्दसंनिवापितसौमिकाङ्गजातेन
च लब्धविशेषे एवोद्भिन्नामप्रवृत्तेः । न च दधिसांतत्यादिगुणैरेव विशेषलाभः । तथा
सति गुणविधिप्रवृत्त्यनन्तरं होमाधारविशेषविधी, तयोर्विधाने सांत तदनुवादेन गुणवि-
धानमिति परस्पराश्रयापत्तेः । तस्मात् विशेषकसद्भावात् दधिसांतत्यादिसगुणवाक्येष्वेव
होमविशेषाणामाधारविशेषाणां च विधानम् । निर्गुणवाक्ये तदनुवादके । अनुवादप्रयो-
जनमग्निहोत्राधारनाम्नोः सनिहितसर्वहोमाधारनामत्वसिद्ध्या ' अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्ग-
कामः ' इति फलवाक्येन सर्वेषां होमानां फलसंबन्धसिद्धिः । ' इन्द्र ऊर्ध्वोऽध्वर इत्या-
धारमाधारयति ' इति गुणवाक्येन सर्वेषामाधाराणां मन्त्रसंबन्धसिद्धिश्चेति पूर्वपक्षशयः ।
अनुष्ठेयार्थप्रतीतिरिति । विशेषकाश्रवणेऽप्यनुष्ठापकविधिसामर्थ्यादेवानुष्ठेयः कश्चन होम-
विशेष आधरणविशेषश्चात्र विवक्षित इति ज्ञायते । अतस्तयोर्विधानं नामविशेषो-
पबन्धश्चेत्युभयमुपपद्यते । समुदायानुवादश्च निष्फलः । राजसूयनाम्न इव फलवाक्य-
गतस्यैवामिहोलनाम्नो गुणवाक्यगतस्यैव चाधारनाम्नः सनिहितसर्वधात्वर्थपरत्वोपपत्तेरिति
भावः । गुणविधानार्थत्वादिति । गुणविशिष्टकर्मविधाने च दध्यादिवाक्यविहितहो-

भामती ।

तथा द्रव्यगुणावविषयावपि विधीयेते । भावार्थो हि कारकव्यापारमात्रतया विशिष्टः कारकविशेषेण द्रव्यादिना विशेष्यत इति द्रव्यादिस्तदनुबन्धः । तथा च भावार्थं विधीयमाने स एव सानुबन्धो विधीयत इति द्रव्यगुणावविषयावपि तदनुबन्धतया विहितौ भवतः । एवं च भावार्थप्रणालिकया द्रव्यादिसंक्रान्तो विधिर्गौरवाद्भिन्नस्त्वविषयस्य चान्यतः प्राप्ततया तदनुवादेन तदनु-

कल्पतरुः ।

यद्यपि संततादिवाक्ये साक्षात्कृतिविषयत्वाद्भावार्थस्य तदवच्छिन्नमेव कार्यं यद्यपि च कार्यं प्रति साक्षादविषयावनवच्छेदको द्रव्यगुणौ, तथापि भावार्थं प्रत्यनुबन्धतया अवच्छेदकतया विधीयेते । तत्र हेतुमाह— भावार्थो हीति । तर्त्तिक भावार्थो द्रव्यादिश्च विधेयः? तर्हि वाक्यभेदः; नत्याह— तथा चेति । तर्हि संततादिवाक्यानि विशिष्टविधयः स्युः स्याच्चाग्निहोत्रादिवाक्यमनुवादः; तत्राह— एवं चेति । यद्यप्यत्र विशिष्टविषयो विधिः प्रतीयते, तथापि भावार्थद्वारा द्रव्यादिकमपि विषयीकरोति, तत्र संक्रान्तो यदि भावार्थमन्यतो विहितं न लभेत तर्हि गौरवमप्युररीकृत्य विशिष्टविदधीत, अथ लभेत तत उपपदाकृष्टशक्तिर्द्रव्यादिपरो भवत्यनुवदति तु भावार्थम् । यथाहुः— ‘सर्वत्राख्यातसंबन्धे श्रूयमाणे पदान्तरे । विधिशक्त्युपसंक्रान्तेः स्याद्वातोरनुवादता’ इति । तदिहाग्निहोत्रादिवाक्यत एव भावार्थलाभात्

परिमलः ।

माना न देवतालाभः । ‘यदग्रं च प्रजापतये च सायं जुहोति’ ‘यत् सूर्याय च प्रजापतये च प्रातर्जुहोति’ इति वाक्यविहितहोमयोर्न द्रव्यलाभः । तयोरपि द्रव्यादिवाक्याविशेषेण पूर्वपक्षे होमान्तरविधायकत्वस्य वक्तव्यत्वादित्याद्यपि दूषणं द्रष्टव्यम् । पदान्तरे गुणावचिनि न तु नामधेयरूपेऽपि । अत्र विधिशक्त्यगुणसकमणेन धातोरनुवादतोक्तिस्तात्पर्यपर्यवसानविषयार्थाभिप्राया न तु शब्दवृत्तिबाध्याभिप्राया; द्रव्यगुणयोः स्वतः सिद्धतया धात्वर्थानुवादेन तन्मात्रविधानासंभवात् । उक्तं हि आधाराग्निहोत्राधिकरणवार्त्तिके— ‘सर्वत्रैव विशिष्टविधानोत्तरकालं किं प्राप्तं किमप्राप्तमित्यन्वेषणायामप्राप्तमात्रविषयोपसंहाराद्विधेर्भावनधात्वर्थयोरनुवाद इत्यभिधीयते न त्वादित एव तावन्मूढं द्रव्यं गुणो वा विधीयते तत्र पश्चात्तने व्यापारे मन्दबुद्धिप्रतिपत्त्यर्थं स्थूलेन न्यायेन कथ्यमाने शास्त्रकृता एवैता वचनव्यक्तय इति भ्रान्तिः’ इति । इहापि टीकायां तथैवाक्तम् । न चैवं गुणमात्रविधानफलकवाक्येष्वपि विशिष्टविध्वभ्युपगमे प्राप्तकर्मण्यनेकगुणविधानप्रयुक्तो वाक्य-

भामती ।

बन्धीभूतद्रव्यादिपरो भवतीति सर्वत्र भावार्थविषय एव विधिः । एतेन 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालो भवति' इत्यत्र संबन्धविषयो विधिरिति परास्तम् । ननु न भवत्यर्थो विधेयः, सिद्धे भवितरि लब्धरूपस्य भवनं प्रत्यकर्तृत्वात् ; न ह्यलु गगनं भवति ; नाप्यसिद्धे, असिद्धस्यानियोज्यत्वात्, गगनकुसुमवत् ; तस्माद्भवेन प्रयोज्यव्यापारेणाक्षिप्तः प्रयोजकस्य भावयितुर्व्यापारो विधेयः ; स च व्यापारो भावना, कृतिः, प्रयत्न इति निर्विषयश्चासावश्यक्यप्रतिपत्तिः ; अतो विषयापेक्षायामाग्नेयशब्दोपस्थापितो द्रव्यदेवतासंबन्ध एवास्य विषयः । ननु व्यापारविषयः पुरुषप्रयत्नः कथमव्यापाररूपं संबन्धं गोचरयेत् ? न हि घटं कुर्वित्यत्रापि साक्षान्नामार्थं घटं पुरुषप्रयत्नो गोचरयति, अपि तु दण्डादि हस्ता-

कल्पतरुः ।

द्रव्यादिपरता । मीमांसकैकदेशिनः 'आग्नेयः' इत्यादौ द्रव्यदेवतासंबन्धो विधेय इत्याहुः । तत्रापि सिद्धस्य न विधेयत्वमित्युक्तमितिदिशति— एतेनेति । एकदेशी संबन्धस्य भावनावच्छेदकत्वेन विधेयत्वं शङ्कते— नन्वित्यादिना । ननु यथाश्रुतमवत्यर्थ एव विधीयतां किं सवन्धविधिनेत्याशङ्क्य भवत्यर्थस्य कर्ता सिद्धोऽसिद्धो वा । प्रथमे विधिवैयर्थ्यं चरमे नियोज्याभावाद्विध्यभाव इत्युक्त्वा किं तर्हि विधेयमिति विवक्षायामाह— तस्मादिति । प्रयोज्यः उत्पाद्यः । तद्व्यापारो हि भवनम् । तस्य हि व्यापारं भवतिधातुर्विशिनष्टि भवतीति । भवनं च नोत्पादकव्यापारमन्तरेणेति भवनाविनाभूतो भावकव्यापारो विधेय इत्यर्थः । नन्वित्यादिना चोद्यच्छलेन सिद्धान्ती मीमांसकैकदेशिनं दूषयति । भवतु लक्षितभावनाया विधानं तस्यास्तु न संबन्धो विषयः तस्य दध्यादिवत् साक्षात्कृतिविषयत्वायोगादित्यर्थः । नन्वव्यापारोऽपि घटादिः करोत्यर्थरूपभावनाविषयो दृश्यते, अत आह— न हीति । यदि दण्डा

परिमलः ।

भेदो न स्यात्, प्रत्येकं गुणेषु विध्यनवतारादिति वाच्यम् ; शब्दबोधस्यार्थस्य विशिष्टरूपेणैक्येऽपि तत्र तात्पर्यविषयार्थभेदसद्भावेन तदभिप्रायत्वादनैकगुणविधानप्रयुक्तवाक्यभेदवर्णनस्य । तदप्युक्तं वार्तिके— 'विधित्वे भावनास्येऽपि तादर्थ्यं प्रविभज्यते । विशेषणफले चास्मिन् वाक्यभेदो भविष्यति' इति । शब्दावबोधार्थभेद इव तात्पर्यविषयार्थभेदेऽपि ह्यविशिष्टं गौरवम् । मीमांसकैकदेशिनः गुरुमते निबन्धनप्रस्थानानुवर्तिनः । नन्वव्यापारोऽपीति । होमसाधनस्य दध्यादेर्होमद्वारापि साध्य-

भामती ।

दिना व्यापारयति । तस्माद्वदार्थं कृतिं व्यापारविषयामेव प्रतिपद्यते, न तु स्वरूपतां घटविषयाम् । उद्देश्यतया त्वस्यामस्ति घटः । न तु विषयतया । विषयतया तु हस्तादिव्यापार एव । अत एव 'आग्नेयः' इत्यत्रापि द्रव्यदेवतासंबन्धाक्षिप्तो यजिरेव कार्यविषयो विधेयः । किमुक्तं भवति, आग्नेयो भवतीति ? आग्नेयेन

कल्पतरुः ।

दिविषयो हस्तादिव्यापारः कृतिविषयस्तर्हि कथं 'घट कुरु' इति घटस्य कृतिर्मता भाति ? अत आह-- घटार्थमिति । घटविषयव्यापार एव कृतिसाध्यो घटस्तुद्देश्यतया प्रयोजनमिति कर्मत्वनिर्देश इत्यर्थः । यदि सवन्धो न विधेयस्तर्ह्यग्नेयवाक्ये किं विधेयम् ? अत आह मिद्वान्वेय- अत एवेति । अन्यक्तस्य हविषो देवतासंबन्धासंभवात् यागः सवन्धाक्षिप्तः । ननु यजेरप्यपुमर्थत्वात्कथं विधेयता ? अत आह आग्नेयेनेति । यागेनेत्याग्नेयपदस्य लक्ष्यनिर्देशो भावयेदिति भवति पदस्य । यत एवाग्नेयादिवाक्ये यागविधिरत एवानुवादे 'यजते' इति श्रुतम् । अन्यथा संबन्ध एव श्रूयतेत्यर्थः । उक्तं द्वितीये- 'प्रकरणं तु पोर्णमास्या रूपावचनात्' । एवं समामनन्ति- 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्याया च पोर्णमास्या चाच्युतो भवति ताववृतामग्नीषोमावाज्यस्यैव न तावुपाशुपोर्णमास्या यजन्तीति तान्ध्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपाल पूर्णमासे प्रायच्छत्' 'एन्द्र दध्यमावास्यायामेन्द्र पयोऽमावास्यायाम्' इति । तथा 'य एव विद्वान् पोर्णमासी यजते' 'य एव विद्वानमावास्या यजते' इति । तत्र संदेहः- किमिमौ यजन्तौ कर्मणोऽपूर्वयोर्विधातारानुत प्रकृताग्नेयादि यागानां समुदायस्यानुवदितारिति । तत्राभ्यासात्कर्मन्तरविधाः ; न च द्रव्यदेवते न स्तः ; ध्रौवाज्यस्य साधारण्यान्मान्त्रवर्णिकदेवतालाभाच्च ; आज्यमागक्रमे हि चतस्रोऽनुवाक्याः सन्ति ; द्वे आग्नेय्यौ द्वे सौम्ये ; ते च क्रमाद्वल्लीयसा वाक्येनाज्यमागाभ्यामपच्छिद्यानयोः कर्मणोर्विधास्येते ।

परिमलः ।

त्वासंभवात्मा भूद्विषयत्वम्, द्रव्यदेवतासंबन्धस्य तु स्यात्, तस्य यागद्वारा साध्यत्वात् ; किञ्चिद्द्वारा साध्यमपि हि साध्यमेव । अत एव हस्तादिव्यापारद्वारा घटस्य कृतिसाध्यत्वात् 'घटं करोति' इति द्वितीयानिर्देश इति भावः । उद्देश्यतयेति । घटोत्पत्तिमुद्दिश्य हस्तादिव्यापारं कुर्वन् 'घटं करोति' इत्युच्यते घटस्याप्युद्देश्यतया कृतिविषयत्वादित्यर्थः । लक्ष्यनिर्देश इति । आक्षेप्यस्यापि शाब्दत्वसिद्धयर्थं लक्ष्यतोक्तिः । ध्रौवाज्यस्य 'सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्वायामाज्यम्' इत्युत्तर्गतः सर्वयज्ञा-

कल्पतरुः ।

एवं हि समामनन्ति—‘वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्येते वृधन्वती अमावास्यायाम्’ इति । वृत्रघ्नपदवत्यौ वार्त्रघ्ना वृधन्वत्पदवत्यौ वृधन्वती । तस्मात्कर्मान्तरविधिः— इत्येवं प्राप्ते, अभिधीयते— प्रक्रियत इति प्रकरणं प्रकृतानि कर्माणि पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्त-वाक्ययोरालम्बनम् । कुतः ? रूपावचनात् । ध्रौवाज्यलभेऽपि देवता न लभ्यते । न च मन्त्रवर्णेभ्यस्तद्भावाः, तेषां क्रमादाज्यभागशेषत्वात् । यत्तु वाक्यं बलीय इति, मत्तम्, बलवदपि न क्रमस्य बाधकमविरोधात् । क्रमावगताज्यभागाद्भावस्यानुवाक्यायुगलद्वयस्य पौर्णमास्यमावास्याकालयोर्विभागनं प्रयोगव्यवस्थापकत्वात् । काले हीमौ शब्दौ रूढौ न कर्मणि । कालद्वयोपहितकर्मममुदायद्वयानुवादस्य च प्रयोजनं

परिमलः ।

यत्वेन विहितम् । वृत्रघ्नपदवत्याविति । वृत्रघ्ननप्रकाशकपदवत्यावित्यर्थः, ‘अग्निर्वृत्राणि जङ्घनत्’ ‘त्वं राजोत वृत्रहा’ इत्यग्नेः सोमस्य च मन्त्रयोर्वृत्रघ्नपदाभावात् । वृधन्वत्पदवत्याविति । वृद्धिप्रकाशकपदवत्यावित्यर्थः, ‘कविर्विप्रेण वावृधे’ ‘वर्धयामो वचोविदः’ इति तन्मन्त्रयोर्वृधन्वत्पदाभावात् । प्रक्रियत इति । सूत्रे प्रकरणशब्दः कर्मणि व्युत्पन्नः तत्रैकवचनमविवक्षितं पौर्णमासीशब्दो विद्वद्वाक्यद्वयोपलक्षणम् आलम्बनशब्दस्याव्याहार इति दर्शितम् । अविरोधादिति । पौर्णमास्यमावास्याशब्दयोः कालवाचित्वमादाय क्रमाविरोधे शक्योपपादने न तद्विरोधिकर्मविशेषपरत्वमङ्गीकार्यम् ; तदङ्गीकारे च विद्वद्वाक्यविधेयत्वेनाभ्युपगतयोः पौर्णमास्यमावास्यासशकयोः कर्मणोः पृथक्पृथग्निप्रकाशकसोमप्रकाशकमन्त्रद्वयमनूच्येत्यनुवाक्यात्वेन विहितं स्यादिति मन्त्रविकल्पस्तत्प्रकाश्यदेवताविकल्पश्च भवेत् ; आज्यभागयोः पुगेनुवाक्यान्तरकल्पनागौरवं च भवेदिति भावः । बलवदपि इत्यपिशब्देनाभ्युपगमवादं सूचयता क्रम एव लिङ्गसाहित्येनात्र वाक्याद्वलीयान्, अग्नेः सोमस्य च प्रागेवाज्यभागयोर्देवतात्वेन क्लृप्ततया तदुभयप्रकाशिकानां वार्त्रघ्नीवृधन्वतीनां तयोर्विनियोजकस्य लिङ्गस्यापि सद्भावादित्यपि व्यञ्जितम् । काले हीति । विद्वद्वाक्यविधेयपौर्णमास्यमावास्यासशकर्मद्वयाभ्युपगमे तयोः सशयोः कालयोगेन निमित्तेन लक्षणैव वाच्या न त्वपूर्वा रूढिः कल्पनीया, ‘पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत’ ‘अमावास्यायाममावास्यायया यजेत’ इति वाक्ययोरपि तत्रैव कर्मद्वये कालविधायकत्वप्राप्तेः ; एवं च वार्त्रघ्नीवृधन्वतीवाक्यद्वयश्रुतयोः पौर्णमास्यमावास्याशब्दयोर्मुख्यवृत्तिसंभवे लक्षणा नानाश्रयणीयेति भावः । यद्युच्येत आज्यभागयोः कालयोगाश्रयणात् प्रधानद्वारा कालयोगाश्रयणे विकृतिषु ‘यदीष्टया यदि पशुना यदि सोमेन

कल्पतरुः ।

‘दर्शपूर्णमासाभ्याम्’ इत्यधिकारवाक्यगतद्वित्वोपपादनम् । तस्मात्समुदायानुवादावि-

परिमलः ।

यजेतामावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेत’ इति कालविकल्पविधानात् पौर्णमासीकालो-
पांशुयाजाम्रीषोमीयविकारो यदामावास्यायां क्रियते अमावास्याकालसंन्यायेन्द्रामवि-
कारो वा पौर्णमास्यां तदा पौर्णमासीकालप्रधानाङ्गयोरारज्यभागयोर्वृधन्वतीप्राप्तेरमावास्या-
कालप्रधानाङ्गयोर्वार्त्रिर्घ्नाप्राप्तेः प्रकृतिवद्भावबाधः स्यात् ; अतस्तदबाधाय पौर्णमास्या-
ख्यकर्माङ्गयोर्वार्त्रिघ्नौ अमावास्याख्यकर्माङ्गयोर्वृधन्वत्याविति वार्त्रिघ्न्यादिवाक्यद्वयस्य
आरज्यभागविषयत्वेऽपि कर्मलक्षणा आश्रयणीयेति ; तथापि क्रमाविरोधादिपूर्वोक्तन्याये-
रारज्यभागविषयतयैवावतिष्ठत इति द्रष्टव्यम् । द्वित्वोपपादनमिति । ‘दर्शपूर्णमासाभ्यां
स्वर्गकामो यजेत’ इति फलवाक्यगताग्नेयादित्रिकद्वयरूपसमुदायद्वयोपपादनं विद्वद्वाक्य-
द्वयेन समुदायद्वयकरणस्य प्रयोजनम् ; तदुपपादनाभावे आग्नेयादीनां षण्णामिव प्रया-
जादीनामपि फलसंबन्धेनाङ्गप्रधानव्यवस्था न सिध्येत् । तथा हि— अप्रसिद्धार्थं नामा-
ख्यातपरतन्त्रम्, आख्यातं स्वरसतो यावद्ब्रूहितावति वर्तते, यथा बहूनामिष्टिपशुसो-
मयागानां संनिधौ पठिते ‘राजा स्वाराज्यकामो राजसूयेन यजेत’ इति वाक्ये श्रुतमा-
ख्यातं विशेषकाभावात् संनिधिपठितसर्वयागग्राहीति तत्समभिव्याहृतमप्रसिद्धार्थं राज-
सूयनामापि तावद्यागवृत्तिः ; अत एवेष्टिपशुसोमात्मकाः सर्वे यागा राजसूये समप्रधान-
भूताः ; प्रसिद्धार्थं तु नाम नाख्यातपरतन्त्रं किं त्वाख्यातमेव तत्परतन्त्रमित्याख्यातमपि
स्वगृहीतार्थमात्रे व्यवस्थापयति ; यथा ‘ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत’ इति वाक्ये श्रुतं
नाम ‘त्रिवृत् पञ्चदशः सप्तदश एकविंशः एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तो-
माः’ इत्यर्थवादोपदर्शितज्योतिर्नामकत्रिवृदादिस्तोमचतुष्टयसंबन्धनिमित्तकम् ‘ग्रहं वा
गृहीत्वा चमस वोज्जीय स्तोत्रमुपाकुर्यात्’ इति वाक्येन तत्संबन्धतया प्रसिद्धे सोमयागे
वर्तते इत्याख्यातमपि तन्मात्रे वर्तयति ; अत एव सोमयाग एव प्रधानभूतः तत्संनिधि-
पठिता इष्टिपशवस्तदङ्गानि ; एवं स्थिते यद्याग्नेयादिषु षट्सु समुदायद्वयं प्रागेव प्रसिद्धं
न स्यात्, तदा फलवाक्यगतम् ‘दर्शपूर्णमासाभ्याम्’ इति पदमप्रसिद्धार्थमाख्यातपरत-
न्त्रं सत् संनिहितसर्वयागात्तुवदनस्वरसप्रवृत्ताख्यातानुसारेण राजसूयनामवत् संनिहितस-
र्वयागनाम स्यात् ; द्विवचनं छान्दसेन वचनव्यत्ययेनोपपद्येत, द्विवचनान्तप्रतिरूपकमव्य-
यमिति वा कल्पयेत् ; न हि कालयोगिषु प्राक्सिद्धसमुदायद्वयाभावे दर्शपूर्णमासनानाम
द्विवचनान्तं प्रसिद्धार्थं भवेत् ; येषामाग्नेयादीनामुत्पत्तिवाक्यावगतः कालयोगोऽस्ति

भामती ।

यागेन भावयेदिति । अत एव 'य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते' 'य एवं कल्पतरुः ।

ति । उत्पत्त्यधिकारयोरविसंवादार्थमप्याग्नेयादिवाक्ये यागविधिरभ्युपेय इत्याह— अत परिमलः ।

तेषां द्वित्वप्रसिद्ध्यभावात्, ययोर्राज्यभागयोर्द्वित्वप्रसिद्धिरस्ति तयोः कालयोगावगत्य-
भावात्; तस्मादवगतकालयोगेष्वग्नेयादिषु द्वित्वप्रसिद्ध्यर्थं समुदायद्वयकरणं सप्रयो-
जनम्; तथा सति ह्याग्नेयादीनामेव प्रसिद्धार्थेन नाम्नोपात्तानां फलसंबन्धेन प्राधान्यं
प्रयाजादीनां तदङ्गतेति व्यवस्था सिध्यति । ननु फलवाक्यस्थस्य द्विवचनान्तनाम्नः
षट्स्विव विद्वद्वाक्यस्थयोरेकवचनान्तनाम्नोः त्रिषु त्रिध्वनन्वितार्थत्वेन अप्रसिद्धार्थतया
यजतिपारतन्त्र्याविशेषादनयोगपि सनिहितसर्वयागानुवदनस्वरमयजत्यनुरोधेन तावन्नामत्व-
प्रसक्तिरपरिहार्या; यद्युच्येत तथा सति पौर्णमासीत्यभावात्स्थेति च विद्वद्वाक्ययोर्नामपृथ-
क्त्वं नोपपद्यते; अतस्तदेव परस्परव्यावृत्तनामिव्यवस्थां गमयतीति तद्व्यवस्थ्यासिद्धये
तत्तत्कालयोगिध्वेव यागेषु तयोः प्रवृत्तिः कल्पनीयेति; एव तर्हीयं युक्तिर्विद्वद्वाक्यद्व-
येन समुदायद्वयसंपादनमनपेक्ष्य 'दर्शपूर्णमासाभ्याम्' इति शब्द एव योजयितुं शक्यते;
तत्रैव चेयं युक्तिः 'दर्शपूर्णमासयोरित्याप्राधान्यमविशेषात्' इति चतुर्थोपान्याधिकरणे
'पृथक्त्वेन त्वभिधानयोर्निवेशः' इति सिद्धान्तसूत्रावयवेन केषुचिदित्यध्याहारवता द-
र्शिता; तस्य ह्ययमर्थः— 'दर्शपूर्णमासाभ्याम्' इति द्विवचनश्रुत्या दर्शाभिधानस्य पूर्ण-
मासशब्दवाच्यात् पूर्णमासशब्दस्य च दर्शाभिधानवाच्यात् पृथक्त्वेन निवेशः प्रतीयते;
अतः प्रकृतयागमात्रवाचित्वे पृथक्त्वायोगात् केषुचिदेव यागेषु निवेशो युक्त इति;
एवं तर्हि समुदायद्वयप्रसिद्ध्यर्थं विद्वद्वाक्यानुसरणेऽप्युक्तयुक्त्यन्वेषणे यथासूत्रं फलवा-
क्य एवेयमन्विष्यताम्; अथोच्येत द्विवचनश्रवणं छान्दसत्वादिना नेतुं शक्यमिति,
विद्वद्वाक्ययोर्नामद्वयश्रवणमपि सर्वेषां सनिहितयागानां नामद्वयाभ्युपगमेन नेतुं शक्य-
मिति तुल्यमिति चेत्; उच्यते— तैत्तिरीयशाखायाम् 'य एवं विद्वान् पौर्णमासीं
यजते यावदुक्थ्येनोपाप्नोति तावदुपाप्नोति य एवं विद्वानमावस्यां यजते यावदतिरात्रे-
णोपाप्नोति तावदुपाप्नोति' इति विद्वद्वाक्यान्नातयोः पौर्णमास्यमावास्थ्ययोर्व्यवस्थितफला-
र्थवादः श्रूयते; स तन्नाम्नोर्नामिभेदाभावे नोपपद्यत इति स्पष्टं नामिभेदः प्रतीयते; अतो
विद्वद्वाक्याभ्यां समुदायद्वयसिद्धिराश्रिता । एवं च फलवाक्ये एव समुदायद्वयसंपादनं
तत्समुदायान्तर्गतानां समुदायिनां फलसंबन्धबोधनं चेति प्रतिपत्तिगौरवमपि परिहृतं
भवति । तस्माद्युक्तं विद्वद्वाक्ययोः प्रयोजनकथनम् ॥

भामती ।

विद्वानमावास्यां यजते' इत्यनुवादो भवति 'यदाग्नेयः' इत्यादिविहितस्य यागषट्कस्य । अत एव च विहितानूदितस्य तस्यैव 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्ग-
कामो यजते' इत्यधिकारसंबन्धः । तस्मात्सर्वत्र कृतिप्रणालिकया भावार्थ-
विषय एव विधिरित्येकान्तः । तथा च 'न हन्यात्' 'न पिबेत्' इत्यादिषु
यदि कार्यमभ्युपेयेत ततस्तद्व्यापिका कृतिरभ्युपेतव्या, तद्व्यापकश्च भावार्थो
विषयः । एवं च प्रजापतिव्रतन्यायेन पर्युदासवृत्त्याहननापानसंकल्पलक्षणया
तद्विषयो विधिः स्यात् । तथा च प्रसज्यप्रतिषेधो दत्तजलाञ्जलिः प्रसज्येत ।
न च सति सभवे लक्षणा न्याय्या । 'नेक्षेतोद्यन्तम्' इत्यादौ तु 'तस्य व्रतम्'
इत्यधिकारात्प्रसज्यप्रतिषेधासंभवेन पर्युदासवृत्त्यानीक्षणसंकल्पलक्षणा युक्ता ।

कल्पतरुः ।

एवेति । अत्राप्यधिकारविधौ 'यजते' इति दर्शनात्प्रागपि यागविधिरित्यर्थः । कृति-
निर्वर्त्यस्य धात्वर्थस्यैव नियोगावच्छेदकत्वेन्युपसंहरति— तस्मादिति । विधिनि-
योगः । एवं नियोगकृतिभावार्थानां व्याप्यव्यापकतामुक्त्वा व्यापकानवृत्त्या व्याप्य-
निवृत्तिं निषेधेष्वाह— तथा चेत्यादिना । निषेधेषु भावार्थापादनमिष्टप्रसङ्ग
इत्याशङ्क्याभ्युपगमे बाधकमाह— एवं चेति । नामधात्वर्थयोयोगे हि नञः पर्यु-
दासकता । 'न हन्यात्' इत्यादौ त्वाख्यातयोगात् प्रतिषेधो भाति तत्रानीक्षणवल्लक्ष्यः
पर्युदास इत्येको दोषः अपरश्च विधिनिषेधविभागलोप इत्यर्थः ॥

प्रजापतिव्रतन्याय विभजते निषेधेषु तदभावाय— नेक्षेतिति । तत्र हि 'तस्य
ब्रह्मचारिणो व्रतम्' इत्यनुष्ठेयवाचिव्रतशब्दोपक्रमादेकस्मिन् वाक्ये प्रक्रामार्थानत्वादु-
पसहारस्याख्यातयोगिना नञा प्रतीतोऽपि प्रतिषेधोऽननुष्ठेयत्वादुपेक्ष्यते । धात्वर्थ-
योगेन च पर्युदासो लक्षणार्थः । तथा चेक्षणाविरोधिनी क्रिया सामान्येन प्राप्ता ;

परिमलः ।

अविसंवादार्थमिति । उत्पत्तिवाक्येन यस्येष्टमामान्ये करणत्वं बाधितं तस्यैवा-
धिकारवाक्येनाकाङ्क्षितेष्टविशेषकरणत्वबोधनायामविसंवादो भवति । उत्पत्तिवाक्येन यत्र
फले द्रव्यदेवतामन्त्रन्धस्य करणत्वं बाधितं तत्रैव फले त परित्यज्य तदाक्षितस्य यागस्य
करणत्वबोधने तु तयोर्विसंबुद्धः स्यादित्यर्थः । नामधात्वर्थयोरिति । नामयोगे पर्युदास-
तायां तदन्यतद्विरोध्यन्यतरत्वरूपायामब्राह्मणाधर्माद्युदाहरणम् । धात्वर्थयोगे तु 'नेक्षेत' इति
प्रदर्शयिष्यमाणमुदाहरणम् । नञा प्रतीतोऽपीति । प्रधानभूताख्यातान्वयिना नञा प्रती-
तोऽप्याख्यातार्थस्य कर्तव्यत्वस्याभावाऽननुष्ठेयत्वात् त्यज्येत इत्यर्थः । लक्षणीय इति ।

वृत्तिः प्रयोजनं क्रियत इत्यविशिष्टमर्थवत्त्वं क्रियासाधनवस्तूपदेशेन, अपि च 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' इत्येवमाद्या निवृत्तिरूपदिश्यते । न च सा क्रिया । नापि क्रियासाधनम् । अक्रियार्थानामुपदेशोऽनर्थकश्चेत्,

भामती ।

तस्मात् 'न हन्यात्' 'न पिबेत्' इत्यादिषु प्रसज्यप्रतिषेधेषु भावार्थाभावात्तद्व्याप्तायाः कृतेरभावः, तदभावे च तद्व्याप्तस्य कार्यस्याभाव इति न कार्यपरत्वनियमः सर्वत्र वाक्य इत्याह— ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्येवमाद्या इति । ननु कस्मान्निवृत्तिरेव कार्यं न भवति, तत्साधनं वेत्यत आह— न च सा क्रियेति । क्रियाशब्दः कार्यवचनः । एतदेव विभजते— अक्रियार्थानामिति । स्यादेतत्— विधिविभक्तिश्रवणात्कार्यं तावदत्र प्रतीयते तच्च न भावार्थमन्तरेण ; न च रागतः प्रवृत्तस्य हननपानादावकस्मादौदासीन्यमुपपद्यते विना विधारकप्रयत्नम् ; तस्मात्स एव प्रवृत्त्युन्मुखानां मनोवाग्देहानां विधारकः प्रयत्नो

कल्पतरुः ।

तद्विशेषबुभुत्सायां च सर्वक्रियाप्रत्यामन्नं सकल्प इत्यवगतम् ; ईक्षे इति तु सकल्प ईक्षणपर्युदासेन नाद्रियते ; ततोऽर्त्ताक्षणसकल्पलक्षणा युक्ता ; नैव निषेधेषु संकोचकमस्तीत्यर्थः । एवं निषेधेषु भावार्थाभावमभिधाय तद्व्याप्तकृतिनियोगयोरभावमाह— तस्मादिति । तदयं प्रयोगः । विमतं न नियोगावच्छेदकम् । अभावत्वात् संमतवदिति । क्रियाशब्द इति । विभागभाष्येऽक्रियार्थानामानर्थक्याभिधानादिह क्रियाशब्दः कार्यवचनः ; अकार्यार्थानां ह्यानर्थक्यं नियोगवादिनो मतं न भावार्थाविषयाणाम्, नियोगस्याप्यभावार्थत्वादिति । निषेधेषु भावार्थाभावान्न कार्यमित्युक्तम्, तत्र हेत्वसिद्धि शङ्कते— स्यादेतदिति । विधिश्रुतिसिद्धौ नियोगो विषयं भावार्थमाक्षिपतु ; स एव कः ? न तावद्धननादिस्तस्य रागप्राप्तेः । अनुपात्तक्रियाविधौ च लक्षणाप्रसङ्गात् । अत आह— न च रागत इति । लक्षणया हननविरोधा यत्नो विधेयः

परिमलः ।

* नञीक्षतिधातुभ्यामिति शेषः । सर्वक्रियेति । सर्वा हि पुरुषस्य क्रिया सकल्पपूर्विकेति तस्य तत्प्रत्यासत्तिः । ननु धातुलक्षकश्चेत् धात्वर्थसंकल्प एव किमिति न लक्ष्यत इत्याशङ्क्य नञा योगादित्याह— ईक्षे इतीति । संकोचकमिति । हन्यादिति प्रकृतिविशिष्टप्रत्ययान्वयस्वरस्य नञः प्रधानं प्रत्ययं परित्यज्य प्रकृतिमात्रान्वयरूपं संकोचापादकं

‘ब्राह्मणो न हन्तव्यः’ इत्यादिनिवृत्त्युपदेशानामानर्थक्यं प्राप्तम् । तच्चा-
निष्टम् । न च स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण नञः शक्यमप्राप्तक्रियार्थत्वं
कल्पयितुं हननक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यव्यतिरेकेण । नञश्चैव स्वभावः,

भामती ।

निषेधविधिगोचरः क्रियेति नाक्रियापरमस्ति वाक्यं किञ्चिदपीत्याह— न च
हननक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यव्यतिरेकेण नञः शक्यमप्राप्तक्रियार्थत्वं कल्प-
यितुम् । केन हेतुना न शक्यमित्यत आह— स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण
नञः । अयमर्थः— हननपानपरो हि विधिप्रत्ययः प्रतीयमानस्ते एव विधत्ते

कल्पतरुः ।

प्रयोजनलाभे च लक्षणा न दोषायेत्यर्थः । इत्याहेति । अस्यां शङ्कायामाहेत्यर्थः ।
व्यवहितान्वयेन व्याकुर्वन् भाष्यमुदाहरति— न चेति । भाष्ये नञ इति पदम्
अनुरागेणेत्यधस्तनेनाप्राप्तक्रियार्थत्वमित्युपरितनेन च संबध्यते । स्वभावप्राप्तहन्त्यर्था-
नुरागेणेति नेदमनुवादस्थम्, तथा सति हि सर्वमेव भाष्यं प्रतिज्ञापरं स्यात्— स्वभा-
वप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण यन्नञोऽप्राप्तक्रियार्थत्व नन्वेति । तच्च न युक्तम्, नञश्चेत्युत्तर
भाष्यस्य चशब्दयोगेन शङ्कानिरासित्वाद्धेतुदर्शनात् । तन्मा भूदिति पृथक्कृत्य हेतु-
भागमाकाङ्क्षापूर्वकं योजयति— केनेति । किमिह विधेयं हननादि वा नञर्थो
वा विधारकप्रयत्नो वेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति— हननेत्यादिना । अत्र विधार-
कप्रयत्नविधिरेव शङ्कितः स एव च निराकर्तव्यः । इतरत्तु पक्षद्वयं परस्य शाखाच-
ङ्क्रमनिरासार्थं दूषितम् । ननु नञर्थश्चेन्न विधायते तर्हि हननं नास्तीत्यादाविव

परिमलः ।

नास्तीत्यर्थः । शाखाचङ्क्रमनिरासार्थमिति । विधारकप्रयत्नविधिपक्षे स्थिरशङ्कायोग्ये
लक्षणाप्रसङ्गेन दूषिते तमपहाय तर्हि न हन्यादित्यत्र श्रुतधातुनञर्थमध्य एव किञ्चि-
द्विधेयमस्त्वित्युत्तानधीः शङ्कते तन्मा भूदित्येतदर्थं तदपि पक्षद्वयं विकल्पमुखेनोद्भाष्य
दूषितमित्यर्थः । ननु नञर्थविधिपक्षो विधारकप्रयत्नविधिपक्षादपि स्थिरशङ्कायोग्यः ।
तथा हि— न हन्यादित्यत्र नञः संनिधानात् धात्वर्थेन हननेनान्वय इति तस्य
हननाभावोऽर्थः ; स च प्रागभावरूपोऽनादिरपि हननचिकीर्षाद्यपनयद्वारा परिपाल्यत्वेन
साध्यः ; अतः स एव नियोगविषयोऽस्त्विति स्थिरैव शङ्का ; न चैषा हननाभावस्य
स्वतःसिद्धत्वहेतुना निराकर्तुमपि शक्या, स्वतःसिद्धस्यापि तस्य परिपाल्यत्वेन साध्य-

परिमलः ।

ताया भाष्यटीकयोरनुपदमेव वर्णयिष्यमाणत्वात् ; किं च गुरुमते ; 'न हन्यात्' इत्यादिनिषेधवाक्येषु हननाद्यभावो नियोगविषय इत्येव सिद्धान्तः ; तन्मते हि 'प्रतिषेधेष्वकर्मत्वात्' इति षष्ठाध्यायगताधिकरणे 'न कलञ्जं भक्षयेत्' इत्यादिषु चतुर्थगतप्रजापतिव्रताधिकरणन्यायेन अभक्षणसकल्पो विधिविषय इति पूर्वपक्षे प्राप्ते, श्रुतभक्षणाद्यभावात्मकस्यौदासीन्यस्यैव स्वतःसिद्धस्यापि प्रसक्तचिकीर्षाद्यपनयद्वारा साध्यत्वेन नियोगविषयत्वसम्भवात् न लक्षणया अभक्षणादिसकल्पस्य तथात्वमङ्गीकर्तुं युक्तमिति सिद्धान्तः ; इत्थंभूतः पक्षः कथं शङ्कायांगत्यत्वेनापि नेक्षितः ? उच्यते— 'हन्यात्' 'भक्षयेत्' इत्यादिपदं परिपूर्णं हि नञा संबध्यते न पदैकदेशभूतं धातुमात्रम् । अतो धात्वर्थविशिष्टस्य प्रत्ययार्थस्याभावो नञा लभ्यते नोपसर्जनस्य धात्वर्थस्याभावः । एव च नञर्थस्य प्रधानसंबन्धोऽपि भवति । गुणसंबन्धो हि 'गुणानां च परार्थत्वादसंबन्धः समत्वात् स्यात्' इति न्यायविरुद्धः । एव च प्रत्ययार्थस्याभावे एव वाक्यार्थे स्थिते कोऽत्र विधिरस्तीति त प्रत्यप्रतीतो हननाद्यभावो विषय इत्युपपाद्यते । यद्युच्येत व्युत्पत्त्या न्यायेन च प्राप्ताऽपि नञ आख्यातान्वयो न सम्भवति, रोगप्राप्तहननादिविषयस्य नियोगस्याप्रमक्या तदभावबोधनासम्भवात् ; अतस्तस्य विशेष्यमतिलङ्घ्य तद्विशेषणधात्वर्थान्वय इष्यत इति । एवमपि हननाद्यभावो विषयो न लभ्यते ; नामार्थान्वयिन इव धात्वर्थान्वयिनोऽपि नञः पर्युदासार्थत्वनियमेन प्रतिषेधार्थत्वासम्भवात् । यथाहुः— 'नामधात्वर्थयोगे तु नैव नञप्रतिषेधकः । वदत्यब्राह्मणाधर्मावन्यमात्रविरोधिनौ' इति । एव च धात्वर्थान्वयेन नञः पर्युदासार्थकत्वे सति हननादिविरोधी विधारकप्रयत्नो विषयो भवेदिति तृतीयपक्ष एवान्तर्भवत् । यथा कथंचित् नञो हननाद्यभावार्थत्वसमर्थनेऽपि तस्य साक्षात्कृतिसाध्यत्वाभावात् तदवस्थितिमुद्दिश्य कर्तव्यस्तदाक्षेप्यो विधारकप्रयत्न एव यदाग्रेयवाक्ये श्रुतद्रव्यदेवतासंबन्धाक्षेप्यो याग इव ते विधेयः स्यादिति तृतीयपक्षान्तर्भावदोषो नातिवर्तते । एवं हननाद्यभावस्य विधेयत्वासम्भव आचार्यैर्नामधात्वर्थयोगे हि नञः पर्युदासतत्पुक्त्या यदाग्रेयवाक्ये श्रुतद्रव्यदेवतासंबन्धाक्षेप्यस्य यागस्येव विधिरिति समर्थनेन च सिद्धः । अतो नञर्थविधिविकल्पोऽत्र आख्यातार्थाभावविषयः पर्यवस्यतीति तस्यापुरुषतन्त्रस्य स्वतःसिद्धतया प्राप्तत्वादिति टीकायां दोष उक्तः । तत्र चौदासीन्यरूपस्येत्येतदभावरूपत्वाभिप्रायम् । यद्वा यथा पुरुषस्यानीप्सितेष्चौदासीन्यं स्वतःसिद्धम्, एवमयमपि नञर्थ इत्यौदासीन्यसाहचर्याभिप्रायमिति सर्वमनवद्यम् ॥

ननु नञर्थश्चेदित्यादिना अभावश्चेत्यादिटीकावतारिकाग्रन्थेन स्वमते हनना-

भामती ।

इत्युत्सर्गः । न चैत शक्ये विधातुम्, रागतः प्राप्तत्वात् । न चात्र नवः प्रसज्य-
प्रतिषेधो विधेयः, तस्याप्यौदासीन्यरूपस्य सिद्धतया प्राप्तत्वात् । न च विधा-
रकः प्रयत्नः, तस्याश्रितत्वेन लक्ष्यमाणत्वात्, सति संभवे च लक्ष-
णाया अन्याय्यत्वात् । विधिविभक्तेश्च रागतः प्राप्तप्रवृत्त्यनुवादकत्वेन विधि-
विषयत्वायोगात् । तस्माद्यत्पिबेद्धन्याद्वेत्यनूय तन्नेति निषिध्यते, तदभावो
ज्ञाप्यते, न तु नवर्थो विधीयते । अभावश्च स्वविरोधिभावनिरूपणतया
भावच्छायानुपातीति सिद्धे सिद्धवन् । साध्ये च साध्यवद्भासत इति साध्य-
विषयो नवर्थः साध्यवद्भासत इति नवर्थः कार्य इति भ्रमः । तदिदमाह—
नवर्थेष्वैव स्वभाव इति । ननु बोधयतु स्वसंबन्धिनोऽभावं नव्, प्रवृत्त्यनुमुखानां

कल्पतरुः ।

सिद्धतया प्रतीयंत्याशङ्क्याह— अभावश्चेति । रागप्राप्तकर्तव्यताकहननलक्षण-
प्रतियोगिगत साध्यत्वमभावे समारोप्यत इत्यर्थः । कर्तव्यत्वाभावबोधस्य निवर्तक-
त्वमयुक्तं सत्यपि तस्मिन्हननगतदृष्टेष्टसाधनत्वप्रयुक्तकर्तव्यताया अनपायादित्युत्त-
रभाष्यस्य शङ्कामाह— ननु बोधयत्विति । औदासीन्यस्य प्रागभावतया कारणा-

परिमलः ।

भावमर्थमङ्गीकृत्य तथान्वे 'न हन्यात्' इत्यस्य हनन नास्तीत्यतो विशेषो न स्यादिति
शङ्का तदनन्तरग्रन्थेन 'न हन्यात्' इत्यत्र प्रतियोगिनो लिङ्गा कर्तव्यतया प्रतीतेस्तद-
भावेऽपि प्रतियोगिच्छायानुपातिनि कर्तव्यताभ्रमो विशेष इति परिहाराभिप्रायकथनं च
न युक्तम् ; न हि स्वमते 'न हन्यात्' इत्यत्र हननाभावो वाक्यार्थः किं तु हननकर्तव्य-
त्वाभावः । स च हननस्य बलवदनिष्टानुबन्धित्वपर्यवसायी, तथा अनुपदमेव टीकाकारै-
राचार्यैश्च वक्ष्यमाणत्वात् ; किं तु टीकाग्रन्थ इत्थमवतारयितुं युक्तः— ननु हनना-
भावो न विधेयश्चेत् कथं 'न हन्यात्' इत्यत्र हननाभावः कर्तव्यतयोच्यत इति प्रति-
भातीति— परिहाराभिप्रायश्चेत्थं वर्णनीयः ; न हन्यादित्यव्यवधानात् नजो धात्वर्थान्वयेन
हननाभावोऽर्थ इति कश्चन भ्रमः ततः प्रतियोगिच्छायानुपातिनि तस्मिन् कर्तव्यतयो-
च्यत इति कश्चन भ्रमः, एवं भ्रमद्वयावलम्बन एव केषांचित् हननाभावस्य
विधेयत्वेन व्यवहार इति । सत्यम् । टीकाग्रन्थस्यैवमर्थः स्पष्ट इति प्रौढ्या अर्थान्तरमपि
दर्शितम् । कर्तव्यत्वाभावबोधस्येति । कर्तव्यत्वविशिष्टेष्टसाधनत्वाभावबोधस्तेत्यर्थः ।
इष्टसाधनत्वाभाव एव हि नजर्थ इति वक्ष्यते । इष्टसाधनत्वप्रयुक्तकर्तव्यताया

यत्स्वसंबन्धिनोऽभावं बोधयतीति । अभावबुद्धिश्चौदासीन्ये कारणम् ।

भामती ।

तु मनोवाग्देहानां कुतोऽकस्मान्निवृत्तिरित्यत आह— अभावबुद्धिश्चौदासीन्य-
परिपालनकारणम् । अयमभिप्रायः— ‘ज्वरितः पथ्यमश्रीयान्’ ‘न सर्पायाङ्गुलिं
दद्यात्’ इत्यादिवचनश्रवणसमनन्तरं प्रयोज्यवृद्धस्य पथ्याशने प्रवृत्तिं भुजगा-
ङ्गुलिदानेनमुखस्य च ततो निवृत्तिमुपलभ्य बालो व्युत्पित्सुः प्रयोज्यवृद्धस्य
प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतू इच्छाद्वेषावनुमिमीते । तथा हि— इच्छाद्वेषहेतुके वृद्धस्य
प्रवृत्तिनिवृत्ती, स्वतन्त्रप्रवृत्तिनिवृत्तित्वात्, मदीयस्वतन्त्रप्रवृत्तिनिवृत्तिवत् ।
कर्तव्यतैकार्थसमवेतेष्टानिष्टसाधनभावावगमपूर्वकौ चास्येच्छाद्वेषौ, प्रवृत्तिनि-
वृत्तिहेतुभूतेच्छाद्वेषत्वात्, मत्प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतेच्छाद्वेषवत् । न जातु मम

कल्पतरुः ।

नपेक्षत्वादध्याहरति— परिपालनेति । निषेधेषु नञ्समभिव्याहृतविधिप्रत्ययेन प्रकृ-
त्यर्थभूतहननादिगतक्षुद्रेष्टोपायतामनपबाध्य तद्रतगुरुतरादृष्टानिष्टोपायता ज्ञाप्यते
अतो निवृत्त्युपपत्तिरिति वक्तुं लोके विधिनिषेधयोरिष्टानिष्टोपायत्वबोधकत्वं व्युत्प-
त्तिबलेन दर्शयति— अयमभिप्राय इत्यादिना प्रवर्तकेषु वाक्येषु इत्यतः प्राक्त-
नेन ग्रन्थेन । इन्द्रद्वयगतहितसाधनतायां न प्रवृत्तिहेतुताः प्राक्कृतभुजगाङ्गुलिदाने
च नाधुना निवृत्तिहेतुत्वम्; ततो विशिनष्टि— कर्तव्यतेति । कर्तव्यतया सहैक-
स्मिन् धात्वर्थे समवेताविष्टानिष्टसाधनभावौ तौ तथोक्तौ । फलेच्छाद्वेषयोरुक्तविधिसाध-
नभावावगतिपूर्वकत्वाभावादनैकान्तिकत्वमाशङ्क्याह— प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतेति । दृष्टा-
न्ते साध्यविकलतामाशङ्क्याह— न जातिवति । शब्दादीनामपूर्वपर्यन्तानां ये प्रत्य-

परिमलः ।

इति । इष्टसाधनत्वावगतिकार्यप्रवृत्तेरित्यर्थः । शब्दादीनामिति । विधिनिषेधात्मकः
शब्द एव पुरुषस्य प्रवृत्तिं निवृत्तिं च भावयन् शब्दभावनेत्युच्यत इति लिङादियुक्तेषु
वाक्येषु द्वे भावने अवगम्येते शब्दात्मिका चार्थात्मिका चेति यथाश्रुतवार्तिकग्रन्थानु-
सारी कश्चित्पक्षः । स मीमांसकैरेव ‘तत्र शब्दः स्वरूपेण वायुवच्चेत्प्रवर्तकः । प्रमाणत्वं
विहन्येत नियमाच्च प्रवर्तयेत्’ इत्यादिन्यायैर्निराकृतः । लिङादिभिर्नञ्समभिव्याहृत-
लिङादिभिश्च बोधितः प्रवर्तनानिवर्तनात्मकः शब्दस्य व्यापारः शब्दभावना । लोके हि
प्रैषाध्येष्टणादिः प्रवर्तकस्य पुरुषस्य व्यापारः ‘गामानय’ इत्यादिवाक्येषु प्रवृत्तिनिवृत्ति-
हेतुत्वेनावगतः । अपौरुषेये वेदे वक्तृपुरुषव्यापारासंभावात् शब्दस्यैव स व्यापार इत्यन्यः

भामती ।

शब्दतज्यापारपुरुषाशयत्वेकाल्यानावच्छिन्नभावनापूर्वप्रत्ययपूर्वाविच्छाद्वेषावभूता-
म् । अपि तु भूयो भूयः स्वगतमालोचयत उक्तकारणपूर्वावेव प्रत्यवभासेते ।
तस्माद्बुद्धश्च स्वतन्त्रप्रवृत्तिनिवृत्ती इच्छाद्वेषभेदौ च कर्तव्यतैकार्थसमवेतेष्टानि-
ष्टसाधनभाववागमपूर्वावित्यानुपूर्व्या सिद्धः कार्यकारणभाव इतीष्टानिष्टसाधन-
तावगमात्प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तिनिवृत्ती इति सिद्धम् । स चावगमः प्रागभूतः शब्द-
श्रवणानन्तरमुपजायमानः शब्दश्रवणहेतुक इति प्रवर्तकेषु वाक्येषु 'यजेत'
इत्यादिषु शब्द एव कर्तव्यमिष्टसाधनं व्यापारमवगमयंस्तस्येष्टसाधनतां कर्त-
व्यतां चावगमयति, अनन्यलभ्यत्वादुभयोः, अनन्यलभ्यस्य च शब्दार्थत्वात् ।

कल्पतरुः ।

यास्तपूर्वाविच्छाद्वेषौ बालस्य मा भूतां प्रत्यक्षव्यवहारे सर्वेषामभावादित्यर्थः । पचती-
त्यादौ प्रतीतापि भावना न प्रवर्तकेति त्रैकाल्यानावच्छिन्नेत्युक्तम् । इत्यानुपूर्व्या
सिद्धः कार्यकारणभाव इत्यन्वयव्यतिरेकप्रदर्शनपरम् । इष्टेत्यादिसिद्धमित्यन्त-
मिष्टानिष्टोपायतावगमस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रति हेतुत्वप्रदर्शनपरम् इति विवेक्तव्यम् ।
ननु कर्तव्यतेष्टसाधनत्वविशिष्टव्यापारपरः शब्दोऽस्तु किं धर्ममात्रपरत्वेनात
आह— अनन्यलभ्यत्वादिति । व्यापारो लोकसिद्ध इति न शब्दार्थ इत्यर्थः ।

परिमलः ।

पक्षः । वेदस्येश्वरकर्तृकत्वात् तदभिप्राय एवाशारूपः प्रवर्तको निवर्तकश्च लिङादीनां
नभ्युक्तलिङादीनां चार्थ इत्युदयनादितार्किकपक्षः । त्रैकाल्यानावच्छिन्नरूपेण लिङा
दिनभ्युक्तलिङाद्यसाधारणार्थभूता अर्थभावनैव प्रवर्तिका निवर्तिका चेति शब्दभावना-
मनङ्गीकुर्वतां मीमांसकैकदेशिनां पक्षः । विधिनिषेधलिङादिबोध्यापूर्वरूपो नियोगः
प्रवर्तको निवर्तकश्चेति प्राभाकरपक्षः ॥

प्रत्यक्षव्यवहारे इति । न च स्वेच्छाधीने प्रत्यक्षव्यवहारे प्रवर्तनाद्यभावे-
ऽपि परप्रेरितव्यवहारे प्रेरयितृपुरुषप्रेरणात्मक प्रवर्तनादिकमस्तीति शङ्कनीयम्, त-
त्रापि स्वेष्टानिष्टसाधनताज्ञानं विना चेतनस्य प्रवृत्तिनिवृत्त्यसंभवेन आवश्यकस्य
तस्यैव प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुत्वे प्रेरयितृव्यापारस्य तेनान्यथासिद्धेः । न च यागस्य
स्वर्गकारणत्वनिर्वाहार्थम् अपूर्वमिव प्रेरयितृपुरुषव्यापारस्य प्रवृत्त्यादिकारणत्वनिर्वाहार्थम्
इष्टसाधनतादिज्ञानं द्वारत्वेन कल्प्यते, यतस्तेनान्यथासिद्धिर्न स्यात् । कल्पमेव हि
तस्य स्वेच्छाधीनव्यवहारस्थले प्रवृत्त्यादिकारणत्वम् । अन्वयव्यतिरेकेति । टीकावां
कार्यकारणभावशब्दसद्ब्राह्मकान्वयव्यतिरेकपर इति भावः । व्यापारो लोकसिद्ध इति ।

परिमलः ।

साध्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्धर्मी व्यापारो ह्यत्र यागादिकः, स च यज्यादिधात्वर्थत्वेन लोकप्रसिद्ध इति यज्यादिधातुसमभिव्याहारदेव तयोर्धर्मिसंबन्धसिद्धेः न धर्म्यपि लिङादिशब्दार्थ इत्यर्थः । यद्वा कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वविशिष्टयागस्वर्गयोर्धर्मापारेऽपूर्वे शक्तिरिति शङ्का । व्यवहितयोः कार्यकारणभावे द्वारापेक्षाया लोकसिद्धत्वेन आश्लेषादेव तत्सिद्धेर्नापूर्वरूपो व्यापारः शब्दार्थः । अतो न तत्र शान्दयोः कृतिमाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोरन्वयः, किं तु यज्यादिधात्वर्थ एवान्वयः इति भावः । ननु यदि यागादिः समभिव्याहारलभ्यत्वात् अपूर्वव्यापारो लौकिकन्यायलभ्यत्वाच्च न लिङाद्यर्थः तर्हि कर्तव्यत्वमपि तदर्थो न भवेत्, तदपि हि कृतिसाध्यत्वरूपं लोकत एवावगन्तुं शक्य यागादिः कृत्या साधयितुं शक्यः न तु चन्द्रमण्डलहरणादिवदशक्य इति ॥

स्यादेतत् । यः स्वर्गादिफलकामादिगृहीतार्थो तत्कृत्यैव साधनीयत्वं न लोकतः सिद्धमित्यन्यकृत्या साधितानामपि तेषामन्यफलार्थत्वं प्रसज्येत तन्मा भूदिति कर्तव्यत्वस्यापि लिङाद्यर्थानुप्रवेशः कल्प्यः ; तथा सति हि समभिव्याहृतस्य स्वर्गकामादेर्यदिष्टं तत्साधनत्ववत् तत्कृतिसाध्यत्वमपि सिध्यति ; न च 'यजेत' इत्यादिकर्त्रभिप्रायार्थकात्मनेपदबलात् तत्सिद्धिः स्यादिति वाच्यम् ; आत्मनेपदस्यासार्वत्रिकत्वात् ; 'आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्भुक्कामः' इत्यादौ तदभावात् ; न च तत्र 'अग्नीनादधीत' इत्याधानवाक्यगतात्मनेपदबलात्तत्सिद्धिः स्यात्, तत्र साक्षादाधानफलस्याग्निस्कारस्याहवनीयादिगतत्वेनाग्निसाध्यकृतुफलानां परम्परया आधानसाध्यानां कर्तृगामित्वमपेक्ष्यैव तत्रत्यात्मनेपदस्य निर्वाहत्वादिति वाच्यम्, अग्निरपेक्षजपादिविशिष्टकृतुफलानां कर्तृगामित्वस्य ततो निर्वाहाभावात्, येनाधान कृतं तस्याग्निषु तेन स्वफलकामनया श्रेत्रजपुत्रोत्पादनन्यायादन्येन यागानुष्ठापनप्रसङ्गस्यैवमप्यपरिहाराच्च ; तस्मात्फलकामकर्तव्यत्वं न लोकसिद्धमिति तल्लाभाय कर्तव्यत्वं लिङाद्यर्थ इत्यभ्युपेयम्— इति चेत्, न, कर्तव्यत्वस्य तदर्थत्वाभ्युपगमेऽपि तच्छङ्कानपायात् ; यः पुत्रगतपूतत्वादिविपत्तिनादिगतं स्वर्गं कामयते सोऽपि स्वर्गकाम इति तत्कृत्या साधितस्य यागस्य पित्रादिगतस्वर्गजनकत्वशङ्का हि तथैवानुवर्तेत । यद्युच्येत— प्रवर्तको विधिः कर्तृगतफलपर्यवसायिन्येव पुरुषं प्रवर्तयतीति नियमः ; पुत्रगतपूतत्वादिकमपि सत्पुत्रेण भाविफलमालोचयतः स्वगतफलपर्यवसायीति परम्परया स्वफलोपयोगि ; इह 'स्वर्गकामः' इत्यादौ पूतत्वादाविव परम्पराश्रयणे प्रमाणाभावादौत्सर्गिकं साक्षात्त्वं न त्यक्तव्यमिति स्वकीयस्वर्गकामादिरेव तदर्थः ; अतो नातिप्रसङ्गो भवति— इति ; एवं तर्हि कर्तव्यत्वस्य लिङाद्यर्थत्वाभावेऽपि 'स्वर्गकामो यजेत' इति सामानाधिकरण्येन स्वकीयस्वर्गकामस्यैव यागकर्तृत्वप्रतीतिस्तस्य न तदर्थत्वमभ्युपगन्तव्यम् ;

भामती ।

यत्र तु कर्तव्यतान्यत एव लभ्यते, यथा 'न हन्यात्' 'न पिबेत्' इत्यादिषु, हननपानप्रवृत्त्यो रागतः प्रतिलम्भात्, तत्र तदनुवादेन नव्समभिव्याहृता लिङ्गादिविभक्तिरन्यतोऽप्राप्तमनयोरनर्थहेतुभावमात्रमवगमयति । प्रत्यक्षं हि तयो-
रिष्टसाधनभावोऽवगम्यते, अन्यथा रागविषयत्वायोगात् । तस्माद्वागादिप्राप्त-
कर्तव्यतानुवादेनानर्थसाधनताप्रज्ञापनपरम् 'न हन्यात्' 'न पिबेत्' इत्यादि-
वाक्यम् । न तु कर्तव्यतापरमिति सुष्ठुक्तमकार्यनिष्ठत्वं निषेधानाम् । निषेध्यानां
चानर्थसाधनताबुद्धिरेव निषेध्याभावबुद्धिः । तथा खल्वयं चेतन आपाततो रम-

कल्पतरुः ।

ननु हननादिषु प्रत्यक्षदृष्टेष्टसाधनत्वकर्तव्यत्वयोर्निषेद्धमशक्यत्वात्कथमभावबुद्धिरिति
भाष्यम्, अत आह— निषेध्यानां चेति । दृश्यमानमपीष्टं बह्वदृष्टानिष्टोदयावहत्वादनि-
ष्टमित्यनर्थहेतुत्वज्ञापनपरं वाक्यम् । एवं च पर्युदासपक्षादस्य पक्षस्य न विशेष इति न
शङ्क्यं श्रुतेष्टोपायत्वाभावोपपत्तयेऽनिष्टोपायत्वकल्पनात् । त्वन्मते श्रुतं परित्यज्या-

परिमलः ।

'यजेत' इत्यत्र ह्याख्यातसामान्यार्थकृत्याक्षिप्तस्तदाश्रयः कर्ता प्रतीयत एव यत्रैकवचना-
द्यर्थसंख्यान्वयः ; तस्मात्कर्तव्यत्वं लिङाद्यर्थ इति नाभ्युपेयमिति चेत्, सत्यम् । यद्यपि
सूक्ष्मदृष्ट्या अन्यलभ्यमपि कर्तव्यत्वं प्रवर्तकज्ञानविषयत्वात् प्रवृत्तिप्रयोजनस्य लिङादे-
रर्थोऽभ्युपेयते तथापि कर्तव्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्धर्मौ यागादिस्तदर्थो नाभ्युपेयः, धातु-
समभिव्याहारादेव तयोस्ताद्धर्म्यसिद्धेः स्पष्टत्वादित्यत्र तात्पर्यम् ॥

श्रुतेष्टोपायत्वाभावोपपत्तये इति । नन्विष्टसाधनत्वाभावः श्रुत इत्ययुक्तम्, तस्य
'न हन्यात्' इत्येतदर्थत्वाभावात्, सांष्टिकेष्टोपायत्वे विद्यमाने तदभावस्य बाधितत्वात् ;
हनेनेष्टसाधनतामनपबाध्य तद्वतगुरुतरादृष्टानिष्टोपायता ज्ञाप्यत इति पूर्ववाक्ये तदबाधन-
स्योक्तत्वाच्च ; एवं च श्रुतेष्टसाधनत्वाभावोपपत्तये गुरुतरानिष्टसाधनत्वं कल्प्यत इत्यप्ययुक्त-
म्, गुरुतरानिष्टसाधनत्वे कल्पितेऽपि सांष्टिकेष्टोपायत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धस्यापनेतुमशक्यत्वेन
तदभावोपपादनायोगादिति चेत्, उच्यते— गुरुतरानिष्टसाधनत्वं कल्पिते तत्प्रतिसं-
धानेन सांष्टिकफलादिच्छा निवर्तेत तन्निवृत्तौ च तस्येष्टत्व नास्तीति इष्टसाधनत्वाभा-
वस्य 'न हन्यात्' इत्येतदर्थतायां न काचिदनुपपत्तिः । गुरुतरानिष्टसाधनत्वकल्पनायाश्च
न तदुपपादकत्वासंभवः, पूर्ववाक्ये तात्कालिकक्षुद्रेष्टसाधनत्वानपबाधनोक्तिस्तु तात्का-
लिकफलत्वाभिमतसाधनत्वयोग्यतायाः स्वरूपतो बाधनाभावपरा न तु तस्य फलस्येच्छा-

भामती ।

णीयतां पश्यन्नप्यायतिमालोच्य प्रवृत्त्यभावं निवृत्तिमवबुध्य निवर्तते । औदासीन्यमात्मनोऽवस्थापयतीति यावत् । स्यादेतत् । अभावबुद्धिश्चेदौदासीन्यस्थापनकारणं यावदौदासीन्यमनुवर्तते ; न चानुवर्तते ; न ह्युदासीनोऽपि विषयान्तरव्यासक्तचित्तस्तदभावबुद्धिमान् ; न चावस्थापककारणाभावे कार्यावस्थानं दृष्टम् ;

कल्पतरुः ।

श्रुतिविधारकप्रयत्नविधिकल्पनादिति । आर्यातिर्भावः फलम् । प्रवृत्त्यभावमित्यस्य व्याख्या— निवृत्तिमिति । उद्यमक्रियाया मयोपरन्तव्यमिति बुद्ध्या निवर्तते, न तु प्रवृत्तिप्रागभावमात्रमित्यर्थः । यथोक्ताभावबुद्धेरौदासीन्यस्थापकत्वेऽपि क्षाणिकत्वात्तद्वसे हननोद्यमः स्याच्छश्वत्तत्संततौ च विषयान्तरज्ञानानुदयप्रसङ्ग इति शङ्कते— स्यादेतदिति ।

परिमलः ।

विषयत्वबाधनाभावपरापीति न विरोधः । ननु आस्तिककामुकस्य रागान्धस्य सत्यपि भाविनरकदुःखावश्यभाववगमे तात्कालिकफलेच्छा नापैतीति तं प्रतीष्टसाधनत्वाभावबोधकस्य निषेधवाक्यस्याप्रामाण्यं स्यात् ; सर्वान्प्रति प्रमाणभूतस्य च वेदवाक्यस्य पुरुषभेदेन प्रामाण्याप्रामाण्यवैलक्षण्यं न युक्तमिति चेत्, यद्येवमत्रापरितोषः तदैवमुपपादनीयम्— इष्टोपायत्वमात्रं न लिङ्गार्थः किं तु बलवदनिष्ठाननुबन्धित्वविशेषितम् ; तथा च निषेधवाक्यैर्विशिष्टाभावबोधने नास्ति बाधः । विशेष्यवति विशिष्टाभावो विशेषणाभावोपपादनीय इति तदुपपादनार्थं विशेषणाभावात्मकबलवदनिष्ठाननुबन्धित्वकल्पनेति श्रुतेष्टसाधनत्वाभावोपपत्त्ये इत्यादिग्रन्थस्य तात्पर्यम् । सत्यपि तात्कालिकेष्टात् वस्तुतो भाविनरकानिष्टस्याधिष्ये रागान्धस्य तात्कालिकमुखमेव ततोऽधिकमिति मोहान्निषिद्धाचरण निषेधवाक्यप्रामाण्यं चापपद्यते । ग्रन्थे गुरुतरादृष्टानिष्टसाधनत्वकल्पनोक्तिः निन्दार्थवादरहितेषु निषेधवाक्येषु । निन्दार्थवादसत्त्वे तु तत एव तल्लभः । हननादिषु निषेधेषु तात्कालिकेष्टापेक्षया भाविनिष्टस्य गुरुतरत्ववचनं निन्दार्थवादः यागादिषु विधेयेषु तात्कालिकेष्टापेक्षया भाविन इष्टस्य गुरुतरत्ववचनं स्तुत्यर्थवाद इति हि वृद्धाः । न च यागादीनां विधेयानां लिङ्गादीनां बलवदनिष्ठाननुबन्धित्वबोधने स्तुत्यर्थवादवैयर्थ्यमिति शङ्कनीयम्, तद्वोधनेऽपि इष्टानिष्टयोः साम्येन तुल्यायव्ययत्वशङ्कापरिहारेण स्तुत्यर्थवादसाफल्यदित्येषा दिक् ॥

ननु निवृत्तिशब्देन प्रवृत्त्यभावः केन प्रकारेण व्याख्यातो भवतीत्याकाङ्क्षायां तेन लभ्यविशेषमाह— उद्यमक्रियाया इति । प्रवृत्त्यभावमवबुध्येत्येतावता अनादिसिद्धप्रवृत्तिप्रागभावबोधमात्रमुक्तं स्यात् । न तद्वोधमात्रानिवर्तते किं तु खङ्गाद्यमना-

सा च दग्धेन्धनाग्निवत्स्वयमेवोपशाम्यति । तस्मात्प्रसक्तक्रियानिवृत्त्यौ-
दासीन्यमेव 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' इत्यादिषु प्रतिषेधार्थं मन्यामहे,

भामती ।

न हि स्तम्भभावपाते प्रासादोऽवतिष्ठतेऽत आह— सा च दग्धेन्धनाग्निवत्स्व-
यमेवोपशाम्यति । तावदेव खल्वयं प्रवृत्त्युन्मुखो न यावदस्यानर्थहेतुभावमधि-
गच्छति । अनर्थहेतुत्वाधिगमोऽस्य समूलाद्धारं प्रवृत्तिमुद्धृत्य दग्धेन्धनाग्नि-
वत्स्वयमेवोपशाम्यति । एतदुक्तं भवति— यथा प्रासादावस्थानकारणं स्तम्भो
नैवमौदासीन्यावस्थानकारणमभावबुद्धिः, अपि त्वागन्तुकाद्विनाशहेतोस्त्राणे-
नावस्थानकारणम् । यथा कमठपृष्ठनिष्ठुरः कवचः शस्त्रप्रहारत्राणेन राजन्यजी-
वावस्थानहेतुः । न च कवचापगमे चासति च शस्त्रप्रहारे राजन्यजीवनाश
इति । उपसंहरति— तस्मात्प्रसक्तक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यमेवेति । औदासीन्यम-

कल्पतरुः ।

यथाग्निः पुनर्ज्वालोपजननानदानमिन्धनं दहन्नुपशान्तोऽपि भवति भाविनीनां ज्वा-
लानामुदर्याविरोधी एवमभावबुद्धिः क्षाणिकतया स्वयमेव उपशाम्यन्त्यापि हननाद्यहितो-
पायतानवबोधं दग्ध्वा तन्निदाना उपारतर्नाः प्रवृत्तीर्निरुणद्धाति । भाष्यार्थमाह—
तावदेवेति । न ह्यभावबुद्धिर्गौदासीन्यस्यानादिनः स्थापनकारणं येन तदभावे कारणा-
भावादिदं न भवेदापि त्वपवादनिर्वासकन्याह— एतदुक्तमिति । अनादित्वादौस्त्वर्गिकमौ-
दासीन्यं तत्रापवादनिवर्तकासंनिधावप्यास्त्वर्गिकस्थेऽत्र दृष्टान्तमाह— यथेति । कमठः
कूर्मः । यदौदासीन्यं तत्प्रागभावस्वरूपत्वादुक्तमपि न निवृत्तिहेतुः ; ततः कर्तव्यत्वेन
प्रसक्तक्रियाप्रतियोगिकनिवृत्तिरूपेण विशिष्ट निवृत्त्युपयोगि यद्वन्यात्तन्नेति ; प्रसक्तक्रि-
यानिवृत्तिरूपतया चौदासीन्यस्य न सर्वदा, सर्वदा क्रियाप्रसङ्गाभावात् । अतः काकव-
दुपलक्षणम् । तादृश्या निवृत्त्योपलक्ष्यौदासीन्यं विशिनाष्ट भाष्यकार इत्याह— औ-
दासीन्यमिति । ननु केयं प्रसक्तक्रियानिवृत्तिः ? न तावद्धननादिप्रागभावः, अनादि-
त्वादेव तद्व्यवस्थानुपयोगात् । नापि तद्वृत्तिः, प्रसक्तक्रियाया अनुदयेन ध्वंसायोगात् ।

परिमलः ।

दिरूपा या हननोद्यमक्रिया तस्या उपरन्तव्यमिति कर्तव्यत्वेनानुसंधीयमाना या खङ्गा-
दिपरावर्तनक्रिया तदुपलक्षितत्वेन निवृत्तिरूपापन्नं प्रवृत्त्यभावमवबुध्य निवर्तते निवृ-
त्तिरूपापन्नप्रवृत्त्यभाववानभवतीत्यर्थः । यद्वन्यात्तन्नेतीति । इदं वाक्यं प्रसक्तक्रियानिवृ-
त्तिप्रतिपादकतया नोपात्तम्, खङ्गादिपरावर्तनरूपतया वक्ष्यमाणायाः प्रसक्तक्रियानिवृत्तेर्न

अन्यत्र प्रजापतिव्रतादिभ्यः । तस्मात्पुरुषार्थानुपयोग्युपाख्यानादिभूतार्थवादविषयमानर्थक्याभिधानं द्रष्टव्यम् ॥

यदप्युक्तम्— कर्तव्यविध्यनुप्रवेशमन्तरेण वस्तुमात्रमुच्यमानमनर्थकं स्यात् ‘सप्तद्वीपा वसुमती’ इत्यादिवदिति, तत्परिहृतम्; ‘रञ्जुरियम्, नायं सर्पः’ इति वस्तुमात्रकथनेऽपि प्रयोजनस्य दृष्टत्वात् । ननु

भामती ।

जानतोऽप्यस्तीति प्रसक्तक्रियानिद्वन्द्व्योपलक्ष्य विशिनष्टि । तत्किमाक्रियार्थत्वेनानर्थक्यमाशङ्क्य क्रियार्थत्वोपवर्णनं जैमिनीयमसमञ्जसमेवेत्युपसंहारव्याजेन परिहरति— तस्मात्पुरुषार्थेति । पुरुषार्थानुपयोग्युपाख्यानादिविषयावक्रियार्थतया क्रियार्थतया च पूर्वोत्तरपक्षां, न तूपनिषद्विषयो, उपनिषदां स्वयं पुरुषार्थरूपब्रह्मावगमपर्यवसानादित्यर्थः । यदप्यौपनिषदात्मज्ञानमपुरुषार्थं मन्यमानेनोक्तम्— कर्तव्यविध्यनुप्रवेशमन्तरेणेति । अत्र निगूढाभिसंधिः पूर्वोक्तं परिहारं स्मारयति— तत्परिहृतमिति । अत्राक्षेपा स्वोक्तमर्थं स्मारयति— ननु श्रुत-

कल्पतरुः ।

उच्यते— हननोद्यतखड्गादः परावर्तनमुच्यते । निवृत्तिर्गति तस्मिन्निह हननं न भविष्यति ॥ एषा च निवृत्तिः नञर्थबोधकत्वात् नञर्थस्तु हननगतोद्यमाधनत्वाभावादेति । भाष्ये जैमिनीयमानर्थक्याभिधानं क्रियानानाविधस्यायवादादिविषयमित्युक्तम् ; तत् आम्नायस्य क्रियार्थत्वादिति हेतोस्तद्वत्तेनाक्रियार्थानामप्रामाण्यपूर्वपक्षस्य विध्यकवाक्यत्वेन प्रामाण्यमिति सिद्धान्तस्य च तद्विषयत्वोपलक्षणार्थमित्याह— पुरुषार्थानुपयोगीति । स्वयं पुमर्थब्रह्मावगमपरत्वमुपनिषदामसिद्धमित्याशङ्क्य भाष्यव्याख्यया परिहरति— यदपीत्यादिना । नावगतब्रह्मात्मभावस्येति भाष्ये अवगतिशब्दाभि-

परिमलः ।

हन्यादित्येतदर्थत्वाभावात् । किं तु निवृत्तिरूपखड्गादिपरावर्त्यताबुद्धिः केन भवतीत्याकाङ्क्षायां ‘न हन्यात्’ इत्येतदर्थभूतानिष्टमाधनत्वजानेन भवतीत्येतदर्थप्रतिपादकतयोपात्तम् । एषा चेति । ‘न हन्यात्’ इत्यनेन हननगतबलवद्विष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वाभावावगतिः, ततो बलवदनिष्टानुबन्धित्वकल्पनम्, तेनोद्यतं खड्गादिकं परावर्तनीयमिति बुद्धिः, ततस्तत्परावर्तनवैशिष्ट्येन लब्धपरिपालनतया निवृत्तिरूपापन्नौदासीन्यप्राप्तिरिति क्रमः ॥

श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्वं संसारित्वदर्शनाच्च रज्जुस्वरूपकथनपदार्थवत्त्वमित्युक्तम् ; अत्रोच्यते—नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वं शक्यं दर्शयितुम्, वेदप्रमाणजनितब्रह्मात्मभावविरोधात् । न हि शरीराद्यात्माभिमानिनो दुःखभयादिमत्त्वं दृष्टमिति, तस्यैव वेदप्रमाणजनितब्रह्मात्मावगमे तदभिमाननिवृत्तौ तदेव मिथ्याज्ञाननिमित्तं दुःखभयादिमत्त्वं भवतीति शक्यं कल्पयितुम् । न हि धानिनो गृहस्थस्य धनाभिमानिनो धनापहारनिमित्तं दुःखं दृष्टमिति, तस्यैव भव्रजितस्य धनाभिमानरहितस्य तदेव धनापहारनिमित्तं दुःखं भवति । न च कुण्डलिनः कुण्डलित्वाभिमाननिमित्तं सुखं दृष्टमिति तस्यैव कुण्डलावकुक्षस्य कुण्डलित्वाभिमानरहितस्य तदेव कुण्डलित्वाभिमाननिमित्तं सुखं भवति । तदुक्तं श्रुत्या— ‘अशरीरं वा व सन्तं न प्रियाप्रिये भृशतः’ इति शरीरे पतिते

भामती ।

ब्रह्मणोऽपीति । निगूढमभिसंधि समाधानोद्घाटयति — अत्रोच्यते— नावगतब्रह्मात्मभावस्येति । सत्यं न ब्रह्मज्ञानमात्रं सांसारिकधर्मानिवृत्तिकारणम्, अपि तु साक्षात्कारपर्यन्तम् । ब्रह्मसाक्षात्कारश्चान्तःकरणवृत्तिभेदः श्रवणमननादिजनितसंस्कारमच्चिब्रमनोजन्मा पदजादिभेदसाक्षात्कार इव गान्धर्वशास्त्रश्रवणाभ्याससंस्कृतमनोयानिः । न च निखिलप्रपञ्चमहेन्द्रजालसाक्षात्कारं समूलमुन्मूलयन्नात्मानमपि प्रपञ्चत्वाविशेषादुन्मूलयतीत्युपपादितमधस्तान् । तस्माद्रज्जुस्वरूपकथनमुल्लेखितेवात्रेति सिद्धम् । अत्र च वेदप्रमाणमूलतया वेदप्रमाणजनितेत्युक्तम् । अत्रैव सुखदुःखानुत्पादभेदेन निदर्शनद्वयमाह— न हि धनिन इति । श्रुतिमत्रोदाहरति— तदुक्तमिति । बोधयति— शरीरे पतिते

कल्पतरुः ।

प्रायमाह— सत्यमिति । साक्षात्कारस्य स्वरूपत्वाच्च निर्वर्तकतेति तत्राह— ब्रह्मसाक्षात्कारश्चेति । आत्मानमपि स्यं साक्षात्कारमपि इति । श्रवणादिमंस्कृतमनोजन्यश्चेत्साक्षात्कारः कथं तर्हि वेदप्रमाणजनितेति भाष्यम् । अत आह— अत्र चेति । अशरीरत्वं देहपानोत्तरकालमिति शङ्कायां अशरीरत्वस्य निमित्तवर्णनमधुक्तमित्या-

तेऽशरीरत्वं स्यात्, न जीवत इति चेत्, न; सशरीरत्वस्य मि-
थ्याज्ञाननिमित्तत्वात् । न ह्यात्मनः शरीरात्माभिमानलक्षणं मिथ्या-
ज्ञानं मुक्त्वा अन्यः सशरीरत्वं शक्यं कल्पयितुम् । नित्यमशरी-
रत्वमकर्मनिमित्तत्वादित्येवाचाम । तत्कृतधर्माधर्मनिमित्तं सशरीरत्व-
मिति चेत्, न; शरीरसंबन्धस्याभिद्धत्वात् धर्माधर्मयोरात्मकृतत्वा-

भामती ।

इति । परिहरति— न ; सशरीरत्वस्येति । यदि वास्तवं सशरीरत्वं भवेन्न
जीवतस्तन्निवर्तते । मिथ्याज्ञाननिमित्तं तु तत् । तच्चोत्पन्नतत्त्वज्ञानेन जीवतापि
शक्यं निवर्तयितुम् । यत्पुनरशरीरत्वं तदस्य स्वभाव इति न शक्यं निवर्त-
यितुम् । स्वभावज्ञानेन भावयित्वाश्रयप्रसङ्गादित्याह— नित्यमशरीरत्वमिति ।
स्यादेतत् । न मिथ्याज्ञाननिमित्तं सशरीरत्वम् अपि तु धर्माधर्मनिमित्तम्, तच्च
स्वकारणधर्माधर्मतत्त्वान्तमन्तरेण न निवर्तते, तन्निवृत्तौ च प्रायणमेवेति न जीव-
तोऽशरीरत्वमिति शङ्कते— नन्वेति । तदित्यात्मानं परामृशति । निराकरोति—
न, शरीरसंबन्धस्येति । न तावदात्मा साक्षाद्धर्माधर्मौ कर्तुमर्हति, वाग्बुद्धिश-
रीरात्मजनिता हि तौ नास्ति शरीरसंबन्धे भवतः, ताभ्यां तु शरीरसंबन्धं

कल्पतरुः ।

शङ्कयाह— यदीति । यदि सशरीरत्वं मिथ्यात्वात्जीवत एव ज्ञानेन निवर्त्यं तर्हि-
शरीरत्वमप्यभावात्तत्त्वमशङ्क्यं, न, तत्तत् शरीरसंबन्धभावात्पक्षितस्य तथात्वा-
दित्याह— यत्पुनरिति । भाष्ये तद्वद्वेन न ह्यात्मन इति प्रस्तुतात्मपरामर्श
इत्याह— तदितीति । शरीरसंबन्धस्येत्यादि अस्मिन्नेत्यन्तं भाष्यं व्याचष्टे— न
तावदिति । शरीरसंबन्धस्य धर्माधर्मयोरात्मादि प्रसङ्गादित्यन्तं भाष्यं विवृणो-
ति— ताभ्यां त्विति । आत्मानं स्मृतोऽस्मिन्नाभ्या धर्माधर्माभ्यां जन्यशरीरसं-
बन्धं प्रति प्रीयमाणो वादी सिद्धे शरीरसंबन्धे धर्मादिसंबन्धः तत्सिद्धौ शरीरा-
दिसंबन्ध इति परस्परश्रयस्यपक्षे प्राप्यतीत्यर्थः । धर्माधर्मव्यक्तयोः शरीरसंबन्ध-

परिमलः ।

अभावत्वात्तथेति । अभावो हि ब्रह्मस्वरूपे नान्तर्भवति । अतः प्रपञ्चान्तः-
पातित्वान्निमित्तेत्यर्थः । तथात्वान् अशरीरत्वरूपत्वात् । अनादित्वादिति सत्का-

सिद्धेः, शरीरसंबन्धस्य धर्माधर्मयोस्तत्कृतत्वस्य चेतरेतराश्रयत्वप्रसङ्गात्; अन्धपरम्परैषा अनादित्वकल्पना, क्रियासमवायाभावाच्चात्मनः कर्तृत्वानुपपत्तेः । संनिधानमात्रेण राजप्रभृतीनां दृष्टं कर्तृत्वमिति चेत्, न; धनदानाद्युपार्जितभृत्यसंबन्धित्वात्तेषां कर्तृत्वोपपत्तेः;

भामती ।

रोच्यमानो व्यक्तं परस्पराश्रयत्वं दोषमावहति । तदिदमाह— शरीरसंबन्धस्येति । यद्युच्येत सत्यमस्ति परस्पराश्रयत्वम्, न त्वेष दोषोऽनादित्वाद्दीजाङ्कुरवदित्यत आह— अन्धपरम्परैषानादित्वकल्पना । यस्तु मन्यते नेयमन्धपरम्परानुल्यानादिता । न हि यतो धर्माधर्मभेदाच्च आत्मशरीरसंबन्धभेदस्तत एव शरीरसंबन्धात् स धर्माधर्मभेदः किं त्वेष पूर्वस्मादात्मशरीरसंबन्धात्पूर्वधर्माधर्मभेदजन्मनः, एष त्वात्मशरीरसंबन्धोऽन्यस्माद्धर्माधर्मभेदादिति, तं प्रत्याह— क्रियासमवायाभावादिनि । शङ्कते— संनिधानमात्रेणेति । परिहरति— नेति ।

कल्पतरुः ।

व्यक्तेश्चेतरेतरहेतुकत्वे यद्यपीतरेतराश्रयत्वम्, तथापि न दोषोऽनादित्वादिति सत्कार्यवादी शङ्कते— यद्युच्येतेति । तत्र नित्यसत्योर्व्यक्तयोर्न हेतुहेतुमत्ता, अभिव्यक्त्योस्तु कादाचित्कयोरितरेतरार्थान्त्वे एकस्या अप्यभिद्वेष्टरन्धपरम्परानुल्या अनादित्वकल्पना स्यादित्याह— अन्धपरम्परेति । असत्कार्यवादी व्यक्तिभेदेनेतरेतराश्रयं परिहरतीत्याह— यस्त्विति । किं त्वेष इति । इदानींतनशरीरसंबन्धहेतुरित्यर्थः । पूर्वं एवात्मशरीरसंबन्धो विशेष्यते— पूर्वधर्माधर्मभेदजन्मन इति । पूर्वाभ्यां धर्माधर्मविशेषाभ्यां जन्म यस्य तथोक्तः । एष त्विति । वर्तमान इत्यर्थः । आत्मन्यध्यासप्रस्तावोक्त्युक्तिभिर्नैकोऽपि क्रियासंबन्धः कथमनन्तव्यक्तिमभव इति परिहरति इत्याह— तं प्रत्याहेति । देहात्मसंबन्धहेतुमिथ्याभिमानः प्रत्यक्ष इत्युक्तम् । तदाक्षिप्य समा-

परिमलः ।

र्यवादी शङ्कत इति । उभयोः सादित्वे खलु परस्परहेतुहेतुमद्भावाधीनः परस्पराश्रयः प्रसज्यते । उभयोरनादित्वे तदभावात् न परस्पराश्रयप्रमाक्तिरित्यर्थः । टीकायां यस्तु मन्यत इत्यग्रिमग्रन्थेनासत्कार्यवादमवलम्ब्य प्रवाहानादित्वशङ्कायाः करिष्यमाणत्वात् इयं शङ्का सत्कार्यवादादालम्बना स्वरूपानादित्वविषया योजिता । अन्धपरम्परेति । स्वरूपनित्यत्वपक्षेऽपि अभिव्यक्त्योरनित्ययोः परस्परहेतुहेतुमद्भावेन तत्कृतपरस्पराश्रया-

न त्वात्मनो धनदानादिवच्छरीरादिभिः स्वस्वामिभावसंबन्धनिमित्तं किञ्चिच्छक्यं कल्पयितुम् । मिथ्याभिमानस्तु प्रत्यक्षः संबन्धहेतुः । एतेन यजमानत्वमात्मनो व्याख्यातम् । अत्राहुः— देहादिव्यतिरिक्तस्यात्मनः आत्मीये देहादावहमभिमानो गौणः, न मिथ्येति चेत्, न ; प्रसिद्धवस्तुभेदस्य गौणत्वमुख्यत्वप्रसिद्धेः । यस्य हि प्रसिद्धो वस्तुभेदः— यथा केसरादिमानाकृतिविशेषोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिंहशब्दप्रत्ययभाष्युक्तोऽन्यः सिद्धः, ततश्चान्यः पुरुषः प्रायिकैः क्रौर्यशौर्यादिभिः सिंहगुणैः संपन्नः सिद्धः, तस्य तस्मिन्पुरुषे सिंहशब्दप्रत्ययौ गौणौ भवतः ; नाप्रसिद्धवस्तुभेदस्य । तस्य त्वन्यत्रान्यशब्दप्रत्ययौ भ्रान्तिनिमित्तावेव भवतः, न गौणौ ; यथा मन्दान्धकारे स्थाणुरयमित्यगृह्यमाणविशेषे

भामती ।

उपार्जनं स्वीकरणम् । न त्वियं विधात्मनीत्याह— न त्वात्मन इति । ये तु देहादावात्माभिमानो न मिथ्या अपि तु गौणः माणवकादाविव सिंहाभिमान इति मन्यन्ते, तन्मतमुपन्यस्य दूषयति— अत्राहुरिति । प्रसिद्धो वस्तुभेदो यस्य पुरुषस्य स तद्योक्तः । उपपादितं चैतदस्माभिरध्यासभाष्य इति नेहोपपाद्यते । यथा मन्दान्धकारे स्थाणुरयमित्यगृह्यमाणविशेषे वस्तुनि पुरुषात्सांशयिकौ पुरुषशब्दप्रत्ययौ स्थाणुविषयौ, तत्र हि पुरुषत्वमनियतमपि समारोपितमेव ।

कल्पतरुः ।

धत्ते— ये त्विति । अप्रसिद्धवस्तुभेदस्यान्यत्रान्यशब्दप्रत्ययौ भ्रान्तिनिमित्ताविति प्रतिज्ञाय संशयनिमित्तशब्दप्रत्ययोदाहरणं भाष्येऽनुपपन्नमित्याशङ्क्य भ्रान्तिशब्देन समारोप उक्तः ; अस्ति च संशयस्यापि समारोपत्वमित्याह— तत्र हि पुरुषत्व-

परिमलः ।

नपायात् उत्पत्तिस्थानीयां कादाचित्कीमभिव्यक्तिमङ्गीकृत्यापि स्वरूपनित्यत्वकल्पनेय-
मन्धपरम्पराप्राप्तपटशौक्त्योपदेशवदप्रामाणिकीत्यर्थः । संशयनिमित्तोति । संशयश-
ब्देन विशेषादर्शनादिसंशयकारणकलापो विवक्षितः, संशयस्य प्रत्ययशब्देन तत्कार्य-
त्वा प्रहणात् । संशयशब्दस्य मुख्यार्थत्वे तु संशयमूलकशब्दप्रयोगजन्यप्रत्ययान्तरपरः

पुरुषशब्दप्रत्ययौ स्थाणुविषयौ, यथा वा शुक्तिकायामकस्माद्वज्रतमिदमिति

भामती ।

एवं संशये समारोपितमनिश्चितमुदाहरणं विपर्ययज्ञानं निश्चितमुदाहरति—
यथा वा शुक्तिकायामिति । शुक्लमास्तरस्य द्रव्यस्य पुरःस्थितस्य सति शुक्ति-
कारजतमाधारण्ये यावदत्र रजतायिनिश्चयो भवति तावत्कस्मान्छुक्तिविनिश्चय-
एव न भवति, सशयो वा : द्वेधा ऽक्तः, समानधर्मधर्मिणो दर्शनान् उपलब्ध्य-
नुपलब्ध्यव्यवस्थातः : विशेषद्वयस्मृतश्च, संस्कारोन्मेषहेतोः सादृश्यस्य द्विप्रवे-

कल्पवृक्षः ।

मिति । आन्तेरध्वपचित्तिनिर्गतोपश्रवणदक्षमार्गित्युक्तमित्यादिवाहः शुक्लभास्वर-
स्येति । साधारणधर्मिणि हे किं समानो धर्मो साधारणः, एतं सादृश्यादिदो-
षमिलितम् । नाद्यः, ध्वजः । समानो धर्मो शुक्लरजतसाधारणे सति व्यवहाररजत-
निश्चयात् प्रागेव संनिहितशुक्तिनिश्चयसंज्ञायाः, इत्याधाय द्वितीयं दृषयति—
संशयो वेति । समानो धर्मो यस्य स तत्रोक्तः । दृष्टेऽपि साधारणे धर्मिणि
निश्चयः स्याद्यद्यन्यतरकोटिनिर्णायकं प्रमाणं स्यात् । स्थाणुः इव शाखादिदर्शनम् ;
बाधकं वा प्रमाणं कोऽन्यतरं उपलभ्येत यथा तत्रैव पुरुषस्यविपरीतनिश्चेषादि ;
नैवमिहेत्याह— उपलब्ध्यात् । उपलब्धेः साधका प्रमाणम् अनुपलब्धबाधकं
तयोरभावोऽत्राव्यवस्था । ततः सदायं न युक्त इत्यधस्तनेनान्वयः । ननु विशेष-
पदस्य स्मृतौ संशयः इह तु रजतमेव स्मृतामात्रं विपर्ययं धेयं तत्राह— विशेष-
द्वयेति । अत्र हेतुमाह— संस्कारात् । इति शब्दो हेतोः ; उद्बुद्धः संस्कारो हि
स्मृतिहेतुस्तदुद्बोधहेतुश्च सादृश्यम् ; तस्य द्विष्टत्वेन शुक्लरजतोऽन्यान्प्रत्येन हेतु-
नोभयत्रैतत्सादृश्यं तुल्यमिति यतोऽतः संशयः एव युक्तः । न च रागाद्विपर्ययः

परिमलः ।

प्रत्ययशब्दो योज्यः उपचितानामित्तापेक्षणादिति । करणद्रोपादिवह्नुनिमित्तापेक्षणा-
दित्यर्थः । साधारणधर्मिणि दृष्टे इति । यद्यप्यन्तर्यरूपमाहृश्यविशिष्टे धर्मिणि
दृष्टे किं साहृश्यविशिष्टधर्मिजानमात्रं विपर्ययकारणम् उत साहृश्येनेव अन्यैश्च दोषै-
र्मिलितमित्यर्थः । द्वितीयं दूषयतीति । साहृश्यवद्द्रोपस्यापि प्रवेशितत्वात् यद्यपि
शुक्तिप्रमा न भवति दोषस्य प्रमाप्रतिबन्धकत्वात्, तथापि सशयः किं न स्यात्
तस्यापि भ्रान्तिवद्द्रोपजन्यत्वादिति दूषयतीत्यर्थः । समानधर्मधर्मिणि इति विशेषणं
व्याचष्टे— समानो धर्मो यस्येति । न च रागादिति । रागः सशयव्यावृत्तो भ्रान्त्यै-

‘तद्यथाहिनिर्व्वयनी बल्मीके मृता प्रत्यस्ता शयीतैवमेवेदं शरीरं शेते
अथायमशरीरोऽमृतः प्राणो ब्रह्मैव तेज एव’ इति; ‘सचक्षुरचक्षुरिव
सकर्णोऽकर्ण इव सवागवागिव समना अमना इव सप्राणोऽप्राण इव’
इति च । स्मृतिरपि— ‘स्थितप्रज्ञस्य का भाषा’ इत्याद्या स्थितप्रज्ञस्य
लक्षणान्याचक्षाणा विदुषः सर्वप्रवृत्त्यसंबन्धं दर्शयति । तस्मान्नावगतब्र-
ह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वम् । यस्य तु यथापूर्वं संसारित्वं नासा-
वगतब्रह्मात्मभाव इत्यनवद्यम् ॥

यत्पुनरुक्तं श्रवणात्पराचीनयोर्मनननिदिध्यासनयोर्दर्शनाद्विधिशे-
षत्वं ब्रह्मणः, न स्वरूपपर्यवसायित्वमिति, तन्न; श्रवणवदवगत्यर्थत्वा-

भामती ।

तथा चेति । सुबोधम् । प्रकृतमुपसंहरति— तस्मान्नावगतब्रह्मात्मभावस्येति ।
ननुक्तं यदि जीवस्य ब्रह्मात्मत्वावगतिरेव सांसारिकधर्मनिवृत्तिहेतुः, हन्त
मननादिविधानानर्थक्यम्, तस्मात्प्रतिपत्तिविधिपरा वेदान्ता इति, तदनुभाष्य
दूषयति— यत्पुनरुक्तं श्रवणात्पराचीनयोरिति । मनननिदिध्यासनयोरपि
न विधिः, तयोरन्वयव्यतिरेकसिद्धसाक्षात्कारफलयोर्विधिसरूपैर्वचनैरनुवादात् ।
तदिदमुक्तम्— अवगत्यर्थत्वादिति । ब्रह्मसाक्षात्कारोऽवगतिस्तदर्थत्वं मनन-

कल्पतरुः ।

त्कारो हि दृष्टं फलं तादर्थ्यं मननादेर्वदन् भाष्यकारो विधिं न मृष्यत इत्याह—
तदिदमिति ॥

अत्रैके वदन्ति— अदृष्टाश्रवणादेरवगत्युपायता, कृतश्रवणादीनामपि केषांचि-
दिह साक्षात्कारासमुन्नेषात् तात्कालिकश्रवणादिविधुरवामदेवादेरप्यपरोक्षज्ञानसमु-
दयात् जन्मान्तरकृतस्य च विधिमन्तरेण साधनभावानवकल्पनात्; श्रवणादि-
विध्यनभ्युपगमे च तद्विधुररीकारप्रवृत्तप्रथमसूत्रतद्भाष्यकदर्थनादयुक्तस्तदनभ्युपगम

परिमलः ।

‘संप्रतिभ्यामनाभ्याने’ इत्युत्कण्ठापूर्वकस्मरणरूपाध्यानव्यतिरिक्तार्थे संप्रतिपूर्वात् जाना-
तेरात्मनेपदविधानात् । प्रतिजानतेति पाठस्तु कथंचिदाध्यानार्थविवक्षया समर्थनी-

कल्पतरुः ।

इति । तन्न, न तावदनुष्ठितसाधनस्येह फलादर्शनं तद्विधिव्याप्तम् अनवरतं वैशेषि-
काद्यसच्छास्त्रश्राविणामप्यपटुमतीनां केषांचित्तच्छास्त्रार्थनिवबोधदर्शनेऽपि तच्छ-
वणविध्यभावात् । नापि भवान्तरकृतकर्मण इह फलजनकता तद्विधिव्याप्ता ।
जातिस्मरस्य प्राचि भवे धनमुपाज्य भुवि निखन्य प्रमातस्येह जन्मनि तदादाय
भोगान् भुञ्जानस्यापि प्राग्भवीयधनोपार्जनायाः संप्रतितनफलार्थमविहिताया अपि
हेतुभावोपलम्भात् । प्रथमसूत्रं तु शास्त्रीयविषयफलनिरूपकं न विधिविचारपर-
मिति । किं च, प्राधान्यं श्रवणादेर्न भवतामपि संमतम् । गुणकर्मत्वमत्रैव भाष्य-

परिमलः ।

यः । तन्निति । नन्वनुष्ठितस्य फलादर्शनं जन्मान्तरकृतकर्मणः फलजनकत्व च तद्वि-
धिव्याप्तमिति शङ्कितुर्नाभिप्रायः, येन तद्व्याप्तिभञ्जनतः परिह्रियेत, किं त्वन्वयव्यति-
रेकव्यभिचारात् लोकतः कारणत्वं ग्रहीतुं न शक्यम्; अतो विधिविध्यकारणत्वमङ्गी-
कृत्य तन्निर्वाहार्थं फलप्रतिबन्धकदुरितनिवृत्त्यादिवैकल्यकल्पनया अन्वयव्यभिचारो ज-
न्मान्तरकृतश्रवणादिकल्पनया व्यतिरेकव्यभिचारश्च परिहरणीय इति तदभिप्रायः; न च
विध्यभावे केवलमुदाहृतदृष्टान्तद्वयेनायं व्यभिचारः परिहृतो भवति; श्रुतवैशेषिकादि-
शास्त्राणां केषांचिदवबोधानुत्पत्तौ हि मतिमान्यालस्यानभ्यासादिरूपकारणवैकल्यं स्पष्टं
दृष्टमस्ति; शब्दमात्रस्य शाब्दप्रमाणजनकत्वं चान्यत्र सामान्यतः सिद्धमस्ति; अतस्तत्रा-
न्वयव्यभिचारस्य प्राक्सिद्धकारणत्वाविरोधत्वेऽप्यत्र बहुशः कृतश्रवणमननानां सम्य-
क्सकलवेदान्तार्थनिर्णयवतां साक्षात्कारानुदयः किंचिद्वृष्टकारणवैकल्यप्रयुक्तत्वेनादृश्य-
मानः कथं प्रागसिद्धस्य साक्षात्कारे शब्दप्रमाणकारणत्वस्य ग्रहणे विरोधी न
स्यात्? जन्मान्तरोपार्जितनिधिखननेनोपभोगे च पूर्वानुभूतस्मरणं दृष्टं कारणं सिद्ध-
मस्ति; अतस्तत्र व्यतिरेकव्यभिचारसमाधानसंभवेऽप्यत्र जन्मान्तरकृतश्रवणादेरन्यतः
सिद्ध्यभावेन तत्कल्पकस्य विधेरप्यभावे जाग्रद्व्यतिरेकव्यभिचारश्च कथं कारणत्वग्रहवि-
रोधी न स्यात्? तस्माद्विधिव्यभिचारोद्भावनं कृतशङ्कापरिहारानुपयुक्तम्; तथा प्रा-
धान्यं श्रवणादेर्न भवतामपि संमतम् इत्येतदप्युक्तम्, अर्थज्ञानफलकाध्ययनविधे-
रिव साक्षात्कारफलश्रवणविधेरपि प्रधानकर्मत्वस्यैव प्राप्तेः— इति चेत्, उच्यते— उभयतो
व्यभिचारेण श्रवणस्य साक्षात्कारकारणत्वं लोकत इव बाधेन विधितोऽपि ग्रहीतुं न
शक्यमिति प्रागेव शब्दापरोक्षनिराकरणेनोक्तप्रायम् । अतो विधिना कारणत्वं निश्चित्य
व्यभिचारः परिहरणीय इति शङ्कितुरभिप्रायो न संभवतीत्यभिप्रेत्य यद्यनयोक्तिभङ्ग्या
विधिव्याप्तिराशङ्किता तदेदमपि दूषणान्तरमिति विधिव्याप्तौ व्यभिचार उपन्यस्तः ।

न्यनननिदिध्यासनयोः । यदि ह्यवगतं ब्रह्मान्यत्र विनियुज्येत, भवेत्तदा

भामती ।

१. निदिध्यासनयोरन्वयव्यतिरेकसिद्धमित्यर्थः । अथ कस्मान्मननादिविधिरेव न भवतीत्यत आह— यदि ह्यवगतमिति । न तावन्मनननिदिध्यासने प्रधानकर्मणी अपूर्वविषये अमृतत्वफले इत्युक्तमधस्तात् । अतो गुणकर्मत्वमनयोरवघातप्रोक्षणादिवत्परिशिष्यते, तदप्ययुक्तम्, अन्यत्रोपयुक्तोपयोक्ष्यमाणत्वाभावा-

कल्पतरुः ।

कृद्भिर्निजुद्धवे ॥ यदि ह्यवगतं ब्रह्मान्यत्र विनियुज्येतेत्यादिनेति ॥

इत्युक्तमधस्तादिति । गान्धर्वशास्त्राभ्यासवदपूर्वानपेक्षया साक्षात्कारहेतुतोक्तैत्यर्थः । गुणकर्म ह्युपयोक्ष्यमाणशेषो यथा अवघातादि उपयुक्तशेषो वा यथा कृतप्रयोजनप्रयाजशेषाज्यस्य हविःषु क्षारणम् 'प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयेत्' इति विहितम्; तदिहात्मन उपयुक्तोपयोक्ष्यमाणत्वाभावान्न तद्विषयं मननादि गुणकर्मत्याह— तदपीति । न च श्रवणादिसंस्कृतस्यात्मनः साक्षात्कारजन्मन्यस्तूपयोग इति श्रवणादिगुणकर्मत्व-

परिमलः ।

अथ यदि श्रवणस्य प्रधानकर्मत्वेऽर्थवाधात् तत्परित्यज्य श्रवणादिनिर्णीतमात्मतत्त्वमैन्द्रियिकस्वसाक्षात्कारोत्पादनसमर्थं भवति 'लवणक्षारक्षोदिनि पात्रे गोमूत्रपूरिते क्षितम् । मर्दितमपि शालितुषैर्यदविकृतं तत्तु मौक्तिकं जात्यम् ॥ घृष्टं सदात्मनः स्वच्छां छायां यन्निकषोपले । स्फुटं प्रदर्शयेदेतद्वैद्वैर्यं जात्यमुच्यते' इत्यादिशास्त्रोक्तपरीक्षाप्रकारनिर्णीतमिव रत्नतत्त्वम् इत्युपयोक्ष्यमाणसंस्कारतया गुणकर्मत्वमिष्यते तदा न चेत्यादिना दूषणमुक्तमिति न किञ्चिदनुपपन्नम् ॥

ननु प्रयाजशेषवाक्यस्य 'प्रयाजशेषं हविःषु क्षारयेत्' इत्यर्थकल्पनं न युक्तम्, क्षारणेन प्रतिपाद्यतया प्रयाजशेषस्य शेषितायाः क्षारणदेशतया हविषां शेषतायाश्च प्रसङ्गात्; नैतद्युक्तम्; तथा सति हि 'चात्वाले कुष्णविषाणां प्रास्यति' इतिवत् हविःषु प्रयाजशेषे च सप्तमीद्वितीये स्याताम्; इह तु द्वितीयया हविषां संस्कार्यत्वेन प्राधान्यं तृतीयया प्रयाजशेषस्य तत्संस्कारार्थत्वेन शेषत्वं च प्रतीयते इत्याशङ्क्य विशेषयति— कृतप्रयोजनेति । निर्वृत्तप्रयोजनस्य हि शेषः प्रतिपत्तिमपेक्षते; करिष्यमाणज्यभागार्थं ब्राह्ममाज्यं प्रयाजशेषाज्येनासंसर्गसिद्धये तस्य क्वचित् क्षारणमपेक्षते तस्मादपेक्षितप्रतिपत्त्यर्थत्वमेव युक्तं न त्वनपेक्षितहविःसंस्कारार्थत्वम् । एवं च क्षारणस्य दृष्टार्थत्वमपहायादृष्टार्थत्वस्वीकारश्च परिहृतो भवति । प्रयाजेषु 'विनियुक्तस्य पुनः क्षारणे

विधिशेषत्वम्; न तु तदस्ति, मनननिदिध्यासनयोरपि श्रवणवदवगत्य-
र्थत्वात् । तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिविषयतया शास्त्रप्रमाणकत्वं ब्रह्मणः
संभवतीत्यतः स्वतन्त्रमेव ब्रह्म शास्त्रप्रमाणकं वेदान्तवाक्यसमन्वयादिति
सिद्धम् । एवं च सति ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासा’ इति तद्विषयः पृथक्
शास्त्रारम्भ उपपद्यते । प्रतिपत्तिविधिपरत्वे हि ‘अथातो धर्मजिज्ञासा’
इत्येवारब्धत्वात् पृथक् शास्त्रमारभ्येत; आरभ्यमाणं चैवमारभ्येत—
‘अथातः परिशिष्टधर्मजिज्ञासा’ इति, ‘अथातः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोजिज्ञासा’
इतिवत् । ब्रह्मात्मैक्यावगतिस्त्वप्रतिज्ञातेति तदर्थो युक्तः शास्त्रारम्भः—
‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासा’ इति । तस्मात् ‘अहं ब्रह्मास्मि’ इत्येतदवसाना एव

भामती ।

दात्मनः । विशेषतस्त्वौपनिषदस्य कर्मानुष्ठानविरोधादित्यर्थः । प्रकृतमुपसं-
हरति— तस्मादिति । एवं च सिद्धरूपब्रह्मपरत्वे उपनिषदां ब्रह्मणः शास्त्रार्थ-
स्य धर्मादन्यत्वाद्भिन्नविषयत्वेन शास्त्रभेदात् ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासा’ इत्यस्य
शास्त्रारम्भत्वमुपपद्यत इत्याह— एवं च सतीति । इतरथा तु धर्मजिज्ञासै-
वेति न शास्त्रान्तरमिति न शास्त्रान्तरारम्भत्वं स्यादित्याह— प्रतिपत्तिवि-
धिपरत्न इति । न केवलं सिद्धरूपत्वाद्व्यात्मैक्यस्य धर्मादन्यत्वम् अपि तु तद्वि-
रोधादपीत्युपसंहारव्याजेनाह— तस्मादहं ब्रह्मास्मीति । इतिकरणेन ज्ञानं

कल्पतरुः ।

सिद्धिः, अपूर्वोपयोगिन एव गुणकर्मत्वात्, दृष्टे तु साक्षात्कारेऽपूर्वाभावेन तदयोगादि-
ति । ननु बाह्यक्रियाविधिः प्रथमकाण्डे गतो मानसज्ञानविधिविचाराय पृथगारम्भ इति
शङ्कापोहार्थमारभ्यमाणं चेति भाष्यम् । ‘अहं ब्रह्मास्मि’ इति वाक्यस्य तदर्थस्य चेत-
र-प्रमाणावसानत्वमुक्तं नित्यनिवृत्तिप्रसङ्गादित्याशङ्क्य ज्ञानपर इतिशब्द इत्याह— इति-

परिमलः ।

विनियोग इति विनियुक्तविनियोगविरोधोऽपि परिहृतो भवति । तस्मात् द्वितीयातृती-
ययोः सुप्तमीद्वितीयार्थतैव युक्तेति भावः ॥

• अपूर्वेति । अदृष्टपर्यवसायिन एव गुणकर्मणो विध्यपेक्षणात् श्रवणादेस्तु इह-

सर्वे विधयः सर्वाणि चेताराणि प्रमाणानि । न ह्यहेयानुपादेयाद्वैतात्माव-
गतौ सत्याम्, निर्विषयाण्यप्रमातृकाणि च प्रमाणानि भवितुमर्हन्तीति ।
अपि चाहुः— 'गौणमिध्यात्मनोऽसत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात् । सद्ब्रह्मा-

भामती ।

परामृशति । विधयो हि धर्मे प्रमाणम् । ते च साध्यसाधनेतिकर्तव्यताभेदाधि-
ष्ठाना धर्मोत्पादिनश्च तदधिष्ठाना न ब्रह्मात्मैक्ये मति प्रभवन्ति, विरोधादि-
त्यर्थः । न केवलं धर्मप्रमाणस्य शास्त्रस्येयं गतिः, अपि तु सर्वेषां प्रमाणानामि-
त्याह— सर्वाणि चेताराणि प्रमाणानीति । कुतः? न हीति । अद्वैते हि
विषयविषयिभावो नास्ति । न च कर्तृत्वम्, कार्याभावात् । न च करणत्वम्,
अत एव । तदिदमुक्तम्— अप्रमातृकाणि च इति चकारेण । अत्रैव
ब्रह्मविदां गाथा उदाहरति — अपि चाहुरिति । पुत्रदारादिष्वात्माभिमानो
गौणः । यथा स्वदुःखेन दुःखी यथा स्वसुखेन सुखी तथा पुत्रादिगते-

कल्पतरुः ।

करणेनेति । विधीनामद्वैतज्ञानविरोधं दर्शयति— विधयो हीति । त्र्यंशा भावना
हि धर्मः । तद्विषया विधयः साध्यादिभेदाधिष्ठानास्तद्विषयाः । अपि चैतेऽनुष्ठेयं
धर्ममुपदिशन्तस्तदुत्पादिनः पुरुषेण तमनुष्ठापयन्तीति साध्यधर्माधिष्ठानास्तत्प्रमा-
णानीति यावत्; अतो नित्यसिद्धाद्वैतब्रह्मावगमे तेषां विरोध इत्याह— धर्मोत्पादिन
इति । न हीति हेतुभाष्यस्य प्रतीकोपादानम् । न हीत्यादि निर्विषयाणीत्यन्तं
भाष्यं व्याख्याति— अद्वैते हीति । विधेयनिषेध्यवाक्यार्थभेदः साध्यसाधनादि-
पदार्थभेदः स्तम्भाद्यर्थभेदश्चाद्वैतावगतौ न भवतीति भाष्यार्थः । अप्रमातृकाणी-
त्येतद्व्याचष्टे— न च कर्तृत्वमिति । ज्ञानकर्तृत्वमित्यर्थः । निर्विषयाण्यप्रमातृका-
णीति बहुव्रीहौ विशेषणपरौ । तथा मति हि विषयप्रमातृनिषेधयोर्हेतुत्वसिद्धिः ।
भाष्ये चकारः करणनिषेधार्थ इत्याह— तदिदमिति । भाष्यस्थप्रमाणशब्दो भाव-
साधनत्वेन ज्ञानवाची ततश्चकारेण करणनिषेधः । पुत्रादावहमित्यभिमानो गौणा-
त्मा चेत्तर्हि मुख्यात्मना किं गुणसाम्यम्? अत आह— यथेति । बाह्यो नाम देश-

परिमलः ।

द्वारेणैव साक्षात्कारोपयोगित्वात् नादृष्टानुप्रवेशोऽस्तीति न तत्राप्राप्तार्थविषयविषयेष्वे-
त्यर्थः । त्र्यंशा भावना हि धर्म इति । कौमारिलमतानुसारेण साध्यसाधनेतिकर्त-

त्माहमित्येवं बोधि कार्यं कथं भवेत् ॥ अन्वेष्टव्यात्मविज्ञानात्प्राक्प्रमातृत्व-
मात्मनः । अन्विष्टः स्यात्प्रमातैव पाप्मदोषादिवर्जितः ॥ देहात्मप्रत्ययो

भामती ।

नापीति सोऽयं गौणः । न त्वेकत्वाभिमानः, भेदस्यानुभवसिद्धत्वात् । तस्मात्
गौर्वाहीकः इतिवद्गौणः, देहेन्द्रियादिषु त्वभेदानुभवान्न गौण आत्माभिमानः, किं
तु शुक्तौ रजतज्ञानवन्मिथ्या । तदेवं द्विविधोऽयमात्माभिमानो लोकयात्रां
वहति । तदसत्त्वे तु न लोकयात्रा, नापि ब्रह्मात्मैकत्वानुभवः, तदुपायस्य
श्रवणमननादेरभावात् । उदिदमाह— पुत्रदेहादिबाधनात् । गौणात्मनोऽस-
त्त्वे पुत्रकलत्रादिबाधनम् । ममकाराभाव इति यावत् । मिथ्यात्मनोऽसत्त्वे
देहेन्द्रियादिबाधनं श्रवणादिबाधनं च । ततश्च न केवलं लोकयात्रासमुच्छेदः
सद्ब्रह्माहमित्येवं बोधि बोधशीलं यत्कार्यम्, अद्वैतसाक्षात्कार इति यावत्, तदपि
कथं भवेत् । कुतस्तदसंभव इत्यत आह— अन्वेष्टव्यात्मविज्ञानात्प्राक्प्र-
मातृत्वमात्मनः ? उपलक्षणं चैतन् । प्रमाप्रमेयप्रमाणविभाग इत्यपि द्रष्टव्यम् ।
एतदुक्तं भवति— एष हि विभागोऽद्वैतसाक्षात्कारकारणम्, ततो नियमेन
प्राग्भावात् । तेन तदभावे कार्यं नोत्पद्यत इति । न च प्रमातुरात्मनोऽन्वेष्टव्य
आत्मान्य इत्याह— अन्विष्टः स्यात्प्रमातैव पाप्मदोषादिवर्जितः । उक्तं

कल्पतरुः ।

विशेषः, तन्निवासी तच्छब्दोक्तः । पुत्रादेरुपकारकत्वारोपाय आत्माभिमानस्तस्मिन्निवृत्ते
ममत्वबाधनेत्याह— गौणात्मन इति । श्रवणादिप्रमाणबाधमुक्त्वा प्रमित्यभावमाह—
न केवलमिति । बोधीतीन्नन्तपाठो व्याख्यातः । सप्तम्यन्तस्तु निगदव्याख्यातः । नि-
यतप्राक्सत्त्वं हि कारणत्वं प्रमात्रादिश्च ज्ञानकरणं तस्मिन् सकृदुदिततत्त्वसाक्षात्कारा-
निवृत्ते नोर्ध्वं ज्ञानानुवृत्तिरित्यर्थपरत्वेन प्रथमार्धं व्याख्याय प्रमातृलभे फलिनोऽभा-
वात् मोक्षस्यापुमर्थेति शङ्कां द्वितीयार्धव्याख्याया निरस्यति— न च प्रमातुरिति ।
अन्वेष्टव्यः परमात्मा अन्वेष्टुः प्रमातृत्वोपलक्षिताच्चिदेकरसान्निभः ततोऽध्यस्तप्रमा-
तृत्वबाधेऽप्युपलक्षित आत्मैव पापदोषादिरहितोऽन्विष्टो विदितः स्यात् अतो नोक्तदो-
ष इत्यर्थः । ननु यद्यन्वेष्टुरात्मभूतं ब्रह्म किमिति तर्हि संसारे न चकास्ति तत्राह—
उक्तमिति । प्रमात्रादेस्तत्त्वज्ञानहेतुतां सिद्धवत्कृत्य ज्ञानात्तन्निवृत्तौ हेत्वभावात्फला-
भावे उक्तः । स न, बाध्यस्य प्रमात्रादेः प्रमानुत्पादकत्वापातात् इति शङ्कोत्तर-

यद्वत्प्रमाणत्वेन कल्पितः । लौकिकं तद्वदेवेदं प्रमाणं त्वात्मनिश्चयात्' इति ॥

इति चतुःसूत्री समाप्ता ॥

भामती ।

हि प्रीवात्यप्रैवेयकनिर्दर्शनम् । स्यादेतत् । अप्रमाणात्कथं पारमार्थिकाद्वैतानुभवो-
त्पत्तिरित्यत आह— देहात्मप्रत्ययो यद्वत्प्रमाणत्वेन कल्पितः । लौकिकं
तद्वदेवेदं प्रमाणं तु । अस्यावधिमाह— आत्मनिश्चयात् । आ ब्रह्मस्वरूप-
साक्षात्कारादित्यर्थः । एतदुक्तं भवति— पारमार्थिकप्रपञ्चवादिभिरपि देहादि-
ष्वात्माभिमानो मिथ्येति वक्तव्यम्, प्रमाणबाधितत्वात् । तस्य च समस्तप्रमा-
णकारणत्वं भाविकलोकयात्रावाहित्वं चाभ्युपेयम् । सेयमस्माकमप्यद्वैतसा-
क्षात्कारे विधा भविष्यति । न चायमद्वैतसाक्षात्कारोऽप्यन्तःकरणवृत्तिभेद
एकान्ततः परमार्थः । यस्तु साक्षात्कारो भाविकः, नासौ कार्यः, तस्य ब्रह्म-
स्वरूपत्वात् । अविद्या तु यद्यविद्यामुच्छिन्द्याज्जनयेद्वा, न तत्र काचिदनु-

कल्पतरुः ।

त्वेन तृतीयश्लोकं व्याख्याति— स्यादेतदिति । यदलीकं तन्न प्रमाहेतुरिति व्याप्तिं
प्रशिक्षयति— एतदुक्तमिति । य उत्पद्यतेऽनुभवो न स पारमार्थिकः यः
पारमार्थिको न स उत्पद्यते अतश्चाप्रमाणात् कथं पारमार्थिकानुभवोत्पत्तिरित्य-
यमिष्टप्रसङ्ग इत्याह— न चायमिति । वृत्तावपि प्रतिबिम्बतत्विदंशः सत्योऽस्ति,
तत उक्तम्— एकान्तत इति । ननु वृत्तिरूपसाक्षात्कारोऽलीकत्वादविद्यात्मकः
कथमविद्यामुच्छिन्द्यादविद्या वा कथं स्वविरोधिनं तं जनयेत् ? अत आह— अवि-
द्या त्विति । अलीकस्यापि सत्यविषयत्वादविद्यानिवर्तकत्वोपपत्तिः । दृष्टं च स्व-
प्नोपलब्धव्याघ्रादीनां स्वोपादानाविद्यानिवर्तकत्वमिति भावः । अविद्यामयी वृत्ति-

परिमलः ।

व्यताभेदो मतान्तरेष्वप्यतिशिष्टः । स्वप्नोपलब्धेति । स्वप्नेषु उपर्यापतन्तो दृष्टा व्या-
घ्रादय आकुलतामुत्पाद्य स्वप्नदृष्टमुत्पापयन्तो भवन्ति स्वोपादानाविद्यानिवर्तकाः ।
इह भुक्तिव्याख्यानेष्वस्माविरं विरारहितमिति व्याख्यातम् ; तत् स्नावाः विरा अस्य
वन्तीति स्नाविरं न स्नाविरम् अस्नाविरम् इतीशावास्योपनिषद्विबरणानुसारेण ; प्रकृतं

भामती ।

पपत्तिः । तथा च श्रुतिः— 'विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह । अविद्याया
मृत्युं तीर्त्वा विद्यायामृतमश्नुते' इति । तस्मात्सर्वमवदातम् ॥ ४ ॥

इति चतुःसूत्री समाप्ता ॥

कल्पतरुः ।

यद्यविद्यामुच्छिन्न्यात्तामेव स्वनिवर्तिकामविद्यां जनयेद्वा उभयथाप्युक्तमार्गेण न काचि-
दनुपपत्तिरित्यर्थः । विद्यां वृत्तिमविद्यां च कार्यकारणभावेन सहिते यो वेद सोऽवि-
द्योपादानत्वेन तन्मय्या वृत्त्या तदुपादानं मृत्युमविद्यां तीर्त्वा स्वरूपभूतविद्योप-
लक्षितममृतमश्नुत इति भुतेरर्थः ॥

भाष्योदाहृतभुतयो व्याख्यायन्ते; उत्तरत्रापि तत्तदधिकरणसमाप्तौ भुतयो
व्याख्यास्यन्ते । सदेवेति । सदित्यस्तितामात्रमुक्तम्, एवशब्दोऽवधारणार्थः, किं
तदवधिप्रयत इत्यत आह— इदमिति; यदिदं व्याकृतं जगदुपलभ्यते तदग्रे प्रागु-
त्पत्तेर्विकृतरूपपरित्यागेन सदेवासीत्; हे सोम्य प्रियदर्शनेति श्वेतकेतुः पित्रा
संबोध्यते । मा भूत्स्थूलं पृथिवीगोलकादीदम्बुद्विप्राह्णं प्रागुत्पत्तेः, अन्यन्तु मह-
दादिकं किमासीत्? नेत्याह— एकमेवेति; स्वकार्यपतितमन्यन्नासीदित्यर्थः; मृदो

परिमलः ।

अस्माविरमविगलितमिति टीकानुसारेणान्यथा व्याख्यातम् । एवमन्यत्रापि मतभेदेनाविरोधो
द्रष्टव्यः । टीकायां विद्याविद्ययोः कार्यकारणभावं निवर्त्यनिवर्तकभावं चोपपाद्य तदर्थवि-
षयत्वेन 'विद्यां चाविद्यां च' इति मन्त्रस्योदाहृतत्वात् तदनुसारेण मन्त्रं योजयति— अवि-
द्यामिति । अत्रेदं सकलमूलपूर्वापरग्रन्थगतजीवविषयप्रतिबिम्बावच्छेदव्यवहारद्वयतात्प-
र्यावधारणाय चिन्तनीयम् अनयोः पक्षयोराचार्याणां कतरः पक्षः सिद्धान्त इति ।
द्वितीय एव, आद्यस्याचार्यैर्दूषितत्वादिति चेत्, न; अभ्यासपूर्वपक्षे हि तद्दूषणं कृतम्;
सिद्धान्ते तस्यासमाहितत्वात् सिद्धान्ताभिमतमेव तद्दूषणमिति चेत्, न, असारं तद्दूषण-
मित्यनादरेणापि तदनुद्धारोपपत्तेः; तथा हि— रूपवत एव प्रतिबिम्ब इति नास्ति नि-
यमः, रूपसंख्यापरिमाणसंयोगाविभागपरत्वापरत्वचलनमुखत्वादजातीनां प्रतिबिम्बद-
र्शनात्; द्रव्यस्य सत इति विशेष्यत इति चेत्, न, पृथिव्यादिब्रवकानुगतस्य द्रव्यत्वस्या-
सिद्धेः; द्रव्यं द्रव्यमिति तत्र तत्र लौकिकानामनुगतप्रत्ययाभावात् तार्किकपरिभाषाया
निष्प्रमाणकृत्वात् । गुणाश्रयस्य सत इति विशेष्यत इति चेत्, न, संख्याया एव
संख्यारूपगुणाश्रयभूताया नीरूपायाः प्रतिबिम्बदर्शनात्; अस्ति हि संख्यायामपि

कल्पतरुः ।

घटाकारेण परिणमयितुकुम्भकारवत् किं सतोऽन्यन्निमित्तकारणमासीत् ? नेत्याह—
अद्वितीयमिति । आप्तोतीत्यात्मा परमकारण वै इति जगतः प्रागवस्थां स्मारयति ;
इदमित्यादिपदव्याख्या पूर्ववत् । तदिति प्रकृत आत्मा परामृश्यते य 'इन्द्रो मायाभिः
पुरु रूप ईयते' इत्युक्तः ; नपुंसकप्रयोगस्तु विधेयब्रह्मापेक्षः ; तदेतदेव यत् ब्रह्म ;
तद्वा किं लक्षणमित्यत आह— अपूर्वमिति ; नास्य पूर्वं कारणं विद्यत इत्यपूर्-
वम् ; अकार्यमित्यर्थः ; तथा नास्यापरं कार्यं वास्तवं विद्यत इत्यनपरम् अकार-
णमिति यावत् ; नास्यान्तरं जात्यन्तरम् अन्तराले विद्यत इत्यनन्तरम् दाडिमादि-
वत्स्वगतर्सान्तरविधुरमित्यर्थः ; एवंविधमन्यदपि कूटस्थमेतदनात्मकतया बाह्य-
मस्य न विद्यत इत्यबाह्यमिति । यत्पुरस्तात् दृश्यमविद्यादृष्टीनामब्रह्मेव प्रतिभासते
तत्सर्वमिदममृतं ब्रह्मैव वस्तुत इत्यर्थः । तथा 'पश्चाद्दक्षिणतः' इत्यादिमन्त्रशेषेण
सर्वान्मत्वमवगन्तव्यम् । संपतत्यस्मादमुं लोकं फलभोगायेति संपातः कर्म तद्याव-
त्तावदुषित्वा आवर्तत इति । इष्टं श्रौतम् । पूर्तं स्मर्तम् । दत्तं दानम् । परमार्थतः
शरीरसंबन्धरहितं वा व एव सन्तं भवन्तम् , तमात्मानं वैषयिके प्रियाप्रिये न

परिमलः ।

संख्या एकत्वं प्रथमसंख्या द्वित्वं द्वितीयसंख्या बहुत्वेपु त्रित्वं प्रथमसंख्या चतुष्टु
द्वितीयसंख्येत्यादिव्यवहारात् ; अत एव 'वसन्ताय कपिञ्जलानालभेत' इत्यत्र त्रि-
त्वमेव बहुवचनार्थो न तु चतुष्टुादिकं प्रथमातिक्रमे कारणाभावादिति न्यार्यावदः ;
अत एव च द्वावेकत्वसंख्यारूपावयववावस्था द्वित्वसंख्याया इत्याद्यर्थे ब्राह्मणद्वितयं
ब्राह्मणद्वयमित्यादिशब्दनिष्पत्त्यर्थम् 'संख्याया अवयवे तयप्' इत्यादिसूत्रैस्तयप्रत्यया-
दबो विहिताः ; अत एव च 'रक्षसां निहतान्यासन् सहस्राणि चतुर्दश' इत्याद्यभि-
युक्तव्यवहाराः ; ननु संख्यासु वस्तुतो नास्ति संख्यान्तरं किं तु द्वित्वसंख्या द्वितीये-
त्यादिसजातीयसंख्याव्यवहाराः सत्ता सतीति व्यवहारवदभेदेऽपि धर्मधर्मिभावकल्पनया,
सहस्राणि चतुर्दशेत्यादिविजातीयसंख्याव्यवहाराः सहस्रादिसंख्याश्रयगतचतुर्दशसंख्यादि-
सामानाधिकरण्येन तत्कल्पनया, अतो न संख्याया मुख्यं गुणाश्रयत्वमिति चेत्,
उच्यते— तुल्यमेतदात्मनोऽपि ; आनन्दादिधर्मास्तदभिन्ना इति तस्यापि हि न मुख्यं
गुणाश्रयत्वम् ; तस्माद्रूपवत् एव प्रतिबिम्ब इति नियममवलम्ब्यात्मप्रतिबिम्बनिराकरणं
तावदयुक्तम् । तथा 'रूपवत्त्वेव प्रतिबिम्बः' इति नियममवलम्ब्यापि निराकरणमयुक्तम् ।
किं प्रतिबिम्बोपाधेर्वस्तुतो रूपवत्त्व प्रतिबिम्बने प्रयोजकमिष्यते उत रूपवत्त्वेन
ग्रहणम् । आद्ये नात्मनोऽन्तःकरणे प्रतिबिम्बनानुपपत्तिः ; अन्तःकरणस्य त्रिवि-

कल्पतरुः ।

स्पृशतः । एवं परमार्थतोऽशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्वनित्येष्ववस्थितं नित्यं महान्तम्, महत्त्वमापेक्षिकमित्याशङ्क्याह— विभुम्, मन्तृमन्तव्यभेदनिषेधार्थमाह— आत्मानमिति; ईदृशमात्मानं मत्वा धीरो धीमान्न शोचति । प्राणः क्रियाशक्तिः परमार्थतो न विद्यते यस्य सोऽप्राणः; तथा ज्ञानशक्तिमन्मनो यस्य नास्ति सोऽमनाः; क्रियाशक्तिमत्प्राणनिषेधेन तत्प्रधानानि कर्मेन्द्रियाणि ज्ञानशक्तिमन्मनोनिषेधेन तत्प्रधानानि ज्ञानेन्द्रियाणि च सविषयाणि निषिद्धानि; यस्मादेवं तस्माच्छुभ्रः शुद्ध इति । स्वप्राणवस्थाकृतकर्मस्वकर्तामेत्युक्तम् ‘स यत्तत्र किञ्चित्पश्यत्यनन्वागतस्तेन भवति इति पूर्ववाक्ये, तत्र हेतुरुच्यते— असङ्को हीति; मूर्तं हि मूर्तान्तरेण संसृज्यमानं स्पन्दते; आत्मा स्वयं पुरषो न मूर्तः; अतो न केनचित्सञ्ज्यत इत्यसङ्गः; अतो न कर्तेति । धर्मादधर्मात्तत्फलमुखदुःखाच्च कृतात् कार्यप्रपञ्चात् अकृतात्कारणात् अन्यत्र पृथग्भूतं भूतादेः कालादन्यत्र तेनानवच्छेद्यं यत्पश्यसि तद्वेदति मृत्युं प्रति नचिकेतसः प्रश्नः । अस्य विदुषोऽप्रवृत्तफलानि कर्माणि तस्मिन् परावरे ब्रह्मणि आत्मत्वेन दृष्टे क्षीयन्ते; परं कारणम्, अवरं कार्यम्, तद्रूपे तद-

परिमलः ।

त्करणेन पञ्जीकरणेन वा रूपवत्त्वात् । न द्वितीयः, निजरूपवत्त्वेनागृह्यमाणेऽपि स्फटिके सनिहितजपाकुसुमप्रतिबिम्बनेन अरुणः स्फटिक इति व्यवहारदर्शनात् । तस्मात् निरवद्यः प्रतिबिम्बपक्षः । प्रतिबिम्बपक्षे एव च जीवतदन्तर्यामिभावेनान्तःकरणे द्विगुणीकृत्य वृत्तिरूपपद्यते । ननु प्रतिबिम्बपक्षे केन दृष्टान्तेन द्विगुणीकृत्य वृत्त्युपपत्तिः; अम्भस्याकाशस्य प्रतिबिम्बो नाभ्युपगतः; आलोकस्य तु प्रतिबिम्ब एव नावच्छेदोऽपि; न च जलान्तर्गतसिकतादिग्रहणार्थं तदन्तरालोकप्रवेशस्य अवश्यंभावात् तेन तस्या अवच्छेदोऽप्यङ्गीकरणीय इति वाच्यम्, आलोकप्रतिबिम्बेनैव सिकतादिप्रकाशोपपत्तेः; न च समारोपितस्य प्रतिबिम्बालोकस्य सिकतादिभिः संयोगो नास्तीति वाच्यम्, सद्योऽपवरकप्रविष्टस्य समारोपितेन तमसा तत्रत्यवैटादिप्रकाशप्रतिबन्धवत् समारोपितेनालोकेन सिकतादिप्रकाशजननोपपत्तेः— इति चेत्; मैवम्, जलेनाकाशस्यावच्छेद एव तत्रालोकस्य प्रतिबिम्ब एवेति कल्पने दृष्टान्तसंप्रतिपत्त्यभावेऽपि प्रतिबिम्बाश्रयान्तःकरणेन सर्वगतस्यात्मनोऽवच्छेदस्वाप्यवश्यंभावेन स्वत एव द्विगुणीकृत्य वृत्तिसिद्धेः ॥

प्रतिबिम्बपक्ष एव च सूत्रकारादिसमतः । ‘अंशो नानाव्यपदेशात्’ इत्यधिकरणे श्लोकात्म्यवदे कर्मतत्फलव्यतिकरशङ्कापरिहारार्थं प्रवृत्तेन ‘आभास एव च’

कल्पतरुः ।

विष्टान् । ब्रह्मणः स्वभावमानन्दं विद्वान् । यदस्मिन्देहे जले सूर्यवत् प्रविष्टं ब्रह्म जीवाभिधं तदाचार्येण बोध्यमानमात्मानमेव विधूतकल्पनमेव विदितवत् ; किं सांख्यमत इव द्वैतमत्या ? न, अपि तु अहं ब्रह्माद्वितीयमस्मीति ; तस्मादेव विज्ञानादविद्याकृतासर्वत्वनिवृत्त्या तद्ब्रह्म सर्वमभवत् । 'यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः' इति यः सर्वात्मभावो विद्याभिव्यक्त उक्तः, तत्रात्मानं तत्र वा ज्ञानकाले आत्मैकत्वं पश्यतः को मोहः ? तत्पदलक्ष्यं ब्रह्म एतदात्मभावैनावस्थितमहमस्मीति पश्यन्नेतस्मादेव दर्शनादृषिः वामदेवाख्यः परं ब्रह्म अविद्यानिवृत्तिद्वारा प्रतिपदे ह प्रतिपन्नवान् किलेति, हशब्दो व्यवधानेन संबन्धनीयः ; स एतस्मिन्दर्शने स्थितः सर्वात्मभावप्रकाशकान् 'अहं मनुः' इत्यादीन्मन्त्राश्च ददर्श । भारद्वाजादयः षडृषयः परविद्याप्रदं पिप्पलादं गुरुं विद्यानिष्क्रयार्थमनुरूपमन्यदपश्यन्तः पादयोः प्रणम्य प्रोचुः— त्वं ह्यस्माकं पिता ब्रह्मशरीरस्याजगामरस्य विद्यया जनयितृत्वात् इतरौ तु शरीरमेव जनयतः ; जनयितृत्वमपि सिद्धस्यैवाविद्यानिवृत्तिमुखेनत्याह— यस्त्वं नः अस्मानविद्यामहोदधेः परमपुनरावृत्तिलक्षणं पार तारयामि विद्याप्रवेनेति प्रश्नोपनिषत् । 'श्रुतं ह्येव मे' इत्यादि च्छन्दोगश्रुतिः सनत्कुमारनारदमवादरूपा ; तत्रापि

परिमलः ।

इति सूत्रेण जीवस्य ब्रह्मप्रतिबिम्बत्वमुक्तं तथैव च भाष्यकारैर्व्याख्यातम् । आभास एवैष जीवः परस्यात्मनो जलसूर्यकादिवत्प्रतिपत्तव्यः । न स एव माश्वात् नापि वस्त्वन्तरम् । अतश्च नैकस्मिन् जलसूर्यके कम्पमाने जलसूर्यकान्तरं कम्पते । एवं नैकस्मिन् जीवे कर्मफलसंबन्धिनि जीवान्तरस्य तत्संबन्धः । एवमव्यतिकर एव कर्मफलयोरिति । टीकाकारैरपि तस्मिन्नाधिकरणं जीवब्रह्माभेदे सकलजीवगतदुःखभाक्त्वं ब्रह्मणः स्यादिति शङ्कापरिहार एतत्सूत्रमिदं प्रतिबिम्बत्वमाश्रित्यैव समर्थितः । न च मोक्षस्यानर्थबहुलता यतः प्रतिबिम्बानामेव श्यामतावदाते न बिम्बस्य एवं जीवानामेव नाज्ञावेदनाभिः संबन्धः ब्रह्मणस्तु बिम्बस्यैव न तदभिसंबन्ध इति । आचार्यैरप्येतदभिप्रायः स्पष्टीकृतः बिम्बप्रतिबिम्बयोरवदातत्वश्यामत्वादिव्यवस्थानाज्ञ धर्मसङ्कल्पमित्यर्थ इति । तस्मात्प्रतिबिम्बपक्ष एवाचार्यणामभिमतः । अत एवानिर्वाच्याविद्याद्वितयसचिवस्येति प्रथमश्लोकगतचराचरपदव्याख्यानसमये एव जीवस्य प्रतिबिम्बत्वमुक्तं जीवानामपि चराचरोपाधिकानां तत्प्रतिबिम्बत्वेन तद्विवर्ततेत्याहेति । अवच्छेदपक्षस्तु भाष्यटीकागतघटाकाशादिदृष्टान्तस्वरसंप्राप्तो न दूषितः परं न तु स्वतन्त्रेषु स्ववाक्येषु जीवोऽवच्छेद इति कचिदप्युक्तम् । तस्मात् प्रतिबिम्बपक्ष एव-

कल्पतरुः ।

‘तारयतु’ इत्यन्तमुपक्रमस्थं वाक्यम्, शेषमाख्यायिकोपसंहारस्थं वाक्यान्तरम्, मे मम भगवद्दृशेभ्यो भगवत्सदृशेभ्यः इदं श्रुतम्, यत्तरति शोकं मनस्तापमकृतार्थबुद्धिमात्मविदिति; सोऽहमनात्मविच्छोचामि, अतस्तं मां शोकसागरस्य पारमन्तं भगवांस्तारयतु आत्मज्ञानोद्बुधेनेति । वल्कलादिवच्चित्तरञ्जको रागादिकषायो मृदितः क्षालितो विनाशितो यस्य ज्ञानवैराग्याभ्यासक्षारजलेन तस्मै नारदाय तमसोऽविद्यालक्षणस्य पारं परमार्थतत्त्वं दर्शितवान् । सर्वविद्यायां श्रूयते— ‘वायुर्वाव संवर्गो यदा वा अग्निरुद्वायति उपशाम्यति वायुमेवाप्येति प्रत्यायते; यदा सूर्योऽस्तमेति वायुमेवाप्येति; यदा चन्द्रोऽस्तमेति वायुमेवाप्येति; यदापि उच्छृष्यन्ति वायुमेवापियन्ति वायुर्हवैतान्सर्वान्संवृष्टे इत्यधिदैवम्; अथाध्यात्मम्; प्राणो वाव संवर्गो यदा वै पुरुषः स्वपिति प्राणं तर्हि वागप्येति प्राणं चक्षुः प्राणं श्रोत्रं प्राणं मनः’ इति । तद्ब्रह्म विदितात्कार्यादन्यदेव; अथो अपि अविदितात्कारणात् अधि उपरि अन्यदित्यर्थः । येन प्रमात्रा इदं सर्वं वस्तु विज्ञानाति लोकः तं केन करणेन विज्ञानीयात् करणस्य ज्ञेयविषयत्वात्प्रमातरि वृत्त्यनुपपत्तेः; तस्मात्प्रमातापि न ज्ञेयः किमु तत्साक्षीत्यर्थः । यद्वाचा शब्देनानभ्युदितम् अप्रकाशितम्; येन ब्रह्मणा सा वागभ्युद्यते प्रकाश्यते इत्यविषयत्वम् उपन्यस्याह, तदेवात्मभूतम् प्रमातृत्वादिकल्पना अपोह्येत्येवकारार्थः; ब्रह्म महत्तममिति त्वं विद्धि हे शिष्य, यदुपाधिविशिष्टं देवतादीदमित्युपासते जनाः इदं त्वं ब्रह्म न विद्धीति । यस्य ब्रह्मामतमविषय इति निश्चयः तस्य तद्ब्रह्म मतं सम्यग्ज्ञातम्; यस्य पुनर्मतं विषयतया

परिमलः ।

चार्याणां सिद्धान्त इति । एव प्रतिबिम्बपक्षः श्रेयानिति मन्यमानानां मतानुसारेणाचार्याणां तात्पर्यं योजितम् ॥

अथावच्छेदपक्षमभ्युपगच्छता मतमनुसृत्योच्यते— प्रतिबिम्बपक्षो भाष्यकारैरेव ‘न स्थानतोऽपि’ इत्यधिकरणे निगकृतः । तत्र हि ‘अत एव चापमसूर्यादिवत्’ इति सूत्रेण सूर्यादिप्रतिबिम्बदृष्टान्ते श्रुत्युदाहृते दर्शिते सूर्यादिवदात्मनः प्रतिबिम्बो न युज्यत इति तदाक्षेपकत्वेन ‘अम्बुदवदग्रहणानु न तथात्वम्’ इति सूत्रं व्याख्यातम् । यथा अम्बु सूर्यादिभ्यो मूर्तेभ्यो विप्रकृष्टदेशं गृह्यते, न तथा आत्मनो विप्रकृष्टदेशं प्रतिबिम्बनयोग्यं वस्तु गृह्यते; अतो न काप्यात्मनः सर्वगतस्य प्रतिबिम्बो युक्त इति । नूतः ‘वृद्धिहासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादेवम्’ इति सूत्रमुक्तानुपपत्त्या सूर्यादिवदात्मनः प्रतिबिम्बनमनुपपन्नमित्यङ्गीकृत्यैव श्रुतिषु सूर्यादिप्रतिबिम्बोपादानस्य

कल्पतरुः ।

मतं ब्रह्मेति मतिर्न स वेद ब्रह्म भेदबुद्धित्वात्; एतौ विद्वदविद्वत्पक्षावनुवदत्येवमेवेति निश्चयार्थम्— अविज्ञातमिति; विषयत्वेनाविज्ञातमेव ब्रह्म सम्यग्विजानताम्; विज्ञातमेव विषयतया भवति यथावदविजानताम्। दृष्टेश्चक्षुर्जन्यायाः कर्मभूताया द्रष्टारं स्वभावभूतया नित्यदृष्ट्या व्याप्तरं दृश्यमानया न पश्येः विज्ञातेर्बुद्धिर्मस्य निश्चयस्य विज्ञातारमिति पूर्ववत् । तयोर्जीवपरयोर्मध्ये एको जीवः पिप्पलं कर्मफलम्; अन्यः परमात्मा अभिचाकशीति पश्यत्येव नास्ति । आत्मीयं शरीरम् आत्मा, शरीरादिसंयुक्तमात्मानमित्यर्थः । एको देवो गूढः छन्नः, सर्वव्यापित्वं न गगनवत् किं तु सर्वभूतान्तरात्मा, कर्माध्यक्षः कर्मफलप्रदाता, सर्वभूतानामधिवासोऽधिष्ठानम्; साक्षित्वे हेतुश्चेतेति; चैतन्यस्वभाव इत्यर्थः; केवलो दृश्यवर्जितः निर्गुणो ज्ञानादिगुणवान् न भवति । स आत्मा परितः समन्तात् अगात्सर्वगतः; शुक्रमित्यादयः शब्दाः पुंलिङ्गत्वेन विपरिणेत्याः स इत्युपक्रमात्; अकायो लिङ्गशरीरवर्जितः; अव्रणोऽक्षतः अस्नाविरः सिरारहितः; अव्रणत्वास्नाविरत्वाभ्यां स्थूलदेहराहित्यमुक्तम्; शुक्र इति बाह्याशुद्धिविरह उक्तः; शुद्ध इत्यान्तररागाद्यभावः; अपापविद्धो धर्माधर्मरहितः । भाष्येऽनाधेयातिशयत्वमित्यशुद्धत्वयोः पूर्वं सिद्धवदुक्तहेत्वोः सिद्धिमेतौ मन्त्रौ दर्शयत इति बोद्धव्यम् । आत्मानं साक्षिणमयं परमात्मास्मीत्यपरोक्षतया जानीयाच्चेत् कश्चित्पुरुषः; चेच्छब्दः आत्मसाक्षात्कारस्य दुर्लभत्वप्रदर्शनार्थः; स स्वव्यतिरिक्तमात्मनः किं फलमिच्छन् कस्य वा पुत्रादेः कामाय प्रयोजनाय तदलाभनिमित्ततया शरीरं संतप्यमानमनु तदुपाधिः सन् संज्वरेत् संत-

परिमलः ।

तात्पर्यान्तरवर्णनपरतया व्याख्यातम् । यथा सूर्यादिप्रतिबिम्बस्य जलाद्युपाधिगतवृद्धिहासाद्यधीनवृद्धिहासादिभाक्त्वम् एवमात्मनोऽप्यन्तःकरणादिगतवृद्धिहासाद्यधीनवृद्धिहासादिभाक्त्वमित्येतावता जलसूर्यादिदृष्टान्तीकरणम्, न तु प्रतिबिम्बनेन दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सर्वथा साम्यस्यानपेक्षितत्वादिति । बृहदारण्यकभाष्येऽपि ‘स एष इह प्रविष्ट आ नखाग्नेभ्यः’ इति वाक्यव्याख्यानावसरे सर्वगतस्यात्मनः कः प्रवेशो नामेति विमृश्य प्रतिबिम्बनं प्रवेश इति पक्षम् ‘अम्बुवदग्रहणात्’ इति सूत्रोक्तेन विप्रकृष्टदेशोपाध्यभावेनैव दूषयित्वा देहादावात्मन उपलभ्यमानत्वं प्रवेशः । न हि पाषाणादाविव देहादावात्मनोऽनुपलब्धिरस्तीति प्रवेशपदार्थस्यान्यथोपपादनेन प्रतिबिम्बपक्षदूषणं स्थिरीकृतम् । न हि लोकेऽपि जलाद्विप्रकृष्टदेशस्यैव चैत्रादेस्तदन्तर्निमग्नत्वेन विप्रकृष्टदेशस्यापि जले प्रतिबिम्बो दृश्यते, न च सावयवस्य चैत्रस्य जलान्तर्निमग्नधरकायस्य ऊर्ध्वकायप्रतिबिम्बवदन्तःकरणादिगतस्यात्मनस्तदभिमुखप्रदेशान्तरप्रतिबिम्ब उपपादयितुं शक्यः,

कल्पतरुः ।

प्येत ; निरुपाध्यात्मदर्शिनो नान्यदस्ति प्रयोजनं नाप्यन्यः पुत्रादिरित्याक्षेपः । य आत्मा चतुर्थे 'अथात आदेशो नेति नेति' इति वाक्येन विश्वदृश्यनिषेधेन व्याख्यातः स एष पञ्चमेऽध्याये निरूप्यत इत्यर्थः । यथेन्द्रियादिभ्यः परं परमासीन्नैवं पुरुषादस्ति किञ्चित्परम् ; सा पुरुषलक्षणा काष्ठा अवधिः सूक्ष्मत्वमहत्वादेः सैव गतिः परमः पुरुषार्थः । यस्त्वं दुदादृतसविशेषब्रह्मणां पृथिव्येव यस्यायतनमित्युपक्रम्योपन्यस्ता-नामधिष्ठानं तमौपनिषदमुपनिषद्भिरेव विज्ञेयम्, विशेषणस्य व्यावर्तकत्वादयमर्थो लभ्यते, पुरुषं त्वा त्वां पृच्छामि हे शाकल्येति याज्ञवल्क्यस्य प्रश्नः । 'अत्र ब्रह्म समश्नुते' इति पूर्ववाक्ये जीवन्मुक्तिरुक्ता ; तत्र देहे वर्तमानोऽपि पूर्ववन्न संसारीत्यत्र दृष्टान्तः, तत्तत्र यथा अहिनिर्ल्वयनी अहित्वग्वल्मीकादौ प्रत्यस्ता प्रक्षिप्ता मृता प्राग्व-दहिना आत्मत्वेनानभिमाता शयीत वर्तेत एवमेवेदं विद्वच्छरीरं मुक्तेन पूर्ववदात्मत्वेनान-भिमतं शेते ; अथायं सर्पस्थानीयो जीवन्मुक्तः शरीरे वर्तमानोऽप्यशरीरः ; अहिरपि हि त्यक्तवचा संयुक्तोऽपि तामहमिति नाभिमन्यते ; अशरीरत्वादेवामृतः प्राणिति जीव-तीति प्राणः निरुपाधिः सन्नित्यर्थः ; एष च ब्रह्मैव तच्च ब्रह्म तेज एव विज्ञानज्योतिः । परमार्थविवेकतोऽचक्षुरपि बाधितानुवृत्त्या सचक्षुरिवेत्यादिश्रुत्यन्तरयोजना ॥

इति चतुःसूत्री समाप्ता ॥

परिमलः ।

निरवयवत्वशब्दकोपापत्तेः । तस्मात् बहुषु जलपात्रेषु चन्द्रस्य यावत् एकत्र प्रति-बिम्बस्तावतोऽप्यन्येष्विव कृत्स्नस्यैवात्मन एकत्रान्तःकरणे प्रतिबिम्बितस्यान्येष्वपि प्रति-बिम्बो वक्तव्यः । ननु बहूनां दर्पणानां पुरतस्तिर्यक् प्रसारितस्य वंशदण्डस्य दर्पणेषु भिन्नभिन्नप्रदेशानामिवान्तःकरणेष्व्वात्मनस्तत्तदन्तःकरणाभिमुखभिन्नभिन्नप्रदेशानां प्रतिबि-म्बो वाच्यः । सावयवत्वे हि तथा वक्तुं शक्यम् । न च निदाघार्तस्य जाह्नवीजलनि-मग्नसर्वकायस्य सर्वाङ्गीणमुखोत्पत्त्यर्थमा केशादा नखाग्रादन्तःकरणव्याप्तौ सत्यां व्यवचा-नरहितस्तदभिमुखात्मप्रदेशो लभ्यते यस्य तत्र प्रतिबिम्बो वर्ण्येत । एवमविप्रकृष्टदे-शरूपं दूषणं भाष्ये व्यक्तमिति दूषणान्तरमाचार्यैः पूर्वपक्षिमुखेनोद्घाटितम् । रूपवत् एव रूपवत्येव प्रतिबिम्ब इत्यस्य चाक्षुषस्यैव चाक्षुष एव प्रतिबिम्ब इत्यर्थः । न ह्यस्य नियमस्य कचिद्भङ्गोऽस्ति मुखादिप्रतिबिम्बे तदीयचाक्षुषसर्वगुणानुभवात् क-स्तूरिकादिप्रतिबिम्बे तदाग्राणेऽपि सौरभाननुभवाच्च । गुहादिषु प्रतिबिम्बनिर्बन्नेः प्रति-बिम्ब इति केचित् । तन्न, स एव हि गगनगुणः शब्दः दुन्दुभिसमुद्रावाहनक-

परिमलः ।

शब्दाग्ररुतादिध्वनीनां पृथिव्यादिशब्दत्वात् । एवं च यद्यपि 'आभास-' इति सूत्रेण प्रतिबिम्बपक्ष उक्त इति प्रतिभाति, तथापि एकत्र जीवस्य प्रतिबिम्बत्वाभ्युपगमोऽन्यत्र तद्दूषणं च परमाप्तस्य सूत्रकारस्य न सम्भवतीति किञ्चिदनुसारेण कस्मिंश्चिन्तव्ये प्रतिबिम्बदूषणस्याविप्रकृष्टदेशत्वादियुक्तिपूर्वकं कृतत्वात् 'आभास एव च' इति सूत्रे भाष्यकारैरपि श्रुत्योपपत्त्या वा प्रतिबिम्बत्वस्य असमर्थितत्वात्तदेव सूत्रम् 'बुद्धि-हासभाक्त्वम्' इति सूत्रोक्तन्यायात् प्रतिबिम्बसादृश्यप्रतिपादनपरं योज्यम्, तावताप्यव्यतिकरसिद्धेः, तदधिकरणटीकायां बिम्बप्रतिबिम्बयोर्ग्रहजोवदृष्टान्तत्वेनोपपादनाच्च । वस्तुतस्तु 'आभास एव च' इति सूत्रं प्रतिबिम्बत्वरूपस्य प्रतिबिम्बसादृश्यरूपस्य वा आभासत्वस्य प्रतिपादनपरमेव न भवति: 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूयात्' इति वदेवकारोपहतविधिशक्तिकत्वेन यथाप्राप्तानुवादत्वात् । तथा हि- प्रकृतावग्रीपोमीयपशावध्रिगुप्रेषे 'षड्विंशतिरस्य वङ्कयः' इति श्रुतम् । अस्य च्छागस्य पशोरैकैकस्मिन् पार्श्वे त्रयोदश त्रयोदशास्थानीति षड्विंशतिर्वङ्क्रिशब्दोक्तानि पार्श्वस्थानीयार्थः । अश्वमेधे त्वश्वस्य पशोरैकैकस्मिन् पार्श्वे सप्तदश सप्तदशास्थानीति चतुस्त्रिंशद्वङ्कयः । तत्प्रकाशको वैशेषिको मन्त्रः पठ्यते 'चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देववन्धोर्वङ्काराश्वस्य स्वर्धितः समेति' इति । तेनोपदिष्टेन षड्विंशतिमन्त्रस्य सर्वथा निवृत्तौ प्रसक्त्यां पुनरपि तत्र पठ्यते 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूयात् न चतुस्त्रिंशदिति' । तेन प्राकृतमन्त्रः प्राप्यमाणः किं षड्विंशतिपदयुक्त एव प्राप्नोति उताश्ववङ्क्रिसंख्यानुसारेण षड्विंशतिरिति पदस्थानं चतुस्त्रिंशत्पदोद्देश्युक्त इति सशयः, 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूयात्' इति वचनात् 'नास्ति वचनस्याति-भारः' इति न्यायात् षड्विंशतिपदयुक्त एवेति प्राप्यते; राट्टान्तिन नवमे- 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूयात्' इति वाक्येन षड्विंशतिपदयोगेन प्राकृतमन्त्रविधायकम्, एवकारोपहतविधिशक्तिकत्वेन तस्य चतुस्त्रिंशन्मन्त्रनिषेध एव तात्पर्यात् । ततश्च निषेधेन वैशेषिकमन्त्रनिवृत्तौ प्राकृतमन्त्रोऽतिदेशेनैव प्राप्नोतीति 'षड्विंशतिरिति' इत्येतत्प्राप्तानुवादकम् । यथाप्राप्तिं चानुवादो भवति; प्राप्तिश्च चतुस्त्रिंशत्पदोद्देशेनैव, यथा द्विपशुके पशुबन्धे द्विपञ्चाशत्पदोद्देशेनैव । तस्मादश्वमेधे चतुस्त्रिंशत्पदोद्देश्युक्त एव षड्विंशतिमन्त्रः प्रयोक्तव्य इति । एवम् 'आभास एव-' इति सूत्रस्याप्येवकारोपहतविधिशक्तिकत्वेन जीवः साक्षाद्ब्रह्मैव न भवतीति भाष्यदर्शिते निषेध एव तात्पर्यम् । आभास इति तु यथाप्राप्तानुवादकम् । प्राप्तिश्च 'बुद्धिहासभाक्त्वम्' इति सूत्रोक्तन्यायात् प्रतिबिम्बसादृश्यस्येति तस्यैवानुवादकं न तु कस्यचिदर्थस्य विधायकम् । तस्मादवच्छेदपक्षे न सूत्रादिविरोधशङ्का । तत्र तत्र प्रतिबिम्बत्व-

परिमलः ।

व्यवहारस्तु वृद्धिहासभाक्त्वसूत्रकलममादृश्यमूलो गौणः । न हि ज्वलनाद्भिन्नत्वेऽप्युपगते माणवके 'अग्निरधीते' 'अग्निरागच्छति' इत्यादिप्रयोगसहस्रसत्त्वेऽप्यग्निशब्दो माणवके मुख्यत्वमश्नुवीत, अन्तःकरणगतस्यैवात्मनो जीवान्तर्यामिभावेन भेदस्त्वविद्याश्रयत्वतद्वि-
पयत्वान्तःकरणमवलितत्वतदसवलितत्वाद्युपाधिभेदादुपपद्यते । अन्यथा 'षडस्माकमना-
दयः' इति सिद्धान्ते जीवेश्वरामित्वनाभ्युपगतस्य जीवेश्वरतद्भेदादिसकलप्रपञ्चविवर्ताधि-
ष्ठानत्वेन सर्वगतस्य शुद्धचैतन्यस्याप्यन्तःकरणे सत्त्वमवर्जनीयम्, तत्तु प्रतिविम्बपश्च-
माश्रित्य द्विगुणीकृत्य वृत्त्युपपादनेनापि न निर्वहतीति त्रिगुणीकृत्य वृत्तिरुपपादनीया
भवेत्, प्रतिब्रह्मोपासनमुपास्यधर्मिभेदस्याचार्यैरानन्दमयाधिकरणारम्भे वक्ष्यमाणत्वात् ।
दहर्गशाण्डित्यविद्याद्युपास्वभिन्नभिन्नसगुणब्रह्ममत्त्वमपि तस्मिन्नभ्युपगन्तव्यमिति तदर्थे
चतुःपञ्चगुणादिवृत्तिरप्युपपादनीया भवेत् । न च तदुपपादनं शक्यम्, दृष्टान्ताभा-
वात् । तस्मात् जीवेश्वरोपाधिभ्यां वास्तवतदुभयाभावेन तत्तद्गुणोपाधिभेदेन चावच्छे-
दकभेदेन जीवेश्वरशुद्धचैतन्यादीनां भेद आस्थेयः । एव जीवेश्वरयोरप्यवच्छेदकभेदेन
भेदो भविष्यतीति नानुपपन्नमत्र किञ्चिदिति ॥

इत्थं सत्संप्रदायाध्वप्राप्तयोः पक्षयोर्द्वयोः ।

समर्थनं यथाबुद्धि कृतं प्रार्थ्यं विपश्चिताम् ॥

इत चतुःसूत्रा समाप्ता ॥

**DONATED TO
TTD CENTRAL LIBRARY**

